DAN BROWN

autorul romanului CODUL LUI DA VINCI

SIMBOLUL PIERDUT

DAN BROWN

SIMBOLUL PIERDUT

The Lost Symbol

2009

În 1991, un document a fost încuiat în seiful directorului CIA. Documentul se află şi astăzi acolo. Textul său criptic face referire la un antic portal şi la un loc necunoscut, subteran. Documentul conţine şi cuvintele: „Este îngropat acolo, undeva”.

Toate organizaţiile menţionate în acest roman există, inclusiv francmasonii, Colegiul Invizibil, Departamentul pentru Securitate, CSMS şi Institutul pentru Ştiinţe Noetice.

Toate ritualurile, informaţiile ştiinţifice, operele de artă şi monumentele la care se face referire în roman sunt reale.

PROLOG

CASA TEMPLULUI
20:33

Secretul este să ştii cum să mori.

Încă de la începuturile timpului, secretul a fost întotdeauna să ştii cum să mori.

Iniţiatul de treizeci şi patru de ani privi în jos, spre craniul uman pe care îl ţinea în palme. Ţeasta, aidoma unui bol, era plină cu vin roşu ca sângele.

„Bea, îşi spuse. *Nu ai de ce să te temi.”*

Aşa cum cerea tradiţia, îşi începuse călătoria în veşmântul ritualic al ereticului medieval dus la eşafod, cu cămaşa larg deschisă sus, lăsând să i se vadă pieptul palid, cu pantalonii ridicaţi până la genunchi pe piciorul stâng şi mâneca dreaptă suflecată până la cot. În jurul gâtului îi atârna greu un laţ din sfoară – un „cablu de remorcă”, aşa cum îl numeau confraţii. Seara aceasta însă, la fel ca fraţii care îl priveau, era înveşmântat aidoma unui maestru.

Toţi cei care îl înconjurau purtau veşmintele de gală: şorţuri din piele de oaie, eşarfe şi mănuşi albe. La gât le atârnau giuvaierurile ceremoniale, ce scânteiau în lumina palidă, asemenea unor ochi fantomatici. Mulţi dintre cei prezenţi deţineau poziţii de putere în societate, însă iniţiatul ştia că titlurile lor lumeşti nu însemnau nimic între zidurile acestea. Aici, toţi erau egali, fraţi juraţi, uniţi printr-o legătură mistică.

Trecându-şi privirile pe deasupra lor, iniţiatul se întrebă cine din exterior ar putea crede vreodată că toţi aceşti oameni se reunesc cu adevărat într-un singur loc… şi mai cu seamă în acest loc. Încăperea avea aerul unui sanctuar din lumea antică.

Adevărul însă era şi mai bizar.

„Mă aflu la numai câteva străzi de Casă Albă.”

Colosala construcţie situată la numărul 1733 pe Sixteenth Street NW în Washington, D.C., era o copie a unui templu precreştin, templul regelui Mausol, mausoleul original… locul în care eşti dus după moarte. Afară, la intrarea principală, doi sfincşi de câte şaptesprezece tone fiecare străjuiau uşile din bronz. Interiorul era un labirint de încăperi ritualice, săli, galerii închise, biblioteci şi chiar un zid gol pe dinăuntru, în care se aflau rămăşiţele trupeşti a doi oameni. Iniţiatului i se spusese că fiecare încăpere a acestei clădiri adăpostea un secret; el ştia însă că nici una nu avea secrete mai mari decât uriaşa sală în care îngenunchease el acum, ţinând în palme craniul.

Sala Templului.

Încăperea era un cub perfect. Cavernos. Plafonul se afla la uluitoarea înălţime de treizeci de metri, susţinut de coloane monolitice din granit verde. O galerie etajată, cu scaune din lemn de nuc rusesc şi piele lucrată manual înconjura încăperea. Zidul vestic era dominat de un tron înalt de zece metri, în faţa căruia se afla o orgă mascată. Zidurile erau un veritabil caleidoscop de simboluri străvechi… egiptene, iudaice, astronomice, alchimice şi altele, încă necunoscute.

În seara aceasta, Sala Templului era iluminată de lumânări dispuse într-un aranjament precis. Strălucirea lor slabă era intensificată doar de razele palide ale lunii, care pătrundeau prin amplul oculus din plafon şi cădeau pe cel mai frapant obiect din încăpere: un enorm altar cioplit dintr-un bloc de marmură belgiană neagră lustruită, situat exact în centrul sălii pătrate.

„Secretul este să ştii cum să mori”, îşi aminti iniţiatul.

— E timpul, şopti un glas.

Iniţiatul îşi îndreptă privirea spre distinsa siluetă înveşmântată în alb, din faţa lui. *Maestrul Adorator Suprem.* Omul, a cărui vârstă bătea spre şaizeci de ani, era o îndrăgită personalitate a vieţii americane, un bărbat robust şi extrem de bogat. Părul lui, odinioară negru, căpătase tonuri argintii, iar chipul reflecta un intelect viguros şi o

viaţă marcată de putere.

— Depune jurământul, îi spuse Maestrul Adorator, cu o voce moale aidoma fulgilor de zăpadă. Încheie-ţi călătoria!

Drumul iniţiatului, la fel ca toate aceste călătorii, începuse de la primul grad. În noaptea aceea de demult, într-un ritual asemănător cu cel de azi, Maestrul Adorator îl legase la ochi cu o bandă de catifea, îi apăsase pe pieptul gol un pumnal ceremonial şi îl întrebase:

— Declari cu toată seriozitatea, pe onoarea ta, neinfluenţat de scopuri mercenare sau altcum injuste, că liber şi de bunăvoie te oferi Candidat pentru misterele şi privilegiile acestei confrerii?

— Declar, minţise iniţiatul.

— Atunci, acesta să fie un spin în conştiinţa ta, îl avertizase maestrul, iar moartea fulgerătoare să te lovească dacă vei trăda vreodată tainele ce îţi vor fi împărtăşite.

La vremea aceea, iniţiatul nu simţise nici o teamă. *„Niciodată nu va şti care e adevăratul meu scop aici.”*

În seara asta însă, în Sala Templului domnea un aer aproape palpabil de sinistră solemnitate, iar în minte îi reveniră avertismentele ce-i fuseseră date pe parcursul călătoriei, ameninţări cu teribile consecinţe care-l vor aştepta dacă va dezvălui cuiva secretele pe cale să le afle: *Gâtul tăiat de la o ureche la alta... limba smulsă din rădăcini... măruntaiele scoase şi arse... împrăştiate în cele patru zări... inima smulsă şi dată jivinelor pădurii...*

— Frate, continuă maestrul, aşezând o mână pe umărul iniţiatului, rosteşte jurământul final.

Îmbărbătându-se pentru această ultimă etapă a călătoriei, iniţiatul îşi mişcă uşor trupul musculos şi îşi îndreptă din nou atenţia spre craniul din palme. În lumina lumânărilor, vinul rubiniu părea aproape negru. În încăpere se aşternuse o tăcere mormântală, iar el simţea asupră-i ochii tuturor, aşteptându-l să-şi rostească ultimul jurământ şi astfel să se alăture elitei lor.

„În seara asta, îşi spuse el, *între zidurile de aici se*

petrece un lucru care nu s-a mai întâmplat niciodată, în întreaga istorie a confreriei. Nici măcar o dată, de secole.”

Ştia că asta va fi scânteia… şi că-i va conferi lui puteri incredibile. Energizat, trase aer în piept şi rosti cu glas tare aceleaşi cuvinte pe care nenumăraţi bărbaţi le rostiseră înaintea lui, în ţări de pe întreg cuprinsul lumii:

— *Fie ca acest vin pe care îl beau acum să devină pentru mine otravă mortală… dacă îmi voi încălca vreodată, cu intenţie sau cu bună ştiinţă, jurământul.*

Cuvintele lui reverberară în încăperea cavernoasă.

Apoi se aşternu liniştea.

Reprimându-şi un tremur al mâinilor, iniţiatul duse craniul la gură şi simţi osul atingându-i buzele. Închise ochii şi înclină bolul, sorbind vinul cu înghiţituri mari, prelungi. Când înghiţi şi ultimul strop, lăsă craniul jos.

Pentru o clipă, îşi simţi plămânii încordându-se, iar inima începu să bată nebuneşte. *„Dumnezeule, şi-au dat seama!”* Apoi, la fel de repede cum apăruse, oribila senzaţie dispăru. Căldura i se răspândi în vene. Iniţiatul răsuflă şi zâmbi în ale confreriei.

„Curând vei pierde tot ce ai mai drag pe lume.”

CAPITOLUL 1

Ascensorul Otis ce urca în pilonul sudic al Turnului Eiffel gemea de turişti. Înăuntru, un domn auster, într-un costum bine călcat, privi spre băieţelul de lângă el.

— Eşti cam palid, fiule. Ar fi trebuit să rămâi jos.

— N-am nimic... răspunse copilul, străduindu-se să-şi controleze anxietatea. Cobor la etajul următor. *„Nu pot să respir.”*

Bărbatul se aplecă spre el.

— Credeam că ai trecut deja peste problema asta, spuse şi îi mângâie afectuos obrazul.

Băiatului îi era ruşine să-şi dezamăgească tatăl, dar abia mai putea auzi prin vuietul care-i răsuna în urechi. *„Nu pot să respir! Trebuie să ies din cutia asta!”*

Liftiera vorbea ceva liniştitor, despre pistoanele articulate şi structura din metal a liftului. Departe, sub ei, străzile Parisului se întindeau în toate direcţiile.

„Aproape am ajuns, îşi spuse copilul şi întinse gâtul pentru a vedea mai bine platforma de debarcare. *Mai rezistă puţin!”*

Pe măsură ce ascensorul urca abrupt spre ultimul etaj, puţul începu să se îngusteze, pereţii săi masivi strângându-se şi formând un tunel strâmt, vertical.

— Tată, nu cred că...

Deodată, un pârâit răsună undeva deasupra lui. Cabina tresăltă, înclinându-se pe o parte. Cabluri uzate începură să zvâcnească în jurul liftului, zbătându-se aidoma unor şerpi. Băiatul întinse mâna după tatăl lui.

— Tată!

Ochii lor se întâlniră preţ de o clipă terifiantă.

Apoi podeaua se prăbuşi sub ei.

Robert Langdon tresări în scaunul de piele, trezindu-se brusc din visul său semiconştient. Şedea singur în uriaşa cabină a unei aeronave Falcon 2000EX ce-şi urma drumul

printr-o zonă cu turbulenţe. În fundal, motoarele Pratt & Whitney huruiau tern.

— Domnule Langdon? se auzi din difuzorul de deasupra lui. Ne apropiem de aterizare.

Îndreptându-se de spate, Langdon îşi puse notiţele înapoi în sacul de piele. Trecea în revistă simbolistica masonică şi tocmai ajunsese la jumătate când aţipise. Visul despre tatăl său fusese stârnit, probabil, de invitaţia neaşteptată primită dimineaţa din partea mentorului său de o viaţă, Peter Solomon.

„Celălalt om pe care n-aş vrea să-l dezamăgesc vreodată.”

Filantrop, istoric şi om de ştiinţă la cei cincizeci şi opt de ani pe care îi avea, Solomon îl luase sub aripa sa cu aproape treizeci de ani în urmă, umplând astfel, în multe privinţe, locul gol lăsat de moartea tatălui. În ciuda averii substanţiale şi a influenţei de care se bucura familia Solomon de generaţii, Langdon nu găsise decât modestie şi căldură în ochii lui cenuşii.

Dincolo de hublou, soarele apusese, dar Langdon putea desluşi silueta zveltă a celui mai înalt obelisc din lume, ridicându-se la orizont aidoma axului unui antic gnomon. Monumentul din marmură, înalt de 169 de metri, marca inima naţiunii americane. În jurul lui, meticuloasa geometrie a străzilor şi a clădirilor radia spre exterior.

Chiar şi din aer, Washingtonul emana parcă o forţa mistică.

Langdon iubea acest oraş şi, în vreme ce avionul cobora, se simţi cuprins de emoţie gândindu-se la ceea ce-l aştepta acolo. Aeronava se apropie de un terminal particular undeva în cadrul Aeroportului Internaţional Dulles şi se opri.

Langdon îşi strânse lucrurile, le mulţumi piloţilor şi, părăsind interiorul luxos, păşi pe scara mobilă. Aerul rece de ianuarie îi dădu o senzaţie de sporită libertate.

„Respiră, Robert”, se îndemna în sinea lui, încântat de spaţiul vast ce i se deschidea în faţă.

Un val de ceaţă alburie plutea deasupra pistei şi,

coborând pe asfalt, Langdon avu impresia că păşeşte într-o mlaştină.

— Hello! Hello! răsună o voce melodioasă, cu accent britanic, de dincolo de pistă. Profesor Langdon?

O femeie de vârstă mijlocie, cu o insignă şi o mapă, venea grăbit spre el, făcându-i semne vesele cu mâna. Bucle blonde ieşeau de sub pălăria sa elegantă, din lână tricotată.

— Bine aţi venit la Washington, domnule!

Langdon surâse.

— Mulţumesc!

— Eu sunt Pam, de la Servicii pentru pasageri, continuă femeia cu exuberanţă aproape neliniştitoare. Vă rog să veniţi cu mine, domnule, maşina vă aşteaptă.

Langdon o urmă spre terminalul Signature, înconjurat de strălucitoare avioane particulare. *„O staţie de taxi pentru cei bogaţi şi celebri.”*

— N-aş vrea să vă simţiţi stânjenit, domnule profesor, spuse femeia pe un ton jenat, dar sunteţi cu adevărat acel Robert Langdon care scrie cărţi despre religie şi simboluri, nu-i aşa?

După o clipă de ezitare, el încuviinţă din cap.

— Eram sigură! exclamă ea, zâmbind larg. Grupul meu literar v-a citit cartea despre biserică şi sacrul feminin! Ce scandal delicios a stârnit! Vă cam place să aruncaţi vulpea în coteţul găinilor!

— Scandalul n-a fost chiar intenţia mea, rosti Langdon cu un surâs.

Femeia păru să-şi dea seama că oaspetele nu se găsea în dispoziţia potrivită pentru a discuta despre cărţile lui.

— Vă rog să mă scuzaţi! M-am pornit şi nu mă mai opresc! Ştiu că probabil v-aţi plictisit să tot fiţi recunoscut… dar e numai vina dumneavoastră. Apoi, arătând cu un gest glumeţ spre hainele lui, femeia adăugă: Uniforma v-a dat de gol.

„Uniforma?!” Langdon îşi privi veşmintele. Purta obişnuitul lui pulover cu guler rulat gri-antracit, sacoul de

tweed Harris, pantaloni kaki şi mocasini din piele… vestimentaţia lui uzuală în sala de clasă, la circuitele de conferinţe, la şedinţele foto şi la evenimentele sociale.

Femeia izbucni în râs.

— Puloverele acelea cu guler rulat pe care le purtaţi sunt tare demodate. Aţi arăta mult mai elegant cu cravată!

„Nici o şansă! îşi spuse Langdon. *Ştreanguri mititele!”* Cravata fusese obligatorie şase zile pe săptămână cât timp urmase cursurile Academiei Phillips Exeter şi, în ciuda romanticelor afirmaţii ale directorului, cum că originea cravatei ar fi fost *fascalia* de mătase purtată de oratorii romani pentru a-şi încălzi corzile vocale, Langdon ştia că, etimologic, termenul „cravată” provine de la o brutală bandă de mercenari care îşi legau la gât eşarfe înnodate înainte de a se avânta în bătălie. În prezent, acest străvechi accesoriu războinic era purtat de luptătorii moderni din birouri, în speranţa că astfel îşi vor intimida mai uşor duşmanul în bătăliile birocratice de zi cu zi.

— Vă mulţumesc pentru recomandare, spuse Langdon râzând înfundat. Pe viitor mă voi gândi la o cravată.

Din fericire, un bărbat cu un aer de profesionist, într-un costum închis la culoare, coborî dintr-o limuzină Lincoln parcată în apropierea terminalului şi ridică un deget în aer.

— Domnul Langdon? Eu sunt Charles, de la Beltway Limousine, spuse el şi deschise portiera din dreapta. Bună seara, domnule! Bine aţi venit la Washington!

Langdon răsplăti financiar ospitalitatea dovedită de Pam şi urcă în luxoasa limuzină. Şoferul îi arătă de unde să regleze temperatura şi unde putea găsi apă îmbuteliată şi coşul cu brioşe calde. Câteva clipe mai târziu, maşina rula deja pe un drum de acces privat. *„Deci, aşa trăieşte cealaltă jumătate a lumii!”*

În vreme ce străbăteau Windsock Drive, şoferul îşi consultă notiţele şi dădu un telefon scurt.

— Aici Beltway Limousine, spuse el cu o eficienţă profesională. Mi s-a cerut să confirm aterizarea pasagerului meu. Da, domnule! Oaspetele dumneavoastră, domnul

Langdon, a sosit şi vom ajunge la Capitoliu la ora nouăsprezece. Pentru puţin, domnule!

Apoi închise.

Langdon surâse fără să vrea. *„Nici o piatră nu rămâne neîntoarsă.”* Atenţia pentru detalii a lui Peter Solomon era unul dintre principalele sale atuuri, oferindu-i posibilitatea de a-şi folosi puterea substanţială cu o uşurinţă evidentă. *„Dar nu strică nici cele câteva miliarde de dolari din bancă.”*

Langdon se aşeză mai comod pe bancheta luxoasă din piele şi închise ochii, pe fondul tot mai slab al zgomotului venit dinspre aeroport. Clădirea Capitoliului se afla la o jumătate de oră distanţă, iar cele câteva momente de singurătate îi prindeau bine, pentru a-şi pune gândurile în ordine. Totul se întâmplase astăzi cu atâta rapiditate, încât abia acum avea răgazul necesar să cugete puţin la incredibila seară care îl aştepta.

„O sosire învăluită în mister”, îşi spuse el, amuzat de idee.

La cincisprezece kilometri de clădirea Capitoliului, cineva se pregătea cu nerăbdare pentru sosirea lui Robert Langdon.

CAPITOLUL 2

Cel care îşi spunea Mal'akh apăsă vârful acului în pielea rasă a capului, suspinând de plăcere atunci când metalul ascuţit îi pătrunse în scalp. Bâzâitul molatic al maşinăriei era hipnotic… aşa cum era şi muşcătura acului alunecând adânc în epidermă şi depunându-şi vopseaua.

„Sunt o capodoperă."

Obiectivul tatuării nu fusese niciodată frumuseţea. Ci schimbarea. De la preoţii nubieni cu pielea crestată, de acum patru mii de ani, la discipolii tatuaţi ai cultului zeiţei Cibele din Roma antică şi la cicatricele moko ale maorilor de azi, oamenii s-au tatuat mereu, ca o modalitate de a-şi oferi trupul într-un fel de sacrificiu parţial, îndurând suferinţa fizică a ornamentării şi devenind astfel fiinţe transformate.

În ciuda sumbrului avertisment din Leviticul 19:28, care interzice însemnarea pielii, tatuarea devenise un rit de trecere apreciat de milioane de oameni din epoca modernă – de la adolescenţii cuminţi şi consumatorii de droguri înrăiţi, până la gospodinele din suburbii.

Tatuarea pielii era de fapt o declaraţie de forţă, un anunţ către lumea întreaga: *„Deţin controlul asupra trupului meu".* Senzaţia îmbătătoare oferită de transformarea fizică îndemnase milioane de oameni spre practici menite să schimbe înfăţişarea: chirurgie estetică, piercing-uri, culturism, steroizi… ba chiar bulimie şi schimbarea sexului. *„Spiritul uman năzuieşte să-şi poată stăpâni învelişul carnal."*

O singură bătaie răsună dinspre pendula lui Mal'akh, iar el ridică privirea. Ora 18:30. Lăsând din mână instrumentele, îşi înfăşură roba de mătase Kiryu pe trupul gol, de un metru nouăzeci înălţime, şi păşi în hol. Aerul din vastul conac în care locuia era îmbâcsit de mirosul acid al cernelurilor şi de fumul lumânărilor din ceară naturală în

care îşi sterilizase acele. Tânărul străbătu coridorul, trecând pe lângă nepreţuite opere de artă italiene – o gravură de Piranesi, un scaun Savonarola, o lampă de ulei din argint Bugarini.

Din mers, îşi aruncă privirea pe fereastră până la podea, admirând priveliştea oraşului din depărtare. Cupola luminată a Capitoliului strălucea cu o forţă solemnă pe fundalul cenuşiu al cerului de iarnă.

„Acolo este ascuns, îşi spuse el. *Este îngropat acolo, undeva.”*

Puţini oameni ştiau că el există… şi chiar mai puţini aveau habar de puterea lui uluitoare, ori de modul ingenios în care fusese ascuns. Până astăzi, rămăsese cel mai mare secret al ţării acesteia. Cei câţiva care cunoşteau secretul îl păstrau disimulat în dosul unui văl de simboluri, de legende şi de reprezentări alegorice.

„Dar, acum, mi-au deschis mie uşile către el”, murmură Mal’akh în sinea lui.

Cu trei săptămâni în urmă, în cadrul unui ritual la care participaseră cei mai puternici oameni ai Americii, Mal’akh fusese primit în cel de-al treizeci şi treilea grad, cel mai înalt eşalon al celei mai vechi confrerii încă în existenţă din lume. În ciuda noului său rang, fraţii nu-i spuseseră încă nimic. Şi nici n-aveau s-o facă, ştia asta. Nu aşa funcţionau lucrurile. Erau cercuri închise în alte cercuri… frăţii în interiorul altor frăţii. Chiar dacă ar fi aşteptat ani de-a rândul, poate că nu le-ar fi câştigat niciodată încrederea totală.

Din fericire, nu avea nevoie de încrederea lor pentru a le afla cel mai ascuns secret.

„Iniţierea mea şi-a atins scopul.”

Energizat la gândul evenimentelor care-l aşteptau, Mal’akh se îndreptă spre dormitor. În toată casa, boxe audio revărsau acordurile fantomatice ale unei înregistrări rare: un castrat interpretând aria Lux Aeterna din Recviemul lui Verdi – un memento al vieţii lui anterioare. Mal’akh apăsă pe butoanele unei telecomenzi şi în încăpere

începu să răsune tunător Dies Irae. Apoi, pe fondul timpanelor asurzitoare şi al cincimilor de măsură, urcă scara de marmură, cu roba fluturându-i în jurul picioarelor vânjoase.

În vreme ce străbătea treptele în fugă, stomacul îi protesta zgomotos. De două zile postea, bând numai apă şi pregătindu-şi trupul în conformitate cu preceptele antice. *„Foamea îţi va fi potolită până în zori, îşi aminti el. La fel şi durerea.”*

Mal'akh păşi cu veneraţie în sanctuarul dormitorului său, încuind uşa în urmă. În drum spre garderobă se opri o clipă, simţindu-se atras spre enorma oglindă argintată. Incapabil să reziste tentaţiei, se întoarse şi-şi privi reflexia. Cu gesturi lente, ca şi când ar fi despachetat un dar nepreţuit, îşi deschise roba, dând la iveală trupul gol. Imaginea îl ului încă o dată.

„Sunt o capodoperă.”

Corpul lui masiv era ras complet, cu pielea netedă. Îşi plecă privirea întâi spre picioare, tatuate cu pielea solzoasă şi cu ghearele unui şoim. Deasupra, coapsele musculoase întruchipau doi pilaştri sculptaţi – stângul în spirală, dreptul cu striaţii verticale. Boaz şi Iachin. Pelvisul şi abdomenul formau o ixilta ornamentală, deasupra căreia pieptul robust era tatuat cu un phoenix bicefal... fiecare cap fiind reprezentat din profil, cu ochiul vizibil marcat de sfârc. Umerii, gâtul, faţa şi capul ras erau în întregime acoperite de o complexă reţea de simboluri străvechi.

„Sunt un obiect de artă... un simbol în devenire.”

Un singur muritor îl văzuse pe Mal'akh gol, cu optsprezece ani mai devreme. Omul strigase înspăimântat: „Dumnezeule mare, este un demon!”

„Fie, dacă aşa mă percepi”, replicase el, ştiind la fel ca anticii că îngerii şi demonii erau identici – arhetipuri interşanjabile, doar o chestiune de polaritate: îngerul păzitor care îşi învinge duşmanul în luptă este perceput de acesta ca fiind un demon distrugător.

Mal'akh îşi aplecă bărbia în piept, astfel încât să-şi poată

privi piezis creştetul capului. Acolo, în interiorul unui rotund aidoma unei coroane lucea un mic cerc de piele netatuată. Acest petic cu grijă păstrat era singura lui bucată de trup rămasă liberă. Locul acela sacru aşteptase cu răbdare… iar în seara asta avea să-şi primească desenul. Deşi încă nu dispunea de ceea ce-i trebuia pentru a-şi desăvârşi capodoperă, Mal'akh ştia că momentul se apropia în grabă.

Entuziasmat de imaginea lui în oglindă, îşi simţea deja puterile sporind. Îşi închise roba şi se apropie de fereastră, privind din nou oraşul mistic ce i se aşternea dinainte. *„Este îngropat acolo, undeva."*

Revenind la ceea ce avea de făcut acum, se aşeză la măsuţa de toaletă şi, cu grijă, aplică un strat de fond de ten pe faţă, pe scalp şi pe gât, până ce tatuajele îi deveniră invizibile. După aceea, îmbrăcă hainele speciale pe care le pregătise cu meticulozitate pentru seara aceasta. Când termină, îşi verifică aspectul în oglindă. Mulţumit, îşi trecu uşor palma peste pielea netedă a capului şi zâmbi.

„Este acolo, undeva, îşi spuse. *Iar în seara asta, un bărbat mă va ajuta să-l găsesc."*

Ieşind din casă, Mal'akh se îmbărbătă pentru evenimentul ce avea să zguduie curând clădirea Capitoliului american. Depusese eforturi uriaşe pentru a aranja toate piesele necesare.

Iar acum, în sfârşit, ultimul lui pion intrase în joc.

CAPITOLUL 3

Robert Langdon era cufundat în fişele şi în notiţele sale când huruitul roţilor limuzinei îşi schimbă tonalitatea pe asfalt. Ridică ochii, observând cu surprindere unde ajunseseră.

„Suntem deja la Memorial Bridge?”

Lăsându-şi hârtiile din mână, cuprinse cu privirea apele line ale Potomacului. O pâclă deasă îi acoperea undele. Având un nume parcă predestinat, Foggy Bottom – Fundătura Ceţoasă –, locul i se păruse întotdeauna ciudat ales pentru a se construi aici capitala unei ţări. Dintre toate zonele disponibile în Lumea Nouă, părinţii fondatori aleseseră tocmai acest teren mlăştinos, pe un mal de râu, pentru a pune piatra de temelie a societăţii lor de tip utopic.

Langdon privi apoi în stânga, peste Tidal Basin, spre silueta graţioasă a Memorialului Jefferson – Panteonul Americii, aşa cum îl numeau mulţi. Drept în faţa maşinii, Memorialul Lincoln se înălţa cu o austeritate rigidă, liniile lui ortogonale amintind de Parthenonul atenian. Mai departe de el se zărea emblema oraşului – axul pe care îl văzuse din avion. Iar originile sale arhitecturale erau mult, mult mai vechi decât cele romane sau elene.

„Obeliscul egiptean al Americii.”

Turnul monolitic al Monumentului Washington se înălţa în zare, iluminat pe fundalul cerului, aidoma catargului maiestuos al unei corăbii. Din unghiul în care se afla el, obeliscul părea dezrădăcinat… legănându-se pe bolta întunecată de parcă ar fi plutit pe o mare agitată. În ceea ce-l privea, Langdon se simţea la fel de dezrădăcinat. Vizita aceasta la Washington fusese cât se poate de neaşteptată. *„M-am trezit dimineaţă cu gândul la o duminică liniştită petrecută acasă… iar acum, iată-mă la numai câteva minute de Capitoliu.”*

În dimineaţa aceea, la ora cinci fără un sfert, Robert Langdon sărise în apă, începându-şi ziua aşa cum o făcea întotdeauna, cu cincizeci de ture de bazin în piscina de la Harvard, pustie la ora respectivă. Fizicul său nu mai era tocmai cel din anii de colegiu, când juca polo pe apă, însă îşi păstrase tonusul şi supleţea, arătând respectabil pentru un bărbat de patruzeci şi ceva de ani. Singura deosebire era efortul pe care trebuia să-l depună acum, pentru a se menţine astfel.

Când se întorsese acasă, pe la ora şase, îşi începuse ritualul matinal, de măcinare cu râşniţa manuală a cafelei de Sumatra, savurând aroma exotică, din bucătărie. Însă în această dimineaţă observase cu surprindere că ledul roşu de pe afişajul poştei vocale clipea. *„Cine să fi sunat la ora şase dimineaţa, duminică?”* Apăsase butonul şi ascultase mesajul.

„Bună dimineaţa, domnule profesor. Îmi pare foarte rău că vă deranjez la această oră.” Vocea era ezitantă şi avea un vag accent sudist. „Mă numesc Anthony Jelbart şi sunt asistentul executiv al lui Peter Solomon. Domnul Solomon mi-a spus că obişnuiţi să vă treziţi devreme… şi a încercat să vă contacteze în dimineaţa aceasta. Aţi fi atât de amabil să-l sunaţi pe Peter direct, imediat ce primiţi mesajul? Probabil că aveţi noul lui număr privat, dar, dacă nu, notaţi-l: 202-329-5746.”

Langdon simţise imediat o undă de îngrijorare pentru prietenul său; Peter Solomon era impecabil de politicos şi de bine-crescut, nefiind în nici un caz genul de om care să telefoneze la spartul zorilor, în zi de duminică fără să se fi întâmplat ceva cu adevărat rău.

Lăsându-şi cafeaua pe jumătate preparată, intrase grăbit în birou să-l sune.

„Sper că nu i s-a întâmplat nimic.”

Peter îi fusese prieten, mentor şi, cu toate că avea doar cu doisprezece ani mai mult decât el, se conturase ca o figură paternă pentru Langdon încă de la prima lor întâlnire, la Princeton University. Student în anul a doilea fiind,

Robert Langdon trebuise în cadrul curriculumului obligatoriu să asiste la o conferinţă susţinută de cunoscutul istoric şi filantrop. Solomon vorbise atunci cu o patimă molipsitoare, schiţând o imagine extraordinară a semioticii şi a istoriei arhetipale, care aprinsese în Langdon ceea ce avea să devină mai târziu pasiunea lui de o viaţa pentru simboluri. Dar nu geniul dovedit, ci modestia care se citea în ochii lui blânzi şi cenuşii fusese cea care îi dăduse curajul de a-i scrie un bileţel de mulţumire. Tânărului student nu-i trecuse nici o clipă prin minte ideea că Peter Solomon, unul dintre cei mai bogaţi şi mai fascinanţi intelectuali ai Americii, avea să-i răspundă la scrisoare. Dar el o făcuse. Şi aşa începuse o prietenie cu adevărat încântătoare.

Academician recunoscut, al cărui fel de a fi bonom îi punea în umbră puternica moştenire, Peter Solomon făcea parte din extrem de bogata familie Solomon, al cărei nume apărea pe clădiri şi pe universităţi din întreaga ţară. La fel ca Rothschild în Europa, numele Solomon emanase întotdeauna un aer mistic, de succes şi de regalitate. Peter preluase ştafeta la o vârstă tânără, după moartea tatălui său, iar până acum, la cincizeci şi opt de ani, deţinuse deja numeroase poziţii importante în viaţă. În prezent era preşedintele Institutului Smithsonian. Uneori, Langdon îl tachina spunându-i că unica pată pe blazonul lui imaculat era diploma de la cea de-a doua universitate urmată: Yale.

În acea dimineaţă, intrând în biroul său, Langdon observase cu surprindere că primise şi un fax de la Peter.

Peter Solomon
BIROUL SECRETARIATULUI
INSTITUTUL SMITHSONIAN

Bună dimineaţa, Robert,

Trebuie să vorbesc cu tine neîntârziat. Te rog să mă suni în dimineaţa aceasta, cât de repede poţi, la numărul 202-329-5746.

Peter

Langdon formase imediat numărul şi se aşezase la biroul său din stejar lucrat manual, aşteptând.

— Biroul lui Peter Solomon, se auzise glasul familiar al asistentului. Sunt Anthony. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, aici e Robert Langdon. Mi-aţi lăsat un mesaj puţin mai devreme…

— Da, domnule profesor! replicase tânărul, părând uşurat. Vă mulţumesc pentru că aţi telefonat atât de repede. Domnul Solomon este nerăbdător să discute cu dumneavoastră. Numai puţin, vă rog, să-i spun că aţi sunat. Puteţi să aşteptaţi?

— Desigur.

În vreme ce stătea cu receptorul la ureche, privise numele prietenului său în antetul Institutului Smithsonian şi nu-şi putuse stăpâni un surâs. *„Nu-s mulţi pierde-vară în clanul Solomon!”* Arborele genealogic al familiei gemea de magnaţi ai industriei, de politicieni influenţi şi de oameni de ştiinţă recunoscuţi, unii fiind chiar membri ai Societăţii Regale londoneze. Unica rudă în viaţa a lui Peter, sora lui mai tânăra, Katherine, moştenise probabil gena ştiinţifică, fiind acum o personalitate de frunte într-un domeniu cu totul nou, de frontieră: noetica.

„Pentru mine, tot chineză e”, îşi spusese Langdon, amintindu-şi încercările ei neizbutite de a-i explica această nouă ştiinţă anul trecut, la o petrecere organizată în casa lui Peter. Langdon o ascultase cu atenţie şi apoi replicase: „Îmi pare mai degrabă magie decât ştiinţă”. Iar Katherine îi făcuse cu ochiul, în glumă: „Ştii, distanţa dintre ele e mai mică decât crezi, Robert!”

Asistentul lui Peter revenise la telefon.

— Îmi pare rău, dar domnul Solomon se pregăteşte să încheie o tele-conferinţă. Lucrurile sunt cam haotice aici, în dimineaţa asta.

— Nu-i nici o problemă. Pot să sun eu din nou.

— De fapt, m-a rugat pe mine să vă comunic motivul

pentru care voia să vă contacteze. Vă deranjează?

— Fireşte că nu.

Asistentul trăsese adânc aer în piept.

— Aşa cum probabil ştiţi, domnule profesor, în fiecare an, consiliul de administraţie al Institutului Smithsonian organizează aici, în Washington o gală restrânsă, pentru a le mulţumi celor mai generoşi sponsori ai noştri. La ea participă o mare parte din elita culturală a ţării.

Langdon ştia că suma din contul lui bancar avea prea puţine zerouri în coadă pentru a-l încadra în elita culturală, dar îşi spusese că, probabil Solomon voia totuşi să-l invite.

— În acest an, aşa cum se obişnuieşte, continuase asistentul, dineul va fi precedat de un discurs special. Am avut norocul să putem rezerva în acest scop Sala Statuilor.

„Cea mai bună sală din Washington”, îşi zisese Langdon în sinea lui, amintindu-şi o conferinţă pe teme politice la care asistase cândva în impunătoarea încăpere semicirculară. Ar fi fost greu să uite, de altfel, cele cinci sute de scaune pliante dispuse într-un arc de cerc perfect, înconjurate de treizeci şi opt de statui în mărime naturală, în sala care găzduise iniţial lucrările Camerei Reprezentanţilor.

— Avem însă o problemă. Vorbitorul nostru s-a îmbolnăvit şi abia ce ne-a anunţat că nu va putea rosti discursul. Asistentul făcuse o pauză stânjenită, după care adăugase: Aceasta înseamnă că avem o nevoie disperată de un înlocuitor. Iar domnul Solomon s-a gândit că dumneavoastră aţi fi atât de amabil încât să acceptaţi.

— Eu?! replicase Langdon. Nu era nici pe departe ceea ce crezuse el. Sunt sigur că Peter poate găsi un înlocuitor mult mai bun decât mine.

— Dumneavoastră sunteţi prima alegere a domnului Solomon, şi dovediţi prea multă modestie, domnule profesor! Oaspeţii noştri vor fi încântaţi să vă asculte, iar domnul Solomon s-a gândit că aţi putea susţine aceeaşi prelegere pe care aţi prezentat-o acum câţiva ani, la postul TV a clubului de carte Bookspan. Aşa nu va trebui să

pregătiţi ceva special. Spunea că materialul de atunci se referea la simbolismul din arhitectura capitalei americane, ceea ce pare perfect pentru această ocazie.

Langdon nu era chiar atât de sigur.

— Dacă-mi aduc bine aminte, prelegerea de atunci avea mai mult de-a face cu istoria masonică a clădirilor, decât cu…

— Exact! După cum ştiţi, domnul Solomon este mason, la fel ca mulţi dintre prietenii săi invitaţi la gală. Sunt sigur că vor fi încântaţi să vă audă vorbind despre acest subiect.

„Recunosc că mi-ar fi uşor.” Langdon păstrase notiţele tuturor prelegerilor pe care le susţinuse vreodată.

— Cred că aş putea să mă gândesc la sugestia dumneavoastră. Pe ce dată va avea loc gala?

Asistentul îşi dresese glasul, părând dintr-odată teribil de stânjenit.

— Păi, de fapt, domnule, este diseară.

Langdon izbucnise într-un hohot de râs sonor.

— Diseară?!

— De aceea lucrurile sunt atât de agitate aici în dimineaţa aceasta. Institutul se află într-o situaţie foarte neplăcută… Domnul Solomon e gata să trimită un avion particular la Boston, după dumneavoastră, continuase asistentul, vorbind mai cu grăbire. Zborul durează numai o oră şi veţi fi înapoi acasă înainte de miezul nopţii. Cunoaşteţi terminalul privat de la Aeroportul Logan din Boston?

— Îl cunosc, răspunsese Langdon fără tragere de inimă. *„Nu e de mirare că Peter obţine întotdeauna tot ce-şi pune-n minte.”*

— Splendid! Şi puteţi fi acolo pentru a vă îmbarca la… să spunem, la cinci fix?

— Nu prea mi-aţi lăsat de ales, nu-i aşa?

— Nu vreau decât să-l mulţumesc pe domnul Solomon.

„Peter are efectul ăsta asupra oamenilor.” Langdon cumpănise o vreme, fără a vedea o cale de ieşire.

— Bine, rostise el în cele din urmă. Transmiteţi-i că voi fi

acolo!

— Excelent! exclamase asistentul pe un ton de profundă uşurare, după care îi comunicase numărul avionului şi celelalte date necesare.

Când Langdon închisese telefonul, se întrebase dacă lui Peter îi fusese vreodată refuzat ceva.

Revenind la cafeaua lui, mai pusese câteva boabe în râşniţă. *„Un plus de cofeină în dimineaţa asta, îşi spusese. Fiindcă va fi o zi foarte lungă.”*

CAPITOLUL 4

Clădirea Capitoliului Statelor Unite se înalţă suveran pe National Mall, la extremitatea sa estică, pe un platou ridicat, pe care Pierre L'Enfant, cel care a trasat planurile oraşului, l-a descris ca fiind „un piedestal în aşteptarea unui monument". Dimensiunile la sol ale construcţiei sunt de 229 de metri în lungime şi 106 în lăţime. Acoperind o suprafaţă de şase hectare şi jumătate, conţine un număr impresionant de 541 de încăperi. Arhitectura sa neoclasică oglindeşte grandoarea Romei antice, ale cărei idealuri i-au inspirat pe părinţii fondatori ai Statelor Unite atunci când au pus bazele culturii şi legislaţiei proaspetei lor republici.

Noul birou de securitate pentru turiştii care vizitează clădirea Capitoliului este amplasat în recent construitul centru subteran pentru vizitatori, sub un splendid luminator din sticlă, care încadrează cupola Capitoliului. Alfonso Nuñez, nou angajat în cadrul personalului de securitate, îl privi cu atenţie pe vizitatorul care se apropia de punctul de verificare. Omul era ras în cap şi zăbovise în hol, aşteptând să încheie o convorbire telefonică înainte de a intra în clădire. Avea braţul drept prins într-o eşarfă, şchiopăta uşor şi purta o jachetă veche din rezervele armatei, care, în combinaţie cu ţeasta rasă, îi sugeră lui Nuñez un militar. Veteranii Forţelor Armate americane erau printre cei mai obişnuiţi vizitatori ai Washingtonului.

— Bună seara, domnule, spuse Nuñez, respectând protocolul de securitate care-i cerea să-l abordeze verbal pe fiecare vizitator de sex masculin care intra neînsoţit în clădire.

— Salut, răspunse acesta, privind în jur, la sala aproape pustie. E o seară liniştită.

— Play-off-ul campionatului de fotbal. Toată lumea se uită în seara asta la Redskins, îi explică Nuñez, dorindu-şi să se fi uitat şi el, numai că, fiind prima lui lună în acea

slujbă, avusese ghinionul de a pica de serviciu. Puneţi obiectele metalice în tăviţă, vă rog!

În vreme ce vizitatorul se străduia să-şi golească buzunarele jachetei cu singura mână funcţională, Nuñez îl studie cu atenţie. Instinctul uman tindea să acorde un tratament preferenţial celor răniţi sau handicapaţi însă pregătirea profesională îl învăţase să nu se lase influenţat de el. Aşteptă răbdător în vreme ce vizitatorul scoase din buzunar obişnuita gamă de chei şi monede, plus două telefoane mobile.

— Luxaţie? întrebă paznicul privind spre mâna rănită a omului, ce părea înfăşurată în câteva straturi groase de bandaj elastic.

Bărbatul cel chel încuviinţă.

— Am alunecat pe gheaţă. Acum o săptămână. Încă doare ca dracu'!

— Îmi pare rău. Treceţi, vă rog!

Vizitatorul şchiopătă prin cadrul detectorului, iar dispozitivul ţiui ca protest. Bărbatul se încruntă.

— Exact de ce mă temeam. Am un inel sub faşele astea. Degetul mi-era prea umflat ca să-l mai pot scoate, aşa că medicii mi-au bandajat mâna cu el cu tot.

— Nici o problemă, replică Nuñez. O să folosesc detectorul mobil.

Trecu bara detectorului mobil de metale pe deasupra mâinii bandajate a vizitatorului. Aşa cum era de aşteptat, singurul metal detectat se dovedi a fi un guguloi pe inelar. Nuñez scană cu meticulozitate întreaga suprafaţă a degetului şi a eşarfei care-i susţinea braţul. Ştia că şeful îl urmărea probabil din centrul de securitate cu circuit închis al clădirii, aşa că trebuia să-şi facă treaba cum se cuvine. *„Întotdeauna e bine să fii precaut.”* Cu atenţie, strecură detectorul mobil în ochiul eşarfei.

Vizitatorul se chirci de durere.

— Scuze!

— E-n regulă. Nu strică să fii precaut în ziua de azi.

— Ba bine că nu!

Individul era pe placul lui Nuñez. Şi, în mod ciudat, lucrul ăsta chiar conta aici. Instinctul uman constituia prima linie de apărare a Americii împotriva terorismului. De fapt, se dovedise că intuiţia era un detector de pericole mai eficient decât toate dispozitivele electronice din lume; *darul fricii,* aşa cum o numea unul dintre manualele de securitate.

În cazul de faţă, instinctul lui Nuñez nu detecta nimic care să-i producă vreo teamă. Singura ciudăţenie pe care o remarcă, acum că stăteau atât de aproape unul de celălalt, era că tipul ăsta cu înfăţişare de dur folosise un soi de loţiune autobronzantă sau vreun fond de ten pe care şi-l aplicase pe faţă. *„Mă rog! Nimănui nu-i place să fie palid iarna.”*

— Eşti în regulă, conchise Nuñez, finalizând scanarea şi lăsând detectorul din mână.

— Mulţumesc!

Omul începu să-şi adune mărunţişurile din tăviţă. Atunci remarcă Nuñez că cele două degete care îi ieşeau din bandaj erau tatuate; pe vârful arătătorului avea imaginea unei coroane, iar pe degetul mare se vedea o stea. *„Se pare că toţi se tatuează în ziua de azi”,* îşi spuse, deşi lui, unul, i se părea că vârfurile degetelor sunt locuri cam prea sensibile pentru a fi tatuate.

— Chestiile alea au durut?

Omul îşi privi degetele şi râse discret.

— Mai puţin decât ai crede.

— Ai avut noroc! A mea a durut zdravăn. Mi-am făcut o sirenă pe spate când eram în armată.

— O sirenă? se amuză iar bărbatul cel chel.

— Mda, replică Nuñez stânjenit. Greşelile tinereţii!

— Mie-mi spui?! Şi eu am făcut o greşeală mare în tinereţe. Iar azi încă mă trezesc în fiecare dimineaţă lângă ea.

Izbucniră amândoi în râs, iar vizitatorul îşi văzu de drum.

„Joacă de copii”, îşi spuse Mal’akh în vreme ce se îndepărta de Nuñez şi urca în ascensor, spre clădirea Capitoliului. Intrarea se dovedise mai uşoară decât

anticipase. Postura adusă de umeri şi abdomenul disimulaseră fizicul real, în vreme ce machiajul de pe faţă şi de pe corp ascunsese tatuajele care-i acopereau pielea. Adevărata lovitură fusese însă eşarfa, folosită pentru a masca obiectul pe care îl băgă astfel în clădire.

„Un dar pentru singurul om din lume care mă poate ajuta să aflu ceea ce caut.”

CAPITOLUL 5

Cel mai mare şi mai avansat muzeu din lume este totodată şi unul din cele mai secrete. În colecţiile sale există mai multe piese decât la Muzeul Vaticanului şi la Metropolitanul din New York la un loc. Şi mai puţini oameni obişnuiţi au acces între zidurile sale bine păzite. Situat la numărul 4210 pe Silver Hill Road, imediat lângă Washington, D.C., muzeul este o clădire masivă, în zigzag, cu cinci platforme interconectate, fiecare dintre ele mai mare decât un teren de fotbal. Exteriorul metalic albăstrui abia dacă lasă să se întrezărească interiorul: o lume ciudată întinsă pe 55000 de metri pătraţi, în care se află o „zonă moartă”, o „platformă udă” şi peste 20000 de spaţii de depozitare.

În seara aceasta, Katherine Solomon se simţea puţin agitată. La volanul unui Volvo alb, se îndreptă spre principala poartă a clădirii. Paznicul surâse.

— Nu vă place fotbalul, doamnă Solomon? întrebă el şi micşoră volumul sonorului micuţului televizor la care urmărea spectacolul meciului.

Katherine se strădui să zâmbească.

— Este duminică seara.

— A, da, aşa e. Întâlnirea dumneavoastră.

— El a ajuns? întrebă ea, neliniştită.

Agentul de securitate îşi aruncă privirea pe hârtiile lui.

— Nu-l văd pe listă.

— Am ajuns eu mai devreme.

Cu aceste cuvinte, Katherine îi făcu un semn amical cu mâna şi porni mai departe pe drumul de acces şerpuit, spre locul ei obişnuit de parcare de la parterul micului garaj cu două niveluri. Începu să-şi strângă lucrurile şi îşi verifică rapid înfăţişarea în oglinda retrovizoare – mai mult din obişnuinţă, decât din vanitate.

Katherine Solomon fusese dăruită de natură cu pielea

mediteraneană, fermă, a strămoşilor ei şi, chiar dacă împlinise deja cincizeci de ani, avea încă tenul neted şi măsliniu. Nu folosea farduri aproape deloc, iar părul negru, cu firul gros, şi-l purta liber, necoafat. La fel ca fratele ei mai mare, Peter, avea ochi cenuşii şi o eleganţă zveltă, de tip patrician.

„Parcă aţi fi gemeni”, le spunea lumea adesea.

Tatăl lor murise răpus de cancer când Katherine avea numai şapte ani, aşa că şi-l amintea doar vag. Fratele ei, cu opt ani mai mare decât ea şi în vârstă de cincisprezece ani atunci când rămăseseră orfani, îşi începuse ascensiunea spre poziţia pe care o deţinea acum mult mai devreme decât îşi închipuise cineva că o va face. Aşa cum era însă de aşteptat, Peter îşi asumase rolul cu demnitatea şi cu forţa caracteristice numelui său. Şi, până în ziua de azi, el încă mai veghea asupra surorii lui, ca atunci când erau doar nişte copii.

În ciuda îndemnurilor ocazionale venite din partea fratelui ei şi a pretendenţilor nu puţini la număr, Katherine nu se căsătorise niciodată. Ştiinţa devenise veritabilul ei partener de viaţă, iar munca se dovedise mult mai interesantă şi mai satisfăcătoare decât ar fi putut fi vreodată un bărbat. Iar ea nu avea nici un regret.

Domeniul pe care şi-l alesese, noetica, era practic necunoscut atunci când auzise ea despre el, dar în ultimii ani începuse să deschidă noi căi de înţelegere a puterilor pe care le deţine mintea omenească.

„Potenţialul nostru neexploatat este cu adevărat şocant.”

Cele două cărţi pe care le scrisese pe tema noeticii îi creaseră reputaţia de lider în acest domeniu prea puţin cunoscut, dar descoperirile ei de dată recentă făgăduiau să transforme noetica – atunci când aveau să fie date publicităţii – într-un subiect de discuţii în toate cercurile şi în lumea întreagă.

Însă în seara asta, mintea nu-i stătea la ştiinţă. Primise mai devreme unele informaţii tulburătoare legate de fratele ei. *„Încă nu-mi vine să cred că e adevărat.”* Toată după-

amiaza nu se putuse gândi la nimic altceva.

Perdeaua unei ploi uşoare îi răpăia pe parbriz, aşa că îşi strânse repede lucrurile, pentru a intra în clădire. Tocmai se pregătea să coboare din maşină, când îi sună telefonul. Verifică identitatea apelantului şi trase adânc aer în piept, apoi îşi dădu părul pe după urechi şi preluă apelul.

La zece kilometri distanţă, Mal'akh străbătea coridoarele Capitoliului cu un telefon mobil lipit de ureche. Aşteptă răbdător şi, în cele din urmă, o voce de femeie răspunse:

— Da?

— Trebuie să ne întâlnim din nou.

La celălalt capăt se aşternu o tăcere lungă.

— S-a întâmplat ceva?

— Am informaţii noi.

— Spune-mi!

Mal'akh trase adânc aer în piept.

— Lucrul acela despre care crede fratele tău că este ascuns în Washington.

— Da?

— Poate fi găsit.

Katherine Solomon părea uluită.

— Vrei să spui că… e real?

Mal'akh zâmbi în sinea sa.

— Uneori, o legendă care rezistă peste veacuri… rezistă cu un scop.

CAPITOLUL 6

— Mai aproape nu poţi să ajungi?

Robert Langdon se simţi cuprins de un neaşteptat val de uimire atunci când şoferul opri pe First Street, la aproape jumătate de kilometru de clădirea Capitoliului.

— Mă tem că nu, răspunse acesta. Motive de securitate. Nu mai e permis accesul vehiculelor în apropierea clădirilor importante. Îmi pare rău, domnule!

Langdon îşi privi ceasul, constatând uimit că arată deja 18:50. Drumul în construcţie pe lângă National Mall îi încetinise, iar prelegerea sa urma să înceapă în numai zece minute.

— Se schimbă vremea, remarcă şoferul, coborând şi deschizându-i portiera. Va trebui să vă grăbiţi.

Langdon duse mâna la portmoneu pentru a-i da omului un bacşiş, dar acesta schiţă un gest de refuz.

— Gazda dumneavoastră a adăugat deja un bacşiş generos la costul transportului.

„Tipic pentru Peter”, îşi spuse profesorul în sinea lui, strângându-şi lucrurile.

— Bine, mulţumesc pentru drum!

Primii stropi de ploaie începuseră să cadă atunci când Langdon ajunse în capătul aleii graţios arcuite ce cobora spre noua intrare „subterană” pentru public.

Centrul pentru Vizitatori al Capitoliului fusese un proiect costisitor şi controversat. Descris ca un oraş subpământean ce putea rivaliza din unele puncte de vedere cu Disney World, centrul oferea aproape 50000 de metri pătraţi de spaţiu pentru expoziţii, restaurante şi săli de întruniri.

Langdon aşteptase cu nerăbdare să-l vadă, deşi nu-şi închipuise că va avea atât de mult de mers pe jos. Ploaia ameninţa să se transforme în potop dintr-o clipă în alta, aşa că o luă la fugă, cu toate că mocasinii săi aveau o aderenţă scăzută pe cimentul ud. *„M-am îmbrăcat pentru o*

prelegere, nu pentru 400 de metri plat prin ploaie!”

Când ajunse la capătul aleii, gâfâia, cu respiraţia tăiată. Trecu prin uşa rotativă şi se opri un moment în hol, pentru a-şi recăpăta suflul şi a-şi scutura picurii de ploaie, profitând de ocazie pentru a privi în jur.

„Bine, sunt impresionat!”

Centrul pentru Vizitatori al Capitoliului nu arăta deloc aşa cum se aşteptase. Fiindcă era un spaţiu subteran, profesorul avusese temeri legate de perspectiva de a-l străbate. Un accident din copilărie îl ţintuise vreme de o noapte pe fundul unui puţ adânc, iar acum Langdon nutrea o aversiune aproape paralizantă faţă de spaţiile închise. Dar cel de aici era… eteric, oarecum. *„Lejer. Amplu.”*

Plafonul era o vastă întindere de sticlă, cu o serie de dispozitive de iluminat spectaculoase, ce învăluiau într-o strălucire pală decoraţiunile interioare în nuanţe sidefii.

În mod normal, ar fi petrecut aici o oră întreagă admirând arhitectura, dar, cum avea la dispoziţie numai cinci minute până la începerea prelegerii, lăsă capul în pământ şi o luă la fugă spre punctul de verificare şi spre ascensoare. *„Relaxează-te!* îşi spuse. *Peter ştie că vii. Gala nu va începe fără tine.”*

La punctul de verificare, un paznic tânăr, de origine hispanică, avea chef de vorbă în vreme ce el îşi golea buzunarele, scoţându-şi totodată de la încheietură ceasul de colecţie.

— Mickey Mouse? întrebă ofiţerul de securitate, pe un ton oarecum înmuiat.

Langdon încuviinţă, obişnuit fiind cu asemenea comentarii. Ceasul cu Mickey Mouse, ediţie de colecţie, îi fusese dăruit de părinţi când împlinise nouă ani.

— Îl port ca să-mi amintească să mai slăbesc ritmul şi să nu iau viaţa prea în serios.

— Am impresia că nu prea vă reuşeşte, replică paznicul, cu un zâmbet. Mi se pare că sunteţi foarte grăbit.

Langdon surâse şi-şi trecu sacul de umăr prin aparatul cu raze X.

— Încotro e Sala Statuilor?

Tânărul făcu semn spre ascensoare.

— Veţi vedea indicatoarele.

— Mulţumesc! Langdon îşi luă sacul de pe banda rulantă şi se depărtă în grabă.

În lift, inspiră adânc şi încercă să-şi adune gândurile. Ridică privirea spre plafonul de sticlă stropit de ploaie şi spre silueta masivă a cupolei iluminate a Capitoliului. Era o construcţie uimitoare. Sus pe acoperiş, la aproape 90 de metri în aer, Statuia Suveranităţii veghea în întuneric aidoma unei santinele fantomatice. Lui i se păruse întotdeauna ironic că oamenii care ridicaseră pe acoperiş fiecare element al statuii înalte de şase metri fuseseră sclavi – un secret al Capitoliului ce rareori era dezvăluit la orele de istorie din liceu.

Întreaga clădire era, de fapt, un veritabil tezaur de secrete bizare printre care o „cadă ucigaşă”, responsabilă pentru asasinarea, prin intermediul unei pneumonii, a vicepreşedintelui Henry Wilson, o scară cu o pată de sânge permanentă, de care nenumăraţi vizitatori păreau că se împiedică, şi o încăpere încuiată din subsol, în care, în 1930, muncitorii descoperiseră calul de mult decedat şi împăiat al generalului Alexander Logan.

Nici o legendă nu rezistase însă atât de bine timpului precum povestirea despre cele treisprezece stafii care ar bântui clădirea. Fantoma urbană a lui Pierre L'Enfant fusese adesea „văzută” rătăcind pe culoare, sperând probabil să i se achite nota de plată, scadentă deja de două sute de ani. Spiritul unui muncitor care căzuse de pe cupolă în timpul lucrărilor în construcţie fusese zărit preumblându-se pe coridoare cu o ladă de scule şi, desigur, cea mai cunoscută apariţie, despre care se spunea că fusese văzută de nenumărate ori în subsolul Capitoliului, era o pisică neagră ce colinda prin labirintul de tuneluri şi cămăruţe subterane.

Langdon coborî din ascensor şi se uită încă o dată la ceas. *„Trei minute”.* Străbătu în viteză, culoarul larg, urmând indicatoarele – spre Sala Statuii şi repetând în

minte frazele de deschidere ale prelegerii. Trebuia să recunoască: asistentul lui Peter avusese dreptate; subiectul ales era perfect pentru o reuniune găzduită de un cunoscut mason, la Washington.

Nu era nici un secret în faptul că oraşul avea un bogat trecut masonic. Piatra de temelie a Capitoliului fusese aşezată chiar de George Washington, în cadrul unui ritual masonic. Oraşul însuşi fusese conceput şi proiectat de maeştri masoni precum George Washington, Benjamin Franklin şi Pierre L'Enfant – oameni inteligenţi, care dăruiseră noii lor capitale artă, arhitectură şi simbolism masonic.

„Desigur, lumea vede în aceste simboluri tot felul de idei trăsnite." Mulţi adepţi ai teoriei conspiraţiei susţineau că părinţii fondatori, masoni fiind, ascunseseră secrete profunde pretutindeni în oraş, şi mesaje simbolice disimulate în dispunerea stradală. Langdon nu le acordase niciodată atenţie. Dezinformările cu privire la masoni erau atât de frecvente, încât chiar şi studenţii de la Harvard păreau a avea concepţii surprinzător de greşite despre acest Ordin.

Anul trecut, un student din anul întâi dăduse buzna în sala de curs, agitând în mână un document printat de pe web. Era o hartă rutieră a Washingtonului, pe care anumite străzi fuseseră marcate astfel încât ieşiseră la iveală diverse forme – pentacluri sataniste, compasul şi echerul masonice, ba chiar şi capul de ţap al lui Baphomet –, aparent o dovadă că masonii care proiectaseră oraşul fuseseră implicaţi în cine ştie ce conspiraţie sinistră.

— Simpatic, replicase Langdon, însă deloc convingător. Dacă desenezi pe o hartă suficiente linii care se întretaie, poţi găsi tot felul de forme.

— Dar nu poate fi doar o coincidenţă, exclamase tânărul.

Langdon îi arătase cu răbdare că aceleaşi forme puteau fi identificate şi pe harta oraşului Detroit, de pildă. Puştiul păruse adânc dezamăgit.

— Nu fi necăjit, îl consolase profesorul. Washingtonul

chiar are unele secrete incredibile… numai că nici unul dintre ele nu se află pe harta asta.

Studentul se mai înviorase.

— Secrete? Ce fel de secrete?

— În fiecare primăvară susţin un curs intitulat „Simboluri oculte”. În el, discut pe larg despre Washington, D.C. Ar trebui să-l urmezi.

— Simboluri oculte! exclamase bobocul, din nou entuziasmat. Deci chiar există simboluri demonice în Washington!

Langdon surâsese.

— Regret, însă termenul „ocult”, deşi sugerează imagini de venerare a diavolului, înseamnă de fapt „ascuns”, „ferit”. În vremurile de opresiune religioasă, cunoaşterea ce nu corespundea dogmei trebuia păstrată în secret sau „ocultată” şi, întrucât biserica se temea de astfel de idei, a redefinit tot ce era „ocult” ca diavolesc, iar prejudecata a rezistat peste veacuri.

— Oh! făcuse puştiul, iarăşi dezamăgit.

Însă, în primăvara aceea, Langdon îl zărise pe tânărul cu pricina aşezat în primul rând, printre cei cinci sute de studenţi care se înghesuiseră în Amfiteatrul Sanders de la Harvard, o veche sală de curs cu bănci din lemn.

— Bună dimineaţa, tuturor! îi întâmpinase el de pe podium, după care pusese în funcţiune proiectorul şi o imagine se materializase în spatele lui. Pentru început, câţi dintre voi recunoaşteţi clădirea din această fotografie?

— E Capitoliul Statelor Unite! strigaseră la unison zeci de voci. În Washington, D.C.!

— Da. Cupola conţine aproape cinci mii de tone de metal. Un extraordinar exemplu de ingeniozitate arhitecturală la jumătatea secolului al XIX-lea!

— Marfă! exclamase cineva în sală.

Langdon oftase, dorindu-şi să existe cineva care să interzică termenul acela.

— Bun, reluase el, câţi dintre voi aţi fost vreodată la Washington?

Se ridicaseră câteva mâini.

— Atât de puţini? se prefăcuse el surprins. Dar câţi aţi fost la Paris, Madrid sau Londra?

Aproape toate mâinile din sală ţâşniseră în sus.

„Ca de obicei.” Unul dintre „riturile de trecere” ale absolvenţilor de liceu din SUA era un tur al Europei înainte de confruntarea cu realităţile dure ale vieţii.

— Se pare că sunt mai mulţi aceia dintre voi care au văzut Madridul decât cei care au vizitat capitala propriei ţări. De ce credeţi că există astfel de situaţie?

— Fiindcă în Europa n-au o limită de vârsta pentru vânzarea băuturilor alcoolice! strigase cineva din spatele sălii.

Langdon surâsese.

— De parcă *aici* limita de vârsta îl opreşte pe vreunul dintre voi! Toată lumea izbucnise în râs.

Era prima zi de cursuri şi studenţii încă nu se acomodaseră, fâţâindu-se în băncile de lemn, care trosneau şi scârţâiau. Lui Langdon îi plăcea să predea în sala aceea, fiindcă îşi dădea seama cât de prinşi erau studenţii după sunetul foielii lor din bănci.

— Redevenind serioşi, spusese el apoi, arhitectura, arta şi simbolistica din Washington sunt unele dintre cele mai rafinate din lumea întreagă. De ce să vă duceţi în străinătate înainte de a vă vizita propria capitală?

— Chestiile antice sunt mai tari!

— Iar prin „chestii antice” presupun că înţelegeţi castele, cripte, temple şi altele asemenea.

Capetele se înclinaseră afirmativ, la unison.

— Bine. Şi dacă v-aş spune acum că la Washington se regăsesc absolut toate aceste lucruri? Castele, cripte, temple… toate există acolo.

Scârţâitul abia se mai auzea.

— Prieteni, continuase el coborând vocea şi înaintând pe podium, în ora care urmează veţi descoperi că naţiunea americană este un veritabil tezaur de secrete şi istorie ascunsă. Şi, la fel ca în Europa, toate secretele cu adevărat

valoroase sunt ascunse la vedere.

În băncile de lemn se aşternuse o tăcere deplină.

„V-am prins!”

Langdon redusese lumina în sală şi trecuse la al doilea diapozitiv.

— Cine îmi poate spune ce face aici George Washington? Imaginea reda cunoscuta frescă în care George Washington, în veşmintele masonice de gală, stătea în faţa unui dispozitiv ciudat: un uriaş trepied din lemn, care susţinea un scripete de a cărui frânghie era suspendat un masiv bloc de piatră. În jurul lui se aflau câţiva spectatori bine îmbrăcaţi.

— Ridică blocul ăla de piatră! îşi dăduse cu părerea cineva din sală. Langdon rămăsese tăcut, preferând ca afirmaţia aceea să fie corectată de un student, şi nu de el, dacă se putea.

— De fapt, intervenise un altul, cred că Washington *coboară* piatra aceea. E îmbrăcat în costumaţia masonică. Am mai văzut şi înainte imagini ale masonilor care pun pietre de temelie. Şi întotdeauna folosesc chestii ca trepiedul acela pentru a aşeza prima piatră.

— Excelent! exclamase Langdon. Fresca îl înfăţişează pe părintele naţiunii americane folosind un trepied şi un scripete pentru a pune piatra de temelie a clădirii Capitoliului, pe 18 septembrie 1793, în intervalul orar 11:15-12:30. Întrerupându-se o clipă, cercetase sala din priviri, apoi reluase: Îmi poate spune cineva care este semnificaţia datei şi a orei menţionate?

Tăcere.

— Şi dacă v-aş spune că momentul a fost ales cu precizie de trei masoni celebri: George Washington, Benjamin Franklin şi Pierre L’Enfant, arhitectul principal al oraşului?

Tăcere şi mai adâncă.

— Foarte simplu: piatra de temelie a fost aşezată la data şi la ora respective fiindcă, printre altele, atunci favorabila poziţionare a orbitei selenare cunoscută drept Caput Draconis se afla în Fecioară.

Studenţii schimbaseră între ei priviri nedumerite.

— Staţi puţin! strigase apoi cineva. Vă referiţi la… la astrologie?

— Exact. Deşi un alt fel de astrologie decât cea pe care o ştim astăzi.

O mână se ridicase în aer.

— Vreţi să spuneţi că părinţii fondatori credeau în astrologie?

Langdon zâmbise.

— Şi încă cum! Ce aţi zice dacă v-aş spune că în arhitectura oraşului Washington se regăsesc mai multe semne astrologice decât în cea a oricărui alt oraş din lumea întreaga? Zodiace, diagrame astrale, pietre de temelii aşezate la date şi la ore astrologice precis calculate… Mai mult de jumătate dintre cei care au conceput Constituţia americană erau masoni, oameni care credeau cu tărie că astrele şi destinul uman sunt întrepătrunse, oameni care, structurându-şi noua lor lume, au luat-o ca model pe cea a cerurilor.

— Dar toată chestia cu piatra de temelie a Capitoliului aşezată când Caput Draconis era în Fecioară… cui îi pasă, totuşi? N-ar putea fi doar o coincidenţă?

— O coincidenţă impresionantă, dacă ne gândim că pietrele de temelie ale celor trei clădiri care formează Triunghiul Federal – Capitoliul, Casa Albă şi Monumentul Washington – au fost aşezate în ani diferiţi, dar în momente calculate astfel încât să cadă exact în aceeaşi conjunctură astrologică.

Cuvintele îi fuseseră întâmpinate de o mare de ochi căscaţi de uimire. Câteva capete se aplecaseră, studenţii începând să ia notiţe. O mână se ridicase undeva în rândurile din spate.

— De ce au procedat aşa?

Langdon râsese pe înfundate.

— Răspunsul la această întrebare e materialul de curs pe un semestru. Dacă sunteţi curioşi, asistaţi şi la cursul meu de misticism. Dar, sincer vorbind, nu cred că sunteţi

pregătiţi emoţional pentru a afla acest răspuns.

— Poftim? răsunase iar glasul respectiv. Puneţi-ne la încercare!

Profesorul se prefăcuse o clipă că se gândeşte, apoi clătinase din cap, tachinându-şi studenţii.

— Regret, nu pot face aşa ceva. Unii dintre voi sunteţi abia în primul an. Mă tem că minţile voastre ar fi serios zguduite.

— Spuneţi-ne! strigase sala întreaga.

Langdon ridicase din umeri.

— Poate că ar trebui să intraţi în rândurile masonilor sau ale Stelei Orientului şi să aflaţi totul chiar de la sursă.

— Dar nu putem, replicase un glas. Masonii sunt o organizaţie supersecretă!

— Supersecretă? Serios? Langdon îşi amintise în clipa aceea voluminosul inel masonic pe care prietenul lui, Peter Solomon, îl purta cu mândrie pe mâna dreaptă. Şi atunci de ce poartă masonii inele şi ace de cravată specifice, cât se poate de vizibile? De ce sunt construcţiile lor limpede marcate? De ce sunt publicate în presă datele la care au loc întrunirile lor? Langdon zâmbise văzând chipurile nedumerite ale studenţilor. Prieteni, continuase el, masonii nu sunt o societate secretă… ci una cu secrete.

— Acelaşi lucru, murmurase cineva.

— Aşa să fie? Aţi spune despre Coca-Cola că este o societate secretă?

— Sigur că nu, replicase respectivul.

— Iar dacă aţi intra în sediul central al corporaţiei şi aţi cere reţeta pentru Classic Coke?

— Nu ne-ar spune-o niciodată.

— Exact! Pentru a afla cel mai adânc secret al companiei Coca-Cola, ar trebui să vă angajaţi la ea, să lucraţi acolo ani mulţi, să vă dovediţi calităţile şi, în cele din urmă, să ajungeţi spre vârful ierarhiei, unde ar fi posibil să aflaţi informaţia dorită. Şi vi s-ar cere să păstraţi confidenţialitatea.

— Adică francmasoneria e la fel ca o corporaţie?

— Numai prin faptul că are la rândul său o ierarhie strictă şi că ia secretele foarte în serios.

— Unchiul meu e mason, intervenise în discuţie o tânără. Iar pe mătuşa o enervează fiindcă nu-i spune şi nimic. Ea zice că masoneria e un fel de religie ciudată.

— O greşeală des întâlnită.

— Şi nu e o religie?

— Păi, să facem testul de bază, replicase Langdon. Cine a urmat, dintre voi, cursul de religii comparate al profesorului Witherspoon?

Mai multe mâini se ridicaseră.

— Bun. Spuneţi-mi, atunci: care sunt cele trei condiţii necesare pentru ca o ideologie să fie considerată religie?

— ACC, răspunsese o studentă. Asigură, crede, converteşte.

— Corect. Religiile asigură mântuirea, cred într-o teologie precisă şi convertesc pe necredincioşi. Masoneria însă, reluase Langdon după un scurt moment de tăcere, nu are nimic de-a face cu nici una dintre aceste condiţii. Masonii nu făgăduiesc mântuirea, nu au o teologie specifică şi nu caută să convertească pe nimeni. De fapt, în cadrul lojilor masonice, discuţiile pe teme religioase sunt interzise.

— Aşadar… masoneria este o formă anti-religioasă?

— Dimpotrivă. Una dintre precondiţiile pentru a deveni mason este aceea că trebuie să crezi într-o putere superioară. Deosebirea între spiritualitatea masonică şi religia organizată constă în faptul că masonii nu impun un nume ori o definiţie specifică a puterii superioare. În locul unor identităţi teologice exacte, ca Dumnezeu, Allah, Budha sau Isus, masonii folosesc termeni cu caracter general, precum Fiinţa Supremă sau Marele Arhitect al Universului. Astfel, se pot reuni masoni aparţinând unor credinţe religioase diferite.

— Mi se pare puţin exagerat, răsunase un glas.

— Sau, poate, încântător de lipsit de prejudecăţi. În epoca noastră, în care diversele culturi îşi sar la beregată una alteia în încercarea de a decide al cărei Dumnezeu este

mai bun, am putea spune că tradiţia masonică de toleranţă şi de flexibilitate este lăudabilă. Mai mult decât atât, continuase Langdon străbătând podiumul cu paşi măsuraţi, masoneria acceptă în rândurile ei oameni aparţinând tuturor raselor, culorilor şi convingerilor, constituindu-se într-o confrerie de tip spiritual care nu discriminează prin nimic.

— Nu discriminează? intervenise o membră a Centrului pentru Femei al universităţii, care se şi ridicase în picioare. Câte femei sunt acceptate în rândurile masonilor, domnule profesor?

Langdon ridicase mâinile, împăciuitor.

— Aici aveţi dreptate. Francmasoneria îşi are rădăcinile în ghildele constructorilor din Europa, fiind deci o organizaţie masculină. Acum câteva sute de ani, unii susţin că în 1703, a fost fondată o ramură feminină numită Steaua Orientului. Această organizaţie are peste un milion de membre.

— Şi totuşi, continuase tânăra, masoneria este o societate puternică din cadrul căreia femeile sunt excluse.

Langdon nu avea certitudinea puterii pe care încă o deţinea masoneria şi nu intenţiona să se lase atras pe acest făgaş al discuţiei; percepţia publicului cu privire la ei varia, fiind văzuţi ba ca o grupare de bătrânei inofensivi cărora le plăcea să se joace în costume frumoase, ba – la cealaltă extremă – ca o clică secretă a unor personaje extrem de influente, care conduceau lumea. Adevărul, fără îndoială, era undeva la mijloc.

— Domnule profesor, strigase apoi un tânăr cu părul buclat, care stătea pe ultimul rând, dacă masoneria nu e o societate secretă, nu e o corporaţie şi nici o religie, atunci ce este?

— Ei bine, dacă ai adresa această întrebare unui mason, el ţi-ar da următoarea definiţie: Masoneria este un sistem de reguli morale, învăluit în alegorie şi ilustrat prin simboluri.

— Mie mi se pare doar un eufemism pentru „cult bizar”.

— *Bizar,* spui?

— La naiba, da! replicase tânărul, ridicându-se în picioare. Am auzit eu ce fac în clădirile lor secrete! Ritualuri ciudate la lumina lumânărilor, cu sicrie şi cu ştreanguri, şi beau vin din cranii umane. Chiar că e bizar!

Langdon îşi trecuse privirile dintr-un capăt în celălalt al sălii.

— I se mai pare cuiva bizar?

— Da! răsunaseră toate glasurile.

Profesorul oftase, cu o mâhnire prefăcută.

— Păcat! Dacă asta vi se pare vouă bizar, atunci sunt sigur că n-aţi accepta în nici un caz să deveniţi membri ai cultului meu.

În sală se aşternuse liniştea. Studenta de la Centrul pentru Femei părea oarecum stânjenită.

— Faceţi parte dintr-un cult?

Langdon încuviinţase, coborându-şi vocea până la nivelul unei şoapte conspirative.

— Să nu spuneţi nimănui, dar, în ziua păgânului zeu-soare Ra, îngenunchez la picioarele unui străvechi instrument de tortură şi îngurgitez simboluri rituale ale sângelui şi cărnii.

Întreaga sală îl privise oripilată. Langdon ridicase din umeri.

— Dacă vreunul dintre voi doreşte să mi se alăture, să vină duminică la capela din campus, să îngenuncheze în faţa crucifixului şi să ia Sfânta Împărtăşanie.

În sală continuase să domnească tăcerea.

— Deschideţi-vă mintea, prieteni! Tuturor ne e frică de ceea ce nu înţelegem.

Bătăile unui orologiu începură să răsune pe coridoarele Capitoliului.

„Ora şapte."

Robert Langdon fugea deja. *„Să vezi acum intrare dramatică".* Străbătând culoarul care făcea legătura cu sediul fostei Camere a Reprezentanţilor, zări intrarea în Sala Statuilor şi se îndreptă direct spre ea.

Când ajunse aproape, încetini pasul, adoptând un mers

nonşalant, trase de câteva ori aer adânc în piept. Îşi încheie apoi sacoul, ridică uşor bărbia şi trecu de colţul coridorului exact în clipa în care răsuna ultimă bătaie a orologiului.

„Gongul final!”

Intrând în Sala Statuilor, profesorul Robert Langdon înălţă sprâncenele şi zâmbi călduros. O clipă mai târziu, zâmbetul îi pieri, iar el se opri brusc în loc.

Ceva nu era deloc în regulă.

CAPITOLUL 7

Katherine Solomon alerga prin parcare sub ploaia rece, dorindu-şi să fi avut pe ea ceva mai mult decât blugii şi un pulover de caşmir. În vreme ce se apropia de intrarea principală, zumzetul uriaşelor purificatoare de aer devenea tot mai sonor. Ea însă abia dacă le auzea; urechile încă îi vuiau, după apelul telefonic primit cu câteva momente în urmă.

„Lucrul acela despre care crede fratele tău că este ascuns în Washington... poate fi găsit.”

Ei, una, aşa ceva i se părea aproape imposibil. Avea încă multe de vorbit cu cel care o sunase şi conveniseră să discute mai târziu, în aceeaşi seară.

Ajungând la uşile principale, se simţi cuprinsă de acelaşi entuziasm care o anima de fiecare dată când intra în imensul complex. *„Nimeni nu ştie că locul ăsta există aici.”*

Plăcuţa de pe uşă anunţa:

CENTRUL DE SUPORT
MUZEUL SMITHSONIAN
(CSMS)

Deşi dispunea de peste douăsprezece muzee încăpătoare pe National Mall, Institutul Smithsonian avea o colecţie de piese atât de mare, încât numai 2% din volumul ei putea fi expus o dată. Restul de 98 de procente trebuia depozitat undeva. Iar acest undeva... era aici.

Deloc surprinzător, clădirea adăpostea o extraordinară gamă de artefacte: statui uriaşe ale lui Budha, manuscrise, săgeţi otrăvite din Noua Guinee, cuţite încrustate cu pietre preţioase, un caiac din os de balenă. La fel de uimitoare erau comorile naturale ale Institutului: schelete de plesiozaur, o nepreţuită colecţie de meteoriţi, un calmar uriaş, ba chiar şi o serie de cranii de elefant aduse de

Teddy Roosevelt dintr-un safari în Africa.

Dar nu aceste piese constituiau motivul pentru care secretarul Institutului, Peter Solomon, o adusese pe sora lui la CSMS, cu trei ani în urmă. O invitase aici nu pentru a vedea nişte minuni ştiinţifice, ci pentru a le crea. Şi exact asta făcea Katherine.

Adânc în măruntaiele clădirii, în întunericul celor mai îndepărtate cotloane ale sale, se afla un mic laborator ştiinţific unic în lume. Recentele descoperiri pe care Katherine le făcuse în domeniul noeticii aveau ramificaţii în toate celelalte discipline ştiinţifice, de la fizică şi istorie, la filosofie şi religie. *„În curând, totul se va schimba”,* îşi spuse ea.

Când intră în hol, agentul de securitate de la recepţie îşi puse imediat la o parte radioul şi îşi scoase căştile din urechi.

— Doamnă Solomon! o întâmpină el cu un zâmbet larg.

— Redskins?

Omul roşi, cu un aer vinovat.

— Avanpremiera meciului.

Katherine surâse.

— Eu n-o să spun nimănui.

Apoi se îndreptă spre detectorul de metale şi îşi goli buzunarele. Când îşi scoase de la încheietură ceasul Cartier, din aur, simţi cum îi dă ghes tristeţea. Era un dar primit de la mama ei, la împlinirea vârstei de optsprezece ani. Se scursese aproape un deceniu de când mama sa fusese răpusă de o moarte violentă... stingându-se în braţele ei.

— Deci, doamnă Solomon, şopti agentul de securitate pe un ton glumeţ, aveţi de gând să spuneţi vreodată cuiva ce anume faceţi în laboratorul ăla?

— Într-o bună zi, Kyle. Dar nu azi.

— Haideţi! insistă el. Un laborator secret... într-un muzeu secret? Probabil că lucraţi acolo la ceva grozav.

„Mai mult decât grozav”, îşi spuse Katherine în vreme ce-şi aduna lucrurile. La drept vorbind, ştiinţa de care se ocupa

ea era atât de avansată, încât nici nu mai semăna măcar a ştiinţă.

CAPITOLUL 8

Robert Langdon stătea încremenit în pragul Sălii Statuilor şi privea scena care i se înfăţişa dinaintea ochilor. Încăperea era exact aşa cum îşi amintea: un semicerc construit în stilul amfiteatrelor greceşti. Pereţii săi graţios arcuiţi, din gresie şi ipsos italian erau marcaţi de coloane din mozaic de marmură divers colorată, printre care era expusă colecţia naţională de statui – sculpturi în mărime naturală, reprezentând treizeci şi opt de personalităţi americane, aşezate în semicerc pe un vast postament de marmură în carouri alb cu negru.

Era întocmai cum şi-o amintea Langdon, din ziua în care asistase aici la o prelegere. Cu o singură excepţie.

În seara aceasta, sala era goală.

Fără scaune. Fără public. Fără Peter Solomon. Doar câţiva turişti rătăcind ici şi colo, neimpresionaţi de solemna intrare a lui Langdon. *„Să se fi referit Peter la Rotondă?”* Profesorul privi în lungul culoarului sudic spre Rotondă, unde nu văzu decât alte grupuri de turişti.

Se întoarse în fugă în hol şi găsi un ghid.

— Scuzaţi-mă, prelegerea pentru Gala Smithsonian din această seară… Unde are loc?

Ghidul ezită o clipă.

— Nu sunt sigur, domnule. La ce oră începe?

— Acum!

Omul clătină din cap.

— Nu ştiu nimic despre nici o Gală Smithsonian în seara aceasta… Cel puţin, nu aici.

Nedumerit, Langdon merse grăbit spre mijlocul încăperii, privind în jurul său. *„Oare lui Solomon îi arde de glume?”* Greu de imaginat aşa ceva. Îşi scoase telefonul mobil şi hârtia primită de dimineaţă prin fax după care formă numărul lui Peter.

Aparatul avu nevoie de câteva clipe pentru a localiza

semnalul în monumentala clădire. Într-un sfârşit, începu să sune.

Familiara voce cu accent sudist răspunse:

— Biroul lui Peter Solomon. Sunt Anthony. Cu ce vă pot ajuta?

— Anthony! exclamă Langdon uşurat. Mă bucur că mai eşti încă acolo. Sunt Robert Langdon. Cred că s-a făcut o încurcătură în privinţa prelegerii. Am ajuns în Sala Statuilor, dar nu e nimeni aici. A fost mutat cumva evenimentul în altă sală?

— Nu cred, domnule! Permiteţi-mi să verific. După o clipă, asistentul reveni la telefon. Aţi confirmat cu domnul Solomon în mod direct?

Langdon era derutat.

— Nu, am confirmat cu *dumneata,* Anthony! În această dimineaţă!

— Da, îmi amintesc. Urmă un moment de tăcere, apoi: A fost puţin cam neglijent din partea dumneavoastră, nu credeţi, domnule profesor?

— Poftim?

— Ia gândiţi-vă… rosti celălalt. Aţi primit un fax prin care vi se cerea să telefonaţi la un număr… lucru pe care l-aţi făcut. Aţi vorbit cu un necunoscut, care v-a spus că este asistentul lui Peter Solomon. Apoi v-aţi îmbarcat de bunăvoie într-un avion particular spre Washington, unde aţi urcat într-o maşina care vă aştepta. Am dreptate?

Langdon simţi un fior îngheţat străbătându-i corpul.

— Cine naiba este acolo? Unde-i Peter?

— Mă tem că Peter Solomon habar nu are că vă aflaţi astăzi la Washington. Accentul sudist din tonul bărbatului dispăru, iar vocea lui se transformă într-o şoaptă adâncă, mieroasă: Vă aflaţi aici, domnule Langdon, fiindcă eu vă vreau aici.

CAPITOLUL 9

În Sala Statuilor, cu telefonul lipit de ureche, Robert Langdon păşea nervos, schiţând un cerc îngust.

— Cine dracului eşti dumneata?

Răspunsul celuilalt se auzi ca o şoaptă mătăsoasă, calmă.

— Nu te alarma, domnule profesor. Ai fost chemat aici pentru un motiv.

— Chemat?! izbucni Langdon, simţindu-se aidoma unui animal în cuşcă. Mai bine zis, răpit!

— Ba deloc. Glasul omului avea o seninătate stranie. Dacă aş fi vrut să-ţi fac rău, ai fi deja mort în limuzina ce te-a preluat. Intenţia mea, reluă el după o pauză de efect, este cât se poate de nobilă, te asigur! Nu am vrut decât să-ţi fac o invitaţie.

„Nu, mulţumesc.” După experienţele din Europa, din urmă cu câţiva ani, celebritatea nedorită pe care o dobândise îl transformase pe Robert Langdon într-un magnet pentru ţicniţi, iar cel de acum tocmai sărise calul.

— Nu ştiu ce naiba se petrece, dar eu o să închid…

— Deloc înţelept, replică necunoscutul. Ai la dispoziţie un interval foarte scurt, dacă vrei să-i salvezi sufletul lui Peter Solomon.

Langdon icni.

— Ce-ai spus?

— Sunt sigur că m-ai auzit.

Felul în care individul rostise numele lui Peter îi îngheţase sângele în vine.

— Ce ştii despre Peter?

— În momentul de faţă, îi ştiu cele mai adânci secrete. Domnul Solomon este oaspetele meu, iar eu pot fi uneori o gazdă foarte convingătoare.

„Nu se poate aşa ceva!”

— Nu cred că Peter e la tine.

— Am răspuns la telefonul lui personal. Asta ar trebui să-ţi dea de gândit.

— Chem poliţia!

— Nu-i nevoie. Autorităţile ţi se vor alătura dintr-o clipă în alta.

„Ce tot vorbeşte smintitul ăsta?” Langdon adoptă un ton dur:

— Dacă Peter e la tine, dă-mi-l imediat la telefon!

— Imposibil! Domnul Solomon este captiv într-un loc neplăcut. Omul făcu o scurtă pauză, apoi reluă: E în Araf.

— Unde?!

Langdon îşi dădu seama că strângea telefonul în palma cu atâta putere, încât îi amorţiseră degetele.

— În Araf. Hamistagan. Locul căruia Dante i-a dedicat poemul ce vine imediat după celebrul său Infern.

Aluziile literare şi religioase ale individului îi întăreau suspiciunea că avea de-a face cu un nebun. *„Poemul secund.”* Langdon îl cunoştea bine; nimeni nu ieşea de la Academia Phillips Exeter fără a-l citi pe Dante.

— Vrei să spui că Peter este în… purgatoriu?

— Un cuvânt dur pe care-l folosiţi voi, creştinii. Dar, într-adevăr, domnul Solomon se află pe tărâmul *dintre.*

Cuvintele părură a zăbovi în auzul lui Langdon.

— Adică Peter e… mort?

— Nu chiar, nu.

— Nu chiar?! strigă Langdon, iar vocea sa stârni ecouri în încăperea vastă. O familie de turişti se întoarse spre el. El se răsuci pe călcâie şi coborî tonul.

— Moartea e, de obicei, o chestie ori-ori!

— Păreţi surprins, domnule profesor! Mă aşteptam să dovedeşti o mai bună înţelegere a misterelor vieţii şi morţii. Există o lume între ele… o lume în care Peter e prins în acest moment. Şi fie se va întoarce în lumea ta, fie va trece în următoarea… în funcţie de ce vei face tu acum.

Langdon încerca să-şi pună gândurile în ordine.

— Şi ce vrei de la mine?

— E foarte simplu. Ai primit acces la ceva foarte vechi.

Iar în seara asta, vei împărtăşi acel ceva cu mine.

— Habar n-am despre ce vorbeşti!

— Nu? Pretinzi că nu înţelegi secretele antice care ţi-au fost încredinţate?

Langdon simţi un gol în stomac, dându-şi dintr-odată seama cam despre ce era vorba. Secretele antice. Nu spusese nimănui nici un cuvânt despre experienţele trăite la Paris cu câţiva ani în urmă, dar fanaticii Graalului devoraseră tot ce scrisese presa despre ele, iar unii făcuseră legăturile cuvenite, iar acum credeau că Langdon deţinea cunoştinţe secrete despre Sfântul Graal, şi poate chiar despre localizarea lui.

— Uite ce-i, spuse el, dacă e vorba despre Sfântul Graal, te asigur că nu ştiu nimic mai mult decât…

— Nu-mi insulta inteligenţa, domnule Langdon! izbucni necunoscutul. Nu mă interesează ceva atât de frivol ca Sfântul Graal sau pateticele controverse ale omenirii cu privire la care versiune a istoriei este cea corectă. Dezbaterile fără de sfârşit pe tema semanticii religioase nu înseamnă nimic pentru mine. Acelea sunt întrebări la care numai moartea va răspunde.

Cuvintele seci îl derutară şi mai mult pe profesor.

— Şi atunci, despre ce naiba e vorba?

Omul rămase tăcut câteva secunde.

— După cum poate ştii, există în oraşul acesta un portal antic.

„Un portal antic?”

— Iar în seara asta, domnule profesor, tu îl vei deschide, pentru mine. Ar trebui să te simţi onorat pentru că te-am contactat. Asta e invitaţia vieţii dumitale. Eşti singurul ales.

„Iar tu ţi-ai pierdut minţile.”

— Îmi pare rău, dar nu ai ales bine, răspunse Langdon. Nu ştiu nimic despre nici un portal antic.

— N-ai înţeles, domnule profesor. Nu eu te-am ales… ci Peter Solomon.

— Poftim?! bâigui Robert Langdon, abia şoptit.

— Domnul Solomon mi-a spus cum să găsesc portalul şi

tot el mi-a mărturisit că un singur om pe lume îl poate deschide. Şi a adăugat că acel om eşti dumneata.

— Dacă Peter a spus asta, înseamnă că a greşit… Sau a minţit.

— Nu cred. Era într-o stare fragilă atunci când mi-a dezvăluit acest lucru, şi tind să-l cred.

Langdon simţi un val de furie.

— Te previn, dacă îi faci lui Peter vreun rău…

— E mult prea târziu pentru asta, replică necunoscutul, pe un ton amuzat. Am luat deja de la Peter Solomon tot ce îmi trebuie. Dar, de dragul lui, îţi sugerez să-mi oferi la rându-ţi ceea ce-mi trebuie de la dumneata. Timpul este esenţial… pentru amândoi. Îţi sugerez să găseşti portalul şi să-l deschizi. Peter îţi va arăta calea.

„Peter?!”

— Parcă ziceai că Peter e în „purgatoriu”.

— La fel ca sus, aşa şi jos, mai spuse necunoscutul.

Fiorul care îl străbătea pe Langdon pe şira spinării devenea tot mai îngheţat. Straniul răspuns primit era un antic principiu ermetic care exprima credinţa într-o legătură fizică a cerului cu pământul. *„La fel ca sus aşa şi jos.”* Privind în jurul lui, profesorul se întrebă fugar cum de scăpaseră lucrurile atât de rapid de sub orice control.

— Uite ce e, nu ştiu cum să găsesc un portal antic. Chem poliţia!

— Încă n-ai priceput, nu-i aşa? De ce ai fost ales?

— Nu, spuse Langdon.

— Vei înţelege, replică necunoscutul, râzând pe înfundate. De acum în orice clipă.

Şi închise.

Langdon rămase încremenit preţ de câteva momente, încercând să proceseze cele tocmai întâmplate. Deodată, în depărtare, se auzi un sunet neaşteptat.

Venea dinspre Rotondă.

Cineva ţipa ca din gură de şarpe.

CAPITOLUL 10

Robert Langdon intrase în Rotonda Capitoliului de multe ori în trecut, însă niciodată în fugă. Pătrunzând în sală prin intrarea dinspre nord, observă un grup de turişti strânşi în mijloc. Un băieţel ţipa, iar părinţii lui încercau să-l liniştească. Alţi oameni se înghesuiau în jur, iar câţiva paznici îşi dădeau silinţa să restabilească ordinea.

— A scos-o din eşarfă, spunea cineva pe un ton zbuciumat, şi a lăsat-o acolo!

Apropiindu-se, Langdon văzu ce anume stârnise atâta agitaţie. Într-adevăr, obiectul de pe pardoseala Capitoliului era ciudat, dar în nici un caz prezenţa lui n-ar fi trebuit să işte ţipetele respective.

Dispozitivul de pe podea era unul pe care Langdon îl văzuse adeseori. La departamentul de artă de la Harvard erau cu zecile: modele din plastic în mărime naturală, folosite de pictori şi de sculptori pentru a putea reda mai fidel cea mai complexă parte a corpului uman – care, în mod surprinzător, nu e faţa, ci mâna. *„Cineva a lăsat o mână-manechin în Rotondă?”*

Mâinile-manechin, sau „manechinele”, cum le numeau unii, aveau degete articulate, astfel că artistul să le poată aşeza în orice poziţie dorită; pentru studenţii din anul doi, aceasta presupunea adesea degetul mijlociu ridicat ferm în aer. Acest „manechin” fusese însă aşezat cu arătătorul şi cu degetul mare îndreptate spre plafon.

Când se apropie, Langdon îşi dădu seama că „manechinul” pe care îl privea era unul mai puţin obişnuit. Suprafaţa lui din plastic nu era netedă, cum se-ntâmplă cu majoritatea; pe ea se zăreau pete şi riduri fine, care îl făceau să pară aproape… precum pielea adevărată.

Langdon se opri brusc în loc. Văzuse sângele. *„Dumnezeule!”*

Încheietura retezată părea a fi fost înfiptă pe un suport

din lemn, ca să stea în poziţie verticală. Un val de greaţă îl năpădi. Se mai apropie cu un pas, neizbutind să respire, observând acum că vârfurile arătătorului şi degetului mare prezentau mici tatuaje. Dar nu ele îi atrăseseră atenţia. Privirea lui se opri imediat asupra familiarului inel din aur de pe al patrulea deget. *„Nu”.*

Langdon se trase îndărăt. Totul prinse a se învârti în clipa în care îşi dădu seama că se uită la mâna dreaptă, retezată, a lui Peter Solomon.

CAPITOLUL 11

„De ce nu răspunde Peter? se întrebă Katherine Solomon închizându-şi telefonul mobil. *Şi pe unde umblă?”*

Vreme de trei ani, el sosise întotdeauna primul la întâlnirile săptămânale de duminică seara, la ora şapte. Era ritualul lor familial, o modalitate de a păstra legătura înainte de a începe o nouă săptămână, şi totodată mijlocul prin care Peter era pus la curent cu progresele înregistrate în activitatea ei de laborator.

„Niciodată n-a întârziat, îşi urmă ea firul gândurilor, *şi nu i se întâmplă să nu răspundă la telefon.”* Ca pentru a înrăutăţi lucrurile, nici măcar nu era sigură ce avea să-i spună, odată ce sosea. *„Cum aş putea să-l întreb despre ceea ce am aflat astăzi?”*

Paşii ei răsunau ritmic pe cimentul culoarului care străbătea CSM aidoma unei coloane vertebrale. Supranumit „Strada”, acesta lega între ele cele cinci masive platforme de depozitare ale clădirii. La doisprezece metri deasupra capului, un sistem circulator de conducte portocalii duduia la unison cu bătăile de inimă ale complexului – vuietul stârnit de mii de metri cubi de aer filtrat.

În mod normal, în drumul ei de aproape jumătate de kilometru până la laborator, Katherine resimţea efectul calmant al acestei respiraţii a clădirii. Însă în seara aceasta, pulsul ei ritmic o călca pe nervi. Cele aflate astăzi despre fratele ei ar fi tulburat pe oricine, dar, cum Peter rămăsese singura ei rudă în viaţă, gândul că el îi ascundea unele lucruri i se părea extrem de deconcertant.

Din câte îşi amintea, o singură dată îi ascunsese el ceva… un secret minunat, aflat la capătul coridorului pe care îl parcurgea acum. Cu trei ani în urmă, fratele ei o însoţise pe acelaşi culoar, prezentându-i în drum unele dintre cele mai neobişnuite piese existente în CSMS: meteoritul marţian ALH-84001, jurnalul pictografic,

manuscris al marelui şef de trib indian Sitting Bull şi o serie de flacoane sigilate cu ceară în care se aflau specimene originale culese de Charles Darwin.

La un moment dat, trecuseră pe lângă o uşă masivă în care era tăiată o ferestruică. Katherine zărise fugar ce se află dincolo de ea şi făcuse ochii mari.

— Ce Dumnezeu e chestia aia?

Fratele ei râsese în barbă, continuându-şi drumul.

— Platforma Trei. Numită şi Platforma Udă. O privelişte stranie nu-i aşa?

„Mai degrabă înspăimântătoare.” Katherine se grăbise pentru a ţine pasul cu el.

— Ceea ce vreau eu de fapt să-ţi arăt se găseşte în Platforma Cinci, spusese apoi Peter, conducând-o pe coridorul parcă fără de sfârşit. Este cea mai nouă dotare a noastră. A fost construită pentru a găzdui artefactele din subsolul Muzeului Naţional de Istorie Naturală. Colecţia respectivă va fi mutată aici cam peste cinci ani, iar asta înseamnă că, deocamdată Platforma Cinci e goală.

Katherine îi aruncase o privire nedumerită.

— Goală? Şi atunci, de ce mergem acolo?

Ochii cenuşii ai fratelui ei licăriseră cu o şiretenie familiară.

— Mi-a trecut prin minte că, dacă nimeni nu foloseşte Platforma Cinci, poate că ai vrea s-o utilizezi tu.

— Eu?

— Bineînţeles. Mi-am spus că poate ai nevoie de un laborator numai al tău, un loc în care să-ţi pui în practică unele dintre experimentele teoretice la care lucrezi de atâţia ani.

Katherine rămăsese uluită, cu ochii la fratele ei.

— Dar, Peter, experimentele alea chiar sunt de natură teoretică! Ar fi aproape imposibil să le realizez practic.

— Nimic nu-i imposibil, Katherine, iar clădirea asta e numai bună pentru tine. CSMS nu e doar un depozit de comori, ci una dintre cele mai avansate instituţii de cercetare. Noi luăm în mod obişnuit diverse piese din

colecţii şi le examinăm cu cele mai avansate tehnologii disponibile pe piaţă. Toate echipamentele de care ai putea avea nevoie îţi vor sta la dispoziţie.

— Peter, tehnologia necesară pentru efectuarea acestor experimente este…

— Deja la locul ei, replicase el cu un zâmbet larg. Laboratorul e gata. Katherine se oprise în loc. Peter făcuse semn spre capătul coridorului şi adăugase:

— Imediat vom ajunge la el.

— Adică… bâiguise ea, abia izbutind să articuleze, adică mi-ai construit un laborator?

— Asta e slujba mea. Institutul Smithsonian a fost fondat pentru a facilita progresele ştiinţifice, iar eu, ca secretar al său, trebuie să-mi iau misiunea în serios. Cred că experimentele la care te-ai gândit tu au potenţialul de a împinge graniţele ştiinţei pe teritorii încă necunoscute. Apoi, Peter se oprise, o privise drept în ochi şi continuase: Indiferent dacă ai fi fost sau nu sora mea, tot m-aş fi simţit obligat să-ţi susţin cercetările. Ideile tale sunt cu adevărat strălucite, iar lumea merită să vadă încotro pot duce.

— Peter, dar nu pot…

— Ei, fii liniştită… Am folosit banii mei, iar Platforma Cinci nu e utilizată de nimeni acum. Când îţi vei încheia experimentele, vei pleca de aici. Şi, în plus, Platforma Cinci are unele caracteristici ce se mulează activităţii tale.

Katherine nu-şi putea imagina ce caracteristici utile pentru ea ar putut avea spaţiul acela vast şi pustiu, dar era sigură că urma să afle în scurt timp. Ajunseseră la o uşa din oţel pe care stătea scris:

Platforma 5

Fratele ei inserase un card în fanta cuvenită şi o tastatură electronică se iluminase alături. Ridicase mâna pentru a tasta un cod, dar se oprise înălţând sprâncenele cu aceeaşi privire şireată, de băieţel poznaş, pe care o avea încă de când erau mici.

— Sigur eşti pregătită?

Ea încuviinţase. *„Fratele meu, cel întotdeauna iubitor de spectacol!”*

— Dă-te puţin înapoi, spusese el şi formase codul. Uşa se deschisese cu un şuierat.

Dincolo de ea se afla doar beznă… un hău întunecat. Un zumzet se părea să răsune din adâncul giganticei încăperi. Katherine simţi un curent rece de aer venind dinăuntru. Îţi lăsa aceeaşi senzaţie pe care o aveai când priveai noaptea, în Marele Canion.

— Imaginează-ţi un hangar gol, în aşteptarea unei flotile de aeronave şi o să-ţi poţi face o idee.

Katherine se trăsese fără să vrea un pas înapoi.

— Platforma este prea mare pentru a fi încălzită, însă laboratorul tău e o încăpere izolată termic cu blocuri de zgură, un fel de cub situat în cel mai îndepărtat colţ al platformei, pentru a oferi cât mai multă intimitate.

Katherine încercase să şi-l imagineze. *„O cutie în altă cutie.”* Îşi mijise ochii, încercând să străpungă întunericul, însă nu izbutise să zărească absolut nimic.

— Cât e de departe?

— Destul… Un teren de fotbal ar încăpea aici cu uşurinţă. Ar trebui să te previn însă că drumul până la el este oarecum neplăcut. E întuneric beznă.

Katherine aruncase o privire fugară pe după colţ.

— Nu există întrerupătoare electrice?

— Platforma Cinci nu este încă electrificată.

— Bine, dar… atunci cum poate funcţiona un laborator?

Peter îi făcuse semn cu ochiul.

— Celulă de combustie pe bază de hidrogen.

— Glumeşti, nu? întrebase Katherine, rămasă cu gura căscată.

— Oferă suficientă energie pentru a alimenta un orăşel. Laboratorul tău beneficiază de frecvenţe radio separate faţă de restul clădirii. Mai mult decât atât, toate părţile exterioare ale platformei sunt căptuşite cu membrane fotorezistente, pentru a proteja artefactele din interior de

radiaţia solară. Pe scurt spus, platforma constituie un mediu etanş, perfect izolat de energiile din exterior.

Katherine începea să înţeleagă avantajele Platformei 5. Cum activitatea ei se axa în mare parte pe cuantificarea unor câmpuri energetice anterior necunoscute, experimentele necesitau un mediu izolat de orice radiaţie străină sau de aşa-numitul „zgomot alb”. Acesta includea interferenţe subtile precum „radiaţia cerebrală” ori „emisiile de gânduri” generate de oamenii din apropiere. Din aceste motive, un campus universitar sau laboratorul unui spital n-ar fi constituit o alegere bună, dar o platformă pustie de la CSMS era ideală.

— Hai să mergem şi să aruncăm o privire, o invitase fratele ei, zâmbind atunci când păşise în întuneric. Vino după mine!

Katherine ezitase o clipă în prag. *„Mai bine de o sută de metri în beznă totală?”* Ar fi vrut să-i sugereze să folosească o lanternă, însă fratele ei dispăruse deja în neant.

— Peter!

— Dovedeşte-ţi credinţa în cele nevăzute! îi răspunsese el, glasul auzindu-i-se deja mai slab. O să-ţi găseşti drumul. Ai încredere în mine.

„Glumeşte, nu-i aşa?” Inima îi bătea cu putere în piept când se hotărâse să treacă pragul, încercând să desluşească ceva în întuneric. *„Nu văd nimic!”* Deodată, uşa de oţel şuierase şi se închisese în urma ei, lăsând-o într-o beznă ca de smoală. Nici o rază de lumină, nicăieri.

— Peter! Tăcere.

„O să-ţi găseşti drumul. Ai încredere în mine.”

Bâjbâind, schiţase un pas. *„Ce credinţă în cele nevăzute?!”* Nu-şi zărea nici măcar propria mână adusă în faţa ochilor. Continuase să înainteze, dar în decurs de câteva secunde se rătăcise de-a binelea. *„Încotro mă duce?”*

Asta se întâmplase cu trei ani în urmă.

Acum, când ajunse în faţa aceleiaşi uşi metalice,

Katherine îşi dădu seama ce drum lung parcursese din acea primă seară. Laboratorul ei, poreclit Cubul, îi devenise casă, un sanctuar în măruntaiele Platformei 5. Exact aşa cum prezisese fratele ei, îşi găsise atunci drumul în întuneric, graţie unui sistem de ghidaj ingenios de simplu, pe care Peter o lăsase să-l descopere singură.

Şi, lucru mai important, cealaltă predicţie a lui se confirmase de asemenea: experimentele ei produseseră rezultate extraordinare, mai cu seamă în ultimele şase luni: descoperiri ce aveau să zdruncine întregi paradigme ale gândirii. Convenise împreună cu Peter să păstreze secrete rezultatele obţinute, până când implicaţiile lor aveau să fie mai bine înţelese. Însă, într-o bună zi, nu peste mult timp, ştia că urma să dea publicităţii unele dintre cele mai zguduitoare revelaţii ştiinţifice din istoria omenirii.

„Un laborator secret într-un muzeu secret”, îşi spuse ea, inserând cardul de acces în uşa Platformei 5. Tastatura se ilumină şi Katherine formă codul PIN.

Uşa de oţel se deschise cu obişnuitul şuierat.

Zumzetul sec răsună iar, însoţit de familiarul curent de aer rece. La fel ca întotdeauna, inima începu să-i bată mai cu putere.

„Cel mai bizar pelerinaj din lume.”

Făcându-şi curaj pentru călătoria ce urma, Katherine aruncă o privire la ceas înainte de a se avânta în abisul întunecat. Totuşi, în seara asta, un gând tulburător o însoţi înăuntru. *„Unde e Peter?”*

CAPITOLUL 12

Căpitanul de la Poliţia Capitoliului, Trent Anderson supraveghease securitatea în clădire vreme de peste un deceniu. Un ins vânjos, cu pieptul lat şi cu faţa dăltuită parcă în piatră, îşi purta părul roşcovan tuns perie, ceea ce-i conferea un aer oficial, milităros. La subsuoară îi atârna o armă lesne de observat, un avertisment adresat tuturor celor suficient de inconştienţi pentru a-i pune la îndoială autoritatea.

Anderson îşi petrecea cea mai mare parte a timpului de lucru coordonându-şi mică armată de ofiţeri de poliţie dintr-un centru de supraveghere cu tehnică de ultimă oră, situat în subsolul Capitoliului. Acolo avea sub comandă o echipă de tehnicieni care ţinea sub observaţie monitoare video, ecrane de computer şi o centrală telefonică prin care păstra legătura cu numerosul personal de securitate aflat în subordinea lui.

Seara aceasta fusese neobişnuit de liniştită, lucru care pe Anderson îl mulţumea. Spera să prindă şi el ceva din partida de fotbal, la televizorul cu ecran plat din biroul lui. Meciul tocmai începuse, când interfonul bâzâi.

— Căpitane?

Anderson oftă şi apăsă butonul fără a-şi lua ochii de la ecranul televizorului.

— Da?

— Avem o mică problemă în Rotondă. Am trimis ofiţeri la faţa locului, dar cred că ar trebui să arunci şi dumneata o privire.

— Bine.

Anderson intră în ceea ce putea fi considerat creierul sistemului de securitate – o încăpere compactă, neomodernistă, plină de monitoare de computer.

— Ce date aveţi?

Tehnicianul tocmai derula pe ecran un clip video digital.

— Rotonda, camera de la balconul estic. Cu douăzeci de secunde în urmă.

Tehnicianul apăsă butonul de pornire a filmuleţului.

Anderson privi clipul peste umărul subordonatului său.

Rotonda era aproape pustie astăzi, cu numai câţiva turişti împrăştiaţi ici şi colo. Privirea experimentată a căpitanului se opri imediat asupra unicei persoane care era neînsoţită şi se deplasa mai repede decât celelalte. Ţeasta rasă. Jacheta verde, militară. Braţul rănit, prins într-o eşarfa. Un uşor şchiopătat. Poziţie adusă de umeri. Vorbind la un telefon mobil.

Paşii bărbatului cu capul ras răsunară în difuzoarele din camera de securitate până ce, deodată, ajuns în centrul Rotondei, omul se opri, închise telefonul şi îngenunche ca pentru a-şi lega un şiret. Dar, în loc să se ocupe de pantof, scoase din eşarfă un obiect pe care îl aşeză pe pardoseală. Apoi se ridică şi porni cu paşi repezi, şchiopătaţi, spre ieşirea dinspre est.

Anderson privi obiectul cu o formă ciudată. *„Ce naiba?”* Avea vreo douăzeci de centimetri înălţime şi stătea în poziţie verticală. Căpitanul se aplecă mai aproape de ecran şi miji ochii. *„Nu poate să fie ceea ce mi se pare că e!”*

În vreme ce bărbatul chel ieşea în grabă din sală prin partea de est, un băieţel din apropiere spuse: „Mami, domnului i-a căzut ceva!” Apoi copilul se îndreptă spre obiectul cu pricina şi deodată se opri în loc. După un răstimp în care rămase încremenit, arătă cu degetul înspre podea şi începu să ţipe asurzitor.

În aceeaşi clipă, căpitanul se răsuci şi se năpusti spre uşă, aruncând ordine în urma lui, din fugă:

— Către toate punctele de control! Găsiţi-l pe tipul chel cu braţul în eşarfă şi reţineţi-l! ACUM!

Ieşind în goană din centrul de comandă, se repezi pe treptele tocite ale scării, urcând câte trei o dată. În înregistrare, tipul chel părăsise Rotonda prin partea de est; pentru a ieşi cât mai repede din clădire, ar fi trebuit deci s-o ia pe coridorul ce se întindea de la est la vest şi care se afla

chiar în faţă.

„Pot să-i tai calea.”

Când ajunse în capul scărilor şi o luă pe după colţ, Anderson cercetă culoarul liniştit ce se întindea dinaintea lui. Doi bătrânei mergeau agale în celălalt capăt, mână-n mână. În apropierea lor, un turist blond cu un bluzon albastru citea o broşură şi studia mozaicul de pe plafon, în faţa fostei săli a Camerei Reprezentanţilor.

— Scuzaţi-mă, domnule! strigă Anderson apropiindu-se în fugă de el. Aţi văzut cumva un bărbat chel cu braţul prins într-o eşarfă?

Omul ridică privirea din broşură, cu un aer nedumerit.

— Un bărbat chel cu braţul într-o eşarfă! repetă căpitanul, mai ferm. L-aţi văzut?

Turistul ezită şi privi neliniştit către capătul estic al culoarului.

— Aaa… da, spuse el în cele din urmă. Cred că tocmai a trecut în fugă pe lângă mine… spre scara de acolo.

Şi arătă în lungul culoarului.

Anderson îşi scoase staţia radio şi strigă în ea:

— Către toate punctele de control! Suspectul se îndreaptă spre ieşirea sud-estică. Interceptaţi-l acolo!

Apoi îşi îndesă staţia în buzunar, îşi scoase arma din toc şi o luă la fugă spre ieşire.

Treizeci de secunde mai târziu, la una dintre ieşirile de pe latura de est a Capitoliului, unde domnea liniştea, blondul cel solid cu bluzon albastru păşi în aerul umed al înserării. Zâmbi, gustând din plin răcoarea de afară.

Transformare.

Fusese atât de lesne!

Cu numai un minut în urmă, ieşise şchiopătând din Rotondă, îmbrăcat într-o jachetă din rezervele armatei. Retrăgându-se într-o nişă întunecată îşi scosese haina şi rămăsese în bluzonul albastru pe care-l avea pe dedesubt. Înainte de a-şi lăsa în urmă haina militară, luase din buzunar o perucă blondă şi şi-o potrivise pe cap. Apoi se îndreptase de spate, scosese din bluzon o broşură turistică

şi se îndepărtase liniştit de nişă, cu un mers elegant.

„Transformare. Ăsta-i darul meu.”

În vreme ce picioarele sale de muritor îl purtau spre limuzina care-aştepta, Mal'akh îşi arcui spinarea şi îşi trase umerii înapoi, înălţându-se în toată splendoarea celor un metru şi nouăzeci de centimetri ai săi. Inspiră adânc, lăsând aerul să-i inunde plămânii. Simţea cum se deschid larg aripile phoenix-ului tatuat pe pieptul său.

„Dacă mi-ar cunoaşte ei puterea! îşi spuse, privind spre panorama oraşului. *În seara asta, transformarea mea va fi completă.”*

Mal'akh îşi jucase cu măiestrie cărţile în interiorul Capitoliului, respectând toate preceptele antice. *„Străvechea invitaţie a fost transmisă.”* Iar dacă Langdon încă nu pricepuse care-i era rolul aici, în seara aceasta, avea să o facă în scurt timp.

CAPITOLUL 13

Rotonda Capitoliului – aidoma Bazilicii San Pietro – îl lua de fiecare dată, cumva, prin surprindere pe Robert Langdon. Ştia bine că sala era atât de mare, încât Statuia Libertăţii ar fi putut încăpea lejer în ea, însă cu fiecare nou prilej îi părea a fi mai mare şi mai demnă de respect decât s-ar fi aşteptat, ca şi când în interiorul ei ar fi plutit cine ştie ce duhuri. Însă în seara asta, în încăpere domnea doar haosul.

Ofiţerii de poliţie închideau toate ieşirile, încercând concomitent să disperseze turiştii din preajma mâinii retezate. Băieţelul încă mai plângea. O lumină strălucitoare licări – un turist tocmai poza mâna, iar câţiva paznici îl înconjurară imediat, luându-i aparatul foto şi escortându-l afară. Pradă şocului, Langdon se deplasă ca într-o transă, strecurându-se prin mulţime, tot mai aproape de obiectul de pe pardoseală.

Mâna dreaptă retezată a lui Peter Solomon stătea în poziţie verticală, partea secţionată a încheieturii fiind înfipta în axul unui mic suport de lemn. Trei degete erau strânse pumn, în vreme ce arătătorul şi policarul erau perfect întinse, indicând spre cupola sălii.

— Toată lumea înapoi! strigă un ofiţer.

Langdon ajunsese deja suficient de aproape pentru a vedea sângele uscat, care se scursese din rană şi se coagulase pe suportul din lemn. *„Rănile post-mortem nu sângerează... ceea ce înseamnă că Peter e viu.”* Langdon însă nu ştia dacă ar fi trebuit să se simtă uşurat sau oripilat. În gură îi veni un gust amar, de fiere, amintindu-şi în câte ocazii prietenul său întinsese spre el aceeaşi mână, pentru a i-o strânge pe a lui sau a-l cuprinde într-o călduroasă îmbrăţişare.

Vreme de câteva secunde, Langdon îşi simţi mintea golită de orice gând şi amorţită, precum ecranul unui

televizor defect, oferind vederii numai paraziţi. Iar prima imagine limpede care i se contură apoi se dovedi a fi una cu totul neaşteptată.

O coroană… şi o stea.

Se lăsă pe vine, studiind vârfurile celor două degete întinse ale lui Peter. *„Tatuaje?”* În mod incredibil, se părea că monstrul care îi retezase mâna tatuase mici simboluri pe degetele lui.

Pe policar, o coroană. Pe arătător, o stea.

„Nu se poate!” Cele două simboluri i se înregistrară instantaneu în minte, transformând scena şi aşa oribilă în ceva de-a dreptul suprarealist. Simbolurile apăruseră împreună de numeroase ori în decursul istoriei totdeauna în acelaşi loc: pe vârfurile degetelor. Astfel, ele constituiau una dintre cele mai râvnite şi mai tainice imagini ale lumii antice.

Mâna Misterelor.

Apariţiile ei erau rarisime în ziua de azi, însă în veacurile apuse reprezentase o intensă chemare la acţiune. Langdon se străduia să desluşească semnificaţia grotescului artefact aflat acum în faţa lui. *„Cineva a făurit Mâna Misterelor din mâna lui Peter?!”* Era de neînchipuit. În mod tradiţional, imaginea era sculptată în piatră sau în lemn, ori desenată. El, unul, nu auzise niciodată ca o astfel de reprezentare să fie creată din carne şi oase. Ideea în sine era de neconceput.

— Domnule! spuse un paznic în spatele lui. Vă rog să vă îndepărtaţi. Langdon abia dacă îl auzea. *„Mai există şi alte tatuaje.”* Deşi nu putea vedea vârfurile celor trei degete strânse, bănuia că şi ele purtau marcaje. Aşa cerea tradiţia. Cinci simboluri în total. În decursul mileniilor, nu se schimbaseră niciodată… după cum nu se schimbase nici rolul Mâinii Misterelor.

„Mâna reprezintă… o invitaţie.”

Langdon fu străbătut brusc de un fior când îşi aminti cuvintele celui care îl adusese aici: *„Domnule profesor, în seara asta primeşti invitaţia vieţii dumitale”.* În vremurile

străvechi, Mâna Misterelor simboliza una dintre cele mai râvnite invitaţii din lume. Primirea ei era echivalentă cu oferta de a te alătura unui grup de elită: cei despre care se spunea că sunt păstrătorii înţelepciunii sacre a tuturor timpurilor. Pe lângă faptul că reprezenta o mare onoare, invitaţia sugera că un maestru te consideră demn de a-ţi fi împărtăşită această înţelepciune ascunsă. *Mâna maestrului întinsă către iniţiat.*

— Domnule, insistă paznicul, aşezându-şi palma cu fermitate pe umărul lui. Trebuie să vă retrageţi imediat.

— Ştiu ce înseamnă asta, bâigui Langdon. Vă pot ajuta.

— Acum!

— Prietenul meu are necazuri. Trebuie să…

Braţe puternice îl cuprinseră însă, îndepărtându-l de mână. Langdon nu se împotrivi în nici un fel… Era prea năucit pentru a protesta.

Îi fusese transmisă o invitaţie oficială. Cineva îl chemase pentru a deschide un portal mistic, dincolo de care se află o lume de mistere străvechi şi cunoştinţe secrete. Dar era o nebunie!

„Aiurelile unui smintit.”

CAPITOLUL 14

Limuzina lui Mal'akh se îndepărtă de clădirea Capitoliului, rulând pe Independence Avenue, spre est. Doi tineri de pe trotuar se aplecară pentru a privi prin geamul opacizat al lunetei, în încercarea de a zări măcar şi în treacăt vreun VIP.

„Numai că eu sunt în faţă, nu în spate", îşi spuse Mal'akh, zâmbind în sinea lui.

Îi plăcea sentimentul de putere pe care îl trăia conducând de unul singur acest automobil masiv. Nici una dintre celelalte cinci maşini ale lui nu-i oferea ceea ce-i trebuia în seara asta: garanţia intimităţii. A totalei intimităţi. În Washington, limuzinele se bucurau de un tacit statut de imunitate. *„Nişte ambasade pe roţi."* Ofiţerii de poliţie din preajma Capitoliului nu ştiau niciodată ce puternic al zilei s-ar fi nimerit să tragă pe dreapta în caz că opreau vreo limuzină, aşa că preferau pur şi simplu să nu rişte.

În vreme ce traversa râul Anacostia şi intra în Maryland, Mal'akh simţea cum se apropia de Katherine, atras de forţa gravitaţională a destinului. *„Mi s-a încredinţat o a doua misiune în seara asta... una pe care nu mi-o imaginasem."* Noaptea trecută, când Peter Solomon îi dezvăluise ultima dintre tainele sale, Mal'akh aflase despre existenţa unui laborator secret în care Katherine Solomon izbutise veritabile miracole – reuşite extraordinare, care, îşi dăduse el seama, ar fi schimbat lumea dacă ar fi fost vreodată cunoscute.

„Activitatea ei va aduce la lumină adevărata natură a tuturor lucrurilor." De secole, cele mai „strălucite minţi" ale lumii ignorau ştiinţele vechimii, luându-le în derâdere, ca pe nişte simple superstiţii, înarmându-se cu un scepticism îngâmfat şi cu sclipitoare tehnologii de ultimă oră – instrumente care îndepărtau însă şi mai mult de adevăr.

„De fiecare dată, descoperirile unei generaţii sunt invalidate de tehnologia generaţiei următoare.” Aşa se întâmplase mereu în cursul istoriei. Cu cât învăţa mai multe, cu atât îşi dădea omul seama că ştie mai puţine.

Timp de milenii, omenirea rătăcise în beznă… Acum însă, după cum spuneau profeţiile, avea să vină schimbarea. După ce orbecăise prin vadul istoriei, omul ajunsese la o răspântie. Momentul fusese prezis cu multă vreme în urmă, profeţit de textele străvechi, de primele calendare şi chiar de stelele de pe cer. Data era una precisă, iar sosirea ei – iminentă. Şi avea să fie precedată de o extraordinară explozie a cunoaşterii… o izbucnire de lumină asupra întunericului, care va oferi omenirii şansa de pe urmă de a se îndepărta de abis şi de a porni pe calea înţelepciunii.

„Iar eu am venit pentru a acoperi lumina, îşi spuse Mal'akh. *Acesta este rolul meu.”*

Soarta îl legase de Peter şi de Katherine Solomon. Descoperirile pe care ea le făcuse în cadrul CSMS riscau să deschidă porţile noii cunoaşteri, iniţiind o nouă Renaştere. Dacă ar fi date publicităţii, ele ar deveni catalizatorul care i-ar permite omenirii să regăsească înţelepciunea pierdută, conferindu-i puteri dincolo de orice închipuire.

„Destinul lui Katherine este acela de a aprinde această torţă. Al meu este s-o sting.”

CAPITOLUL 15

În bezna desăvârşită, Katherine Solomon pipăi în căutarea uşii exterioare, placate cu plumb, a laboratorului ei. Găsind-o, o deschise şi se grăbi să intre în cămăruţa de acces. Călătoria în întuneric durase numai nouăzeci de secunde, şi totuşi inima îi bătea nebuneşte în piept. *„După trei ani, s-ar zice că ar fi trebuit să mă obişnuiesc deja.”* Întotdeauna se simţise uşurată când lăsa în urmă întunecimea Platformei 5 şi intra în această încăpere curată şi bine iluminată.

„Cubul” era o cutie masivă, fără ferestre. Fiecare palmă a zidurilor interioare şi a tavanului era acoperită cu o reţea rigidă de fibră de plumb acoperită cu titan, lăsând impresia unei colivii uriaşe, construite într-o incintă din beton. Despărţitoare din plexiglas mătuit împărţeau spaţiul în diverse compartimente: un laborator, o cameră de control, o cameră tehnică, o baie şi o mică bibliotecă pentru documentare.

Katherine intră cu pas grăbit în laboratorul principal. Mesele de lucru curate şi strălucitoare erau pline de echipamente de ultimă oră: un selector la interval de femtosecundă, o capcană magneto-optică şi generatoare cuantice de zgomot electronic, mai cunoscute sub denumirea de generatoare de evenimente aleatorii[1].

Deşi noetica folosea cele mai recente echipamente şi tehnologii, descoperirile făcute aveau o aură mult mai pregnant mistică decât maşinăriile reci şi ultramoderne care le facilitau. Mitul şi magicul se transformau rapid în realitate pe măsură ce noi date uluitoare se adunau, toate susţinând ideologia fundamentală a noeticii: potenţialul încă neexploatat al minţii umane.

---

[1] Random Event Generator – un dispozitiv mecanic sau electronic conceput astfel încât să genereze serii de numere sau de simboluri la întâmplare, adică aleatorii, fără o ordine sau un tipar anume. (n. tr.)

Teza de bază, era simplă: *Abia dacă am explorat câteva procente din capacităţile noastre mentale şi spirituale.*

Experimentele desfăşurate de organisme precum Institutul pentru Ştiinţe Noetice[2] din California sau Laboratorul de Cercetare şi Inginerie în domeniul Anomaliilor de la Princeton[3] demonstraseră fără umbră de îndoială că, atunci când este focalizat în mod corespunzător, gândul uman are capacitatea de a afecta şi a modifica masa *fizică.* Experimentele nu erau trucuri de circ, de tipul lingurilor îndoite, ci studii în condiţii controlate, care produceau de fiecare dată acelaşi rezultat extraordinar: gândurile noastre interacţionează cu lumea fizică, indiferent dacă noi conştientizăm sau nu acest lucru, determinând schimbări până la nivel subatomic.

Efectul minţii asupra materiei.

În 2001, imediat după cutremurătoarele evenimente de la 11 septembrie, în domeniul noeticii se înregistrase un veritabil salt în viitor. Patru oameni de ştiinţă descoperiseră că, în condiţiile în care lumea înspăimântată şi îndurerată se concentrase la unison asupra acestei tragedii, datele emise de treizeci şi şapte de generatoare de evenimente aleatorii de pe întreg globul deveniseră semnificativ mai puţin aleatorii. Într-un fel sau altul, caracterul unitar al acestei experienţe împărtăşite de atâţia oameni, unificarea în gând a milioane de minţi, afectase funcţionarea aleatorie a dispozitivelor respective, organizând datele emise şi transformând haosul în ordine.

Şocantă, această descoperire sublinia, se pare, credinţa anticilor într-o *„conştiinţă cosmică”* – o vastă contopire a intenţiilor umane, capabilă să interacţioneze cu materia. Recent, studiile efectuate în domeniul meditaţiei şi rugăciunii în masă produseseră rezultate similare în privinţa generatoarelor de evenimente aleatorii, susţinând afirmaţia potrivit căreia conştiinţa umană aşa cum o descrisese

[2] The Institute of Noetic Sciences (IONS).

[3] Princeton Anomalies Research Lab (PEAR).

Lynne McTaggart, autoarea unor cărţi din domeniul noeticii, este ceva din afara corpului material... o energie înalt ordonată capabilă să transforme lumea fizică. Katherine fusese fascinată de una dintre lucrările lui McTaggart, *The Intention Experiment*[4], şi de studiul global, desfăşurat pe web – theintentionexperiment.com –, menit să descopere modul în care intenţia umană poate afecta lumea fizică. Interesul lui Katherine fusese stârnit deopotrivă de alte câteva texte similare de dată recentă.

De pe aceste baze, cercetările ei avansaseră considerabil, demonstrând că „gândul focalizat" poate afecta efectiv *orice:* ritmul de creştere a plantelor, direcţia în care înoată peştii într-un acvariu, modalitatea în care se divid celulele într-o cultură de laborator, sincronizarea sistemelor automate separate şi reacţiile chimice din corpul omenesc. Chiar şi structura cristalină a unui solid recent format putea fi afectată de mintea umană. Katherine crease splendide cristale simetrice de gheaţă focalizând gânduri de iubire asupra unui vas în care apa era pusă la îngheţat. Oricât de incredibil părea, şi reversul medaliei era la fel de adevărat: când trimiteţi asupra apei gânduri negative, aceasta îngheţa formând cristale haotice, în forme frânte.

Gândul uman poate transforma la propriu lumea fizică.

Pe măsură ce experimentele ei luaseră un aspect mai îndrăzneţ, rezultatele obţinute deveniseră tot mai răsunătoare. Munca ei în acest laborator demonstrase fără putinţă de tăgadă că „efectul minţii asupra materiei" nu era doar un soi de mantră New Age. Mintea chiar are capacitatea de a transforma fizicul, materia însăşi, şi – mai important – are puterea de a încuraja lumea fizică să evolueze într-o anumită direcţie.

Suntem stăpânii propriului univers.

La nivel subatomic, Katherine arătase că particulele de materie în sine intrau sau ieşeau din existenţă exclusiv pe

[4] Experimentul Intenţional.

baza *intenţiei* ei de a le observa. Într-un anumit sens, dorinţa ei de a vedea o particulă... ducea la manifestarea în plan fizic a respectivei particule. Heisenberg sugerase acest lucru cu decenii în urmă, iar acum el devenise principiul fundamental al noeticii. Sau, pentru a o cita pe Lynne McTaggart: „Conştiinţa vie este, într-un fel, influenţa care transformă o posibilitate în ceva concret, real. Ingredientul esenţial în crearea propriului nostru univers este conştiinţa care îl observă”.

Cel mai uluitor aspect al activităţii lui Katherine fusese însă ideea că abilitatea de a afecta lumea fizică prin intermediul minţii poate fi sporită prin exerciţiu. Altfel spus, intenţia era o capacitate ce putea fi dobândită prin învăţare. La fel ca meditaţia, controlul adevăratei puteri mentale necesita practică. Şi, mai important, unii oameni sunt din naştere mai dotaţi în acest sens decât alţii. Iar în decursul istoriei existaseră câţiva care deveniseră veritabili maeştri.

„Aceasta este veriga lipsă dintre ştiinţa modernă şi misticismul antic.”

Katherine învăţase aceste lucruri de la fratele ei, iar acum, când gândurile îi zburau mereu la el, simţea o profundă îngrijorare. Se duse în biblioteca laboratorului şi aruncă o privire înăuntru. Nimeni.

În micuţa încăpere ce servea drept bibliotecă se găseau două scaune cu spătar reglabil, o masă de lemn, două lampadare şi un perete îmbrăcat în rafturi de mahon pe care se aflau cam cinci sute de cărţi. Katherine şi Peter îşi adunaseră aici lucrările lor preferate, din cele mai variate domenii, de la fizica particulelor la misticismul antic. Colecţia lor de volume era caracterizată de o fuziune eclectică a noului cu vechiul... a ştiinţei de ultimă oră cu istoria. Printre preferatele lui Katherine se numărau lucrări precum *Quantum Consciousness, The New Physics* sau *Principles of Neural Science.* Favoritele lui Peter erau cărţi mai vechi, cu titluri ezoterice, precum *Kybalion* sau *The*

Dancing Wu Li Masters[5], şi o traducere a tăbliţelor sumeriene de la British Museum.

„Cheia viitorului nostru ştiinţific, spunea adesea fratele ei, este ascunsă în trecutul nostru.” După o viaţă întreagă de studii în domeniul istoriei, al ştiinţei şi al misticismului, Peter fusese primul care o încurajase să-şi completeze educaţia universitară de ordin ştiinţific cu o înţelegere a filosofiei ermetice timpurii. Avea numai nouăsprezece ani atunci când Peter îi trezise interesul pentru conexiunea dintre ştiinţa modernă şi misticismul antic.

— Ia spune-mi, Kate, îi ceruse el când ea venise acasă în vacanţă, în primul an la Yale, ce mai citesc azi bobocii în domeniul fizicii teoretice?

În biblioteca înţesată de volume a familiei, Katherine îi recitase lista de lecturi obligatorii.

— Impresionant! exclamase fratele ei. Einstein, Bohr şi Hawking sunt genii ale lumii moderne. Dar citeşti şi ceva mai vechi?

Katherine se scărpinase în cap.

— Adică... Newton? El zâmbise.

— Mai vechi!

La vârsta de douăzeci şi şapte de ani, Peter îşi croise deja un renume în mediile academice, iar sora lui începuse să agreeze acest tip de antrenament intelectual jucăuş.

„Mai vechi decât Newton?” se întrebase ea, venindu-i în minte nume ca Ptolemeu, Pitagora şi Hermes Trismegistus. *„Dar nimeni nu mai citeşte aşa ceva!”*

Fratele ei îşi plimbă un deget în lungul unui şir de volume vechi, cu copertele din piele crăpată.

— Cunoştinţele ştiinţifice ale anticilor erau incredibile... Fizica modernă abia acum începe să le înţeleagă.

— Peter, mi-ai spus deja că egiptenii cunoşteau pârghiile şi scripeţii mult înainte de epoca lui Newton, şi că primii

[5] *Conştiinţa cuantică*, de Stephen Wolinsky, *Fizica Nouă*, de Paul Davies, *Principiile ştiinţelor neuronale*, de Eric Kandel, James Schwartz, Thomas Jessell; nici una dintre aceste lucrări nu a fost tradusă încă în limba română. (n. tr.)

alchimişti aveau cunoştinţe demne de chimia modernă, dar… ce dacă? Fizica de azi lucrează cu idei şi concepte inimaginabile pentru antici.

— Precum?

— Păi… precum *teoria inseparabilităţii cuantice*[6], de pildă! Cercetările în domeniul subatomic demonstraseră indubitabil că întreaga materie este interconectată… întrepătrunsă într-o „ţesătură” unificată, un fel de uniune universală.

— Vrei să spui, reluase Katherine, că anticii discutau între ei despre *teoria inseparabilităţii cuantice?*

— Categoric! replicase Peter, dându-şi la o parte şuviţele negre de păr ce-i intrau în ochi. Conceptul de inseparabilitate era principiul de bază a credinţelor umane de la începuturi, iar numele lui sunt la fel de vechi precum istoria însăşi… Dharmakaya, Tao, Brahman… De fapt, cele mai vechi năzuinţe spirituale ale omului erau acelea de a-şi sesiza propria inseparabilitate, propria interconectare cu tot ce există în jurul lui. Omul şi-a dorit dintotdeauna să devină „una” cu universul… să atingă starea de reunificare şi de armonizare. Chiar şi azi, continuase fratele ei ridicând din sprâncene, evreii şi creştinii năzuiesc la acea reconciliere a omului cu Dumnezeu, deşi mulţi dintre ei au uitat că de fapt caută reunificarea.

Katherine oftase; uitase cât de greu era să discuţi în contradictoriu cu cineva atât de familiarizat cu istoria.

— Bun, reluase ea, dar tu vorbeşti despre generalităţi, pe când eu mă refer la chestiuni concrete din fizică.

— Atunci, hai s-o luăm concret.

Ochii lui o aţinteau provocator.

— Bine. Ce zici de ceva simplu, precum polaritatea – echilibrul pozitiv-negativ al domeniului subatomic? Nu mă îndoiesc că anticii nu înţelegeau…

— Stai un picuţ! îi ceruse fratele ei, apoi luase din

---

[6] *Quantum entanglement*, termen preluat uneori în română ca atare din limba engleză – *entanglement cuantic;* desemnează fenomenul în care stările cuantice ale unor obiecte sunt cuplate. (n. tr.)

bibliotecă un tom prăfuit şi-l trântise zgomotos pe masă. Polaritatea modernă nu e altceva decât „lumea duală” descrisă de Krishna aici, în Bhagavad Gita, cu mai bine de două mii de ani în urmă. Alte zece cărţi de pe raftul ăsta, printre care şi *Kybalion,* se referă la sisteme binare şi la forţele cu caracter opus din natură.

Katherine era sceptică.

— Bun, dar dacă vorbim despre descoperirile moderne din fizica subatomică… despre principiul incertitudinii al lui Heisenberg, spre exemplu…

— Atunci, trebuie să ne uităm aici, o întrerupsese Peter, apropiindu-se iar de raftul cu cărţi şi alegând un alt volum, pe care îl aşeză pe masă, deasupra celui dintâi. Upanişadele, textele sacre ale hinduşilor. Heisenberg şi Schrodinger au studiat acest text şi au recunoscut că, datorită lui, şi-au putut formula unele dintre teoriile enunţate.

Schimbul de replici durase astfel câteva minute, timp în care teancul de cărţi de pe masă crescuse tot mai mult. În cele din urmă, Katherine ridicase mâinile în semn de frustrare.

— Bine! Am înţeles ce vrei să spui, dar eu vreau să studiez fizica teoretică de ultimă oră. Viitorul ştiinţei! Mă îndoiesc că Vyasa ori Krishna au prea multe de spus despre teoria superstringurilor şi despre modelele cosmologice multidimensionale.

— Ai dreptate. Nu au, răspunsese fratele ei, după care tăcuse câteva clipe, cu un zâmbet întipărit pe buze. Vorbeşti despre teoria superstringurilor… Atunci, vorbeşti despre acest volum, adăugase el, ducându-se din nou la bibliotecă, luând un alt tom greu, legat în piele, pe care îl puse deasupra teancului deja format. O traducere din secolul al XIII-lea a originalului din aramaică.

— Teoria superstringurilor în secolul al XIII-lea?! Katherine n-avea de gând să se lase dusă de nas. Las-o-ncolo!

Teoria superstringurilor era un model cosmologic de dată

foarte recentă. Bazat pe ultimele observaţii ştiinţifice, sugerează că universul multidimensional nu era format din *trei,* ci din *zece* dimensiuni, toate interacţionând între ele aidoma unor corzi în vibraţie, precum o vioară.

Katherine rămăsese în aşteptare, răstimp în care fratele ei deschisese cartea, căutase pe pagina ornamentată a tablei de materii şi apoi răsfoise până la un pasaj aflat undeva spre început.

— Citeşte asta, îi spusese el, arătându-i o pagină decolorată, cu text şi cu diagrame.

Katherine se conformase şi studiase pagina. Traducerea era în engleza veche, greu de citit, dar, spre consternarea ei, atât textul, cât şi diagramele descriau exact acelaşi univers pe care îl conturase teoria modernă a superstringurilor: un univers cu zece dimensiuni, constituit din corzi – sau stringuri – în rezonanţă. Pe când citea, la un moment dat tresări, uimită.

— Dumnezeule, descrie chiar şi faptul că şase dintre dimensiuni sunt interconectate, acţionând ca una singură?! exclamase ea, făcând un pas înapoi. Ce carte e asta?

Fratele ei zâmbise larg.

— Una pe care sper c-o vei citi într-o bună zi.

Apoi răsfoise înapoi până la pagina de titlu, unde stătea scris, cu litere ornate: *Zoharul complet.*

Deşi nu-l citise, Katherine ştia că *Zoharul* era textul fundamental a misticismului iudaic timpuriu, considerat odinioară atât de puternic, încât era rezervat doar celor mai învăţaţi dintre rabini.

— Vrei să spui că misticii din Antichitate ştiau că universul este format din zece dimensiuni?

— Exact! Peter îi arătase înspre ilustraţia de pe pagină, înfăţişând zece cercuri interconectate, numite sefirot, şi-i explicase: Termenii folosiţi sunt desigur, ezoterici, dar fizica e foarte avansată.

Katherine nu ştiuse ce să răspundă.

— Dar... atunci de ce nu sunt cărţile astea studiate de mai mulţi oameni?

Fratele ei zâmbise iarăşi.

— Vor fi.

— Nu înţeleg.

— Katherine, ne-am născut într-o epocă minunată. Schimbarea este iminentă. Fiinţa umană se află în pragul unei noi ere, când îşi va întoarce iar privirile spre natură şi spre ceea ce a fost… spre ideile din cărţi precum *Zoharul* şi alte texte străvechi din lumea întreaga. Adevărurile semnificative îşi au propria forţa gravitaţională şi, în cele din urmă, atrag oamenii spre ele. Va veni o zi în care ştiinţa modernă va începe să studieze cu atenţie înţelepciunea anticilor. Aceea va fi ziua în care omenirea va începe să afle răspunsurile la marile întrebări ale vieţii încă neelucidate.

În aceeaşi seară, Katherine începuse să citească textele străvechi recomandate de fratele ei şi, în scurt timp, îşi dăduse seama că Peter avea dreptate. *Anticii deţineau cunoştinţe ştiinţifice profunde.* În realitate, ştiinţa actuală nu făcea descoperiri, ci mai degrabă „redescoperiri”. Părea că, odinioară, omenirea înţelesese adevărata natură a universului, numai că se depărtase de ea… şi o uitase.

Fizica modernă ne poate ajuta să ne amintim! Această năzuinţă devenise misiunea ei în viaţă: aceea de a utiliza ştiinţa avansată pentru a redescoperi înţelepciunea pierdută a anticilor. Şi nu numai fiorul academic îi conferea o motivaţie; dincolo de acesta se afla convingerea că lumea are nevoie să înţeleagă asemenea lucruri… astăzi mai mult decât oricând.

În partea din spate a laboratorului, Katherine văzu halatul alb al lui Peter în cuier, alături de al ei. Din reflex, îşi scoase telefonul ca să-şi verifice mesajele. Nimic. O voce îi răsuna în amintire: *„Lucrul despre care fratele tău crede că este ascuns în Washington… poate fi găsit. Uneori, o legendă care rezistă peste veacuri… rezistă cu un motiv”.*

— Nu! rosti Katherine răsunător. Nu poate fi adevărat!

Uneori o legendă era doar atât, o legendă.

CAPITOLUL 16

Căpitanul Trent Anderson reveni valvârtej în Rotondă, înfuriat de eşecul echipei de securitate pe care o conducea. Unul dintre oamenii săi tocmai găsise o eşarfă şi o jachetă din rezervele armatei într-o nişă, în apropiere de ieşirea estică.

„Nenorocitul a ieşit de aici bine-mersi!”

Trimisese deja echipe care să analizeze înregistrările video din exterior, dar, până când aveau să găsească ele ceva, tipul ar fi ajuns departe.

Acum, intrând în Rotondă pentru a vedea ce se mai întâmplase, constată că situaţia era ţinută sub control, pe cât posibil. Toate cele patru intrări în sală fuseseră blocate prin cea mai puţin bătătoare la ochi metodă de control a mulţimilor de care dispunea Securitatea: un cordon de catifea, un paznic care-şi cerea scuze şi un carton pe care scria „**SALĂ TEMPORAR ÎNCHISĂ PENTRU CURĂŢENIE**”. Martorii, vreo zece persoane, erau strânşi într-un colţ, unde ofiţerii le luau telefoanele mobile şi camerele foto sau video; ultimul lucru de care avea Anderson nevoie acum era ca unul dintre ei să trimită o fotografie la CNN.

Unul dintre martorii reţinuţi, un bărbat înalt şi brunet, într-un sacou din tweed, încerca să se desprindă de grup ca să-i poată vorbi căpitanului. Omul era prins într-o discuţie înfierbântată cu paznicii.

— Vorbesc eu cu el imediat! strigă Anderson către oamenii săi. Deocamdată vă rog să-i reţineţi pe toţi în holul principal, până când rezolvăm problema!

Apoi se întoarse să privească mâna retezată, care stătea în poziţie verticală în mijlocul sălii. *„Pentru numele lui Dumnezeu!”* În cei cincisprezece ani de când asigura securitatea Capitoliului, văzuse multe lucruri bizare, însă nici unul precum acesta de azi.

„Legiştii ar face bine să vină mai repede şi să ia chestia

asta din clădirea mea.”

Anderson se mai apropie puţin, privind încheietura însângerată, înfiptă pe un suport de lemn pentru a putea sta dreaptă. *„Lemn şi carne,* îşi spuse el. *Invizibile pentru detectoarele de metale.” S*ingura piesă de metal era un inel mare din aur, despre care căpitanul bănuia că fie fusese controlat cu detectorul mobil, fie suspectul intrase cu el pe degetul său şi apoi îl trecuse pe mâna retezată.

Anderson se lăsă pe vine pentru a examina mâna. Părea să fi aparţinut unui bărbat de circa 60 de ani. Inelul avea un fel de pecete ornată, cu o pasăre cu două capete şi numărul 33. Simbolurile nu-i spuneau nimic Dar privirea îi fu atrasă de micile tatuaje de pe vârfurile arătătorului şi degetului mare.

„Un spectacol de nebuni!”

— Căpitane! Unul dintre ofiţeri se apropie în fugă, întinzându-i un telefon mobil. Apel personal pentru dumneavoastră. Tocmai l-am primit de la centrul de securitate.

Anderson îl privi de parcă omul şi-ar fi pierdut minţile.

— Sunt ocupat acum, mârâi el.

Ofiţerul era palid la faţă. Acoperi microfonul telefonului cu palma şi şopti:

— E CIA.

Anderson făcu o grimasă. *„CIA a aflat deja despre treaba asta?!*”

— E responsabilul lor cu securitatea, mai spuse omul.

Căpitanul încremeni. *„La naiba!”* Aruncă o privire nesigură către telefonul din mâna ofiţerului.

În vastul ocean al serviciilor secrete din Washington, Departamentul pentru Securitate de la CIA era un fel de triunghi al Bermudelor: o zonă misterioasă şi periculoasă, de care toţi cei care ştiau câte ceva despre ea se fereau ori de câte ori aveau posibilitatea. Având, se pare, un mandat auto-distructiv, DS fusese înfiinţat de CIA cu un singur scop: acela de a spiona însăşi Agenţia. Precum un Birou al Afacerilor Interne cu puteri depline, departamentul

monitoriza comportamentul tuturor angajaţilor CIA, pentru a detecta fapte reprobabile cum ar fi însuşirea unor fonduri, vânzarea de secrete, furtul de tehnologii clasificate şi utilizarea tacticilor ilegale de tortură, spre a numi doar câteva.

„Ei îi spionează pe spionii Americii.”

Beneficiind de *carte blanche* în toate chestiunile de securitate naţională, DS avea un braţ lung şi puternic. Lui Anderson nu-i trecea prin minte de ce ar fi ei interesaţi de incidentul de la Capitoliu şi nici cum aflaseră atât de repede. Pe de altă parte, se spunea că DS avea ochi pretutindeni. N-ar fi fost exclus ca departamentul să primească în mod direct înregistrările camerelor video de securitate de la Capitoliu. Incidentul nu se încadra în atribuţiile Departamentului pentru Securitate, însă ar fi fost o coincidenţă prea mare ca apelul să vizeze o altă problemă decât prezenţa mâinii retezate.

— Domnule? Ofiţerul ţinea telefonul în mâna întinsă, de parcă ar fi fost un cartof fierbinte. Trebuie să preluaţi apelul imediat. Este… Omul făcu o pauză, după care rosti neauzit două silabe: SA-TO.

Anderson se încruntă la subalternul său. *„Cred că mă iei peste picior!”* Palmele începuseră să-i transpire. *„Sato se ocupă de asta personal?”*

Şeful Departamentului pentru Securitate, directorul Inoue Sato, era o veritabilă legendă în comunitatea serviciilor secrete. Născut între zidurile unui lagăr japonez din Manzanar, California, după atacul de la Pearl Harbor, Sato era un supravieţuitor dur, care nu uitase niciodată ororile războiului şi nici riscurile unui spionaj militar deficitar. Acum, odată ajuns pe una dintre cele mai secrete şi mai puternice poziţii din cadrul spionajului american, se dovedea un patriot inflexibil, precum şi un duşman cumplit al tuturor celor care i se opuneau. Rareori văzut, dar temut de toată lumea, directorul DS străbătea apele adânci ale CIA aidoma leviatanului care iese la suprafaţă doar pentru a-şi devora prada.

Anderson îl întâlnise pe directorul Sato o singură dată, iar amintirea acelor ochi negri şi reci era de ajuns pentru a aprecia din plin faptul că discuţia de acum urma să o poarte la telefon. Luă mobilul şi-l duse la ureche.

— Bună seara, director Sato, spuse el cu cea mai prietenoasă voce posibilă. Sunt căpitanul Anderson. Cum vă pot…

— Există în clădirea de care te ocupi un bărbat cu care trebuie să vorbesc fără întârziere.

Glasul directorului DS era inconfundabil, având sonoritatea grohotişului frecat sub bocanci. O operaţie impusă de un cancer la gât lăsase în urmă o cicatrice respingătoare şi o intonaţie pe măsură.

— Vreau să mi-l găseşti imediat, continuă Sato.

„Asta-i tot? Vrei doar să caut pe cineva?” Brusc, în Anderson se aprinse speranţa că apelul nu avea legătură cu cele întâmplate în Rotondă, potrivirea fiind doar o coincidenţă.

— Pe cine căutaţi?

— Îl cheamă Robert Langdon. Cred că este chiar acum în clădirea dumitale.

„Langdon?” Numele i se părea vag cunoscut, însă, Anderson nu ştia de unde să-l ia. Începu să se întrebe dacă nu cumva Sato aflase despre mână.

— Eu mă aflu în Rotondă acum, spuse el în telefon, şi avem aici nişte turişti… Aşteptaţi un moment. Luând mobilul de la ureche, strigă către grupul strâns într-un colţ: Oameni buni, este aici cineva pe nume Langdon?

După o clipă de tăcere, un glas profund răsuna din mijlocul turiştilor:

— Da. Eu sunt Robert Langdon.

„Sato ştie totul.” Anderson se ridică pe vârfuri, încercând să vadă cine vorbise. Acelaşi bărbat care încercase să-l abordeze puţin mai devreme ieşi din grupul de turişti. Părea tulburat… însă figura lui îi era oarecum familiară. Căpitanul duse iar telefonul la ureche.

— Da, domnul Langdon este aici.

— Dă-mi-l! ceru Sato sec.

Anderson răsufla uşurat. *„Mai bine el, decât eu.”*

— Imediat.

Îi făcu semn lui Langdon să se apropie. Un moment mai târziu, îşi dădu seama de ce numele lui i se păruse cunoscut. *„Tocmai am citit un articol despre tipul ăsta. Dar ce naiba căuta el aici?”*

În ciuda constituţiei atletice şi a înălţimii de peste un metru şi optzeci în înfăţişarea lui Robert Langdon nu se întrezărea nimic din aerul dur şi îngheţat care ar fi fost de aşteptat la un om devenit celebru pentru că supravieţuise unei explozii la Vatican şi unei curse nebune prin Paris *„Tipul ăsta i-a scăpat poliţiei pariziene printre degete... fugind în mocasini?!*” Lui îi părea mai degrabă genul de om pe care îl vezi la gura focului în vreo bibliotecă universitară, citind Dostoievski.

— Domnule Langdon, spuse el, făcând câţiva paşi spre a-i ieşi în întâmpinare. Sunt căpitanul Anderson. Mă ocup de securitatea de aici. Sunteţi căutat la telefon.

— *Eu?!*

Ochii albaştri ai lui Langdon aveau o privire nesigură şi îngrijorată. Căpitanul îi întinse telefonul mobil.

— De la Departamentul pentru Securitate al CIA.

— N-am auzit de el.

Anderson afişă un zâmbet sinistru.

— Ei bine, domnule, el a auzit de dumneavoastră.

Langdon luă telefonul.

— Da?

— Robert Langdon? răsuna glasul aspru al lui Sato, atât de tare, încât îl auzi până şi Anderson.

— Da.

Căpitanul se apropie pentru a distinge mai uşor cuvintele.

— Sunt directorul Inoue Sato, domnule Langdon. Mă confrunt cu o criză şi cred că dumneavoastră deţineţi informaţii care îmi pot fi de ajutor.

Pe chipul lui Langdon se ivi o expresie plină de speranţă.

— Are legătură cu Peter Solomon? Ştiţi cumva unde este?

„Peter Solomon?” Anderson se simţea complet pe dinafară.

— Domnule profesor, se auzi iar vocea lui Sato la telefon, deocamdată eu pun întrebările aici.

— Peter Solomon are probleme foarte mari! exclamă Langdon. Un nebun a…

— Scuzaţi-mă! îi tăie Sato vorba.

Căpitanul se crispă. *„Mişcare greşită!”* Să-l întrerupi pe un oficial CIA de rang înalt era o greşeală pe care numai un civil o putea face. *„Credeam că Langdon e mai deştept.”*

— Ascultaţi-mă cu atenţie, tocmai spunea Sato. În timp ce noi vorbim, naţiunea americană se confruntă cu o criză. Am fost înştiinţat că deţineţi informaţii care mă pot ajuta s-o rezolv. Vă întreb încă o dată: Ce informaţii aveţi?

Langdon avea o mină descumpănită.

— Domnule director, nu am idee despre ce vorbiţi, răspunse el. Eu nu vreau decât să-l găsesc pe Peter şi…

— Nu aveţi idee?

Anderson îl văzu pe Langdon înfuriindu-se. Vocea lui căpăta un ton mai agresiv.

— Nu, domnule! Nu am nici cea mai vagă idee!

Anderson se crispă din nou. *„Greşit, greşit, greşit!”* Robert Langdon comisese o foarte gravă eroare în raporturile lui cu directorul Sato. Deodată însă, îşi dădu seama că era deja prea târziu pentru asemenea considerente. Spre uimirea lui, directorul Sato apăruse în celălalt capăt al Rotondei şi se apropia acum cu paşi repezi, prin spatele grupului.

„Sato era în clădire!” Căpitanul îşi ţinu respiraţia şi se pregăti pentru impact. *„Langdon habar n-are ce-l aşteaptă!”*

Directorul înainta spre ei cu telefonul la ureche, cu ochii ca două raze laser, fixaţi în ceafa lui Langdon.

Robert Langdon ţinea între degetele încleştate telefonul mobil al căpitanului de poliţie, tot mai iritat de insistenţele directorului DS.

— Îmi pare rău, domnule, spuse el sec, dar nu pot să vă citesc gândurile. Ce doriţi de la mine?

— Ce doresc de la dumneata? răsuna glasul hârâit al directorului Sato cavernos şi răguşit ca vocea unui muribund care suferea de laringită.

În aceeaşi clipă, Langdon simţi o bătaie uşoară pe umăr. Se întoarse şi privirea îi căzu… pe figura unei japoneze scunde şi firave. Femeia avea o expresie furibundă, tenul pătat, părul rar, dinţii îngălbeniţi de tutun şi o cicatrice urâtă, care îi marca gâtul de-a latul. Ţinea un telefon la ureche şi, atunci când buzele i se mişcară, Langdon auzi în difuzorul celularului vocea răguşită, deja familiară.

— Ce vreau de la dumneata, domnule profesor? Cu calm, femeia închise telefonul şi se încruntă la el. Pentru început, să nu-mi mai spui „domnule”.

Langdon se holbă la ea, siderat.

— Doamnă… îmi cer scuze! Legătura era proastă şi…

— Ba legătura era foarte bună, domnule profesor, replică ea. Iar eu am un nivel de toleranţă la abureală extrem de scăzut.

CAPITOLUL 17

Directorul Inoue Sato era o făptură de temut: un uragan de femeie, de nici un metru şi jumătate înălţime. Era slabă, numai piele şi os, cu trăsături aspre şi o afecţiune dermatologică numită vitiligo, din cauza căreia tenul ei avea aspectul pătat al granitului neşlefuit pe care crescuseră petice de licheni. Costumul albastru cu pantalon spânzura ca un sac pe trupul ei cioturos, bluza cu anchior neîncercând să ascundă cicatricea de la gât. Colegii ei remarcaseră că singura concesie pe care Inoue Sato părea s-o facă vanităţii feminine ţinea de tentativa de a-şi pensa mustaţa, de altfel, considerabilă.

De mai bine de un deceniu, Sato conducea Departamentul pentru Securitate al CIA. Avea un coeficient de inteligenţă care aproape că sărea din grilă şi instincte de o precizie uluitoare – combinaţie ce îi conferea o încredere în propriile forţe capabilă să le îngheţe sângele în vene celor care nu puteau face imposibilul. Nici măcar diagnosticul de cancer laringian în fază terminală n-o doborâse de pe picioare. Lupta cu boala o costase o lună de absenţă de la muncă, jumătate din corzile vocale şi o treime din greutatea corporală, însă, după toate acestea, Sato revenise la birou ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Directorul părea a fi indestructibil.

Robert Langdon bănuia că nu era prima persoană care o confundase la telefon cu un bărbat; Sato îl fixa în continuare cu ochii ei negri, strălucitori.

— Scuzele mele încă o dată, doamnă! Încă mă strădui să-mi vin în fire; omul care pretinde că îl ţine prizonier pe Peter Solomon m-a ademenit aici în seara asta, spuse Langdon şi scoase faxul din buzunar. Iată ce mi-a trimis mai devreme. Am notat numărul avionului aşteptat în Detroit, aşa că poate sunaţi dumneavoastră la Autoritatea Aeronautică Federală şi identificaţi…

Sato înşfăcă hârtia cu mâna ei micuţă şi o îndesă în buzunar fără a o citi.

— Domnule profesor, eu conduc această investigate, şi, până când nu veţi începe să-mi spuneţi ceea ce doresc să aflu, vă sugerez să nu mai vorbiţi decât dacă sunteţi întrebat. Apoi se răsuci către Anderson. Căpitane, continuă ea, apropiindu-se cam prea mult de el şi fixându-l cu ochii săi negri, vrei să-mi explici ce mama naibii se petrece aici? Agentul de securitate de la intrarea estică mi-a spus că aţi găsit pe jos o mână de om. Aşa este?

Anderson se trase un pas într-o parte, lăsând să se vadă obiectul din centrul sălii.

— Da, doamnă, cu numai câteva minute în urmă.

Sato privi mâna de parcă n-ar fi fost decât o zdreanţă rătăcită acolo.

— Şi totuşi, nu mi-ai pomenit nimic despre asta când am vorbit la telefon.

— Am… am crezut că ştiţi.

— Nu mă minţi!

Anderson simţi ca se topeşte pe picioare sub privirea femeii, însă glasul îi rămase ferm.

— Doamnă, situaţia este sub control.

— Mă îndoiesc, replică ea, la fel de ferm.

— Legiştii sunt pe drum. Cel care a aşezat mâna acolo trebuie să fi lăsat amprente.

Sato arboră o căutătură sceptică.

— Îmi închipui ca un individ suficient de inteligent pentru a trece de sistemul vostru de securitate având asupra lui o mână de om nu e atât de prost încât să lase amprente.

— Poate că da, însă eu am datoria să investighez.

— Ei bine, din acest moment consideră-te eliberat de respectiva responsabilitate. Preiau eu!

Anderson se îmbăţoşă.

— Mă tem că situaţia nu e tocmai de domeniul DS, am dreptate?

— În nici un caz. E o problemă de securitate naţională.

„Mâna lui Peter? se miră Langdon, urmărind dialogul ca

în transă. *„Securitate naţională?!”* Era limpede, Sato avea alte obiective decât găsirea lui Peter; directorul DS părea picat aici dintr-un cu totul alt scenariu.

Anderson părea şi el la fel de nedumerit.

— Securitate naţională? Cu tot respectul, doamnă…

— Ultima dată când am verificat, îl întrerupse ea, aveai o funcţie mai mică decât a mea. Îţi sugerez să procedezi exact aşa cum îţi spun, şi fără nici o întrebare.

Anderson încuviinţă din cap şi înghiţi nodul ce i se pusese în gât.

— Dar n-ar trebui să amprentăm măcar degetele, ca să confirmăm că mâna îi aparţine într-adevăr lui Peter Solomon?

— Confirm eu, interveni Langdon. Recunosc inelul… şi mâna. Tatuajele, reluă el după un scurt moment de tăcere, sunt însă noi. I le-a făcut cineva recent.

— Poftim? Sato părea descumpănită pentru prima dată de când sosise în Rotondă. Mâna e tatuată?

Langdon încuviinţă.

— Pe degetul mare are o coroană, iar pe arătător, o stea.

Sato scoase o pereche de ochelari şi se apropie de mână, dându-i roată aidoma unui rechin.

— Şi, adăugă Langdon, deşi celelalte trei degete nu se văd, sunt sigur că şi ele au tatuaje pe vârfuri.

Inoue Sato părea interesată de remarcile lui, aşa că făcu semn spre Anderson.

— Căpitane, poţi să te uiţi la celelalte trei degete?

Anderson se lăsă pe vine lângă mână, având grijă să n-o atingă. Lipindu-şi obrazul de pardoseală, privi vârfurile degetelor încleştate.

— Are dreptate, doamnă! Toate degetele au tatuaje pe vârfuri, deşi nu pot să văd ce repre…

— Un soare, un felinar şi o cheie, îl întrerupse Langdon.

Sato se întoarse spre profesor, măsurându-l din ochi.

— Şi de unde ştii dumneata acest lucru?

Langdon îi susţinu privirea.

— Imaginea mâinii umane astfel marcate pe vârfurile

degetelor este o reprezentare simbolică foarte veche. E numită „Mâna Misterelor”.

Anderson se ridică brusc.

— Chestia asta are un nume?

Langdon încuviinţă.

— Este una dintre cele mai tainice figuri din lumea antică.

— Atunci, interveni Sato, privindu-l pieziş, pot să întreb ce mama naibii căuta aici, în mijlocul Capitoliului?

Langdon îşi dorea să se trezească din acel coşmar.

— În mod tradiţional, doamnă, era folosită ca o invitaţie.

— O invitaţie… la ce? întrebă Sato privind simbolurile de pe mâna retezată a prietenului său, Langdon răspunse:

— De secole, Mâna Misterelor a constituit un fel de chemare mistică. În esenţă, este o invitaţie la împărtăşirea unei cunoaşteri secrete… ştiute doar de o elită restrânsă.

Sato îşi încrucişă braţele la piept şi continuă să-l fixeze cu ochii ei negri ca smoala.

— Ei bine, profesore, pentru cineva care pretinde că habar nu are de ce se află aici, deocamdată te descurci destul de bine.

CAPITOLUL 18

Katherine Solomon îmbrăcă halatul alb şi îşi începu ritualul ce-i însoţea sosirea în fiecare zi – „turele”, aşa cum le numea fratele ei.

Precum un părinte neliniştit care-şi controlează pruncul adormit, deschise uşa şi aruncă o privire în camera tehnică. Celula pe bază de hidrogen funcţiona fără probleme, rezervoarele suplimentare fiind depozitate în siguranţă pe rafturile lor.

Katherine trecu mai departe, la sala de stocare a datelor. Ca întotdeauna, cele două unităţi holografice de rezervă bâzâiau slab în încăperea lor cu temperatură controlată. *„Toate cercetările mele”,* îşi spuse ea, privind prin sticla incasabilă, groasă de trei degete. Spre deosebire de înaintaşele lor mari cât nişte combine frigorifice, dispozitivele de stocare holografică a datelor păreau mai degrabă două boxe audio elegante, fiecare pe câte un piedestal cilindric.

Ambele dispozitive holografice erau sincronizate şi identice, constituind unităţi de depozitare ce asigurau copii de rezervă ale tuturor informaţiilor legate de cercetările ei. Majoritatea protocoalelor de stocare suplimentară propuneau un al doilea sistem de rezervă, ţinut într-un alt sediu, pentru eventualitatea unui cutremur, a unui incendiu sau a jafului dar, împreună cu fratele ei, Katherine hotărâse că păstrarea secretului era esenţială; odată ce datele ar fi părăsit clădirea şi ar fi fost stocate pe un alt server, nimeni nu putea garanta că aveau să rămână secrete.

Mulţumită că totul era în regulă, se întoarse şi porni înapoi pe culoar. Când să o apuce pe după colţ, observă ceva neaşteptat în partea opusă laboratorului. *„Ce naiba?”* O licărire palidă se reflecta în echipamentele de lucru. Se grăbi într-acolo, să arunce o privire, şi constată, uimită, că lumina răzbătea din spatele peretelui de plexiglas al

camerei de control.

„E aici!” Katherine traversă în fugă laboratorul, ajunse în dreptul uşii camerei de control şi o deschise, năvălind înăuntru.

— Peter!

Femeia durdulie aşezată la terminalul din camera de control sări în sus, luată prin surprindere.

— Doamne, Katherine! M-ai speriat!

Trish Dunne, singura persoană, în afară de Katherine şi de Peter, care avea acces aici, era analista ei de metasisteme şi rareori lucra în weekend. Roşcovana de treizeci şi şase de ani era un geniu în domeniul prelucrării datelor şi semnase un angajament de confidenţialitate demn de KGB. În seara asta, părea că analizează datele afişate pe ecranul cu plasmă din camera de control – un uriaş monitor extraplat, ce amintea de dotări ale NASA.

— Scuze, adăugă Trish, nu ştiam că eşti deja aici. Încercam să termin înainte să soseşti tu şi fratele tău.

— Ai vorbit cu el? A întârziat şi nu răspunde la telefon.

Trish clătină din cap.

— Sunt sigură că se munceşte să dea de cap iPhone-ului celui nou primit de la tine.

Katherine gustă umorul de calitate al asistentei, iar prezenţa ei îi dădu o idee.

— De fapt, mă bucur că eşti aici în seara asta. M-ai putea ajuta cu ceva dacă nu te deranjează.

— Orice ar fi, sunt sigură că mă atrage mai mult decât fotbalul.

Katherine trase adânc aer în piept, străduindu-se să-şi pună ordine în gânduri.

— Nu ştiu prea bine cum să-ţi explic, dar am auzit mai devreme o poveste neobişnuită…

Trish Dunne nu ştia ce poveste auzise Katherine Solomon, dar, în mod cert, o tulburase rău. De trei ori îşi dăduse părul pe după urechi de când venise, iar ochii ei de obicei senini aveau o privire neliniştită – două indicii de nervozitate. *„Excelent om de ştiinţa, jalnic jucător de*

poker.”

— Mie, zise Katherine, povestea mi se pare exact asta: un basm… o veche legendă. Şi totuşi…

Se întrerupse, aşezându-şi iar o şuviţă de păr pe după ureche.

— Şi totuşi?

Katherine oftă.

— Şi totuşi, o sursă de încredere mi-a spus azi că legenda este adevărată.

— Aşa…

„Oare unde vrea să ajungă?”

— Vreau să vorbesc despre ea cu fratele meu, dar mă gândesc că, înainte de asta, poate mă ajuţi tu să mă lămuresc puţin. Aş vrea să ştiu dacă legenda a mai apărut şi altundeva în decursul istoriei.

— Al întregii istorii?

Katherine încuviinţă.

— Oriunde în lume, în orice limbă, în oricare moment al istoriei.

„Ciudată solicitare, îşi spuse Trish, *dar în mod cert fezabilă.”* Cu zece ani în urmă, aşa ceva ar fi fost imposibil. Astăzi însă, având la dispoziţie internetul, World Wide Web-ul şi transpunerea în format digital a tot mai multor cărţi şi colecţii muzeale din lumea întreaga, dorinţa lui Katherine putea fi îndeplinită folosind un motor de căutare relativ simplu, echipat cu o armată de module de traducere şi câteva cuvinte-cheie bine alese.

— Nici o problemă, spuse ea.

Multe dintre cărţile din biblioteca laboratorului conţineau fragmente scrise în limbi străvechi, aşa că nu rareori fusese nevoie să conceapă module de traducere speciale, folosind softul de recunoaştere optică a caracterelor, pentru a transpune în engleză texte din diverse limbi. Probabil că ea era singura specialistă în metasisteme care crease module de traducere OCR[7] în friziană veche sau în akkadiană.

[7] Optical Character Recognition.

Modulele aveau să fie de ajutor, dar esenţială în crearea unui motor de căutare eficient era alegerea cuvintelor-cheie corecte. *„Unice, dar nu foarte restrictive.”*

Părând a fi cu un pas înaintea asistentei ei, Katherine aşternea deja pe hârtie posibile cuvinte-cheie. După câteva se opri, se gândi o clipă şi apoi mai notă două, trei.

— Bine, spuse ea atunci când încheie, întinzându-i hârtia lui Trish.

Asistenta citi în grabă lista şi făcu ochii mari. *„Ce soi de legendă trăsnită investighează oare?”*

— Vrei să caut toate cuvintele şi sintagmele astea?

Unul dintre termenii scrişi de Katherine nici măcar nu-i era cunoscut. *„O fi în engleză, cel puţin?”*

— Chiar crezi că-i vom găsi pe toţi în acelaşi loc? Exact aşa cum i-ai scris tu?

— Aş vrea să încercăm, măcar.

Trish ar fi spus că e imposibil, dar „cuvântul cu I” era interzis în acel laborator. Katherine considera că imposibilitatea reprezenta un cadru mental periculos într-un domeniu care transforma adesea neadevăruri preconcepute în realităţi confirmate. Trish Dunne se îndoia însă că lista cuvintelor-cheie pe care i-o dăduse şefa ei putea fi încadrată în această categorie.

— În cât timp putem avea rezultatele? întrebă Katherine.

— Durează câteva minute să scriu motorul de căutare şi să-l lansez. Pe urmă, poate încă un sfert de oră pentru ca el să-şi facă treaba.

— Atât de puţin?

Katherine părea încurajată de răspunsul ei.

Trish încuviinţă. Motoarele de căutare tradiţionale aveau nevoie de o zi întreagă, de obicei, pentru a străbate întregul univers online, a găsi noi documente, a le evalua conţinutul şi a le adăuga la baza de date. Ea însă avea de gând să scrie un altfel de motor.

— Voi concepe un program numit „delegator”. Nu e tocmai cuşer, dar e rapid. Pe scurt spus, e un program care cere motoarelor de căutare ale altor persoane să lucreze

pentru noi. Majoritatea bazelor de date au o funcţie de căutare proprie: cele ale bibliotecilor, ale muzeelor, ale universităţilor şi ale guvernelor. Aşa că o să scriu un program care va găsi motoarele lor de căutare, va introduce în ele cuvintele-cheie pe care le dorim noi şi le va pune la treabă în folosul nostru. În acest fel, mii de motoare de căutare vor lucra la unison, pentru noi.

Katherine părea impresionată.

— Procesare paralelă. *„Un fel de metasistem.”*

— Te chem când primesc ceva, îi spuse Trish.

— Îţi mulţumesc mult, zise Katherine, bătând-o prieteneşte pe umăr şi îndreptându-se apoi spre uşa. Mă găseşti în bibliotecă.

Trish începu să scrie programul. Conceperea unui motor de căutare era o activitate banală, mult sub nivelul ei de pregătire, însă nu-i păsa. Ar fi făcut orice pentru Katherine Solomon. Chiar şi acum se pomenea uneori întrebându-se cum de avusese norocul să ajungă aici.

„Ai străbătut un drum lung, drăguţo!”

Cu numai un an în urmă, Trish renunţase la postul ei de analist de metasisteme într-una dintre numeroasele firme mărunte apărute în domeniu. În timpul liber, lucra ca programator independent şi pusese bazele unui blog specializat – „Aplicaţii viitoare în analiza metasistemelor computaţionale” –, deşi se îndoia că-l citea cineva. Dar într-o seară sunase telefonul.

— Trish Dunne? se auzise o voce feminină politicoasă.

— Da. Cine întreabă, vă rog?

— Numele meu este Katherine Solomon.

Trish aproape că leşinase cu telefonul în mână. *„Katherine Solomon?!”*

— Tocmai v-am citit cartea, *Ştiinţa noetică – o cale modernă spre înţelepciunea străveche,* şi am scris despre ea pe blogul meu!

— Da, ştiu, replicase femeia cu o voce plăcută la auz. De aceea te-am sunat.

„Sigur că da, îşi zisese Trish, simţindu-se uşor bătută în

cap. *Chiar şi savanţii străluciţi folosesc Google.”*

— Blogul tău mi s-a părut interesant. Nu ştiam că modelarea metasistemelor a ajuns atât de departe.

— Ba da, doamnă, bâiguise Trish, năucită. Modelele de date constituie o tehnologie de ultimă oră, cu aplicaţii extraordinare.

Vreme de câteva minute, discutaseră despre activitatea ei, despre experienţa pe care o deţinea în analiza, modelarea şi predicţia fluxurilor masive de date.

— Evident, spusese Trish la un moment dat, cartea dumneavoastră mă depăşeşte cu mult, dar am înţeles suficient din ea pentru a recunoaşte zona în care se intersectează cu activitatea mea.

— Spuneai pe blog că, după părerea ta, modelarea metasistemelor poate transforma studiul noeticii.

— Categoric, da. Cred că, graţie metasistemelor, noetica va putea deveni o ştiinţă adevărată.

— Ştiinţă adevărată? replicase Katherine, pe un ton ceva mai rece. Spre deosebire de… ce anume?

„Of, la naiba, ce prostii debitez!”

— Aaa, am vrut să spun doar că noetica este mai… ezoterică.

— Stai liniştită, spusese Katherine izbucnind în râs. Am glumit! Aud des asemenea opinii.

„Nici nu-i de mirare”, îşi zisese Trish în sinea ei. Chiar şi Institutul pentru Ştiinţe Noetice din California îşi descria domeniul de activitate în termeni absconşi şi voalaţi, definindu-l ca fiind un studiu al „accesului direct şi imediat la cunoaştere al omului, prin metode ce depăşesc simţurile obişnuite şi capacitatea de raţionare”.

Termenul „noetică”, aflase Trish, provenea din grecescul *nous* – în traducere aproximativă „cunoaştere interioară” sau „conștiință intuitivă”.

— Mă interesează activitatea ta în domeniul metasistemelor, îi spusese apoi Katherine, şi relevanţa ei pentru un proiect la care lucrez acum. Crezi că am putea să ne întâlnim la un moment dat? Mi-ar plăcea să aflu ce

gândeşti.

„Katherine Solomon vrea să afle ce gândesc eu?!” Era ca şi cum Maria Şarapova ar fi vrut să ia lecţii de tenis de la ea.

A doua zi, un Volvo alb oprise în faţa casei ei şi din maşina coborâse o femeie suplă, cu înfăţişare atrăgătoare şi purtând blugi. Instantaneu, Trish se simţise măruntă, măruntă. *„Grozav,* gemuse ea în sinea sa. *Frumoasă, bogată şi subţire! Iar eu ar trebui să cred că Dumnezeu e bun cu toată lumea?”* Dar atitudinea prietenoasă şi modestă a lui Katherine o ajutase îndată să se simtă în largul ei. Trish o invitase să se aşeze pe uriaşa verandă din spatele casei, care oferea o privelişte asupra unui domeniu impresionant.

— Ai o casă extraordinară, remarcase Katherine.

— Mulţumesc! A dat norocul peste mine în colegiu şi am obţinut licenţă pe un soft pe care îl scrisesem.

— Avea legătură cu metasistemele?

— Era un precursor al lor. După 11 septembrie, guvernul intercepta şi analiza volume uriaşe de date – mesaje electronice ale civililor, convorbiri în reţelele de telefonie mobilă, faxuri, site-uri web –, căutând cuvinte-cheie asociate cu terorismul. Aşa că am scris un program care le permitea să proceseze câmpurile de date într-un alt mod… obţinând din ele informaţii suplimentare. Pe scurt spus, softul meu le-a permis să ia temperatura Americii.

— Poftim?

Trish izbucnise în râs.

— Da, ştiu că sună aiurea! Vreau să spun că programul meu cuantifica starea emoţională a naţiunii. Funcţiona ca un fel de barometru cosmic al conştiinţei, dacă vreţi.

Şi Trish îi explicase cum, folosind un câmp de date derivate din comunicaţiile derulate în cuprinsul Americii, puteai evalua starea de spirit a populaţiei pe baza „densităţii de apariţie” a anumitor cuvinte-cheie şi a unor indicatori emoţionali în câmpul de date. Vremurile mai fericite erau caracterizate de un vocabular mai vesel, iar

perioadele stresante – invers. În cazul unui atac terorist, spre exemplu, guvernul putea utiliza câmpurile de date pentru a măsura modificările survenite în dispoziţia sufletească a americanilor, putând oferi astfel preşedintelui informaţii mai utile cu privire la impactul emoţional al evenimentului respectiv.

— Fascinant! exclamase Katherine, mângâindu-şi bărbia. Deci, de fapt, tu examinezi un grup de indivizi… ca şi când ar fi un singur organism.

— Exact. Un metasistem. O entitate unică, definită de suma părţilor ei. Corpul omenesc, bunăoară, este format din milioane de celule individuale, fiecare cu atribute şi cu scopuri diferite, însă funcţionează ca o entitate unitară.

Katherine încuviinţase din cap cu entuziasm.

— Ca un stol de păsări sau ca un banc de peşti ce se deplasează precum un singur individ. Am putea numi fenomenul „convergenţă” sau „inseparabilitate”.

Trish îşi dăduse seama în acel moment că oaspetele ei începuse să înţeleagă potenţialul pe care îl deţineau metasistemele în domeniul ei de activitate, noetica.

— Softul meu, explicase ea în continuare, a fost menit să permită agenţiilor guvernamentale să evalueze mai corect şi să reacţioneze mai adecvat la crizele survenite pe scară largă: pandemii, tragedii naţionale, terorism şi aşa mai departe. Desigur, reluase ea după un scurt moment de gândire, există întotdeauna riscul de a fi utilizat în alte direcţii… poate pentru a obţine un fel de instantaneu al stării de spirit a populaţiei şi a previziona rezultatul unor alegeri la nivel naţional ori direcţia de evoluţie a pieţei bursiere la deschiderea sesiunii de tranzacţionare.

— Pare ceva foarte eficient.

— Guvernul aşa a considerat, replicase Trish, făcând un semn spre casa ei impunătoare.

O clipă mai târziu, Katherine îşi întorsese spre ea ochii cenuşii.

— Trish, pot să te întreb despre dilemele ridicate de activitatea ta?

— La ce vă referiţi?

— Ei bine, ai creat un program care poate fi lesne utilizat în scopuri negative. Cei care îl deţin au acces la informaţii cu un potenţial considerabil, ce nu sunt disponibile oricui. Nu ai avut nici un fel de ezitare atunci când l-ai conceput?

Trish nici nu clipise.

— Nicidecum! Softul meu nu e deloc diferit de… să zicem… un simulator de zbor. Unii utilizatori îl vor folosi pentru antrenamente în vederea zborurilor de prim ajutor în ţări subdezvoltate. Alţii vor exersa pe el pilotarea unor avioane de pasageri cu care să intre în zgârie-nori. Cunoaşterea este un instrument şi, la fel ca orice alt instrument, impactul ei diferă în funcţie de cel care o utilizează.

Katherine se rezemase de spătarul scaunului, impresionată.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi pun o întrebare ipotetică.

Trish îşi dăduse seama că discuţia lor se transformase brusc într-un interviu pentru o potenţială angajare. Aplecându-se, Katherine luase de pe jos un fir de nisip şi îl întinsese spre ea.

— Mi-a trecut prin minte, îi spusese apoi, că metasistemele tale îţi permit să calculezi greutatea unei plaje întregi… cântărind câte un grăunte o dată.

— Da, în esenţă este adevărat.

— După cum ştii, firul acesta de nisip are o masă. Una foarte mică, însă deloc neglijabilă.

Trish încuviinţase.

— Iar fiindcă are o masă, exercită o anumită forţă gravitaţională. Şi e prea slabă pentru a fi sesizată, dar existentă în mod cert.

— Într-adevăr.

— Mai departe, dacă luăm miliarde şi miliarde de grăunţe de nisip şi le lăsăm să se atragă între ele pentru a forma… Luna, să zicem… atunci forţa lor gravitaţională combinată va fi suficientă pentru a afecta oceanele Terrei şi a provoca mareele.

Trish nu ştia unde avea să ducă discuţia lor, însă îi plăcea ceea ce auzea.

— Hai să ne gândim deci la o ipoteză, continuase Katherine, aruncând firul de nisip. Dacă ţi-aş spune că un gând… o idee care ţi se conturează în minte… are cu adevărat o masă? Dacă ţi-aş spune că gândul este de fapt un obiect concret, o entitate măsurabilă, cu o masă ce poate fi determinată? O masă infimă, desigur, dar existentă în realitate. Care ar fi implicaţiile?

— Ipotetic vorbind? Păi, implicaţiile evidente ar fi… dacă gândul are masă, atunci exercită o forţă gravitaţională şi, prin urmare, poate atrage diverse lucruri spre el.

Katherine zâmbise.

— Eşti isteaţă! Să mergem acum mai departe. Ce se întâmplă dacă mai mulţi oameni se concentrează asupra aceluiaşi gând? Efectul lor s-ar cumula, iar masa combinată a acestui gând ar începe să crească. În consecinţă, şi forţa lui gravitaţională ar spori.

— Într-adevăr.

— Ceea ce ar însemna că… dacă suficienţi oameni încep să nutrească acelaşi gând, forţa lui gravitaţională devine sesizabilă… şi exercită o acţiune concretă. Altfel spus, poate avea un efect măsurabil asupra lumii fizice.

CAPITOLUL 19

Directorul Inoue Sato stătea cu braţele încrucişate la piept, aţintind o privire sceptică asupra lui Langdon şi cântărind în minte cuvintele lui.

— A zis că vrea să deschideţi un portal antic? Şi eu ce ar trebui să înţeleg din treaba asta, domnule profesor?

Langdon ridică din umeri. Iarăşi avea o senzaţie de greaţă şi se strădui să nu se uite la mâna retezată a prietenului său.

— Este exact ce mi-a spus el. Un portal antic… ascuns undeva în clădirea aceasta. Iar eu i-am răspuns că nu cunosc nici un portal.

— Şi atunci de ce crede el că dumneavoastră îl puteţi găsi?

— Evident, e cu minţile duse.

„A mai spus şi că Peter îmi va arăta calea.” Langdon îşi coborî privirea spre arătătorul întins spre tavan, simţindu-se din nou oripilat de sadicul joc de cuvinte al răpitorului. *„Peter îmi va arăta calea.”* Ochii lui deja urmaseră direcţia indicată de arătătorul prietenului său, spre cupola clădirii. *„Un portal? Acolo sus? E nebun!”*

— Bărbatul care mi-a telefonat, îi spuse Langdon lui Sato, este singurul care ştia că vin la Capitoliu în seara asta, aşadar cel care v-a informat de prezenţa mea aici trebuie să fie el. Vă sugerez…

— Nu vă priveşte de unde am eu informaţia, îl întrerupse Sato, cu o voce şi mai tăioasă. Principala mea prioritate în acest moment este cooperarea cu omul respectiv, şi mi s-a spus că dumneavoastră sunteţi singurul care îi poate da ceea ce vrea.

— Iar principala mea prioritate este găsirea prietenului meu, ripostă Langdon, frustrat.

Sato trase adânc aer în piept; era limpede că răbdarea i se apropia de sfârşit.

— Dacă vrem să-l găsim pe domnul Solomon, nu avem decât o singură posibilitate, domnule profesor: să cooperăm cu cel care, după toate aparenţele, ştie unde se află. Iar timpul de care dispunem este limitat, adăugă Sato privindu-şi ceasul de la mână. Vă asigur că este imperativ să satisfacem cât mai repede cerinţele acestui individ.

— Cum? izbucni Langdon, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Localizând şi deschizând un portal antic? Nu există nici un astfel de portal, doamnă! Tipul ăsta e nebun!

Sato se apropie. Între cei doi nu mai rămăsese decât un pas.

— Dacă îmi permiteţi să subliniez asta… nebunul despre care vorbiţi a manipulat deja cu ingeniozitate, în această dimineaţă, doi oameni inteligenţi. În meseria mea, adăugă Sato după ce-şi dezlipi privirea din ochii lui Langdon şi se întoarse scurt spre Anderson, înveţi repede că linia de demarcaţie dintre nebunie şi geniu este foarte subţire. Ar fi înţelept să-i arătăm individului ăstuia un anume respect.

— Dar a tăiat mâna unui om!

— Exact ce spuneam eu. Lucrul ăsta nu e deloc fapta unei persoane necugetate sau labile. Şi ce-i mai important, domnule profesor, omul crede în mod evident că dumneavoastră îl puteţi ajuta. V-a adus la Washington… şi trebuie să fi avut un motiv să o facă.

— Mi-a zis că unicul motiv pentru care consideră că eu pot deschide „portalul” e acela că Peter i-a spus asta.

— Şi de ce ar susţine Peter Solomon un asemenea lucru, dacă n-ar fi adevărat?

— Sunt sigur că el n-a spus aşa ceva. Sau, dacă a spus-o, a făcut-o sub presiune. Era derutat… sau speriat.

— Da. Se numeşte interogatoriu sub tortură şi este eficient. Un motiv în plus pentru ca domnul Solomon să fi rostit adevărul.

Sato vorbea de parcă ar fi cunoscut tehnica din proprie experienţa.

— V-a explicat de ce crede Peter că numai dumneavoastră puteţi deschide portalul?

Langdon clătină din cap în semn că nu.

— Domnule profesor, dacă am înţeles bine, împărtăşiţi cu Peter Solomon interesul pentru aceeaşi tematică: secrete, ezoterism, misticism şi aşa mai departe. În toate discuţiile dumneavoastră, nu v-a spus nimic, niciodată, despre vreun portal secret în Washington?

De necrezut, îşi zise Langdon, că un înalt oficial al CIA îi punea o astfel de întrebare.

— Niciodată. Discutam, într-adevăr, despre unele subiecte oculte, dar, vă rog să mă credeţi, i-aş fi recomandat să se ducă să se caute la cap dacă mi-ar fi spus vreodată că există un portal antic ascuns pe undeva… oriunde! Şi mai ales unul care să ducă spre misterele străvechi.

— Poftim? Omul a precizat spre ce duce acel portal?

— Da, dar nu era nevoie s-o facă, replică Langdon, schiţând un semn spre mâna retezată. Mâna Misterelor constituie o invitaţie oficială de a trece printr-o poartă mistică şi a dobândi anumite cunoştinţe secrete străvechi… Este vorba despre informaţii profunde, cunoscute sub numele de „Misterele Antice”… sau înţelepciunea pierdută a tuturor timpurilor.

— Deci aţi auzit despre secretul pe care el îl crede ascuns aici.

— Mulţi istorici au auzit de el.

— Şi atunci, cum puteţi spune că portalul nu există?

— Cu tot respectul, doamnă, cu toţii am auzit despre Fântâna Tinereţii şi despre Shangri-La, dar asta nu înseamnă că ele există.

Pârâitul sonor al staţiei radio a lui Anderson îi întrerupse.

— Căpitane? răsună un glas din aparat.

Anderson îşi smulse staţia de la centură.

— Anderson sunt!

— Domnule, am încheiat verificarea perimetrului. Nu există nici o persoană care să corespundă descrierii. Aşteptăm alte ordine.

Căpitanul aruncă o privire scurtă spre Sato, aşteptându-

se la o muştruluială, însă aceasta nu părea interesată de activitatea lui, aşa că Anderson se trase într-o parte şi începu să vorbească încet în staţie.

În tot acest timp, Sato nu-şi luase ochii de la Langdon.

— Spuneţi deci că secretul pe care el îl crede ascuns în Washington este o… o fantezie?

Profesorul încuviinţă.

— Un foarte vechi mit. Ideea Misterelor Antice este precreştină, de fapt. Datează de mii de ani.

— Şi încă persistă?

— La fel ca multe alte credinţe improbabile.

Langdon le amintea adesea studenţilor săi că majoritatea religiilor moderne includ legende care nu fac faţă verificărilor ştiinţifice – de la Moise, care ar fi despărţit apele Mării Roşii, la Joseph Smith, care pretindea că tradusese, cu ajutorul unor ochelari magici, Cartea Mormonilor de pe o serie de tăbliţe din aur dezgropate de el undeva în nordul statului New York. „Faptul că o idee este acceptată de un număr mare de oameni nu constituie o dovadă a validităţii ei.”

— Înţeleg. Şi, mai exact, ce sunt aceste… Mistere Antice?

Langdon oftă. *„Ai câteva săptămâni la dispoziţie?”*

— Pe scurt spus, sintagma se referă la un corp de cunoştinţe secrete, strânse laolaltă cu mult timp în urmă. Se spune că ele – şi acesta este un aspect interesant – îi permit celui care le deţine să acceseze capacităţi deosebite, latente în mintea umană. Adepţii *illuminati* care posedau aceste cunoştinţe jurau să nu le dezvăluie maselor largi, fiindcă le considerau mult prea puternice şi prea periculoase pentru neiniţiaţi.

— În ce fel periculoase?

— Informaţiile erau păstrate în secret din acelaşi motiv pentru care nu-i lăsăm noi pe copii să se joace cu chibriturile. În mâini pricepute, focul oferă lumină, dar, manevrat de cine nu trebuie, riscă să provoace mari distrugeri.

Sato îşi scoase ochelarii şi îl măsură din cap până-n

picioare.

— Spuneţi-mi, domnule profesor, credeţi că asemenea informaţii deosebite chiar există?

Langdon nu prea ştia cum să răspundă. Misterele Antice constituiseră întotdeauna cel mai mare paradox al carierei lui academice. Fără excepţie, toate tradiţiile mistice ale lumii aveau în centru ideea că există o cunoaştere secretă, capabilă să confere omului puteri mistice, aproape divine: Tarotul şi *I-Cking*-ul le îngăduiau oamenilor să prevadă viitorul; alchimia le dăruia nemurire graţie miticei Pietre Filosofale; practicile Wicca le permiteau adepţilor avansaţi să facă farmece potente. Şi lista putea continua.

Ca om de ştiinţă, Langdon nu putea nega existenţa istorică a acestor tradiţii; numeroase documente, artefacte şi opere de artă sugerau în mod limpede că anticii deţineau o serie de cunoştinţe pe care le împărtăşeau doar prin intermediul alegoriilor, miturilor şi simbolurilor, astfel ca numai cei corespunzător iniţiaţi să poată avea acces la puterea lor deosebită. Şi totuşi, era un om realist, iar asemenea lucruri nu i se păreau convingătoare.

— Să zicem că sunt sceptic, răspunse el la întrebarea lui Sato. N-am văzut până acum nimic care să sugereze că Misterele Antice ar fi altceva decât o simplă legendă, un arhetip mitologic recurent. Mie mi se pare că, dacă omul poate dobândi cu adevărat puteri miraculoase, ar trebui să existe şi dovezi în acest sens. Iar până acum, în istorie nu au existat persoane cu capacităţi supraomeneşti.

Sato ridică dintr-o sprânceană.

— Afirmaţia dumneavoastră nu este întru totul corectă.

Langdon ezită, ştiind că, pentru oamenii religioşi în general, existase de fapt un precedent al oamenilor cu puteri divine, Isus fiind cel mai ilustrativ exemplu.

— Recunosc, spuse el, numeroase persoane educate consideră că aceste cunoştinţe deosebite chiar există, însă eu nu sunt convins.

— Peter Solomon este una dintre aceste persoane? întrebă Sato, privind mâna de pe podea.

Langdon nu izbuti să se uite într-acolo.

— Peter provine dintr-o familie care a nutrit dintotdeauna o pasiune pentru tot ce este străvechi şi mistic.

— Cu alte cuvinte, da?

— De un lucru pot să vă asigur: chiar dacă ar crede că Misterele Antice sunt reale, Peter nu le consideră accesibile printr-un fel de portal ascuns în Washington. El înţelege simbolismul metaforic… un lucru pe care răpitorul său se pare că nu-l pricepe.

Sato dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Deci dumneavoastră credeţi că acest portal este o metaforă.

— Fireşte, spuse Langdon. La nivel teoretic, în orice caz. Este o metaforă foarte des întâlnită: un portal mistic prin care trebuie să treci pentru a deveni *iluminat*. Portalurile sunt imagini simbolice răspândite, reprezentative pentru riturile de trecere. A căuta un portal concret este acelaşi lucru cu a încerca să localizezi Porţile Raiului.

Sato rămase pe gânduri câteva clipe.

— Dar răpitorul domnului Solomon pare a crede că dumneavoastră puteţi deschide un portal real, concret.

Langdon oftă din rărunchi.

— Face aceeaşi greşeală pe care au făcut-o mulţi zeloţi: confundă metafora cu realitatea. În mod similar, alchimiştii încercaseră în van să transforme plumbul în aur, fără a-şi da seama că aceasta nu era de fapt decât o metaforă referitoare la exploatarea adevăratului potenţial uman, adică transformarea unei minţi ignorante într-una luminată…

Sato făcu un gest spre mâna retezată.

— Dacă individul ăsta vrea să-i găsiţi un soi de portal, de ce să nu vă spună pur şi simplu cum să procedaţi? La ce bun toată această punere în scenă? De ce să vă ofere o mână tatuata?

Langdon se întrebase la rândul său acelaşi lucru, iar răspunsul pe care îl găsise i se părea deconcertant.

— Păi, mi se pare că omul cu care avem de-a face nu e

doar instabil mintal, ci şi foarte educat. Mâna aceasta dovedeşte că este familiarizat cu Misterele şi cu codurile lor secrete. Ca să nu mai pomenesc de istoria sălii în care ne aflăm.

— Nu înţeleg.

— Felul în care a procedat el în această seară respectă fidel şi în totalitate protocoalele antice. În mod tradiţional, Mâna Misterelor este o invitaţie sacră, şi deci trebuie oferită într-un loc de asemenea sacru.

Sato îşi miji ochii.

— Ne aflăm în Rotonda Capitoliului Statelor Unite, domnule profesor, nu în cine ştie ce altar sacru al secretelor antice!

— De fapt, doamnă, cunosc mulţi istorici care v-ar contrazice în privinţa acestui aspect.

În acelaşi moment, în cealaltă parte a oraşului, Trish Dunne şedea în faţa monitorului cu plasmă din Cub. Terminase de scris motorul de căutare şi tastă cele cinci cuvinte-cheie pe care i le dăduse Katherine.

„Ce-am avut şi ce-am pierdut.”

Deloc optimistă, lansă motorul de căutare, începând astfel un joc de-a „Găseşte indiciul” în reţeaua globală. Cu o viteză ameţitoare, cuvintele erau comparate cu texte din lumea întreagă… în căutarea unei corespondenţe perfecte.

Bineînţeles, Trish se întrebă despre ce anume era vorba, însă ajunsese să accepte cu timpul faptul că, în colaborarea cu Katherine şi Peter Solomon, era firesc să nu cunoşti niciodată imaginea de ansamblu.

CAPITOLUL 20

Robert Langdon aruncă o privire neliniştită spre ceasul de la încheietură: ora 19:58. Figura zâmbitoare a lui Mickey Mouse nu izbuti să-i alunge îngrijorarea. *„Trebuie să-l găsesc pe Peter. Pierdem vremea.”*

Sato se trăsese într-o parte pentru a da un telefon, însă reveni imediat lângă el.

— Domnule profesor, vă reţin de la ceva?

— Nu, doamnă, răspunse el, trăgându-şi mâneca în jos, peste ceas. Doar că sunt foarte îngrijorat pentru soarta lui Peter.

— Înţeleg, dar vă asigur că lucrul cel mai bun pe care-l puteţi face pentru el este să mă ajutaţi pe mine să pricep ce anume e în mintea răpitorului său.

Langdon nu era chiar atât de sigur, dar bănuia că nu va putea pleca nicăieri înainte ca directoarea DS să obţină informaţiile dorite.

— Cu o clipă în urmă, spuse ea, aţi dat de înţeles că sala în care ne aflăm este într-un fel anume sacră în relaţie cu aceste Mistere Antice.

— Într-adevăr.

— Vă rog să-mi explicaţi.

Langdon ştia că trebuia să-şi aleagă bine cuvintele, pentru a nu se lungi. Semestre întregi predase cursuri referitoare la simbolistica ocultă din Washington, iar lista elementelor cu caracter mistic existente în Capitoliu era aproape inepuizabilă.

„America are un trecut ascuns.”

De fiecare dată, când le vorbea despre simbolistica americană, studenţii lui aflau cu uimire că adevăratele intenţii ale părinţilor fondatori nu avuseseră nimic în comun cu ceea ce susţineau astăzi mulţi dintre politicieni.

„Destinul visat al Americii s-a pierdut în decursul istoriei.”

Cei care fondaseră capitala Statelor Unite o numiseră

iniţial „Roma”. Botezaseră „Tibru” fluviul care o străbătea şi construiseră un oraş de tip clasic, cu panteonuri şi temple, cu imagini ale marilor divinităţi din istorie: Apollo, Minerva, Venus, Helios, Vulcan, Jupiter. La fel ca în marile cetăţi ale epocii clasice, în centrul capitalei construiseră ceea ce putea fi considerat un etern tribut adus anticilor: obeliscul egiptean. Mai înalt decât monumentele similare din Cairo şi din Alexandria, cel de aici atingea 169 de metri, fiind un semn de recunoştinţă şi cinstire adus semizeului părinte fondator în a cărui amintire fusese rebotezat ulterior oraşul.

Washington.

Acum, peste secole, în ciuda separării dintre Biserică şi stat, Rotonda era plină de simboluri religioase antice. Existau aici mai bine de zece divinităţi – depăşind astfel chiar şi Panteonul din Roma. Desigur, acesta din urmă fusese transformat în lăcaş creştin în anul 609... însă cel american îşi păstrase destinaţia iniţială; urmele adevăratei sale istorii erau cât se poate de vizibile.

— Aşa cum ştiţi probabil, începu Langdon, Rotonda a fost concepută ca un tribut adus unuia dintre cele mai venerate altare din Roma: Templul Vestei.

— Adică ăla al vestalelor virgine?

Sato nu părea deloc convinsă că feciorelnicele păstrătoare ale flăcării eterne de la Roma aveau vreo legătură cu clădirea Capitoliului american.

— Templul Vestei, îşi continuă Langdon explicaţiile, era de formă circulară, cu o deschidere largă în podea, prin care locul sacru al iluminării putea fi întreţinut de vestale; misiunea lor era aceea de a veghea ca flacăra să nu se stingă niciodată..

Sato ridică din umeri.

— Rotonda este circulară..., dar eu nu văd vreo deschidere largă în podeaua ei.

— Nu, acum nu, însă, vreme de mulţi ani, în centrul acestei săli s-a aflat un orificiu, exact acolo unde este acum mâna lui Peter. De fapt, se mai pot vedea pe podea urmele balustradei care îi împiedica pe vizitatori să cadă înăuntru.

— Poftim? făcu Sato, cercetând pardoseala cu privirea. N-am auzit niciodată de aşa ceva!

— Cred că are dreptate, interveni Anderson, arătând spre cercul de bumbi metalici, acolo unde fuseseră înfipţi stâlpii balustradei. Am mai văzut semnele astea până acum, dar habar n-am avut ce sunt.

„Nu eşti singurul”, îşi spuse Langdon în sinea lui, imaginându-şi miile de oameni, inclusiv politicieni celebri, care treceau zilnic prin mijlocul Rotondei fără să ştie că, odinioară, ar fi putut cădea pe acolo drept în Cripta Capitoliului – nivelul aflat sub această sală.

— Deschiderea din pardoseală, continuă profesorul, a fost acoperită în cele din urmă, dar, multă vreme după aceea, cei care treceau pe aici puteau vedea focul care ardea dedesubt.

— Foc? se miră. Sato. În Capitoliul Statelor Unite?

— Mai degrabă o făclie de mari dimensiuni: o flacără eternă, în cripta aflată exact sub noi. Trebuia să fie vizibilă prin deschizătura din podea, astfel încât Rotonda să constituie un fel de templu modern al Vestei. Capitoliul şi-a avut de fapt propria vestală: o angajată a guvernului federal, cunoscută sub titulatura de Îngrijitoarea Criptei, care, timp de cincizeci de ani, a menţinut flacăra vie, până ce politica, religia şi efectele fumului au îngropat ideea.

Sato şi Anderson aveau nişte căutături surprinse.

În prezent, singurul lucru care mai amintea de flacăra din vremuri apuse era busola cu o stea în patru colţuri încastrată în pardoseala criptei, un etaj mai jos, simbol al flăcării veşnice care îşi trimisese odinioară lumina în cele patru colţuri ale Lumii Noi.

— Aşadar, domnule profesor, vrei să spui că omul care a lăsat mâna lui Peter aici ştie toate aceste lucruri?

— În mod cert. Şi multe, multe altele. Există pretutindeni în sala aceasta numeroase simboluri care fac trimitere la credinţa în Misterele Antice.

— Înţelepciunea secretă? replică Sato, cu o doză substanţială de sarcasm în glas. Cunoaşterea care conferă

omului puteri divine?

— Da, doamnă.

— Este un aspect care nu se potriveşte deloc cu temeliile creştine ale acestei ţări.

— Aşa pare, dar nu este mai puţin adevărat. Transformarea omului în Dumnezeu e numită *apoteoză.* Şi, chiar dacă nu suntem conştienţi de ea, tema aceasta, a prefacerii omului în divinitate, este elementul central al simbolisticii din Rotonda.

— Apoteoza?! exclamă Anderson cu o expresie uimită, de parcă tocmai ar fi recunoscut cuvântul.

— Da.

„Căpitanul lucrează aici. Şi ştie.”

— Termenul, reluă Langdon, înseamnă exact asta, transformare divină – aceea prin care omul devine Dumnezeu. Cuvântul provine din greaca veche, unde *apo* însemna „a deveni”, iar *theos*, „zeu”.

Anderson părea uluit.

— *Apoteoza* înseamnă „a deveni Dumnezeu”? Habar n-am avut!

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu şi eu? întrebă Sato.

— Cea mai mare operă de artă din această clădire, îi explică Langdon, este intitulată *Apoteoza lui Washington.* Şi îl reprezintă, fără umbră de îndoială, pe George Washington transformându-se într-un zeu.

Sato îl privi neîncrezătoare.

— N-am văzut aşa ceva aici.

— De fapt, sunt sigur că aţi văzut, replică Langdon, ridicând un deget şi arătând drept în sus. E chiar deasupra capului dumneavoastră.

CAPITOLUL 21

Apoteoza lui Washington, o frescă ce acoperă 433 de metri pătraţi pe cupola Rotondei, a fost terminată în anul 1865 de Constantino Brumidi.

Supranumit „Michelangelo al Capitoliului”, Brumidi şi-a pus amprenta asupra Rotondei, aşa cum Michelangelo a marcat Capela Sixtină din Roma, pictând o frescă pe cea mai înaltă „pânză” disponibilă: plafonul. La fel ca înaintaşul său, Brumidi a lucrat iniţial la Vatican, însă în 1852 a emigrat în America, renunţând la cel mai vast altar închinat lui Dumnezeu în favoarea unuia nou, Capitoliul Statelor Unite, care devenise astfel o ilustrare vie a talentului său – de la tehnica *trompe l’oeil* de pe Coridoarele Brumidi până la *friza* din Sala Vicepreşedintelui. Şi totuşi, fresca uriaşa ce încununează Rotonda este considerată de majoritatea istoricilor adevărata sa capodoperă.

Robert Langdon ridică ochii spre extraordinara operă de artă de pe plafon. De obicei era încântat de reacţiile de uimire ale studenţilor săi în vederea bizarei reprezentări, însă acum nu-şi putea alunga senzaţia că e prins într-un coşmar pe care nu-l înţelegea.

Inoue Sato stătea lângă el, cu mâinile înfipte în şolduri şi cu fruntea încruntată. Langdon bănuia că directoarea încerca aceeaşi senzaţie pe care o aveau mulţi atunci când se opreau pentru a privi mai atent fresca aflată în însăşi inima naţiunii lor. O derută totală.

„Nu eşti singura”, îşi spuse profesorul. Pentru majoritatea vizitatorilor, *Apoteoza lui Washington* căpăta accente tot mai stranii pe măsură ce o studiau.

— Iată-l acolo, în centru, pe George Washington, începu Langdon să explice arătând spre cupola aflată la 55 de metri înălţime. După cum puteţi vedea, este înveşmântat într-o robă albă, înconjurat de treisprezece fecioare şi urcă, pe un nor, deasupra omului muritor. Acesta este momentul

apoteozei… al transformării lui într-un zeu.

Nici Sato, nici Anderson nu rostiră vreun cuvânt.

— În jurul lui se află o ciudată serie de personaje anacronice: zei străvechi, oferind părinţilor fondatori ai naţiunii americane cunoaşterea avansată. Iat-o pe Minerva dăruind inspiraţie tehnologică marilor noştri inventatori, Benjamin Franklin, Robert Fulton şi Samuel Morse. Langdon se întrerupse, arătându-l pe fiecare în parte, apoi reluă: Iar acolo e Vulcan, ajutându-ne să construim un motor cu abur. Dincolo este Neptun, demonstrând cum putem întinde un cablu transatlantic. Alături este reprezentată Ceres, zeiţa grânelor, cea de la care derivă cuvântul „cereale”; este aşezată pe o secerătoare McCormick, invenţie care a permis Statelor Unite să devină un lider mondial în domeniul agricol. Fresca îi înfăţişează pe înaintaşii noştri primind înţelepciune de la zei. Cunoaşterea înseamnă putere, adăugă profesorul privind acum la Sato, iar cunoaşterea justă îi permite omului să făurească veritabile miracole, aproape dumnezeieşti.

Sato îşi coborî şi ea privirea, masându-şi ceafa în vreme ce se uita la Langdon.

— Întinderea unui cablu transatlantic e cam departe de a fi o faptă divină.

— Pentru omul modern, poate. Dar dacă George Washington ar fi ştiut că vom ajunge să vorbim unii cu alţii peste ocean, să zburăm cu viteza sunetului şi să punem piciorul pe Lună, ar fi presupus că am devenit deja zei, capabili de fapte miraculoase. Langdon tăcu preţ de o clipă, apoi spuse: Pentru a cita cuvintele viitorologului Arthur C. Clarke, „Orice tehnologie suficient de avansată este imposibil de deosebit de magie”.

Sato îşi ţuguie buzele, cufundată în gânduri. Privi spre mâna retezată, apoi urmări direcţia indicată de arătătorul întins, spre înaltul cupolei.

— Domnule profesor, vi s-a spus că „Peter îţi va arăta calea”. Am dreptate?

— Da, doamnă, însă…

— Căpitane, îl întrerupse femeia, întorcându-se spre Anderson. Putem privi fresca mai de aproape?

Acesta încuviinţă.

— Există o platformă ce înconjoară cupola la interior.

Langdon ridică privirea spre balustrada firavă care se zărea chiar sub frescă şi simţi că înţepeneşte.

— Nu e nevoie să urcăm acolo.

Făcuse deja cunoştinţă cu platforma aceea rar vizitată, la invitaţia unui senator şi a soţiei lui, şi aproape că leşinase din pricina înălţimii ameţitoare şi a dificultăţii de a înainta pe ea.

— Nu e nevoie?! Domnule profesor, avem un om care crede că în sala asta se află un portal ce-l poate transforma în zeu; avem o frescă în care e reprezentată transformarea unui om în zeu; şi mai avem o mână care indică exact această frescă. Mie mi se pare că totul aici ne îndeamnă să urcăm!

— De fapt, interveni Anderson, nu multă lume ştie acest lucru, dar există în cupolă un cheson hexagonal, care se deschide aidoma unui portal şi prin care te poţi uita în jos şi…

— Stai puţin! îl opri Langdon. Uiţi esenţialul. Portalul pe care îl caută omul ăsta este unul figurativ, o intrare care nu există în realitate. Când mi-a spus „Peter îţi va arăta calea”, vorbea în termeni metaforici. Acest gest al mâinii, cu arătătorul şi degetul mare întinse în sus, este un bine-cunoscut simbol al Misterelor Antice şi apare pretutindeni în lume în arta antică. Acelaşi gest este vizibil în trei dintre cele mai cunoscute capodopere cu nuanţe ezoterice ale lui Leonardo da Vinci: *Cina cea de Taină, Adoraţia Magilor* şi *Sfântul Ioan Botezătorul.* Este un simbol al conexiunii mistice a omului cu Dumnezeu.

„La fel ca sus, aşa şi jos.” Cuvintele alese de dementul acela începuseră deja să devină mai relevante.

— Eu nu l-am mai văzut până acum, replică Sato.

„Atunci, uită-te la canalele de sport!” îşi spuse Langdon în sinea lui, întotdeauna îi vedem pe fotbalişti ridicând

degetele spre cer, ca un gest de recunoştinţă faţă de Dumnezeu, după o cursă câştigată sau vreun touchdown reuşit. De multe ori se întrebase câţi dintre ei ştiau că perpetuează astfel o tradiţie mistică precreştină de recunoaştere a puterii superioare care, pentru un scurt moment, îi transformase în divinităţi capabile de reuşite miraculoase.

— Dacă asta ajută la ceva, rosti profesorul, mâna lui Peter nu este prima de acest tip care apare aici, în Rotondă.

Sato îl privi de parcă îşi pierduse dintr-odată minţile.

— Scuzaţi-mă?

Langdon făcu un semn spre telefonul ei BlackBerry ce îi servea şi drept agendă electronică cu acces la internet.

— Căutaţi pe Google „George Washington Zeus".

Având încă îndoieli, directoarea tastă cuvintele. Anderson se trase mai aproape, privind concentrat peste umărul ei.

— Rotonda a fost cândva dominată, explică Langdon între timp, de masiva sculptură înfăţişându-l pe George Washington cu pieptul gol reprezentat ca un zeu. Era aşezat exact în postura lui Zeus în Panteon[8], cu pieptul gol expus, ţinând în mână stânga o sabie, iar dreapta fiind ridicată cu degetul mare şi arătătorul întinse.

Sato găsise probabil imaginea pe internet, fiindcă Anderson se uita şocat, la BlackBerry-ul ei.

— Staţi puţin, ăsta e George Washington?!

— Exact, replică Langdon. Înfăţişat în chip de Zeus.

— Uitaţi-vă la braţul lui! exclamă căpitanul, fără a-şi lua privirea de pe ecranul telefonului. Mâna dreaptă e în aceeaşi poziţie ca a domnului Solomon!

„După cum spuneam, comentă Langdon în sinea sa, *mâna lui Peter nu e prima de acest fel care a existat în Rotondă."* Când statuia lui George Washington gol, sculptată de Horatio Greenough, fusese inaugurată aici mulţi glumiseră, spunând că bietul Washington întindea

[8] Probabil că autorul se referă la templul din Olympia, unde se găsea statuia lui Zeus a lui Phidias. (n. tr.).

probabil mâna spre cer într-o încercare disperată de a găsi nişte haine. Însă, pe măsură ce idealurile religioase se schimbaseră, criticile ironice se transformaseră în controverse, iar statuia fusese înlăturată din Rotondă şi exilată într-un şopron din grădinile estice. În prezent se află la Muzeul Naţional de Istorie Americană, unde cei care o vedeau nu aveau motive să suspecteze că statuia era unul dintre ultimele vestigii ce mai aminteau de vremurile în care părintele naţiunii americane veghease asupra Capitoliului ca un zeu… aşa cum Zeus veghease asupra Panteonului.

Sato începu să formeze un număr de telefon pe BlackBerry, probabil considerând că venise momentul să ia legătura cu personalul ei.

— Ce aveţi? întrebă ea, după care ascultă cu răbdare. Înţeleg… Aruncă o privire spre Langdon, apoi spre mâna lui Peter. Eşti sigur?… Bine, mulţumesc, adăugă după o vreme, apoi închise şi se întoarse spre Langdon. Oamenii mei au făcut nişte investigaţii şi confirmă existenţa aşa-numitei Mâini a Misterelor, coroborând tot ce mi-aţi spus: cinci însemne pe vârfurile degetelor – stea, soare, cheie, coroană şi felinar –, precum şi faptul că servea drept invitaţie la familiarizarea cu o înţelepciune secretă.

— Îmi pare bine, declară Langdon.

— Să nu vă pară. Se pare că am ajuns într-un punct mort, de care nu vom trece până ce nu-mi veţi dezvălui toate informaţiile pe care mi le-aţi ascuns.

— Mă scuzaţi?

Sato făcu un pas spre el.

— Cercul s-a închis, domnule profesor! N-am aflat de la dumneavoastră nimic din ce n-aş fi putut afla şi de la echipa mea. Aşa că o să vă întreb încă o dată: De ce aţi fost adus aici? Ce vă face atât de special? Ce anume cunoaşteţi numai dumneavoastră?

— Am mai discutat despre asta, replică Langdon. Nu am habar de ce crede individul ăsta că aş şti eu ceva!

Fusese pe punctul de a întreba cum de ştiuse Sato că el

se află la Capitoliu, însă îşi aminti că şi despre acest subiect discutaseră deja. *„Sato e cea care nu-mi spune mie nimic.”*

— Dacă aş şti, v-aş spune. Dar nu ştiu. În mod tradiţional, Mâna Misterelor îi este oferită discipolului de un învăţător. Iar la scurt timp după aceea, e urmată de un set de instrucţiuni… îndrumări către un templu, numele maestrului cu care vei învăţa… ceva! Dar tipul ăsta nu ne-a lăsat decât cinci tatuaje! Nu cred…

Dar îşi curmă brusc vorba. Sato îl privi suspicioasă.

— Ce s-a întâmplat?

Privirea profesorului se întoarse spre mâna retezată. „Cinci tatuaje.” Şi îşi dădu seama că afirmaţiile sale de până acum nu erau, probabil, în întregime adevărate.

— Domnule profesor? îl presă Sato.

Langdon se apropie de obiectul macabru. *„Peter îţi va arăta calea.”*

— Ceva mai devreme, mi-a trecut prin minte că individul a lăsat poate, ceva în palma încleştată a lui Peter – o hartă, o scrisoare, un set de instrucţiuni…

— N-a lăsat, interveni Anderson. După cum vedeţi, celelalte trei degete nu sunt foarte strânse.

— Aveţi dreptate, dar m-am gândit că…

Langdon se ghemui la podea şi se strădui să vadă, pe sub degetele îndoite, partea ascunsă a palmei lui Peter.

— … poate nu a scris pe hârtie, îşi sfârşi el fraza.

— Un tatuaj? întrebă căpitanul, iar profesorul încuviinţă.

— Se vede ceva în palmă?

De data asta fusese vocea lui Sato. Langdon se aplecă şi mai mult, încercând să privească pe sub degetele îndoite.

— Unghiul este imposibil. Nu pot…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Sato şi se apropie de el. Deschide o dată chestia aia!

Anderson îi tăie calea.

— Doamnă! Trebuie să aşteptam sosirea patologilor înainte de a atinge…

— Vreau răspunsuri! replică Sato şi-l împinse la o parte.

Apoi se lăsă pe vine şi-l sili pe Langdon să se depărteze

de mână. Acesta se ridică şi privi consternat cum directoarea scoase un pix din buzunar şi-l strecură cu atenţie pe sub cele trei degete strânse. Apoi, unul câte unul, ridică fiecare deget până ce mâna rămase complet deschisă, cu palma vizibilă. Sato îşi întoarse privirea spre Langdon, cu un zâmbet tăios întipărit pe figură.

— Ai avut încă o dată dreptate, domnule profesor!

CAPITOLUL 22

Păşind de colo, colo prin biblioteca laboratorului, Katherine Solomon îşi ridică mâneca halatului şi aruncă o privire spre ceas. Nu era o femeie obişnuită să aştepte, iar acum avea impresia că lumea întreaga îşi ţinea răsuflarea. Aştepta rezultatele de la Trish, aştepta o veste de la fratele ei şi aştepta un telefon de la omul responsabil pentru toată situaţia asta îngrijorătoare.

„Aş vrea să nu-mi fi spus.” În mod normal, era foarte precaută atunci când cunoştea oameni noi, dar acum, cu toate că îl întâlnise pentru prima dată abia cu câteva ore mai devreme, bărbatul acesta îi câştigase încrederea în nici zece minute. *„Pe de-a-ntregul.”*

O sunase după-amiază, când ea era acasă, savurând plăcerea de fiecare duminică, aceea de a citi publicaţiile ştiinţifice de peste săptămână.

— Doamna Solomon? răsunase în receptor o voce neobişnuit de delicată. Sunt doctor Christopher Abaddon. Speram că am putea vorbi o clipă despre fratele dumneavoastră.

— Iertaţi-mă, cine e la telefon?

„Şi de unde ai numărul meu personal de mobil?”

— Doctor Christopher Abaddon.

Numele nu-i spusese nimic. Bărbatul îşi dresese glasul, ca şi cum situaţia devenise brusc stânjenitoare.

— Scuzele mele, doamnă Solomon! Aveam impresia că fratele dumneavoastră v-a povestit despre mine. Sunt medicul său. Numărul dumneavoastră de mobil era trecut la contacte de urgenţă în fişa lui Peter.

Katherine îşi simţise inima oprindu-i-se în piept. *„Contacte de urgenţă?!”*

— S-a întâmplat ceva?

— Nu... Nu cred, replicase omul. Fratele dumneavoastră nu a venit în această dimineaţă la întâlnirea stabilită şi nu-l

pot găsi la nici unul dintre numerele lui de telefon. Nu i s-a mai întâmplat să lipsească fără să anunţe şi sunt oarecum îngrijorat. Am ezitat să vă telefonez, însă…

— Nu, nici o problemă, apreciez grija pe care o arătaţi, răspunsese Katherine, încă străduindu-se să-şi amintească ceva despre numele medicului. N-am mai vorbit cu fratele meu de ieri-dimineaţă, probabil că a uitat să-şi deschidă mobilul.

Îi făcuse ea cadou nu cu mult timp în urmă un iPhone, însă Peter încă nu-şi găsise vreme pentru a se familiariza cu funcţionarea lui.

— Spuneţi că sunteţi medicul lui?

„O avea Peter vreo boală despre care nu mi-a zis?” La telefon se aşternuse o tăcere apăsătoare.

— Îmi pare teribil de rău, rostise în cele din urmă doctorul, dar este limpede că am comis o serioasă eroare profesională sunându-vă. Fratele dumneavoastră mi-a spus că sunteţi la curent cu vizitele lui la cabinetul meu, însă îmi dau seama că lucrurile nu stau aşa.

„Peter şi-a minţit medicul?!” Katherine era din ce în ce mai îngrijorată.

— Este bolnav?

— Îmi pare rău, doamnă Solomon, confidenţialitatea relaţiei medic-pacient nu-mi permite să discut despre situaţia fratelui dumneavoastră; deja am spus prea multe afirmând că îmi este pacient. Voi închide acum, dar, dacă vorbiţi cu el astăzi, vă rog să-i spuneţi să-mi telefoneze, ca să ştiu că e bine.

— Staţi puţin! Vă rog, spuneţi-mi ce probleme are Peter!

Doctorul Abaddon oftase, evident nemulţumit de greşeala pe care o făcuse.

— Doamnă Solomon, îmi dau seama că sunteţi tulburată şi vă înţeleg. Sunt sigur însă că fratele dumneavoastră este bine. Doar ieri a fost la mine la cabinet.

— Ieri? Şi trebuia să vină din nou azi? Pare ceva urgent.

Medicul oftase din nou.

— Propun să-i mai lăsăm puţin timp înainte de a…

— Vin eu la cabinetul dumneavoastră imediat, replicase Katherine care se ridicase şi pornise deja spre uşă. Daţi-mi adresa!

Tăcere.

— Domnule doctor? Pot căuta singură adresa cabinetului, sau mi-o puteţi spune dumneavoastră. În orice caz, vin să vă văd!

După un alt moment de tăcere, sosise şi răspunsul:

— Dacă accept să ne întâlnim, vreţi să-mi faceţi favoarea de a nu-i spune nimic fratelui dumneavoastră înainte de a-mi oferi ocazia să-mi explic greşeala?

— Desigur!

— Vă mulţumesc! Cabinetul meu este în Kalorama Heights.

Şi îi dăduse adresa completă.

Douăzeci de minute mai târziu, Katherine Solomon străbătea străzile elegante din Kalorama Heights. Sunase la toate numerele fratelui ei, dar degeaba. Nu obişnuia să se îngrijoreze prea tare cu privire la Peter, însă faptul că mergea în secret la un medic… era deconcertant.

Când ajunsese în sfârşit la adresa indicată, rămăsese cu ochii aţintiţi la clădirea din faţa ei, nedumerită. *„Aici îşi are un medic cabinetul?!”*

Vila opulentă avea un gard din fier forjat, sistem de supraveghere video şi o curte luxuriantă. Când încetinise pentru a mai verifica o dată adresa, una dintre camere se rotise spre ea, iar poarta se deschisese. Precaută, Katherine intrase cu maşina pe alee şi oprise lângă un garaj cu şase locuri şi o limuzină.

„Ce fel de medic o fi tipul ăsta?”

Când coborâse din maşină, uşa vilei se deschisese şi o siluetă elegantă se ivise în cadrul ei. Bărbatul era frumos, foarte înalt şi mai tânăr decât şi-l închipuise. Şi totuşi, emana sofisticarea şi rafinamentul unui om mai vârstnic. Era impecabil îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu cravată, iar părul blond şi des era pieptănat fără cusur.

— Doamnă Solomon, sunt doctor Christopher Abaddon, o

întâmpinase el, cu vocea ca o şoaptă voalată.

Când îi strânsese mâna, femeia îi simţise pielea catifelată, cu un tonus perfect.

— Katherine Solomon, replicase ea, străduindu-se să nu se uite prea insistent la tenul lui, neobişnuit de neted şi de bronzat.

„O fi fardat?”

Intrând în holul splendid mobilat al casei, Katherine resimţise un val tot mai intens de nelinişte. În fundal răsuna slab o piesă de muzică clasică, iar aerul mirosea a smirnă arsă.

— E minunat, spusese ea, deşi mă aşteptam la ceva mai… la un cabinet.

— Am norocul să pot lucra acasă.

Bărbatul o condusese apoi într-un salon animat de un foc care ardea în şemineu.

— Vă rog să vă faceţi comodă! Tocmai ce am preparat un ceai. Îl aduc şi apoi putem vorbi.

Cu aceste cuvinte, ieşise din încăpere.

Katherine nu se aşezase. Intuiţia feminină era un instinct pe care învăţase să se bazeze şi, în plus, ceva din locul ăsta îi făcea pielea găinii. În jur, nimic nu arăta că s-ar afla în cabinetul unui medic. Pereţii salonului erau împodobiţi cu opere de artă clasică, în principal picturi cu teme mitice, stranii. Katherine se oprise în faţa unui tablou de mari dimensiuni, înfăţişându-le pe Cele Trei Graţii, ale căror trupuri goale erau redate în nuanţe vii.

— Este un ulei pe pânză original, de Michael Parkes.

Doctoral Abaddon apăruse neauzit în spatele ei, ducând o tavă cu un ceainic aburind.

— Ce aţi spune dacă ne-am aşeza lângă foc? Nu aveţi motive să fiţi neliniştită, adăugase el, oferindu-i un scaun.

— Nu sunt neliniştită, replicase ea, mult prea grăbit.

El îi adresase un surâs împăciuitor.

— De fapt, asta îmi e meseria, să ştiu când oamenii sunt neliniştiţi.

— Mă scuzaţi?

— Sunt medic psihiatru, doamnă Solomon! Aceasta îmi e profesia. Pe fratele dumneavoastră îl văd deja de un an. Sunt terapeutul lui.

Katherine îl privise în tăcere. *„Peter face terapie?”*

— Adesea, pacienţii preferă să păstreze secretul în privinţa acestui lucru. Am greşit telefonându-vă, deşi pot aduce în favoarea mea argumentul că fratele dumneavoastră m-a indus în eroare.

— Eu nu… nu am ştiut.

— Îmi pare rău dacă v-am dat motive de tulburare, spusese Abaddon, pe un ton uşor stânjenit. Am observat că v-aţi uitat insistent la faţa mea atunci când ne-am întâlnit. Da, m-am fardat, adăugase el, atingându-şi obrazul cu un deget. Am o afecţiune dermatologică pe care prefer s-o ascund. De obicei soţia este cea care mă fardează, dar, când ea nu e aici, trebuie să mă bazez pe propriile-mi puteri.

Katherine încuviinţase dând din cap, prea jenată pentru a vorbi.

— Iar acest păr minunat… continuase el, atingându-şi pletele blonde, e o perucă. Boala mi-a afectat şi foliculii, aşa că părul meu şi-a luat adio de la mine. Mă tem că acesta este unicul meu păcat: vanitatea.

— Iar al meu se pare că e grosolănia, zisese Katherine.

— Ba deloc! Surâsul medicului era dezarmant. Începem? Poate cu un strop de ceai?

Se aşezaseră în faţa şemineului, iar Abaddon turnase ceaiul în ceşti.

— Fratele dumneavoastră este cel de la care am învăţat să servesc ceai în cursul şedinţelor. Spunea că Solomonii sunt mari amatori de ceai.

— Tradiţie de familie. Simplu, vă rog!

Băuseră ceai şi vorbiseră nimicuri vreme de câteva minute, însă Katherine era nerăbdătoare să afle alte informaţii despre fratele ei.

— De ce venea Peter la dumneavoastră? întrebase ea în cele din urmă. *„Şi mie de ce nu mi-a spus nimic?”* Trebuia

să recunoască, Peter avusese parte de suficientă suferinţă în viaţă: îşi pierduse tatăl la o vârsta fragedă şi, în răstimp de numai cinci ani, îşi îngropase unicul fiu şi apoi mama. Totuşi, găsise întotdeauna puterea să meargă mai departe.

Doctorul Abaddon luase o înghiţitură de ceai.

— Fratele dumneavoastră a apelat la serviciile mele fiindcă are încredere în mine. Între noi există o relaţie mai profundă decât cea obişnuită dintre medic şi pacient.

Şi îi arătase un document înrămat, aflat nu departe de şemineu. Părea o diplomă – până ce Katherine remarcase phoenix-ul bicefal.

— Sunteţi mason?

„Şi încă de cel mai înalt grad!” constată ea în sinea ei.

— Într-un fel, eu şi Peter suntem fraţi.

— Probabil că aţi avut realizări importante, dacă aţi fost invitat să accedeţi la cel de-al treizeci şi treilea grad.

— Nu chiar. Familia mea este bogată, aşa că am putut dona bani mulţi în acţiunile caritabile ale masoneriei.

Acum înţelesese femeia de ce avea Peter încredere în acest medic tânăr. *„Un mason dintr-o familie bogată, interesat de acte filantropice şi de mitologia antică?”* Doctorul Abaddon avea în comun cu fratele ei mai multe decât bănuise ea la început.

— Când am întrebat de ce a venit Peter la dumneavoastră, îşi clarificase ea spusele, nu m-am referit la motivul pentru care v-a ales pe dumneavoastră în mod special. Am vrut să ştiu de ce are nevoie de serviciile unui psihiatru.

Doctorul Abaddon zâmbise.

— Da, mi-am dat seama. Încercam doar să ocolesc în mod politicos întrebarea. Nu cred că ar trebui să discutăm despre acest aspect. Deşi trebuie să recunosc că nu înţeleg de ce v-a ascuns Peter conversaţiile noastre, mai cu seamă ţinând cont că au o atât de strânsă legătură cu cercetările dumneavoastră.

— Cu cercetările mele? izbucnise Katherine, luată complet prin surprindere.

„Peter vorbeşte despre cercetările mele?!”

— Nu de mult, fratele dumneavoastră a venit pentru a-mi solicita o opinie profesională cu privire la impactul psihologic al descoperirilor pe care le-aţi făcut în laboratorul dumneavoastră.

Katherine aproape că se înecase cu ceaiul.

— Serios? Sunt… surprinsă.

„Ce-o fi în mintea lui Peter? Vorbeşte cu psihiatrul despre munca mea?!” Protocolul de securitate le impunea să nu discute cu nimeni despre activitatea ei. Mai mult decât atât, confidenţialitatea fusese de la bun început ideea lui.

— Doamnă Solomon, sunteţi conştientă, nu mă îndoiesc de acest lucru, că fratele dumneavoastră este profund preocupat de ceea ce se va întâmpla atunci când cercetările pe care le faceţi vor fi date publicităţii. Recunoaşte posibilitatea unei substanţiale transformări de ordin filosofic… şi a venit aici pentru a discuta posibilele ramificaţii… dintr-o perspectivă psihologică.

— Înţeleg, replicase Katherine, cu ceaşca tremurându-i uşor în mână.

— Chestiunile pe care le dezbatem sunt interesante: Ce soartă va avea condiţia umană dacă marile mistere ale vieţii vor fi în sfârşit elucidate? Ce se va întâmpla când acele convingeri pe care le acceptăm exclusiv pe baza credinţei… vor fi dovedite categoric ca fiind reale? Sau, dimpotrivă, ca fiind doar un mit? Am putea spune că unele întrebări ar fi mai bine să rămână fără de răspuns.

Katherine se străduise să-şi stăpânească emoţiile, deşi aproape că nu-şi putea crede urechilor.

— Sper că nu vă supăraţi, domnule Abaddon, dar prefer să nu discut despre detaliile muncii mele. Nu am de gând să dau nimic publicităţii prea curând. Deocamdată, descoperirile mele vor rămâne bine încuiate în laborator.

— Interesant, replicase doctorul şi se lăsase pe spate în scaun, părând pierdut în gânduri. În orice caz, l-am rugat pe fratele dumneavoastră să treacă astăzi pe aici fiindcă ieri a suferit o uşoară depresie.

— O depresie?

Nu şi-l putea imagina pe Peter pradă vreunei depresii. Abaddon întinsese braţul spre ea, amabil.

— Vă rog, îmi dau seama că v-am tulburat. Îmi pare rău! Ţinând seamă de aceste circumstanţe neplăcute, înţeleg că vă consideraţi îndreptăţită să primiţi unele răspunsuri.

— Îndreptăţită sau nu, Peter este singura rudă care mi-a mai rămas. Nimeni nu-l cunoaşte mai bine decât mine, aşa că, dacă-mi veţi spune ce naiba s-a întâmplat, poate că voi reuşi să vă ajut. Amândoi dorim acelaşi lucru: ce e mai bine pentru el.

Doctorul Abaddon rămăsese tăcut câteva momente, după care începuse să dea din cap încet, ca şi când Katherine ar fi avut totuşi dreptate. În cele din urmă, spusese:

— În primul rând, doamnă Solomon, dacă voi decide să vă împărtăşesc unele informaţii, o voi face numai fiindcă sunt de părere că opiniile dumneavoastră mi-ar permite să-i fiu mai de folos lui Peter.

— Desigur.

Doctorul se aplecase în scaun, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Doamnă Solomon, de când l-am întâlnit, am sesizat că fratele dumneavoastră duce o luptă surdă cu unele sentimente de vinovăţie. Nu am insistat niciodată să mi se destăinuiască, fiindcă nu acesta este motivul pentru care vine la mine. Şi totuşi, din diverse motive, ieri l-am întrebat în sfârşit despre acest lucru. Fratele dumneavoastră, continuase el privind-o drept în ochi, şi-a deschis sufletul în chip cu totul neaşteptat. Mi-a spus lucruri pe care nu mă gândisem că aveam să le aud de la el… inclusiv tot ce s-a întâmplat în seara în care a murit mama dumneavoastră.

„Ajunul Crăciunului… cu aproape zece ani în urmă. S-a stins în braţele mele.”

— Mi-a povestit cum mama dumneavoastră a fost ucisă în cursul unei tentative de jaf, acasă. Un bărbat a pătruns în locuinţă, căutând un obiect pe care bănuia că Peter îl

ascunde.

— Într-adevăr.

Ochii lui Abaddon continuaseră s-o scruteze.

— Fratele dumneavoastră mi-a spus că l-a împuşcat pe intrus şi că l-a ucis.

Abaddon îşi mângâiase gânditor bărbia.

— Vă amintiţi ce anume căuta hoţul când a pătruns în casă?

Vreme de zece ani, Katherine se străduise zadarnic să-şi reprime amintirea acelei seri.

— Da, cuvintele lui au fost foarte exacte. Din nefericire, nici unul dintre noi nu ştia la ce se referea. Nu am înţeles nimic din ce ne-a cerut.

— Ei bine, fratele dumneavoastră a înţeles.

— Poftim? exclamase Katherine, îndreptându-se de spate.

— Cel puţin în conformitate cu ceea ce mi-a povestit mie ieri, Peter ştia exact ce anume căuta intrusul. Dar nu voia să predea acel lucru, aşa că s-a prefăcut a nu înţelege.

— Este absurd! Nu putea să ştie el ce anume voia hoţul! Cuvintele lui nu aveau nici un sens!

— Interesant, remarcase medicul, după care se oprise pentru a-şi nota ceva. Aşa cum am menţionat deja, Peter mi-a spus că ştia. Iar acum crede că, dacă ar fi cooperat atunci cu intrusul, poate că mama dumneavoastră ar fi trăit şi astăzi. Acea decizie este cauza sentimentului său de vinovăţie.

Katherine clătinase din cap.

— Asta-i o nebunie…

Abaddon îşi plecase fruntea, părând tulburat.

— Doamnă Solomon, mi-aţi oferit informaţii utile. Aşa cum mă temeam, se pare că fratele dumneavoastră are o mică problemă cu distingerea realităţii. Recunosc, bănuiam că aşa stau lucrurile. De aceea l-am rugat să treacă astăzi pe aici. Episoadele acestea psihotice sunt des întâlnite în cazurile de amintiri traumatizante.

Katherine clătinase iarăşi din cap.

— Peter este departe de a fi psihotic, doctore!

— Aş fi de acord cu dumneavoastră, numai că…

— Numai că?

— Numai că relatarea aceasta despre atac a fost doar începutul… un început dintr-o lungă şi mult exagerată poveste pe care mi-a spus-o.

Katherine se aplecase în scaun, trăgându-se mai aproape de bărbat.

— Şi ce anume v-a spus?

Abaddon îi oferise un surâs mâhnit.

— Doamnă Solomon, permiteţi-mi să vă întreb ceva. V-a vorbit vreodată Peter despre ceea ce crede el că este ascuns aici, în Washington… sau despre rolul pe care îşi închipuie că-l deţine el în protejarea unei mari comori… a unei pierdute înţelepciuni străvechi?

Katherine rămăsese cu gura căscată.

— Ce tot vorbiţi acolo?

Doctorul Abaddon oftase din rărunchi.

— Ceea ce-ţi voi povesti acum ţi se va părea probabil şocant, Katherine! Dar îmi va fi extrem de util dacă îmi vei putea spune absolut tot ce ştii despre asta. Încă puţin ceai?

CAPITOLUL 23

„Un alt tatuaj.”

Langdon se ghemui lângă palma deschisă a lui Peter şi examină cele şapte simboluri minuscule ascunse sub degetele fără viaţă.

IIIX885

— Par a fi nişte numere, spuse el, surprins. Deşi nu le recunosc.

— Primul e un numeral roman, zise Anderson.

— Nu cred, îl contrazise Langdon. Nu există un numeral roman de forma I-I-I-X; corect ar fi V-I-I.

— Dar cum rămâne cu restul? întrebă Sato.

— Nu sunt sigur. Pare a fi opt-opt-cinci scris cu cifre arabe.

— Arabe? se miră Anderson. Mie mi se par cifre normale.

— Cifrele noastre normale sunt arabe.

Langdon se văzuse atât de des nevoit să clarifice acest aspect pentru studenţii lui, încât pregătise chiar o expunere pe tema progreselor ştiinţifice realizate în civilizaţiile Orientului Mijlociu, unul dintre ele fiind actualul nostru sistem de numere; printre avantajele acestuia faţă de cel roman se aflau „notaţia poziţională” şi inventarea cifrei zero. Desigur, de fiecare dată îşi încheia expunerea amintindu-le studenţilor că civilizaţia arabă dăruise de asemenea lumii şi cuvântul *al-kuhl* – băutura preferată a bobocilor de la Harvard, cunoscută ca *alcool.* Acum, Langdon studie tatuajul, nedumerit.

— Sigur nu sunt nici cu privire la opt-opt-cinci. Scrierea rectilinie pare neobişnuită. S-ar putea să nici nu fie cifre.

— Atunci ce sunt? întrebă Sato.

— Nu ştiu sigur. Întregul tatuaj pare a fi... runic.

— Adică?

— Scrierile runice sunt alcătuite numai din linii drepte. Literele se numesc rune şi erau deseori folosite pentru gravură în piatră, fiindcă liniile curbe sunt prea greu de săpat cu dalta.

— Şi dacă sunt rune, insistă Sato, ce semnifică?

Langdon clătină din cap. Cunoştinţele sale nu depăşeau alfabetul runic elementar, aşa-numitul *jiithark*, un sistem teutonic din secolul al III-lea, iar ce vedea aici nu semăna cu el.

— Ca să fiu sincer, nici măcar nu ştiu sigur dacă sunt rune. Va trebui să întrebaţi un specialist. Există zeci de forme diferite… halsinge, manx, stungnar…

— Peter Solomon e mason, nu-i aşa?

Langdon făcu o grimasă.

— Da, dar ce legătură are asta cu ce avem aici? întrebă profesorul, ridicându-se şi privind-o pe Sato de la înălţimea lui.

— *Dumneavoastră* să-mi spuneţi! Tocmai aţi afirmat că scrierile runice sunt folosite pentru gravarea în piatră, iar eu ştiu că masonii erau la origine lucrători în piatră. Şi pomenesc de asta numai fiindcă, atunci când le-am cerut oamenilor mei să caute o legătură între Mâna Misterelor şi Peter Solomon, au găsit o referinţă anume. Sato se întrerupse, parcă pentru a accentua astfel importanţa descoperirii făcute, după care rosti: Masonii.

Langdon oftă prelung, tentat fiind să-i spună directoarei acelaşi lucru pe care îl tot repeta studenţilor: „Google nu e sinonim cu documentarea”. În ziua de azi, caracterizată de masive motoare de căutare pe internet, se părea că fiece subiect era legat de toate celelalte. Lumea însăşi devenise o uriaşă reţea de informaţii interconectate, zi de zi tot mai densă. Izbuti să răspundă însă pe un ton răbdător:

— Nu mă surprinde faptul că oamenii dumneavoastră au găsit ca răspuns „masonii”. Termenul constituie o evidentă verigă care-l leagă pe Peter Solomon de cele mai diverse subiecte de natură ezoterică.

— Da, iar acesta e un alt motiv pentru care m-am mirat

că nu aţi pomenit deocamdată nimic despre masoni. La urma urmei, aţi tot vorbit despre o înţelepciune secretă, protejată de o elită restrânsă. Mie asta îmi aminteşte bine de masoni, nu credeţi?

— Ba da… şi aminteşte la fel de bine de rozacrucieni, de cabalişti, de alumbradieni şi de numeroase alte grupări ezoterice.

— Dar Peter Solomon este mason… şi încă unul foarte puternic. Şi se pare că, atunci când vorbim despre secrete, masonii ar trebui să fie cei care să ne vină imediat în minte. Toată lumea ştie cât iubesc ei secretele.

Langdon sesiză suspiciunea din glasul lui Sato şi nu-i plăcea acest lucru.

— Dacă vreţi să aflaţi ceva despre masoni, cel mai indicat ar fi să-l întrebaţi pe unul dintre ei.

— De fapt, replică Sato, prefer să întreb pe cineva în care să pot avea încredere.

Răspunsul i se păru profesorului deopotrivă ignorant şi jignitor.

— Pentru ştiinţa dumneavoastră, doamnă, întreaga filosofie masonică este clădită pe onestitate şi pe integritate. Masonii sunt unii dintre cei mai de încredere oameni pe care pot eu nădăjdui să-i întâlnesc.

— Eu am văzut dovezi convingătoare, care indicau exact contrariul.

Cu fiecare clipă, Langdon găsea tot mai puţine motive de a o place pe Sato. Petrecuse ani întregi scriind despre bogata tradiţie a simbolisticii şi iconografiei masonice şi ştia că masoneria fusese întotdeauna una dintre cele mai greşit înţelese şi mai pe nedrept criticate organizaţii din lume. Acuzaţi în mod frecvent de toate relele, de la venerarea diavolului la complotul pentru a instaura un guvern mondial, masonii îşi făcuseră un obicei din a nu răspunde la criticile aduse, fapt care îi transformase într-o ţintă perfectă.

— În altă ordine de idei, reluă Sato pe acelaşi ton caustic, ne aflăm din nou într-un impas, domnule Langdon. Am

impresia că ori scăpaţi ceva din vedere… ori nu-mi spuneţi mie. Individul cu care avem de-a face a afirmat că Peter Solomon v-a ales fără ezitare tocmai pe dumneavoastră. Cred că a venit timpul să continuăm această discuţie la sediul CIA. Poate că vom avea mai mult noroc acolo.

Langdon abia dacă luă în seamă ameninţarea. Ceva din spusele directoarei îi stăruia în minte. *„Peter Solomon v-a ales.”* În combinaţie cu menţionarea masonilor, cuvintele aveau un ecou ciudat. Îşi coborî privirea spre inelul masonic de pe degetul lui Peter. Era unul dintre cele mai de preţ bunuri ale lui: o moştenire de familie care purta însemnul phoenix-ului bicefal – simbolul mistic suprem al înţelepciunii masonice. Aurul ce scânteia în lumină îi aduse în amintire ceva neaşteptat.

Langdon icni, rememorând şoapta stranie a celui care-l răpise pe Peter: *„Încă n-ai priceput, nu-i aşa? De ce ai fost ales”.*

Şi, într-o cumplită fracţiune de secundă, ideile i se rânduiră în minte şi ceaţa se ridică.

Dintr-odată, rostul lui aici îi devenise limpede precum cristalul.

La cincisprezece kilometri depărtare, rulând pe Suitland Parkway spre sud, Mal’akh auzi un bâzâit distinctiv pe scaunul de lângă el. Era iPhone-ul lui Peter Solomon, care se dovedise azi un instrument foarte de folos. Opţiunea de redare vizuală a identităţii apelantului era activă şi pe ecran apăru imaginea unei femei atrăgătoare, de vârsta mijlocie, cu păr lung şi negru.

APEL PRIMIT – KATHERINE SOLOMON

Mal’akh zâmbi, ignorând apelul. *„Destinul mă trage tot mai aproape.”*

O atrăsese pe Katherine acasă la el în această după-amiază pentru un singur motiv: voia să afle dacă deţinea informaţii utile pentru el… poate vreun secret de familie care l-ar fi ajutat să găsească ceea ce căuta. Era evident însă că Peter Solomon nu-i spusese surorii lui nimic despre

obiectul pe care îl păstra de atâţia ani.

Şi totuşi, ceva aflase de la ea. *„Iar lucrul ăsta i-a mai oferit femeii câteva ore de viaţă în plus.”* Katherine îi confirmase că toate rezultatele cercetărilor sale se aflau într-un singur loc, bine încuiate în laboratorul ei.

„Trebuie să le distrug.”

Cercetările ei urmăreau să deschidă o nouă poartă spre cunoaştere şi, odată ce poarta va fi crăpată măcar de o palmă, alţii îşi vor aduce contribuţia. Schimbarea lumii întregi avea să fie atunci doar o chestiune de timp. *„Nu pot îngădui una ca asta. Lumea trebuie să rămână aşa cum e... cufundată în bezna ignoranţei.”*

Aparatul iPhone ţiui scurt, anunţând un mesaj vocal de la Katherine Solomon. Mal'akh îl ascultă.

„Peter, tot eu sunt, răsună glasul îngrijorat al lui Katherine Solomon. *Unde eşti? Încă mă mai gândesc la discuţia cu doctorul Abaddon... şi sunt neliniştită. E totul în regulă? Te rog, sună-mă! Sunt la laborator.”*

Mesajul se încheiase.

Mal'akh zâmbi. *„Katherine ar trebui să-şi facă mai puţine griji pentru fratele ei şi mai multe pentru ea însăşi.”* Ieşi de pe Suitland Parkway şi coti pe Silver Hill Road. Un kilometru mai departe, în întuneric, zări silueta slab conturată a CSMS, înconjurată de un pâlc de copaci, undeva în dreapta lui. Întregul complex era împrejmuit de un gard înalt cu sârmă ghimpată.

„O clădire sigură? râse Mal'akh în sinea sa. *Ştiu eu pe cineva care îmi va deschide uşa.”*

CAPITOLUL 24

Revelaţia îl izbi aidoma unui val uriaş.

„Ştiu de ce mă aflu aici.”

Stând în centrul Rotondei, Langdon simţi îndemnul puternic de a se întoarce pe călcâie şi de a o rupe la fugă… de a fugi de mâna lui Peter, de inelul lui din aur, de ochii suspicioşi ai lui Sato şi Anderson. Dar rămase încremenit locului, degetele crispându-i-se în jurul baretei sacului din piele care îi atârna pe umăr. *„Trebuie să ies de aici!”*

Maxilarul i se încleştă atunci când prinseră a i se desfăşura în minte întâmplările acelei dimineţi reci de la Cambridge, cu ani în urmă. Era ora şase şi tocmai intrase în sala de curs, aşa cum făcea în fiecare zi după ritualul matinal al turelor de bazin în piscina de la Harvard. Mirosul familiar de praf de cretă şi încălzire centrală îl întâmpinase de cum trecuse pragul. Făcuse doi paşi spre catedră, dar se oprise brusc în loc.

O siluetă era deja acolo, aşteptându-l: un bărbat elegant, cu faţă prelungă şi cu ochi cenuşii.

— Peter?! exclamase el, nevenindu-i a crede.

Zâmbetul prietenului său lucise în tonuri de alb în semiobscuritatea sălii.

— Bună dimineaţa, Robert! Eşti surprins să mă vezi?

Vocea îi era blândă, însă în nuanţele ei se ghicea forţa. Langdon se grăbise să-i strângă mâna.

— Ce caută un sânge albastru de la Yale, ca tine, în campusul Stacojiilor, cu noaptea în cap?

— Misiune sub acoperire în spatele liniilor inamice, glumise Peter Solomon. Apoi, cu un semn din cap spre talia lui zveltă, constatase: Turele de bazin dau roade. Te menţii în formă.

— Ei, încerc să te fac pe tine să te simţi bătrân, îl tachinase Langdon. Îmi pare bine să te văd, Peter! Ce s-a întâmplat?

— Sunt într-o scurtă călătorie de afaceri, replicase prietenul său, privind în jur, în sala pustie. Regret că am picat aşa, pe neaşteptate, Robert, dar nu am la dispoziţie decât câteva minute. Vreau să te rog ceva… şi trebuia s-o fac personal. Ia-o ca pe o favoare pe care ţi-o solicit.

„Ar fi pentru prima dată”, comentase Langdon în sinea sa, întrebându-se ce ar fi putut face un simplu profesor universitar pentru omul care avea totul.

— Sigur, replicase el, mulţumit că avea ocazia să-i facă un serviciu celui care îi dăruise atât de multe, şi mai cu seamă într-o perioadă în care tragediile îl asaltaseră pe Peter.

Solomon îşi coborâse glasul.

— Mă gândeam că poate vei accepta să ai grijă de ceva în locul meu.

Langdon îşi dăduse ochii peste cap.

— Nu de Hercule, sper!

La un moment dat în trecut, fusese de acord să-l ia în grija lui pe Hercule, mastiff-ul de optzeci de kilograme al lui Solomon, câtă vreme Peter era plecat în călătoriile sale. Odată ce-l adusese la el acasă, câinelui i se făcuse probabil un dor subit de jucăria lui din piele pe care îşi ascuţea colţii şi găsise imediat un substitut în biroul lui Langdon: un exemplar original al unei Biblii din secolul al XVI-lea, cu anluminuri şi caligrafiat pe pergament. Mustrarea „câine rău” i se păruse atunci cu totul neadecvată.

— Ştiu, încă mai caut un alt exemplar, rostise Solomon cu un surâs timid.

— Stai liniştit. Mă bucur că Hercule a prins gustul religiei.

Prietenul lui râsese, însă gândurile îi păreau a fi în altă parte.

— Robert, am venit la tine fiindcă aş vrea să te rog să păstrezi tu un obiect foarte de preţ pentru mine. L-am moştenit de mult, şi nu mă simt confortabil lăsându-l acasă ori la birou.

Imediat, Langdon simţise o strângere de inimă. Ceva „foarte de preţ” în lumea lui Peter Solomon însemna

probabil o avere fabuloasă.

— Dar ce părere ai avea de o cutie de depozit? îi sugerase.

„Doar familia ta are bunuri depuse în jumătate dintre băncile americane!”

— Asta ar implica hârţogărie şi funcţionari bancari; prefer un prieten de încredere. Şi ştiu că tu poţi păstra un secret.

Spunând aceasta, Solomon dusese mâna la buzunar şi scosese un pacheţel, pe care i-l întinsese.

Ţinând seama de preambulul cu accente dramatice, Langdon se aşteptase la ceva mai impresionant. Obiectul era o cutie în formă de cub, cu latura de vreo zece centimetri, învelită în hârtie de ambalaj şi legată cu o sfoară. Date fiind greutatea şi dimensiunile ei, bănuia că înăuntru se află ceva metalic sau din piatră. *„Atâta tot?!”* Langdon răsucise pachetul în mâini, observând că sfoara fusese atent sigilată într-o parte cu o pecete din ceară în relief, aidoma unui edict antic. Sigiliul înfăţişa un phoenix bicefal, având numărul 33 imprimat pe piept – simbolul tradiţional al celui mai înalt grad al masoneriei.

— Serios, Peter, spusese el, cu un surâs strâmb în colţul gurii. Eşti Maestrul Adorator al unei loji masonice, nu Papa! Îţi sigilezi coletele cu propriul inel?!

Solomon îşi privise inelul de aur de pe deget şi chicotise uşor.

— Nu eu am sigilat pachetul, Robert! Străbunicul meu a făcut-o! Cu aproape un secol în urmă.

— Ce spui?!

Prietenul lui ridicase inelarul în aer.

— Acest inel masonic i-a aparţinut lui. Pe urmă i-a revenit bunicului meu, apoi tatălui meu… şi în cele din urmă a ajuns la mine.

Langdon cântărise pacheţelul în palmă.

— Adică străbunicul tău l-a înfăşurat aşa cu un secol în urmă şi de atunci nimeni nu l-a deschis?

— Întocmai.

— Dar… de ce nu?

Solomon zâmbise.

— Fiindcă nu a venit vremea.

— Vremea pentru ce?

— Robert, înţeleg că ţi se va părea ciudat, dar, cu cât ştii mai puţine, cu atât va fi mai bine. Pune pachetul ăsta într-un loc sigur şi te rog să nu spui nimănui că ţi l-am dat.

Langdon îşi privise mentorul în ochi, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva glumea. Peter Solomon avea o aplecare pronunţată înspre dramatism, iar acum parcă îl lua puţin în tărbacă.

— Peter, eşti sigur că nu e totuşi un soi de complot isteţ, menit să mă convingă că mi-ai încredinţat cine ştie ce secret masonic străvechi, ca să devin curios şi să mă alătur Ordinului?

— Masonii nu recrutează personal, Robert, ştii bine asta. În plus, mi-ai spus deja că nu vrei să ni te alături.

Asta aşa era. Deşi nutrea un mare respect pentru filosofia şi simbolistica masoneriei, Langdon luase decizia de a nu deveni niciodată un membru al ei; jurămintele de păstrare a secretului l-ar fi împiedicat să discute despre francmasonerie cu studenţii săi. Acelaşi fusese motivul pentru care Socrate refuzase să ia parte la Misterele de la Eleusis.

Privind cutiuţa misterioasă şi sigiliul ei masonic, o întrebare îi venise în minte de la sine:

— De ce nu i-o încredinţezi unuia dintre confraţii tăi?

— Să spunem că instinctul mă îndeamnă să cred că va fi în mai mare siguranţă în afara Ordinului. Şi, te rog, nu te lăsa amăgit de dimensiunile pachetului. Dacă spusele tatei sunt adevărate, atunci în cutie se află ceva cu o putere considerabilă. Solomon rămăsese tăcut câteva clipe, după care adăugase: Un fel de talisman.

„Am auzit bine, un talisman?” Prin definiţie, talismanele erau obiecte cu puteri magice. Erau utilizate în mod tradiţional pentru a aduce noroc, pentru a feri de spiritele rele sau ca auxiliare în ritualurile antice.

— Peter, îţi dai seama, sper, că talismanele au ieşit din

modă încă din Evul Mediu.

Peter îşi aşezase, răbdător, palma pe umărul lui.

— Ştiu cum sună toate astea, Robert! Ne cunoaştem de mult timp şi, ca om de ştiinţă, scepticismul este unul dintre marile tale atuuri. Dar şi cel mai mare defect. Te cunosc suficient de bine pentru a înţelege că nu-ţi pot cere să crezi… ci numai să ai încredere în mine. Aşa că acum te rog să ai încredere când îţi spun că talismanul acesta e puternic. Mi s-a transmis că îi poate conferi posesorului său capacitatea de a crea ordine din haos.

Langdon îşi privise prietenul în tăcere. Ideea „ordinii din haos" era una dintre marile axiome ale masoneriei. *Ordo ab chao.* Dar, chiar şi aşa, afirmaţia că un talisman conferea vreo putere, oricare ar fi fost aceea, era absurdă – cu atât mai mult cu cât se referea la capacitatea de a crea ordine din haos.

— Ajuns în mâinile cui nu trebuie, continuase Solomon, cu o mină mai serioasă decât văzuse Langdon la el vreodată, talismanul ar fi periculos şi, din păcate, am motive să cred că oameni puternici vor să mi-l fure. Aş vrea să mi-l păstrezi tu în siguranţă pentru o vreme. Crezi că poţi?

În seara aceea, Langdon se aşezase la masa din bucătărie, singur, cu pacheţelul în faţă, încercând să-şi închipuie ce se putea găsi înăuntru. În cele din urmă, pusese toată povestea pe seama excentricităţii lui Peter şi închisese cutiuţa în seiful din bibliotecă, iar după o vreme o dăduse cu totul uitării.

Până în dimineaţa aceasta.

Telefonul primit de la bărbatul cu accent sudist.

— A, domnule profesor, aproape că uitasem, spusese asistentul, după ce-i dăduse detaliile privind zborul spre Washington. Domnul Solomon vă mai roagă ceva.

— Da? întrebase el, cu gândurile deja la prelegerea pe care urma s-o susţină.

— Domnul Solomon a lăsat un bileţel pentru dumneavoastră. Asistentul începuse să citească lent, cu

poticneli, ca şi cum încerca să descifreze scrisul lui Peter: *„Te rog să-i spui lui Robert... să aducă... unicul pachet sigilat pe care i l-am dat cu mulţi ani în urmă”.* Dumneavoastră înţelegeţi ceva de aici?

Surprins, Langdon îşi amintise de cutiuţa care de atâta timp stătea în seiful din biblioteca lui.

— Da, ştiu la ce se referă.

— Şi îl puteţi aduce?

— Sigur că da. Spuneţi-i lui Peter că vin cu el.

— Minunat! replicase asistentul, părând că i se luase o greutate de pe umeri. Prelegere plăcută diseară! Şi să călătoriţi în siguranţă!

Înainte de a pleca de acasă, Langdon scosese pachetul din seif şi-l pusese în sacul de umăr.

Acum, în clădirea Capitoliului, profesorul era sigur de un singur lucru. Peter Solomon ar fi fost oripilat dacă ar fi ştiut cât de lamentabil se achitase el de sarcina încredinţată.

CAPITOLUL 25

„Dumnezeule, Katherine a avut dreptate! Ca de obicei.”

Trish Dunne privea uluită rezultatele afişate pe monitorul din faţa ei.

Se îndoise că motorul de căutare va oferi chiar şi o singură trimitere, dar iată că listase mai bine de zece. Iar procesul continua.

Una dintre trimiteri, mai cu seamă, părea promiţătoare. Trish se răsuci şi strigă în direcţia bibliotecii:

— Katherine! Cred că trebuie să vezi asta!

Trecuseră vreo doi ani de când nu mai rulase un asemenea motor de căutare, iar rezultatele obţinute acum i se păreau uimitoare. *„Cu câţiva ani în urmă, o astfel de căutare nu ar fi dus la nimic.”* Însă în prezent volumul de informaţii digitalizate disponibile la nivel global explodase parcă, în aşa măsură, încât practic oricine putea găsi orice îşi punea în cap să caute. Şi, incredibil, unul dintre cuvintele-cheie introduse era un termen de care ea nici nu auzise vreodată... iar motorul îl găsise chiar şi pe el!

Katherine veni în fugă.

— Ce ai găsit?

— O sumedenie de „candidaţi”. Fiecare dintre documentele astea, explică Trish arătând spre monitor, conţine toate cuvintele-cheie pe care mi le-ai dat, exact aşa cum mi le-ai dat.

Katherine îşi dădu părul pe după ureche şi studie lista.

— Înainte să devii prea entuziasmată, adăugă Trish, pot să te asigur că puţine dintre documentele astea sunt de fapt ceea ce-ţi trebuie ţie. Majoritatea sunt aşa-numite „găuri negre”. Uită-te la dimensiunile fişierelor. Enorme! Sunt arhive în care au fost comprimate milioane de e-mailuri, uriaşe enciclopedii cu caracter general, forumuri globale ce funcţionează de ani întregi şi aşa mai departe. Date fiind mărimea şi conţinutul lor divers, fişierele astea

cuprind atât de multe potenţiale cuvinte-cheie, încât atrag în interiorul lor orice motor de căutare care se apropie de ele.

Katherine arătă spre una dintre primele trimiteri.

— Ce părere ai despre asta?

Trish surâse. Şefa ei era deja cu un pas înainte, depistând unicul fişier cu dimensiuni reduse afişat în listă.

— Ai ochi buni! Da, ăsta este, deocamdată, singurul nostru candidat serios. De fapt, e un fişier atât de mic, încât cuprinde probabil doar o pagină sau două.

— Deschide-l!

Trish nu-şi putea imagina cum era posibil ca un fişier de numai o pagină să conţină toate şirurile de căutare pe care i le dăduse Katherine. Dar când deschise documentul, le văzu imediat... cât se poate de limpede şi de uşor de identificat în text.

Katherine se apropie câţiva paşi, fără a-şi lua ochii de la monitorul de pe perete.

— Documentul ăsta e... redactat?

Trish încuviinţă.

— Bun venit în lumea textelor digitalizate!

Redactarea automată devenise o practică standard în domeniul documentelor digitalizate. Era în esenţă un proces prin care un server permitea utilizatorilor să caute un text întreg, dar afişa apoi doar o mică porţiune din el, respectiv numai sintagmele din imediata apropiere a cuvintelor-cheie. Prin omiterea celei mai mari părţi a documentului, serverul evita încălcarea legilor privind drepturile de autor şi-i trimitea totodată utilizatorului un mesaj incitant: *„Deţin informaţia pe care o cauţi, dar dacă vrei şi restul, trebuie să-l cumperi".*

— După cum vezi, spuse Trish derulând pagina de pe monitor, documentul conţine toate cuvintele-cheie pe care mi le-ai dat.

Katherine privea tăcută textul redactat.

Asistenta o lăsă să-l studieze un minut şi apoi derulă înapoi, până în partea de sus a paginii. Fiecare cuvânt-

cheie era scris cu majuscule şi subliniat, însoţit de un mic fragment de text – de fapt, câte două cuvinte înainte şi după el.

un loc SUBTERAN secret unde
undeva în WASHINGTON. D.C.
coordonatele pe
descoperit un PORTAL ANTIC care duce
avertizează că PIRAMIDA conţine periculoase
GRAVAT pentru descoperirea
descifrat acest SYMBOLON.

Trish n-avea idee la ce se referea documentul. *„Şi ce naiba o fi un «symbolon»?”*

Katherine se apropie nerăbdătoare de monitor.

— De unde provine documentul ăsta? Cine l-a scris?

— Numai o clipă! Încerc să depistez sursa.

— Trebuie să ştiu cine a scris asta, repetă Katherine cu glas energic. Şi vreau să văd şi restul!

— Încerc, răspunse Trish, uimită de tonul şefei sale.

În mod ciudat, adresa fişierului nu era afişată ca una tradiţională de pe web, ci sub formă numerică, de tip Internet Protocol.

— Nu pot să aflu IP-ul, spuse Trish. Numele domeniului nu-mi apare. Stai puţin, zise ea apoi şi închise fereastra de pe monitor. O să rulez un trasor.

Tastă şirul de comenzi pentru a detecta toate „pragurile” dintre computerul ei şi cel pe care era stocat documentul.

— Îl detectează acum, anunţă ea.

Trasoarele erau extrem de rapide şi aproape instantaneu pe ecranul de plasmă apăru o listă lungă de unităţi de reţea. Trish le parcurse cu privirea, trecând prin succesiunea de routere care legau computerul ei de…

„Ce naiba e asta?”

Trasarea se oprise înainte de a ajunge la serverul documentului. Din cine ştie ce motiv, protocolul ei de detectare întâlnise un dispozitiv de reţea care îl înghiţise, în

loc să-l reflecte mai departe.

— Se pare că trasorul meu a fost blocat. *„Nici nu credeam că aşa ceva este posibil!”*

— Rulează-l din nou, îi ceru Katherine.

Trish lansă un alt trasor şi obţinu acelaşi rezultat.

— Nimic. Drum înfundat. Probabil că documentul e pe un server nedetectabil, conchise Trish, studiind ultimele praguri dinainte de blocaj. Un lucru pot să-ţi spun însă: e situat undeva în Washington.

— Glumeşti!

— Pe mine nu mă miră. Programele astea de căutare acţionează geografic, ceea ce înseamnă că primele rezultate oferite sunt cele locale. În plus, unul dintre cuvintele-cheie a fost „Washington, D.C.”.

— Ce-ai zice de o căutare de tip „cine e”? sugeră Katherine. N-am afla astfel cine deţine domeniul?

„Puţin cam grosolan, dar nu e o idee rea.” Trish navigă spre reţeaua de date de tip „cine e” şi rulă o căutare de IP, sperând să găsească o potrivire între adresa numerică şi numele unui domeniu. Frustrarea îi era acum domolită de curiozitatea tot mai accentuată. *„Al cui să fie documentul?”* Rezultatele apărură rapid, fără a indica însă o potrivire, aşa că Trish ridică palmele în aer, a resemnare.

— E ca şi cum adresa asta IP nu există. Nu pot obţine nici un fel de informaţii despre ea.

— Dar IP-ul există, evident! Tocmai am văzut un document găzduit acolo!

„Adevărat.” Dar cel care îl deţinea prefera, probabil, să nu-şi declare identitatea.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Trasoarele nu sunt chiar specialitatea mea, aşa că nu-mi dau seama cum te-aş putea ajuta… dacă nu cumva vrei să apelăm la un hacker.

— Cunoşti vreunul?

Trish se întoarse şi-şi privi şefa cu luare-aminte.

— Katherine, glumeam! Ştii, nu e tocmai o idee strălucită.

— Dar se poate face? insistă Katherine, privindu-şi

ceasul.

— Păi, da… se face tot timpul. Tehnic vorbind, e destul de uşor.

— Pe cine cunoşti?

— Hackeri? Trish râse crispat. Cam jumătate din foştii mei colegi de serviciu.

— Şi e vreunul în care ai încredere?

„Oare vorbeşte serios?” Dar era limpede că vorbea cât se poate de serios.

— Păi, da, răspunse Trish grăbit. Cunosc un tip pe care l-am putea suna. Era specialistul în securitatea sistemelor de la vechiul meu loc de muncă, foarte tare în computere. Voia să iasă cu mine, lucru care nu prea mi-a convenit, dar e un tip de treabă şi am încredere în el. În plus, e liber-profesionist acum.

— Poate fi discret?

— E hacker! Sigur că poate fi discret. Asta e meseria lui. Dar sunt sigură că o să ceară cel puţin o mie de dolari numai ca să…

— Sună-l! Oferă-i dublu pentru rezultate rapide.

Trish nu ştia sigur ce anume i se părea mai neplăcut: s-o ajute pe Katherine Solomon să angajeze un hacker sau să-i telefoneze unui tip căruia nu-i venea probabil nici acum să creadă că o roşcată bondoacă, analistă de metasisteme, îi putuse respinge avansurile amoroase.

— Eşti sigură că asta vrei?

— Foloseşte telefonul din bibliotecă, răspunse Katherine. Are un număr privat. Şi, fireşte, nu pomeni numele meu.

— Bine.

Trish se îndreptă deja spre uşă, dar se opri atunci când auzi ţiuind iPhone-ul şefei ei. Cu puţin noroc, poate că mesajul primit o va scuti pe ea de misiunea dezagreabilă care îi revenea. Aşteptă până ce Katherine îşi scoase telefonul din buzunarul halatului şi îi privi ecranul.

Katherine Solomon răsuflă uşurată când văzu numele expeditorului.

„În sfârşit!”

PETER SOLOMON

— E un mesaj de la fratele meu, spuse ea, ridicând ochii spre Trish.

Asistenta îi răspunse cu o căutătură plină de speranţă:

— Poate că ar trebui să-l întrebăm şi pe el… înainte de a apela la un hacker.

Katherine privi fugar spre documentul redactat, de pe monitor, şi auzi în minte vocea doctorului Abaddon: *„Lucrul despre care crede fratele tău că este ascuns în Washington… poate fi găsit”.* Nu mai ştia ce să creadă şi ce nu, iar documentul ăsta îi oferea informaţii despre ideile bizare de care Peter devenise, se pare, obsedat. Clătină din cap.

— Vreau să ştiu cine a scris asta şi unde se află. Sună-l pe tip!

Trish se încruntă, dar porni spre ieşire.

Indiferent dacă documentul găsit avea să elucideze sau nu dezvăluirile enigmatice pe care Peter i le făcuse doctorului Abaddon, cel puţin un mister se rezolvase pe ziua de azi. Se părea că fratele ei învăţase în sfârşit să folosească opţiunea de mesaje scrise a iPhone-ului pe care i-l dăruise ea.

— Şi anunţă toată presa! strigă Katherine în urma lui Trish. Marele Peter Solomon tocmai a trimis primul lui mesaj-text!

În parcarea din faţa unui mall, chiar vizavi de CSMS, Mal’akh stătea lângă limuzina lui, dezmorţindu-şi picioarele şi aşteptând telefonul despre care ştia că va veni. Ploaia se oprise şi printre nori se ivise Luna. Era acelaşi astru care îşi trimisese razele asupra lui prin oculusul din Casa Templului, cu trei luni în urmă, când fusese iniţiat.

„Lumea arată cu totul altfel în seara asta.”

În timp ce aştepta, stomacul îi ghiorăi din nou. Postul de două zile, deşi neplăcut, era strict necesar pentru pregătirea lui. Aşa dictau preceptele străvechi. Iar în scurtă vreme, orice disconfort fizic avea să se dovedească lipsit de însemnătate.

Pe când stătea astfel în aerul rece al serii, râse pe înfundate la gândul că soarta îl adusese, în chip ironic, chiar în faţa unei bisericuţe. Acolo, între un cabinet stomatologic Sterling Dental şi un magazin, se afla un mic sanctuar.

CASA GLORIEI DIVINE

Mal'akh privi fereastra pe care era înscris un fragment din crezul doctrinar al bisericii: „**CREDEM CĂ ISUS HRISTOS S-A ÎNTRUPAT DIN DUHUL SFÂNT, A FOST NĂSCUT DE FECIOARA MARIA ŞI ESTE DEOPOTRIVĂ OM ŞI DUMNEZEU.**"

Mal'akh surâse. *„Da, Isus este într-adevăr om şi Dumnezeu deopotrivă, însă naşterea virgină nu e o condiţie indispensabilă pentru caracterul divin. Nu aşa se petrec lucrurile."*

Soneria unui telefon răsună în aerul înserării, accelerându-i bătăile inimii. De data aceasta era telefonul lui, al lui Mal'akh – un aparat de unică folosinţă, pe care îl cumpărase cu o zi în urmă. După identitatea apelantului, îşi dădu seama că era apelul pe care îl anticipase.

„O convorbire locală", îşi spuse el, privind departe, peste Silver Hill Road, spre silueta argintată de Lună a acoperişurilor din zare. Îşi deschise mobilul.

— Doctorul Abaddon la telefon, spuse el, pe un ton profund.

— Aici e Katherine, se auzi o voce feminină. Am primit în sfârşit o veste de la fratele meu.

— O, mă bucur! Ce face?

— E în drum spre laboratorul meu. Şi a propus să veniţi şi dumneavoastră.

— Poftim? Mal'ack se prefăcu a şovăi. În… laboratorul dumneavoastră?

— Probabil că vă acordă o încredere deosebită. N-a mai invitat pe nimeni acolo, niciodată.

— Consideră, probabil, că vizita mea va fi de folos în cadrul discuţiilor noastre de la terapie, însă m-aş simţi ca

un intrus.

— Dacă fratele meu afirmă că sunteţi bine-venit, atunci sunteţi bine-venit! În plus, mi-a zis că are multe să ne spună, atât mie, cât şi dumneavoastră, iar eu tare aş vrea să lămurim situaţia.

— Foarte bine, atunci! Unde anume este laboratorul dumneavoastră?

— La Centrul de Suport al Muzeului Smithsonian. Ştiţi unde vine?

— Nu, replică Mal'akh, privind dincolo de parcare, la complexul de clădiri. Eu sunt în maşină acum şi am GPS. Care e adresa?

— Silver Hill Road, numărul 4210.

— Bun, numai un moment, să introduc datele. După zece secunde de aşteptare, Mal'akh reluă: Veşti bune, se pare că mă aflu mai aproape decât credeam. Sistemul spune că sunt doar la zece minute distanţă.

— Perfect! Sun eu la poartă, la serviciul de securitate, şi îi anunţ că veniţi.

— Vă mulţumesc!

— Pe curând!

Mal'akh puse în buzunar mobilul de unică folosinţă şi privi spre CSMS. *„Oare a fost lipsit de politeţe faptul că m-am autoinvitat?”* Zâmbind, scoase telefonul lui Peter şi admiră mesajul pe care i-l trimisese lui Katherine cu câteva minute în urmă.

Am primit mesajele tale. Totu-i bine. Am o zi plină. Am uitat de întâlnirea cu Dr. Abaddon. Regret că nu ţi-am spus de el mai devreme. Povestea-i lungă. Vin spre laborator acum. Invită-l şi pe Dr. Abaddon, dacă poate. Am deplină încredere în el şi multe să vă spun. – Peter

Deloc surprinzător, iPhone-ul lui Peter prinse să vibreze – semn că venise un răspuns de la Katherine.

Peter, ai învăţat să trimiţi mesaje, bravo! Mă bucur că eşti bine, am vorbit cu Dr. A. şi vine la laborator. Ne vedem curând! – K.

Mal'akh se lăsă pe vine şi puse telefonul lui Peter pe

asfalt, împingându-l sub roata din faţă a limuzinei. Aparatul îi fusese bun slujbaş, dar sosise momentul să devină neidentificabil. Urcă în maşină, băgă în viteză şi porni uşor înainte, până ce auzi trosnetul sec al iPhone-ului.

Dădu apoi în marşarier până ce reveni în locul de parcare, privind spre silueta îndepărtată a CSMS. *„Zece minute.”* Vastele depozite ale lui Peter Solomon găzduiau peste treizeci de milioane de comori, însă el venise aici în seara asta pentru a distruge doar două dintre cele mai valoroase.

Toate rezultatele cercetărilor lui Katherine Solomon.

Şi pe ea însăşi.

CAPITOLUL 26

— Domnule profesor! Răsună glasul lui Sato. Arătaţi de parcă aţi văzut o fantomă! Aţi păţit ceva?

Langdon îşi trase mai bine sacul pe umăr şi îşi puse palma deasupra lui, parcă pentru a ascunde şi mai mult pacheţelul pătrăţos din interior. Simţea că sângele îi pierise din obraji.

— Sunt... sunt doar îngrijorat pentru soarta lui Peter.

Sato îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l pieziş.

Brusc, Langdon începu să se întrebe dacă implicarea directoarei în toată problema asta nu avea cumva de-a face cu pachetul pe care i-l încredinţase Solomon. La urma urmei, Peter îl prevenise că existau *oameni puternici care voiau să-l fure şi că, ajuns pe mâini nepotrivite, obiectul era periculos.* Nu-i dădea însă prin cap de ce ar fi vrut CIA să pună mâna pe o cutiuţă cu un talisman înăuntru. Şi nici ce putea fi talismanul acela. *„Ordo ab chao?"*

Sato făcu un pas spre el, scrutându-l cu ochii ei negri.

— Mi se pare că tocmai aţi avut o revelaţie.

Pe Langdon îl treceau sudorile.

— Nu, nu chiar.

— La ce vă gândiţi?

— Păi... ezită el, neavând habar ce să răspundă.

Nu voia să pomenească despre pacheţelul din sac, dar, dacă Sato l-ar fi dus la sediul CIA, în mod cert bagajul i-ar fi fost percheziţionat la intrare.

— De fapt, bâigui în cele din urmă, mi-a venit o altă idee privind cifrele din palma lui Peter.

Expresia lui Sato rămase impenetrabilă.

— Adică? întrebă ea, aruncând o privire spre Anderson, care se întorcea după ce întâmpinase echipa de legişti ce sosise în sfârşit.

Langdon înghiţi nodul ce i se pusese în gât şi se ghemui lângă mâna retezată, întrebându-se ce să-i spună femeii.

„Eşti profesor, Robert, improvizează!” Se mai uită o dată la cele şapte simboluri tatuate, sperând să-i vină cumva inspiraţia.

IIIX885

„Nimic. Nici o idee.”

În vreme ce memoria lui eidetică îşi trecea rapid în revistă veritabila enciclopedie mentală a simbolurilor, Langdon îşi dădu seama că nu se putea referi decât la un singur lucru. Era o idee care-i venise de la bun început, însă i se păruse prea improbabilă. Acum însă trebuia să-i câştige timpul necesar pentru a se gândi.

— Ei bine, zise el, primul indiciu că ne aflăm pe un drum greşit atunci când încercam să descifrăm coduri şi simboluri este acela că începem să le interpretăm folosind limbaje simbolice multiple. Spre exemplu, când v-am spus că acest text este scris cu caractere romane şi arabe, am făcut o analiză incorectă, fiindcă am utilizat sisteme de simboluri multiple. Acelaşi lucru e valabil dacă susţin că textul e redat cu caractere romane şi runice.

Sato îşi încrucişă braţele la piept şi ridică sprâncenele, parcă pentru a spune „Continuă”.

— În general, comunicarea se face utilizând un singur limbaj, nu mai multe, aşa că primul lucru pe care trebuie să-l facă specialistul atunci când studiază un text este să găsească un sistem simbolic unic, aplicabil întregului text.

— Şi acum aţi descoperit un sistem unic?

— Da... şi nu.

Experienţa pe care o căpătase în domeniul simetriei rotaţionale a ambigramelor îl învăţase că uneori simbolurile aveau sensuri multiple atunci când erau privite din unghiuri diferite. În cazul de faţă, îşi dădu el seama, exista o posibilitate de a aborda toate cele şapte simboluri din perspectiva unui limbaj unic.

— Dacă schimbăm uşor poziţia mâinii, limbajul va căpăta consistenţă.

În mod straniu, schimbarea la care se referea şi pe care intenţiona s-o pună în practică părea a-i fi fost sugerată chiar de răpitorul lui Peter, atunci când amintise de străvechiul principiu ermetic *„La fel ca sus, aşa şi jos”.*

Langdon simţi fiori de gheaţă pe şira spinării atunci când întinse braţul şi atinse postamentul de lemn pe care fusese fixată mâna lui Peter. Uşor, îl întoarse invers, astfel că arătătorul şi degetul mare indicau acum drept în jos. Instantaneu, simbolurile din palmă se transformară şi ele.

588XIII

— Privite din acest unghi, explică Langdon, semnele X-I-I-I devin un număr roman corect scris: treisprezece. De asemenea, restul caracterelor pot fi interpretate folosind alfabetul roman: SBB.

Profesorul anticipase că analiza lui va fi întâmpinată doar cu înălţări din umeri, dar văzu cum expresia lui Anderson se schimbă imediat.

— SBB? întrebă acesta.

Sato se întoarse spre căpitan.

— Dacă nu mă înşel, îmi aminteşte de un sistem de numerotare practicat în mod obişnuit aici, în clădirea Capitoliului, spuse femeia.

Anderson pălise.

— Aşa este…

Sato schiţă un zâmbet crispat, după care făcu un semn din cap către Anderson.

— Căpitane, te rog să mă urmezi! Vreau să discutăm ceva între patru ochi.

Cei doi se îndepărtară suficient cât să nu fie auziţi. Langdon rămase locului, uluit. *„Ce naiba se întâmplă aici? Şi ce-o fi SBB XIII?”*

Căpitanul Anderson nu vedea cum acea seară ar fi putut deveni mai bizară decât era deja. *„Pe mână scrie SBB 13?”* Nu-i venea să creadă că un străin de clădire auzise măcar de SBB… şi cu atât mai puţin de SBB 13! Se părea deci că

arătătorul lui Peter Solomon nu indica în sus, aşa cum avuseseră impresia la început, ci în direcţia exact opusă.

Sato îl conduse într-o zonă liniştită, lângă statuia din bronz a lui Thomas Jefferson.

— Căpitane, sper că ştii exact unde anume se află SBB Treisprezece.

— Fireşte!

— Ştii şi ce se află înăuntru?

— Nu, dacă nu mă uit mai întâi. N-a mai fost folosită de decenii.

— Ei bine, acum o vei deschide!

Anderson nu agrea deloc să i se spună ce să facă în clădirea de care răspundea.

— Doamnă, ar putea fi cam problematic. Va trebui să verific mai întâi pe lista de atribuţiuni. După cum ştiţi, nivelurile inferioare sunt ocupate în cea mai mare parte de birouri sau de spaţii de depozitare personale, iar protocolul de securitate privind aceste…

— Vei descuia SBB Treisprezece, i-o reteză scurt Sato, sau voi suna eu la DS şi voi chema o echipă care să spargă uşa cu un berbece!

Căpitanul se holbă la ea îndelung, apoi îşi scoase staţia radio şi o duse la buze.

— Anderson sunt! Am nevoie de cineva care să descuie SBB. Trimite-mi acolo un om în cinci minute.

Vocea care îi răspunse părea nedumerită.

— Căpitane, confirmi că ai spus SBB?

— Corect! SBB. Trimite imediat pe cineva! Şi am nevoie şi de o lanternă.

Anderson îşi puse staţia radio în buzunar. Bătăile inimii i-o luară razna atunci când Sato se apropie de el şi mai mult, coborându-şi vocea până la nivelul unei şoapte.

— Căpitane, timpul e scurt şi vreau să ne duci jos, la SBB Treisprezece cât mai repede posibil.

— Da, doamnă!

— Şi mai vreau ceva de la dumneata.

„Pe lângă intrarea prin efracţie?” Nu-şi permitea să

protesteze, deşi remarcase că Sato îşi făcuse apariţia la numai câteva minute după ce fusese descoperită mâna lui Peter în Rotondă şi că se folosea acum de această situaţie pentru a pretinde acces în zonele cu caracter privat ale Capitoliului. Părea a se găsi atât de mult înaintea derulării evenimentelor, încât se putea spune că o dicta.

Sato făcu un semn către profesor.

— Sacul de piele de pe umărul lui Langdon.

— Ce-i cu el?

— Bănuiesc că oamenii dumitale l-au trecut prin aparatul cu raze X când Langdon a intrat în clădire.

— Desigur! Toate bagajele sunt scanate.

— Vreau să văd filmul. Trebuie să ştiu ce are în sac.

Anderson întoarse privirea spre sacul de piele pe care Langdon îl avusese pe umăr toată seara.

— Dar… n-ar fi mai simplu să-l întrebăm?

— Care parte a cererii mele n-ai înţeles-o?

Căpitanul scoase iar staţia radio şi comunică solicitarea. Sato îi dădu adresa BlackBerry-ului ei şi ceru ca echipa lui să-i trimită o copie digitală a filmului imediat ce îl găseau. Deloc convins, Anderson se conformă.

Legiştii ridicau deja mâna retezată pentru a o trimite la Poliţia Capitoliului, dar Sato le ordonă s-o expedieze direct echipei ei, la Langley. Anderson era prea obosit pentru a mai protesta. Tocmai fusese călcat de un tăvălug japonez în miniatură.

— Şi vreau inelul ăla! strigă Sato către legişti.

Tehnicianul principal păru iniţial dornic să riposteze, dar se gândi apoi ceva mai bine. Scoase inelul de pe degetul lui Peter, îl introduse într-o punguţă transparentă pentru probe şi i-o întinse. Directoarea puse punguţa în buzunarul jachetei şi apoi se întoarse spre Langdon.

— Plecăm, domnule profesor! Luaţi-vă lucrurile!

— Unde mergem?

— Urmaţi-l pe domnul Anderson.

„Da, îşi spuse căpitanul, *urmează-mă îndeaproape."* SBB era o zonă a Capitoliului în care puţini oameni intrau.

Pentru a ajunge la ea, treceau printr-un vast labirint de cămăruţe şi culoare înguste, îngropate sub criptă. Mezinul lui Abraham Lincoln, Tad, se rătăcise la un moment dat acolo şi fusese la un pas de moarte. Anderson începuse să aibă bănuiala că, dacă ar fi fost după voia lui Sato, Robert Langdon ar putea împărtăşi aceeaşi soartă.

CAPITOLUL 27

Specialistul în securitatea sistemelor Mark Zoubianis se mândrise întotdeauna cu abilitatea sa de a face mai multe lucruri în acelaşi timp. Acum era aşezat pe canapeaua sa extensibilă, având alături telecomanda de la televizor, un telefon fără fir, un laptop, o agendă electronică şi un bol mare cu chipsuri. Cu un ochi la meciul de fotbal ce se derula pe ecranul fără sonor al televizorului şi cu celălalt pe laptop, Zoubianis vorbea în casca Bluetooth cu o femeie pe care n-o mai văzuse de mai bine de un an.

„Cine alta în afară de Trish Dunne ar mai fi sunat într-o seară de play-off?!”

Confirmându-şi lipsa de fler social, fosta lui colegă alesese tocmai momentul meciului celor de la Redskins pentru a face conversaţie cu el şi a-i cere o favoare. După câteva replici de complezenţă despre vremurile trecute şi despre cât de dor îi era de glumele lui, Trish trecuse la subiect: încerca să afle o adresă IP, probabil a unui server securizat din zona Washingtonului. Serverul conţinea un mic document în format text şi ea voia să aibă acces la el... sau, cel puţin, să afle cui aparţinea.

„Ai nimerit tipul potrivit, dar nu şi momentul”, îi spusese el, după care Trish revărsase asupra lui cele mai fine linguşeli de care era în stare, majoritatea exprimând nişte realităţi – şi, până să se dezmeticească bine, Zoubianis tasta deja o ciudată adresă IP la laptopul său.

Bărbatul aruncă o privire numerelor de pe ecran şi fu cuprins de nelinişte.

— Trish, IP-ul ăsta are un format care nu-mi miroase a bine. Adresa e scrisă într-un protocol care nici măcar nu a devenit disponibil publicului larg. Probabil că e ceva legat de servicii secrete sau de armată.

— De armată? spuse Trish izbucnind în râs. Ascultă-mă pe mine, tocmai am scos un document redactat de pe

serverul ăsta şi n-are nimic militar în el!

Zoubianis închise fereastra de pe monitor şi încercă un trasor.

— Ai spus că trasorul tău a răposat?

— Da. De două ori. La acelaşi prag.

— Şi al meu la fel. Dar ce e aşa de interesant la IP-ul ăsta? întrebă el după ce lansă o sondă de diagnostic.

— Am rulat un program de delegare care a trimis un motor de căutare la IP-ul ăsta şi a găsit un document redactat. Iar eu am nevoie să văd şi restul documentului. Sunt dispusă să plătesc pentru el, dar nu pot să-mi dau seama cine are IP-ul sau cum să ajung la el.

Zoubianis se încruntă la monitorul său.

— Eşti sigură? Eu rulez un program de diagnostic acum şi am dat de un firewall destul de… serios.

— De asta primeşti tu bani frumoşi!

Zoubianis cumpăni ideea. I se oferea o avere pentru ceva atât de uşor de făcut.

— O întrebare, Trish. De ce te interesează chestia asta atât de mult?

Ea rămase tăcută câteva clipe.

— Îi fac un serviciu unei prietene.

— Trebuie să fie o prietenă deosebită.

— Este.

Zoubianis chicoti, dar se abţinu să comenteze. *„Ştiam eu!”*

— Uite ce e, reluă Trish, în tonul vocii citindu-se că-şi cam pierduse răbdarea. Eşti suficient de priceput ca să depistezi IP-ul ăsta? Da sau nu.

— Da, sunt suficient de priceput. Şi da, ştiu că mă joci pe degete.

— Cât timp îţi va lua?

— Nu mult, promise el, tastând în vreme ce vorbea. Ar trebui să pot pătrunde într-o unitate din reţeaua lor în zece minute sau cam aşa ceva. Când intru şi mă dumiresc ce-i acolo, te sun.

— Mulţumesc! Şi, altfel, te descurci?

„Acum mă întreabă!”

— Trish, pentru numele lui Dumnezeu, mă suni în toiul partidei de play-off şi îţi mai şi arde de palavre? Vrei să ajung la IP-ul ăsta sau nu?

— Mulţumesc, Mark, îţi sunt recunoscătoare! Aştept telefonul tău.

— Într-un sfert de oră.

Zoubianis închise, îşi trase mai aproape bolul cu chipsuri şi dădu tare sonorul televizorului. *„Femeile astea!”*

CAPITOLUL 28

„Unde au de gând să mă ducă?”

În vreme ce se afunda în grabă alături de Anderson şi de Sato în adâncurile Capitoliului, Langdon îşi simţea inima bătând tot mai repede cu fiecare pas. Ieşiseră prin partea de vest a Rotondei, coborâseră o scară de marmură şi apoi se întorseseră, trecând de o uşă largă şi ajungând în faimoasa încăpere aflată chiar sub Rotondă.

Cripta Capitoliului.

Aerul era mai greu aici, iar el simţea deja apăsarea claustrofobiei. Plafonul scund al criptei şi iluminarea de jos în sus accentuau masivitatea celor patruzeci de coloane dorice care susţineau pardoseala de piatră a sălii de deasupra. *„Relaxează-te, Robert!”*

— Pe aici, spuse Anderson, cotind-o repede la stânga, pentru a traversa vastul spaţiu circular.

Slavă Domnului, în criptă nu erau depuse cadavre; în locul rămăşiţelor omeneşti se afla o serie de statui, un model la scară redusă al Capitoliului şi o zonă de depozitare pentru catafalcul pe care erau aşezate sicriele în cadrul ceremoniilor funerare oficiale. Cei trei înaintau în viteză, fără a arunca măcar o privire la busola cu patru colţuri aflată în mijlocul pardoselii, acolo unde arsese odinioară Flacăra Veşnică.

Anderson părea grăbit, iar Sato se cufundase din nou în aparatul ei BlackBerry. Aşa cum auzise Langdon, capacitatea de receptare a semnalului de telefonie mobilă fusese intensificată şi extinsă la întreaga suprafaţă a clădirii Capitoliului, pentru a susţine sutele de apeluri guvernamentale înregistrate zilnic.

După ce traversară cripta în diagonală, cei trei intrară într-un hol slab luminat şi îşi urmară drumul printr-un labirint de coridoare încâlcite şi intrânduri ce se înfundau. Din loc în loc întâlneau uşi numerotate. Langdon citi

numerele de identificare în vreme ce treceau pe lângă ele.

S 154... S 153... S 152...

Habar nu avea ce se află în spatele uşilor, însă un lucru îi devenise limpede: semnificaţia tatuajului din palma lui Peter. SBB 13 părea a fi numărul unei uşi de undeva de aici, din măruntaiele Capitoliului.

— Ce sunt toate încăperile astea? întrebă el, strângând mai tare bareta sacului de umăr şi încă încercând să-şi dea seama ce legătură putea fi între pacheţelul pe care i-l dăduse Peter şi o uşă numerotată cu SBB 13.

— Birouri şi depozite, îi răspunse Anderson. Birouri şi depozite *particulare,* sublinie apoi, aruncând o căutătură spre Sato.

Directoarea nu ridică privirea de la ecranul BlackBerry-ului.

— Par foarte mici, zise Langdon.

— Majoritatea sunt doar nişte debarale cu nume mai sonore, dar constituie unele dintre cele mai râvnite proprietăţi imobiliare din Washington. Aici e inima Capitoliului original, iar vechea Sală a Senatului se află la două etaje deasupra noastră.

— Iar SBB Treisprezece? Al cui birou e?

— Al nimănui. SBB este o zonă privată de depozitare şi trebuie să recunosc că nu înţeleg cum…

— Căpitane Anderson, îl întrerupse Sato fără a-şi lua privirea de la ecranul telefonului. Du-ne acolo şi atât, te rog!

Anderson strânse din dinţi şi îşi continuă drumul în tăcere prin ceea ce părea a fi o combinaţie între un labirint din legende şi o hală de depozitare. Aproape pe fiecare perete, tăbliţe indicatoare erau orientate în diverse direcţii, probabil în încercarea de a localiza anumite grupuri de încăperi în reţeaua de coridoare.

S 142 până la S152…

ST 1 până la ST 70…

H 1 până la H 166 & HT 1 până la HT 67…

Langdon se îndoia că ar fi izbutit să iasă de aici dacă

rămânea singur. *„Locul ăsta e un adevărat labirint!”* Din câte îşi dădea el seama, numerele încăperilor începeau cu S sau cu H, în funcţie de zona în care se aflau – în partea Senatului ori a Camerei Reprezentanţilor[9]. Iar cele marcate ST şi HT erau situate, se pare, la un etaj pe care Anderson îl numea Nivelul Terasei.

„Încă nici un semn de vreun SBB.”

Într-un sfârşit, ajunseră la o uşă masivă de securitate, care avea alături un cititor de carduri.

Nivelul SB

Ceea ce însemna că se apropiau.

Anderson îşi scoase cardul de acces, dar ezită să-l folosească, părând în continuare în dezacord cu solicitările lui Sato.

— Căpitane? îl îndemna aceasta. Nu avem la dispoziţie toată noaptea!

După ce Anderson introduse cardul în fantă, descuind uşa de oţel, păşiră toţi trei în holul care li se deschidea în faţă. Uşa masivă se închise cu un sunet metalic în spatele lor.

Langdon nu prea ştia ce anume sperase să vadă în holul respectiv, dar priveliştea nu era nicidecum una dorită: o scară care cobora.

— Mai jos? întrebă el, oprindu-se brusc în loc. Mai există încă un nivel sub criptă?

— Da, răspunse căpitanul. „SB” înseamnă „Subsolul Senatului”[10].

Langdon oftă înăbuşit. *„Grozav!”*

---

[9] House of Representatives, în limba engleză (n. tr.).

[10] *Senate Basement,* în limba engleză (n. tr.).

CAPITOLUL 29

Farurile ce se apropiau de CSMS şerpuind pe drumul de acces împădurit erau primele pe care paznicul le zărea de mai bine de o oră. Conştiincios, reduse volumul sonorului televizorului portabil şi îşi ascunse covrigeii sub tejghea. *„Ce moment şi-a găsit!”* Redskins tocmai îşi finalizau atacul de deschidere şi omul nu voia să rateze manevra.

Când maşina ajunse aproape, paznicul verifică numele înscris pe blocnotesul din faţa lui.

„Doctor Christopher Abaddon.”

Abia ce sunase Katherine Solomon pentru a anunţa sosirea iminentă a oaspetelui ei. Paznicul nu avea habar cine era acesta, dar în mod evident se pricepea bine la meseria lui: maşina cu care venea era o limuzină neagră. Vehiculul lung, cu linii zvelte, opri lângă ghereta lui, iar geamul fumuriu din dreptul volanului coborî silenţios.

— Bună seara, spuse şoferul, luându-şi chipiul de pe cap. Era un individ solid, tuns zero, şi asculta meciul la radio.

— Doctorul Christopher Abaddon, la doamna Katherine Solomon, adăugă el.

Paznicul dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Actele, vă rog!

Şoferul îl privi surprins.

— Îmi cer scuze, dar nu v-a anunţat doamna Solomon?

Agentul de securitate încuviinţă iarăşi, trăgând cu ochiul la televizor.

— Trebuie totuşi să scanez documentele de identificare ale vizitatorilor. Îmi pare rău, aşa cere regulamentul. Trebuie să-mi prezentaţi actele doctorului.

— Nici o problemă!

Şoferul se răsuci în scaun şi şopti ceva prin geamul despărţitor al limuzinei. Între timp, paznicul aruncă încă o ocheadă la meci. Cei de la Redskins se aşezau în formaţie de atac, iar el spera să termine cu vizitatorul înainte de

începerea fazei. Şoferul se întoarse iar spre el şi-i întinse documentele pe care le primise, se pare, prin geamul despărţitor.

Paznicul luă cardul de identitate şi-l trecu repede prin scaner. Permisul de conducere emis în Washington aparţinea unui anume Christopher Abaddon din Kalorama Heights. Fotografia înfăţişa un ins blond, arătos, cu o jachetă albastră, cravată şi o batistă din satin în buzunarul de la piept. *„Cine naiba îşi pune batista la buzunar când îşi face poză pentru permisul auto?”*

Un cor de urale răsună abia auzit dinspre televizor şi paznicul se întoarse la timp pentru a-l vedea pe unul dintre jucătorii echipei Redskins dansând în zona de finalizare, cu un deget ridicat spre cer.

„L-am ratat”, bombăni în sinea lui, revenind la fereastra gheretei.

— E-n regulă, spuse apoi, înapoindu-i permisul şoferului. Puteţi merge! Când limuzina trecu de ghereta lui, paznicul se întoarse la televizor sperând să apuce o reluare.

Conducându-şi limuzina pe drumul de acces, Mal’akh nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Îi fusese foarte uşor să pătrundă în muzeul secret al lui Peter Solomon. Încă mai încântător era faptul că reuşise deja pentru a doua oară în decurs de douăzeci şi patru de ore să intre pe unul dintre domeniile particulare ale lui Solomon. Ieri-seară îi făcuse o vizită similară acasă.

Deşi avea un splendid conac la ţară, undeva în Potomac, Peter Solomon îşi petrecea o mare parte a timpului în oraş, în apartamentul său mansardă din exclusivista zonă Dorchester Arms. Clădirea, aidoma majorităţii locuinţelor celor putred de bogaţi, era o veritabilă fortăreaţă. Ziduri înalte, paznici la intrări, liste de oaspeţi, parcare subterană securizată.

Mal’akh îşi oprise limuzina, aceeaşi din seara asta, în dreptul gheretei portarului, îşi scosese chipiul de pe capul ras şi anunţase:

— Îl am în maşina pe doctorul Christopher Abaddon,

invitat de domnul Peter Solomon!

Rostise cuvintele de parcă vestise sosirea ducelui de York. Portarul verificase pe o listă şi apoi studiase cardul de identitate al medicului.

— Da, văd că domnul Solomon îl aşteaptă pe doctorul Abaddon. Apăsase apoi un buton şi poarta se deschisese. Domnul Solomon este în apartamentul mansardat, adăugase el. Spuneţi-i invitatului să folosească ultimul ascensor de pe dreapta. Îl va duce până sus.

— Mulţumesc!

Mal'akh îşi dusese mâna la chipiu şi pornise maşina. În vreme ce intra în garajul subteran, cercetase locul în căutarea camerelor de supraveghere. Nimic. Se părea că persoanele care locuiau aici nu erau de teapa celor care spărgeau maşini şi nici nu le plăcea să fie priviţi de alţii.

Mal'akh parcase într-un colţ întunecat, în apropierea ascensoarelor, coborâse geamul despărţitor şi se strecurase prin deschizătură pe bancheta din spate. Acolo îşi scosese chipiul de şofer şi-şi pusese peruca blondă. Netezindu-şi haina şi cravata, verificase în oglinda retrovizoare să nu-şi fi întins machiajul. Nu avea de gând să rişte nimic. Nu în seara aceea.

„Am aşteptat prea mult momentul ăsta.”

Câteva secunde mai târziu, intrase în ascensor. Drumul până sus decursese lin şi silenţios. Când se deschisese uşa, păşise într-un hol elegant. Gazda lui îl aştepta deja.

— Doctor Abaddon, bine aţi venit!

Mal'akh privise în celebrii ochi cenuşii ai bărbatului şi simţise cum inima începea să-i bată mai cu putere.

— Domnule Solomon, vă mulţumesc pentru că m-aţi primit!

— Vă rog, spuneţi-mi Peter!

Când îşi strânseseră mâinile, Mal'akh remarcase inelul masonic, din aur, de pe mâna lui Solomon… aceeaşi mână care aţintise cândva o armă asupra lui. În urechi îi răsunase un glas din trecut. *„Dacă apeşi pe trăgaci, te voi bântui toată viaţa.”*

— Vă rog să intraţi!

Solomon deschisese o uşă ce dădea într-un salon elegant, ale cărui ferestre largi ofereau o extraordinară privelişte asupra oraşului.

— Îmi miroase cumva a ceai? întrebase Mal'akh din prag, iar Solomon păruse impresionat de observaţie.

— Părinţii mei îşi întâmpinau întotdeauna oaspeţii cu ceai. Am păstrat şi eu această tradiţie.

Îl invitase apoi în salon, unde un serviciu de ceai aştepta în faţa şemineului.

— Lapte şi zahăr?

— Simplu, vă mulţumesc!

Încă o dată, Solomon păruse impresionat.

— Un purist! Umpluse apoi pentru fiecare câte o ceaşcă şi continuase. Spuneaţi că doriţi să discutaţi cu mine despre un subiect delicat, care nu poate fi abordat decât în particular.

— Mulţumesc. Vă sunt recunoscător pentru timpul acordat.

— Suntem confraţi în masonerie acum. Ne leagă ceva. Spuneţi-mi cum vă pot fi de folos.

— În primul rând, vreau să vă mulţumesc pentru onoarea de a fi fost primit în cel de-al treizeci şi treilea grad, cu câteva luni în urmă. Acest lucru are o importanţă deosebită pentru mine.

— Mă bucur, dar trebuie să ştiţi că deciziile de acest tip nu-mi aparţin mie în exclusivitate. Sunt adoptate prin vot de Consiliul Suprem.

— Desigur.

Mal'akh bănuia că Solomon votase împotriva lui, dar în cadrul masoneriei – ca de fapt oriunde – banii însemnau putere. După ce ajunsese la gradul treizeci şi doi în loja sa, Mal'akh aşteptase doar o lună înainte de a face o donaţie în scop caritabil în valoare de mai multe milioane de dolari, în numele Marii Loji Masonice. Acest act de altruism nesolicitat fusese suficient –, aşa cum anticipase el, de altfel – pentru a-i obţine o invitaţie în elita celui de-al

treizeci şi treilea grad. *„Şi totuşi n-am aflat nici un secret.”*

În ciuda zvonurilor vechi de când lumea, cum că „Totul este dezvăluit la al treizeci şi treilea grad”, lui nu i se spusese nimic nou, nimic cât de cât relevant pentru căutările sale. Dar nici nu se aşteptase la aşa ceva. Cercul interior al francmasoneriei conţinea înlăuntrul lui alte cercuri mai mici. Cercuri pe care Mal’akh nu avea să le cunoască multă vreme de acum înainte... sau chiar niciodată. Dar nu-i păsa. Iniţierea sa îşi împlinise scopul. Ceva cu totul deosebit se petrecuse în Sala Templului, ceva ce-i conferise lui putere asupra tuturor. *„Eu nu mai joc după regulile voastre.”*

— Vă daţi seama, cred, spusese Mal’akh apoi, sorbind din ceai, că noi doi ne-am mai întâlnit cu mulţi ani în urmă.

Solomon păruse surprins.

— Într-adevăr? Nu-mi amintesc.

— S-a întâmplat acum mult timp.

„Iar Christopher Abaddon nu este numele meu real.”

— Îmi pare foarte rău. Probabil că mintea mea dă semne de bătrâneţe. Amintiţi-mi cum ne-am cunoscut.

Mal’akh îi surâsese pentru ultima dată omului pe care îl ura mai mult decât pe oricare altul în lume.

— Ce păcat că nu vă amintiţi!

Dintr-o singură mişcare fluidă, scosese din buzunar un mic dispozitiv şi-l lipise cu putere de pieptul bărbatului din faţa sa. Urmase o licărire albastră, sfârâitul unei descărcări electrice şi un strigăt de durere în clipa în care un milion de volţi emişi de arma paralizantă se scurseseră în trupul lui Peter Solomon. Ochii i se căscaseră, iar corpul i se prăbuşise în scaun, inert. Mal’akh se ridicase în picioare, dominându-l pe bărbat cu statura sa, salivând aidoma unui leu gata să-şi devoreze prada.

Solomon icnea, străduindu-se să respire.

Mal’akh zărise frica în privirea victimei sale, întrebându-se câţi oameni îl văzuseră vreodată pe marele Peter Solomon covârşit de spaimă. Un lung răstimp, savurase scena în tăcere. Mai luase o înghiţitură de ceai, aşteptând

ca Solomon să-şi recapete răsuflarea.

Gura lui Peter se zbătea necontrolat, bărbatul încercând să spună ceva.

— D-de ce? izbuti acesta să rostească într-un târziu.

— De ce crezi?

Peter Solomon părea cu adevărat descumpănit.

— Vrei… bani?

„Bani?!” Mal’akh izbucnise în râs şi sorbise iar din ceai.

— Am dat masoneriei milioane de dolari. Nu-mi trebuie averi. *„Eu am venit pentru înţelepciune, iar el îmi oferă bani!”*

— Atunci, ce… ce vrei?

— Deţii un secret. Iar în seara asta mi-l vei împărtăşi.

Solomon se străduise să-şi ridice bărbia, ca să-şi poată privi oaspetele în ochi.

— Nu… înţeleg.

— Gata cu minciunile! strigase Mal’akh, apropiindu-se până când se găsise la mai puţin de o palmă de bărbatul paralizat. Ştiu ce e ascuns aici, în Washington!

Ochii cenuşii ai lui Solomon îl priviseră sfidători.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti!

Mal’akh luase o altă înghiţitură de ceai şi aşezase ceaşca pe farfurioară.

— Aceleaşi cuvinte mi le-ai spus şi acum zece ani, în noaptea în care a murit mama ta.

Ochii lui Solomon se făcuseră mari.

— Tu…?

— N-ar fi fost necesar ca ea să moară. Dacă mi-ai fi dat ce ţi-am cerut… Figura lui Peter Solomon se schimonosise, frământată de o terifiantă aducere aminte… şi de faptul că nu-i venea a crede.

— Te-am prevenit, continuase Mal’akh, că, dacă vei apăsa pe trăgaci, te voi bântui toată viaţa.

— Dar eşti…

Cu o mişcare bruscă, Mal’akh înfipsese încă o dată arma paralizantă în pieptul victimei sale. După o nouă scânteiere albastră, Solomon încremenise complet.

Punând arma în buzunar, Mal’akh îşi terminase liniştit ceaiul din ceaşcă, îşi tamponase uşor buzele cu şervetul de pânză cu monogramă şi se uitase la omul paralizat.

— Mergem?

Trupul lui Solomon era nemişcat, însă în ochii căscaţi se citea că pricepea ce se-ntâmplă în jur. Mal’akh se aplecase şi-i şoptise la ureche:

— Te duc într-un loc în care numai adevărul mai persistă.

Şi, fără un alt cuvânt, împăturise şervetul cu monogramă şi-l îndesase în gura lui Peter Solomon. Apoi îl săltase pe bărbat pe umerii lui vânjoşi şi se îndreptase spre ascensorul privat. În drum, luase iPhone-ul victimei sale şi cheile de pe măsuţa din hol.

„În seara asta îmi vei dezvălui toate secretele tale, rostise el. Inclusiv motivul pentru care m-ai lăsat să mor atunci, cu atâţia ani în urmă.”

CAPITOLUL 30

Nivelul SB.

Subsolul Senatului.

Robert Langdon simţea cum claustrofobia îl cuprindea mai tare cu fiecare treaptă pe care o coborau în grabă. Pe măsură ce avansau spre fundaţiile originare ale clădirii, aerul devenea mai greu, ventilaţia părând inexistentă. Aici, pereţii erau un amestec neuniform de piatră şi cărămidă galbenă.

Sato tastă la telefonul ei BlackBerry în vreme ce mergea. Lui Langdon i se părea că atitudinea ei rezervată denota suspiciune, iar sentimentul devenea rapid unul reciproc. Directoarea încă nu-i spusese de unde ştiuse că el se află în Washington. *„O problemă de securitate naţională?”* Nu izbutea deloc să înţeleagă care putea fi legătura între misticismul antic şi securitatea naţională. Dar, la urma urmei, nu înţelegea mai nimic din toată această situaţie.

„Peter Solomon mi-a încredinţat un talisman… Un nebun paranoic m-a ademenit să-l aduc aici şi vrea să-l folosesc ca să deschid un portal mistic… posibil într-o încăpere numită SBB 13.”

Nu era deloc o perspectivă clară.

În vreme ce coborau, Langdon se străduia să-şi alunge din faţa ochilor oribila imagine a mâinii tatuate a lui Robert, transformată în Mâna Misterelor. Iar în minte îi zăbovea glasul lui: *„Misterele Antice, Robert, au creat multe mituri… dar asta nu înseamnă că ele în sine sunt fictive”.*

Deşi studiase o viaţă întreagă istoria şi simbolurile mistice, Langdon nu fusese niciodată convins de ideea acelor Mistere Antice şi de apoteoza pe care o făgăduiau. Într-adevăr, consemnările istorice conţineau dovezi care atestau că o înţelepciune secretă fusese transmisă din generaţie în generaţie, provenind, se pare, din Şcolile Misterelor din Egiptul timpuriu. Această cunoaştere se

retrăsese în clandestinitate, revenind la suprafaţă în Europa renascentistă, când – aşa cum susţinea majoritatea documentelor – fusese încredinţată unei elite de savanţi din primele rânduri ale intelectualităţii de pe bătrânul continent: Societatea Regală din Londra, supranumită în mod enigmatic Colegiul Invizibil.

Acest „colegiu” mascat devenise în scurt timp o reuniune a celor mai luminate minţi ale lumii: Isaac Newton, Francis Bacon, Robert Boyle şi chiar Benjamin Franklin. Astăzi, lista membrilor nu mai puţin iluştri îi număra pe Einstein, Hawking, Bohr şi Celsius. Fiecare dintre aceste personalităţi strălucite era autorul unor evoluţii fulminante ale cunoaşterii umane – progrese care, susţineau unii, fuseseră posibile graţie familiarizării cu antica înţelepciune ascunsă în cadrul Colegiului Invizibil. Langdon se îndoia de acest lucru, deşi, în mod cert, în interiorul Societăţii Regale se desfăşurase un volum neobişnuit de „activităţi mistice”.

Însemnările secrete ale lui Newton, descoperite în 1936, uimiseră lumea întreagă, care aflase astfel de pasiunea ardentă a savantului pentru studiul alchimiei antice şi a cunoaşterii mistice. Printre hârtiile personale ale lui Newton fusese găsită o scrisoare adresată lui Robert Boyle, în care acesta din urmă era îndemnat să păstreze o „tăcere absolută” cu privire la cunoştinţele mistice pe care le dobândise. „Nu pot fi transmise, scria Newton, fără ca lumea să sufere stricăciuni uriaşe.”

Semnificaţia acestui avertisment ciudat era un subiect dezbătut încă şi astăzi.

— Domnule profesor, răsună brusc vocea lui Sato, în ciuda insistenţelor dumneavoastră că nu ştiţi pentru ce aţi fost adus aici, poate că vreţi să ne luminaţi cu privire la inelul lui Peter Solomon.

— Pot să încerc, replică Langdon, adunându-şi gândurile.

Directoarea scoase din buzunar punguţa transparentă şi i-o întinse.

— Vorbiţi-mi despre simbolurile de pe inel.

Langdon examină bijuteria familiară în vreme ce

continuau să străbată culoarele pustii. Pe faţa lui se vedea imaginea phoenixului bicefal ce purta în gheare un stindard pe care scria *Ordo Ab Chao;* pe pieptul păsării era gravat numărul 33.

— Pasărea Phoenix bicefală marcată cu numărul 33 este emblema celui mai înalt grad masonic.

La drept vorbind, acest nivel prestigios există numai în cadrul masoneriei de Rit Scoţian, însă Langdon nu avea de gând să intre în detalii privind ierarhia complexă din cadrul riturilor şi gradelor masonice.

— În esenţă, al treizeci şi treilea grad reprezintă un nivel de elită, rezervat unui număr redus de masoni cu mari realizări în viaţă. La fiecare dintre celelalte grade se poate ajunge prin „absolvirea” celui precedent, dar accederea la cel de-al treizeci şi treilea este strict controlată, posibilă numai în urma unei invitaţii.

— Deci dumneavoastră ştiaţi că Peter Solomon face parte din acest cerc interior de elită.

— Desigur. Calitatea de membru nu este un secret.

— Iar el ocupă cea mai înaltă poziţie în cadrul organizaţiei?

— În prezent, da. Peter conduce Consiliul Suprem al celui de-al Treizeci şi Treilea Grad – organismul de conducere al Ritului Scoţian în America.

Întotdeauna îi făcuse plăcere să le viziteze sediul, Casa Templului – o capodoperă în stil clasicist, ale cărei decoraţiuni simbolice rivalizau cu cele ale Capelei Rosslyn din Scoţia.

— Domnule profesor, aţi observat inscripţia de pe interiorul inelului: „Totul este dezvăluit la al treizeci şi treilea grad.”

Langdon încuviinţă.

— E o temă frecvent întâlnită în tradiţia masonică.

— Şi înseamnă, presupun, că, odată ce accede la acest grad ultim masonului îi sunt dezvăluite, revelate anumite cunoştinţe speciale.

— Da, aşa susţine tradiţia, dar probabil că realitatea este

alta. A circulat întotdeauna zvonul că puţinilor care ajung în cel mai înalt eşalon al masoneriei le este împărtăşit un mare secret de natură mistică. Adevărul, bănuiesc, este mult mai puţin dramatic.

Peter Solomon făcuse adesea aluzii glumeţe la existenţa unui preţios secret masonic, dar Langdon considerase de fiecare dată, că totul era doar o încercare vicleană de a-l atrage şi pe el în rândurile masoneriei. Din nefericire, evenimentele acestei seri erau departe de a fi o glumă şi nu fusese nimic viclean în intensitatea cu care Peter îl rugase să aibă grijă de pacheţelul aflat acum în sacul lui de umăr.

Langdon privi cu dezolare punguţa de plastic conţinând inelul de aur al prietenului său, după care se întoarse spre Sato.

— V-ar deranja dacă aş păstra eu inelul?

— Pentru ce?

— Peter ţine foarte mult la el şi aş vrea să i-l înapoiez în seara asta.

Directoarea avea o mină sceptică.

— Să sperăm că veţi avea ocazia.

— Mulţumesc, zise Langdon şi puse inelul în buzunar.

— Încă o întrebare, rosti Sato în vreme ce se adânceau în labirintul de coridoare. Echipa mea spunea că, rulând o căutare încrucişată a noţiunilor de „portal" şi „gradul treizeci şi trei" cu „masoneria", au obţinut sute de referinţe la o piramidă.

— Deloc surprinzător. Constructorii piramidelor din Egipt au fost precursorii lucrătorilor în piatră moderni, şi, alături de alte teme egiptene, piramida este frecvent întâlnită în simbolistica masonică.

— Şi ce simbolizează?

— În esenţă, iluminarea. Este un simbol arhitectural emblematic pentru capacitatea anticilor de a se elibera din chingile planului terestru şi de a se înălţa spre ceruri, spre soarele aurit şi, în ultimă instanţă, spre sursa supremă a iluminării.

— Şi nimic altceva? întrebă Sato după ce aşteptă câteva momente.

„Nimic altceva?!” El tocmai îi descrisese unul dintre cele mai elegante simboluri din istorie! *„Structura prin intermediul căreia omul se înalţă până pe tărâmul zeilor.”*

— După părerea oamenilor mei, se pare că în seara asta există o conexiune mult mai relevantă între ele. Mi-au spus că există o legendă despre o piramidă anume, prezentă aici, în Washington, una care are o legătură strânsă cu masonii şi cu Misterele Antice.

Langdon îşi dădu seama abia acum la ce se referea directoarea şi se grăbi să limpezească situaţia înainte de a se mai pierde vremea.

— Cunosc şi eu legenda, însă nu e altceva decât pură fantezie. Piramida masonică este unul dintre cele mai vechi mituri masonice din Washington, izvorât probabil din piramida care apare pe Marele Sigiliu al Statelor Unite.

— Şi de ce n-aţi menţionat-o mai devreme?

Langdon ridică din umeri.

— Fiindcă nu are nimic real la bază. După cum am mai spus, este doar un mit. Unul dintre multele asociate cu masonii.

— Şi totuşi, acest mit anume are o legătură directă cu Misterele Antice?

— Sigur, aşa cum au multe altele. Misterele Antice sunt sursa a nenumărate legende care au supravieţuit în decursul istoriei: poveşti despre o cunoaştere secretă cu puteri deosebite, protejată de păzitori secreţi precum templierii, rozacrucienii, Illuminati, alumbrados… şi lista poate continua. Toate au la bază Misterele Antice, iar piramida masonică e doar un exemplu.

— Înţeleg. Şi ce spune de fapt legenda aceasta?

Langdon cântări ideea în minte cale de câţiva paşi şi apoi răspunse:

— Ei bine, nu sunt specialist în teoria conspiraţiei, dar am studiat mitologia, iar majoritatea relatărilor susţin aproximativ acelaşi lucru: Misterele Antice – înţelepciunea

pierdută a tuturor timpurilor – sunt considerate de multă vreme cea mai de preţ comoară a omenirii şi, la fel ca toate comorile, aceasta a fost atent protejată. Înţelepţii iluminaţi care i-au înţeles adevărata putere au învăţat să se teamă de potenţialul ei colosal. Ei ştiau că, dacă această cunoaştere ar ajunge în mâinile unor neiniţiaţi, rezultatul ar putea fi unul devastator; după cum am văzut mai devreme, orice instrument poate fi utilizat fie în scopuri pozitive, fie cu intenţii negative. Aşa se face că, pentru a proteja Misterele Antice – şi totodată omenirea –, primii adepţi au constituit confrerii secrete. În cadrul acestora, înţelepciunea era împărtăşită numai celor corespunzător iniţiaţi, trecând astfel de la un iluminat la altul. Mulţi cred că putem identifica ecouri ale celor care au controlat iniţial Misterele în… basmele despre vrăjitori, magicieni şi tămăduitori.

— Iar piramida masonică? insistă Sato. Ea unde intră în povestea asta?

— Păi, spuse Langdon, grăbind pasul pentru a nu rămâne în urmă, aici este punctul în care mitul şi istoria încep să se contopească. În conformitate cu unele relatări, până în secolul al XVI-lea, aproape toate confreriile secrete din Europa dispăruseră, majoritatea exterminate în urma unui val tot mai înalt de persecuţii religioase. Francmasonii, se spune, au fost ultimii păstrători ai Misterelor Antice. Şi nu e de mirare temerea lor că, dacă şi propria organizaţie avea să piară la fel ca predecesoarele ei, Misterele Antice ar fi fost pierdute pentru totdeauna.

— Şi piramida?

— Legenda piramidei masonice este simplă: pentru a-şi împlini misiunea de a proteja această cunoaştere în beneficiul generaţiilor viitoare, masonii au hotărât s-o ascundă într-o mare fortăreaţă. Repet, toată această poveste este un mit, însă se zice că masonii au transportat acea înţelepciune secretă din Europa în Lumea Nouă – aici, în America –, un pământ care, sperau ei, va fi ferit de tirania religioasă. Şi aici ar fi construit o fortăreaţă inexpugnabilă – o piramidă ascunsă – menită să apere

Misterele Antice până în vremea în care omenirea întreagă avea să fie pregătită pentru a face faţă extraordinarei puteri pe care o conferea această înţelepciune. Conform mitului, masonii şi-au încununat măreaţa piramidă cu un vârf strălucitor, din aur masiv, ca simbol al preţioasei comori pe care o adăpostea: străvechea înţelepciune ce-i permitea omului să-şi atingă adevăratul potenţial. Apoteoza.

— Interesant! exclamă Sato.

— Da. Masonii cad în plasa celor mai trăsnite legende.

— În mod evident, dumneavoastră nu credeţi în existenţa unei astfel de piramide.

— Fireşte că nu! Nu există nici o dovadă care să sugereze că înaintaşii noştri masoni au construit vreo piramidă în America, şi cu atât mai puţin în Washington, D.C. Ar fi cam dificil să ascunzi o piramidă, mai ales una suficient de mare încât să cuprindă în ea toată înţelepciunea pierdută a veacurilor trecute.

Din câte îşi amintea Langdon, legenda nu explicase niciodată ce anume se presupunea că se află în piramida masonică – texte străvechi, scrieri oculte, descoperiri ştiinţifice sau ceva mult mai misterios –, dar susţinea că preţioasele informaţii din interior erau codificate în mod ingenios… fiind inteligibile numai celor mai evoluate dintre sufletele iluminate.

— În orice caz, continuă Langdon, povestea intră într-o categorie pe care noi, cei care studiem simbolurile, o numim „hibrid arhetipal”: o combinaţie de legende clasice care a împrumutat atât de multe elemente din mitologia populară, încât nu poate fi decât o însăilare fictivă, nicidecum un adevăr istoric.

Când le vorbea studenţilor săi despre hibrizii arhetipali, Langdon folosea exemplul basmelor, depănate de o generaţie după alta şi exagerate la fiecare repovestire, preluând atât de multe aspecte unul de la celălalt, încât se transformau în poveşti moralizatoare omogene, cu aceleaşi elemente emblematice – domniţe virginale, prinţi frumoşi,

fortăreţe impenetrabile şi vrăjitori puternici. Prin intermediul basmelor, această luptă primordială a „binelui contra răului” este întipărită în noi de la vârsta copilăriei: Merlin versus Morgan le Fay, Sfântul Gheorghe împotriva balaurului, David luptând cu Goliat, Albă-ca-Zăpada faţă în faţă cu împărăteasa cea rea sau chiar Luke Skywalker opunându-se lui Darth Vader.

Sato se scărpină în cap în vreme ce o coteau pe un alt coridor, urmându-l pe Anderson pe un nou şir de trepte descendente.

— Spuneţi-mi un lucru. Dacă nu mă înşel, piramidele erau considerate odinioară portaluri mistice prin care faraonii răposaţi se puteau înălţa până la zei, nu-i aşa?

— Aşa e.

Directoarea se opri în loc şi-l înşfăcă pe Langdon de braţ, încruntându-se la el cu o expresie ce oscila între surprindere şi incredulitate.

— Spuneţi că răpitorul lui Peter Solomon v-a cerut să găsiţi un portal ascuns, dar nu v-a trecut deloc prin minte că se referea la piramida masonică din această legendă?

— Oricum am lua-o, piramida masonică este un basm. O pură fantezie. Sato se apropie şi mai mult de el, astfel că Langdon îi simţea mirosul de ţigară al răsuflării.

— Înţeleg care e părerea dumneavoastră, domnule profesor, dar, de dragul investigaţiei mele, aş zice că paralela este prea serioasă pentru a o ignora. Un portal ce duce spre o cunoaştere secretă? Mie mi se pare că seamănă foarte mult cu ceea ce susţine răpitorul lui Peter Solomon că numai dumneavoastră puteţi deschide.

— Ei bine, eu nu pot să cred…

— Ceea ce credeţi dumneavoastră nu are nici o relevanţă. Indiferent ce părere aveţi, trebuie să recunoaşteţi că omul ăsta consideră că piramida masonilor este reală.

— Dar individul e un lunatic! La fel de bine poate să considere că SBB Treisprezece e intrarea într-o uriaşă piramidă subterană în care se află întreaga înţelepciune

pierdută a anticilor!

Sato stătea în faţa lui, complet nemişcată; numai ochii îi fulgerau.

— Criza cu care mă confrunt eu în seara asta nu e o poveste, domnule profesor. E cât se poate de reală, vă asigur!

O tăcere îngheţată se aşternu între ei.

— Doamnă, spuse în cele din urmă Anderson, schiţând un gest spre o altă uşă de siguranţă, aflată la zece paşi distanţă. Aproape că am ajuns, dacă vreţi să mergem mai departe.

Într-un târziu, Sato îşi desprinse privirile de pe chipul lui Langdon şi-i făcu semn căpitanului s-o ia înainte.

Trecură de uşa de siguranţă şi ajunseră într-un culoar îngust. Langdon privi în stânga şi apoi în dreapta. *„Probabil că glumeşti!”*

Se aflau în cel mai lung coridor pe care îl văzuse el vreodată.

CAPITOLUL 31

Trish Dunne resimţi familiarul val de adrenalină atunci când ieşi din incinta viu iluminată a Cubului şi pătrunse în bezna absolută a neantului. Cei de la poarta principală a CSMS tocmai sunaseră pentru a anunţa că invitatul doamnei Solomon, doctorul Abaddon, sosise şi avea nevoie de cineva care să-l conducă la Platforma 5. Trish se oferise să-l aducă ea, mai mult din curiozitate. Katherine îi spusese foarte puţine despre omul pe care îl aştepta, iar pe ea acest lucru o intriga. Se părea că Peter Solomon nutrea o încredere desăvârşită în el, fiindcă nici el, nici sora lui nu invitaseră vreodată pe cineva în Cub – până acum. Era o premieră.

„Sper să se descurce cu traversarea”, îşi spuse Trish în timp ce se deplasa prin întunericul îngheţat. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca oaspetele important al lui Katherine să intre în panică aflând prin ce trebuia să treacă pentru a ajunge la laborator. *„Prima dată e întotdeauna cel mai rău.”*

Pentru ea, prima dată fusese cu aproape un an în urmă. Acceptase slujba oferită de Katherine, semnase un acord de confidenţialitate şi venise la CSMS împreună cu viitoarea ei şefă, pentru a vedea laboratorul. Străbătuseră împreună „Strada” şi ajunseseră la o uşa metalică pe care scria „**PLATFORMA 5**”. Deşi Katherine încercase s-o avertizeze, povestindu-i despre amplasarea izolată a laboratorului, Trish tot nu fusese pregătită pentru ceea ce i se arătase în faţă atunci când uşa se deschisese.

Vântul.

Katherine trecuse pragul, înaintase câţiva paşi în întunericul total şi îi făcuse semn s-o urmeze.

— Crede-mă, n-o să te rătăceşti!

Trish se şi văzuse orbecăind printr-o încăpere mare cât un stadion, cufundată în beznă, şi începuse deja să

transpire.

— Avem un sistem de ghidaj care nu te lasă să te abaţi de la drum, adăugase Katherine, arătând spre podea. Tehnică de joasă clasă.

Trish îşi mijise ochii, încercând să distingă pardoseala de ciment. Abia după câteva clipe izbutise să străpungă întunericul cu privirea, zărind o fâşie de covor aşezată în linie dreaptă, asemenea unui drum, şi dispărând în beznă.

— Încearcă să vezi cu piciorul, îi mai spusese Katherine, după care se întorsese şi pornise înainte. Urmează-mă îndeaproape.

Trish înghiţise în sec, încercând să-şi alunge teama, şi se conformase. *„E o nebunie!”* După numai câţiva paşi pe fâşia de covor, auzise uşa închizându-se în urma ei, blocând şi ultima firavă rază de lumină. Cu inima bătându-i frenetic, îşi îndreptase întreaga atenţie spre covorul de sub picioare. Abia dacă înaintase cinci paşi, când simţise exteriorul piciorului drept atingând cimentul. Speriată, se îndreptase instinctiv spre stânga, revenind cu ambele picioare pe covor.

Vocea lui Katherine se auzise undeva în faţă, cuvintele ei fiind înghiţite de acustica lipsită de viaţă a neantului negru.

— Corpul uman e uimitor! Dacă îl lipseşti de aportul unui organ senzorial, celelalte simţuri preiau controlul aproape instantaneu. În clipa asta, nervii din piciorul tău se „acordează” singuri pentru a deveni mai sensibili.

„Deştept lucru”, gândise Trish, corectându-şi din nou direcţia. Mersese apoi în tăcere, un răstimp care i se păruse categoric mult prea îndelungat.

— Cât mai avem? întrebase în cele din urmă.

— Am ajuns aproape la jumătate, se auzise glasul lui Katherine, parcă mai îndepărtat de această dată.

Trish grăbise pasul, străduindu-se să rămână stăpână pe sine, dar întunecimea ameninţa parcă să o înghită. *„Nu văd nici la un milimetru în faţa ochilor!”*

— Katherine! De unde ştii când să te opreşti?

— Vei vedea imediat.

Asta se întâmplase cu un an în urmă, iar acum Trish pătrunsese încă o dată în neant, de această dată străbătându-l în sens invers, spre intrare, pentru a-l aduce pe invitatul lui Katherine. O modificare bruscă în textura covorului o anunţă că mai erau trei metri până la ieşire. *„Zona de avertizare”,* aşa o numea Peter Solomon, pasionat de baseball. Trish se opri, îşi scoase cardul de acces şi pipăi peretele până ce găsi fanta sistemului de deschidere a uşii.

Inseră cardul şi uşa se deschise.

Trish îşi miji ochii spre a se deprinde cu lumina binefăcătoare a culoarelor ce dădeau în holul de la intrarea CSMS. *„Am reuşit... şi de data asta.”*

Străbătând coridoarele pustii, îşi aminti de bizarul fişier redactat pe care îl găsise pe reţeaua aceea securizată. *„Portal antic? Loc secret subteran?”* Oare Mark Zoubianis izbutise să afle unde era stocat documentul misterios?

În camera de control, învăluită în strălucirea palidă a uriaşului ecran cu plasmă, Katherine studia enigmaticul document pe care îl găsiseră. Izolase cuvintele-cheie şi acum era din ce în ce mai convinsă că textul se referea la aceeaşi incredibilă legendă pe care fratele ei i-o împărtăşise, se pare, doctorului Abaddon.

… un loc **SUBTERAN** secret unde …
… undeva în **WASHINGTON, D.C**… coordonatele pe …
… descoperit un **PORTAL ANTIC** care duce …
… avertizează că **PIRAMIDA** conţine periculoase …
… descifrat acest **SYMBOLON GRAVAT** pentru descoperirea …

„Trebuie să văd şi restul fişierului”, îşi spuse ea.

Mai privi textul câteva clipe şi apoi apăsă întrerupătorul monitorului. Întotdeauna scotea din funcţiune acest dispozitiv mare consumator de energie, pentru a nu irosi rezervele de hidrogen lichid ale celulei de combustie. Cuvintele-cheie păliră treptat, se restrânseră până la dimensiunea unui punct alb ce zăbovi câteva secunde în

mijlocul ecranului, după care se stinse la rându-i.

Katherine se întoarse pe călcâie şi se înapoie în biroul ei. Doctorul Abaddon avea să sosească dintr-un moment în altul şi voia ca oaspetele să se simtă bine-venit.

CAPITOLUL 32

— Aproape am ajuns, spuse Anderson, mergând în faţa lui Langdon şi a lui Sato pe coridorul aparent interminabil, care străbătea întreaga lungime a fundaţiilor estice ale Capitoliului. Pe vremea lui Lincoln, tunelul ăsta avea pământ pe jos şi era plin de şobolani.

Langdon simţi recunoştinţă pentru faptul că avea o pardoseală de gresie sub tălpi; nu era mare amator de şobolani. Îşi continuă drumul alături de ceilalţi doi, paşii lor stârnind ecouri fantomatice şi inegale. Multe dintre încăperile de la acest nivel păreau abandonate. Profesorul observă că numerele de pe uşi urmau acum o ordine descrescătoare şi, după o vreme, păreau a-şi încheia seria.

SB 4… SB 3… SB 2… SB 1…

Trecură de o uşa fără nici un fel de marcaje, dar Anderson se opri brusc atunci când cifrele începură din nou să crească.

HB 1…HB 2…

— Scuze, spuse el. L-am ratat! Nu vin aproape niciodată până aici.

Se întoarseră câţiva metri, până în dreptul unei uşi vechi metalice, despre care Langdon îşi dădu seama că era situată exact în centrul tunelului: „meridianul” care despărţea Subsolul Senatului (SB) de cel al Camerei Reprezentanţilor (HB). După cum observară acum, uşa avea şi ea un marcaj, însă acesta era atât de şters de vreme, încât abia se mai distingea:

SBB

— Am ajuns, declară Anderson. Trebuie să vină şi cheile imediat.

Sato se încruntă şi îşi privi ceasul.

Uitându-se la însemnul de pe uşă, Langdon se întoarse

spre căpitan şi-l întrebă:

— De ce e spaţiul acesta asociat cu zona Senatului, deşi se află în mijloc?

Anderson îl privi nedumerit.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Se numeşte SBB, deci începe cu S, nu cu H.

— Dar S-ul din SBB nu vine de la Senat, ci…

— Căpitane! răsună glasul unui ofiţer în depărtare. Omul venea în fugă, ţinând în mână o cheie. Scuze, domnule, ne-a luat câteva minute. N-am putut găsi cheia principală de la SBB. Asta-i una de rezervă, din cutia cu chei auxiliare.

— Originalul lipseşte? se miră Anderson.

— Probabil s-a pierdut, replică ofiţerul, ajungând lângă ei cu răsuflarea tăiată. Nimeni n-a mai solicitat accesul aici de nu mai ştiu când.

Căpitanul luă cheia.

— Şi nu există o cheie secundară pentru SBB Treisprezece?

— Îmi pare rău, deocamdată n-am găsit nici o cheie de la nici una dintre camerele din SBB. MacDonald se ocupă acum de asta.

Ofiţerul îşi scoase staţia radio de la centură şi vorbi în ea:

— Bob? Sunt cu căpitanul. Ai ceva veşti despre cheia de la SBB Treisprezece?

Difuzorul staţiei pârâi şi o voce răspunse:

— Păi, am. E ceva ciudat. Nu există nici o însemnare de când am trecut pe evidenţele computerizate, dar în registrele vechi scrie că toate încăperile de depozitare din SBB au fost golite şi abandonate cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Acum sunt trecute în evidenţe ca spaţii nefolosite. Omul făcu o pauză scurtă, după care reluă: Toate, cu o excepţie: SBB Treisprezece.

Căpitanul luă staţia din mâna subalternului său.

— Anderson sunt! Cum adică, toate cu excepţia SBB Treisprezece?

— Păi, domnule, am aici o notiţă de mână în care se precizează că SBB Treisprezece este spaţiu „privat”.

Datează de mult timp, dar e scrisă şi semnată cu iniţialele Arhitectului însuşi.

Termenul „Arhitect”, după cum ştia Langdon, nu se referea la cel care proiectase clădirea Capitoliului, ci la omul care o administra. Aidoma unui şef de şantier, persoana desemnată ca Arhitect al Capitoliului se ocupa de întreaga activitate, de la întreţinere, reparaţii, securitate, angajarea personalului şi până la distribuirea spaţiilor din interior.

— Curios este faptul că, se auzi apoi vocea din staţia radio, notiţa Arhitectului arată că acest „spaţiu privat” a fost rezervat pentru Peter Solomon.

Langdon, Sato şi Anderson schimbară priviri intrigate.

— Bănuiesc, domnule, continuă vocea, că domnul Solomon deţine cheia principală de la SBB şi toate cheile de la SBB Treisprezece.

Langdon nu-şi putea crede urechilor. *„Peter are o încăpere personală în subsolul Capitoliului?”* Ştiuse întotdeauna că prietenul lui ascundea diverse secrete, însă acesta era surprinzător chiar şi pentru Robert.

— Bine, răspunse căpitanul, deloc încântat de ceea ce auzise. Vrem să intrăm chiar în SBB Treisprezece, aşa că aştept să căutaţi în continuare o a doua cheie.

— Aşa vom face, domnule! Lucrăm de asemenea şi la imaginea digitală pe care aţi cerut-o…

— Mulţumesc, îl întrerupse Anderson, apăsând butonul pentru microfon. Asta e tot! Trimite fişierul respectiv către BlackBerry-ul directorului Sato imediat ce îl obţii.

— Am înţeles, domnule!

Anderson îi înapoie staţia subalternului care aştepta alături. Acesta scoase din buzunar o fotocopie a unui plan de construcţie şi i-o înmână căpitanului.

— SBB este cu cenuşiu, domnule. Am marcat SBB Treisprezece cu un X, aşa că nu vă va fi dificil s-o găsiţi. Zona e destul de mică.

Anderson îi mulţumi şi începu să studieze fotocopia, în vreme ce ofiţerul se îndepărta. Langdon se uită şi el,

surprins la vederea numărului incredibil de cămăruţe care formau ciudatul labirint de sub Capitoliul Statelor Unite.

După ce examină planul câteva secunde, căpitanul încuviinţă scurt din cap şi puse hârtia în buzunar. Întorcându-se spre uşa marcată **SBB**, apropie cheia de încuietoare, dar ezită, nepărând tocmai convins că trebuia s-o deschidă. Langdon resimţea aceleaşi temeri; nu avea idee ce se putea găsi în dosul uşii, dar era convins că, dacă Peter Solomon depozitase ceva acolo, sigur n-ar fi vrut ca alţii să-şi vâre nasul.

Sato îşi drese glasul, iar Anderson pricepu mesajul. Trase adânc aer în piept, introduse cheia în broască şi încercă s-o rotească. Nu izbuti. Pentru o fracţiune de secundă, Langdon speră că nu era cheia bună. La a doua încercare însă, mecanismul se acţionă şi Anderson deschise uşa.

În aceeaşi clipă, un val de aer umed se revărsă pe coridor.

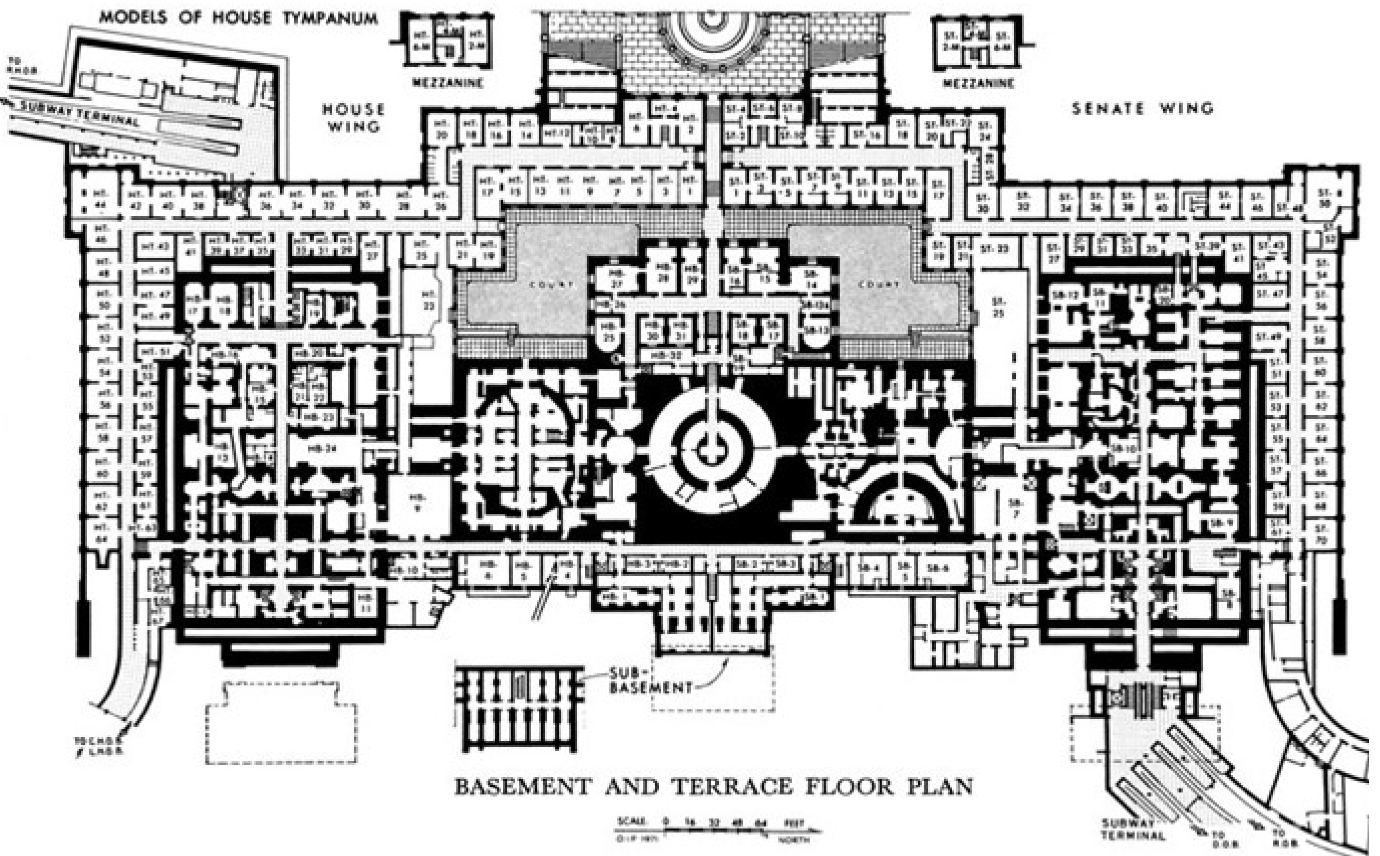
Langdon privi în întunericul dinăuntru, dar nu desluşi nimic.

— Domnule profesor, spuse Anderson în vreme ce pipăia zidul în căutarea unui întrerupător, pentru a vă răspunde la întrebarea de mai devreme, S-ul din SBB nu vine de la „Senat”, ci de la „sub”.

— Sub? întrebă Langdon, nedumerit.

Anderson încuviinţă şi acţionă întrerupătorul găsit chiar lângă uşă. Un bec solitar ilumina o scară alarmant de abruptă, care cobora spre un întuneric şi mai profund.

— SBB este al doilea subsol al Capitoliului: sub-subsolul.

MODELS OF HOUSE TYMPANUM
MEZZANINE
MEZZANINE
HOUSE WING
SENATE WING
SUBWAY TERMINAL
COURT
COURT
SUB-BASEMENT
SUBWAY TERMINAL
BASEMENT AND TERRACE FLOOR PLAN

CAPITOLUL 33

Specialistul în securitatea sistemelor, Mark Zoubianis, se afundă în salteaua canapelei sale extensibile şi privi încruntat informaţiile afişate pe ecranul laptopului.

„Ce rahat de adresă o mai fi şi asta?”

Nici cele mai eficiente instrumente ale sale nu izbutiseră să pătrundă în interiorul documentului ori să dezvăluie misterioasa adresă IP pe care i-o dăduse Trish Dunne. Trecuseră deja zece minute şi programul lui încă mai rula în van, încercând să treacă de aplicaţiile firewall ale reţelei. Şi şanse de reuşită nu se întrevedeau. *„Nu e de mirare că mă plătesc atât de bine.”* Era pe punctul de a întrerupe programul şi a încerca o altă abordare, când îi sună telefonul.

„Trish, pentru numele lui Dumnezeu, am spus că te sun eu!” Reduse sonorul televizorului şi răspunse.

— Da?

— Sunteţi Mark Zoubianis? întrebă o voce de bărbat. Cu adresa Kingston Drive nr. 357, Washington?

În fundal, la celălalt capăt al firului se auzeau glasuri murmurate. *„Sună de la teleshopping în timpul meciului? Au înnebunit?”*

— Daţi-mi voie să ghicesc, spuse el. Am câştigat o excursie în Insulele Antile?

— Nu, replică vocea, fără nici un dram de umor. Sunt de la securitatea sistemelor, CIA. Vreau să ştiu de ce încercaţi să accesaţi una dintre bazele noastre de date secrete.

Trei etaje deasupra sub-subsolului din clădirea Capitoliului, în spaţiosul centru pentru vizitatori, ofiţerul de securitate Nuñez încuie uşile principale aşa cum făcea în fiecare seară la acea oră. În vreme ce se înapoia traversând vasta pardoseală din marmură, gândul îi zbură la bărbatul tatuat, cu jachetă din rezervele armatei.

„Eu l-am lăsat să intre.” Oare mâine va mai avea un loc de muncă?

Se îndreptă spre scara rulantă, când un bubuit în uşile exterioare îl făcu să se întoarcă în loc. Se duse repede spre intrarea principală şi zări afară un bătrân de culoare, care bătea cu palmele în geam şi cerea prin semne să fie lăsat înăuntru.

Nuñez clătină din cap şi arătă spre ceas.

Omul bătu din nou în geam şi păşi într-o parte, spre lumină. Era bine îmbrăcat, într-un costum albastru, şi avea părul cărunt, tuns scurt. Nuñez simţi cum pulsul i-o ia razna. *„Rahat!”* Chiar şi de la distanţă, îl recunoscuse. Alergă spre intrare şi descuie uşa.

— Îmi pare rău, domnule! Vă rog, intraţi, vă rog!

Warren Bellamy – Arhitectul Capitoliului – trecu pragul şi îi mulţumi ofiţerului de securitate cu o politicoasă înclinare a capului. Era un bărbat suplu, cu o ţinută dreaptă şi o privire pătrunzătoare ce emana încrederea în sine a celui care deţine controlul în jurul său. În ultimii douăzeci şi cinci de ani, fusese administratorul Capitoliului Statelor Unite.

— Vă pot fi de folos cu ceva, domnule? îl întrebă Nuñez.

— Da, mulţumesc, replică Bellamy, rostind cuvintele impecabil. Absolvent Ivy League fiind, avea o dicţie atât de corectă, încât părea aproape britanică. Am aflat că s-a produs un incident aici, în această seară, spuse el cu o expresie preocupată.

— Da, domnule. A fost…

— Unde e căpitanul Anderson?

— Jos, cu directoarea Sato de la Departamentul pentru Securitate al CIA.

Ochii lui Bellamy se măriră.

— CIA e aici?

— Da, domnule! Doamna Sato a sosit aproape imediat după producerea incidentului.

— De ce?

Nuñez ridică din umeri. *„De parcă aş fi putut s-o întreb!”* Bellamy se îndreptă direct spre scările rulante.

— Şi unde sunt?

— Tocmai au coborât la nivelurile inferioare, răspunse ofiţerul, mărind pasul ca să nu rămână în urmă.

Bellamy se întoarse şi-i aruncă o privire îngrijorată.

— Jos? Pentru ce?

— Nu ştiu. Am auzit la staţia radio.

Arhitectul mergea şi mai repede acum.

— Du-mă imediat la ei!

— Da, domnule!

În vreme ce traversau holul larg, Nuñez observă inelul de aur de pe degetul lui Bellamy.

— Îl anunţ pe căpitan că veniţi, spuse el, scoţându-şi staţia radio.

Ochii Arhitectului fulgerară rău prevestitor.

— Nu. Prefer să mă duc neanunţat!

Nuñez făcuse o serie de greşeli grave în seara asta, dar a nu-l avertiza pe Anderson că Arhitectul se află în clădire avea să fie în mod categoric cea de pe urmă.

— Domnule? bâigui el. Căpitanul Anderson ar dori să…

— Eşti conştient că domnul Anderson este angajatul meu?

Nuñez încuviinţă.

— Atunci, cred că dumnealui ar dori să-mi asculţi ordinele.

CAPITOLUL 34

Trish Dunne intră în holul CSMS şi aruncă o căutătură surprinsă. Bărbatul care aştepta nu semăna deloc cu specialiştii studioşi, în cămaşă de flanelă, ce îşi făceau de obicei apariţia în această clădire – doctori în antropologie, în oceanografie, în geologie şi aşa mai departe. Dimpotrivă, doctorul Abaddon avea un aer aproape aristocratic în costumul său impecabil croit. Era înalt, cu pieptul lat, cu tenul bine bronzat şi părul blond, perfect pieptănat, lăsând impresia a fi deprins mai degrabă cu luxul, decât cu laboratorul.

— Doctorul Abaddon, presupun, îl întâmpină Trish, întinzându-i mâna. Bărbatul o privi cu o expresie nesigură, dar îi prinse degetele în palma sa lată.

— Îmi cer scuze! Dumneavoastră sunteţi...?

— Trish Dunne. Asistenta lui Katherine. Ea m-a rugat să vă însoţesc la laborator.

— Aha, înţeleg, replică bărbatul, începând să surâdă. Mă bucur să te cunosc, Trish! Te rog să-mi scuzi nedumerirea. Aveam impresia că în seara asta Katherine e singură aici. Dar, să mergem!

În ciuda rapidităţii cu care oaspetele îşi regăsise stăpânirea de sine, Trish sesizase scânteia de dezamăgire din privirea lui. Acum înţelegea ea de ce se arătase Katherine atât de misterioasă în privinţa lui. *„Primii paşi într-o poveste romantică, poate?”* Katherine nu vorbea niciodată despre viaţa ei personală, dar invitatul din această seară era un bărbat atrăgător, stilat şi, cu toate că dădea impresia a fi mai tânăr decât ea, provenea în mod evident din aceeaşi lume a celor bogaţi şi privilegiaţi. În orice caz, indiferent de scopul vizitei sale, doctorul Abaddon nu părea să fi luat în calcul prezenţa ei aici.

La punctul de control, agentul de serviciu îşi scoase rapid căştile din urechi şi Trish auzi vuietul stadionului. Doctorul

Abaddon trecu prin procedura obişnuită a detectoarelor de metale şi a primirii unui ecuson de vizitator.

— Cine bate? întrebă el afabil în vreme ce-şi golea buzunarele, punând în tăviţă un telefon mobil, nişte chei şi o brichetă.

— Redskins, cu o diferenţă de trei puncte, răspunse agentul de securitate, părând nerăbdător să asculte meciul mai departe.

— Domnul Solomon urmează să vină cât de curând, îl înştiinţă Trish. Te rog să-l îndrumi spre laborator.

— Nici o problemă, replică el şi-i făcu recunoscător cu ochiul. Mulţumesc pentru avertisment! O să las impresia că-s vigilent.

Trish nu menţionase sosirea lui Peter Solomon doar în beneficiul agentului de securitate, ci şi pentru a-i aminti invitatului că mai există cineva care avea să-i strice seara în doi cu Katherine.

— Şi unde aţi cunoscut-o pe şefa mea? întrebă Trish, ridicând privirea spre misteriosul oaspete.

Doctorul Abaddon râse discret.

— O, este o poveste lungă! Am lucrat la ceva împreună.

„Am înţeles, îşi spuse Trish. *Nu e treaba mea.”*

— Clădirea aceasta e cu adevărat fascinantă, spuse doctorul Abaddon, privind în jur. N-am mai fost niciodată aici.

Tonul lui delicat devenea mai amabil cu fiecare pas şi Trish observă că omul se străduia să asimileze cât mai mult din ceea ce vedea. De asemenea, îşi dădu seama că bronzul de pe faţa lui nu era natural. *„Ciudat!”* În timp ce străbăteau coridoarele pustii, îi explică pe scurt la ce servea CSMS, vorbindu-i inclusiv despre diversele sale platforme, fiecare cu conţinutul ei.

Vizitatorul părea impresionat.

— Se pare că aveţi aici un veritabil tezaur de artefacte preţioase. M-aş fi aşteptat la paznici postaţi pretutindeni.

— Nu-i nevoie, replică Trish, arătând spre şirul de teleobiective de pe plafon. Securitatea este automatizată.

Imagini de pe fiecare centimetru pătrat al acestui coridor – care e, dacă vreţi, coloana vertebrală a clădirii – sunt înregistrate douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Şi în nici o încăpere de aici nu se poate intra fără un card de acces şi un PIN.

— O utilizare eficientă a camerelor video!

— Să batem în lemn, până acum n-am avut parte de nici un furt. Este însă drept că nu ne aflăm în genul de muzeu care să-i tenteze pe hoţi în mod obişnuit; pe piaţa neagră, cererea pentru specii de flori dispărute, caiace ale inuiţilor sau carcase de calmari uriaşi nu e prea mare.

— Bănuiesc că aveţi dreptate, spuse doctorul Abaddon izbucnind în râs.

— Cea mai mare ameninţare la adresa securităţii o reprezintă rozătoarele şi insectele.

Şi Trish îi explică oaspetelui cum erau prevenite infestările cu gândaci, prin congelarea tuturor deşeurilor şi datorită unei caracteristici arhitecturale numite „zonă moartă” – un compartiment inospitalier plasat între pereţi dubli, care înconjura clădirea aidoma unei teci.

— Incredibil! exclamă doctorul Abaddon. Şi unde e situat laboratorul lui Katherine şi-al lui Peter?

— În Platforma Cinci. La capătul acestui culoar.

Deodată, doctorul se opri din mers şi se întoarse spre dreapta, unde se vedea o ferestruică.

— Nu se poate! Ia te uită la asta!

Trish izbucni în râs.

— Da, acolo e Platforma Trei. Noi îi spunem Platforma Udă.

— Udă? întrebă Abaddon, cu faţa lipită de geam.

— Sunt acolo, înăuntru, peste zece mii de litri de etanol lichid. Vă amintiţi de calmarul uriaş de care pomeneam mai devreme?

— Ăsta e calmarul?! Dar e imens! comentă el, luându-şi o clipă privirea de la ferestruică şi uitându-se la Trish cu ochii măriţi.

— O femelă de Architeuthis. Măsoară mai bine de

doisprezece metri. Vrăjit de priveliştea calmarului, doctorul Abaddon părea incapabil să se depărteze de ferestruică. Pentru o clipă, omul de lângă ea îi aminti lui Trish de un băieţel cu nasul lipit de vitrina unui magazin de animale, uitându-se la un căţeluş. Cinci secunde mai târziu, încă mai privea cu jind pe fereastră.

— Bine, bine, spuse ea râzând în vreme ce insera cardul şi tasta codul de acces. Veniţi să vă arăt calmarul!

În clipa în care trecu pragul, pătrunzând în lumea slab luminată a Platformei 3, Mal'akh cercetă interiorul cu privirea, în căutarea camerelor de supraveghere. Micuţa asistentă bondoacă a lui Katherine începuse să peroreze despre specimenele din încăpere. El însă n-o mai asculta. Nu-l interesau calmarii uriaşi. Singura lui preocupare era aceea de a folosi acest spaţiu ferit şi întunecos pentru a rezolva o problemă ivită pe neaşteptate.

CAPITOLUL 35

Scara de lemn care ducea la cel de-al doilea nivel al subsolului era mai abruptă şi mai îngustă decât toate cele pe care le văzuse Langdon în viaţa lui. Profesorul răsufla precipitat şi îşi simţea plămânii cuprinşi de gheare necruţătoare. Aerul era rece şi umed, amintindu-i fără voia lui de un şir similar de trepte pe care le coborâse cu câţiva ani în urmă, în Necropola Vaticanului. „Oraşul Morţilor."

În faţa lui, Anderson deschidea drumul, cu o lanternă în mână. În spate, Sato cobora aproape lipită de el, împingându-l când şi când cu palma. *„Merg cât de repede pot!"* Langdon inspiră adânc, încercând să ignore zidurile care păreau a se strânge în dreapta şi-n stânga lui. Abia îi încăpeau umerii între ele, iar sacul lui de piele se freca de perete.

— Poate c-ar fi trebuit să vă lăsaţi sacul sus, spuse Sato.

— Nici o problemă, replică Langdon, ferm hotărât să nu-l scape din priviri nici o clipă.

Pachetul lui Peter îi reveni în minte; nu avea nici cea mai vagă idee ce legătură ar putea exista între el şi ceva din sub-subsolul Capitoliului.

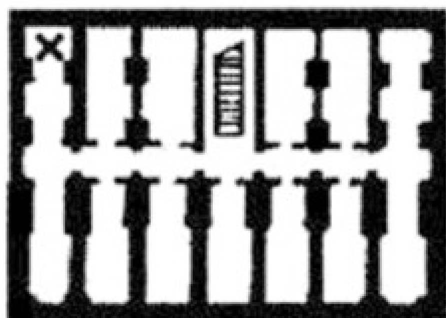
— Mai sunt câteva trepte şi am ajuns, îi anunţă Anderson.

Pe măsură ce coborâseră scara, ieşiseră din raza de lumină a becului solitar. Când lăsă în urmă ultima treaptă, Langdon simţi sub tălpi o podea din pământ, necimentată. *„Călătorie spre centrul Pământului."* Sato păşi imediat în spatele lui.

Anderson ridică lanterna, examinând locul. Sub-subsolul era mai degrabă un coridor extrem de îngust, care se întindea perpendicular pe scară. Căpitanul îndreptă fasciculul luminos întâi spre stânga, apoi spre dreapta, iar Langdon văzu că tunelul era lung de cel mult cincisprezece metri şi că pe ambele lui laturi existau mici uşi din lemn.

Distanţa dintre ele era atât de redusă, încât încăperile din dosul lor nu puteau avea mai mult de trei metri lăţime.

„O corcitură între un depozit comercial şi catacombele romane”, îşi spuse Langdon în vreme ce Anderson consulta planul clădirii. În minuscula secţiune care reprezenta sub-subsolul fusese desenat un X pentru a indica unde se află SBB 13. Profesorul nu putu să nu remarce faptul că structura ei era identică aceleia a unui mausoleu cu paisprezece morminte – şapte nişe, faţă-n faţă cu alte şapte –, unul dintre ele fiind înlăturat pentru a face loc scărilor pe care tocmai coborâseră. *„Treisprezece în total.”*

Bănuia că adepţii teoriei conspiraţiei pasionaţi de numărul treisprezece şi-ar freca mâinile dacă ar şti că sub Capitoliul american existau exact treisprezece cămăruţe de depozitare. Unii găseau că e suspect faptul că pe Marele Sigiliu al Statelor Unite figurau treisprezece stele, treisprezece săgeţi, o piramidă cu treisprezece trepte, treisprezece benzi pe stemă, treisprezece frunze de măslin, treisprezece măsline, treisprezece litere în *„annuit coeptis”,* tot treisprezece în *„e pluribus unum”* şi aşa mai departe.

— Chiar pare abandonat, remarcă Anderson, îndreptând lanterna spre cămăruţa din faţa lor.

Uşa masivă din lemn era larg deschisă şi raza de lumină dezvălui o încăpere îngustă din piatră – având cam trei metri lăţime pe nouă adâncime –, ca un fel de tunel înfundat, care nu ducea nicăieri. Înăuntru nu se aflau decât

două cutii din lemn rupte şi nişte hârtie de împachetat mototolită.

Anderson îndreptă fasciculul lanternei spre o plăcuţă de aramă fixată pe uşa. Metalul era înverzit de vreme, dar scrisul vechi era încă lizibil:

SBB IV

— SBB Patru, spuse căpitanul.

— Care e SBB Treisprezece? întrebă Sato.

Din pricina aerului rece, din gura femeii ieşeau vălătuci firavi de abur. Anderson întoarse lanterna spre capătul sudic al coridorului.

— Acolo.

Langdon privi în lungul tunelului îngust şi nu-şi putu stăpâni un tremur. În ciuda frigului, simţi broboane de sudoare pe şira spinării.

Toate încăperile pe lângă care treceau păreau identice, cu uşile întredeschise, părăsite parcă de multă vreme. Când ajunseră la capăt, Anderson se întoarse spre dreapta, ridicând lanterna pentru a putea privi în camera SBB 13. Fasciculul lumina însă doar uşa masivă din lemn.

Spre deosebire de celelalte încăperi, SBB 13 era închisă.

Uşa arăta exact ca toate celelalte: balamale mari, clanţă metalică şi o plăcuţă de aramă cu numărul, acoperită cu un strat verzui de cocleală. Cele şapte caractere de pe plăcuţă erau similare celor tatuate în palma lui Peter.

SBB XIII

„Te rog, spune-mi că uşa e încuiată!” exclamă Langdon în sinea sa. Vocea directoarei Sato răsună ferm:

— Încearcă uşa!

Căpitanul o privi nesigur, dar apucă clanţa din fier şi apăsă. Nici o mişcare. Anderson îndreptă lanterna şi lumina ei dezvălui o broască grea, de modă veche.

— Încearcă cheia universală, îi ceru Sato.

Anderson scoase din buzunar cheia principală de la uşa de sus, dar nici măcar nu încăpea în broască.

— Greşesc eu cumva, întrebă Sato pe un ton sarcastic, sau serviciul de securitate ar trebui să aibă acces oriunde în clădire, pentru eventualitatea unei urgenţe?

Anderson slobozi un oftat şi se întoarse spre ea.

— Doamnă, oamenii mei caută o altă cheie, dar…

— Trage în încuietoare, îi tăie ea vorba, arătând cu bărbia spre plăcuţa metalică de sub clanţă.

Langdon îşi simţi inima sărindu-i din piept. Anderson îşi drese glasul, deloc în largul lui.

— Doamnă, aştept veşti despre o altă cheie. Nu sunt sigur că îmi place ideea de a forţa intrarea în…

— Poate că îţi place atunci ideea de a face închisoare fiindcă ai obstrucţionat o investigaţie a CIA!

Căpitanul o privi nevenindu-i a crede. După o lungă ezitare, îi întinse lanterna directoarei şi îşi desfăcu tocul armei.

— Staţi! strigă Langdon, nemaiputând să asiste pasiv la ce se întâmpla. Gândiţi-vă puţin! Peter a preferat să-şi sacrifice mâna dreaptă decât să dezvăluie ce se află, poate, în spatele acestei uşi. Descuind-o, nu faceţi decât să vă conformaţi cererilor unui terorist.

— Îl vreţi pe Peter Solomon înapoi? îl întrebă Sato.

— Sigur că da, dar…

— Atunci vă sugerez să faceţi exact ceea ce v-a cerut răpitorul lui.

— Să deschid un portal antic? Dumneavoastră credeţi că acesta e portalul?!

Sato îndreptă lanterna spre faţa lui Langdon.

— Domnule profesor, n-am idee ce mama dracului e asta! Dar, indiferent dacă-i un spaţiu de depozitare sau intrarea secretă într-o piramidă antică, am de gând s-o deschid. M-am exprimat suficient de clar?

Mijind ochii în bătaia luminii, Langdon dădu în cele din urmă din cap în semn de încuviinţare. Sato coborî lanterna şi aţinti raza ei spre broasca veche a uşii.

— Căpitane? Dă-i drumul!

Cu aceeaşi mină ce-i exprima dezacordul, Anderson îşi scoase pistolul cu gesturi foarte, foarte încete şi îl studie cu o privire deloc convinsă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Sato înşfăcă arma din mâna căpitanului, îndesându-i în locul ei lanterna în palmă.

— Îndreaptă lumina aia încoace!

Manevră pistolul cu siguranţa de sine a cuiva familiarizat cu armele de foc, trăgând piedica fără ezitare şi ţintind spre încuietoare.

— Aşteaptă! strigă Langdon, însă era prea târziu.

Arma detonă de trei ori.

Profesorul îşi simţi timpanele explodând.

„Oare şi-a pierdut minţile?” În spaţiul acela înghesuit, detunăturile fuseseră asurzitoare.

Anderson părea la fel de zdruncinat, iar mâna îi tremură uşor când ridică lanterna spre uşa găurită.

Încuietoarea era ţăndări, iar lemnul din jurul ei se prefăcuse în aşchii. Broasca fiind distrusă, uşa se deschisese de o palmă. Sato lipi ţeava pistolului de lemnul masiv, împingând. Uşa se deschise larg.

Langdon privi înăuntru, dar nu izbuti să distingă nimic în beznă. *„Ce naiba o fi cu mirosul ăsta?”* O duhoare neobişnuită, fetidă, se revărsa din interior.

Anderson trecu pragul şi coborî fasciculul lanternei, cercetând întreaga lăţime a podelei necimentate. Camera era la fel ca toate celelalte: un spaţiu lung şi îngust. Pereţii erau din piatră nefinisată, lăsând impresia unei vechi celule de închisoare. *„Dar mirosul ăsta...”*

— Nu e nimic aici, spuse Anderson, plimbând fasciculul luminos mai departe pe podea. În cele din urmă, când ajunse în capăt, îl ridică pentru a examina şi peretele din spate. Dumnezeule...! răcni căpitanul.

Ceilalţi văzură în acelaşi timp cu el şi făcură un salt înapoi. Langdon privea ţintă, uluit, în cel mai îndepărtat ungher al încăperii. Şi, spre groaza lui, observă că ceva îl

privea fix la rândul său.

CAPITOLUL 36

— Ce Dumnezeului…?

În pragul camerei SBB 13, Anderson fu cât pe ce să scape lanterna şi făcu un pas îndărăt.

Langdon se trăsese şi el înapoi, la fel şi Sato, care, pentru prima dată de la începutul serii, părea descumpănită. Directoarea îndreptă pistolul spre zidul din spate şi-i făcu semn căpitanului să lumineze din nou locul. Raza era slabă, dar suficientă cât să dezvăluie o figură albă şi fantomatică, holbându-se la ei prin găvanele goale ale ochilor.

„Un craniu uman.”

Craniul era aşezat pe o masă şubredă din lemn, lipită de peretele din spate al camerei. Două oase, de asemenea umane, erau plasate alături, împreună cu o serie de alte obiecte meticulos aranjate astfel încât să sugereze un altar: o clepsidră veche, un flacon din cristal, o lumânare, două farfurioare cu un praf deschis la culoare şi o foaie de hârtie. Sprijinită de zid, în spatele mesei, se întrezărea silueta terifiantă a unei coase lungi, lama ei curbată amintind de instrumentul aflat în braţul scheletic al Morţii.

Sato intră în cămăruţă.

— Ei bine… se pare că Peter Solomon avea mai multe secrete decât credeam.

Anderson încuviinţă dintr-o mişcare a capului şi o urmă îndeaproape.

— Cum era zicala aia cu scheletul ascuns în debara? încercă el o glumă, după care ridică lanterna pentru a cerceta şi restul încăperii goale. Iar mirosul ăsta… adăugă apoi, strâmbând din nas. Ce-o fi?

— Pucioasă, răspunse Langdon sec, din spatele lor. Ar trebui să fie două farfurioare pe masă: cea din dreapta cu sare, iar cealaltă cu sulf.

Sato se răsuci spre el, uimită.

— De unde naiba ştiţi dumneavoastră asta?!

— Ştiu, doamnă, fiindcă asemenea încăperi sunt pretutindeni în lume.

La nivelul imediat superior, ofiţerul de securitate Nuñez îl însoţea pe Arhitectul Capitoliului, Warren Bellamy, pe coridorul lung ce străbătea latura estică a subsolului. Nuñez ar fi putut jura că tocmai auzise trei focuri de armă răsunând înăbuşit, undeva dedesubt. *„Dar mi se pare imposibil!”*

— Uşa către sub-subsol este deschisă, spuse Bellamy, scrutând cu privirea în lungul culoarului, spre o uşă ce stătea uşor căscată.

„Bizară noapte, într-adevăr, comentă Nuñez în sinea lui. *De obicei nimeni nu coboară acolo.”*

— Încerc să aflu ce se întâmplă, rosti el, ducând mâna spre staţia radio.

— Întoarce-te la îndatoririle dumitale, îi spuse Arhitectul. Mă descurc de aici.

Ofiţerul îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, şovăind.

— Sunteţi sigur?

Warren Bellamy se opri în loc şi puse o mână fermă pe umărul lui Nuñez.

— Fiule, lucrez aici de douăzeci şi cinci de ani. Cred că pot să-mi găsesc singur drumul.

CAPITOLUL 37

Mal'akh văzuse destule locuri stranii în viaţa lui, dar puţine se comparau cu lumea nepământească a Platformei 3. *Platforma Udă.* Vasta încăpere în care se afla arăta de parcă un savant nebun pusese stăpânire pe un supermarket şi îndesase pe fiecare raft flacoane de toate formele şi mărimile pline cu mostre şi cu specimene. Luminat aidoma unei camere obscure a unui studio foto, spaţiul era învăluit într-o pâclă roşiatică difuză, ce emana de undeva de sub rafturi, iluminând containerele pline cu etanol. Mirosul steril de conservanţi era greţos.

— Platforma Trei găzduieşte mai mult de douăzeci de mii de specii animale, turuia asistenta cea rotofeie. Peşti, rozătoare, mamifere, reptile.

— Toate moarte, sper, replică Mal'akh, prefăcându-se îngrijorat.

Fata izbucni în râs.

— Da, da! Toate cât se poate de moarte! Recunosc, eu n-am avut curaj să intru aici vreme de peste şase luni, după ce m-am angajat.

Nu era greu de înţeles de ce. Oriunde te uitai, vedeai flacoane cu animale moarte: salamandre, meduze, şobolani, insecte, păsări şi altele pe care bărbatul nu le putea identifica. Şi, de parcă toată această colecţie nu ar fi fost suficient de sinistră în sine, semiobscuritatea roşie, ceţoasă, ce proteja specimenele fotosensibile de expunerea prelungită la lumina puternică îi dădea vizitatorului senzaţia că se află în interiorul unui acvariu enorm, în care creaturi lipsite de viaţa pândeau din umbră.

— Iată un coelacant, spuse fata, arătând spre un vas mare din plexiglas în care se găsea cel mai urât peşte pe care-l văzuse Mal'akh vreodată. Se credea că specia a dispărut odată cu dinozaurii, dar acest exemplar a fost prins în largul coastelor africane acum câţiva ani şi donat

Muzeului Smithsonian.

„Ce noroc pe voi!” exclamă Mal’akh în sinea lui, abia ascultând spusele lui Trish; era ocupat să caute eventualele camere de supraveghere. Văzuse una singură, orientată spre uşa pe care intraseră – lucru deloc de mirare, ţinând seama că aceea era singura posibilitate de acces în încăpere.

— Iar aici este ceea ce aţi vrut să vedeţi, zise Trish, conducându-l spre recipientul uriaş pe care bărbatul îl observase pe ferestruică. Cel mai lung specimen al nostru. Şi, făcând un gest amplu cu braţul, aidoma moderatorului unei emisiuni-concurs care prezintă un nou automobil, asistenta lui Katherine adăugă: Architeuthis.

Acvariul arăta ca şi când o serie de cabine telefonice cu pereţii din sticlă fuseseră culcate pe o parte şi lipite între ele. În sicriul lung de plexiglas transparent plutea o creatură amorfă, într-o nuanţă palidă, greţoasă. Mal’akh privi capul bulbos, umflat, cu ochii cât mingile de baschet.

— Pe lângă el, coelacantul pare chiar frumos, remarcă Mal’akh.

— Staţi să-l vedeţi în lumină!

Trish împinse în spate capacul lung de pe container. Vapori de etanol se ridicară în aer în vreme ce ea căută cu mâna şi acţionă un întrerupător aflat în interiorul recipientului, chiar deasupra nivelului atins de lichid. Un şir de lămpi fluorescente pâlpâi pe întregul perimetru al containerului. Architeuthis strălucea acum în toată splendoarea sa: un cap colosal, lipit pe o masă gelatinoasă de tentacule în putrefacţie şi ventuze cu marginile tăioase.

Trish începu să-i povestească despre forţa calmarului, care putea doborî în luptă chiar şi un caşalot.

Mal’akh auzea însă numai o turuială fără sens. Sosise momentul decisiv.

Trish Dunne nu se simţise niciodată prea în largul ei în Platforma 3, dar fiorul neplăcut care o străbătu acum nu semăna cu nimic din ce trăise vreodată. Era ceva visceral. Primitiv.

Încercă să-l ignore, dar senzaţia devenea din ce în ce mai puternică şi mai pătrunzătoare. Deşi nu-şi dădea seama ce anume îi stârnea această anxietate, instinctul îi spunea clar că era vremea să plece de acolo.

— În orice caz, ăsta-i calmarul, încheie ea, scotocind cu mâna în interiorul acvariului pentru a stinge luminile. Probabil că ar trebui să mergem acum la Katherine…

O palmă lată îi astupă gura şi nările, smucindu-i capul pe spate. În aceeaşi clipă, un braţ puternic i se petrecu peste talie, lipindu-i trupul de pectoralii tari ca piatră ai bărbatului. Pentru o fracţiune de secundă, Trish încremeni din cauza şocului.

Apoi se instală teroarea.

Bărbatul o pipăia pe piept, căutând cardul de acces, pe care îl găsi şi i-l smulse cu violenţă. Şnurul îi roase pielea de pe gât înainte de a se rupe. Cardul căzu pe podea, la picioarele lor. Trish se zbătu, încercând să scape din strânsoare, dar nu putea face faţă forţei şi staturii bărbatului. Vru să ţipe, dar mâna lui îi apăsa necruţător gura. El se aplecă până ce ajunse cu buzele aproape lipite de urechea ei, şi îi şopti:

— Când o să-mi iau palma de pe gura ta, n-o să ţipi, ai înţeles?

Ea dădu din cap de câteva ori în semn că da, energic, simţind cum îi plesnesc plămânii în nevoia lor de aer. *„Nu pot să respir!”*

Bărbatul îşi luă palma de pe faţa ei, iar Trish icni, trăgând aer în piept cu nesaţ.

— Dă-mi drumul! ceru ea, cu răsuflarea tăiată. Ce naiba faci?

— Spune-mi codul tău PIN.

Trish era absolut dezorientată. *„Katherine! Ajutor! Cine e omul ăsta?”*

— Cei de la securitate te văd, spuse ea, ştiind însă bine că nu se aflau în raza de acţiune a camerelor de supraveghere. *„Şi, oricum, nimeni nu se uită la ele.”*

— PIN-ul tău, repetă bărbatul. Cel de la cardul de acces.

O spaimă îngheţată îi frământa măruntaiele şi Trish se răsuci violent, izbutind să-şi elibereze un braţ şi să se întoarcă pe jumătate, dând să-şi înfigă unghiile în ochii atacatorului. Dar degetele ei nimeriră în carnea obrazului. Patru dâre întunecate se căscară acolo unde îl zgâriase. Apoi femeia îşi dădu seama că dungile acelea nu erau însângerate. Individul era machiat şi ea râcâise doar fardul, descoperind tatuajele de dedesubt.

„Cine e monstrul ăsta?”

Cu o forţă ce părea supraomenească, bărbatul o răsuci, o săltă în aer şi o împinse deasupra containerului deschis, ţinând-o cu faţa deasupra etanolului. Vaporii îi ardeau nările.

— Care este PIN-ul tău? întrebă el din nou.

Ochii o usturau şi Trish văzu sub ea carnea alburie a calmarului.

— Spune-mi, insistă el, împingându-i capul mai aproape de suprafaţa lichidului. Care e?

Acum o ardea şi în gât.

— Zero opt zero patru! bolborosi Trish, abia mai izbutind să respire. Dă-mi drumul! Zero opt zero patru!

— Dacă minţi... o avertiză el, presându-i capul în jos, astfel că părul îi intrase deja în etanol.

— Nu mint! strigă ea, tuşind. Patru august! Ziua mea de naştere!

— Mulţumesc, Trish!

Mâinile lui puternice îi cuprinseră capul mai ferm şi o forţă covârşitoare o împinse în jos, îndesându-i faţa în acvariu. O usturime cumplită îi arse ochii. Bărbatul apăsă şi mai tare, scufundându-i tot capul în etanol. Trish îşi simţi faţa lipindu-se de carnea calmarului.

Adunându-şi toate puterile, se zbătu frenetic, arcuindu-se spre spate, încercând să-şi scoată capul din acvariu.

„Trebuie să respir!”

Dar mâinile ce o ţineau prizonieră nu cedară, aşa că Trish rămase cu capul scufundat în etanol, străduindu-se acum să-şi ţină bine închisă gura şi ochii strânşi. Plămânii o

usturau şi cu greu îşi mai putea stăpâni nevoia de a trage aer în piept. *„Nu! Nu inspira!”* Dar reflexul necondiţionat se declanşă de la sine.

Gura i se deschise şi plămânii se dilatară violent, în încercarea de a absorbi oxigenul de care corpul ei avea atâta nevoie. Însă un val înţepător de etanol îi năvăli pe gât, umplându-i plămânii, şi Trish simţi o durere cum nu-şi imaginase vreodată că ar putea exista. Din fericire, dură numai câteva secunde, după care lumea întreagă pieri.

Mal’akh stătea lângă acvariu, trăgându-şi răsuflarea şi uitându-se la victimă sa.

Fără viaţă, femeia zăcea aburcată peste marginea containerului, cu faţa încă în etanol. Văzând-o astfel, gândul i se îndreptă spre cealaltă femeie pe care o ucisese – singura până acum.

Isabel Solomon.

„Cu mult timp în urmă. Într-o altă viaţă.”

Îşi îndreptă iar privirea spre cadavrul celei de aici. Îi cuprinse şoldurile pline în braţe şi, ajutându-se de pârghia picioarelor, o ridică şi o împinse până ce trupul fără vlagă începu să alunece peste buza acvariului. Trish Dunne se cufundă, cu capul înainte, în etanol. Treptat, vălurelele se potoliră, lăsând cadavrul să plutească moale deasupra uriaşului calmar. Pe măsură ce hainele i se îmbibau cu lichid, începu să se scufunde, dispărând în obscuritate. Încetul cu încetul, corpul lui Trish Dunne se întinse pe creatura marină din acvariu.

Mal’akh îşi şterse mâinile şi aşeză la loc capacul de plexiglas, închizând containerul.

„Platforma Udă are de acum un nou specimen.”

Ridică de pe podea cardul de acces al lui Trish şi-l puse în buzunar: „0804”.

Când o văzuse pe asistenta durdulie apărând în hol, la intrare, înţelesese că avea o problemă. Apoi îşi dăduse seama că, de fapt, cardul şi parola ei constituiau asigurarea lui. Dacă laboratorul lui Katherine era atât de bine protejat pe cât lăsase fratele ei să se înţeleagă, era limpede că avea

să întâmpine unele dificultăţi în încercarea de a o convinge pe Katherine să descuie sala de stocare a datelor. *„Însă acum am setul meu de chei.”* Era plăcut să ştie că nu va mai fi nevoit să piardă timp străduindu-se să obţină de la ea ceea ce voia.

Îndreptându-şi spatele, Mal'akh îşi zări imaginea reflectată în fereastră; machiajul lui avusese de suferit. Dar nu mai conta. Până când se dumirea Katherine ce se petrecea, avea să fie deja prea târziu.

CAPITOLUL 38

— Încăperea asta este masonică? întrebă Sato, întorcându-se spre Langdon şi fixându-l cu privirea în întuneric.

Profesorul încuviinţă.

— E numită Camera de Reflecţie. Sunt, în general, incinte reci şi austere, în care masonul poate reflecta la propria mortalitate. Meditând asupra caracterului inevitabil al morţii, el dobândeşte o preţioasă perspectivă privind natura trecătoare a vieţii.

Sato privi în jur, nepărând convinsă.

— Adică asta e un fel de cameră de meditaţie?

— În esenţă, da. Încăperile de acest tip includ întotdeauna aceleaşi simboluri: craniul şi oasele încrucişate, coasa, clepsidra, sulful, sarea, o hârtie goală, o lumânare etc. Simbolurile morţii îi îndeamnă pe masoni să cugete la modul în care îşi pot trăi mai bine viaţa pe acest pământ.

— Mie îmi pare un altar închinat morţii, interveni Anderson.

„În bună măsură, chiar asta şi e."

— Majoritatea studenţilor care vin la cursul meu de simbolistică au iniţial aceeaşi reacţie.

Langdon le recomanda de obicei cartea lui Beresniak, *Simbolurile francmasoneriei,* care conţinea splendide fotografii ale unor Camere de Reflecţie.

— Iar studenţilor dumneavoastră, întrebă Sato, nu li se pare deconcertant faptul că masonii meditează cu cranii şi oase?

— Nu mai deconcertant decât ideea că creştinii se roagă la picioarele unui om ţintuit pe cruce sau aceea că hinduşii rostesc incantaţii înaintea unui elefant cu patru braţe numit Ganesh. Interpretarea greşită a simbolurilor culturale este o cauză frecventă a prejudecăţilor.

Sato se întoarse cu spatele spre el, lăsând de înţeles că nu prea avea chef de prelegeri, şi se apropie de masa cu artefacte. Anderson se grăbi să-i lumineze calea, însă puterea lanternei începea să pălească. Lovi mânerul cu podul palmei, izbutind să intensifice uşor fasciculul luminos.

Pe măsură ce pătrundeau în cămăruţa îngustă, Langdon simţi mai pregnant mirosul înţepător al pucioasei. Umiditatea aerului din sub-subsol activase sulful din farfurioară. Ajunsă în faţa mesei, Sato privi concentrată craniul şi obiectele de lângă el. Anderson i se alătură, străduindu-se să lumineze pe cât posibil masa cu fasciculul tot mai slab al lanternei.

După ce examină artefactele, directoarea îşi puse mâinile în şolduri şi oftă.

— Ce-s toate vechiturile astea?

Obiectele din încăpere fuseseră selectate şi aranjate cu grijă: Langdon ştia acest lucru.

— Sunt simboluri ale transformării, îi explică el, simţind cum se sufocă în acel spaţiu închis. Craniul, sau *caput mortuum,* reprezintă transformarea finală a omului, prin procesul de putrefacţie; este un memento al faptului că toţi ne vom lepăda într-o zi învelişul muritor. Sulful şi sarea sunt catalizatori alchimici, facilitând transformarea. Clepsidra simbolizează puterea transformatoare a timpului. Iar lumânarea este reprezentativă pentru focul primordial şi pentru trezirea omului din somnul ignoranţei: transformare prin iluminare.

— Iar… *asta?* întrebă Sato, arătând spre colţul mesei.

Anderson îndreptă raza palidă a lanternei spre coasa uriaşă rezemată de perete.

— Nu e un simbol al morţii, aşa cum cred mulţi, răspunse Langdon. Coasa reprezintă de fapt hrana pe care ne-o oferă natura, şi culegerea roadelor ei.

Directoarea şi căpitanul păstrară tăcerea o vreme, încercând probabil să îşi deprindă gândurile cu bizareria spaţiului din jur.

Cât despre Langdon, el nu voia decât să iasă cât mai

repede de acolo.

— Îmi dau seama că încăperea poate părea neobişnuită, spuse el, însă nu e nimic deosebit la ea; totul e cum nu se poate mai firesc. Multe loji masonice au camere exact ca aceasta.

— Dar aici nu e o lojă masonică! exclamă Anderson. E Capitoliul Statelor Unite şi aş dori să ştiu ce mama naibii caută o asemenea încăpere în clădirea mea!

— Uneori, masonii îşi construiesc astfel de camere acasă ori la birou, pentru a avea un spaţiu intim de meditaţie. Nu e ceva neobişnuit.

Langdon cunoştea un chirurg pe cord din Boston care transformase o debara din cabinetul său în Cameră de Reflecţie, pentru a putea cugeta la caracterul muritor al fiinţei umane înainte de a intra în sala de operaţii.

Sato părea nemulţumită.

— Spuneţi deci că Peter Solomon vine aici pentru a reflecta asupra morţii?

— Nu ştiu, răspunse Langdon cu sinceritate. Poate că a creat încăperea asta ca un sanctuar pentru ceilalţi fraţi masoni care lucrează în Capitoliu, oferindu-le astfel un lăcaş spiritual departe de haosul lumii materiale… un loc în care puternicii făuritori de legi să poată reflecta înainte de a adopta decizii menite să schimbe viaţa altor oameni.

— Minunat sentiment, ricană Sato, dar am senzaţia că americanii n-ar fi deloc încântaţi să ştie că liderii lor se roagă în debarale cu cranii şi cu coase.

„Păi, ar trebui să fie”, comentă Langdon în sinea lui, imaginându-şi cât de diferită ar fi lumea dacă mai mulţi dintre conducătorii ei şi-ar lua răgazul de a cugeta la caracterul implacabil al morţii înainte de a se grăbi la război.

Directoarea îşi pungi gura şi cercetă cu atenţie toate ungherele încăperii.

— Trebuie să mai fie aici şi altceva în afară de oase umane şi de castronele cu substanţe chimice, domnule profesor. Cineva te-a adus tocmai de la Cambridge pentru a

intra exact în încăperea asta.

Langdon îşi trase mai tare sacul de umăr pe lângă corp, încă nefiind capabil să înţeleagă ce legătură ar putea exista între pacheţelul dinăuntru şi camera în care se aflau.

— Doamnă, îmi pare rău, dar eu nu văd nimic ieşit din comun aici. Spera că acum vor începe în sfârşit să-l caute pe Peter.

Lanterna lui Anderson pâlpâi din nou, aproape să se stingă, iar Sato se răsuci spre el, părând înfuriată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e chiar atât de greu?!

Femeia scotoci în buzunar şi scoase o brichetă. O acţionă cu un gest scurt al degetului mare şi, de la flacăra ei, aprinse unica lumânare de pe masă. Fitilul sfârâi la început, apoi luă foc, răspândind în spaţiul îngust o strălucire fantomatică. Umbre lungi se prelingeau pe pereţii de piatră. Odată ce flacăra se stabiliză şi deveni mai mare, o privelişte neaşteptată apăru în faţa lor.

— Uite! exclamă Anderson, arătând cu degetul.

În lumina lumânării, pe zidul din capătul încăperii se materializă un înscris: şapte majuscule decolorate.

VITRIOL

— Ciudată alegere, comentă Sato în vreme ce craniul arunca o umbră sinistră peste cele şapte litere.

— De fapt, este un acronim, explică Langdon. Este înscris pe zidul din spate în majoritatea Camerelor de Reflecţie, ca un fel de abreviere a mantrei meditative a masonilor: *„Visita interiora terrae, rectificando invenies occultum lapidem”.*

Sato se întoarse spre el, părând aproape impresionată.

— Şi ce înseamnă?

— „Vizitează interiorul pământului şi, prin purificare, vei găsi piatra ascunsă.”

Directoarea îşi miji ochii.

— Iar piatra ascunsă are vreo legătură cu o piramidă secretă?

Langdon ridică din umeri, nevoind să încurajeze o asemenea comparaţie.

— Cei cărora le place să fantazeze pe tema piramidelor ascunse în Washington ar spune că *occultum lapidem* se referă la piramida din piatră, într-adevăr. Alţii ar susţine că sintagma trimite de fapt la Piatra Filosofală: o substanţă despre care alchimiştii credeau că le poate dărui viaţa veşnică sau că poate transforma plumbul în aur. Mai există de asemenea şi cei care pretind că fraza face referire la Sfânta Sfintelor, o incintă secretă, din piatră, în inima Marelui Templu. Iar alţii consideră că este o aluzie la învăţăturile secrete ale Sfântului Petru – Piatra din Noul Testament. Fiecare tradiţie ezoterică are propria interpretare pentru această „piatră”, dar, invariabil, *occultum lapidem* este o sursă de putere şi de iluminare.

Anderson îşi drese glasul.

— E posibil ca Solomon să-l fi minţit pe tipul ăsta? Să-i fi spus că există ceva aici… când de fapt nu e nimic?

Ideea îi trecuse şi lui Langdon prin minte.

Dintr-odată, flacăra lumânării tremură, parcă lovită de un curent de aer. Pentru o secundă scăzu, apoi îşi reveni.

— Ciudat! exclamă căpitanul. Sper că n-a închis nimeni uşa de sus. Ieşind din cămăruţă în întunericul coridorului, Anderson strigă: E cineva?

Langdon aproape că nici nu-l observase ieşind. Privirea îi fusese brusc atrasă spre zidul din spate. *„Ce-a fost asta?”*

— Ai văzut? întrebă Sato, uitându-se şi ea alarmată la perete. Langdon încuviinţă, simţind cum bătăile inimii i-o luau razna. *„Oare ce-a fost lucrul pe care l-am văzut?”*

Cu o clipă înainte, peretele păruse a tremura, ca şi când ar fi fost străbătut de o undă de energie.

Anderson se întoarse în încăpere.

— Nu e nimeni acolo.

În momentul în care intră, zidul tremură iar.

— Sfinte Sisoe! strigă el, făcând o săritură înapoi.

Toţi trei încremeniră, privind o vreme zidul fără să scoată un cuvânt. Langdon simţi un alt fior rece pe şira spinării

atunci când îşi dădu seama ce anume văzuseră. Întinse braţul precaut, până ce atinse cu degetele suprafaţa aflată în spatele mesei.

— Nu e un perete, spuse el.

Anderson şi Sato veniră mai aproape, uitându-se cu luare-aminte.

— E o pânză, mai zise profesorul.

— Dar s-a mişcat, replică iute Sato.

„Da, într-un mod foarte ciudat.” Langdon examină suprafaţa mai îndeaproape. Luciul pânzei reflectase strălucirea lumânării într-un fel straniu, fiindcă materialul nu se umflase în curent spre interiorul încăperii, ci spre exterior, trecând parcă prin zid.

Profesorul întinse degetele încă puţin, foarte uşor, împingând pânza în spate. Îşi trase mâna uluit. *„Există o deschidere acolo!”*

— Dă-o jos! ordonă Sato.

Inima lui Langdon bătea nebuneşte. Profesorul prinse marginea materialului între degete, trăgând încet în lateral. Rămase cu ochii măriţi, stupefiat, fără a-şi putea lua privirea de la ceea ce se afla în spatele pânzei. *„Dumnezeule!”*

Sato şi Anderson încremeniseră la rândul lor, muţi de uimire, fixând deschizătura din perete.

Într-un târziu, Sato rupse tăcerea.

— Se pare că tocmai am găsit piramida.

CAPITOLUL 39

Robert Langdon privea înmărmurit cavitatea din perete. Ascunsă în dosul bucăţii de pânză, gaura avea forma unui pătrat perfect cu latura de aproape un metru şi părea că fusese creată prin îndepărtarea unor cărămizi din perete. Pentru o clipă, în întuneric, Langdon avu impresia că era o fereastră către o altă încăpere.

Apoi îşi dădu seama că se înşela. Deschiderea era adâncă de numai câteva palme. Ca un intrând croit la repezeală, nişa îi amintea lui Langdon de alcovurile menite să găzduiască statuete în muzee. Fiindcă şi cel de aici adăpostea un obiect de mici dimensiuni.

Era o piesă din granit masiv, înaltă de vreo douăzeci şi cinci de centimetri, cu patru feţe netede, bine lustruite, care luceau în bătaia lumânării.

Langdon habar nu avea ce căuta aici. *„O piramidă din piatră?”*

— Din privirea dumneavoastră surprinsă, spuse Sato cu o evidentă mulţumire de sine în glas, înţeleg că obiectul acesta nu se regăseşte în mod obişnuit în Camerele de Reflecţie.

Profesorul clătină din cap în semn că nu.

— Atunci, poate aţi dori să vă reformulaţi afirmaţiile anterioare, referitoare la legenda unei piramide masonice ascunse în Washington.

Tonul directoarei era deja aproape îngâmfat.

— Doamnă Sato, replică Langdon fără a sta pe gânduri, obiectul acesta nu este piramida masonică.

— Deci e o simplă coincidenţă faptul că am găsit o piramidă ascunsă în inima Capitoliului, într-o încăpere secretă, aparţinând unui lider masonic?

Langdon se frecă la ochi, încercând să-şi limpezească mintea.

— Piramida asta de aici nu seamănă câtuşi de puţin cu

cea legendară. Piramida masonică e descrisă ca fiind enormă, cu vârful făurit din aur masiv.

Mai mult decât atât, piesa de aici, cu vârful ei retezat, nici măcar nu era o piramidă adevărată. Fără vârful ascuţit, constituia un simbol cu totul diferit. Cunoscut sub denumirea de *Piramida Neterminată,* servea pentru a-i aminti omului că accederea la deplinul său potenţial era întotdeauna o acţiune în desfăşurare, încă nefinalizată. Şi totuşi, puţini îşi dădeau seama că acesta era simbolul cu cea mai largă răspândire din lume. *„Peste douăzeci de miliarde de exemplare tipărite.”* Prezentă pe fiecare bancnotă de un dolar aflată în circulaţie, Piramida Neterminată îşi aştepta răbdătoare vârful strălucitor, care plutea deasupra ei ca un memento al destinului încă neîmplinit al Americii şi al lucrării ce trebuia dusă până la capăt, atât în plan individual, cât şi la nivel naţional.

— Scoate-o de acolo, îi ceru Sato lui Anderson, arătând spre piramida din granit. Vreau s-o văd mai de aproape.

Şi începu să-i facă loc pe masă, împingând într-o parte craniul şi oasele încrucişate, fără pic de reverenţă. Langdon se simţea deja ca un netrebnic jefuitor de morminte, profanând un altar personal.

Căpitanul trecu pe lângă el, întinse braţele în nişă şi cuprinse piramida în palme. Izbutind cu greu s-o ridice din pricina unghiului incomod, o trase spre el şi o coborî, cu un bufnet sonor, pe masa din lemn. Apoi se retrase un pas, pentru a-i face loc directoarei.

Sato apropie lumânarea de piramidă şi-i studie suprafaţa lustruită. Îşi trecu degetele mici peste granitul neted, examinând fiecare centimetru pătrat al vârfului retezat şi apoi cele patru feţe. În cele din urmă pipăi şi partea din spate, după care se încrunta, părând dezamăgită.

— Domnule profesor, spuneai mai devreme că piramida masonică avea rolul de a proteja informaţii secrete.

— Da, conform legendei, aşa e.

— Deci, ipotetic vorbind, dacă socoate că asta e piramida masonică, răpitorul lui Peter crede automat şi că ea conţine

informaţii preţioase.

Langdon încuviinţă din cap, exasperat.

— Într-adevăr, deşi, chiar dacă ar găsi asemenea informaţii, probabil că nu le-ar putea descifra. În conformitate cu legenda, conţinutul piramidei este codificat, fiind neinteligibil pentru altcineva… în afară celor merituoşi.

— Poftim?

În ciuda faptului că răbdarea lui era la limită, Langdon răspunse pe un ton calm:

— Comorile mitologice sunt întotdeauna protejate, la ele neputând ajunge decât cei suficient de bravi pentru a trece de diverse încercări. Dacă vă amintiţi, în legenda sabiei înfipte în piatră, aceasta din urmă nu vibrează decât în mâna lui Arthur, care era pregătit din punct de vedere spiritual pentru a face faţă puterii extraordinare a sabiei. Piramida masonică are la bază aceeaşi idee. În acest caz, comoara este informaţia ascunsă, despre care se spune că ar fi consemnată într-un limbaj codificat – o limbă mistică, ale cărei cuvinte s-au pierdut –, acesta putând fi descifrat numai de cei merituoşi.

Un zâmbet vag apăru pe buzele directoarei.

— Aşa s-ar explica de ce aţi fost adus aici în seara asta.

— Scuzaţi?

Cu gesturi calme, Sato roti piramida pe masă, răsucind-o cu 180 de grade. A patra ei faţă reflecta acum lumina lumânării. Iar Robert Langdon o privea uluit.

— Se pare, rosti Sato, că cineva vă consideră merituos.

CAPITOLUL 40

„Ce face Trish de nu mai vine?”

Katherine Solomon îşi privi din nou ceasul. Uitase să-l prevină pe doctorul Abaddon în legătură cu bizara „călătorie” până în laboratorul ei, dar nu vedea cum întunericul de pe traseu ar fi putut să-l întârzie atât de mult. *„Ar fi trebuit să ajungă până acum.”*

Se duse până la intrare şi deschise uşa dublată cu plumb, privind stăruitor în beznă. Ascultă o clipă, dar nu auzi nimic.

— Trish! strigă apoi, vocea fiindu-i înghiţită de neantul negru. Tăcere.

Descumpănită, închise uşa, luă telefonul mobil şi sună în holul central.

— Katherine sunt! Trish este acolo?

— Nu, doamnă, răspunse paznicul. S-a întors la laborator, împreună cu oaspetele dumneavoastră, acum circa zece minute.

— Serios? Nu cred că au ajuns nici măcar în Platforma Cinci deocamdată.

— Staţi puţin, să verific. După o pauză în care Katherine îl auzi tastând la computerul lui, omul reveni la telefon: Aveţi dreptate. Înregistrările cartelei de acces a doamnei Dunne arată că nu a deschis încă uşa Platformei Cinci. Ultima ei accesare a fost acum opt minute… la Platforma Trei. Probabil că îi oferă oaspetelui dumneavoastră un mic tur al împrejurimilor.

Katherine se încruntă. *„Aşa s-ar zice.”* Vestea era oarecum ciudată, însă era sigură că Trish nu avea să zăbovească mult în Platforma 3. *„Mirosul de acolo e cumplit.”*

— Mulţumesc, spuse ea. Fratele meu a sosit?

— Nu, doamnă, încă nu.

— Mulţumesc încă o dată!

Katherine încheie convorbirea, cuprinsă de un tremur

neaşteptat. Senzaţia o luă prin surprindere, dar numai pentru o clipă; era exact aceeaşi tulburare pe care o resimţise mai devreme, când intrase în casa doctorului Abaddon. Intuiţia ei feminină dăduse însă greş acolo. Rău de tot.

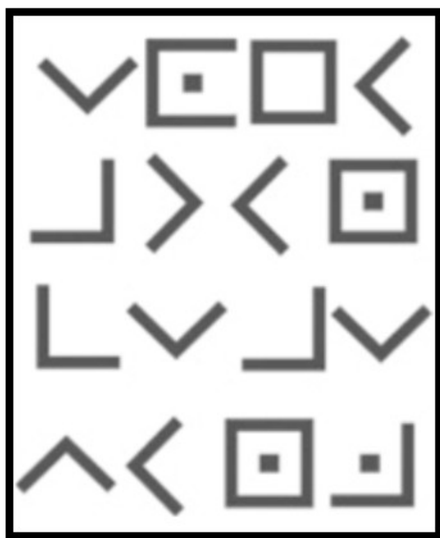
„Nu s-a întâmplat nimic”, îşi spuse ea.

CAPITOLUL 41

Robert Langdon examină piramida de piatră. *„Imposibil!”*

— Un străvechi limbaj codificat, comentă Sato, fără a ridica ochii spre el. Ia spuneţi-mi, ceea ce avem aici intră în această categorie?

Pe cea de-a patra faţă a piramidei, şaisprezece caractere fuseseră gravate în granitul lustruit.

Alături de profesor, Anderson stătea cu gura căscată, ca o imagine în oglindă a lui Langdon; părea că tocmai văzuse un soi de scriere extraterestră.

— Domnule profesor, insistă Sato. Bănuiesc că puteţi descifra mesajul.

— De ce aţi presupune una ca asta?

— Fiindcă aţi fost *adus* aici, domnule profesor! Aţi fost ales. Inscripţia asta pare a fi un fel de cod şi, ţinând seama de reputaţia dumneavoastră, îmi este evident că aţi fost

adus pentru a o descifra.

După experienţele sale de la Roma şi de la Paris, Langdon primise, într-adevăr, o sumedenie de solicitări prin care era rugat să ajute la descifrarea unora dintre misterioasele coduri încă neelucidate ale istoriei: Discul de la Phaistos, Cifrul Dorabella sau enigmaticul Manuscris Voynich.

Sato îşi trecu un deget peste inscripţie.

— Îmi puteţi spune ce semnificaţie au figurile acestea?

„Nu sunt figuri, o corectă Langdon în sinea lui. *Sunt simboluri.”* Limbajul îl recunoscuse imediat: un cifru criptat din secolul al XVII-lea. Şi ştia foarte bine cum să-l spargă.

— Doamnă, rosti el pe un ton ezitant, piramida este proprietatea lui Peter Solomon.

— Personală sau nu, codul ăsta este în mod cert motivul pentru care aţi fost adus în Washington şi nu vă dau de ales în această privinţă. Vreau să ştiu ce înseamnă!

Se auzi un ţiuit sonor şi Sato îşi scoase din buzunar BlackBerry-ul, studiind câteva secunde mesajul primit. Era uimitor că reţeaua wireless internă a Capitoliului era funcţională chiar şi la o asemenea adâncime în subteran.

Directoarea mormăi nedesluşit şi ridică dintr-o sprânceană, aruncându-i lui Langdon o privire ciudată.

— Căpitane! spuse ea, întorcându-se spre Anderson. Două vorbe între patru ochi, dacă se poate.

Îi făcu semn s-o însoţească şi se retraseră amândoi în întunericul coridorului, lăsându-l pe Langdon singur în lumină pâlpâitoare din Camera de Reflecţie a lui Peter.

Anderson se întrebă când se va sfârşi oare seara asta. *„O mână retezată în Rotonda mea?! Un altar al morţii în subsol?! Inscripţii bizare pe o piramidă din piatră?!”* Dintr-odată, meciul celor de la Redskins nu mai părea deloc important.

Urmând-o pe Sato în bezna de pe culoar, căpitanul aprinse lanterna. Lumina era foarte slabă, dar mai bună decât nimic. Directoarea îl conduse câţiva metri mai jos pe coridor, astfel încât să iasă din raza vizuală a lui Langdon.

— Uită-te la asta, îi şopti ea, întinzându-i telefonul BlackBerry. Anderson luă aparatul şi privi ecranul luminos, pe care se distingea o imagine în alb-negru: scanarea cu raze X a sacului de umăr al lui Langdon, pe care o solicitase Sato mai devreme. Ca de obicei, obiectele cu densitatea cea mai mare apăreau în imaginile cu raze X în albul cel mai strălucitor. În sacul lui Langdon, un singur element le eclipsa pe toate celelalte în intensitate. În mod clar foarte dens ca structură, obiectul strălucea aidoma unui giuvaier în amestecul neclar al celorlalte lucruri personale. Forma lui era inconfundabilă.

„A purtat chestia asta cu el toată seara?” Anderson ridică spre Sato o privire mirată.

— De ce nu ne-a spus nimic despre ea?

— O întrebare al naibii de bună!

— Forma… Nu poate fi o coincidenţă.

— Nu, replică Sato, în glas răzbătându-i mânia. Aşa zic şi eu!

Un uşor foşnet pe coridor îi atrase atenţia căpitanului. Surprins, îndreptă lanterna într-acolo. Fasciculul slab nu dezvălui decât culoarul pustiu, mărginit de uşi deschise.

— Alo? strigă Anderson. E cineva acolo? Tăcere.

Sato îl privi ciudat; probabil că ea nu auzise nimic. Căpitanul mai ascultă un moment şi pe urmă renunţă. *„Trebuie să ies de aici!”*

Singur în cămăruţa luminată doar de flacăra lumânării, Langdon îşi trecu degetele peste muchiile ascuţite ale simbolurilor gravate pe piramidă. Era curios să afle ce spunea mesajul, dar nu avea de gând să încalce intimitatea lui Peter Solomon mai mult decât o făcuseră deja. *„Şi de ce-i pasă oare nebunului ăluia de o mică piramidă?”*

— Avem o problemă, domnule profesor, răsună vocea lui Sato în spatele lui. Tocmai am primit nişte informaţii noi şi sunt sătulă până peste cap de minciunile dumitale!

Langdon se întoarse şi o văzu pe directoarea DS înaintând spre el, cu BlackBerry-ul în mână şi cu priviri furibunde. Luat prin surprindere, ridică ochii spre Anderson

căutând ajutor, dar acesta se postase în cadrul uşii, cu o expresie deloc compătimitoare pe figură. Sato ajunse lângă Langdon şi-i vârî telefonul sub nas.

Nedumerit, el se uită la ecranul pe care se vedea o fotografie în alb-negru, ca un negativ fantomatic. Imaginea părea a înfăţişa o grămadă de obiecte, unul dintre ele strălucind intens. Deşi aşezat pieziş şi nu tocmai în mijloc, acesta era în chip limpede, inconfundabil, o mică piramidă cu vârful ascuţit.

„O piramidă mică?” Langdon îşi ridică privirea spre Sato.

— Ce-i asta?

Întrebarea păru a o înfuria şi mai tare.

— Pretindeţi că nu ştiţi?

Profesorul îşi ieşi la rândul său din sărite.

— Nu pretind nimic! N-am mai văzut chestia asta niciodată în viaţa mea!

— Pe dracu’! îl repezi Sato, strigătul ei răsunând în spaţiul îngust şi umed. „Chestia asta” s-a aflat toată seara în sacul dumitale de umăr!

Langdon îşi curmă vorba. Privirea îi coborî încet spre sacul din piele, apoi se ridică din nou spre ecranul BlackBerry-ului. *„Dumnezeule… pachetul!”* Se uită mai atent la imagine. Şi acum observă. Un cub difuz ce înconjura piramida. Stupefiat, îşi dădu seama că privea un fel de radiografie a sacului său… şi a pachetului cubic misterios pe care i-l încredinţase Peter. Cubul era, de fapt, o cutie… în care se află o mică piramidă.

Langdon dădu să vorbească, însă nu izbuti să rostească nici un cuvânt. Şi, în clipa în care o nouă revelaţie îl copleşi, simţi cum i se taie răsuflarea. O revelaţie simplă. Pură. Devastatoare.

„Dumnezeule!” Întoarse privirea spre piramida retezată de pe masă. Partea de sus era plată, ca un mic pătrat: un spaţiu gol, aşteptându-şi piesa finală… piesa care avea s-o transforme dintr-o Piramidă Neterminată într-una Adevărată.

Şi Langdon realiză că micuţa piramidă din sacul lui nu era

de fapt o piramidă... ci doar vârful uneia. În acea secundă, înţelese că el, şi numai el, putea dezlega misterele piramidei de aici.

„La mine se află piesa finală. Şi ea este, într-adevăr... un talisman." Când Peter îi spusese că în pachet se află un talisman, Langdon se amuzase. Acum îşi dădea însă seama că prietenul lui avusese dreptate. Micul vârf aflat în posesia sa chiar era un talisman, dar nu unul de tip magic... ci unul de sorginte mult, mult mai veche. Cu secole înainte de a căpăta conotaţii magice, termenul „talisman" avusese o cu totul altă semnificaţie: completare, împlinire. Provenit din grecescul *telesma,* cu sensul „complet", cuvântul desemna un obiect sau un concept care completa un altul, întregindu-l. *Elementul desăvârşitor.* Simbolistic vorbind, vârful de piramidă era talismanul suprem, care transforma Piramida Neterminată într-un simbol al perfecţiunii depline.

În mintea profesorului se aşternea o supranaturală înţelegere, care îl obliga să recunoască un adevăr bizar: cu excepţia dimensiunilor sale reduse, piramida din piatră găsită în Camera de Reflecţie a lui Peter părea să se transforme, încetul cu încetul, în ceva ce aducea cu legendara Piramidă Masonică.

Judecând după intensitatea luminoasă a obiectului pe imaginea în alb-negru, Langdon bănuia că era confecţionat dintr-un metal... un metal foarte dens. Nu avea cum să ştie însă dacă era sau nu din aur şi nici nu avea de gând să-şi lase mintea atrasă pe făgaşuri periculoase. *„Piramida asta e prea mică. Codul e prea uşor de descifrat. Şi pe urmă... e un mit, pentru numele Domnului!"* Sato îl privea fix.

— Pentru un om cu o minte sclipitoare, domnule profesor, în seara asta aţi făcut nişte alegeri destul de tâmpite. Să-l minţiţi pe un director al serviciilor speciale?! Să obstrucţionaţi cu bună ştiinţa o investigaţie a CIA?!

— Vă pot explica, dacă îmi permiteţi.

— Ne veţi explica la sediul CIA. Din acest moment, consideraţi-vă arestat!

Langdon încremeni.

— Nu puteţi vorbi serios!

— Ba vorbesc foarte serios! V-am explicat clar că miza acestei seri este una foarte mare, şi totuşi aţi ales să nu cooperaţi. Vă sugerez să începeţi neîntârziat să vă gândiţi la descifrarea inscripţiei de pe piramidă, fiindcă odată ce vom ajunge la CIA… Sato se întrerupse, ridică telefonul BlackBerry şi fotografie simbolurile gravate pe piramidă, după care îşi continuă ideea: … analiştii mei o vor face în locul dumneavoastră.

Langdon intenţionă să protesteze, dar Sato se întorsese deja spre Anderson, care stătea în dreptul uşii.

— Căpitane, pune piramida de piatră în sacul lui Langdon şi ia-l cu totul. Mă ocup eu de arestarea profesorului. Arma dumitale, te rog!

Chipul lui Anderson era impenetrabil. Bărbatul se apropie, îşi desprinse din mers hamul de pe umăr şi-i dădu pistolul lui Sato, care îl aţinti imediat spre Langdon.

Profesorul privea ca prin vis cele din jurul său. *„Nu mi se poate întâmpla aşa ceva!”*

Anderson ajunse în dreptul lui Langdon, îi luă sacul din piele de pe umăr, se duse spre masă şi-l aşeză pe scaun. Îi deschise fermoarul, îi lărgi gura şi, ridicând cu greu piramida de piatră de pe masă, o puse în sac, alături de notiţele profesorului şi de micul pachet pătrăţos.

Deodată, se auzi un foşnet pe coridor. Silueta întunecată a unui bărbat se materializă în cadrul uşii, năvălind în cameră şi repezindu-se spre Anderson, aflat cu spatele. Căpitanul nu apucă să-şi dea seama ce se petrecea. Într-o fracţiune de secundă, necunoscutul îl izbi cu umărul în spinare. Anderson fu aruncat în faţă, lovindu-se cu capul de marginea nişei din piatră, apoi se prăbuşi inert peste masă, azvârlind în aer oasele şi celelalte obiecte. Clepsidra se făcu ţăndări pe podea. Lumânarea căzu şi ea, încă arzând.

Sato se clătină pe picioare în mijlocul acelui haos, aţinti pistolul, dar necunoscutul înhăţă un femur şi o izbi cu el în umăr. Cu un strigăt de durere, directoarea se prăvăli pe spate, scăpând arma din mână. Noul venit o îndepărtă cu o

lovitură de picior şi se răsuci spre Langdon. Omul era înalt şi zvelt, un afro-american elegant, pe care profesorul nu-l mai văzuse în viaţa sa.

— Ia piramida, îi ordonă acesta. Şi vino după mine!

CAPITOLUL 42

Bărbatul de culoare care îl conducea pe Langdon prin labirintul subteran al Capitoliului era în mod cert un om înzestrat cu putere. Pe lângă faptul că ştia să se orienteze perfect printre coridoarele şi încăperile de aici, ţinea în mână un inel cu chei ce păreau să descuie toate uşile pe care le întâlneau în cale.

Langdon îl urmă, urcând în grabă o scară pe care n-o mai văzuse înainte. Cureaua sacului de piele îi muşca din carnea umărului. Piramida din piatră era atât de grea, încât se temea că bareta se va rupe.

Ceea ce se petrecuse în ultimele minute sfida orice logică, iar acum profesorul se lăsa condus exclusiv de instinct. Ceva din interiorul lui îi spunea să aibă încredere în acest necunoscut. Nu numai că-l salvase pe el de arestare, dar riscase considerabil pentru a proteja piramida lui Peter Solomon. *„Sau ce-o fi ea."* Deşi motivaţia lui rămânea deocamdată un mister, Langdon zărise un sugestiv lucru auriu pe mâna bărbatului: un inel masonic, cu phoenix-ul bicefal şi cu numărul 33. Ceea ce însemna că afro-americanul şi Peter Solomon erau mai mult decât prieteni buni; erau confraţi masonici de cel mai înalt grad.

Langdon îl urmă până în capătul scărilor, apoi pe un alt coridor, după care pe o uşă fără însemne ce dădea într-un spaţiu administrativ. Trecură în fugă pe lângă cutii cu materiale şi saci de gunoi, cotind-o brusc pe o uşă de serviciu şi pătrunzând într-o lume cu totul neaşteptată – un fel de sală elegantă de cinematograf. Bărbatul de culoare înaintă pe culoarul lateral al acesteia şi apoi ieşi, pe uşile principale, în lumina unui atrium vast. Langdon îşi dădu seama că ajunseseră în Centrul pentru Vizitatori, pe unde intrase în clădire cu câteva ore mai devreme.

Din păcate, acolo era şi un agent din serviciul de pază al Capitoliului.

Când ajunseră faţă-n faţă cu el, se opriră şi pentru o clipă se uitară tăcuţi unii la alţii. Langdon îl recunoscu imediat pe tânărul hispanic de la aparatul de scanare cu raze X.

— Ofiţer Nuñez, spuse afro-americanul, nici un cuvânt! Urmează-mă!

Tânărul nu părea în largul lui, dar se supuse fără a comenta.

„Cine e individul ăsta?”

Împreună, toţi trei se îndreptară în grabă spre colţul sud-estic al centrului pentru vizitatori, ajungând într-un mic hol, unde două uşi masive erau blocate cu nişte conuri de sicomori portocalii. Acestea erau sigilate cu bandă adezivă, probabil pentru a împiedica să pătrundă praful. Bărbatul de culoare jupui banda adezivă, după care începu să caute printre cheile de pe inel, adresându-i-se în acelaşi timp tânărului paznic:

— Prietenul nostru, căpitanul Anderson, este în sub-subsol. S-ar putea să fie rănit. Ar trebui să vezi ce face.

— Da, domnule, răspunse Nuñez, cu un aer pe cât de nedumerit, pe atât de alarmat.

— Şi, bagă de seamă: pe noi nu ne-ai văzut.

Găsind cheia căutată, bărbatul o scoase de pe inel, acţionă încuietoarea dublă, deschise uşa de oţel şi apoi îi azvârli cheia lui Nuñez.

— Încuie în urma noastră. Aşează banda la loc cât de bine poţi. Pune cheia în buzunar şi nu sufla nici o vorbă. Nimănui. Inclusiv căpitanului. E limpede, ofiţer Nuñez?

Tânărul privi cheia de parcă tocmai i s-ar fi încredinţat un giuvaier preţios.

— Da, domnule!

Afro-americanul trecu grăbit pragul, iar Langdon îl urmă. Nuñez încuie uşile grele în spatele lor; o clipă mai târziu putea fi auzit cum încerca să lipească la loc banda adezivă.

— Domnule profesor, spuse necunoscutul în vreme ce străbăteau cu paşi repezi un culoar cu aspect modern, aflat în mod evident încă în construcţie. Numele meu este Warren Bellamy. Peter Solomon îmi este prieten.

Langdon îi aruncă o privire uimită. *„Dumneata eşti Warren Bellamy?”* Nu-l întâlnise niciodată până acum pe Arhitectul Capitoliului, însă numele i-l cunoştea bine.

— Peter mi-a vorbit numai în termeni laudativi despre dumneavoastră, continuă Bellamy, şi regret că ne cunoaştem în asemenea circumstanţe nefericite.

— Peter are probleme foarte mari. Mâna i-a…

— Ştiu. Tonul lui Bellamy era sumbru. Şi mă tem că asta nu-i nici jumătate din ceea ce se petrece.

Ajunseseră la capătul porţiunii iluminate a culoarului, care cotea brusc la stânga. Bucata care urma era cufundată în beznă.

— Staţi puţin, spuse Bellamy şi dispăru într-o cămăruţă electrică de alături, din care ieşea un mănunchi de cabluri groase, portocalii, ce şerpuiau mai departe în întunericul de pe culoar.

Langdon aşteptă, în vreme ce Arhitectul cotrobăia înăuntru. În cele din urmă, probabil că găsi întrerupătorul ce alimenta cablurile, fiindcă drumul din faţa lor se lumină brusc.

Profesorul rămase cu gura căscată.

La fel ca Roma, Washingtonul era un oraş străbătut de tuneluri subterane şi de pasaje secrete. Cel ce se întindea dinaintea lor îi amintea lui Robert Langdon de enigmaticul pod care făcea legătura între Vatican şi Castel Sant’Angelo. *Lung. Întunecat. Îngust.* Spre deosebire de *passetto* însă, pasajul de aici era modern şi nefinisat. Încă în şantier, era atât de lung, încât, în depărtare, părea a se îngusta până ce pereţii laterali se uneau. Unica sursă de iluminat era un şir de becuri provizorii, care parcă nu făcea altceva decât să accentueze lungimea incredibilă a tunelului.

Bellamy făcuse deja primii paşi.

— Urmaţi-mă! Atenţie unde puneţi piciorul!

Langdon se supuse ca în transă, întrebându-se unde Dumnezeu ducea tunelul.

În acelaşi moment, Mal’akh ieşi din Platforma 3 şi porni în

grabă pe coridorul pustiu al CSMS, spre Platforma 5. Ţinea în mână cardul de acces al lui Trish, şoptind abia auzit:

— Zero opt zero patru.

În minte îi zăbovea însă un alt gând. Tocmai primise un mesaj urgent din interiorul Capitoliului. *„Persoana mea de contact întâmpină probleme neprevăzute.”* Cu toate astea, veştile erau încurajatoare: Robert Langdon avea acum şi piramida, şi vârful ei. În ciuda felului neaşteptat în care se petrecuseră lucrurile, piesele esenţiale începeau să se îmbine. Era ca şi cum însuşi destinul dirija evenimentele din această seară, pentru a asigura izbânda lui Mal'akh.

CAPITOLUL 43

Langdon se grăbi pentru a ţine pasul cu ritmul alert impus de Warren Bellamy în timp ce străbăteau tunelul în tăcere. Până acum, Arhitectul Capitoliului părea categoric mai hotărât să pună o distanţă cât mai mare între Sato şi piramida de piatră decât să-i explice profesorului ce se petrecea. Iar Langdon începuse să se teamă că situaţia era mult mai complexă decât îşi imagina el.

„CIA? Arhitectul Capitoliului? Masoni din gradul treizeci şi trei?”

Sunetul strident al unui mobil sfârtecă aerul. Langdon îşi scoase telefonul din buzunarul sacoului.

— Alo?

Îi răspunse o voce şoptită, familiară:

— Domnule profesor, aud că ai o companie neaşteptată.

Un fior îngheţat îl cuprinse.

— Unde mama naibii e Peter? întrebă el şi glasul lui stârni ecouri în tunelul îngust.

Alături de el, cu un aer preocupat, Warren Bellamy îi făcu semn să nu se oprească din mers.

— Nu-ţi face griji, replică vocea. Aşa cum ţi-am spus, Peter este în siguranţă.

— I-ai tăiat mâna, pentru numele lui Dumnezeu! Are nevoie de un medic!

— Are nevoie de un preot. Dar dumneata îl poţi salva. Dacă faci ceea ce-ţi cer, Peter va trăi. Îţi dau cuvântul meu.

— Cuvântul unui nebun n-are nici o valoare pentru mine.

— Nebun? Domnule profesor, nu mă îndoiesc că apreciezi reverenţa cu care am respectat în seara asta protocoalele antice. Mâna Misterelor te-a îndrumat către un portal: piramida ce făgăduieşte să dezvăluiască înţelepciunea străveche. Ştiu că acum este la dumneata.

— Şi crezi că asta e piramida masonică? E doar o bucată de piatră!

Replica lui fu urmată de un moment de tăcere.

— Domnule Langdon, eşti prea inteligent ca să faci pe prostul. Ştii foarte bine ce ai descoperit în seara asta. O piramidă de piatră… ascunsă în inima Washingtonului… de către un mason de prim rang…

— Alergi după un mit! Orice ţi-a spus Peter, a făcut-o sub stăpânirea fricii. Legenda piramidei masonice e o ficţiune. Masonii n-au construit nici o piramidă menită să protejeze o înţelepciune ascunsă. Şi chiar dacă au făcut-o, piramida asta e mult prea mică pentru a fi ceea ce-ţi închipui tu că e.

Omul începu să râdă.

— Bag de seamă că Peter nu ţi-a spus prea multe. Şi totuşi, domnule Langdon, indiferent ce crezi despre ea, vei face aşa cum îţi spun. Ştiu că piramida pe care o porţi cu dumneata are o inscripţie gravată. Vei descifra acest mesaj pentru mine. După aceea, şi numai după aceea, ţi-l voi înapoia pe Peter Solomon.

— Nu ştiu ce crezi că-ţi va dezvălui inscripţia, dar în nici un caz nu e vorba despre Misterele Antice.

— Sigur că nu. Misterele sunt mult prea ample pentru a fi scrise pe o faţă a unei piramide din piatră.

Replica individului îl luă prin surprindere pe Langdon.

— Dar dacă mesajul gravat nu conţine Misterele Antice, atunci obiectul ăsta nu este piramida masonică! Legenda spune clar că piramida masonică a fost construită pentru a proteja Misterele Antice!

Tonul necunoscutului avea acum o nuanţă condescendentă.

— Domnule Langdon, piramida masonică a fost construită într-adevăr pentru a proteja Misterele Antice, dar este aici un clenci pe care se pare că nu l-ai sesizat. Peter nu ţi-a povestit? Forţa piramidei masonice rezidă în faptul că dezvăluie nu misterele în sine… ci locul secret în care sunt ele îngropate.

Langdon făcu o grimasă sceptică.

— Descifrează inscripţia, continuă vocea, şi ea îţi va dezvălui locul în care este ascunsă cea mai de preţ

comoară a omenirii. Peter nu ţi-a încredinţat comoara însăşi, domnule profesor, sfârşi necunoscutul, izbucnind în râs.

— Stai puţin! replică Langdon, oprindu-se brusc în loc. Spui că piramida este… o hartă?

Bellamy se opri la rându-i, cu un aer şocat şi deopotrivă alarmat. În mod cert, omul cu care vorbea Langdon atinsese un punct sensibil. *„Piramida este o hartă.”*

— Această hartă, continuă vocea, sau piramidă, portal ori cum vrei să-i spui… a fost creată cu mult timp în urmă pentru ca locul în care au fost ascunse Misterele Antice să nu fie niciodată uitat… şi pierdut pentru istorie.

— O grilă cu şaisprezece simboluri nu prea arată a hartă.

— Aparenţele pot fi înşelătoare. Dar, oricum, numai domnia ta deţii abilitatea de a descifra inscripţia.

— Te înşeli, ripostă Langdon, amintindu-şi codul simplist. Oricine ar putea s-o descifreze! Nu e foarte sofisticată.

— Bănuiesc că piramida e mai complexă decât pare la prima vedere. Şi, în orice caz, nimeni altul nu are vârful piramidei.

Langdon revăzu cu ochii minţii mica piramidă din pachetul lui Peter. *„Ordine din haos?”* Nu mai ştia ce să creadă, dar piramida de piatră din sacul lui de umăr devenea tot mai grea cu fiecare clipă.

Mal'akh îşi apăsă mai bine telefonul la ureche, savurând sunetul respiraţiei agitate a lui Langdon.

— Acum am o treabă de rezolvat, domnule profesor… la fel ca şi domnia ta, de altfel. Sună-mă imediat ce ai descifrat harta. Vom merge împreună la locul ascunzătorii şi vom face schimbul. Viaţa lui Peter… pentru întreaga înţelepciune a tuturor timpurilor.

— Ba nu voi face nimic, zise răspicat Langdon. Mai ales în lipsa unei dovezi că Peter e viu.

— Îţi sugerez să nu mă pui la încercare. Nu eşti decât o minusculă rotiţă într-o maşinărie vastă. Dacă nu mă asculţi, sau dacă încerci să mă găseşti, Peter moare. Ţi-o jur!

— Din câte ştiu eu, e deja mort.

— Este cât se poate de viu, domnule profesor, şi are o disperată nevoie de ajutorul pe care i-l poţi oferi.

— Dar ce cauţi, de fapt? strigă Langdon în telefon.

Mal'akh zăbovi înainte de a răspunde.

— Mulţi oameni au căutat Misterele Antice şi le-au pus puterile sub semnul întrebării. În seara asta, eu voi demonstra că misterele sunt reale.

Langdon rămase tăcut.

— Sugestia mea este să treci imediat la treabă cu harta, adăugă vocea şoptită. Am nevoie de informaţia asta azi.

— Azi?! Dar e trecut de ora nouă seara!

— Exact. *Tempus fugit.*

CAPITOLUL 44

În New York, redactorul Jonas Faukman se pregătea să stingă luminile în biroul său din Manhattan, când sună telefonul. Nu avea de gând să răspundă la o asemenea oră, însă văzu pe ecran identitatea apelantului. *„Asta chiar e bună!”* comentă el în gând, întinzând mâna după receptor.

— Încă îţi mai publicăm cărţile? întrebă el, pe jumătate serios, pe jumătate în glumă.

— Jonas! Vocea lui Langdon părea tulburată. Slavă Domnului că eşti acolo! Am nevoie de ajutorul tău.

Faukman se lumină la faţă.

— Ai ceva pagini pentru mine, Robert? *„În sfârşit?”* adăugă în sinea lui.

— Nu, îmi trebuie o informaţie. Anul trecut te-am pus în legătură cu o cercetătoare pe nume Katherine Solomon, sora lui Peter Solomon.

Faukman se încruntă. *„N-are pagini pentru mine.”*

— Căuta un editor pentru o carte de noetică. Îţi aminteşti de ea? insistă Langdon.

Redactorul îşi dădu ochii peste cap.

— Sigur, mi-o amintesc! Şi mii de mulţumiri pentru o asemenea clientă! Nu numai că a refuzat să mă lase să citesc despre rezultatele cercetărilor ei, dar nici nu vrea să publice nimic până la nu ştiu ce dată magică din viitor!

— Jonas, ascultă-mă, nu am timp! Îmi trebuie numărul de telefon al lui Katherine. Acum! Îl ai?

— Trebuie să te previn... îmi pari cam disperat. Femeia arată bine, dar n-o s-o impresionezi dacă...

— Nu glumesc, Jonas! Am nevoie de numărul ei urgent!

— Bine, stai puţin.

Cei doi erau prieteni de mulţi ani, astfel că Faukman îşi dădea seama când Langdon vorbea serios. Tastă numele Katherine Solomon într-o fereastră de căutare şi începu să verifice pe serverul editurii.

— Caut acum, spuse el la telefon. Şi dacă vrei un sfat, când o suni, ar trebui să n-o faci de la piscină. Pare că vorbeşti dintr-o celulă, de undeva.

— Nu sunt la piscină. Sunt într-un tunel de sub Capitoliu.

Din vocea lui, Faukman îşi dădu seama că nu glumea deloc. *„Ce-o fi cu tipul ăsta?”*

— Robert, de ce nu poţi să stai pur şi simplu acasă şi să scrii? Gata, aşteaptă o secundă, continuă redactorul după un semnal sonor al computerului. Parcurse o listă de e-mailuri, apoi zise: Am găsit numărul. Se pare că nu-l am decât pe cel de mobil.

— E bun!

Faukman îi dictă numărul.

— Mulţumesc, Jonas, zise Langdon pe un ton recunoscător. Îţi rămân dator.

— Îmi eşti dator cu un manuscris, Robert! Ai idee de când…

Dar convorbirea se întrerupse. Faukman se uită lung la receptor şi clătină din cap. Editurilor le-ar fi mult mai uşor dacă n-ar exista scriitorii!

CAPITOLUL 45

Katherine Solomon crezu că nu vede bine atunci când observă numele apelantului pe mobil. Îşi imaginase că apelul era de la Trish, care sună pentru a explica de ce ea şi doctorul Christopher Abaddon întârziaseră atât de mult. Dar nu era de la ea. Nici pe departe. Un zâmbet vag îi apăru pe buze. *„Oare cât de ciudată poate să devină seara asta?”* Deschise clapeta telefonului.

— Nu-mi spune! exclamă ea pe un ton glumeţ. Celibatar studios caută cercetătoare singură?

— Katherine! rosti vocea profundă care îi aparţinea lui Robert Langdon. Slavă Domnului că eşti bine!

— Sigur că sunt bine, replică ea, surprinsă. Lăsând la o parte faptul că nu m-ai mai sunat niciodată după petrecerea de vara trecută, de la Peter.

— S-a întâmplat ceva în seara asta. Te rog să mă asculţi! Vocea de obicei sigură pe sine a lui Robert Langdon părea tulburată. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun aşa ceva, dar… Peter are probleme serioase.

Zâmbetul lui Katherine dispăru.

— Despre ce vorbeşti?

— Peter… Langdon ezită, ca şi când şi-ar fi căutat cuvintele. Nu ştiu cum să-ţi spun, dar Peter a fost… luat. Nu ştiu sigur cum şi de către cine, însă…

— Luat? Robert, mă sperii! Luat… unde?

— Luat prizonier. Vocea lui Langdon începuse să tremure. Trebuie să se fi întâmplat astăzi mai devreme, sau poate ieri.

— Robert, gluma nu mi se pare bună, replică ea înfuriată. Fratele meu e bine. Tocmai am vorbit cu el, acum un sfert de oră!

— Ai vorbit cu el? Langdon părea uluit.

— Da. Mi-a trimis un mesaj pentru a-mi spune că vine la laborator.

— Ţi-a trimis un mesaj… Deci nu i-ai auzit de fapt glasul?

— Nu, dar…

— Ascultă-mă, Katherine! Mesajul pe care l-ai primit nu era de la Peter. Cineva are telefonul fratelui tău. Şi e un ins periculos. Pe mine m-a păcălit şi m-a adus la Washington în seara asta.

— Te-a păcălit?! Nu înţeleg ce vorbeşti!

— Ştiu, îmi pare rău! Langdon părea nefiresc de confuz. Katherine, reluă el, cred că şi tu eşti în pericol.

Katherine Solomon era sigură că Robert Langdon nu ar glumi niciodată cu aşa ceva, însă acum părea că îşi pierduse minţile.

— Eu sunt bine, răspunse ea. Sunt încuiată într-o clădire securizată!

— Citeşte-mi mesajul primit de la telefonul lui Peter. Te rog!

Năucită, Katherine deschise mesajul şi i-l citi, simţind un fior rece pe şira spinării atunci când ajunse la partea finală, referitoare la doctorul Abaddon: *„Invită-l şi pe Dr. Abaddon, dacă poate. Am deplină încredere în el…”*

— O, Doamne! exclamă Langdon pe un ton plin de spaimă. Şi l-ai invitat în laborator?

— Da! Asistenta mea tocmai s-a dus să-l întâmpine. Îi aştept să vină dintr-un moment în…

— Katherine, pleacă de acolo! răcni Langdon. Acum!

În celălalt capăt al CSMS, în camera sistemelor de securitate, un telefon începu să sune, acoperind sonorul meciului. Agentul de serviciu oftă şi-şi luă iar căştile de la urechi.

— Holul central, spuse el. Sunt Kyle.

— Kyle, aici e Katherine Solomon!

Vocea ei părea speriată, cu răsuflarea tăiată.

— Doamnă, fratele dumneavoastră n-a sosit încă…

— Unde e Trish? O vezi pe vreunul dintre monitoare?

Agentul de securitate îşi roti scaunul, ca să poată privi ecranele.

— N-a ajuns încă înapoi la Cub? întrebă el.

— Nu!

Acum îşi dădu Kyle seama că doamna Solomon gâfâia, ca şi când ar fi alergat. *„Ce s-o întâmpla acolo?”*

Paznicul acţionă în grabă comenzile video, trecând de la o imagine la alta în ritm accelerat.

— Gata, imediat, derulez… iat-o pe Trish cu oaspetele dumneavoastră ieşind din holul central… merg pe Stradă… derulez repede înainte… aha, au intrat în Platforma Udă… Trish îşi foloseşte cardul de acces pentru a deschide uşa… intră amândoi… derulez iar rapid… aha, au ieşit din Platforma Udă cu numai un minut în urmă… şi merg pe…

Brusc, agentul de securitate privi pieziş ecranul şi începu să deruleze mai încet.

— Staţi puţin! E ceva ciudat!

— Ce anume?

— Oaspetele dumneavoastră a ieşit singur din Platforma Udă.

— Trish a rămas înăuntru?

— Da, aşa se pare. Îl urmăresc acum pe domnul… E singur pe coridor.

— Unde e Trish? strigă Katherine, şi mai agitată.

— N-o văd pe înregistrările video, răspunse paznicul, şi el cu un început de îngrijorare în glas.

Se uită din nou la ecran şi observă că mânecile bărbatului păreau a fi ude… până la coate. *„Ce Dumnezeului o fi făcut acolo, în Platforma Udă?”* Şi îl văzu înaintând cu pas hotărât pe culoarul principal spre Platforma 5, ţinând în mână ceva ce aducea cu… un card de acces.

Agentul de securitate simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

— Doamnă Solomon, avem o problemă serioasă!

Seara asta era una a premierelor pentru Katherine Solomon.

Vreme de doi ani, nu folosise niciodată telefonul în interiorul neantului, şi nici nu străbătuse întunericul lui alergând din toate puterile. În acest moment însă, ţinea mobilul lipit de ureche în vreme ce alerga orbeşte în lungul

traversei nesfârşite de covor. De fiecare dată, când simţea cimentul sub picior, revenea în mijloc, continuând să gonească în beznă.

— El unde e acum? îl întrebă pe agentul de serviciu, abia izbutind să vorbească printre gâfâieli.

— Verific, replică acesta. Derulez repede înainte… da, iată-l mergând pe culoar… spre Platforma Cinci…

Katherine iuţi ritmul, sperând să ajungă la ieşire înainte de a risca să fie prinsă aici.

— Cât mai are până ce ajunge la intrarea Platformei Cinci?

Paznicul rămase tăcut o clipă.

— Doamnă, nu înţelegeţi, spuse el apoi. Eu încă derulez înregistrarea deja făcută. Ceea ce văd eu aici s-a întâmplat deja. Staţi puţin, reluă el după o nouă pauză, daţi-mi voie să verific pe monitorul de acces. Iar după alte câteva secunde: Doamnă, cardul domnişoarei Dunne figurează că a accesat intrarea în Platforma Cinci cu aproximativ un minut în urmă.

Katherine se opri în loc, în mijlocul abisului.

— A descuiat deja uşa către Platforma Cinci? întrebă ea şoptit în telefon.

Tânărul agent de securitate tastă frenetic la monitoarele sale.

— Da, se pare că a intrat acum… nouăzeci de secunde.

Katherine simţi cum îi înţepeneşte întregul corp. Răsuflarea i se tăie. Dintr-odată, întunericul din jur părea viu.

„E aici, cu mine.”

Într-o fracţiune de secundă, îşi dădu seama că unica lumină în oceanul de întuneric provenea de la telefonul ei.

— Trimite ajutoare, îi mai şopti paznicului. Şi du-te în Platforma Trei ca s-o ajuţi pe Trish!

Apoi îşi închise telefonul fără zgomot, iar lumina dispăru.

Bezna deplină o învălui.

Rămase complet nemişcată, respirând cât mai uşor cu putinţă. După câteva secunde, un damf înţepător de etanol

ajunse în faţa ei. Mirosul devenea tot mai puternic. Simţea o prezenţă la numai câţiva metri de ea, pe covor. În liniştea desăvârşită, i se părea că bătăile violente ale inimii o vor da de gol. Fără zgomot, îşi scoase pantofii şi se trase uşor spre stânga, ieşind de pe traversă. Cimentul era rece sub tălpile ei. Mai făcu un pas, depărtându-se de covor.

Unul dintre degetele de la picior îi trosni. În neclintirea din jur, sunetul răsuna ca un foc de pistol.

La numai câţiva metri distanţă, un foşnet de haine se năpusti spre ea pe nevăzute. Katherine sări într-o parte o frântură de secundă prea târziu şi un braţ puternic dădu s-o prindă, bâjbâind în beznă, degetele încercând cu furie să înhaţe ceva. Se răsuci exact în clipa în care o strânsoare ca de menghină îi prinse halatul şi o smuci înapoi, făcând-o să se clatine pe picioare.

Katherine îşi îndoi braţele în spate, ieşind din halat şi eliberându-se. Şi brusc, fără a avea habar încotro se îndreaptă, Katherine Solomon se pomeni alergând orbeşte, fără ţintă, în neantul nesfârşit.

CAPITOLUL 46

Deşi găzduieşte ceea ce mulţi au numit „cea mai frumoasă încăpere din lume”, Biblioteca Congresului este cunoscută nu atât pentru splendoarea ei, cât mai degrabă pentru vastele sale colecţii. Cu cei peste opt sute de kilometri de rafturi, suficient cât să acopere distanţa de la Washington, D.C. la Boston, deţine pe drept titlul de cea mai mare bibliotecă din lume. Şi totuşi, încă se extinde, într-un ritm de peste zece mii de articole pe zi.

Construită iniţial pentru a adăposti colecţia personală de cărţi de ştiinţă şi de filosofie a lui Thomas Jefferson, biblioteca rămâne un simbol al rolului pe care şi l-a asumat America: acela de a contribui la diseminarea cunoaşterii în lume. Fiind una dintre primele clădiri din Washington iluminate electric, a strălucit la propriu aidoma unui far în întunecimea Lumii Noi.

După cum îi sugerează şi numele, Biblioteca Congresului a fost fondată pentru a servi membrilor Congresului, care îşi desfăşurau activitatea peste drum, în clădirea Capitoliului. Această legătură străveche dintre bibliotecă şi Capitoliu a fost consolidată recent prin construirea unei conexiuni fizice: un tunel lung între ele, pe sub Independence Avenue.

În această seară, în tunelul slab luminat, Robert Langdon îl urmă pe Warren Bellamy printr-o zonă încă în construcţie, încercând să-şi domolească îngrijorarea pe care o simţea pentru Katherine. *„Smintitul a ajuns în laboratorul ei?!”* Nici nu-şi putea imagina de ce. Când îi telefonase pentru a o avertiza, îi spusese înainte de a închide locul exact în care să vină pentru a se întâlni cu el. *„Cât mai avem până la capătul afurisitului ăstuia de tunel?!”* Capul îi vuia, asaltat de un adevărat torent de gânduri: Katherine, Peter, masonii, Bellamy, piramidele, profeţiile antice... şi o hartă.

Alungându-şi frământările, grăbi pasul. *„Bellamy mi-a*

promis nişte răspunsuri.”

Când, în sfârşit ajunseră la capătul tunelului, Arhitectul îl conduse dincolo de nişte uşi duble, şi ele aflate încă în construcţie. Fiindcă nu avea cum să le încuie în urma lor, Bellamy improviză ceva, proptind precar o scară de aluminiu de tăblia exterioară a uşilor. Apoi puse deasupra ei o găleată metalică. Dacă cineva ar încerca să intre, găleata s-ar rostogoli cu zgomot pe podea.

„Ăsta-i sistemul nostru de alarmă?!” Langdon privi sceptic găleata, sperând că Bellamy avea totuşi un plan de siguranţă mai eficient pentru seara asta. Totul se întâmplase atât de repede, încât abia acum începea să proceseze repercusiunile fugii sale cu Arhitectul. *„Am evadat din custodia CIA.”*

În faţa lui, Bellamy coti după un colţ, iar Langdon îl urmă pe o scară largă, blocată de conuri de semnalizare portocalii. Sacul de piele îi apăsa greu umărul.

— Piramida de piatră, spuse el în vreme ce urcau. Eu tot nu înţeleg…

— Nu aici, îl întrerupse Bellamy. O vom examina în lumină. Ştiu eu un loc sigur.

Langdon se îndoia că există un asemenea loc pentru un om care tocmai îl atacase pe directorul Departamentului pentru Securitate al CIA.

Când ajunseră în capătul scărilor, intrară într-o sală largă, cu stuc şi marmură italiană, pereţii purtând decoraţiuni aurite. Pe marginile ei se aflau opt perechi de statui, toate înfăţişând-o pe zeiţa Minerva. Bellamy continuă să meargă repede, conducându-l pe Langdon spre est acum, printr-o arcadă boltită, pătrunzând într-un spaţiu mult mai vast.

Chiar şi în lumina palidă de după ora închiderii, marea sală a bibliotecii emana aerul de grandoare clasică a unui opulent palat european. La douăzeci şi doi de metri deasupra lor, luminatoarele împodobite cu vitralii scânteiau între bârnele decorate cu „foiţă de aluminiu”, un metal considerat odinioară mai preţios decât aurul. Dedesubt, un şir maiestuos de coloane duble mărgineau balconul celui

de-al doilea nivel, la care se putea ajunge pe două splendide scări spiralate, ale căror pilaştri susţineau uriaşe statui de bronz înfăţişând siluete feminine ridicând torţe ale iluminării.

Într-o ciudată încercare de a reflecta tema aceasta a iluminării şi a rămâne totuşi în registrul decorativ al arhitecturii renascentiste, balustradele scărilor fuseseră ornate cu sculpturi reprezentând îngeraşi bucălaţi în chip de savanţi moderni. *„Un electrician angelic cu un telefon în mână? Un entomolog-heruvim cu un insectar?”* Langdon se întrebă o clipă ce ar fi spus Bernini dacă ar fi văzut această sală.

— Vom vorbi acolo, spuse Bellamy, conducându-l pe lângă vitrinele din sticlă rezistentă la glonţ în care se aflau cele mai valoroase două cărţi ale bibliotecii: Marea Biblie de la Mainz, scrisă de mână în anii 1450, şi exemplarul american al Bibliei lui Gutenberg, unul dintre cele numai trei pe pergament existente în lume, în perfectă stare. Pe plafonul boltit de deasupra lor tronau cele şase paneluri pictate de John White Alexander şi intitulate *Evoluţia cărţii.*

Bellamy se îndreptă fără ezitare spre elegantele uşi duble din mijlocul peretelui estic. Langdon ştia ce încăpere se află dincolo de ele, însă i se părea o alegere stranie pentru conversaţia ce urma să aibă loc. Chiar dacă nu luai în seamă ironia implicată de o discuţie într-o sală plină de însemne cu „Păstraţi liniştea”, încăperea nu părea deloc a fi „un loc sigur”. Situată exact în centrul construcţiei în formă de cruce a bibliotecii, sala reprezenta adevărata ei inimă; a te ascunde acolo era totuna cu a încerca s-o faci într-o catedrală, drept pe altar.

Totuşi, Bellamy descuie uşile, păşi în întunericul din interior şi pipăi zidul în căutarea întrerupătorului. Când îl găsi şi îl acţionă, în faţa lor păru să se materializeze ca din neant una dintre capodoperele arhitecturale ale Americii.

Celebra sală de lectură era o veritabilă desfătare a simţurilor. Un octogon voluminos se înălţa în mijlocul ei până la 50 de metri, cele opt laturi fiind îmbrăcate în

marmură ciocolatie de Tennessee, marmură albă de Siena şi marmură roşie algeriană. Fiindcă era iluminată din opt direcţii, nicăieri nu existau umbre, creând senzaţia că însăşi încăperea strălucea.

— Unii spun că este cea mai fascinantă încăpere din Washington, rosti Bellamy, invitându-l înăuntru.

„Poate chiar din lumea întreagă”, îşi zise Langdon, intrând. Ca de fiecare dată, privirea i se îndreptă la început în sus, spre octogonul central, unde şiruri de chesoane coborau de pe plafon până la balconul superior. Înconjurând sala, şaisprezece statui din bronz priveau în jos de pe balustrada acestuia. Dedesubt, o extraordinară dantelărie de arcade forma balconul inferior. Jos, pe pardoseală, trei rânduri concentrice de mese din lemn radiau în jurul masivului birou octogonal.

Langdon se întoarse apoi spre Bellamy, care fixa uşile duble uriaşe în poziţie deschisă.

— Credeam că ne ascundem! spuse el, derutat.

— Dacă intră cineva în clădire, vreau să aud şi eu.

— Dar nu vom fi văzuţi imediat aici?

— Oriunde ne-am ascunde, tot ne vor găsi. Dar dacă ne va încolţi cineva în clădirea asta, vei fi foarte mulţumit că am ales sala în care ne aflăm.

Deşi profesorul nu înţelegea de ce, Arhitectul nu avea de gând să mai continue pe această temă. Deja se îndrepta spre centrul sălii, unde se opri în dreptul uneia dintre mesele de lectură, trase două scaune şi aprinse lampa de birou. Apoi făcu un semn spre sacul de umăr al lui Langdon.

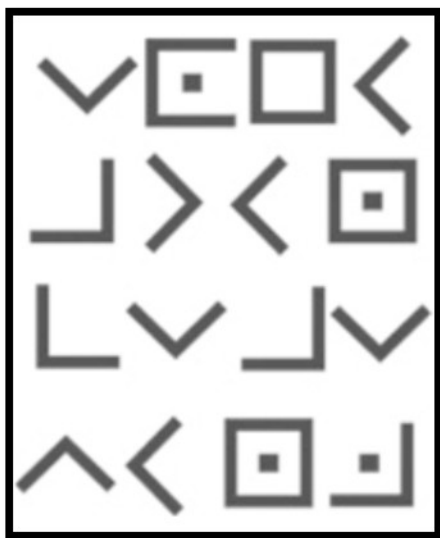
— Bine, domnule profesor, să ne uităm mai îndeaproape.

Pentru a nu-i zgâria tăblia lustruită, Langdon îşi puse sacul pe masă şi-i deschise fermoarul, lărgind gura şi apoi trăgând în jos materialul pentru a scoate la iveală piramida din interior. Warren Bellamy ajustă poziţia lămpii şi studie meticulos piramida, trecându-şi degetele peste neobişnuitele simboluri gravate.

— Bănuiesc că recunoaşteţi acest limbaj, spuse el.

— Fireşte, replică Langdon, privind la rândul său cele

şaisprezece caractere.

Numit Cifrul Francmasonic, acest limbaj codificat fusese folosit de primii masoni pentru a comunica între ei. Metoda de criptare fusese abandonată cu mult timp în urmă, dintr-un motiv simplu: era prea uşor de descifrat. Majoritatea studenţilor de la seminarul său de simbolistică îl puteau sparge în cinci minute. Cu un creion şi o coală de hârtie, el izbutea s-o facă în numai şaizeci de secunde.

În cazul de faţă, cunoscuta lipsă de soliditate a acestei vechi scheme de criptare implica două paradoxuri. În primul rând, afirmaţia că Langdon ar fi singura persoană din lume capabilă s-o descifreze era absurdă. În al doilea rând, spusele lui Sato, cum că acest cifru masonic constituia o chestiune de securitate naţională, erau totuna cu a sugera că cifrurile de atac nuclear americane sunt criptate folosindu-se un inel decodor din cele ce se găsesc ca surpriză în pungile de pufuleţi. Langdon încă nu ştia ce să creadă. *„Piramida asta e o hartă? Care îndruma spre înţelepciunea pierdută a tuturor timpurilor?”*

— Robert, rosti Bellamy pe un ton grav. Ţi-a spus

directoarea Sato de ce o interesează cazul ăsta atât de mult?

El clătină din cap în semn că nu.

— Nu în amănunt. Îmi tot repeta că e o chestiune de siguranţă naţională. Bănuiesc că minţea.

— Poate, replică Arhitectul, masându-şi ceafa şi părând frământat de gânduri. Dar există şi o posibilitate mult mai tulburătoare. Se poate, continuă el întorcându-se şi privindu-l pe profesor drept în ochi, ca Sato să fi descoperit adevăratul potenţial al piramidei.

CAPITOLUL 47

Bezna ce o înghiţise pe Katherine Solomon era de nepătruns.

Renunţând la siguranţa familiară pe care i-o oferea traversa de covor, bâjbâia acum orbeşte, mâinile ei întinse pipăind în gol în vreme ce se afunda mai adânc în neant. Sub tălpile ei doar în ciorapi, întinderea nesfârşită a cimentului rece părea un lac îngheţat... un mediu ostil, din care trebuia să scape.

Cum nu mai simţea miros de etanol, se opri şi aşteptă în loc. Stând complet nemişcată, asculta, încercând să-şi convingă inima să bată ceva mai stăpânit. Paşii grei din spate păreau să se fi oprit la rândul lor. *„Am scăpat de el?”* Închise ochii şi încercă să-şi imagineze unde se află. *„În ce direcţie am fugit? Unde e uşa?”* Degeaba, însă. Atâta se învârtise de colo, colo, încât ieşirea putea fi oriunde.

Frica, auzise ea odată, acţiona ca un stimulent, ascuţind capacitatea de a gândi. Însă, în cazul ei, teama îi transformase mintea într-un vârtej de panică şi de confuzie. *„Chiar dacă aş găsi uşa, tot n-aş putea ieşi.”* Pierduse cardul de acces atunci când îşi lăsase halatul în mâinile individului. Singura speranţă rămânea faptul că era acum aidoma acului în carul cu fân – un punctuleţ pe o reţea de aproape trei mii de metri pătraţi. În ciuda impulsului zdrobitor de a fugi, mintea ei analitică o îndemna să facă unica mişcare logică: aceea de a nu se mişca deloc. *„Stai neclintită. Fără un sunet.”* Agentul de securitate se îndrepta încoace şi, dintr-un motiv necunoscut, atacatorul ei mirosea puternic a etanol. *„Dacă se apropie prea mult, voi simţi.”*

În vreme ce stătea nemişcată, mintea ei analiza spusele lui Langdon. *„Fratele tău... a fost luat.”* Simţi un strop de sudoare îngheţată ivindu-i-se pe braţ şi scurgându-se încet spre telefonul pe care îl strângea între degete. Era un pericol pe care uitase să-l ia în consideraţie. Dacă suna, îi

dezvăluia poziţia, iar ea nu-l putea închide fără ca ecranul să i se lumineze.

„Pune telefonul jos... şi depărtează-te de el.”

Dar era deja prea târziu. Mirosul de etanol venea din dreapta. Şi devenea tot mai puternic. Katherine se strădui să-şi păstreze calmul, forţându-se să reziste impulsului de a fugi. Încet, cu mare grijă, făcu un pas spre stânga. Probabil că vagul foşnet al hainelor fusese suficient pentru atacatorul ei. Îl auzi plonjând asupra ei şi damful de etanol o copleşi în clipa în care o mână puternică o prinse de umăr. Se răsuci, pradă ororii. Probabilităţile matematice nu mai contau acum, aşa că o luă la fugă orbeşte. Coti brusc la stânga şi se avântă în neant.

Zidul apăru că din senin.

Katherine se izbi de el cu putere, şi i se tăie răsuflarea. Durerea îi săgeta umărul şi braţul, dar izbuti să rămână în picioare. Unghiul pieziş în care lovise zidul atenuase forţa ciocnirii, dar asta nu-i oferea nici un fel de consolare. Zgomotul răsunase pretutindeni în jur. *„Ştie unde sunt!”* Chircindu-se de durere, întoarse capul, privi cu ochii mari în beznă şi îl simţi privind-o la rândul lui.

„Schimbă-ţi poziţia! Acum!”

Încă străduindu-se să-şi recapete suflul, începu să se mişte în lungul zidului, atingând cu mâna stânga fiecare nit metalic întâlnit. *„Rămâi lângă zid. Strecoară-te pe lângă el înainte să te încolţească.”* În mâna dreaptă ţinea încă telefonul, gata să-l azvârle ca pe un proiectil, la nevoie.

Însă nu era nicidecum pregătită pentru sunetul pe care îl auzi în clipa următoare: foşnetul distinct al hainelor, exact în faţa ei... în dreptul zidului. Încremeni, stând complet nemişcată, şi îşi ţinu răsuflarea. *„Cum poate să fi ajuns deja la zid?”* Simţi un firav curent de aer mirosind a etanol. *„Vine spre mine, pe lângă zid!”*

Se trase câţiva paşi îndărăt. Apoi, răsucindu-se fără zgomot cu 180 de grade, porni repede în direcţie opusă, de-a lungul zidului. Parcursese vreo şase, şapte metri, când imposibilul se petrecu. Încă o dată, chiar în faţa ei, lângă

zid, auzi foşnet de haine. Şi iar simţi în nări mirosul vag de etanol. Katherine Solomon încremeni.

„Dumnezeule, e pretutindeni!”

Cu pieptul gol, Mal'akh scrută prin beznă.

Mirosul etanolului de pe mânecile lui se dovedise a fi un dezavantaj, aşa că îl transformase într-un atu, scoţându-şi cămaşa şi haina şi folosindu-se de ele pentru a-şi încolţi prada. Aruncându-şi sacoul în zid, spre dreapta, o auzise pe Katherine oprindu-se şi schimbându-şi direcţia. Acum, azvârlindu-şi cămaşa spre stânga, o auzi oprindu-se din nou. O îngrădise lângă zid, stabilind două repere dincolo de care ea nu îndrăznea să treacă.

Aşa că aştepta, cu urechile ciulite. *„Nu se poate mişca decât într-o singură direcţie: exact spre mine.”* Şi totuşi, nu auzi nimic. Ori era paralizată de frică, ori hotărâse să rămână nemişcată şi să aştepte ajutoare. *„În orice caz, tot ea pierde.”* Nimeni nu avea să intre prea curând în Platforma 5; el dezactivase tastatura pentru codul de acces, folosind o metodă barbară, însă foarte eficientă. După ce utilizase cardul lui Trish pentru a intra, îndesase o monedă adânc în fantă, asigurându-se că nici un card nu mai putea fi introdus fără a demonta mai întâi întregul mecanism.

„Suntem singuri, Katherine... şi vom fi astfel cât va fi nevoie.”

Mal'akh înaintă abia simţit, fără zgomot, ascultând pentru a sesiza orice mişcare. Katherine Solomon avea să moară în seara asta, în întunericul din muzeul fratelui ei. Un sfârşit poetic. Abia aştepta să-i împărtăşească lui Peter Solomon vestea morţii ei. Suferinţa lui avea să-i fie răzbunarea mult aşteptată.

Deodată, în întuneric, spre marea lui surprindere, zări la distanţă o mică licărire şi îşi dădu seama că prada lui tocmai comisese o gravă eroare. *„Dă telefon pentru a cere ajutor?!”* Micul display care prinsese viaţa se afla cam la înălţimea taliei, la vreo douăzeci de metri în faţă, ca un far strălucitor pe un vast ocean negru. El era dispus să aştepte până ce-şi pierdea Katherine cumpătul, dar acum nu mai

era nevoie de aşa ceva.

Mal'akh ţâşni spre sursa de lumină, ştiind că trebuia să ajungă la victimă lui înainte ca ea să poată finaliza apelul. Şi ajunse în numai câteva secunde, aruncându-se asupra ei, cu braţele întinse de o parte şi de alta a luminiţei, pregătit s-o înhaţe.

Dar degetele i se înfipseră în zid, dându-se pe spate şi aproape frângându-se. Capul îi zvâcni şi el, izbindu-se de o grindă de oţel. Mal'akh scăpă un strigăt de durere şi se prăbuşi lângă zid. Blestemând, se ridică în picioare, sprijinindu-se de bara orizontală, aflată la înălţimea taliei, pe care Katherine aşezase telefonul deschis.

Katherine alergă din nou, de această dată fără a mai lua seama la zgomotul pe care îl făcea mâna ei, căzând ritmic pe niturile metalice aflate la intervale egale pe zidurile din Platforma 5. *„Fugi!”* Dacă urma peretele de jur împrejur, mai devreme sau mai târziu tot ajungea la uşă.

„Unde mama naibii e paznicul?”

Şirul de nituri continua sub mâna ei stângă, în vreme ce pe cea dreaptă o ţinea în faţă, pentru a se proteja de eventualele lovituri. *„Când o să ajung la colţ?”* Peretele lateral părea să nu se mai sfârşească, dar deodată ritmul niturilor se întrerupse. Pe parcursul câtorva paşi, mâna ei stângă întâlni doar spaţiul gol, după care niturile începură din nou. Oprindu-se brusc, se trase înapoi şi pipăi placa netedă de metal. *„De ce nu sunt nituri aici?”*

Îl auzea pe urmăritor alergând după ea, orbecăind pe lângă zid în direcţia ei. Însă un alt sunet o îngrozi şi mai tare: bubuitul ritmic, îndepărtat, al unui agent de securitate izbind cu lanterna în uşa Platformei 5.

„Paznicul nu poate să intre?!”

Deşi gândul era terifiant, locul din care se auzea bubuitul – din dreapta ei, în diagonală – o ajută să se orienteze. Acum îşi dădea seama unde anume se află în Platforma 5 şi, drept urmare, ştia ce reprezenta placa aceea de metal de pe perete.

Fiecare platformă era dotată cu o deschidere pentru

exponate: un zid mobil enorm, ce putea fi deplasat pentru a permite transportarea specimenelor de mari dimensiuni. La fel ca intrările în hangarele de pe aeroporturi, uşa de aici era uriaşă; nici în cele mai urâte vise ale ei nu-şi imaginase că va avea vreodată nevoie s-o deschidă. În acest moment însă, părea singura scăpare.

„O fi oare funcţională?”

Pipăi disperată uşa metalică scufundată în beznă, până ce găsi mânerul voluminos. Înşfăcându-l, trase cu toată puterea înapoi, încercând să deschidă uşa. Zadarnic. Trase din nou. Dar tot fără rezultat.

Îl auzea pe atacator apropiindu-se mai iute, ghidându-se după zgomotul pe care îl făcea ea. *„Uşa e încuiată!”* Înnebunită de panică, îşi trecu palmele peste uşă, pe toată suprafaţa ei, căutând un ivăr, ceva. Şi deodată dădu peste ceva ce părea a fi o bară verticală. O urmă cu mâinile până la podea, ghemuindu-se, şi simţi că era înfipta într-o gaură în ciment. *„Un bolţ de siguranţă!”* Se ridică, prinse bara şi, împingând în picioare, o scoase din gaură.

„Aproape că m-a ajuns!”

Începu să pipăie din nou după mâner, îl găsi şi trase de el din toate puterile. Masivul panou metalic păru că se clinteşte şi o rază de Lună răzbi în întuneric. Trase încă o dată. Fasciculul de lumină se mări. *„Încă puţin!”* Mai smuci uşa o dată, simţindu-şi atacatorul la numai câţiva metri distanţă.

Năpustindu-se către lumină, Katherine îşi strecură trupul zvelt prin deschizătură, zbătându-se pentru a trece dincolo. O mână se materializă din întuneric, repezindu-se spre ea, încercând s-o tragă înapoi, înăuntru. Katherine se prăvăli prin spaţiul strâmt, urmată de un braţ gol, masiv, acoperit cu solzi tatuaţi, care se zvârcolea aidoma unui şarpe înfuriat în încercarea de a o înhăţa.

Katherine se răsuci şi o luă la fugă de-a lungul zidului exterior al Platformei 5. Stratul de pietriş care înconjura întregul perimetru al CSMS îi înţepa tălpile rămase fără pantofi, dar continuă să alerge spre intrarea principală.

Noaptea era întunecată, dar, având pupilele deja dilatate din pricina beznei ca de smoală a Platformei 5, vedea în jur aproape ca ziua. În spatele ei, uşa metalică scârţâi, deschizându-se, iar acum se auzeau paşi grei accelerând pe lângă clădire. Viteza lor părea de-a dreptul incredibilă.

„N-o să pot ajunge înaintea lui la intrarea principală.” Ştia că maşina ei se găsea mai aproape, dar nu suficient. *„N-o să reuşesc!”*

Apoi îşi dădu seama că mai avea o carte de jucat, cea din urmă. Apropiindu-se de colţul Platformei 5, îi auzea paşii în întuneric, la distanţă tot mai mică. *„Acum sau niciodată!”* În loc să cotească după colţ, o luă brusc spre stânga, în direcţie opusă clădirii, pe iarbă. Închizând ochii şi acoperindu-şi pleoapele cu ambele mâini, porni să alerge orbeşte de-a latul pajiştii.

Sistemul de iluminat cu senzori de mişcare, activat instantaneu, transformă într-o fracţiune de secundă noaptea în zi. Katherine auzi un urlet de durere atunci când strălucirea intensă a reflectoarelor arse pupilele hiperdilatate ale urmăritorului ei. Îl auzea împleticindu-se pe pietriş.

Cu pleoapele la fel de strânse, îşi continuă fuga prin iarbă, iar când consideră că ajunsese suficient de departe de clădire şi de lumini, deschise ochii şi îşi schimbă direcţia, fără a se opri însă din goana nebună.

Cheile de la Volvo erau acolo unde le lăsa întotdeauna, în consola centrală. Cu răsuflarea tăiată, le luă cu mână tremurândă şi reuşi să le introducă în contact. Motorul prinse viaţă şi farurile se aprinseră, iluminând o privelişte de groază.

O siluetă hidoasă alerga spre ea. Pentru o clipă, Katherine încremeni.

Creatura prinsă în raza farurilor era un soi de animal chel şi cu pieptul gol, cu pielea acoperită de solzi, de simboluri şi de texte tatuate. Orbită încă o dată de lumina farurilor, urlă iar, ridicându-şi braţele în faţa ochilor, ca o fiară a grotelor ce vedea pentru prima dată în viaţă lumina soarelui.

Katherine puse mâna pe schimbătorul de viteze, dar în aceeaşi clipă el o ajunse, izbind cu cotul în geamul din dreptul ei şi împroşcând-o cu cioburi mărunte.

Un braţ gros, plin de solzi, se repezi prin golul portierei şi bâjbâi până ce-i prinse gâtul. Katherine puse maşina în marşarier, dar individul o înhăţase de beregată şi strângea cu o forţa inimaginabilă. Femeia întoarse capul în încercarea de a se elibera şi se pomeni faţă în faţă cu el. Trei dungi întunecate, ca nişte zgârieturi făcute de unghii ascuţite, îi brăzdau machiajul, lăsând să se vadă tatuajele de dedesubt. Ochii lui aveau o privire sălbatică, necruţătoare.

— Trebuia să te fi omorât acum zece ani, mârâi el. În noaptea în care ţi-am ucis mama.

Cuvintele lui îi stârniră o amintire cutremurătoare; expresia aceea animalică din ochii lui... o mai văzuse cândva. *„El este!”* Ar fi ţipat de groază, dacă mâna lui nu i-ar fi strâns beregata ca o menghină.

Îşi înfipse piciorul în acceleraţie şi maşina zvâcni în spate, aproape frângându-i gâtul atunci când prinse a-l târî pe bărbat. Automobilul căpătă o traiectorie piezişă şi, sub greutatea atacatorului, Katherine simţi că i se rupea grumazul. Dintr-odată, crengi de copac zgâriară portierele, pătrunzând prin geamul spart, şi greutatea agăţată de ea dispăru.

Maşina ţâşni prin vegetaţia deasă, spre partea de sus a parcării, unde frână. Dedesubt, individul pe jumătate dezbrăcat se ridică în picioare, holbându-se în lumina farurilor. Şi, cu un calm terifiant, ridică un braţ solzos, ameninţător, întinzându-l către ea.

Sângele îi clocotea de ură şi de spaimă atunci când Katherine apăsă acceleraţia şi trase de volan. Câteva secunde mai târziu, ieşea derapând pe Silver Hill Road.

CAPITOLUL 48

În agitaţia momentului, ofiţerul Nuñez nu avusese altă soluţie decât să-i ajute pe Arhitectul Capitoliului şi pe Robert Langdon să fugă. Acum însă, întors în sediul din subsol, vedea norii de furtună strângându-se ameninţător.

Căpitanul Trent Anderson îşi ţinea o pungă cu gheaţă la cap, în vreme ce un alt ofiţer îngrijea de vânătăile lui Sato. Amândoi stăteau alături de echipa de supraveghere video, urmărind înregistrările digitale în încercarea de a-i localiza pe Langdon şi pe Bellamy.

— Verificaţi înregistrările de pe fiecare culoar şi de la toate ieşirile, ordonă Sato. Vreau să ştiu unde s-au dus!

În vreme ce se uita şi el, Nuñez simţea cum i se face rău. Ştia că nu era decât o chestiune de minute până ce vor găsi fişierul şi vor afla adevărul. *„Eu i-am ajutat să fugă.”* Şi, ca pentru a înrăutăţi lucrurile, sosise de curând o echipă de teren a CIA, patru oameni care se pregăteau în apropierea sa pentru a porni în căutarea celor doi. Iar tipii ăştia nu aduceau nici pe departe cu cei din Poliţia Capitoliului; ăştia erau militari în toată puterea cuvântului... în uniforme negre de camuflaj, având ochelari pentru vedere nocturnă şi arme cu aspect futurist.

Nuñez simţea că mai avea puţin şi vomita. Luându-şi inima-n dinţi, făcu un semn discret către Anderson.

— Căpitane, pot să-ţi vorbesc?

— Ce e? întrebă acesta, urmându-l pe culoar.

— Şefule, am făcut o greşeală gravă. Îmi pare rău şi îmi înaintez demisia. *„Oricum m-ai da afară peste câteva minute.”*

— Adică?

Nuñez înghiţi nodul ce i se pusese în gât.

— Mai devreme i-am văzut pe Langdon şi pe Bellamy în Centrul pentru Vizitatori, când ieşeau din clădire.

— Poftim? răcni Anderson. Şi de ce n-ai spus nimic?

— Arhitectul mi-a cerut să nu scot o vorbă.

— Dar lucrezi pentru mine, dracu' să o ia de treabă! strigă căpitanul, iar glasul lui răsuna în lungul culoarului. Bellamy m-a dat cu capul de zid, pentru numele lui Dumnezeu!

Nuñez îi întinse cheia pe care i-o dăduse Arhitectul.

— Ce-i asta?

— Cheia de la noul tunel de sub Independence Avenue. Era la Bellamy. Aşa au putut să fugă.

Anderson privi lung cheia, fără a scoate un cuvânt. Sato îşi iţi capul pe culoar, cu priviri cercetătoare.

— Ce se-ntâmplă acolo?

Nuñez simţi cum îi piere sângele din obraji. Anderson încă ţinea cheia în mână, iar Sato o observase, cu siguranţă. Văzând că femeia se apropie, ofiţerul improviză ceva, în speranţa de a-şi proteja şeful.

— Am găsit o cheie pe jos, în sub-subsol, şi-l întrebam pe căpitan dacă ştie de unde e.

Sato ajunse lângă ei şi se uită la cheie.

— Şi căpitanul ştie?

Nuñez aruncă o privire spre Anderson, care îşi cântărea în mod limpede opţiunile înainte de a vorbi. În cele din urmă, clătină din cap.

— Deocamdată nu. Trebuie să verific…

— Nu te mai obosi, îl întrerupse Sato. Cheia asta descuie uşa unui tunel ce porneşte din Centrul pentru Vizitatori.

— Adevărat? replică Anderson. De unde ştiţi?

— Tocmai am găsit înregistrarea video. Ofiţerul Nuñez, aici de faţă, i-a ajutat pe Langdon şi pe Bellamy să fugă şi pe urmă a încuiat uşa în urma lor. Bellamy i-a dat cheia asta.

Anderson se întoarse spre Nuñez, cu o izbucnire de furie.

— E adevărat?

Ofiţerul încuviinţă energic, străduindu-se să joace mai departe mica lor scenetă.

— Îmi pare rău, domnule! Arhitectul mi-a zis să nu suflu o vorbă nimănui.

— Nu dau doi bani pe ce ţi-a zis Arhitectul! răcni căpitanul. Şi mă aştept…

— Ia mai taci, Trent! se răsti Sato. Sunteţi amândoi nişte mincinoşi vrednici de milă. Păstraţi-vă pentru ancheta CIA. Apoi, smulgând cheia din mâna lui Anderson, adăugă: Aici aţi terminat-o!

CAPITOLUL 49

Robert Langdon îşi închise mobilul, tot mai îngrijorat pentru soarta lui Katherine. *„De ce nu răspunde la telefon?”* Îi promisese că-l va suna imediat ce va reuşi să plece din laborator, îndreptându-se spre locul de întâlnire stabilit, dar nu primise încă nici un semn de la ea.

Bellamy şedea alături de el, la masa de lectură. Şi el telefonase cuiva, unei persoane despre care spusese că le putea oferi un refugiu, un loc sigur, în care să se ascundă. Din păcate, nici persoana în cauză nu răspunsese, aşa că Bellamy îi lăsase un mesaj urgent, cerându-i să sune cât mai curând la numărul lui Langdon.

— O să mai încerc, spuse el, dar deocamdată suntem pe cont propriu. Şi trebuie să ne facem un plan cu privire la piramida asta.

„Piramida...” Pentru Langdon, fundalul fascinant al sălii de lectură aproape că dispăruse, lumea lui reducându-se acum la cele ce se aflau exact în faţa sa: o piramidă din piatră, un pachet sigilat, în care se găsea un vârf de piramidă, şi un afro-american elegant care apăruse din întuneric şi-l salvase de inevitabilul interogatoriu al CIA.

Langdon se aşteptase la un minimum de sănătate mintală din partea unui om precum Arhitectul Capitoliului, dar se părea că Warren Bellamy nu era mai întreg la minte decât smintitul care pretindea că Peter se găsea în purgatoriu. Bellamy susţinea insistent că piramida de piatră era, de fapt, legendara piramidă masonică. *„O hartă străveche? Care ne arată calea spre înţelepciunea antică?”*

— Domnule Bellamy, zise Langdon politicos, ideea asta, cum că ar exista un fel de cunoaştere de demult, capabilă să confere puteri extraordinare... Pur şi simplu, eu nu pot s-o iau în serios!

Arhitectul îl privi cu o expresie deopotrivă dezamăgită şi sobră, în faţa căreia scepticismul său păru cu totul

deplasat.

— Da, domnule profesor, mi-am închipuit că aşa gândeşti, şi cred că nu ar trebui să mă mire. La urma urmei, eşti un spectator neavizat. Există anumite realităţi masonice pe care le consideri doar nişte mituri fiindcă nu ai fost iniţiat şi pregătit cum se cuvine pentru a le înţelege.

Lui Langdon i se păru că era tratat cu condescendenţă. *„E drept că n-am fost pe corabia lui Odiseu, dar sunt sigur că ciclopii sunt un mit."*

— Domnule Bellamy, chiar dacă legenda ar fi adevărată... obiectul acesta nu are cum să fie piramida masonică.

Bellamy îşi trecu un deget peste cifrul masonic gravat în piatră.

— Nu? Mie mi se pare că se potriveşte perfect cu descrierea. O piramidă din piatră cu un vârf strălucitor – adică exact ceea ce ţi-a încredinţat Peter, după cum s-a văzut pe scanarea cu raze X din BlackBerry-ul lui Sato, replică Arhitectul luând pachetul cubic şi cântărindu-l în palmă.

— Dar piramida asta nu are nici treizeci de centimetri înălţime! În toate versiunile pe care le-am auzit eu, piramida masonică e descrisă ca fiind uriaşă.

Era limpede că Bellamy anticipase acest argument.

— După cum ştii, legenda vorbeşte despre o piramidă care se înălţa atât de sus, încât Dumnezeu însuşi poate întinde mâna s-o atingă.

— Exact!

— Înţeleg ce te nedumereşte, domnule profesor. Însă atât Misterele Antice, cât şi filosofia masonică deopotrivă celebrează potenţialul divin din fiecare fiinţă umană. Simbolic vorbind, am putea spune că tot ce-i stă în puteri omului iluminat... este de asemenea la îndemâna lui Dumnezeu.

Langdon nu se lăsă convins de jocul de cuvinte.

— Chiar şi Biblia e de acord, continuă Bellamy. Dacă acceptăm, aşa cum ni se spune în Facerea, că „Dumnezeu

l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea sa”, trebuie să acceptăm şi implicaţiile acestui fapt, anume că omenirea nu-i este inferioară lui Dumnezeu. În Luca 17:20 citim că „Împărăţia lui Dumnezeu este în voi”.

— Îmi pare rău, dar nu cunosc nici un creştin care să se considere egalul lui Dumnezeu.

— Fireşte că nu, replică Arhitectul, cu o nuanţă mai dură în glas. Fiindcă majoritatea creştinilor vor şi una, şi alta. Vor să poată declara mândri că se încred în Biblie şi totodată să ignore acele părţi pe care le consideră prea incomode sau prea dificile pentru a le crede.

Langdon nu răspunse.

— În orice caz, continuă Bellamy, acea descriere a piramidei masonice ca fiind atât de înaltă cât s-o poată atinge Dumnezeu a dus la interpretări greşite privind dimensiunile ei. În mod convenabil, ea le permite teoreticienilor precum domnia ta să insiste că piramida e doar o legendă, astfel că nimeni n-o mai caută.

— Îmi pare rău dacă neîncrederea mea vi se pare frustrantă, spuse Langdon privind piramida din piatră, însă întotdeauna am considerat că piramida masonică e doar un mit.

— Dar nu ţi se pare firesc ca o hartă creată de masoni să fie gravată în piatră?[11] În decursul istoriei, cele mai importante precepte ale omenirii au fost întotdeauna înscrise în piatră, inclusiv tablele pe care Dumnezeu i le-a dat lui Moise: Cele Zece Porunci menite să fie o călăuză pentru comportamentul uman.

— Înţeleg, însă de fiecare dată termenul folosit este „legendă” – legenda piramidei masonice – ori cuvântul în sine sugerează ceva mitic.

— Da, legenda, zise Bellamy râzând discret. Mă tem că suferi şi dumneata de aceeaşi problemă care l-a marcat pe Moise.

---

[11] Termenul „mason” derivă din franţuzescul mason, cu sensul de „zidar”, „lucrător în piatră”, francmasoneria fiind la origine o organizaţie creată în cadrul breslei constructorilor. (n. tr.)

— Poftim?

Bellamy avea o expresie aproape amuzată când se întoarse în scaun şi se uită în sus, spre al doilea balcon, de unde îi priveau şaisprezece statui din bronz.

— Îl vezi pe Moise acolo?

Langdon ridică şi el ochii spre cunoscuta sculptură a profetului din Vechiul Testament.

— Da, îl văd.

— Are coarne.

— Ştiu.

— Dar ştii şi de ce le are?

Asemenea majorităţii profesorilor, lui Langdon nu-i plăcea să i se dea lecţii. Statuia lui Moise de deasupra lor avea coarne din acelaşi motiv pentru care aveau şi alte mii de reprezentări creştine ale personajului biblic: o frază din Ieşirea, tradusă greşit. Textul original, în ebraică, îl descria pe Moise ca având „sharan'ohrpanav" – „pielea feţei care strălucea cu raze luminoase", însă atunci când Biserica Romano-Catolică făcuse prima traducere oficială a Bibliei în limba latină, traducătorul greşise, scriind în loc „cornuta esset facies sua", adică „faţa lui era încornorată". Şi din acel moment, temându-se de represalii dacă nu respectau litera Evangheliilor, pictorii şi sculptorii au început să-l înfăţişeze pe Moise cu coarne.

— A fost o simplă greşeală, replică Langdon. O traducere eronată făcută de Sfântul Ieronim în jurul anului 400 d.Hr.

Bellamy părea impresionat.

— Exact. O traducere eronată. Iar rezultatul a fost că… înfăţişarea bietului Moise a fost schimbată pentru totdeauna.

„Schimbată" era un termen blând. În copilărie, Langdon se speriase groaznic atunci când îl văzuse pe diabolicul „Moise încornorat" al lui Michelangelo, elementul central al Bazilicii San Pietro în Vincoli, de la Roma.

— Am pomenit de Moise, reluă Bellamy, pentru a ilustra modul în care un singur cuvânt, greşit interpretat, poate rescrie întreaga istorie.

„Nu predici urechilor care trebuie”, îşi spuse Langdon, care învăţase lecţia pe propria piele la Paris, cu câţiva ani în urmă. SanGreal: Sfântul Graal; SangReal: Sânge Regal.

— În cazul piramidei masonice, continuă Bellamy, lumea a auzit zvonuri despre o „legendă”. Şi ideea a prins. Legenda piramidei masonice părea un mit. Dar termenul „legendă” se referea la altceva. Cu timpul, a fost pervertit, aşa cum s-a întâmplat şi cu „talisman”. Limbajul, adăugă el zâmbind, este foarte eficient în ascunderea adevărului.

— Într-adevăr, dar nu văd legătura.

— Robert, piramida masonică este o hartă. Şi, ca orice hartă, are o legendă: o cheie care îţi spune cum s-o citeşti. Nu înţelegi? întrebă Arhitectul, luând de pe masă pacheţelul cubic. Vârful de aici este legenda piramidei. Este cheia care îţi arată cum să interpretezi cel mai puternic artefact din lume… o hartă ce dezvăluie locul în care este ascunsă cea mai mare comoară a lumii: înţelepciunea pierdută a tuturor timpurilor.

Langdon rămase tăcut.

— Recunosc umil că uriaşa ta piramidă masonică, îşi reluă Bellamy ideea, e doar asta… o biată piatră al cărei vârf de aur se înalţă suficient de sus încât să poată fi atins de Dumnezeu. Suficient de sus încât omul iluminat să se aplece şi să-l atingă deopotrivă.

Vreme de câteva secunde, între cei doi se aşternu tăcerea. Privind piramida, percepând-o într-o nouă lumină, Langdon simţi fiorul incitării. Ochii i se întoarseră spre cifrul gravat.

— Dar codul ăsta… pare atât de…

— Simplu?

Profesorul încuviinţă.

— Aproape oricine îl poate descifra.

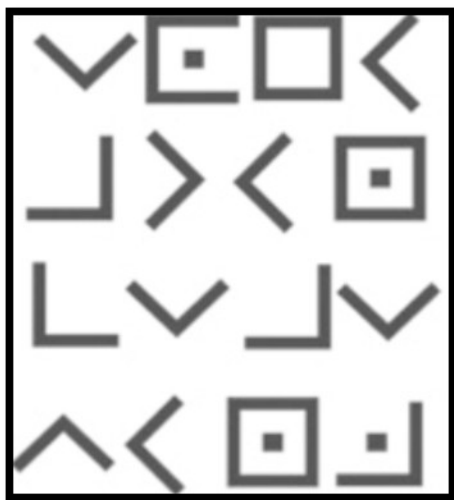
Bellamy surâse şi îi întinse un creion şi o coală de hârtie.

— Atunci, poate vei dori să ne luminezi.

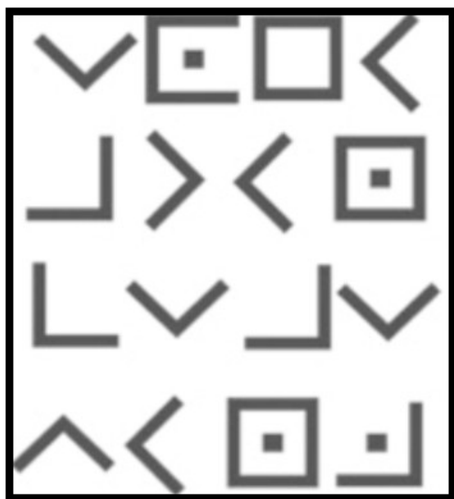
Deşi nu se simţea în largul său, ţinând seama de circumstanţe, Langdon îşi spuse că descifrarea codului era doar o minoră înşelare a încrederii lui Peter. Mai cu seamă

că, oricare ar fi fost mesajul ascuns, nu avea cum să dezvăluie locul vreunei ascunzători... Şi cu atât mai puţin locul în care se află una dintre cele mai mari comori ale omenirii.

Luând creionul din mâna lui Bellamy, începu să studieze codul. Dar era atât de simplu, încât aproape că nici nu era nevoie de creion şi de hârtie. Totuşi, voia să fie sigur că nu făcea vreo greşeală, aşa că notă repede cea mai frecvent utilizată cheie de decriptare a cifrurilor masonice. Cheia consta în patru grile – două simple şi două cu puncte – în care literele alfabetului se înşirau în ordine. Fiecare literă era poziţionată într-o „incintă” sau „ţarc”. Forma incintei fiecărei litere devenea astfel simbolul ei. Schema era atât de simplă, încât părea aproape infantilă.

După ce verifică ceea ce scrisese, convins că folosise cheia corectă de decriptare, Langdon îşi îndreptă atenţia spre codul gravat pe piramidă. Pentru a-l descifra, nu trebuia decât să identifice forma corespunzătoare în cheia de decriptare şi să scrie litera din interiorul ei.

Primul caracter de pe piramidă semăna cu o săgeată cu

vârful în jos. Îl găsi repede în grila de decriptare: era situat în colţul din stânga, jos şi în interiorul lui se afla litera S.

Langdon scrise deci pe hârtie *S.*

Următorul simbol de pe piramidă era un pătrat cu punct, fără latura din dreapta. Forma respectivă pe cheia de decriptare cuprindea litera *O,* aşa că o notă şi pe ea alături.

Al treilea simbol era un pătrat simplu, care închidea litera *E.* Profesorul scrise mai departe *E.*

S O E…

Şi continuă astfel, până ce sfârşi grila. Privindu-şi traducerea, Langdon oftă nedumerit. *„Nu seamănă deloc cu ceea ce aş numi eu un moment de revelaţie.”*

Pe figura lui Bellamy se întrezărea un zâmbet vag.

— După cum ştii, domnule profesor, Misterele Antice sunt destinate doar celor cu adevărat iluminaţi.

— Just! exclamă Langdon, încruntat. *„Ceea ce eu se pare că nu sunt.”*

CAPITOLUL 50

Într-un birou de la subsolul cartierului general al CIA din Langley, în Virginia, acelaşi cifru masonic cu şaisprezece caractere licărea viu pe monitorul de înaltă definiţie al unui computer. Analistul senior al Departamentului pentru Securitate, Nola Kaye, era singură şi studia imaginea pe care i-o trimisese cu zece minute în urmă şefa ei, directoarea Inoue Sato, prin e-mail.

„Ce-o fi asta, un soi de glumă?” Nola ştia însă că nu era nici pe departe aşa; directoarea Sato nu avea simţul umorului, iar evenimentele din acea seară puteau fi orice, numai prilej de glumă nu. Accesul ei de nivel înalt la documentaţia clasificată din cadrul atoatevăzătorului Departament pentru Securitate al CIA îi deschisese calea către ungherele ascunse ale puterii. Dar ceea ce văzuse în ultimele douăzeci şi patru de ore îi schimbase complet impresia cu privire la secretele celor puternici.

— Da, doamnă, spuse ea, ţinând telefonul între umăr şi obraz pentru a vorbi cu Sato. Inscripţia este, într-adevăr, cifrul masonic. Dar traducerea e lipsită de orice sens. Pare a fi un careu cu litere la întâmplare.

Şi Nola mai privi o dată rezultatul decriptării:

S O E U
A T U N
C S A S
V U N J

— Dar trebuie să însemne *ceva,* insistă Sato.

— Poate doar dacă există încă un nivel de criptare, de care nu-mi dau eu seama.

— Dar ai vreo bănuială?

— Este o matrice de tip grilă, deci aş putea încerca metodele obişnuite – Vigenere, careuri, încrucişări şi aşa

mai departe –, dar nu garantez nimic, mai ales dacă e un algoritm criptat în cheie singulară.

— Fă tot ce poţi. Şi repede. Dar despre scanarea cu raze X ce părere ai?

Nola îşi împinse scaunul spre un al doilea computer, pe monitorul căruia se vedea o imagine standard a unui bagaj, luată de un sistem de securitate. Sato îi ceruse detalii despre ceea ce părea a fi o mică piramidă din interiorul unei cutii cubice. În mod normal, un obiect de cinci centimetri nu ar fi constituit o problemă de siguranţă naţională – decât dacă ar fi fost făcut din plutoniu îmbogăţit. Iar cel de aici nu era. Mica piramidă era însă alcătuită dintr-un material la fel de surprinzător.

— Analiza de densitate a imaginii este clară, răspunse Nola. Nouăsprezece virgulă trei grame pe centimetru cub. Aur pur. Foarte, foarte preţios.

— Mai e şi altceva?

— Păi, da. Scanarea densitometrică a relevat neregularităţi minore pe suprafaţa piramidei. Se pare că există un text gravat în aur.

— Serios? întrebă Sato, cu o notă de speranţă în glas. Şi ce spune?

— Nu-mi dau seama. Inscripţia este foarte vagă. Încerc să îmbunătăţesc imaginea cu ajutorul unor filtre, dar rezoluţia nu e prea strălucită.

— Bine, încearcă. Sună-mă când ai ceva!

— Bine, doamnă.

— Şi, Nola, adăugă Sato, de această dată cu o nuanţă de ameninţare. La fel ca tot ce ai aflat în ultimele douăzeci şi patru de ore, imaginile de pe piramida de piatră şi cele de pe vârful din aur sunt clasificate la cel mai înalt nivel de securitate. Nu ai voie să te consulţi cu nimeni în privinţa lor. Îmi raportezi mie direct. Vreau să mă asigur că ţi-e clar.

— Desigur, doamnă.

— Bine. Ţine-mă, la curent! Şi directoarea închise.

Nola se frecă la ochi şi se uită cu o privire înceţoşată la imaginile de pe cele două monitoare. Nu mai dormise de

peste treizeci şi şase de ore şi ştia al naibii de bine că nici n-o va putea face până ce criza asta nu se va sfârşi.

„Într-un fel sau altul.”

În Centrul pentru Vizitatori al Capitoliului, patru specialişti în operaţiuni pe teren ai CIA, în uniforme negre, stăteau la intrarea în tunel, privind cu nesaţ în lungul lui, aidoma unei haite de câini care luaseră mirosul vânatului.

Sfârşind de vorbit la telefon, Sato se apropie de ei.

— Domnilor, le spuse ea, ţinând în mână cheia Arhitectului, parametrii misiunii vă sunt clari?

— Afirmativ, replică agentul principal. Avem două ţinte. Prima este o piramidă de piatră gravată, de circa treizeci de centimetri înălţime. A doua e un pachet cubic mai mic, cu latura de circa cinci centimetri. Ambele au fost văzute ultima dată în sacul de umăr al lui Robert Langdon.

— Corect. Cele două obiecte trebuie recuperate rapid şi intacte. Aveţi întrebări?

— Parametrii pentru utilizarea forţei?

Umărul încă o mai durea pe Inoue Sato de la lovitura pe care i-o aplicase Bellamy cu un os.

— După cum am spus, recuperarea celor două obiecte este de importanţă capitală.

— Am înţeles!

Cei patru se răsuciră în loc şi intrară în tunel.

Sato îşi aprinse o ţigară şi privi cum agenţii dispăreau în întuneric.

CAPITOLUL 51

Katherine Solomon fusese totdeauna un şofer prudent, dar acum depăşise 140 la oră în timp ce rula bezmetic pe Suitland Parkway. Piciorul tremurând îi apăsase pe acceleraţie cale de aproape doi kilometri, până ce panica începuse să i se disipeze. Iar acum îşi dădu seama că tremurul incontrolabil nu era cauzat doar de frică.

„Am îngheţat de frig!”

Aerul rece al nopţii şuiera prin geamul făcut ţăndări, izbind-o cu asprimea vântului polar. Picioarele doar în ciorapi îi amorţiseră, aşa că se întinse după pantofii de rezervă, pe care îi ţinea mereu sub scaunul din dreapta. În aceeaşi clipă, simţi un junghi la gât, acolo unde se încleştase mâna atacatorului.

Bărbatul care îi spărsese geamul portierei nu semăna deloc cu tipul blond pe care ea îl ştia ca fiind doctorul Christopher Abaddon. Părul des şi bine pieptănat dispăruse, la fel ca tenul bronzat. Capul ras, pieptul gol şi faţa mânjită cu farduri se închegaseră într-o oribilă încrengătură de tatuaje.

Glasul lui îi răsuna şi acum în urechi, odată cu şuierul vântului prin geamul spart: *„Trebuia să te fi omorât acum zece ani... În noaptea în care ţi-am ucis mama”.*

Katherine se cutremură. Nu mai avea nici o îndoială. *„El a fost.”* Nu uitase niciodată privirea de o violenţă crudă din ochii lui. Şi nici zgomotul unicei împuşcături trase de fratele ei, care îl ucisese pe intrus, azvârlindu-l de pe o stâncă înaltă în râul îngheţat de dedesubt, în care se prăbuşise prin gheaţă fără a mai ieşi la suprafaţă. Anchetatorii căutaseră vreme de săptămâni, dar nu-i găsiseră trupul, considerând în final că fusese dus de curenţi în ocean, în Chesapeake Bay.

„Dar s-au înşelat, îşi spuse Katherine. *E viu încă. Şi s-a întors.”*

Pe măsură ce amintirile o invadau, se simţea cuprinsă de furie. Se întâmplase cu aproape zece ani în urmă, în ziua de Crăciun. Katherine, Peter şi mama lor – întreaga ei familie – se reuniseră la impunătorul lor conac din zona rurală a Potomacului, situat pe un domeniu de optzeci de hectare, împădurit şi străbătut de un râu.

Aşa cum era tradiţia, mama lor trebăluia în bucătărie, încântată să gătească de sărbători pentru copiii ei. Chiar şi la şaptezeci şi cinci de ani, Isabel Solomon gătea cu plăcere şi dovedind fantezie, iar în seara aceea mirosurile apetisante de vânat fript, sos de păstârnac şi piure de cartofi cu usturoi umpluseră casa.

În vreme ce mama pregătea festinul, Katherine şi fratele ei se relaxau în seră, discutând despre cel mai proaspăt subiect ce o fascina: un domeniu nou, numit noetică. O stranie îmbinare între fizica particulelor şi misticismul antic, această ştiinţă novatoare îi captivase imaginaţia.

„Fizica în armonie cu filosofia.”

Katherine îi povestise lui Peter despre unele dintre experimentele la care visa şi îşi dădea seama, din privirea lui, că spusele ei îl intrigau. Era încântată să-i ofere fratelui său un subiect interesant de meditaţie pentru acel Crăciun, dat fiind că sărbătoarea îi amintea lui Peter de o cumplită tragedie.

„Fiul lui, Zachary.”

A douăzeci şi una aniversare a nepotului ei fusese pentru el şi ultima. Familia întreagă trecuse printr-un adevărat coşmar, iar Peter abia acum învăţase parcă să râdă din nou.

Zachary fusese un copil fragil şi dificil, devenind apoi un adolescent rebel, plin de furie. În ciuda mediului iubitor şi privilegiat în care fusese crescut, băiatul păruse ferm hotărât să se distanţeze de „sistemul” Solomon. Fusese eliminat din costisitorul liceu privat la care-l înscrisese familia, o ţinea tot într-o petrecere şi respinsese orice încercare a părinţilor lui de a-i oferi dragoste şi îndrumare în viaţă. *„I-a frânt inima lui Peter.”*

Cu puţin timp înainte ca Zachary să împlinească optsprezece ani, Katherine îi ascultase pe mama şi pe fratele ei discutând dacă nu cumva ar trebui să-i refuze băiatului moştenirea care i se cuvenea, până ce devenea mai matur. Moştenirea Solomon – o tradiţie veche de secole – presupunea acordarea unei porţiuni generoase din averea familială fiecărui copil, atunci când acesta aniversa optsprezece ani. Cei din familia Solomon considerau că moştenirea era mai utilă la începutul vieţii, decât la sfârşitul ei. Şi, mai mult decât atât, plasarea unor sume mari din averea Solomon în mâinile tinerilor descendenţi plini de elan se dovedise esenţială de-a lungul vremii pentru sporirea acesteia.

În cazul de faţă însă, Isabel Solomon susţinuse că ar fi riscant să i se încredinţeze problematicului fiu al lui Peter o sumă atât de mare de bani. Peter nu fusese de acord cu ideea.

— Moştenirea Solomon, susţinuse el, este o tradiţie de familie pe care nu ar trebui s-o încălcam. Este foarte posibil ca banii să-l determine pe Zachary să devină mai responsabil. Din păcate, fratele ei se înşelase.

În clipa în care primise moştenirea, Zachary rupsese relaţiile cu familia, dispărând din casă fără a-şi lua lucrurile personale. Câteva luni mai târziu, numele lui apăruse în ziarele de scandal: „**PLAYBOY DE FAMILIE BOGATĂ DUCE O VIAŢA DE LUX ÎN EUROPA**”.

Presa descrisese pe larg destrăbălarea şi excesele la care se deda Zachary. Fotografiile petrecerilor dezmăţate de pe iahturi şi ale beţiilor din discoteci fuseseră greu de digerat pentru familia Solomon, dar totul devenise înspăimântător atunci când ziarele scriseseră că Zachary fusese prins făcând trafic cu cocaină în ţările din Europa de Est: „**MILIONARUL SOLOMON ÎNTR-O ÎNCHISOARE TURCEASCĂ**”.

Închisoarea, aflaseră ei ulterior, se numea Soganlik – un centru de detenţie de clasa F, cu regim brutal, în zona numită Kartal, de lângă Istanbul. Temându-se pentru

siguranţa fiului său, Peter Solomon luase imediat avionul spre Turcia, pentru a-l aduce acasă, dar se întorsese cu mâna goală, autorităţile turce interzicându-i chiar şi să-l viziteze. Singura veste bună, era aceea că relaţiile influente pe care familia Solomon le avea în cadrul Departamentului de Stat american lucrau pentru a obţine o cât mai rapidă extrădare.

Însă, două zile mai târziu, Peter primise un cumplit apel telefonic internaţional. În dimineaţa următoare, ziarele titrau cu litere uriaşe: „**MOŞTENITORUL SOLOMON ASASINAT ÎN ÎNCHISOARE**”.

Fotografiile de la faţa locului erau oribile, iar presa le dăduse publicităţii pe toate, chiar şi la mult timp după ceremonia funerară organizată discret de familie. Soţia lui Peter nu-l iertase niciodată pentru faptul că nu reuşise să obţină eliberarea lui Zachary, iar căsnicia lor se destrămase şase luni mai târziu. De atunci, Peter rămăsese singur.

Peste ani, Isabel, Katherine şi Peter se reuniseră pentru a sărbători Crăciunul. Durerea încă era prezentă în familia lor, dar, din fericire, se diminua cu fiecare an care trecea. Zăngănitul plăcut al oalelor răsuna din bucătărie în vreme ce mama lor pregătea masa tradiţională. În seră, Peter şi Katherine erau adânciţi într-o relaxantă conversaţie de sărbători şi se delectau cu brânză Brie la cuptor.

Deodată, se auzise un zgomot neaşteptat.

— Salut Solomon, rostise o voce eterică în spatele lor.

Luaţi prin surprindere, Katherine şi Peter se întorseseră şi văzuseră o siluetă musculoasă, enormă, intrând în seră. Bărbatul purta o cagulă neagră care-i acoperea toată faţa cu excepţia ochilor, aceştia strălucind cu o ferocitate sălbatică.

Într-o clipă, Peter ţâşnise în picioare.

— Cine eşti? Cum ai intrat aici?

— L-am cunoscut pe băieţelul tău, Zachary, în închisoare. El mi-a spus unde e ascunsă cheia, replicase necunoscutul, arătându-le o cheie pe care o ţinea în mână şi rânjind ca o fiară pe sub mască. Chiar înainte de a-l zdrobi şi de a-l

trimite pe lumea cealaltă.

Peter rămăsese mut, cu gura căscată.

Un pistol apăruse în mâna intrusului, fiind aţintit spre pieptul lui.

— Stai jos!

Peter se prăbuşise în scaun.

Katherine încremenise, privindu-l pe necunoscut cum înainta spre ei. Sub cagulă, ochii îi ardeau nebuneşte, precum ai unui animal turbat.

— Hei! strigase Peter, ca pentru a o avertiza pe mama lor, în bucătărie. Oricine ai fi, ia de aici ce vrei şi pleacă!

Bărbatul îndreptase arma spre inima lui.

— Şi cam ce crezi tu că aş vrea?

— Spune-mi cât anume. Nu avem bani în casă, dar pot…

Monstrul izbucnise în râs.

— Nu mă insulta! N-am venit pentru bani. Am venit pentru celălalt drept prin naştere al lui Zachary. Mi-a povestit despre piramidă, rânjise individul.

„Piramidă? se întrebase Katherine, îngrozită. *Ce piramidă?”*

Fratele ei adoptase o atitudine sfidătoare.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu face pe prostul cu mine! Zachary mi-a spus ce ţii în seiful din birou. O vreau. Acum!

— Indiferent ce ţi-a spus Zachary, probabil că era confuz. Nu ştiu la ce te referi.

— Nu? Intrusul se răsucise şi îşi aţintise arma spre faţa lui Katherine.

— Dar acum?

Ochii lui Peter se măriseră de groază.

— Trebuie să mă crezi! Nu înţeleg ce vrei!

— Minte-mă încă o dată, replicase necunoscutul, ţintind tot spre Katherine, şi jur c-am s-o ucid! Şi, din ce mi-a spus Zachary, rostise el apoi cu un zâmbet, ştiu că surioara ţi-e mai dragă decât toate…

— Ce se întâmplă aici? strigase deodată mama lor, intrând în seră cu puşca de vânătoare Browning Catori a lui

Peter, pe care o îndreptase imediat spre pieptul bărbatului mascat.

Acesta se întorsese spre ea, iar femeia energică de şaptezeci şi cinci de ani nu pierduse nici o clipă, revărsând asupra lui, cu o detunătură asurzitoare, o ploaie de alice. Intrusul se dăduse împleticit în spate, trăgând cu arma la întâmplare şi spărgând geamurile serei, după care se prăbuşise prin uşa de sticlă, scăpând pistolul în cădere.

Peter sărise în aceeaşi clipă, aruncându-se asupra armei. Katherine căzuse, iar Isabel se repezise la ea, îngenunchind alături.

— Dumnezeule, eşti rănită?

Ea clătinase din cap în semn că nu, mută de spaimă. Dincolo de uşa făcută ţăndări, mascatul se ridicase în picioare şi o luase la fugă spre pădure, ţinându-se de coaste. Peter Solomon aruncase o privire înapoi, pentru a se asigura că mama şi sora lui erau bine, şi, văzând că n-aveau nimic, pornise în goană pe urmele necunoscutului, ţinând încă în mână arma acestuia.

Isabel îşi ţinea fiica de mână, tremurând.

— Slavă Domnului că n-ai păţit nimic! exclamase ea, apoi se trăsese brusc înapoi. Katherine, sângerezi! Ăsta-i sânge! Eşti rănită!

Katherine văzuse şi ea sângele. Mult. Peste tot. Dar nu simţea nici o durere.

Mama ei începuse s-o cerceteze din cap până-n picioare, căutând o rană.

— Unde te doare?

— Mamă, nu ştiu, nu simt nimic!

Apoi văzuse sursa sângelui şi încremenise.

— Mamă, nu eu sunt rănită…

Şi arătase către bluză albă de satin a lui Isabel, într-o parte, de unde sângele curgea şiroaie dintr-o gaură mică. Mama ei coborâse privirea, mai degrabă cu nedumerire. Apoi se chircise deodată, ca şi când abia atunci o izbise durerea.

— Katherine? Vocea îi era calmă, dar împovărată brusc

de greutatea celor şaptezeci şi cinci de ani ai ei. Trebuie să chemi o ambulanţă.

Ea fugise la telefon şi ceruse ajutor. Când se întorsese în seră, îşi găsise mama zăcând nemişcată, într-o baltă de sânge. Alergase lângă ea şi, ghemuindu-se, îi luase trupul în braţe.

Nu ştia câtă vreme trecuse atunci când auzise un foc de armă undeva departe, în pădure. Într-un târziu, uşa se dăduse de perete şi Peter năvălise înăuntru, cu priviri sălbatice, ţinând pistolul în mână. Când o văzuse pe sora lui hohotind, legănându-şi în braţe mama fără de suflare, faţa i se schimonosise de durere. Katherine Solomon nu avea să uite niciodată urletul care răsunase atunci în seră.

CAPITOLUL 52

Mal'akh îşi simţea muşchii spatelui, sub tatuaje, mişcându-se ritmic în vreme ce alerga în jurul clădirii, spre uşa de serviciu deschisă a Platformei 5.

„Trebuie să intru în laboratorul ei."

Faptul că sora lui Peter Solomon îi scăpase era neaşteptat şi... problematic. Nu numai că femeia ştia unde locuia el, dar de-acum îi cunoştea şi adevărata identitate... precum şi adevărul că el dăduse buzna în casa lor, cu zece ani în urmă.

Nici el nu uitase seara aceea. Fusese cât pe ce să pună mâna pe piramidă, dar soarta îl împiedicase. *„Nu eram gata încă."* Acum însă era pregătit. Şi mai puternic. Mai influent. După ce trecuse prin încercări incredibile menite să-i faciliteze întoarcerea, era hotărât acum să-şi împlinească, în sfârşit, destinul. Nu se îndoia că, înainte de sfârşitul acestei nopţi, avea să privească în ochii muribunzi ai lui Katherine Solomon.

Când ajunse la uşa de serviciu, îşi spuse încă o dată în sinea sa că, de fapt, Katherine nu îi scăpase cu adevărat; doar amânase inevitabilul. Trecu prin deschizătură şi porni încrezător prin întuneric, până ce simţi covorul sub tălpi. Apoi coti la dreapta şi o apucă înspre Cub. Bubuiturile în uşa Platformei 5 încetaseră; probabil că paznicul încerca să înlăture moneda pe care o îndesase el în fantă.

Când ajunse la uşa ce dădea în Cub, pipăi până ce găsi tastatura pe zid şi inseră cardul de acces al lui Trish. Tastatura se ilumină. Introduse codul şi intră. Luminile erau aprinse toate şi, în vreme ce înainta prin laboratorul imaculat, privea uimit extraordinara varietate a echipamentelor. Forţa tehnologiei avansate nu-i era străină; efectuase şi el propriul tip de cercetări în subsolul casei, iar seara trecută acestea dăduseră roade.

„Adevărul."

Temniţa cu totul aparte a lui Peter Solomon – prins de unul singur pe tărâmul intermediar – îi dăduse în vileag toate secretele. *„Acum îi pot vedea sufletul.”* Mal'akh aflase unele taine pe care le anticipase, plus altele de care nu avusese habar, inclusiv de existenţa laboratorului lui Katherine şi a extraordinarelor ei descoperiri. *„Ştiinţa se apropie tot mai mult, înţelesese el. Iar eu nu-i voi permite să le lumineze calea celor nemerituoşi.”*

Activitatea dusă de Katherine în acest laborator începuse să folosească ştiinţa modernă pentru a elucida străvechi întrebări de ordin filosofic. Mai aude cineva rugăciunile? Există viaţa după moarte? Are omul suflet? În chip incredibil, Katherine găsise răspunsuri la toate aceste întrebări, şi nu numai la ele. În mod ştiinţific. Fără umbră de dubiu. Prin metode incontestabile. Chiar şi cei mai sceptici ar fi fost convinşi de rezultatele experimentelor ei. Dacă aceste informaţii ar fi fost date publicităţii, ar fi determinat o schimbare fundamentală în conştiinţa umană. *„Şi vor începe să găsească drumul.”* Ultima lui misiune în această seară, înainte de transformarea finală, era să se asigure că acest lucru nu se va întâmpla.

Deplasându-se prin laborator, localiză încăperea în care erau stocate datele, cea despre care îi vorbise Peter. Se uită, prin pereţii de sticlă groasă, la cele două unităţi de stocare holografică. *„Exact acolo unde a zis el că sunt.”* Îi venea greu să creadă că informaţiile ce se aflau în aceste două cutii puteau schimba cursul evoluţiei umanităţii, însă ştia că Adevărul fusese întotdeauna cel mai eficient catalizator.

Privind cele două unităţi de stocare, scoase cardul lui Trish şi-l introduse în panoul de siguranţă al uşii. Spre surprinderea lui, tastatura nu se ilumină. Se părea că Trish Dunne nu avea acces în acea încăpere. Mal'akh luă apoi cardul pe care-l găsise în halatul lui Katherine. Când îl inseră, panoul cu taste se ilumină.

Există însă o problemă. *„Nu am codul PIN al lui Katherine.”* Îl încercă pe al lui Trish, dar nu funcţiona.

Frecându-şi bărbia gânditor, făcu un pas în spate şi studie uşa din plexiglas gros de opt centimetri. Nici dacă ar avea un topor n-ar fi putut s-o spargă pentru a ajunge la discurile pe care trebuia să le distrugă.

Dar îşi făcuse un plan şi pentru această eventualitate.

În sala sursei de alimentare, găsi raftul despre care îi vorbise Peter şi pe care se aflau mai mulţi cilindri metalici asemănători cu buteliile de oxigen ale scafandrilor. Pe ei erau înscrise literele *LH,* cifra 2 şi simbolul universal pentru combustibil. Unul dintre tuburi era conectat la celula de combustie alimentată cu hidrogen a laboratorului.

Mal'akh îl ocoli pe cel conectat şi ridică cu grijă unul dintre cilindrii de rezervă, aşezându-l pe un cărucior de alături. Apoi îl împinse peste prag, traversă laboratorul şi se apropie de uşa de plexiglas a camerei de stocare a datelor. Deşi era în mod cert suficient de aproape, observase un loc sensibil în uşa groasă: micul spaţiu dintre partea de jos şi pervaz.

În pragul ei, cu băgare de seamă, culcă cilindrul pe o parte şi strecură tubul flexibil, din cauciuc, pe sub uşa. Îi luă câteva momente să îndepărteze sigiliile de siguranţă şi să ajungă la valvă, pe care, odată ce reuşi, o deschise cu infinite precauţii. Prin plexiglas se vedea lichidul limpede scurgându-se din tub pe podeaua camerei de stocare a datelor. Mica baltă se întinse, bolborosind şi emanând vapori pe măsură ce creştea. Hidrogenul îşi păstra formă lichidă doar la temperaturi scăzute, iar pe măsură ce se încălzea începea să se evapore. Iar gazul rezultat era chiar mai inflamabil decât lichidul.

„Să ne amintim de dirijabilul Hindenburg."

Mal'akh se întoarse iute în laborator şi luă recipientul cu combustibil pentru becurile Bunsen – un ulei vâscos, inflamabil. Se duse iar la uşa din plexiglas, observând mulţumit că hidrogenul lichid încă se mai scurgea din cilindru, iar balta de lichid în fierbere din încăpere acoperea deja podeaua în întregime, înconjurând piedestalurile pe care se aflau unităţile de stocare holografică. O ceaţă

alburie se ridica din ea pe măsură ce hidrogenul lichid devenea gazos, umplând spaţiul înghesuit.

Mal'akh ridică recipientul de combustibil şi turnă o cantitate generoasă pe tubul cu hidrogen şi apoi în mică deschidere de sub uşă. După aceea, cu mare precauţie, începu să se retragă mergând de-a-ndăratelea şi lăsând în urmă o dâră continuă de ulei.

❢

Operatoarea care răspundea la apelurile de urgenţă venite din Washington fusese neobişnuit de ocupată în seara aceasta. *„Fotbalul, berea şi Luna plină sunt de vină”,* îşi spuse femeia atunci când un nou apel îi apăru pe ecran, de data aceasta dintr-o cabină publică de pe Suitland Parkway, în Anacostia. *„Probabil un accident rutier.”*

— Dispeceratul pentru urgenţe, răspunse ea. Ce problemă aveţi?

— Am fost atacată în sediul Centrului de Suport al Muzeului Smithsonian, se auzi o voce feminină panicată. Vă rog să trimiteţi poliţia! Pe Silver Hill Road numărul 4210!

— Bun, luaţi-o uşurel, replică operatoarea. Trebuie să…

— Vă rog să trimiteţi de asemenea un echipaj la o vilă din Kalorama Heights, unde cred că fratele meu este ţinut prizonier!

Femeia din dispecerat oftă. *„Ce ţi-e şi cu Luna asta plină!”*

CAPITOLUL 53

— Aşa cum încercam să-ţi explic, spuse Bellamy, piramida e mai mult decât pare la prima vedere.

„Aşa s-ar zice.” Langdon trebuia să admită că piramida de piatră din sacul său de umăr i se părea acum mult mai misterioasă. Tentativa de a decripta cifrul masonic se soldase cu o serie de litere aparent fără nici o noimă.

„Haos.”

S O E U
A T U N
C S A S
V U N J

Langdon examinase grila îndelung, încercând să găsească o cât de vagă semnificaţie – cuvinte ascunse, anagrame, orice –, dar nu găsise nimic.

— Se spune că piramida masonică, îi explică Bellamy, îşi păstrează secretele sub multe văluri. De fiecare dată când dai unul la o parte, altul îţi iese în cale. Ai descoperit literele acestea, care însă nu-ţi vor spune nimic până ce nu vei mai ridica un alt văl. Fireşte, modul în care se poate face asta îi este cunoscut doar celui care deţine vârful piramidei. Iar acesta, bănuiesc eu, poartă la rându-i o inscripţie care arată cum anume trebuie descifrată cea de pe piramidă.

Langdon aruncă o privire spre pachetul pătrăţos de pe masă. Din spusele lui Bellamy, îşi dădea seama că vârful şi piramida constituiau un „cifru segmentat” – un cod împărţit în fragmente. Criptografii moderni foloseau în mod frecvent asemenea cifruri, deşi schema de securitate fusese inventată în Grecia antică. Când voiau să păstreze informaţii secrete, grecii le scriau pe o tăbliţă de lut, pe care o spărgeau apoi în bucăţi, depozitând fiecare fragment în altă parte. Astfel, secretul putea fi aflat doar atunci când

toate piesele erau reunite. Acest tip de tăbliţă de lut cu inscripţii – numită *symbolon* – se află de fapt la originea cuvântului „simbol”.

— Robert, continuă Bellamy, piramida şi vârful ei au fost păstrate separat vreme de generaţii întregi, pentru ca secretul să rămână în siguranţă. În seara asta însă, piesele au ajuns periculos de aproape una de alta. Sunt sigur că nu trebuie să-ţi spun eu asta… dar este de datoria noastră să ne asigurăm că piramida nu va fi asamblată.

Lui Langdon, dramatismul din glasul lui Bellamy i se părea oarecum deplasat. *„Vorbeşte oare despre piramidă şi vârful ei… sau despre o bombă nucleară şi detonatorul aferent?”* Încă nu putea crede afirmaţiile Arhitectului, dar acest lucru părea să nu conteze.

— Chiar dacă asta e cu adevărat piramida masonică, şi chiar dacă inscripţia dezvăluie locul în care este ascunsă cunoaşterea antică, nu înţeleg cum se poate ca această înţelepciune să confere puterile cu care este creditată.

— Peter mi-a spus întotdeauna că eşti un bărbat greu de convins… un om de ştiinţă care preferă dovezile, nu speculaţia teoretică.

— Adică tu chiar crezi toate astea? îl întrebă Langdon, a cărui răbdare era pe sfârşite. Cu tot respectul… eşti un om modern, educat… Cum poţi crede aşa ceva?

Bellamy zâmbi înţelegător.

— Experienţa francmasonică mi-a instilat un profund respect pentru ceea ce transcende înţelegerea omenească. Am învăţat să nu-mi închid niciodată mintea în faţa unei idei pentru simplul motiv că pare miraculoasă.

CAPITOLUL 54

Înnebunit, agentul de patrulă al CSMS alerga pe aleea de pietriş din jurul clădirii. Tocmai primise un apel de la un coleg din interior, care îi spusese că panoul de acces în Platforma 5 fusese sabotat şi că ledul de securitate arată că uşa de serviciu a aceleiaşi platforme era deschisă.

„Ce naiba se întâmplă?”

Când ajunse la uşa de serviciu, o găsi deschisă de câteva palme. *„Bizar,* îşi spuse el. *Uşa asta nu poate fi deschisă decât din interior.”* Îşi scoase lanterna de la centură şi o îndreptă spre întunericul dinăuntru. Nimic. Cum nu avea de gând să se aventureze în necunoscut, se opri în prag şi întinse braţul în care ţinea lanterna, măturând cu fasciculul în stânga, apoi în...

Mâini puternice îi prinseră încheietura şi-l traseră în beznă. Paznicul se simţi răsucit în loc de o forţă invizibilă. În jur mirosea a etanol. Lanterna îi zbură din palmă şi, înainte de a-şi putea da seama ce se întâmplă, un pumn dur ca un pietroi îl izbi în stern. Agentul se prăbuşi pe podeaua de ciment... gemând de durere în vreme ce o siluetă masivă şi neagră se îndepărta de el.

Zăcând pe o parte, paznicul gâfâia şi şuiera, încercând să respire. Lanterna era căzută alături, raza ei iluminând la nivelul podelei ceea ce părea a fi un fel de bidon metalic. Pe etichetă scria că era ulei combustibil pentru arzătoarele Bunsen.

O brichetă scânteie şi flacăra portocalie învălui ceva ce cu greu putea fi descris ca o formă umană. *„Isuse Hristoase!”* Agentul de patrulă abia avu timp să înţeleagă ceea ce vedea; în secunda următoare, creatura cu pieptul gol îngenunche şi apropie flacăra de podea. Instantaneu, o dâră de foc se aprinse, îndepărtându-se de ei şi înaintând în întunericul tunelului. Stupefiat, paznicul privi în spate, dar creatura ieşise deja pe uşa de serviciu, dispărând în noapte.

Omul izbuti să se ridice în capul oaselor, icnind de durere şi urmărind cu privirea panglica de foc. *„Ce Dumnezeu?”* Flacăra părea prea mică, pentru a fi periculoasă, însă o clipă mai târziu văzu ceva cu adevărat terifiant. Focul nu mai ilumina doar întunericul tunelului; ajunsese până la peretele din spate, unde arunca acum o strălucire aurie asupra unei structuri masive din blocuri de zgură. Agentul nu avusese niciodată acces în Platforma 5, dar ştia bine ce structură era aceea.

„Cubul! Laboratorul lui Katherine Solomon.”

Flacăra înainta în linie dreaptă spre uşa exterioară a laboratorului. Paznicul se ridică în picioare clătinându-se, ştiind că panglica arzândă continua, mai mult ca sigur, pe sub uşa laboratorului, urmând să declanşeze în scurt timp un incendiu înăuntru. Dar în momentul în care se întoarse cu gând să fugă după ajutoare, simţi un ciudat curent de aer trecând pe lângă el.

Pentru o frântură de secundă, întreaga Platforma 5 fu scăldată în lumină.

Agentul de patrulă nu apucă să vadă vălătucii de foc ai hidrogenului aprins explodând, făcând ţăndări acoperişul Platformei 5 şi înălţându-se sute de metri în aer. Şi nu văzu nici ploaia de fragmente de titan, de bucăţi de echipamente electronice şi de stropi de silicon topit ce se revărsa din unităţile de stocare holografică ale laboratorului.

Katherine Solomon îşi conducea maşina spre nord când zări o bruscă izbucnire de lumină în oglinda retrovizoare. Un bubuit profund reverberă în aerul nopţii.

„Artificii? se miră ea. *Oare cei de la Redskins au un spectacol la pauză?”*

Se concentră însă asupra drumului, deşi în minte îi zăbovea apelul pe care îl făcuse la Urgenţe de la telefonul public dintr-o benzinărie pustie. Izbutise s-o convingă pe operatoarea de la dispecerat să trimită poliţia la CSMS pentru a căuta un intrus tatuat şi – se rugă ea – pentru a o găsi pe asistenta ei, Trish. În plus, mai ceruse să fie

verificată adresa doctorului Abaddon, în Kalorama Heights, unde credea că Peter era ţinut ostatic.

Din păcate, nu reuşise să obţină numărul de mobil al lui Robert Langdon, care era secretizat, aşa că, din lipsă de alte opţiuni, se îndrepta acum în viteză spre Biblioteca Congresului, unde profesorul îi spusese că se duce şi el.

Aflarea adevăratei identităţi a lui Abaddon răsturnase totul, iar Katherine nu mai ştia ce să creadă. De un lucru era însă sigură: bărbatul care îi ucisese mama şi nepotul cu atâţia ani în urmă îl luase acum prizonier pe fratele ei şi încercase s-o ucidă pe ea. *„Cine e nebunul ăsta? Şi ce vrea?”* Singurul răspuns pe care îl avea era unul complet lipsit de sens. *„O piramidă?”* Şi la fel de enigmatic era şi motivul pentru care individul venise la laboratorul ei. Dacă voia s-o rănească, de ce n-o făcuse acasă la el, ceva mai devreme în acea după-amiază? De ce se mai complicase cu trimiterea unui mesaj şi cu riscul implicat de pătrunderea în laborator?

Deodată, artificiile vizibile în oglinda retrovizoare deveniră mai strălucitoare, răbufnirea iniţială fiind urmată de o privelişte neaşteptata: o sferă de foc portocaliu ce se înălţa deasupra copacilor din zare. *„Ce-o mai fi şi asta?”* Flăcările erau însoţite de un fum negru, dens… şi nu se ridicau nicidecum din zona stadionului celor de la Redskins. Nedumerită, încerca să-şi dea seama ce fabrică era situată dincolo de copacii aceia… la sud-est de şosea.

Şi apoi, aidoma unui camion în plină viteză, adevărul o izbi.

CAPITOLUL 55

Warren Bellamy apăsă grăbit pe tastele telefonului mobil, încercând încă o dată să ia legătura cu o persoană care i-ar fi putut ajuta.

Langdon se uită la el, însă gândurile îi zburau spre Peter, străduindu-se să-şi dea seama cum să procedeze pentru a-l găsi. *„Descifrează inscripţia,* îi ceruse cel care-l luase prizonier, *iar ea îţi va dezvălui locul în care este ascunsă cea mai mare comoară a omenirii... Vom merge împreună... şi vom face schimbul.”*

Bellamy închise, încruntat. Persoana nu răspunsese.

— Uite ce nu înţeleg eu, rosti Langdon. Chiar dacă aş putea accepta că înţelepciunea asta ascunsă există cu adevărat... şi că piramida de aici indică locul subteran în care ea se află... tot nu ştiu ce anume caut. O criptă? Un buncăr?

Bellamy rămase tăcut vreme îndelungată, după care oftă din rărunchi şi răspunse precaut:

— Robert, în conformitate cu ceea ce am auzit eu în decursul anilor, piramida duce către intrarea pe o scară în spirală.

— O scară?!

— Da. O scară ce coboară în adâncul pământului... câteva sute de metri.

Profesorul nu-şi putea crede urechilor. Se trase mai aproape.

— Se zice că înţelepciunea antică e îngropată la baza ei, adăugă Arhitectul.

Robert Langdon se ridică şi începu să se plimbe în sus şi-n jos printre mesele de lectură. *„O scară în spirală care coboară la sute de metri în pământ... în Washington.”*

— Şi nimeni n-a văzut până acum scara asta?

— Se spune că intrarea e acoperită de o stâncă enormă.

Langdon oftă. Ideea mormântului închis cu o stâncă

uriaşă era clar preluată din relatarea biblică despre îngroparea lui Isus. Acest hibrid arhetipal era părintele tuturor celorlalte variante.

— Warren, tu chiar crezi că scara asta secretă care coboară în adâncul pământului există cu adevărat?

— N-am văzut-o niciodată, dar câţiva dintre masonii bătrâni jură că e reală. Tocmai încercam să-i telefonez unuia dintre ei.

Langdon continuă să străbată sala cu paşi mari, neştiind ce să mai spună.

— Robert, în cazul tău, am o misiune dificilă în privinţa piramidei, spuse Bellamy, cu o expresie dintr-odată dură în priviri, sub lumina discretă a lămpii de birou. Nu am cum să forţez un om să creadă ceea ce el nu vrea să creadă. Şi totuşi, sper să înţelegi care ţi-e datoria faţă de Peter Solomon.

„Da, am datoria să-l ajut”, replică Langdon în sinea sa.

— Nu ţin să crezi în puterea pe care piramida aceasta o poate conferi, şi nici în existenţa scării la care se zice că duce. Dar trebuie să fii convins că ai obligaţia morală de a proteja acest secret... oricare ar fi el. Peter ţi-a încredinţat vârful de piramidă fiindcă a avut încredere că-i vei respecta dorinţele şi vei păstra secretul. Iar acum trebuie să faci exact acest lucru, chiar dacă asta înseamnă să-i sacrifici lui viaţa.

Langdon se opri în loc şi se răsuci pe călcâie.

— Ce spui?!

Bellamy nu se ridică de pe scaun, păstrându-şi aceeaşi expresie îndurerată, însă fermă.

— Exact aşa ar vrea şi el să procedezi. Trebuie să-l dai uitării pe Peter. El este dus. Şi-a făcut treaba, protejând piramida atât cât a putut. Acum este de datoria ta să faci astfel încât eforturile lui să nu fi fost zadarnice.

— Nu pot să cred că spui aşa ceva! Chiar dacă piramida asta e ceea ce susţii că e, Peter îţi este confrate masonic. Ai jurat să-l protejezi mai presus de orice, chiar şi decât ţara ta!

— Ba nu, Robert, masonul trebuie să-şi protejeze confraţii mai presus de orice… cu o singură excepţie: marele secret pe care confreria noastră îl apără în beneficiul întregii omeniri. Indiferent dacă cred sau nu că înţelepciunea pierdută are potenţialul pe care tradiţia îl sugerează, am jurat să fac tot posibilul pentru a o feri să intre în mâinile celor nemerituoşi. Şi nu aş trăda-o în nici un caz, nici măcar în schimbul vieţii lui Peter Solomon.

— Cunosc mulţi masoni, replică Langdon cu mânie, chiar şi unii dintre cei mai avansaţi, şi sunt al naibii de sigur că oamenii ăştia nu au jurat să-şi sacrifice viaţa de dragul unei piramide din piatră! Şi la fel de sigur sunt că nici unul dintre ei nu crede în existenţa vreunei scări secrete care duce la o comoară ascunsă adânc în pământ.

— Există cercuri în cadrul cercurilor, Robert. Nu toată lumea cunoaşte absolut totul.

Langdon oftă adânc, încercând să-şi stăpânească emoţiile. La fel ca mulţi alţii, auzise şi el vorbindu-se despre existenţa unei elite în rândurile masoneriei, dar, în situaţia de faţă, veridicitatea acestor zvonuri nu mai era relevantă.

— Warren, dacă piramida asta şi vârful ei dezvăluie cu adevărat secretul masonic suprem, atunci de ce m-ar fi implicat Peter pe mine? Nu fac parte din masonerie… şi cu atât mai puţin din vreun cerc interior!

— Ştiu, şi bănuiesc că exact de asta te-a ales pe tine ca s-o protejezi. Piramida a mai fost vizată în trecut, chiar şi de către cei care s-au strecurat în confreria noastră mânaţi de motive nedemne. Alegerea lui Peter, de a o păstra în afara masoneriei, a fost una inteligentă.

— Tu ştiai că vârful piramidei e la mine?

— Nu. Şi dacă Peter ar fi vrut să spună cuiva, s-ar fi îndreptat către un singur om, îi explică Bellamy, scoţând telefonul mobil şi reapelând ultimul număr format. Iar până acum, nu am reuşit să-l contactez. Ei bine, Robert, adăugă apoi, după ce constată că îi intrase căsuţa vocală şi închise, după cum se vede, deocamdată suntem pe cont propriu. Şi trebuie să luăm o decizie.

Langdon îşi privi ceasul de la încheietură: 21:42.

— Îţi dai seama, cred, că atacatorul lui Peter aşteaptă să descifrez inscripţia în seara asta şi să-i spun ce am aflat.

Bellamy se încruntă.

— Oameni de seamă, în decursul istoriei, au făcut sacrificii personale mari pentru a proteja Misterele Antice. Noi doi trebuie să procedăm la fel. Ar fi cazul să mergem. Mai devreme sau mai târziu, Sato îşi va da seama unde suntem.

Şi, cu aceste cuvinte, se ridică de pe scaun.

— Dar ce facem cu Katherine? întrebă Langdon, refuzând să plece. Nu pot să dau de ea, iar ea n-a sunat încă.

— E evident că s-a întâmplat ceva.

— Dar nu putem pur şi simplu s-o lăsăm de izbelişte!

— Uită de Katherine! ripostă Bellamy pe un ton poruncitor de asta dată. Uită şi de Peter! Uită de toţi! Nu înţelegi, Robert, că ţi-a fost încredinţată o misiune mai importantă decât noi toţi la un loc – tu, Peter, Katherine, eu însumi? Trebuie să găsim un loc sigur în care să ascundem piramida şi vârful ei, departe de…

Un pocnet metalic sonor răsună din direcţia holului central. Arhitectul se răsuci în loc, cu o privire înspăimântată.

— Au ajuns repede.

Langdon se întoarse spre uşă. Zgomotul părea a proveni de la găleata pe care Bellamy o pusese pe scara cu care blocase uşile tunelului. *„Au venit după noi.”*

Dar apoi, pe neaşteptate, pocnetul se auzi din nou.

Şi din nou. Şi încă o dată.

Omul fără adăpost aşezat pe banca din faţa Bibliotecii Congresului se frecă la ochi şi privi pe mai departe scena stranie care se desfăşura dinaintea sa.

Un Volvo alb tocmai călcase bordura, urcase pe trotuarul pustiu şi oprise în scrâşnet de cauciucuri chiar lângă intrarea în bibliotecă. O femeie frumoasă, cu părul negru coborâse în grabă, privise în jur neliniştită şi, zărindu-l pe

vagabond, strigase la el:

— Ai un telefon?

„Cucoană, eu n-am nici pantofi în picioare!”

Probabil dându-şi şi ea seama de acest lucru, femeia se năpustise pe trepte, spre intrarea principală. Ajungând sus, pusese mâna pe clanţă, încercând cu disperare să deschidă măcar una dintre cele trei uşi.

„Biblioteca e închisă, cucoană!”

Dar femeii părea să nu-i pese de asta. Ridică unul dintre inelele grele de fier de la intrare, îl trase spre ea şi-l lăsă să cadă la loc, cu un pocnet răsunător. Apoi repetă mişcarea. Şi încă o dată. Şi încă o dată.

„Mai, să fie, îşi spuse omul străzii, da’ ştiu că-i place să citească!”

CAPITOLUL 56

Când văzu în sfârşit uşile masive din bronz ale bibliotecii deschizându-se în faţa ei, Katherine Solomon simţi cum, în adâncul sufletului său, zăgazul emoţiilor i se fărâmă. Iar toată spaima şi confuzia ultimelor ore se revărsară, copleşind-o.

Cel care apăruse în prag era Warren Bellamy, un prieten de încredere al fratelui ei. Însă mult mai fericită se simţi văzându-l pe bărbatul din spatele acestuia. Se părea că sentimentul era reciproc. Robert Langdon răsuflă uşurat în clipa în care ea se repezi dincolo de uşă… direct în braţele lui.

În vreme ce Katherine uită de sine abandonându-se îmbrăţişării unui vechi prieten, Bellamy închise uşa bibliotecii. Auzind declicul încuietorii grele, îşi dădu seama că este, în sfârşit, în siguranţă. Lacrimile se iviră pe neaşteptate, însă Katherine şi le stăpâni.

Langdon continuă s-o ţină în braţe.

— Gata, gata, şopti el. Eşti bine acum.

„Fiindcă m-ai salvat tu, ar fi vrut ea să-i spună. *Mi-a distrus laboratorul… toată munca mea. Ani întregi de cercetare… transformaţi în scrum.”* Ar fi vrut să-i spună totul, însă abia mai putea respira. Vocea profundă a lui Langdon îi răsuna în pieptul lipit de al lui, liniştind-o oarecum.

— Îl vom găsi pe Peter. Îţi promit!

„Ştiu cine a făcut toate astea, ar fi vrut să-i strige Katherine. *Acelaşi individ care i-a ucis pe mama şi pe nepotul meu!”* Dar, înainte să-i poată explica, un zgomot strident tulbură liniştea bibliotecii.

Răsunase undeva sub ei, într-o casă a scării, ca şi cum un obiect metalic căzuse pe o podea acoperită cu gresie. Katherine simţi cum întreg trupul lui Langdon se tensionă brusc.

Bellamy se apropie de ei, cu o expresie sumbră.

— Plecăm. Acum!

Năucită, Katherine îi urmă pe cei doi bărbaţi, traversând holul central spre celebra sală de lectură în care luminile erau aprinse. Arhitectul încuie rapid cele două seturi de uşi în spatele lor, mai întâi pe cele exterioare, apoi pe celelalte.

Katherine mergea ca în transă, alături de Langdon şi de Bellamy, spre centrul sălii. Acolo, pe o masă de lectură, se afla un sac de piele, iar lângă el se vedea un pacheţel cubic, pe care Arhitectul îl luă şi-l puse în sac, alături de o…

Katherine încremeni locului. *„O piramidă?!”*

Deşi nu mai văzuse niciodată piramida gravată, simţi cum trupul i se rigidizează din pricina oripilării. Instinctiv, îşi dădu seama de adevăr. Avea în faţă obiectul care aproape că îi distrusese viaţa. *Piramida.*

Bellamy închise sacul şi i-l întinse lui Langdon.

— Nu-l scăpa din vedere!

O explozie zgudui brusc uşile exterioare ale sălii, urmată de zăngănit de sticlă spartă.

— Pe aici! Bellamy ţâşni, cu o mină speriată, spre biroul de împrumut din mijloc – opt ghişee dispuse în jurul unui octogon masiv –, făcându-le semn să treacă în spatele ghişeelor şi arătându-le o deschizătură în octogon. Intraţi acolo!

— Acolo? exclamă Langdon. Ne vor găsi imediat!

— Ai încredere în mine, replică Bellamy. Nu e ce crezi tu.

CAPITOLUL 57

Limuzina lui Mal'akh rula cu viteză spre Kalorama Heights. Explozia din laboratorul lui Katherine fusese mai violentă decât anticipase el, aşa că avusese noroc că scăpase nevătămat. Iar haosul creat îl ajutase să fugă fără probleme, trecând ca vântul pe lângă un paznic neatent, care era ocupat să strige ceva într-un telefon.

„Trebuie să ies de pe şosea”, îşi spuse el. Katherine poate că nu sunase la poliţie, însă explozia le atrăsese atenţia, neîndoielnic. *„Iar un bărbat fără cămaşă conducând o limuzină n-ar putea trece neobservat.”*

După ani de pregătire, nici lui nu-i venea să creadă că noaptea cea mare sosise. Traseul până în acest moment fusese lung şi dificil. *„Ceea ce a început acum mulţi ani în suferinţă şi nimicnicie... se va sfârşi în seara asta, glorios.”*

În noaptea în care pornise totul, numele lui nu fusese Mal'akh. De fapt, în noaptea aceea nici măcar nu avusese un nume. Fusese *Prizonierul 37.* Precum majoritatea deţinuţilor din brutala închisoare Soganlik de lângă Istanbul, Prizonierul 37 ajunsese acolo din cauza drogurilor.

Şedea în patul său într-o celulă din beton, flămând şi îngheţat, în întuneric, întrebându-se cât timp avea să rămână închis. Noul său coleg de celulă, pe care-l cunoscuse cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă, dormea în patul de deasupra. Administratorul închisorii, un alcoolic obez care îşi detesta slujba şi se răzbuna pe deţinuţi, tocmai dăduse stingerea.

Era aproape ora zece seara când Prizonierul 37 auzise o conversaţie ce răsuna prin puţul de ventilaţie. Prima voce era inconfundabilă, purtând accentul beligerant şi ascuţit al administratorului, care nu apreciase, în mod evident, faptul că fusese trezit de un vizitator întârziat.

— Da, da, aţi venit de departe, spunea el, dar în prima lună nu se primesc vizite. Regulamentul de stat. Fără

excepţii!

Vocea care îi răspunsese era plăcută şi rafinată, însă marcată de durere.

— Fiul meu este în siguranţă?

— E dependent de droguri.

— Dar e tratat bine?

— Suficient de bine, replicase administratorul. Aici nu suntem la hotel.

Urmase un moment de tăcere încărcată de suferinţă.

— Vă daţi seama, cred, că Departamentul de Stat al SUA va solicita extrădarea.

— Da, da, întotdeauna o face. Şi va fi acordată, deşi formalităţile vor dura probabil vreo două săptămâni… sau chiar o lună, depinde.

— Depinde de ce anume?

— Păi, noi n-avem personal suficient aici, răspunsese administratorul, făcând apoi o pauză. Sigur, uneori părţile interesate, ca dumneavoastră, fac donaţii închisorii, pentru ca lucrurile să poată decurge mai repede.

Vizitatorul nu răspunsese.

— Domnule Solomon, continuase administratorul, coborând vocea, pentru un om ca dumneavoastră, pentru care banii nu contează, există întotdeauna opţiuni. Eu cunosc oameni în guvern. Dacă lucrăm împreună, probabil că-l vom putea scoate de aici pe fiul dumneavoastră… mâine, renunţându-se la toate acuzaţiile. Nici măcar n-ar mai fi judecat când ajunge acasă.

Replica venise imediat.

— Lăsând la o parte ramificaţiile legale ale propunerii dumneavoastră, refuz să-mi învăţ fiul că banii rezolvă orice problemă sau că pentru el nu există responsabilitate în viaţă, mai cu seamă într-o chestiune atât de serioasă precum aceasta.

— Adică preferaţi să-l lăsaţi aici?

— Aş vrea să vorbesc cu el. Chiar acum!

— După cum am precizat, avem şi noi reguli. Nu vă puteţi vizita fiul… decât dacă doriţi să-i negociaţi eliberarea

imediată.

O tăcere îngheţată domnise preţ de câteva clipe.

— Departamentul de Stat vă va contacta. Aveţi grijă de Zachary. Aştept să fie urcat într-un avion spre casă în mai puţin de o săptămână. Noapte bună!

Şi uşa se trântise.

Prizonierul 37 nu putuse să-şi creadă urechilor. *„Ce fel de tată îşi lasă fiul într-o gură de iad ca asta numai ca să-l înveţe o lecţie?”* Peter Solomon refuzase până şi oferta de a-i curăţa lui Zachary cazierul!

Mai târziu în seara aceea, zăcând treaz în patul său, Prizonierul 37 îşi dăduse seama cum îşi va putea recâştiga libertatea. Dacă banii reprezentau unicul lucru care îl despărţea pe un deţinut de viaţa de afară, atunci el unul era ca şi liber. Poate că Peter Solomon nu voia să renunţe la banii săi, dar, aşa cum ştiau toţi cei care citeau ziarele de scandal, fiul lui, Zachary, avea şi el o avere frumuşică. A doua zi, Prizonierul 37 discutase în particular cu administratorul şi îi sugerase un plan: o stratagemă ingenioasă şi îndrăzneaţă, care avea să-i ofere fiecăruia din ei ceea ce-şi dorea.

— Zachary Solomon va trebui să moară pentru ca planul să funcţioneze îi explicase Prizonierul 37. Dar amândoi vom putea dispărea imediat. Dumneavoastră vă puteţi retrage în insulele greceşti şi nu veţi mai fi niciodată nevoit să vă întoarceţi aici.

După ce mai discutaseră o vreme, cei doi bărbaţi îşi strânseseră mâinile.

„În curând, Zachary Solomon va fi mort”, îşi spusese Prizonierul 37, încântat de cât de uşor avea să fie totul.

Două zile mai târziu, Departamentul de Stat contactase familia Solomon pentru a-i transmite cumplita veste. Fotografiile din închisoare înfăţişau trupul crunt bătut al lui Zachary, zăcând încovrigat şi lipsit de viaţă pe podeaua celulei sale. Capul îi fusese izbit cu o bară de oţel, iar restul corpului era zdrobit într-o manieră ce depăşea orice închipuire. Părea că fusese torturat şi, în cele din urmă,

ucis. Primul suspect fusese administratorul închisorii, care dispăruse – probabil cu toţi banii băiatului asasinat. Zachary semnase nişte hârtii prin care averea lui deloc neglijabilă fusese transferată într-un cont numeric privat, golit îndată după moartea sa. Nimeni nu putea şti unde anume ajunseseră banii.

Peter Solomon zburase în Turcia cu un avion privat şi se întorsese cu sicriul fiului său, pe care îl îngropaseră apoi în cimitirul familiei. Administratorul închisorii nu fusese găsit niciodată. Şi nici nu avea să fie găsit vreodată, după cum ştia Prizonierul 37. Trupul obez al turcului zăcea pe fundul Mării Marmara, fiind hrană pentru crabii care migrau prin Strâmtoarea Bosfor. Vasta avere a lui Zachary Solomon fusese transferată într-un cont numeric neidentificabil. Prizonierul 37 era din nou un om liber – un om liber cu o avere substanţială.

Insulele Greciei reprezentau un adevărat paradis. Lumina, apa, femeile…

Îşi luase un nume grecesc – Andros Dareios, *andros* însemnând „războinic", iar dareios traducându-se prin „bogat". Nopţile întunecate petrecute în închisoare îl înspăimântaseră, aşa că îşi jurase să nu se mai întoarcă niciodată acolo. Îşi răsese părul vâlvoi şi renunţase definitiv la droguri. Luase viaţa de la capăt, experimentând plăceri senzuale niciodată imaginate înainte. Seninătatea navigării solitare pe Marea Egee de un albastru intens devenise noua lui transă heroinică; senzualitatea savurării suculentelor *ami souvlakia* direct de pe frigăruie se transformase în noul său ecstasy; iar valul de adrenalină stârnit de plonjonul de pe stânci în apele înspumate de pe Insula Mykonos îi ţinea loc de cocaină.

„M-am născut din nou."

Cumpărase o vilă uriaşă pe Insula Syros şi se stabilise printre *bella gente,* în exclusivistul oraş Possidonia. Noua lui lume era o comunitate nu doar a celor bogaţi, ci şi a culturii şi a perfecţiunii fizice. Vecinii lui erau mândri de trupul şi de mintea lor, iar acest lucru se dovedea contagios. Pe

negândite, nou-venitul se pomenise că făcea jogging pe plajă, îşi bronza trupul cu carne albă, şi citea cărţi. Astfel citise Andros *Odiseea* lui Homer, captivat de imaginea oamenilor puternici, cu trupuri oţelite, care luptaseră în insulele Greciei. A doua zi, începuse să ridice greutăţi, observând cu uimire cât de repede i se dezvoltau pieptul şi braţele. Treptat, începuse să simtă privirile femeilor zăbovind asupra sa, iar admiraţia lor era ameţitoare. Îşi dorea să devină şi mai puternic. Şi devenise. Cu ajutorul agresivilor steroizi combinaţi cu hormoni de creştere procuraţi de pe piaţa neagră, dar şi a nesfârşitelor ore în care ridica greutăţi, Andros se transformase în ceva ce nu-şi închipuise niciodată că ar putea deveni: un exemplar masculin desăvârşit. Crescuse deopotrivă în înălţime şi în musculatură, dezvoltându-şi pectorali splendizi şi picioare vânjoase, pe care le menţinea perfect bronzate.

Acum, toată lumea se uita după el.

După cum fusese avertizat, steroizii şi hormonii îi schimbaseră nu doar înfăţişarea, ci şi corzile vocale, conferindu-i un glas eteric, murmurat, care nu făcea decât să-i sporească misterul. Vocea enigmatică, şoptită, în combinaţie cu trupul lucrat, cu averea şi cu refuzul lui de a vorbi despre trecut constituiau o ispită irezistibilă pentru femeile care ajungeau să-l întâlnească. I se dăruiau de bunăvoie, iar el le satisfăcea pe toate – de la manechinele aflate în vizită pe insula lui pentru şedinţe foto şi fetişcanele americane de colegiu venite în vacanţă, până la soţiile vecinilor şi, ocazional, băieţi imberbi. Toţi erau vrăjiţi de el.

„Sunt o capodoperă.”

Pe măsură ce anii trecuseră, aventurile sexuale începuseră să-şi piardă din farmec. La fel ca toate celelalte. Gastronomia bogată din insulă îşi pierduse gustul, cărţile nu-l mai atrăgeau, ba chiar şi extraordinarele apusuri admirate de pe terasa vilei sale deveniseră parcă terne. *„Cum se poate asta?”* Nu avea nici treizeci de ani, şi totuşi se simţea bătrân. *„Mai există şi altceva în viaţă?”* Îşi

sculptase trupul, transformându-l într-o operă de artă; se autoeducase şi îşi hrănise mintea; avea parte de o casă paradisiacă şi de dragostea oricărei persoane pe care ar fi dorit-o.

Şi totuşi, de necrezut, se simţea la fel de pustiit sufleteşte precum se simţise în închisoarea turcească.

„Ce-mi lipseşte oare?”

Răspunsul îi venise câteva luni mai târziu. Şedea singur în vila sa, trecând de pe un canal TV pe altul în miez de noapte, când dăduse peste un documentar despre secretele francmasoneriei. Emisiunea era prost realizată, mai degrabă ridicând întrebări decât răspunzând la ele, însă numeroasele teorii ale conspiraţiei care aveau în centru masoneria îi stârniseră interesul. Naratorul descria legendă după legendă…

Francmasonii şi Noua Ordine Mondială…

Marele Sigiliu Masonic al Statelor Unite…

Loja masonică P2…

Secretul pierdut al francmasoneriei…

Piramida masonică…

Andros se ridicase în capul oaselor, uimit. *Piramida…* Naratorul continuase, redând povestea unei misterioase piramide din piatră a cărei inscripţie gravată făgăduia să ducă la descoperirea unei cunoaşteri pierdute şi a unei puteri neînchipuite. Deşi nu părea plauzibilă, ideea îi stârnise o vagă amintire… dintr-o vreme mult mai întunecată. Andros îşi amintise ce auzise Zachary Solomon de la tatăl său, despre o misterioasă piramidă.

„Să fie oare posibil?” Andros încercase să rememoreze detaliile.

Când documentarul se încheiase, ieşise pe terasă, lăsând ca aerul nopţii să-i răcorească mintea înfierbântată. Îşi amintea mai multe acum şi, pe măsură ce totul îi revenise în memorie, începuse să-şi dea seama că ar putea exista un oarecare adevăr în respectiva legendă. Iar dacă aşa stăteau lucrurile, atunci, deşi mort de mult, Zachary Solomon încă mai avea ceva de oferit.

„Ce am de pierdut?”

Trei săptămâni mai târziu, momentul fiind atent plănuit, Andros stătea în frig în apropiere de sera familiei Solomon, pe domeniul acesteia din zona rurală a Potomacului. Prin pereţii din sticlă îl vedea pe Peter Solomon vorbind şi râzând împreună cu sora lui, Katherine. *„Se pare că nu le-a trebuit mult ca să-l uite pe Zachary”,* îşi spusese el.

Înainte de a-şi trage cagula pe faţă, prizase puţină cocaină – prima doză după multă vreme. Şi imediat simţise familiara senzaţie de neînfricare. Scosese un pistol, folosise o cheie veche pentru a descuia uşa şi intrase.

„Salut, alde Solomon!”

Din păcate, seara nu decursese aşa cum plănuise el. În loc să obţină piramida pentru care venise, se pomenise împroşcat cu alice şi îşi căutase scăparea fugind peste pajiştea înzăpezită, spre pădure. Spre surprinderea lui, Peter Solomon se luase după el, cu pistolul în mână. Andros alergase printre copaci, urmând o potecă aflată pe marginea unei râpe adânci. Mult sub el, vuietul unei cascade răsuna în aerul rece al iernii. Trecuse pe lângă un pâlc de stejari şi cotise apoi la stânga. Câteva secunde mai târziu, izbutise cu greu să frâneze pe o porţiune acoperită cu gheaţă, scăpând în ultimul moment de la moarte.

„Dumnezeule!”

La numai câţiva metri în faţa lui, poteca se sfârşea deasupra unui hău, la baza căruia curgea un râu îngheţat la suprafaţă. Pe un bolovan mare aflat la marginea potecii, o mână de copil scrijelise stângaci:

Podul lui Zach

De cealaltă parte a râpei, poteca mergea mai departe. *„Dar unde e podul?”* Efectul cocainei trecuse. *„Sunt prins aici!”* Panicat, Andros se întorsese cu gând s-o ia înapoi, dar se trezise nas în nas cu Peter Solomon, care stătea în faţa lui gâfâind, cu pistolul în mână.

Andros se uitase la armă şi făcuse un pas în spate. Râpa

era adâncă de cel puţin cincisprezece metri, deasupra râului acoperit de un strat de gheaţă. Ceaţa stârnită de cascada din amonte se înfăşura în jurul lor, înfrigurându-l.

— Podul lui Zach a putrezit de mult, spusese Solomon printre gâfâieli, ţinând însă arma cu o mână neclintită. El era singurul care venea până aici. De ce mi-ai ucis fiul?

— Fiindcă era un nimic, răspunsese Andros. Un dependent de droguri. I-am făcut un serviciu.

Solomon se mai apropiase un pas, cu arma aţintită drept spre pieptul lui.

— Poate că ar trebui să-ţi fac şi eu acelaşi serviciu. Mi-ai omorât fiul zdrobindu-l în bătaie. Cum poate face un om aşa ceva?

— Oamenii fac lucruri de neimaginat atunci când sunt împinşi la limită.

— Mi-ai ucis fiul!

— Ba nu, replicase Andros, înfuriat. Tu ţi-ai ucis fiul! Ce fel de om îşi lasă copilul în închisoare când are posibilitatea să-l elibereze? Tu ţi-ai ucis fiul, nu eu!

— Nu ştii nimic! strigase Solomon, plin de durere.

„Te înşeli, îşi spusese Andros. *Ştiu totul.”*

Peter Solomon se apropiase şi mai mult, la numai cinci metri distanţă, ţinând arma nemişcată. Andros simţea o arsură în piept şi ştia că sângera din abundenţă. Lichidul cald îi şiroia pe abdomen. Privise peste umăr, la hăul din spate. Imposibil. Se întorsese iar spre Solomon.

— Ştiu despre tine mai multe decât îţi închipui, îi şoptise el. Ştiu că nu eşti genul de om care ucide cu sânge rece.

Solomon mai făcuse un pas spre el, cu pistolul aţintit.

— Te previn, îi spusese Andros, dacă apeşi pe trăgaci, te voi bântui toată viaţa!

— Deja o faci.

Şi rostind acestea, Peter Solomon trăsese.

În vreme ce gonea cu limuzina sa spre Kalorama Heights, cel care-şi spunea acum Mal’akh se gândea la miraculoasele întâmplări care îl scăpaseră de la o moarte sigură deasupra râpei îngheţate. Fusese atunci transformat

pentru totdeauna. Focul de armă răsunase doar o clipă, însă efectele lui reverberaseră vreme de decenii. Trupul lui, odinioară bronzat şi desăvârşit, era marcat de cicatricele din seara aceea… cicatrice pe care le ascundea sub simbolurile tatuate ale noii lui identităţi.

„Eu sunt Mal'akh. Acesta mi-a fost destinul dintotdeauna."

Trecuse prin foc, fusese prefăcut în cenuşă şi apoi renăscuse… încă o dată transformat. Iar în seara asta avea să facă ultimul pas în îndelungata şi extraordinara lui călătorie.

CAPITOLUL 58

Explozivul cu modestul nume Key4 fusese creat de Forţele Speciale cu scopul expres de a deschide uşile încuiate, făcând cât mai puţine daune colaterale. Constituit în principal din ciclo-trimetilen-trinitramină, cu plastifiant dietil-hexil, era de fapt o bucată de C-4 rulată în foi subţiri ca hârtia, menite să fie introduse între uşă şi toc. În cazul sălii de lectură de la Biblioteca Congresului, explozivul îşi făcuse datoria cu brio.

Agentul-şef de operaţiuni Turner Simkins păşi peste ceea ce mai rămăsese din uşi şi cercetă sala impunătoare, sperând să detecteze o mişcare. Nimic.

— Stinge luminile! ordonă Simkins.

Un alt agent găsi întrerupătorul, îl acţionă şi cufundă încăperea în întuneric. La unison, cei patru îşi coborâră dispozitivul pentru vedere pe timp de noapte, potrivindu-şi ochelarii la ochi, apoi rămaseră nemişcaţi, cercetând cu privirea sala de lectură, care le apărea acum în nuanţe de verde luminescent.

Însă nu observară nici o schimbare. Nimeni nu încerca să se furişeze profitând de întuneric.

Fugarii erau neînarmaţi, probabil, însă echipa de teren pătrunsese în sală cu puştile pregătite. În beznă, armele proiectau patru raze ameninţătoare de lumină laser. Agenţii le îndreptară pe rând în toate direcţiile, pe podea, în susul pereţilor, în balcoane. Deseori, simpla vedere a unei arme cu laser în întuneric era suficientă pentru a determina predarea imediată a celor urmăriţi.

„Se pare că nu şi în seara asta.”

În continuare, nu se înregistra nici o mişcare.

Agentul Simkins ridică o mână, semnalând echipei sale să intre în dispozitiv. Fără a scoate un zgomot, oamenii se răspândiră în cuprinsul sălii. Înaintând precaut pe culoarul central, Simkins acţionă un comutator pe ochelarii săi,

activând cea mai nouă dotare din arsenalul CIA. Imagistica termică există de ani buni, dar recentele progrese în domeniul miniaturizării, al senzitivităţii diferenţiale şi al integrării surselor duale facilitase apariţia unei noi generaţii de dispozitive vizuale ce le ofereau agenţilor de teren capacităţi de percepţie aproape supraomeneşti.

„Vedem în întuneric. Vedem prin pereţi. Iar acum… vedem înapoi în timp.”

Echipamentul de imagistică termică devenise atât de sensibil la diferenţele de temperatură, încât nu detecta doar poziţia curentă a unei persoane… ci şi locurile în care se aflase aceasta anterior. Abilitatea de a vedea în trecut se dovedea adesea cel mai eficient atu al lor, iar în seara asta îşi demonstra din nou utilitatea. Agentul Simkins detectă o semnătură termică la una dintre mesele de lectură. Cele două scaune apăreau luminescente prin ochelarii lui, într-un purpuriu care sugera că erau mai calde decât celelalte din sală. Becul lămpii de la aceeaşi masă lucea portocaliu. Era evident că doi oameni stătuseră la masă, dar acum întrebarea era în ce direcţie o luaseră.

Găsi răspunsul pe tejgheaua centrală ce înconjura consola de lemn din mijlocul încăperii: amprenta palidă a unei mâini, strălucind roşiatic.

Simkins se mişcă cu arma ridicată în direcţia ghişeului octogonal, plimbându-şi dispozitivul cu laser de-a lungul suprafeţei. Se roti până când văzu o deschizătură pe partea laterală a consolei. *„Oare s-au înghesuit în ghişeu?”* Agentul scană muchia deschizăturii şi văzu strălucind pe ea o altă amprentă. În mod clar cineva apucase tocul uşii când se aplecase sub ghişeu.

Vremea discreţiei trecuse.

— Semnătură termică! strigă Simkins, arătând către deschizătură. Flancurile, aici!

Cei doi de pe flancuri se apropiară din direcţii opuse, înconjurând consola centrală.

Simkins se mişcă spre deschizătură. De la trei metri depărtare văzu în interior o sursă de lumină.

— Lumină în ghişeu! strigă, sperând că sunetul vocii sale îi va convinge pe Bellamy şi Langdon să iasă de sub tejghea cu mâinile ridicate.

Nu se întâmplă nimic.

„Bine, atunci procedăm altfel.”

Apropiindu-se de deschizătură, Simkons auzi un zumzet neaşteptat rostogolindu-se din interior. Părea produs de o instalaţie mecanică. Se opri, încercând să-şi dea seama ce ar fi putut produce un zgomot ca acesta într-un spaţiu atât de mic. Se apropie puţin, auzind acum voci pe deasupra zgomotului mecanic. Apoi, chiar când ajunse la deschizătură, luminile din interior se stinseră.

„Mulţumesc, gândi, ajustându-şi dispozitivul de vedere pe timp de noapte. *Avantaj – noi.”*

Stând în prag, privi prin deschidere. De partea cealaltă se găsea ceva neaşteptat. Tejgheaua ghişeului era mai degrabă un tavan deasupra unui şir de trepte ce coborau abrupt într-o încăpere aflată dedesubt. Agentul îşi îndreptă arma în jos şi porni să coboare treptele. Zumzetul instalaţiei creştea cu fiecare pas făcut.

„Ce dracu e locul ăsta?”

Încăperea de sub sala de lectură era mică, cu aspect industrial. Zgomotul pe care îl auzea era într-adevăr mecanic, deşi nu era sigur dacă fusese activat de Bellamy şi Langdon, sau funcţiona non-stop. Oricum, nu avea importanţă. Fugarii îşi lăsaseră semnătura termică pe singura ieşire din cameră – o uşă grea de metal a cărei tastatură purta patru amprente clare, lucind deasupra numerelor de pe ea. În jurul uşii, dincolo de cadrul acesteia, radiau şuviţe de un portocaliu intens, indicând că pe partea cealaltă luminile erau aprinse.

— Aruncaţi în aer uşa! spuse Simkins. Asta a fost calea lor de scăpare.

În opt secunde a fost instalată şi detonată o foiţă de Key4. Când se împrăştie fumul, agenţii de teren se treziră cercetând cu privirea un domeniu subteran ciudat, cunoscut aici sub numele de „Rafturile”.

Biblioteca Congresului avea kilometri după kilometri de rafturi de cărţi, majoritatea plasate subteran. Şirurile lor fără sfârşit creau iluzia optică a infinitului, similară celei produsă de nişte oglinzi.

O tăbliţă indicatoare anunţa:

MEDIU CU TEMPERATURĂ CONTROLATĂ
Păstraţi în permanență uşile închise

Simkins împinse uşile sfârtecate, simţind aerul rece din spatele lor. Nu-şi putu reţine un zâmbet. *„Ce poate fi mai uşor decât atât?”* În mediile cu temperatură controlată semnăturile termice păreau explozii solare, iar ochelarii îi dezvăluiau deja o pată pe o balustradă din depărtare, de care Bellamy sau Langdon se sprijiniseră în alergarea lor.

— Poţi să fugi, şopti el pentru sine, dar nu te poţi ascunde.

Pe măsură ce el şi echipa sa avansau prin labirintul de rafturi, Simkins realiză că terenul de joacă îi oferea atâtea avantaje, încât nici nu mai avea nevoie de ochelari pentru a-şi localiza prada. În condiţii normale labirintul de rafturi ar fi fost o ascunzătoare respectabilă, dar, pentru economie de energie, becurile din Biblioteca Congresului erau activate prin senzori de mişcare, iar traseul fugarilor era luminat ca o autostradă. O fâşie îngustă de lumină se întindea în depărtare, cotind şi şerpuind pe măsură de avansa.

Oamenii îşi scoaseră cu toţii ochelarii. Aruncându-se înainte, pe picioare bine antrenate, echipa de teren urmări dâra de lumină mergând în zig-zag prin labirintul de cărţi ce părea fără sfârşit. În scurt timp, Simkins începu să vadă becurile aprinzându-se şi stingându-se în întunericul din faţă. *„Câştigăm teren.”* Se forţă să alerge mai repede, până când auzi paşi în faţa sa şi o respiraţie gâfâită. Apoi zări o ţintă.

— Avem contact vizual!

Părea că forma uscăţivă a lui Bellamy închidea plutonul.

Afro-americanul îmbrăcat la patru ace se clătina printre rafturi, gâfâind vizibil. *„Nu are rost, bătrâne.”*

— Opriţi-vă imediat, domnule Bellamy! strigă Simkins.

Dar Arhitectul continuă să fugă, cotind brusc, strecurându-se printre şirurile de rafturi. La fiecare curbă, luminile se aprindeau deasupra capului său.

Când agenţii ajunseră la douăzeci de metri de el, îi strigară din nou să stea pe loc, însă bărbatul nu se opri din alergare.

— Doborâţi-l! ordonă Simkins.

Agentul ce avea în dotare o armă neletală ţinti şi trase. Proiectilul care zbură şi se înfăşură în jurul picioarelor lui Bellamy fusese poreclit „Sfoară proastă”, însă nu era nicidecum prost. Tehnologie militară inventată în cadrul Laboratoarelor Naţionale Sandia, acest „incapacitant” neletal era de fapt un fir vâscos de poliuretan care la contact se întărea ca piatra, creând o plasă rigidă de plastic pe partea din spate a genunchilor fugarului. Asupra unei ţinte în alergare, efectul era similar celui creat de un băţ înfipt între spiţele unei roţi de bicicletă aflată în mişcare. Picioarele încremeneau şi omul se prăbuşea cu faţa înainte, la podea. Bellamy alunecă încă trei metri în lungul unui culoar întunecat, înainte de a se opri, astfel că luminile de deasupra lui se aprinseră instantaneu.

— Mă ocup eu de Bellamy, strigă Simkins. Voi duceţi-vă după Langdon! Trebuie să fie în faţă undeva…

Agentul-şef se opri însă în mijlocul frazei, văzând că rafturile din faţa lui Bellamy erau cufundate într-un întuneric deplin. Era limpede că nu se afla nimeni acolo. *„Să fie oare singur?”*

Arhitectul era încă întins pe burtă, răsuflând greu, cu picioarele încurcate în plasticul întărit.

— El unde e? întrebă agentul.

Buza lui Bellamy sângera; probabil că se lovise în cădere.

— Unde e cine?

Agentul Simkins ridică piciorul şi îşi aşeză bocancul pe cravata imaculată de la gâtul prizonierului. Apoi se aplecă

puţin şi apăsă grumazul de sub talpă.

— Crede-mă, domnule Bellamy, nu e înţelept să te joci aşa cu mine!

CAPITOLUL 59

Langdon se simţea precum un cadavru.

Zăcea întins cu faţa în sus, cu mâinile încrucişate pe piept, înghesuit într-un spaţiu groaznic de îngust. Deşi Katherine stătea într-o poziţie similară, nu departe de capul lui, n-o vedea. Ţinea ochii închişi, ca să nu poată zări nici o frântură din circumstanţele oribile în care se afla.

Spaţiul din jurul lui era mic. Foarte mic.

Cu şaizeci de secunde în urmă, când uşile duble ale sălii de lectură se prăbuşiseră, el şi Katherine îl urmaseră pe Bellamy în consola octogonală şi apoi în josul unui şir de trepte, până în locul acesta neaşteptat, de dedesubt.

Şi imediat îşi dăduse seama unde anume ajunseseră. *„Inima sistemului circulator al bibliotecii.”* Semănând cu centrul de distribuţie a bagajelor de la un aeroport mic, încăperea de circulaţie avea numeroase benzi transportoare ce rulau în direcţii diferite. Întrucât Biblioteca Congresului ocupa trei clădiri distincte, cărţile solicitate în sala de lectură erau uneori transportate pe distanţe mari cu ajutorul benzilor rulante, printr-o reţea de tuneluri subterane.

Bellamy traversase îndată încăperea până în dreptul unei uşi de oţel, îşi inserase cardul, apăsase câteva taste şi o deschisese. Dincolo era o beznă deplină, dar imediat becurile cu senzor de mişcare se aprinseseră.

Când zărise ce se afla acolo, Langdon pricepuse că avea în faţă ceea ce puţini oameni aveau privilegiul să vadă: *rastelul Bibliotecii Congresului.* Planul lui Bellamy i se păruse încurajator. *„Ce loc mai bun să te ascunzi decât într-un uriaş labirint?”*

Însă Arhitectul nu-i dusese printre rafturi; proptise uşa cu o carte, pentru a sta deschisă, şi se întorsese spre ei.

— Sperasem să-ţi pot explica mai multe, însă nu mai avem timp. Vei avea nevoie de asta, spusese el şi-i dăduse

lui Langdon un card de acces.

— Tu nu vii cu noi?

Bellamy clătinase din cap în semn că nu.

— Nu vom reuşi, dacă nu ne despărţim. Cel mai important este ca piramida şi vârful ei să nu ajungă în mâinile cui nu trebuie.

Langdon nu vedea pe unde ar putea să fugă, decât pe scările pe care ajunseseră aici.

— Şi tu unde te duci?

— Îi atrag între rafturi, pentru ca voi să puteţi fugi. E tot ce pot face pentru a vă ajuta să scăpaţi.

Înainte ca Langdon să poată întreba încotro ar fi trebuit s-o apuce el şi Katherine, Arhitectul pusese deja pe banda transportoare o cutie mare cu cărţi.

— Aşezaţi-vă pe bandă, le spusese el. Ţineţi-vă mâinile pe corp. Langdon se holbase la el. *„Nu poate vorbi serios!”* Banda rula pe o porţiune scurtă, după care dispărea în perete, printr-o deschizătură întunecată. Trapa părea suficient de mare pentru a permite trecerea unei cutii cu cărţi, dar nu mai mult. Profesorul aruncase o privire plină de jind spre şirurile de rafturi.

— Nu te mai gândi la ele! îi spusese Bellamy. Nu vă puteţi ascunde acolo, fiindcă luminile au senzor de mişcare.

— Semnătură termică! strigase o voce undeva sus. Flancurile, aici!

Pentru Katherine, se părea, fusese un îndemn suficient. Urcase imediat pe banda rulantă, cu capul la nici un metru de deschiderea din zid, după care îşi încrucişase mâinile pe piept, ca o mumie într-un sarcofag. Langdon nu se clintise.

— Robert, îl presase Bellamy, dacă nu vrei s-o faci pentru mine, fă-o pentru Peter!

Vocile de sus păreau că se apropie. Ca într-un vis, profesorul se apropiase de bandă. Îşi pusese sacul pe ea, după care urcase şi el, aşezându-se cu capul la picioarele lui Katherine. Simţea sub el răceala suprafeţei de cauciuc dur. Cu privirile în tavan, i se părea a fi un pacient care aştepta să fie introdus într-un aparat de RMN.

— Lasă-ţi telefonul deschis, îi mai spusese Bellamy. Te va suna cineva în scurt timp şi se va oferi să te ajute. Să ai încredere în el.

„Mă va suna cineva?” Langdon ştia că Arhitectul încercase în zadar să ia legătura cu o anumită persoană şi că în final îi lăsase acesteia un mesaj. Iar cu numai câteva momente în urmă, în vreme ce coborau în viteză scara în spirală, făcuse o ultimă încercare şi i se răspunsese, vorbise ceva repede, în şoaptă, după care închisese.

— Rămâneţi pe bandă până la capăt, adăugase Bellamy, şi coborâţi repede, înainte să pornească îndărăt. Folosiţi cardul meu pentru a ieşi.

— Unde să ieşim? întrebase Langdon.

Dar Bellamy acţionase deja manetele. Toate benzile rulante din încăpere se puseseră în mişcare. Profesorul simţise un zvâcnet şi tavanul începuse să se deplaseze deasupra lui.

„Dumnezeu să mă păzească!”

În vreme ce se apropia de deschiderea din zid, privise în urmă şi îl văzuse pe Warren Bellamy luând-o la fugă spre şirurile de rafturi şi închizând uşa după sine. O secundă mai târziu, profesorul se cufundase în întuneric, înghiţit în măruntaiele bibliotecii… exact în clipa în care punctul roşu al unei raze laser apăruse la baza scărilor.

CAPITOLUL 60

Angajata prost plătită a firmei Preferred Security verifică încă o dată adresa din Kalorama Heights pe desfăşurătorul apelurilor primite. *„Asta să fie?”* Aleea din spatele porţii închise ducea spre una dintre cele mai întinse şi mai liniştite proprietăţi din zonă, aşa că apelul de urgenţă abia primit la dispecerat nu putea să nu i se pară ciudat.

După cum se întâmpla întotdeauna în cazul solicitărilor neconfirmate, cei de la Urgenţe contactaseră compania locală de intervenţii înainte de a suna la poliţie. Angajata îşi spunea deseori că sloganul companiei, *„Prima ta linie de apărare”,* ar fi trebuit să fie mai degrabă *„Alarme false, animale pierdute, farse şi reclamaţii de la vecini scrântiţi”.*

În seara aceasta, ca de obicei, femeia venise la faţa locului fără a dispune de detalii privind natura urgenţei. *„Asta nu intră în atribuţiile postului meu.”* Datoria ei era doar aceea de a se prezenta la adresa specificată cu luminile galbene în funcţiune, a cerceta sumar proprietatea şi a raporta dacă observă ceva ieşit din comun. De cele mai multe ori, ceva inofensiv declanşase alarma, iar ea îşi folosea cheile universale pentru a o reseta. Casa de aici însă era învăluită în tăcere. Nu suna nici o alarmă. Din stradă, totul părea liniştit, cufundat în întuneric.

Femeia sună la interfonul de la poartă, dar nu răspunse nimeni. Tastă codul de acces universal pentru a deschide poarta şi intră cu maşina pe alee. Lăsând motorul şi luminile galbene în funcţiune, coborî, se duse la uşa principală şi apăsă pe sonerie. Nimic. Nici o mişcare, nici o lumină aprinsă.

Urmând procedura fără prea mare tragere de inimă, aprinse lanterna şi îşi începu turul în jurul casei, verificând toate uşile şi ferestrele în căutarea unui semn de intrare forţată. Cotind pe după clădire, zări o limuzină neagră trecând pe lângă casă, încetinind o clipă şi reluându-şi apoi

drumul. *„Nişte vecini băgăcioşi.”*

Încetul cu încetul, dădu ocol întregii case, dar nu remarcă nimic neobişnuit. Clădirea era mai mare decât i se păruse la început şi, atunci când ajunse la curtea din spate, femeia tremura deja de frig. Fără îndoială, nu era nimeni acasă.

— Dispeceratul? rosti ea la staţia radio. Sunt pe Kalorama Heights. Proprietarii nu-s acasă. Nimic ieşit din comun. Am încheiat verificarea perimetrului. Nu sunt semne de pătrundere forţată. Alarmă falsă.

— Am înţeles, răspunse dispecerul. O seară plăcută!

Angajata serviciilor de securitate îşi puse staţia la centură şi porni înapoi pe unde venise, nerăbdătoare să ajungă din nou la căldura plăcută a maşinii. În drum însă, observă un amănunt pe care nu-l remarcase mai devreme: un punctişor de lumină albăstruie, în spatele casei.

Nedumerită, se apropie şi îşi dădu seama de unde provenea: o fereastră joasă, probabil de la subsol. Geamul era mat, acoperit la interior cu vopsea opacă. *„O fi o cameră obscură?”* Lumina albăstruie pe care o văzuse ieşea printr-un mic ochi al ferestrei, acolo unde vopseaua neagră începuse să se cureţe.

Femeia se lăsă pe vine, încercând să privească înăuntru, dar punctuleţul era prea mic pentru a putea distinge ceva. Bătu în geam, în eventualitatea că era cineva înăuntru.

— Alo! strigă ea.

Nu primi nici un răspuns, dar, atunci când ciocăni, o fâşie de vopsea se desprinse, oferindu-i o privelişte mai amplă în interior. Aplecată, cu faţa aproape lipită de geam, cercetă subsolul. Şi, o clipă mai târziu, îşi dori să n-o fi făcut.

„Ce Dumnezeu e acolo?”

Încremenită, rămase ghemuită locului o vreme, holbându-se cu oroare la tabloul din faţa ei. Într-un târziu, tremurând, pipăi la brâu după staţia radio. Dar nu mai apucă s-o găsească.

Dinţii sfârâitori ai unei arme paralizante i se înfipseră în ceafă şi un val de durere îi străbătu corpul. Muşchii îi înţepeniră şi femeia se prăbuşi în faţă, nemaiputând nici să

închidă ochii înainte de a lovi pământul îngheţat.

CAPITOLUL 61

Nu era prima oară când Warren Bellamy se vedea legat la ochi. La fel ca toţi confraţii săi, şi el purtase, în drumul spre eşaloanele de vârf ale masoneriei, gluga ritualică. Atunci se aflase însă printre prieteni în care ştia că putea avea încredere. În seara asta însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Nişte indivizi brutali îl legaseră, îi îndesaseră un sac pe cap şi îl mânau acum printre rafturile bibliotecii.

Agenţii îl ameninţaseră cu violenţe fizice şi îi ceruseră să spună unde se află Robert Langdon. Ştiind că trupul lui obosit de vârstă nu va putea îndura prea multe rele tratamente, le oferise rapid minciuna gata pregătită.

— Langdon n-a venit aici, cu mine! strigase el, cu respiraţia tăiată. I-am spus să urce la balcon şi să se ascundă după statuia lui Moise, dar nu ştiu unde mai e acum.

Povestea fusese probabil convingătoare, fiindcă doi dintre agenţi o luaseră imediat la fugă într-acolo. Acum, ceilalţi doi îl împingeau tăcuţi prin labirintul de rafturi.

Totuşi, dintr-un punct de vedere, putea răsufla uşurat: ştia că Langdon şi Katherine plecaseră cu piramida, scăpând de urmărire. În scurt timp, profesorul avea să fie contactat de un om capabil să-i ofere adăpost. *„Să ai încredere în el.”* Persoana cu care vorbise el mai devreme ştia multe despre piramida masonică şi despre secretul ei: locaţia scării în spirală care cobora în subteran, până acolo unde fusese ascunsă, cu multă vreme în urmă, înţelepciunea secretă. În timp ce fugeau din sala de lectură, izbutise în sfârşit să ia legătura cu persoana respectivă şi era încrezător că scurtul mesaj pe care i-l transmisese fusese înţeles limpede.

Acum, în vreme ce înainta orbeşte, Bellamy privea cu ochii minţii piramida şi vârful ei de aur, în sacul de umăr al lui Langdon. *„Au trecut ani mulţi de când cele două piese*

nu s-au mai aflat în aceeaşi încăpere.”

Warren Bellamy nu avea să uite niciodată noaptea aceea cumplită. *„Prima din multe altele dureroase pentru Peter.”* Arhitectul fusese rugat să vină la casa familiei Solomon din zona rurală a Potomacului, pentru a sărbători aniversarea de optsprezece ani a lui Zachary. Deşi fusese un copil rebel, Zachary era un Solomon, ceea ce însemna că, în seara aceea, respectând tradiţia familiei, avea să-şi primească moştenirea. Bellamy era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Peter şi totodată confrate masonic de încredere, aşa că fusese invitat să participe la eveniment ca martor. Iar banii nu erau nici pe departe cea mai importantă miză a serii.

Bellamy ajunsese mai devreme şi aşteptase, aşa cum i se ceruse, în biroul lui Peter. Splendida încăpere mirosea a mobilă îmbrăcată în piele, a foc de lemne şi a ceai. Warren şedea relaxat într-un fotoliu atunci când uşa se deschisese şi Peter intrase însoţit de fiul său. Dând cu ochii de el, tânărul slăbuţ, de optsprezece ani, se încruntase.

— Dumneata ce cauţi aici?

— Voi fi martor, îi spusese Bellamy ridicându-se în picioare. La mulţi ani, Zachary!

Băiatul bombănise ceva şi se uitase în altă parte.

— Stai jos, Zach, îl îndemnase Peter.

Zachary se aşezase pe unicul fotoliu aflat în faţa uriaşului birou al tatălui său. Acesta din urmă încuiase uşa, iar Bellamy luase loc pe o laterală a biroului. Solomon i se adresase fiului său pe un ton grav.

— Ştii de ce ne aflăm aici?

— Aşa cred.

Peter oftase adânc.

— Zachary, ştiu că în ultima vreme nu ne-am văzut prea des. Am făcut însă tot ce am putut pentru a fi un tată bun şi pentru a te pregăti în vederea acestui moment.

Băiatul nu spusese nimic.

— După cum ştii, atunci când trece pragul maturităţii, fiecare copil din familia Solomon primeşte ceea ce i se cuvine prin naştere: o parte a averii familiei, care se

doreşte a fi un germen… un sâmbure pe care să-l cultivi, să-l dezvolţi şi să-l foloseşti apoi în beneficiul omenirii.

Peter Solomon se dusese apoi până în dreptul unui seif încastrat în perete, îl descuiase şi scosese dinăuntru un dosar negru, voluminos.

— Fiule, în acest portofoliu se află tot ce este necesar pentru a transfera în mod legal, pe numele tău, moştenirea financiară care îţi revine. Ideea, continuase Peter aşezând dosarul pe birou, este să foloseşti aceşti bani pentru a-ţi clădi o viaţa prosperă, productivă şi filantropică.

Zachary dăduse să ia dosarul.

— Mulţam!

— Stai puţin, îl oprise Peter. Trebuie să-ţi mai explic ceva.

Băiatul aruncase o privire dispreţuitoare spre tatăl său şi se lăsase iar pe spătarul fotoliului.

— Sunt unele aspecte ale moştenirii Solomon pe care nu le cunoşti încă. Eşti primul meu născut, Zachary, continuase bărbatul, privindu-l drept în ochi, iar acest lucru înseamnă că ai dreptul să faci o alegere.

Tânărul se îndreptase de spate, părând interesat.

— Este o alegere care ar putea fi hotărâtoare pentru viitorul tău, aşa că te rog să te gândeşti bine.

— Ce alegere?

Peter trăsese adânc aer în piept.

— Este o alegere… între înţelepciune şi bogăţie.

Zachary îi aruncase o privire lipsită de orice expresie.

— Între înţelepciune şi bogăţie? Nu-nţeleg.

Solomon se ridicase în picioare, se dusese din nou la seiful încastrat în perete şi scosese o piramidă grea din piatră, gravată cu simboluri masonice, pe care o aşezase pe birou, alături de dosarul negru.

— Piramida aceasta a fost construită cu multă vreme în urmă, fiind încredinţată de generaţii familiei noastre.

Zachary nu păruse deloc entuziasmat.

— O piramidă?

— Fiule, piramida asta este de fapt o hartă… O hartă care dezvăluie locul în care este ascunsă una dintre cele

mai preţioase comori ale omenirii. Harta a fost creată pentru ca, într-o bună zi, comoara să poată fi redescoperită. Iar în seara aceasta, adăugase el pe un ton plin de mândrie, conform tradiţiei, am puterea să ţi-o încredinţez ţie… în anumite condiţii.

Zachary aruncase o privire suspicioasă spre piramidă.

— În ce constă comoara?

În mod evident, nu aceasta era întrebarea pe care o aşteptase Peter Solomon. Totuşi, atitudinea îi rămăsese neschimbată.

— E dificil să-ţi explic fără un preambul voluminos. Dar comoara despre care îţi spuneam este… în esenţă… ceva ce numim Mistere Antice.

Zachary izbucnise în râs, convins probabil că tatăl lui glumea. Warren Bellamy remarcase tristeţea tot mai accentuată din ochii prietenului său.

— Îmi e foarte greu să-ţi explic, Zach. În mod tradiţional, atunci când împlineşte optsprezece ani, un membru de sex masculin al familiei Solomon se află la începutul unor ani îndelungaţi de educaţie în…

— Dar ţi-am spus deja! ripostase Zachary. Colegiul nu mă interesează!

— Nu m-am referit la colegiu, răspunsese tatăl lui, fără a-şi pierde răbdarea. Voiam să-ţi vorbesc despre francmasonerie. Despre o educaţie în domeniul unor străvechi mistere ale ştiinţelor umaniste. Dacă vei dori să ni te alături, îţi vei începe educaţia care îţi va permite să înţelegi importanţa deciziei adoptate în această seară.

Tânărul îşi dăduse ochii peste cap.

— Scuteşte-mă de o nouă prelegere despre masoni! Ştiu că sunt primul Solomon care nu vrea să se alăture confreriei. Şi ce-i cu asta? Nu pricepi că nu mă interesează să mă joc de-a costumaţia cu o grămadă de bătrâni?

Peter rămăsese multă vreme tăcut, iar Bellamy remarcase ridurile fine ce începuseră să apară în jurul ochilor lui cu priviri încă tinereşti.

— Ba da, pricep, replicase el în cele din urmă. Vremurile

s-au schimbat. Înţeleg că masoneria îţi pare ceva ciudat, poate chiar plictisitor. Dar vreau să ştii că, dacă te vei răzgândi vreodată, uşa organizaţiei îţi rămâne deschisă.

— Nu aştepta tu până atunci! bodogănise Zachary.

— Destul! izbucnise Peter, ridicându-se de pe scaun. Îmi dau seama că viaţa a fost un zbucium constant pentru tine, dar nu-ţi sunt eu singurul model de urmat. Există oameni de calitate care te aşteaptă, care te vor primi cu bunăvoinţă în rândurile masoneriei şi te vor ajuta să-ţi descoperi adevăratul potenţial.

Zachary izbucnise în râs, privind spre Arhitect.

— De asta sunteţi aici, domnule Bellamy? Pentru ca voi, masonii, să faceţi front comun împotriva mea?

Warren nu răspunsese, preferând să îndrepte o privire respectuoasă spre Peter, ca pentru a-i aminti lui Zachary cine deţinea frâiele puterii în acea încăpere.

Tânărul se întorsese spre tatăl său.

— Zach, reluase Peter, în felul ăsta nu ajungem nicăieri, aşa că dă-mi voie să-ţi spun un lucru. Indiferent dacă tu înţelegi sau nu responsabilitatea care ţi se oferă în seara asta, familia este obligată să ţi-o prezinte. Protejarea acestei piramide constituie un privilegiu rar întâlnit. Te rog să te mai gândeşti câteva zile la această oportunitate şi abia apoi să iei o decizie definitivă.

— Oportunitate? Să am grijă de o piatră e o oportunitate?

— Există mari mistere în lumea asta, Zach, replicase Peter cu un oftat. Sunt secrete pe care nici în cele mai fantastice visuri nu ţi le-ai putea imagina. Piramida de aici protejează aceste secrete. Şi, ceea ce e chiar mai important, va veni o vreme, probabil în decursul vieţii tale, când ea va fi în sfârşit descifrată, iar secretele îi vor fi dezvăluite. Acela va fi un moment de incredibile transformări… iar tu vei avea ocazia de a juca un rol activ. Vreau să te gândeşti foarte bine la acest lucru. Averile sunt des întâlnite, dar înţelepciunea e rară. Te rog din suflet, insistase el arătând spre dosarul negru şi apoi spre piramidă, aminteşte-ţi că bogăţiile fără de înţelepciune duc

adesea la dezastru.

Zachary îl privise de parcă şi-ar fi zis că părintele său înnebunise subit.

— Aşa o fi, tată, dar eu în nici un caz n-am de gând să renunţ la moştenirea mea pentru asta, răspunsese el, gesticulând înspre piramida de piatră.

— Dacă alegi să accepţi responsabilitatea, îţi păstrez eu averea şi piramida, până ce-ţi vei fi încheiat educaţia în rândul masoneriei. Va dura ani întregi, dar vei dobândi maturitatea necesară pentru a le primi pe amândouă. Bogăţia şi înţelepciunea. O combinaţie formidabilă.

Zachary se ridicase din fotoliu.

— Dumnezeule, tată! Dar tu chiar nu vrei să renunţi?! Nu înţelegi că nu dau nici doi bani pe masonerie, pe piramide din piatră şi pe nu ştiu ce mistere antice? Apoi, luând dosarul negru şi fluturându-l prin faţa lui Peter, adăugase: Asta e moştenirea mea de drept! Aceeaşi pe care au primit-o atâţia Solomoni înaintea mea! Nu-mi vine să cred că eşti în stare să mă tragi pe sfoară cu poveşti lamentabile despre tainele unor comori antice!

Şi cu aceste cuvinte, îşi pusese dosarul sub braţ, trecuse pe lângă Bellamy şi se îndreptase spre uşa ce dădea în curtea interioară.

— Zachary, aşteaptă! strigase Peter şi fugise după el, în noapte. Orice ai face, să nu vorbeşti cu nimeni, niciodată, despre piramida pe care ţi-am arătat-o! Cu nimeni, repetase el, cu vocea tremurândă. Niciodată!

Dar tânărul nu-i dăduse atenţie, mistuindu-se în întuneric.

Ochii cenuşii ai lui Peter Solomon erau încărcaţi de durere atunci când se întorsese la birou şi se aşezase pe scaunul de piele. După o îndelungată tăcere, îşi ridicase privirea spre Bellamy şi se forţase să surâdă.

— A mers bine, nu?

Bellamy oftase, împărtăşind tristeţea prietenului său.

— Peter, nu vreau să par lipsit de sensibilitate, dar… ai încredere în el?

Solomon rămăsese cu privirea în gol.

— Ştii la ce mă refer… insistase Bellamy. Să nu pomenească nimic despre piramidă.

— Chiar nu ştiu ce să zic, Warren, răspunsese Peter, a cărui figură era lipsită de orice expresie. Nici măcar nu mai sunt sigur că-l cunosc.

Arhitectul se ridicase şi începuse să se plimbe cu pas măsurat în sus şi-n jos, prin faţa biroului.

— Peter, ţi-ai respectat datoria de familie, însă, ţinând seamă de ceea ce tocmai s-a întâmplat, cred că e cazul să ne luăm anumite precauţii. Ar trebui să-ţi înapoiez vârful piramidei, ca să-i găseşti un nou adăpost. Altcineva ar trebui să vegheze asupra lui.

— De ce?

— Dacă Zachary spune cuiva despre piramidă… şi aminteşte despre prezenţa mea aici, în seara asta…

— El nu ştie nimic despre vârf şi e prea imatur pentru a înţelege ce semnificaţie are piramida. Nu trebuie să-i găsim un nou adăpost. O voi păstra în seiful meu. Iar tu vei ţine pe mai departe vârful acolo unde îl ţii. Aşa cum am procedat întotdeauna.

Şase ani mai târziu, în ziua de Crăciun, când familia Solomon încă nu-şi revenise pe deplin de pe urma morţii lui Zachary, individul masiv care pretindea că-l ucisese în închisoare pătrunsese pe proprietatea lor. Intrusul venise pentru piramidă, dar luase numai viaţa lui Isabel Solomon.

La câteva zile după aceea, Peter îl chemase pe Bellamy în biroul său. Descuiase seiful şi scosese piramida, aşezând-o în faţa lor pe masa de lucru.

— Ar fi trebuit să te ascult.

Bellamy ştia că prietenul său era chinuit de sentimentul vinovăţiei.

— Tot n-ar fi contat.

Peter Solomon suspinase adânc.

— Ai adus vârful?

Arhitectul scosese din buzunar un pacheţel de formă cubică. Hârtia maronie, decolorată, era legată cu sfoară şi

purta drept sigiliu urma inelului familiei Solomon. Bellamy pusese pachetul pe birou, ştiind că cele două părţi ale piramidei masonice erau acum mai aproape decât ar fi trebuit să fie.

— Găseşte pe altcineva care să aibă grijă de el. Şi nu-mi spune despre cine este vorba.

Solomon încuviinţase.

— Şi ştiu unde poţi ascunde piramida, adăugase Bellamy, povestindu-i despre sub-subsolul Capitoliului. Nu există alt loc mai sigur în Washington.

Arhitectul îşi aminti acum că Peter fusese de acord cu ideea, fiindcă i se păruse potrivit să depoziteze piramida în inima simbolică a naţiunii americane. *„Tipic pentru el,* îşi spusese atunci în sinea lui. *Rămâne un idealist chiar şi în vreme de criză."*

Acum, zece ani mai târziu, pe când era condus precum un orb prin Biblioteca Congresului, ştia că situaţia critică ivită era departe de a fi încheiată. La fel de bine ştia pe cine alesese Peter Solomon să păstreze vârful de piramidă… şi se rugă din toate puterile ca Robert Langdon să se arate la înălţimea misiunii încredinţate.

CAPITOLUL 62

„Sunt sub Second Street.”

Langdon ţinea ochii strâns închişi în vreme ce banda rulantă înainta prin întuneric, spre Clădirea Adams. Se străduia din răsputeri să nu se gândească la tonele de pământ de deasupra lui şi la tubul îngust prin care era transportat. Auzea răsuflarea lui Katherine la câţiva metri distanţă, dar până acum n-o auzise rostind nici un cuvânt.

„E încă în stare de şoc”, îşi zise el. Nu era deloc nerăbdător să-i spună despre mâna retezată a fratelui ei. *„Dar trebuie s-o faci, Robert! Are dreptul să ştie.”*

— Katherine! rosti el într-un târziu, tot fără a deschide ochii. Te simţi bine?

O voce tremurătoare, parcă lipsită de trup, îi răspunse de undeva din faţă:

— Robert, piramida care e la tine... e de fapt a lui Peter, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

După o lungă tăcere, glasul lui Katherine se auzi din nou:

— Cred că... din cauza ei a fost ucisă mama.

Langdon ştia că Isabel Solomon fusese asasinată cu zece ani în urmă, însă nu cunoştea detaliile tragediei, iar Peter nu îi pomenise niciodată despre vreo piramidă.

— Ce vrei să spui?

Vocea lui Katherine tremura de emoţie atunci când îi povesti despre tulburătoarele evenimente ale acelei nopţi şi despre bărbatul care dăduse buzna în casa lor.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, însă n-am să uit niciodată că individul a cerut să i se dea o piramidă. Susţinea că auzise despre ea în închisoare, de la nepotul meu, Zachary... chiar înainte de a-l ucide.

Langdon o asculta uluit. Tragedia care lovise familia Solomon depăşea orice închipuire. Katherine continuă, spunându-i cum socotise că intrusul fusese ucis în seara

aceea... până astăzi, când reapăruse pozând în psihiatrul lui Peter şi ademenind-o în casa lui.

— Cunoaşte lucruri intime despre fratele meu, despre moartea mamei şi chiar despre munca mea, lucruri pe care nu le-ar fi putut afla decât de la Peter. Iar eu am avut încredere în el... Aşa a putut intra în Centrul de Suport al muzeului.

După ce trase aer adânc în piept, Katherine îi spuse şi că, aproape cu certitudine, individul îi distrusese în seara asta laboratorul.

Langdon ascultă, şocat. Câteva clipe rămaseră tăcuţi, unul lângă altul, pe banda transportoare. Conştient că trebuia să-i povestească tot ce se petrecuse în decursul serii, profesorul începu să vorbească încet, explicându-i în termeni cât mai delicaţi cum îi încredinţase fratele ei cu ani în urmă un mic pachet, cum fusese ademenit să-l aducă în Washington şi, în final, cum fusese găsită mâna lui Peter în Rotonda Capitoliului.

Katherine nu reacţionă decât printr-o tăcere mormântală. Langdon îşi dădea seama cât era de tulburată şi ar fi vrut să se poată apropia de ea pentru a o alina, dar nu avea cum.

— Peter e bine, şopti el în cele din urmă. Trăieşte, şi-l vom salva. Katherine, cel care l-a răpit mi-a promis că îl va lăsa în viaţă.... cu condiţia să descifrez pentru el inscripţia de pe piramidă.

Femeia rămase tăcută, aşa că Langdon continuă să vorbească. Îi spuse despre piramida de piatră, despre vârful ei şi despre cifrul masonic, dar şi, fireşte, despre ceea ce susţinea Bellamy, cum că aveau de a face cu legendara piramidă masonică... în realitate o hartă care dezvăluia locul ascuns al unei lungi scări în spirală ce cobora în adâncul pământului... până la o străveche comoară mistică îngropată în Washington cu mult timp în urmă.

Într-un târziu, Katherine începu să vorbească, dar vocea-i era ternă, lipsită de inflexiuni.

— Robert, deschide ochii.

„Să deschid ochii?” Langdon nu avea nici cea mai vagă intenţie să privească în jur şi să vadă spaţiul strâmt în care se aflau.

— Robert, insistă Katherine, mai energic acum. Deschide ochii! Am ajuns!

Langdon privi în jur exact în momentul în care trecea printr-o deschizătură similară aceleia prin care intrase la celălalt capăt. Katherine cobora deja de pe banda rulantă. Cu o mişcare iute, luă şi sacul lui, în vreme ce profesorul îşi trase picioarele într-o parte şi sări pe podeaua de gresie chiar în clipa în care banda transportoare coti, începându-şi drumul înapoi. Ajunseseră într-o sală asemănătoare cu cea din care plecaseră. Pe o plăcuţă scria: „**CLĂDIREA ADAMS: CAMERA DE CIRCULAŢIE 3**”.

Langdon avea senzaţia că tocmai ieşise dintr-un soi de pântec subteran. *„Renăscut.”* Imediat, se întoarse spre Katherine.

— Eşti bine?

Femeia avea ochii roşii, era limpede că plânsese, dar dădu din cap în semn de încuviinţare, vădind un stoicism plin de hotărâre. Luă de jos sacul lui Langdon şi se îndreptă fără un cuvânt spre celălalt capăt al încăperii, unde-l aşeză pe un birou, printre diversele lucruri îngrămădite acolo. Apoi aprinse lampa cu halogen de alături, desfăcu fermoarul sacului, coborî marginile de piele şi privi înăuntru.

În lumina albă a becului cu halogen, piramida din granit avea un aspect aproape auster. Katherine îşi trecu degetele peste inscripţia gravată; Langdon simţea şi el emoţiile adânci care o frământau. Cu mişcări încete, femeia scoase din sac pachetul cubic şi, ţinându-l în lumină, îl examină atent.

— După cum vezi, rosti Langdon pe un ton domol, sigiliul din ceară poartă amprenta inelului masonic al lui Peter. El mi-a spus că pachetul a fost astfel închis şi marcat cu mai bine de un secol în urmă.

Katherine continuă să păstreze tăcerea.

— Când mi l-a încredinţat, mi-a explicat că obiectul din interior conferă puterea de a crea ordine din haos. Nu sunt foarte sigur ce înseamnă asta, dar presupun că vârful dezvăluie ceva important, fiindcă Peter a insistat că nu trebuie să ajungă pe mâini nepotrivite. Domnul Bellamy mi-a spus acum exact acelaşi lucru, rugându-mă să ascund piramida şi să nu las pe nimeni să desfacă pachetul.

Katherine se întoarse spre el, părând mânioasă.

— Bellamy ţi-a zis să nu deschizi pachetul?

— Da. În mod categoric.

— Dar tu ai spus că piramida nu poate fi descifrată decât cu ajutorul vârfului, nu?

— Într-adevăr, eu aşa cred.

Din vocea lui Katherine răzbătea un ton din ce în ce mai iritat.

— Şi ai mai spus că exact asta ţi s-a cerut, să descifrezi piramida. Că asta e unica modalitate prin care îl putem salva pe Peter.

Langdon încuviinţă.

— Şi atunci, Robert, de ce să nu desfacem pachetul şi să descifrăm chestia asta imediat?

El habar nu avea ce să răspundă.

— Katherine, şi eu am avut aceeaşi reacţie, dar Bellamy a repetat că păstrarea secretului cifrat în piramidă este mai importantă decât orice altceva… chiar şi decât viaţa fratelui tău.

Trăsăturile atrăgătoare ale lui Katherine se înăspriră. Dându-şi o şuviţă de păr pe după ureche, femeia replică pe un ton ferm:

— Piramida asta din piatră, indiferent ce e ea de fapt, mi-a distrus întreaga familie. Întâi mi-a ucis nepotul, pe Zachary, pe urmă mama, iar acum a adus nenorocirea lui Peter. Şi, hai să recunoaştem, Robert, dacă nu m-ai fi sunat tu în seara asta ca să mă avertizezi…

Profesorul se simţea prins la mijloc, între logica lui Katherine şi insistenţele lui Bellamy.

— Sunt om de ştiinţă, reluă ea, dar provin dintr-o familie

de cunoscuţi masoni. Crede-mă, am auzit tot felul de poveşti despre piramida masonică şi despre faptul că ar revela nu ştiu ce mare comoară ce va ilumina întreaga omenire. Sincer vorbind, îmi e greu să cred că o asemenea comoară există cu adevărat. Oricum însă, dacă ea chiar există… poate că a venit vremea s-o aducem la lumină.

Şi, rostind acestea, Katherine îşi strecură un deget pe sub sfoara cu care era legat pachetul. Langdon se repezi la ea.

— Nu! Aşteaptă!

Ea se opri, dar degetul îi rămase sub sfoară.

— Robert, nu am de gând să-l las pe Peter să moară pentru chestia asta. Indiferent ce mesaj transmite vârful piramidei… oricare ar fi comoara pe care o poate dezvălui… toate secretele vor lua sfârşit azi.

Şi, în clipa următoare, Katherine trase de sfoară, iar sigiliul din ceară se făcu fărâme.

CAPITOLUL 63

Într-o zonă liniştită din Washington, la vest de Embassy Row, există o grădină în stil medieval ai cărei trandafiri, se spune, sunt urmaşii unor plante din secolul al XII-lea. Foişorul Carderock, supranumit Casa Umbrelor, se înălţa elegant în mijlocul ei, printre alei şerpuite, pietruite cu rocă extrasă din cariera particulară a lui George Washington.

În seara aceasta, liniştea grădinii fu tulburată de un tânăr care intră în fugă pe poarta ei.

— Domnule! strigă el, străduindu-se să distingă ceva în lumina lunii. Sunteţi aici?

Vocea care îi răspunse era slabă, abia audibilă.

— Sunt în foişor… iau puţin aer.

Tânărul îşi găsi superiorul aşezat pe banca din piatră, învelit într-o pătură. Bătrânul era adus de spate, mărunţel şi avea trăsături delicate. Greutăţile îl cocârjaseră şi îi luaseră complet vederea, dar sufletul lui îşi păstrase puterea redutabilă.

Gâfâind, tânărul îl anunţă:

— Tocmai am primit… un telefon… de la prietenul dumneavoastră… Warren Bellamy.

— Da? Ce dorea?

— N-a spus, dar părea că se grăbeşte foarte tare. Zicea că v-a lăsat un mesaj în căsuţa vocală şi că vă roagă să-l ascultaţi de îndată.

— Atâta tot?

— Nu chiar. Mi-a spus să vă întreb ceva. *„Ceva foarte ciudat”,* comentă tânărul în sinea lui, după care continuă: Şi a adăugat că are nevoie de răspunsul dumneavoastră neîntârziat.

Bătrânul se aplecă spre el.

— Ce să mă întrebi?

Când tânărul îi transmise întrebarea lui Bellamy, paloarea care se aşternu pe chipul superiorului său era vizibilă chiar

şi în lumina slabă a lunii. Imediat, bătrânul lepădă pătura şi se chinui să se ridice în picioare.

— Te rog, ajută-mă să merg înăuntru. Repede!

CAPITOLUL 64

„Gata cu secretele”, îşi spuse Katherine Solomon.

Pe biroul din faţa ei, sigiliul neatins vreme de generaţii zăcea sfărâmat. În timp ce ea îndepărta hârtia decolorată de pe preţiosul pachet al fratelui ei, Langdon stătea alături, cu o expresie deloc tihnită aşternută pe chip.

Katherine scoase din ambalaj o casetă mică, din piatră cenuşie. Semănând cu un cub din granit lustruit, caseta nu avea balamale, nici încuietoare, şi părea a nu exista o cale prin care să poată fi deschisă. Katherine îşi spuse că semăna cu o cutie magică chinezească.

— Pare a fi un bloc solid, remarcă ea, plimbându-şi degetele pe muchiile casetei. Eşti sigur că la razele X a apărut a fi goală în interior? Conţinând un vârf de piramidă?

— Sunt sigur, răspunse Langdon, apropiindu-se pentru a examina cutia misterioasă.

O cercetară amândoi din diverse unghiuri, încercând să găsească o modalitate de a o deschide.

— Am reuşit! exclamă Katherine atunci când unghia ei găsi şănţuleţul ascuns de-a lungul uneia dintre marginile de sus ale obiectului.

Aşezând cutia pe birou, deschise cu grijă latura superioară, care se ridică uşurel, aidoma capacului unei casete de bijuterii.

În acelaşi moment, amândoi scoaseră o exclamaţie de surpriză. Interiorul cutiei părea că străluceşte, emanând o luminozitate aproape supranaturală. Katherine nu mai văzuse niciodată o bucată de aur atât de masivă şi abia după câteva clipe înţelese că de fapt metalul reflecta lumina lămpii de birou.

— Este spectaculos, şopti ea.

Deşi fusese închis în cubul din piatră vreme de peste un secol, vârful de piramidă îşi păstrase luciul desăvârşit al feţelor. *„Aurul rezistă la acţiunea legilor entropice ale*

descompunerii, îşi spuse ea. *Este unul dintre motivele pentru care anticii îl considerau a fi magic.”* Aplecându-se pentru a privi mai îndeaproape micul apex din aur, Katherine simţi cum inima începea să-i bată cu putere.

— Există o inscripţie!

Langdon se apropie şi el, astfel că umerii li se atingeau. Ochii lui albaştri scăpărau de curiozitate. Îi povestise deja lui Katherine despre procedeul prin care grecii antici creau un *symbolon* – un cod spart în bucăţi –, despre faptul că vârful, multă vreme separat de piramida în sine, ar deţine cheia cifrului. Şi despre faptul că inscripţia aceea ar avea puterea de a crea ordine din haos.

Trăgând cutiuţa spre lumină, Katherine se aplecă şi privi vârful de sus.

Deşi mică, inscripţia era perfect vizibilă: o frântură de text, elegant gravat pe una dintre feţe. Katherine citi cele şase cuvinte.

După care le mai citi o dată.

— Nu! exclamă ea apoi. Nu se poate ca asta să fie!

De cealaltă parte a străzii, Inoue Sato străbătea în grabă lunga alee de lângă Capitoliu, spre locul de întâlnire stabilit pe First Street. Veştile primite de la echipa ei de teren erau inacceptabile. Nu găsiseră de Langdon. Nu găsiseră piramida. Nu aveau nici vârful ei. Bellamy fusese reţinut, dar nu le spusese adevărul. Cel puţin, nu încă.

„Îl fac eu să vorbească!”

Privi peste umăr, la una dintre cele mai recente privelişti ale oraşului: cupola Capitoliului, ridicată deasupra noului centru pentru vizitatori. Iluminată, cupola nu făcea decât să accentueze semnificaţia adevăratei mize a acestei seri. *„Vremuri periculoase.”*

Sato răsuflă uşurată când auzi telefonul sunând şi văzu pe ecran că apelantul era analista ei.

— Nola, spuse ea, ce ai aflat?

Nola Kay îi dădu veştile rele. Înregistrarea cu raze X a inscripţiei de pe vârful de piramidă era prea neclară pentru

a putea fi descifrată, iar filtrele de prelucrare a imaginii nu fuseseră de nici un folos. *„Rahat!”* Sato îşi muşcă buza, cu frustrare.

— Dar grila cu şaisprezece litere? întrebă ea.

— Încă mai încerc, dar până acum n-am găsit nici o schemă secundară de criptare aplicabilă. Am redistribuit computerizat literele în grilă şi caut ceva identificabil, dar există peste douăzeci de trilioane de posibilităţi.

— Continuă să încerci şi dă-mi de veste îndată ce ai un rezultat.

Sato închise, încruntată. Speranţele ei de a descifra piramida folosind doar o fotografie şi imaginea obţinută cu raze X se spulberau rapid. *„Trebuie să obţin piramida şi vârful ei… şi nu mai am mult timp la dispoziţie.”*

Directoarea DS ajunse pe First Street chiar în momentul în care un SUV Escalade negru cu geamurile fumurii trecu peste linia dublă ce interzicea accesul şi opri în scrâşnet de frâne în faţa ei, la punctul de întâlnire. Un singur agent coborî.

— Ceva veşti despre Langdon? întrebă Sato.

— Speranţele sunt mari, replică bărbatul pe un ton plat. Întăririle au sosit. Toate ieşirile din bibliotecă sunt supravegheate. Aşteptăm chiar şi ajutor pe cale aeriană. Vom arunca în clădire cu gaze lacrimogene şi nu va avea pe unde să fugă.

— Iar Bellamy?

— E în portbagaj, legat.

„Bun!” Umărul încă o durea de pe urma loviturii primite. Agentul îi întinse o pungă de plastic autosigilantă în care se aflau un telefon mobil, nişte chei şi un portmoneu.

— Lucrurile personale ale lui Bellamy.

— Nimic altceva?

— Nu, doamnă. Piramida şi pachetul trebuie să fie încă la Langdon.

— Bine, rosti Sato. Bellamy ştie multe lucruri pe care nu ni le împărtăşeşte. Vreau să-l interoghez eu însămi.

— Da, doamnă. Spre Langley, deci?

Sato trase adânc aer în piept şi se plimbă de colo-colo câteva clipe prin faţa SUV-ului. Interogarea civililor americani era guvernată de protocoale stricte, iar chestionarea lui Bellamy era în mod categoric ilegală dacă se efectua oriunde altundeva decât la Langley, cu înregistrare video, cu martori, cu avocaţi, bla, bla, bla…

— Nu, nu la Langley, răspunse ea, încercând să găsească un loc ceva mai apropiat. *„Şi mai ferit."*

Agentul nu comentă, stând în poziţie de drepţi lângă maşină şi aşteptând noi ordine.

Sato îşi aprinse o ţigară, trase un fum lung şi privi punga de plastic cu lucrurile lui Bellamy. De inelul cu chei, observă ea, era prinsă o cartelă magnetică decorată cu patru litere: *GBSU.* Sato ştia, fireşte, în ce clădire guvernamentală se putea intra cu respectivul card. Clădirea era foarte aproape şi, la această oră, cât se poate de ferită de intruşi.

Zâmbi şi puse cartela magnetică în buzunar. *„Perfect!"*

Când îi comunică agentului unde voia să ducă prizonierul, se aşteptă ca acesta să se arate surprins, însă omul se mărgini să încuviinţeze şi-i deschise portiera, cu priviri lipsite de orice expresie.

Sato îi aprecia pe profesionişti.

În subsolul Clădirii Adams, Langdon privea fără să-i vină a crede cuvintele elegant săpate pe una dintre feţele vârfului de piramidă. *„Asta-i tot ce scrie?"* Alături, Katherine ţinea în lumină mica piesă din aur şi clătină din cap.

— Trebuie să mai fie ceva! insistă ea, cu aerul că fusese trasă pe sfoară. Asta a protejat fratele meu atâta amar de ani?

Langdon trebuia să admită că şi el era stupefiat. După spusele lui Peter şi ale lui Bellamy, vârful ar fi trebuit să-i permită să descifreze inscripţia de pe piramida din piatră. Iar ţinând seama de explicaţiile lor, se aşteptase la ceva edificator şi util. *„Dar am dat peste ceva mai degrabă evident şi inutil."* Încă o dată, citi cele şase cuvinte delicat gravate pe vârful de piramidă:

The
secret hides
within The Order[12]

„Secretul este ascuns în cadrul Ordinului?”.

La prima vedere, inscripţia părea a afirma un adevăr evident: acela că cuvintele de pe piramidă nu erau scrise în „ordinea corectă” şi că secretul constă în aranjarea lor în succesiunea potrivită. Pe lângă faptul că era prea simplistă şi de la sine înţeleasă, această interpretare părea improbabilă şi din dintr-un alt motiv.

— Cuvântul *order* şi articolul hotărât sunt scrise cu majuscule, remarcă Langdon.

Katherine încuviinţă scurt.

— Am observat şi eu.

Pentru profesor, acest lucru nu putea avea decât o singură implicaţie logică.

— Termenul *Order* trebuie să se refere la Ordinul Masonic.

— Sunt de acord, replică ea, dar asta tot nu ne ajută. Nu ne spune nimic.

Langdon era de aceeaşi părere. La urma urmei, întreaga legendă a piramidei masonice avea la bază un secret ascuns în sânul masoneriei.

— Robert, nu ţi-a spus fratele meu că vârful de piramidă îţi va da posibilitatea să vezi ordinea acolo unde alţii văd doar haosul?

El încuviinţă, cuprins de frustrare. Pentru a doua oară în aceeaşi seară, Robert Langdon se simţea nedemn de sarcina încredinţată.

---

[12] „Secretul este ascuns în interiorul ordinii?” Expresia poate fi tradusă „Secretul este ascuns în interiorul ordinii” sau „Secretul este ascuns în interiorul ordinului”, *order* însemnând în limba engleză deopotrivă ordine şi ordin. (n. tr.)

CAPITOLUL 65

Odată ce sfârşi cu vizitatorul neaşteptat, o angajată de la Preferred Security, Mal'akh revopsi bucata scorojită de pe fereastra prin care femeia zărise o parte din atelierul lui sacru.

Acum, ieşind din pâcla albăstrie a subsolului, urcă în sufragerie trecând printr-o uşă ascunsă. Ajuns înăuntru, se opri o clipă, admirând spectaculoasa pictură înfăţişând Cele Trei Graţii şi savurând mirosurile şi sunetele familiare ale casei sale.

„În curând voi pleca de aici definitiv." Era conştient că după seara asta nu se va mai putea întoarce aici. *„După seara asta,* îşi spuse, *nu voi mai avea nevoie de locul acesta."*

Se întrebă dacă Robert Langdon înţelesese în sfârşit adevărata putere a piramidei... sau importanţa rolului pe care i-l atribuise destinul. *„Langdon încă nu m-a sunat",* comentă în sinea lui după ce verifică eventualele mesaje primite pe telefonul mobil de unică folosinţă. Era deja 22:02. *„I-au rămas mai puţin de două ore."*

Urcând la etaj, în baia sa îmbrăcată în marmură italiană, Mal'akh apăsă butonul de pornire al duşului cu jet de abur, pentru a-l lăsa să se încălzească. Metodic, îşi scoase toate hainele, nerăbdător să înceapă ritualul de purificare.

Bău două pahare de apă pentru a-şi mai linişti stomacul, apoi se apropie de oglinda în care se putea vedea în întregime şi începu să-şi studieze trupul gol. Cele două zile de post îi accentuaseră musculatura, aşa că nu se putea stăpâni să nu-şi admire înfăţişarea. *„Iar până în zori, voi fi mult mai mult decât atât."*

CAPITOLUL 66

— Ar trebui să ieşim de aici, îi spuse Langdon lui Katherine. E doar o chestiune de timp până ce-şi vor da seama unde suntem.

Spera, pe de altă parte, că Bellamy reuşise să scape.

Katherine părea absorbită însă de vârful de piramidă din aur, privind stupefiată inscripţia care se dovedea atât de nefolositoare. Scosese obiectul din cutia lui, îl examinase pe toate feţele, iar acum îl aşeză cu grijă înapoi.

„Secretul este ascuns în interiorul Ordinului, îşi spuse Langdon. *Ce mare ajutor!”* Începuse deja să se întrebe dacă nu cumva Peter fusese greşit informat cu privire la conţinutul cutiei. Piramida şi vârful ei fuseseră create cu mult timp înainte de naşterea lui, iar el nu făcuse decât ceea ce-i spuseseră înaintaşii săi, păstrând un secret care era, probabil, la fel de misterios pentru el cum era pentru Langdon şi pentru Katherine.

„Oare la ce mă aşteptam?” Cu cât afla mai multe în seara asta despre legenda piramidei masonice, cu atât mai puţin plauzibilă i se părea. *„Caut o scară în spirală ascunsă, acoperită de o piatră uriaşă?!”* Ceva îi spunea că fugea după cai verzi. Şi totuşi, descifrarea piramidei părea cea mai bună modalitate de a-l salva pe Peter.

— Robert, anul 1514 îţi spune ceva?

„O mie cinci sute paisprezece?” Întrebarea părea picată din senin şi fără referire la ceva anume, aşa că Langdon ridică din umeri.

— Nu. De ce?

Katherine îi întinse caseta din piatră.

— Uită-te! Cutia e datată. Priveşte-o în lumină.

Langdon se aşeză la birou şi studie caseta cubică sub fasciculul luminos al lămpii. Punându-şi o mână pe umărul lui, Katherine se aplecă pentru a-i arăta literele mărunte, gravate pe partea exterioară a cutiei, aproape de unul

dintre colţurile de jos.

— O mie cinci sute paisprezece A.D.[13], spuse ea, arătând cu degetul. Într-adevăr, inscripţia înfăţişa numărul 1514, urmat de o neobişnuită stilizare a literelor A şi D.

— Poate că data asta, continuă ea, pe un ton deodată plin de speranţă, este veriga lipsă. Cubul ăsta datat seamănă bine cu o piatră unghiulară masonică, aşa că poate face trimitere la una. Eventual la o clădire construită în 1514 d.Hr.

1514 AD

Langdon abia dacă îi auzi spusele.

„O mie cinci sute paisprezece nu este o dată."

După cum şi-ar fi dat seama orice specialist în artă medievală, simbolul AD era o bine-cunoscută semnătură – un simbol utilizat în chip de semnătură. Mulţi dintre filosofii, artiştii şi scriitorii vremurilor apuse nu-şi iscăleau lucrările cu propriul nume, ci foloseau în acest scop un simbol aparte sau o monogramă. Aceasta practică sporea aura de mister a operelor şi îi proteja pe ei de eventualele persecuţii, dacă lucrările lor erau considerate periculoase de către autorităţi.

În cazul acestei semnături, literele A şi D nu semnificau Anno Domini… ci erau iniţialele germane pentru cu totul altceva.

În aceeaşi clipă, totul se lumină în mintea lui Langdon; îşi dădu seama că ştia exact cum să descifreze piramida.

— Katherine, ai reuşit! exclamă el, strângând lucrurile de pe birou. Asta e tot ce ne trebuie. Să mergem! Îţi explic pe drum.

Ea îl privi impresionată.

— Deci anul 1514 chiar îţi spune ceva!

---

[13] *Anno Domini,* adică anul 1514 de la naşterea lui Hristos, conform convenţiilor noastre, 1514 d.Hr. (n. tr.).

El îi făcu şmechereşte cu ochiul şi porni spre uşa.
— A.D. nu desemnează un an, Katherine, ci *o persoană.*

CAPITOLUL 67

La vest de Embassy Row, în grădina împrejmuită cu foişorul ei şi cu trandafirii din secolul al XII-lea, domnea iarăşi liniştea. În celălalt capăt al unei alei, tânărul îşi ajuta superiorul cocârjat să străbată o peluză întinsă.

„Îmi dă voie să-l îndrum?!”

În mod obişnuit, bătrânul refuza orice ajutor, preferând să se orienteze doar din memorie în interiorul sanctuarului său. În seara aceasta însă, se grăbea să ajungă înăuntru şi să răspundă la mesajul lui Warren Bellamy.

— Îţi mulţumesc, îi spuse tânărului atunci când intrară în clădirea în care se afla biroul său. De aici, mă descurc singur.

— Domnule, mi-ar face plăcere să rămân şi să…

— Asta-i tot pentru această seară, îl întrerupse bătrânul, dându-i drumul la braţ şi îndepărtându-se cu paşi grăbiţi în întuneric. Noapte bună!

Tânărul ieşi din clădire şi porni să traverseze peluza întinsă, îndreptându-se spre locuinţa sa modestă din incinta grădinii. Curiozitatea îl rodea deja când ajunse acolo. Era evident că întrebarea lui Warren Bellamy îl tulburase considerabil pe superiorul său… deşi lui i se păruse bizară, aproape lipsită de orice înţeles. *„Nu există ajutor pentru fiul văduvei?”*

Oricât şi-ar fi stors mintea, tot n-avea idee ce ar putea însemna. Nedumerit, se aşeză în faţa computerului şi tastă fraza într-un motor de căutare.

Spre marea sa surprindere, pe monitor îi apărură pagini întregi de referinţe, toate citând întrebarea exact aşa cum fusese ea rostită la telefon. Tânărul citi informaţiile, uluit. Se părea că Warren Bellamy nu era prima persoană din istorie care pusese acea întrebare ciudată. Cuvintele, identice, fuseseră rostite cu secole în urmă… de regele Solomon, pe când îşi plângea un prieten ucis. De

asemenea, se părea că era încă adresată de masonii de astăzi, care o foloseau ca pe un fel de strigăt de ajutor codificat. După toate aparenţele, Warren Bellamy lansase astfel o chemare către un confrate mason.

CAPITOLUL 68

„Albrecht Dürer?”

Katherine încerca să întrezărească imaginea de ansamblu în vreme ce alerga alături de Langdon prin subsolul Clădirii Adams. *„A.D. vine de la Albrecht Dürer?”* Celebrul pictor şi gravor german din secolul al XVI-lea era unul dintre artiştii favoriţi ai fratelui ei, iar ea era vag familiarizată cu operele lui. Şi totuşi, nu-şi putea imagina cum i-ar putea ajuta în acest caz. *„În primul rând, e mort de mai bine de patru sute de ani!”*

— Din punct de vedere simbolistic, Dürer e perfect, spuse Langdon urmând şirul de semne luminoase cu indicaţia „**IEŞIRE**”. A fost reprezentantul prin excelenţă al spiritului renascentist, artist, filosof, alchimist şi cercetător de o viaţa al Misterelor Antice. Nimeni nu înţelege pe deplin, nici chiar azi, mesajele ascunse în arta lui.

Ajunseră la o uşă, pe care Langdon o deschise cu cardul de acces al lui Bellamy.

— Numărul 1514, continuă el să explice pe când urca o scară cu paşi mari, face trimitere la o lucrare anume a lui Dürer.

În capătul treptelor se afla un coridor imens. Profesorul privi într-o parte şi-n cealaltă, după care arătă spre stânga.

— Pe aici!

Porniră iar, cu pas grăbit.

— Albrecht Dürer, continuă Langdon, a ascuns de fapt numărul 1514 în cea mai misterioasă operă a sa, *Melancolia I,* pe care a finalizat-o în anul 1514. Gravura este considerată un etalon al renascentismului nord-european.

Peter îi arătase cândva surorii lui o reproducere a *Melancoliei I* într-o carte despre misticismul antic, dar Katherine nu-şi amintea nimic despre vreun număr 1514 ascuns în ea.

— După cum probabil ştii, îşi urmă vorba Langdon cu o nuanţă de entuziasm în voce, gravura înfăţişează eforturile omenirii de a înţelege Misterele Antice. Simbolismul ei este atât de complex, încât, prin comparaţie, cel al lui Leonardo da Vinci e aproape inexistent.

Katherine se opri brusc în loc şi se uită la el.

— Robert, *Melancolia I* este aici, în Washington. E expusă la Galeria Naţională.

— Da, replică el cu un zâmbet, şi ceva îmi spune că asta nu e o coincidenţă. Galeria e închisă la ora asta, dar îl cunosc pe custode şi…

— Las-o baltă, Robert, ştiu prea bine ce se întâmplă când intri tu într-un muzeu!

Katherine se îndreptă către o nişă alăturată, unde văzuse un birou pe care se afla un computer. Robert Langdon o urmă, deloc mulţumit.

— Hai să alegem calea mai uşoară!

Se părea că profesorul Langdon, fin cunoscător în ale artei, avea o dilemă etică: să apeleze la internet când originalul era atât de aproape?! Katherine se aşeză la birou şi deschise computerul, dar, imediat ce acesta prinse viaţă, îşi dădu seama că întâmpina o altă problemă.

— Nu există o iconiţă pentru browser!

— Fiindcă e o reţea internă a bibliotecii, răspunse Langdon şi-i arătă un semn de pe desktop. Încearcă asta.

Katherine dădu clic pe iconiţa marcată „**COLECŢII DIGITALE**”. O nouă fereastră apăru pe monitor, şi Langdon îi indică iarăşi unde să apese: „**COLECŢIA DE GRAVURI**”. Imaginea se schimbă încă o dată: „Gravuri. Căutare”.

— Tastează. „Albrecht Dürer”.

Katherine scrise numele, apăsă tasta de căutare şi, în numai câteva secunde, pe monitor începură să apară imagini în miniatură. Toate păreau similare ca stil: reprezentări complexe în alb şi negru. După toate aparenţele, Dürer realizase zeci de gravuri asemănătoare.

Katherine parcurse în viteză lista alfabetică a lucrărilor.

Adam şi Eva
Trădarea lui Hristos
Cei patru cavaleri ai Apocalipsului
Patimile
Cina cea de Taină

Văzând toate aceste titluri biblice, Katherine îşi aminti că Dürer practica un aşa-numit creştinism mistic: o îmbinare a credinţei creştine timpurii cu alchimia, astrologia şi ştiinţele.

„Ştiinţele…”

Imaginea laboratorului ei cuprins de flăcări îi reveni în minte. Nu îndrăznea să-şi închipuie consecinţele pe termen lung, însă, pentru o clipă, gândurile i se îndreptară către asistenta ei, Trish. *„Sper că a reuşit să fugă!”*

Langdon spunea ceva despre Cina cea de Taină în versiunea lui Dürer, dar ea aproape că nu-l mai auzea; în reţeaua internă găsise adresa *Melancoliei I.*

Apăsă butonul mouse-ului şi pe ecran apăru o pagină cu informaţii generale.

Melancolia I
Albrecht Dürer
Colecţia Rosenwald
Galeria Naţională de Artă,
Washington, D.C.

Mai jos pe pagină apăru o imagine digitală de înaltă rezoluţie a capodoperei lui Dürer.

Katherine rămase încremenită, cu ochii ţintă la ecran; uitase cât de stranie era gravura.

Langdon râse pe înfundate, înţelegându-i uluirea.

— Ţi-am spus că e criptică!

Melancolia I înfăţişa o persoană adâncită în gânduri, cu aripi uriaşe, aşezată în faţa unei clădiri din piatră şi înconjurată de cele mai ciudate şi mai disparate lucruri posibile: o balanţă, un câine emaciat, unelte de tâmplărie, o

clepsidră, diverse corpuri geometrice, un clopot, un îngeraş, o lamă şi o scară.

Katherine îşi amintea ca prin vis ce îi spusese fratele ei, anume că silueta înaripată era o reprezentare a „geniului uman” – un mare gânditor.

Cu bărbia în palmă, cu înfăţişare tristă, incapabil încă să atingă iluminarea. Geniul este înconjurat de toate simbolurile intelectului uman – instrumente ştiinţifice, din matematică, filosofie, ştiinţe naturale, geometrie şi chiar tâmplărie –, şi totuşi nu poate urca scara spre adevărata iluminare. *„Până şi geniul omenesc are dificultăţi în a înţelege Misterele Antice.”*

— Din punct de vedere simbolic, îi explică Langdon, gravura reprezintă încercările eşuate ale omenirii de a transforma intelectul uman într-o forţă dumnezeiască. În termeni alchimici, denotă incapacitatea noastră de a preface plumbul în aur.

— Nu e un mesaj tocmai încurajator, recunoscu Katherine. Şi cum ne ajută asta?

Tot nu vedea numărul 1514 ascuns, despre care îi spusese Robert.

— Ordine din haos. Exact aşa cum a promis fratele tău. Ducând mâna la buzunar, Langdon scoase grila cu litere pe care o scrisese mai devreme pe baza cifrului masonic, o întinse pe birou şi adăugă: Acum, grila asta e lipsită de orice sens.

S O E U
A T U N
C S A S
V U N J

Katherine o privi la rândul său. *„În mod cert lipsită de sens”,* comentă în sinea ei.

— Dar Dürer o va transforma.

— Şi cum va face asta?

— Prin alchimie lingvistică, replică Langdon, arătând spre

monitorul computerului. Uită-te cu atenţie! Disimulat undeva în gravura asta, e ceva ce va conferi sens celor şaisprezece litere ale noastre. Nu vezi? insistă el după o scurtă aşteptare. Caută numărul 1514.

Katherine nu avea însă chef de ghicitori.

— Robert, nu văd nimic… decât un glob, o scară, un cuţit, un poliedru, o balanţă… Mă dau bătută.

— Uită-te! Acolo, în fundal. Gravat în zidul clădirii, în spatele îngerului. Sub clopot. Dürer a desenat acolo un pătrat cu numere.

Acum observă şi ea careul cu cifre înscrise, printre ele aflându-se şi 1514.

— Katherine, pătratul acela e cheia care ne va permite să descifrăm piramida!

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

— Fiindcă nu e un pătrat oarecare, explică Langdon. Acela, doamnă Solomon, este un pătrat *magic.*

CAPITOLUL 69

„Unde mama naibii au de gând să mă ducă?”

Încă legat la ochi, Bellamy stătea în portbagajul SUV-ului. După o oprire de câteva minute undeva în apropiere de Biblioteca Congresului, maşina îşi continuase drumul… dar numai pentru scurtă vreme. Acum se oprise din nou, după ce nu parcursese mai mult de un cvartal.

Bellamy auzea voci înfundate, prinse într-o discuţie.

— Îmi pare rău… e imposibil, spunea o voce cu accent autoritar. … închis la ora asta…

Şoferul SUV-ului răspunse la fel de ferm:

— Investigaţie CIA… securitate naţională…

Probabil că schimbul de replici şi declinarea identităţii fuseseră convingătoare, fiindcă tonul celui dintâi se schimbă imediat:

— Da, desigur… intrarea de serviciu…

Se auzi un hârjâit sonor, care semăna cu o uşă de garaj deschizându-se, şi vocea dintâi întrebă:

— Să vă însoţesc? Când veţi intra, nu veţi putea trece…

— Nu, avem deja acces!

Dacă paznicul fusese luat prin surprindere, reacţia lui venise prea târziu. Maşina se pusese din nou în mişcare. Înaintă vreo cincizeci de metri şi apoi frână. Uşa grea hurui în spatele lor, închizându-se.

Tăcere.

Bellamy îşi dădu seama că tremură din toate mădularele.

Cu un pocnet, uşa din spate a SUV-ului se deschise. O durere ascuţită îi săgetă umerii atunci când cineva îl scoase din maşină trăgându-l de braţe şi-l ridică apoi în picioare. Fără un cuvânt, un individ puternic îl conduse de-a curmezişul unei suprafeţe întinse, pavate. În aer plutea un miros ciudat, de pământ, pe care nu-l putea recunoaşte. Se auzeau şi alţi paşi alături de ai lor, însă a treia persoană nu rostise încă nici un cuvânt.

Se opriră în faţa unei uşi, iar Bellamy auzi un ţiuit electronic. Uşa se deschise. Mâini necunoscute îl împinseră de-a lungul mai multor coridoare şi îşi dădu seama că aici aerul era mai cald şi mai umed. *„O piscină interioară, poate? Ba nu.”* Mirosul care se simţea nu era de clor… Amintea de ceva mult mai primitiv.

„Unde naiba suntem?” Ştia că nu se putea să fi ajuns mai departe de două străzi de clădirea Capitoliului. Din nou se opriră şi iarăşi auzi ţiuitul electronic al unei uşi de securitate. Aceasta se deschise, iar mirosul care îl copleşi era inconfundabil.

Bellamy înţelese unde se găseau. *„Dumnezeule!”* Venea aici adesea, deşi niciodată nu folosea intrarea de serviciu. Splendida clădire din sticlă se afla la numai trei sute de metri de Capitoliu şi, din punct de vedere tehnic făcea parte din complexul acestuia. *„Eu administrez locul ăsta.”* Deodată, îşi dădu seama că intraseră folosind cardul său de acces.

Braţe puternice îl împinseră dincolo de prag, mânându-l în lungul unui culoar familiar, cotit. Căldura umedă şi grea a locului îi conferea de obicei o stare de confort; în seara asta însă, Bellamy asuda. *„Ce căutăm aici?”*

Pe neaşteptate, mâinile în a căror putere se găsea îl opriră şi îl aşezară pe o bancă. Bărbatul musculos îi desfăcu cătuşele numai cât să i le prindă iar, de spătarul băncii.

— Ce vreţi de la mine? întrebă Bellamy, simţind cum inima îi bătea nebuneşte în piept.

Nu primi alt răspuns decât bocănitul unor bocanci îndepărtându-se şi sunetul uşii de sticlă ce se închidea. Apoi, tăcere. Linişte deplină.

„Au de gând să mă lase singur aici?” Bellamy transpira de-acum mai abundent, pe când se străduia să-şi elibereze mâinile. *„Nu pot nici măcar să-mi scot legătura de la ochi?!”*

— Ajutor! strigă. Să mă ajute cineva!

Însă imediat îşi dădu seama că nu-l va auzi nimeni. Masiva încăpere din sticlă – cunoscută sub numele de

Jungla – era complet etanşă atunci când uşile erau închise.

„M-au lăsat în Junglă, îşi spuse. *Nimeni nu mă va găsi până dimineaţă.”*

După care auzi. Sunetul era abia sesizabil, însă îl îngrozi mai tare decât orice alt zgomot pe care-l auzise în viaţa lui. O respiraţie. Foarte aproape.

Nu era singur pe bancă.

Sfârâitul familiar al unui chibrit izbucni atât de aproape de faţa lui, încât simţi căldura degajată. Instinctiv se trase înapoi, smucind puternic cătuşele.

Apoi, fără nici un avertisment, o mână îi atinse figura, smulgându-i legătura de la ochi.

Flacăra chibritului lumină irisurile negre ale lui Inoue Sato; directoarea îşi aprinse ţigara pe care o ţinea între buze, la numai câţiva centimetri de obrazul lui Bellamy. În razele de lună filtrate prin plafonul de sticlă, bărbatul o văzu încruntându-se la el. Părea încântată să constate că-i era teamă.

— Deci, domnule Bellamy, spuse ea, stingând chibritul. De unde să începem?

CAPITOLUL 70

„Un pătrat magic.” Katherine dădu încet din cap în semn de încuviinţare, privind careul cu cifre din gravura lui Dürer. Majoritatea oamenilor ar fi spus că Langdon îşi pierduse minţile, însă ea îşi dădu repede seama că avea dreptate.

Sintagma „pătrat magic” nu se referea la ceva mistic, ci la un element matematic, desemnând o grilă în care numere consecutive erau astfel aranjate, încât sumele obţinute pe toate coloanele, şirurile şi diagonalele să fie aceleaşi. Create cu aproximativ patru mii de ani în urmă de matematicienii din Egipt şi din India, despre pătratele magice se credea chiar şi astăzi că deţin unele proprietăţi misterioase. Katherine citise că unii adepţi indieni desenează pe altarele lor pătrate magice de trei pe trei, pe care le numesc *Kubera Kolam.* Iniţial, omul modern încadrase pătratele magice în categoria „matematicii distractive”, unii oameni găsind că era amuzant să descopere noi configuraţii „magice”. *„Sudoku pentru genii.”*

Katherine analiză rapid pătratul lui Dürer, adunând numerele pe linii şi pe coloane.

16	3	2	13
5	10	11	8
9	6	7	12
4	15	14	1

— Treizeci şi patru, spuse ea. Suma pe fiecare direcţie e treizeci şi patru.

— Exact, replică Langdon. Dar ştiai că acest pătrat magic este celebru fiindcă Dürer a reuşit ceva aparent imposibil?

Şi îi arătă în grabă că, pe lângă totalul de treizeci şi patru pe linii, coloane şi diagonale, Dürer găsise o modalitate de a dispune numerele astfel încât şi cele patru colţuri, şi pătratul central să dea la adunare aceeaşi sumă.

— Şi mai uimitoare însă este abilitatea artistului de a aranja numerele 15 şi 14 unul lângă altul în rândul de jos, pentru a indica anul în care a alcătuit acest extraordinar careu.

Katherine studie numerele, uimită de toate combinaţiile posibile.

Tonul lui Langdon devenise mai entuziast:

— Mai mult decât atât, *Melancolia I* marchează prima apariţie a pătratelor magice în arta europeană. Unii istorici sunt de părere că aceasta a fost modalitatea cifrată prin care Dürer a lăsat de înţeles că Misterele Antice au depăşit graniţele şcolilor de profil egiptene, fiind păstrate acum în cadrul societăţilor secrete din Europa. Ceea ce ne face să revenim la… asta, adăugă Langdon după o scurtă pauză, arătând spre hârtia pe care notase grila cu litere de pe piramida din piatră.

S O E U
A T U N
C S A S
V U N J

— Bănuiesc că dispunerea îţi este cunoscută acum, continuă el.

— Un pătrat de patru pe patru.

Langdon luă creionul şi transcrise cu atenţie pătratul magic cu numere al lui Dürer pe coala de hârtie, lângă grila cu litere. Privindu-l, Katherine îşi dădu seama cât de simplu avea să fie totul. Profesorul stătea cu creionul în mână, pregătit, şi totuşi… în mod ciudat, după tot entuziasmul lui de mai devreme, părea acum a ezita.

— Robert?

Langdon se întoarse spre ea, cu o expresie neliniştită.

— Eşti sigură că vrei să facem asta? Peter a specificat în mod expres…

— Robert, dacă tu nu vrei să descifrezi inscripţia, atunci o fac eu, zise Katherine, întinzând mâna după creion.

Hotărârea ei părea de neclintit, aşa că Langdon îşi îndreptă atenţia spre piramidă. Cu atenţie, suprapuse pătratul magic pe grila cu litere a piramidei şi atribui fiecărei litere un număr. Obţinu astfel un nou careu, aranjând literele din cifrul masonic în noua ordine definită de succesiunea din pătratul magic al lui Dürer.

Când termină, examinară amândoi rezultatul.

J E O V
A S A N
C T U S
U N U S

— Tot o aiureală e, spuse Katherine, nedumerită.

Langdon rămase tăcut o vreme.

— De fapt, nu e o aiureală, replică el în cele din urmă. Este… latină.

Pe un coridor lung şi întunecat, un bătrân orb şontâcăia spre biroul său cât de repede putea. Când ajunse în sfârşit, se prăbuşi în scaun, oferind oaselor sale obosite o clipă de răgaz. Luminiţa robotului telefonic clipea. Apăsă butonul şi ascultă mesajul.

„Sunt Warren Bellamy, rosti în şoaptă vocea prietenului şi confratelui său în ale masoneriei. *Mă tem că am veşti alarmante…”*

Katherine îşi întoarse privirea spre grila cu litere, reexaminând textul. Şi, într-adevăr, un cuvânt în latină prinse formă dinaintea ochilor ei. Jeova.

J E O V
A S A N
C T U S
U N U S

Deşi nu studiase limba latină, termenul îi era cunoscut

din textele iudaice antice. Jeova. Iehova. Urmând cu privirea şirul de litere în jos, citind grila precum pagina unei cărţi, constată cu surprindere că putea descifra întregul text al piramidei.

„Jeova Sanctus Unus."

Iar semnificaţia ei era clară. Expresia apărea pretutindeni în traducerile moderne ale scripturilor iudaice. În Tora, Dumnezeul evreilor era cunoscut sub numeroase nume – Jeova, Iehova, Iahve, Oyigmea, Elohim –, dar multe traduceri romane rezumaseră derutanta nomenclatură într-o singură sintagmă în latină: *„Jeova Sanctus Unus".*

— Unul Dumnezeu Adevărat? şopti Katherine ca pentru sine. Nu vedea cum ar putea-o ajuta cele trei cuvinte să-şi găsească fratele. Ăsta-i mesajul secret al piramidei? Unul Dumnezeu Adevărat? Credeam că e vorba despre o hartă!

Langdon părea la fel de nedumerit; entuziasmul îi pierise din priviri.

— Decriptarea e în mod evident corectă, dar...

— Individul care l-a răpit pe fratele meu vrea să afle un loc, o ascunzătoare! spuse Katherine, dându-şi o şuviţă pe după ureche. Iar chestia asta n-o să-l bucure deloc.

Langdon oftă.

— Mă temeam de aşa ceva. Toată seară am avut senzaţia că tratăm o serie de mituri şi alegorii ca şi când ar fi reale. Poate că inscripţia asta ne trimite la o ascunzătoare metaforică... lăsând de înţeles că potenţialul real al omului poate fi atins doar prin Unul Dumnezeu Adevărat.

— Dar n-are nici un sens! exclamă Katherine, cu dinţii încleştaţi de frustrare. Familia mea a protejat piramida asta de generaţii! Unul Dumnezeu Adevărat? Ăsta e secretul?! Iar CIA consideră toată afacerea o chestiune de securitate naţională?! Ori ei mint, ori nouă ne scapă ceva!

Langdon înălţă din umeri, exprimându-şi astfel acordul cu spusele ei. Şi, în aceeaşi clipă, telefonul începu să-i sune.

Într-o cămăruţă înghesuită, plină de cărţi vechi, bătrânul şedea aplecat peste biroul său, strângând receptorul cu

degetele-i artritice. La celălalt capăt suna întruna. Într-un târziu, o voce precaută răspunse.

— Alo?

Un glas profund, dar nesigur.

— Mi s-a spus că aveţi nevoie de adăpost, şopti bătrânul.

Bărbatul de la celălalt capăt al liniei părea uimit.

— Cine e acolo? Cumva Warren Bell…

— Fără nume, vă rog! Spuneţi-mi, aţi reuşit să protejaţi harta care v-a fost încredinţată?

Urmă un moment de tăcere.

— Da… dar nu cred că asta contează. Nu dezvăluie prea multe. Dacă e o hartă, mi se pare mai degrabă metaforică decât…

— Nu, harta e cât se poate de reală, vă asigur! Şi trimite înspre un loc concret. Trebuie s-o păstraţi în siguranţă. Nu pot zugrăvi în cuvinte cât este de important acest lucru. Sunteţi urmărit, dar, dacă puteţi veni neobservat la mine, vă voi oferi eu refugiu… şi răspunsuri.

Bărbatul ezită, nepărând a fi convins.

— Prietene, reluă bătrânul, alegându-şi cu grijă cuvintele. Există un refugiu în Roma, la nord de Tibru, în care se află zece pietre de pe Muntele Sinai, una chiar din ceruri şi alta cu figura tatălui întunecat al lui Luke. Ştiţi acum unde sunt eu?

După o pauză lungă, bărbatul răspunse:

— Da, ştiu.

Bătrânul surâse. *„Aşa mă gândeam şi eu, domnule profesor!”*

— Veniţi de îndată. Asiguraţi-vă că nu sunteţi urmărit.

CAPITOLUL 71

Mal'akh stătea gol sub jetul cald de abur. Se simţea iarăşi pur, după ce îşi spălase de pe corp şi ultimele urme de etanol. Pe măsură ce vaporii cu esenţă de eucalipt îi pătrundeau în piele, simţea cum porii i se deschid în faţa căldurii. Şi îşi începu ritualul.

Mai întâi, îşi frecţionă trupul şi scalpul tatuate cu substanţe depilatoare, pentru a îndepărta orice urmă de pilozitate corporală. *„Spânii erau zeii celor şapte insule ale Heliadelor."* Apoi îşi masă pielea moale cu ulei Abramelin. *„Uleiul sacru al marilor magi este Abramelin."* Roti maneta duşului spre stânga până la capăt, iar apa deveni rece ca gheaţa. Rămase preţ de un minut întreg sub jetul îngheţat, pentru a-şi închide porii şi a menţine căldura şi energia în interior. Senzaţia de rece îi reamintea de râul acoperit de gheaţă în care începuse transformarea sa.

Când ieşi de sub duş, tremura, dar, în decurs de numai câteva secunde, căldura internă se răspândi în întregul organism. Îşi simţea măruntaiele ca un cazan încins. Se postă, gol, în faţa oglinzii şi îşi admiră formele... Era poate pentru ultima dată când se mai vedea astfel, ca un simplu muritor.

Tălpile sale erau ghearele unui şoim. Picioarele – Boaz şi Iachin – erau străvechii stâlpi ai înţelepciunii. Şoldurile şi abdomenul erau arcade ale forţei mistice. Iar atârnând dedesubt, mădularul lui masiv avea tatuate simbolurile destinului său. Într-o altă viaţă, acest boţ de carne fusese sursa plăcerilor carnale. Asta era însă de domeniul trecutului.

„Am fost purificat."

Aidoma misticilor călugări-eunuci de la Katharoi, Mal'akh îşi extirpase testiculele. Îşi sacrificase potenţa fizică pentru una mult mai importantă. *„Zeii nu au gen, nici sex."* Iar odată ce se debarasase de imperfecţiunea omenească a

genului, dimpreună cu impulsurile pământeşti ale ispitei sexuale, devenise la fel ca Ouranos, Attis, Sporus şi alţi magicieni castraţi din legendele arthuriene. *„Orice metamorfoză spirituală este precedată de una fizică.”* Asta era învăţătura tuturor zeilor celor mari… de la Osiris la Tammuz, Isus, Şiva şi însuşi Budha.

„Trebuie să mă lepăd de omul care mă cuprinde.”

Deodată, Mal’akh îşi ridică privirea mai sus de phoenix-ul bicefal de pe piept, dincolo de colajul de simboluri antice care îi decorau faţa, până în creştetul capului. Îşi aplecă fruntea spre oglindă, încercând să zărească cercul de piele netatuată rămas acolo. Acel loc de pe corpul lui era sacru. Numit fontanelă, reprezenta singura zonă a craniului uman care era deschisă la naştere. *„Un oculus către creier.”* Deşi se închide la câteva luni după venirea pe lume, acest portal fiziologic rămâne un vestigiu simbolic al conexiunii pierdute dintre lumea interioară şi cea exterioară.

Mal’akh îşi cercetă îndelung peticul sacru de piele neatinsă, înconjurat ca o coroană de inel – şarpele mistic care îşi devorează propria coadă. Carnea netatuată păru să-l privească la rândul ei… plină de promisiuni.

În scurt timp, Robert Langdon urma să descopere extraordinara comoară de care avea el nevoie. Şi odată ce intra în posesia ei, golul din creştet avea să fie umplut, Mal’akh găsindu-se pregătit în sfârşit pentru transformarea finală.

Traversând dormitorul, luă din sertarul de jos o bandă lungă de mătase albă. Şi, aşa cum făcuse de multe ori înainte, şi-o înfăşură pe fese şi pe vintre. Apoi coborî la parter.

În biroul lui, computerul primise un mesaj electronic.

Era de la omul său de legătură:

CEEA CE-ŢI TREBUIE ESTE ACUM FEZABIL. TE VOI CONTACTA ÎN RĂSTIMP DE O ORĂ. RĂBDARE.

Mal’akh surâse. Venise vremea ultimelor pregătiri.

CAPITOLUL 72

Coborând de la balconul sălii de lectură, agentul de teren al CIA era într-o dispoziţie furibundă. *„Bellamy ne-a minţit!”* Nu găsise nici o semnătură termică sus, lângă statuia lui Moise, şi nici altundeva în zonă, de fapt.

„Şi atunci unde mama dracului s-a dus Langdon?”

Agentul făcu drumul înapoi, spre singurul loc în care detectase o semnătură termică: biroul de distribuţie. Coborî din nou scările, pătrunzând sub consola octogonală. Zgomotul benzilor transportoare îl zgâria pe creier. Înaintând în încăperea subterană, îşi potrivi ochelarii speciali, privind în jur. Nimic. Se uită spre rafturi, unde uşa distrusă lucea încă fierbinte în urma exploziei. Şi în afară de asta nu văzu nici o…

„Drăcia dracului!”

Agentul făcu un salt înapoi atunci când o luminescenţă neaşteptată îi apăru în câmpul vizual. Ca o pereche de stafii, două amprente de siluete humanoide, vag strălucitoare, tocmai ieşiseră din zid, pe bandă rulantă. *„Semnături termice!”*

Năucit, omul privi cum cele două siluete făcură înconjurul camerei pe conveier, dispărând apoi, cu capul înainte, în deschiderea îngustă din perete. *„Au ieşit folosind banda rulantă? E o demenţă chestia asta!”*

După ce constată că îl pierduse pe Robert Langdon printr-o gaură în zid, agentul îşi dădu seama că avea şi o altă problemă. *„Langdon nu e singur?!”*

Tocmai se pregătea să-l apeleze pe şeful de echipă, când acesta i-o luă înainte.

— Către toate punctele, avem un Volvo abandonat în piaţeta din faţa bibliotecii. Înregistrat pe numele Katherine Solomon. Un martor ocular declară că femeia a intrat nu demult în clădire. Bănuim că este acum cu Robert Langdon. Directoarea Sato a ordonat să fie găsiţi imediat amândoi.

— Am semnăturile termice ale amândurora! strigă agentul de teren din camera de circulaţie.

Şi-i explică situaţia.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă şeful de echipă. Unde naiba duce conveierul?

Agentul consulta deja schema de pe perete.

— În Clădirea Adams, răspunse el. La o stradă de aici.

— Către toate punctele! Redirecţionare către Clădirea Adams! ACUM!

CAPITOLUL 73

„Adăpost. Răspunsuri.”

Cuvintele îi răsunau profesorului în minte în vreme ce, alături de Katherine, ieşea în goană pe o uşă laterală a Clădirii Adams, în aerul rece al nopţii de iarnă. Misteriosul apelant îi comunicase criptic locul în care se află, dar Langdon înţelesese. Reacţia lui Katherine atunci când aflase care le era destinaţia fusese una surprinzător de lucidă: *„Unde altundeva să-l găsim pe Unul Dumnezeu Adevărat, dacă nu acolo?”*

Acum, întrebarea era cum aveau să ajungă acolo.

Langdon se roti în loc, încercând să se orienteze. Era întuneric, dar aveau norocul că vremea se înseninase. Se aflau într-o curte mică. La distanţă, cupola Capitoliului strălucea surprinzător de departe, iar profesorul îşi dădu seama că era pentru prima dată când ieşea din clădire din momentul în care ajunsese la Capitoliu, cu câteva ore în urmă.

„Cam asta s-a ales de prelegerea mea.”

— Robert, uite!

Katherine arătă înspre silueta Clădirii Jefferson.

Prima lui reacţie la vederea ei fu una de uimire că străbătuseră o distanţă atât de mare în subteran, pe banda transportoare. A doua reacţie se dovedi a fi însă una de nelinişte. În zona Clădirii Jefferson se zărea o activitate intensă: maşini şi camioane ce soseau, oameni strigând… *„Oare alea-s lumini de căutare?”*

Langdon o prinse pe Katherine de mână.

— Vino!

O luară la fugă spre nord-est, străbătând curtea şi dispărând rapid dincolo de o construcţie elegantă în formă de U, despre care Langdon îşi dădu seama că era Biblioteca Folger Shakespeare. Clădirea i se părea a fi o ascunzătoare potrivită pentru ei în seara asta, dat fiind că găzduia

manuscrisul original, în latină, al *Noii Atlantide* de Francis Bacon, viziunea utopică după care părinţii fondatori ai Statelor Unite îşi modelaseră, se pare, lumea lor nouă pe baza cunoaşterii antice. Şi totuşi, Langdon nu se opri aici.

„Avem nevoie de un taxi.”

Ajunseră la intersecţia dintre 3rd Street şi East Capitol Street. Traficul era rarefiat, iar speranţele lui începură să se spulbere atunci când privi în jur după taxiuri. O luară apoi spre nord, pe 3rd Street, lăsând în urmă Biblioteca Congresului. Abia după ce străbătuseră un cvartal întreg, Langdon zări în sfârşit un taxi apărând după colţ. Îi făcu semn, iar maşina opri lângă ei.

La radioul din interior se auzea o muzică din Orientul Mijlociu, iar şoferul, un arab tânăr, îi întâmpină cu un zâmbet prietenos.

— Încotro? îi întrebă acesta atunci când ei intrară grăbiți în maşină.

— Trebuie să mergem la…

— Spre nord-vest! îl întrerupse Katherine, arătând cu mâna înspre 3rd Street, în direcţie opusă Clădirii Jefferson. Mergi spre Union Station şi apoi la stânga, pe Massachusetts Avenue. Îţi spunem noi când să opreşti!

Şoferul ridică din umeri, închise paravanul despărţitor din plastic şi dădu muzica mai tare.

Katherine îi aruncă profesorului o privire mustrătoare, ca şi când i-ar fi zis: *„Să nu lăsăm urme!”* Îi arătă apoi pe geam, spre un elicopter negru care se apropia, zburând la joasă altitudine. *„La naiba!”* Se părea că directoarea Sato era foarte îndârjită în hotărârea ei de a recupera piramida lui Peter Solomon.

După ce priviră elicopterul aterizând între clădirile Adams şi Jefferson, Katherine se întoarse spre el, părând tot mai îngrijorată.

— Poţi să-mi arăţi o clipă mobilul tău?

Langdon i-l întinse.

— Peter mi-a spus că ai o memorie eidetică, spuse ea, coborând geamul. Şi că-ţi aminteşti toate numerele de

telefon pe care le-ai format.

— Aşa este, dar…

Katherine îi azvârli telefonul. Langdon se răsuci în scaun şi îşi privi mobilul rostogolindu-se şi sfărâmându-se în bucăţi pe asfalt, în urma lor.

— De ce-ai făcut una ca asta?

— Ca să nu putem fi localizaţi, răspunse ea, cu o privire gravă. Piramida este unica noastră speranţă de a-l găsi pe Peter şi nu am de gând să las CIA să ne-o ia.

Pe scaunul şoferului, Omar Amirana dădea din cap şi fredona în ritmul muzicii. Fusese o seară infructuoasă, cu puţine curse, aşa că era mulţumit că acum avea clienţi. Tocmai trecea de Stanton Park, când glasul familiar al dispecerului de la compania lui se auzi în staţia radio.

— Aici dispeceratul! Către toate vehiculele din apropiere de National Mall… Am primit un buletin de la autorităţile guvernamentale privind doi fugari în zona Clădirii Adams…

Omar ascultă uluit cum dispecerul descria exact cuplul aflat în maşina lui. Aruncă o privire îngrijorată în oglinda retrovizoare. Într-adevăr, tipul înalt chiar îi părea cunoscut de undeva. *„L-am văzut oare la cei mai căutaţi criminali?”*

Cu gesturi discrete, Omar se întinse după staţia radio.

— Dispeceratul? şopti el în microfon. Sunt maşina unu-trei-patru. Cele două persoane despre care aţi anunţat… sunt în taxiul meu… în clipa asta.

Dispecerul îi indică imediat ce avea de făcut. Mâinile îi tremurau atunci când formă numărul comunicat de dispecer. Vocea care răspunse era aspră şi eficientă, precum aceea a unui soldat.

— Sunt agentul Turner Simkins, operaţiuni de teren, CIA. Cu cine vorbesc?

— Aaa… sunt şoferul de taxi. Mi s-a zis să vă sun în legătură cu cei doi…

— Fugarii sunt acum în maşina ta? Răspunde doar prin da sau nu.

— Da.

— Pot auzi discuţia asta?

— Nu. Paravanul e...
— Unde îi duci?
— Spre nord-vest, pe Massachusetts.
— Destinaţia exactă?
— Nu mi-au spus-o.
Agentul ezită.
— Bărbatul are la el un sac din piele?
Omar privi în oglinda retrovizoare şi făcu ochii mari.
— Da! Sper că n-are în sacul ăla explozivi sau altceva de genul...
— Ascultă cu atenţie, îl întrerupse agentul. Nu eşti în pericol atâta timp cât respecţi întocmai indicaţiile mele. E limpede?
— Da, domnule.
— Cum te cheamă?
— Omar, răspunse şoferul, începând să asude.
— Uite ce-i, Omar, spuse agentul pe un ton calm. Te descurci excelent. Vreau să rulezi cât mai încet posibil, pentru ca eu să-mi pot aduce echipa în faţa ta. Ai înţeles?
— Da, domnule.
— Maşina ta e echipată cu sistem de intercomunicaţie, ca să poţi vorbi cu pasagerii de pe bancheta din spate?
— Da, domnule.
— Bine. Uite ce vreau să faci.

CAPITOLUL 74

Jungla, aşa cum este cunoscută, reprezintă elementul central al Grădinii Botanice a Statelor Unite (GBSU) – muzeul viu al Americii – situată alături de clădirea Capitoliului. O veritabilă pădure ecuatorială, este găzduită într-o seră înaltă, în care, printre arbori de cauciuc şi ficuşi gigantici, se află o pasarelă la nivelul coronamentului, pentru vizitatorii mai curajoşi.

De obicei, Warren Bellamy se simţea înviorat de mirosurile naturale din Junglă şi de soarele ce pătrundea prin ceaţa creată de dispozitivele cu abur din plafonul de sticlă. În seara aceasta însă, luminată doar de razele lunii, sera îl speria. Transpira abundent, chircindu-se din pricina crampelor care îi săgetau braţele legate încă la spate.

Inoue Sato păşea încolo şi-ncoace prin faţa lui, pufăind calm din ţigară – ceea ce echivala cu un act de ecoterorism în mediul atent calibrat din seră. Figura ei avea un aer aproape demonic în lumina lunii filtrată prin fumul de ţigară.

— Aşa deci, continuă directoarea, când ai ajuns în seara asta la Capitoliu şi ai descoperit că eu eram deja acolo... ai luat o hotărâre. În loc să mă anunţi că ai sosit, ai coborât pe ascuns în sub-subsol, unde, asumându-ţi un risc substanţial, ne-ai atacat pe mine şi pe căpitanul Anderson şi l-ai ajutat pe Langdon să fugă cu piramida şi cu vârful ei, recapitulă Sato, frecându-şi umărul. Interesantă alegere!

„O alegere pe care aş face-o din nou”, îşi spuse Bellamy.

— Unde e Peter? întrebă el înfuriat.

— De unde să ştiu eu?

— Pari a şti orice altceva! ripostă Arhitectul, fără a încerca să-şi ascundă bănuiala că ea se află, cumva, la originea întregii tărăşenii. Ai ştiut că trebuie să vii la Capitoliu. Ai ştiut cum să dai de Robert Langdon. Şi ai ştiut chiar să-i radiografiezi sacul, ca să găseşti vârful de

piramidă. Evident, cineva îţi furnizează tot felul de informaţii.

Sato râse cu răceală şi se apropie de el.

— Domnule Bellamy, din cauza asta m-ai atacat? Crezi că eu sunt duşmanul? Îţi închipui cumva că vreau să-ţi fur piramida? Femeia trase cu sete din ţigară şi suflă fumul pe nas, continuând: Ascultă-mă cu atenţie. Nimeni nu înţelege mai bine decât mine cât e de important să păstrezi nişte secrete. Socot, la fel ca dumneata, că există anumite informaţii de care e preferabil ca masele să nu aibă cunoştinţă. Însă în seara asta acţionează anumite forţe pe care mă tem că încă nu le-ai înţeles. Individul care l-a răpit pe Peter Solomon deţine o putere enormă… pe care se pare că încă n-o conştientizezi. Crede-mă, omul este o bombă umblătoare… E capabil să declanşeze o serie de evenimente care vor schimba lumea din temelii.

Bellamy se foi pe bancă, cu braţele străbătute de dureri din pricina cătuşelor.

— Nu înţeleg.

— Nici nu trebuie să înţelegi. Trebuie să te supui. În momentul ăsta, singura mea speranţă de a evita un dezastru este să cooperez cu individul în cauză… şi să-i dau exact ceea ce vrea. Iar asta înseamnă că îl vei suna pe domnul Langdon şi-i vei spune să se predea şi să aducă totodată piramida şi vârful ei. Odată ce îl voi avea pe profesor în custodie, Langdon va descifra inscripţia de pe piramidă, va obţine informaţiile dorite de individ şi îi va oferi exact ceea ce aşteaptă de la el.

„Locul unde se găseşte scara în spirală ce duce la Misterele Antice?”

— Nu pot face aşa ceva. Am depus jurământ de păstrare a tainei.

— Nu-mi pasă ce jurământ ai depus! izbucni Sato. Te arunc în închisoare atât de repede, că…

— Ameninţă-mă cât pofteşti, replică Bellamy sfidător. Nu te voi ajuta.

Sato trase adânc aer în piept şi vocea i se transformă

într-o şoaptă feroce:

— Domnule Bellamy, nu ai habar ce se întâmpla de fapt în seara asta, nu-i aşa?

Vreme de câteva secunde se aşternu o tăcere încordată, întreruptă la un moment dat de soneria telefonului directoarei. Sato îşi duse mâna la buzunar şi scoase mobilul cu gesturi repezite.

— Spune! ceru ea, ascultând apoi cu atenţie. Unde e taxiul acum? Cât timp? Da, bine. Adu-i la Grădina Botanică. Intrarea de serviciu. Şi ai grijă să-mi aduci şi afurisita aia de piramidă, cu vârful ei cu tot!

Apoi închise şi se întoarse spre Bellamy cu un zâmbet trufaş.

— Ei bine… se pare că în curând nu vom mai avea nevoie de dumneata.

CAPITOLUL 75

Robert Langdon privea în gol, prea obosit ca să-l mai îndemne pe şofer să mărească viteza. Alături de el, Katherine se cufundase la rându-i în tăcere, frustrată de faptul că nu înţelegea de ce era piramida aceea atât de deosebită. Trecuseră încă o dată în revistă tot ce ştiau despre ea, despre vârful din aur şi despre straniile evenimente ale serii, dar tot nu aveau idee cum ar fi putut piramida să constituie o hartă.

„Jeova Sanctus Unus? Secretul este ascuns în interiorul Ordinului?”

Misteriosul lor apelant le promisese nişte răspunsuri, dacă puteau ajunge la el, într-un loc anume. *„Un refugiu în Roma, la nord de Tibru.”* Langdon ştia că „Noua Romă” a părinţilor fondatori fusese rebotezată Washington şi că vestigii ale visului lor erau încă vizibile: apele Tibrului curgeau şi azi, în chip de afluent ce se vărsa în Potomac, senatorii se reuneau sub o copie a cupolei Bazilicii San Pietro, iar Vulcan şi Minerva încă străjuiau flacăra de mult stinsă din Rotondă.

Răspunsurile pe care le căutau amândoi îi aşteptau, pare-se, la numai câţiva kilometri distanţă. *„Spre nord-vest, pe Massachusetts Avenue.”* Destinaţia lor era într-adevăr un refugiu... la nord de Tibrul din Washington. Măcar de s-ar grăbi şoferul!

Pe neaşteptate, Katherine se îndreptă de spate pe banchetă, ca şi când tocmai şi-ar fi dat seama de ceva.

— Dumnezeule, Robert! Se întoarse spre el, pălind vizibil, ezită o clipă şi apoi exclamă: Mergem în direcţie greşită!

— Ba nu, e bine, replică Langdon. Spre nord-vest, pe Massachu...

— Nu, vreau să zic că nu mergem unde trebuie!

Profesorul o privi nedumerit. Îi explicase deja cum de ştiuse ce adresă le sugerase bărbatul cel misterios care

sunase. *Un loc în care se aflau zece pietre de pe Muntele Sinai, una chiar din ceruri şi alta cu figura tatălui întunecat al lui Luke.* O singură clădire de pe faţa pământului corespundea tuturor acestor criterii. Şi exact spre ea se îndrepta.

— Katherine, sunt sigur că adresa e corectă.

— Ba nu! strigă ea. Nu mai avem nevoie să mergem acolo! Mi-am dat seama ce mesaj transmit piramida şi vârful ei! Ştiu la ce se referă!

Pe figura lui Langdon se aşternu o expresie uluită.

— Ai înţeles totul?

— Da! Trebuie să mergem la Freedom Plaza!

Profesorul nu mai pricepea nimic. Deşi se afla în apropiere, Freedom Plaza i se părea complet irelevantă.

— Jeova Sanctus Unus! exclamă Katherine. Unul Dumnezeu Adevărat al iudeilor. Simbolul sacru al evreilor este steaua lui David, pecetea lui Solomon… un simbol masonic important! Dă-mi pixul tău, ceru ea apoi, luând din buzunar o bancnotă de un dolar.

Nedumerit, Langdon scoase un pix din sacou.

— Uite! Katherine întinse bancnota pe genunchi şi luă pixul, arătând spre Marele Sigiliu de pe verso. Dacă suprapui pecetea lui Solomon pe Marele Sigiliu al Statelor Unite… – explică ea, desenând steaua exact peste piramidă – … uite ce obţii!

Langdon privea când la bancnotă, când la Katherine, de parcă s-ar fi spus că femeia înnebunise subit.

— Robert, uită-te mai cu atenţie! Nu vezi ce-ţi arăt? El îşi întoarse încă o dată ochii spre desen.

„Unde Dumnezeu vrea să ajungă?” Langdon mai văzuse imaginea înainte; era populară printre adepţii teoriei conspiraţiei, ca „dovadă” a faptului că masonii exercitaseră o influenţă decisivă asupra destinului Statelor Unite la începutul istoriei lor. Când steaua cu şase colţuri era aşezată exact peste Marele Sigiliu al SUA, unghiul de sus cădea perfect pe ochiul masonic atoatevăzător. În plus, şi destul de ciudat, celelalte cinci colţuri încadrau literele *M-A-S-O-N.*

— Katherine, e doar o coincidenţă, iar eu tot nu văd ce legătură are asta cu Freedom Plaza.

— Mai uită-te o dată! insistă ea, aproape înfuriată. Nu te uiţi unde-ţi arăt eu! Aici! Nu vezi?

O clipă mai târziu, Robert Langdon văzu.

Şeful echipei de teren a CIA, Turner Simkins, stătea lângă Clădirea Adams cu telefonul lipit de ureche, străduindu-se să audă conversaţia desfăşurată pe bancheta din spate a taxiului. *„Tocmai s-a întâmplat ceva.”* Echipa lui era pe punctul de a se îmbarca într-un elicopter Sikorsky UH-60 modificat, pentru a se îndrepta spre nord-vest şi a organiza blocarea drumului, când situaţia păruse să se schimbe brusc.

Cu câteva secunde în urmă, Katherine Solomon începuse

să susţină că se îndreptau într-o direcţie greşită. Explicaţia ei – ceva legat de stele iudaice şi de bancnote de un dolar – nu-i spunea nimic lui Simkins şi, după toate aparenţele, nici lui Robert Langdon. Cel puţin, la început. Acum însă, profesorul părea să fi înţeles la ce se referea femeia.

— Dumnezeule, ai dreptate! răbufni el. N-am observat până acum! Deodată, Simkins auzi un ciocănit în paravanul de plastic, care se deschise fără întârziere.

— Schimbare de plan, strigă Katherine către şofer. Du-ne la Freedom Plaza!

— Freedom Plaza? întrebă tânărul, părând cam agitat. Nu mai mergem spre nord-vest pe Massachusetts?

— Nu! exclamă Katherine. La Freedom Plaza! Ia-o la stânga aici! Aici! AICI!

Agentul Simkins auzi pneurile taxiului scrâşnind în curbă. Katherine discută iarăşi aprins cu Langdon, spunând ceva despre celebra reprezentare în bronz a Marelui Sigiliu, încastrată în piaţetă.

— Doamnă, ca să fiu sigur, interveni şoferul pe un ton ce părea încordat, mergem la Freedom Plaza, la intersecţia dintre Pennsylvania şi Thirteenth?

— Da, răspunse Katherine. Grăbeşte-te.

— E foarte aproape. Numai două minute.

Simkins zâmbi. *„Frumos lucrat, Omar!”* Luând-o la fugă spre elicopter, strigă către echipa lui:

— I-am prins! Freedom Plaza! Daţi-i drumul!

CAPITOLUL 76

Freedom Plaza este o hartă. Situată la întretăierea dintre Pennsylvania Avenue şi Thirteenth Street, pe vasta suprafaţă pavată cu piatră a pieţei sunt reprezentate străzile din Washington aşa cum au fost ele iniţial concepute de Pierre L'Enfant. Zona constituie o populară destinaţie turistică nu doar fiindcă e distractiv să te plimbi pe o asemenea hartă gigantică, dar şi fiindcă Martin Luther King Jr., în amintirea căruia a fost numită piaţa[14], a scris o mare parte din celebrul său discurs „Am un vis" într-o cameră a Hotelului Willard, din apropiere.

Şoferul de taxi Omar Amirana aducea frecvent turişti în Freedom Plaza, însă în seara aceasta cei doi pasageri ai săi nu păreau nicidecum nişte vizitatori obişnuiţi. *„Sunt urmăriţi de CIA?"* Maşina abia dacă oprise la bordură, că bărbatul şi femeia de pe bancheta din spate şi săriră pe trotuar.

— Rămâi aici! îi spuse tipul în sacou de tweed. Ne întoarcem imediat!

Omar îi privi alergând pe suprafaţa uriaşei hărţi, strigând şi arătând cu mâna în vreme ce studiau geometria străzilor. Şoferul îşi luă celularul de pe bordul maşinii.

— Domnule, mai sunteţi acolo?

— Da, Omar! strigă o voce, abia audibilă pe fundalul unui huruit puternic. Unde sunt acum?

— Pe hartă. Parcă ar căuta ceva.

— Nu-i scăpa din ochi! Aproape am ajuns şi eu!

Cei doi fugari găsiră repede Marele Sigiliu din piaţetă – unul dintre cele mai mari medalioane din bronz turnate vreodată. Se opriră pentru o clipă deasupra lui şi imediat începură să arate spre sud-vest. Apoi bărbatul cu sacou de tweed veni în fugă la taxi. Omar lăsă repede telefonul din mână, punându-l înapoi pe bord în clipa în care omul ajunse

[14] Piaţa Libertăţii (n. tr.)

lângă portieră, gâfâind.

— În ce direcţie e Alexandria, Virginia? întrebă el.

— Alexandria?

Şoferul indică spre sud-vest, aşa cum făcuseră şi cei doi pasageri ai săi câteva secunde mai devreme.

— Ştiam eu! şopti bărbatul ca pentru sine, apoi se răsuci şi strigă spre femeie: Ai dreptate! Alexandria!

Femeia îi făcu semn acum spre celălalt capăt al pieţei, unde se vedea firma luminoasă a unei staţii de metrou.

— Linia Albastră duce direct acolo. Trebuie să ajungem la staţia King Street!

Omar simţi cum îl cuprinde un val de panică. *„O, nu!”* Bărbatul se întoarse spre el şi-i întinse un pumn de bancnote, mult prea multe faţă de cât făcuse călătoria.

— Mulţumesc! Ne descurcăm de aici!

Şi cu aceste cuvinte îşi puse sacul pe umăr şi o luă la fugă.

— Staţi puţin! Vă pot duce eu! Merg acolo tot timpul!

Dar era prea târziu. Bărbatul şi femeia străbăteau deja piaţeta în goană şi dispărură curând în josul treptelor, în staţia de metrou. Omar înşfăcă telefonul.

— Domnule! Au intrat la metrou! N-am putut să-i opresc! Vor să ia Linia Albastră spre Alexandria!

— Rămâi acolo! îi strigă agentul. Ajungem şi noi în cincisprezece secunde! Şoferul privi teancul de bancnote pe care i le dăduse bărbatul în sacou.

Probabil că pe cea aflată deasupra scriseseră ei, fiindcă pe Marele Sigiliu al Statelor Unite era desenată o stea iudaică. Iar colţurile ei formau cuvântul „MASON”.

Dintr-odată, Omar simţi o vibraţie asurzitoare în aer, de parcă un camion de mare tonaj ar fi fost pe punctul de a se ciocni cu maşina lui. Privi în jur, dar strada era pustie. Zgomotul spori în intensitate şi un elicopter negru se metamorfoză parcă din noapte, aterizând brutal în mijlocul hărţii din piaţetă.

Un grup de bărbaţi în uniforme negre sări pe pavajul din piatră. Cei mai mulţi o luară la fugă spre staţia de metrou,

însă unul se repezi spre taxi şi deschise uşa din dreapta.

— Omar? Tu eşti Omar?

Amuţit, şoferul dădu doar din cap în semn că da.

— Au spus unde se duc?

— Alexandria! Staţia King Street! izbucni Omar. M-am oferit să-i duc eu, dar…

— Au zis şi unde anume în Alexandria vor să ajungă?

— Nu! S-au uitat la medalionul cu Marele Sigiliu din piaţetă şi pe urmă m-au întrebat de Alexandria şi m-au plătit cu asta!

Şi-i întinse bancnota de un dolar purtând straniul desen. În vreme ce agentul studia bancnota, lui Omar îi pică fisa. *„Masonii! Alexandria!”* Una dintre cele mai cunoscute construcţii masonice din America se află în Alexandria.

— Asta e! exclamă el. Memorialul George Washington! E chiar vizavi de staţia de metrou King Street!

— Aşa-i! replică agentul, care părea că ajunsese la aceeaşi concluzie pe când îşi privea colegii întorcându-se în fugă dinspre staţia de metrou.

— I-am ratat! strigă unul dintre ei. Trenul de pe Linia Albastră tocmai a plecat, iar ei nu mai sunt pe peron.

Simkins se uită la ceas şi apoi se întoarse spre Omar.

— Cât face metroul până în Alexandria?

— Cel puţin zece minute. Probabil mai mult.

— Omar, te-ai descurcat excelent! Mulţumesc!

— Pentru puţin. Dar ce-i cu toată tevatura asta?

Însă agentul Simkins alerga deja spre elicopter, strigând:

— Staţia King Street! Ajungem acolo înaintea lor!

Stupefiat, Omar privi elicopterul cel negru decolând; aparatul de zbor se înclină spre sud, peste Pennsylvania Avenue, după care dispăru huruind în noapte.

Sub tălpile şoferului de taxi, o garnitură de metrou prindea viteză, îndepărtându-se de Freedom Plaza. Într-unul dintre vagoane, Robert Langdon şi Katherine Solomon şedeau cu răsuflarea tăiată, tăcuţi amândoi în vreme ce trenul îi purta spre destinaţie.

CAPITOLUL 77

Amintirea începea întotdeauna la fel.

Cădea… prăbuşindu-se pe spate spre un râu acoperit de gheaţă, aflat pe fundul unei râpe adânci. Deasupra, ochii cenuşii, nemiloşi, ai lui Peter Solomon îl priveau dincolo de ţeava revolverului. În vreme ce cădea, lumea de sus părea că se îndepărta de el, totul dispărând atunci când norul de negură vălătucită, ridicat de cascada din amonte, îl înghiţise.

Pentru o clipă, totul devenise alb, ca în paradis.

Apoi lovise gheaţa.

Frig. Întuneric. Durere.

Se rostogolise… fiind tras de o forţa care îl izbea neîncetat de pietre, prăvălindu-l într-un hău cumplit de rece. Plămânii îl ardeau în lipsa aerului, şi totuşi muşchii pieptului i se contractaseră atât de violent la contactul cu apa rece, încât nici nu mai putea să inspire.

„Am ajuns sub gheaţă.”

Probabil că stratul de gheaţă din apropierea cascadei era subţiat din cauza apei vijelioase, astfel că Andros îl spărsese în cădere şi intrase sub el. Iar acum era purtat la vale, prins sub un tavan transparent. Izbise cu degetele în stratul de gheaţă, pe dedesubt, dar nu avea suficientă forţă. Durerea sfâşietoare din umăr, de la rana de glonţ, începuse să dispară, la fel ca arsura alicelor; ambele erau înăbuşite acum de amorţeala îngrozitoare care îi cuprindea trupul.

Curentul îşi sporise viteza, azvârlindu-l pe după un cot al râului. Întregul trup îi cerea oxigen. Deodată, se simţise prins în nişte crengi, presat de un copac care căzuse în apă. *„Gândeşte!”* Se agăţase disperat de una dintre ramuri, încercând să ajungă la suprafaţă şi să găsească locul în care lemnul străpunsese gheaţa. Degetele lui dăduseră peste micul ochi de apă care înconjura creanga şi trăseseră

de margini, înnebunite să lărgească gaura. O dată, de două ori, iar deschiderea se mărise, ajungând să aibă cinci, şase centimetri în diametru.

Proptindu-se de creangă, îşi dăduse capul pe spate şi îşi lipise gura de spărtură. Aerul iernii care îi pătrunsese în plămâni îi păruse a fi cald, iar noile provizii de oxigen îi reaprinseseră speranţa. Îşi înfipsese picioarele în trunchiul copacului, împingându-şi umerii şi spatele în sus, cu putere. Gheaţa din jurul copacului, străpunsă de ramuri, era slăbită deja; zvâcnind din picioare, Andros izbutise s-o spargă, iar capul şi umerii îi trecuseră dincolo de ea. Aerul îi năvălise în piept. Încă aflat pe jumătate sub gheaţă, se zbătuse frenetic să se ridice la suprafaţă, împingând cu picioarele, trăgând cu braţele, până ce reuşise în sfârşit să iasă din apă şi să se întindă, gâfâind, pe gheaţă.

Îşi smulsese cagula de pe faţă şi o pusese în buzunar, după care privise înapoi, în amonte, după Peter Solomon. Cotul râului îi bloca însă vederea. Pieptul îl ardea din nou. Fără zgomot, trăsese o ramură peste gaura din gheaţă, pentru a o ascunde. Până dimineaţa, avea să îngheţe la loc.

Pe când intra, împleticindu-se, în pădure, începuse să ningă. Habar nu avea cât de departe ajunsese atunci când ieşise dintre copaci, pe marginea unei mici autostrăzi. Hipotermia îl împinsese până în pragul delirului. Ninsoarea era mai deasă acum; farurile unei maşini se iviseră în depărtare. Andros îşi fluturase braţele cu disperare, iar camioneta oprise imediat. Avea numere de Vermont. Din maşină coborâse un bătrân într-o cămaşa roşie în carouri.

Andros se împleticise până la el, ţinându-se de pieptul însângerat.

— Un vânător… m-a împuşcat! Am nevoie de… un spital!

Fără să ezite, bătrânul îl ajutase să urce în camionetă şi dăduse mai tare instalaţia de încălzire.

— Unde e cel mai apropiat spital?

Andros habar n-avea, dar făcuse semn spre sud. Următoarea ieşire.

„Numai că noi nu mergem la spital.”

Bătrânul fusese dat dispărut a doua zi, însă nimeni nu avea idee unde anume, în drumul său din Vermont se pierduse în furtuna de zăpadă. Şi nimeni nu făcuse vreo legătură între dispariţia sa şi cealaltă ştire care ţinea capul de afiş al ziarelor din ziua următoare: cutremurătoarea asasinare a lui Isabel Solomon.

Când se trezise, Andros se afla în dormitorul pustiu al unui mic motel ieftin, închiriat pentru tot restul sezonului. Îşi amintea cum intrase şi-şi legase rănile cu fâşii rupte din aşternuturi, după care se ghemuise în patul şubred, sub un maldăr de pături mucegăite. Era lihnit de foame.

Se dusese în baie şi văzuse grămada de alice însângerate din chiuvetă. Abia dacă-şi mai amintea cum şi le scosese din piept. Ridicând privirea spre oglinda murdară, îşi desfăcuse, ezitant, bandajele mânjite de sânge, pentru a evalua situaţia. Musculatura antrenată a pieptului şi abdomenului său împiedicaseră alicele să pătrundă prea adânc, însă trupul lui, odinioară desăvârşit, era distrus acum de răni. Unicul glonţ tras de Peter Solomon părea a fi trecut prin umărul său, ieşind prin partea cealaltă şi lăsând în urmă doar un crater însângerat.

Iar situaţia era agravată de faptul că nu obţinuse obiectul pentru care străbătuse atâta drum. *Piramida.*

Stomacul îi ghiorăia, aşa că şchiopătase afară, până la camioneta bătrânului, în speranţa că va găsi ceva de mâncare. Camioneta era acoperită de un strat gros de zăpadă, iar Andros se întrebase cât timp dormise în acel motel părăginit. *„Slavă Domnului că m-am trezit!”* Nu era nimic comestibil pe bancheta din faţă, dar în torpedo dăduse peste nişte analgezice pentru artrită. Îşi umpluse pumnul şi le înghiţise cu câteva guri de zăpadă.

„Trebuie să mănânc.”

Câteva ore mai târziu, camioneta care demarase din parcarea motelului nu mai semăna deloc cu cea care trăsese acolo cu două zile înainte. Dispăruseră învelitoarea de pânză a cabinei, capacele roţilor, abţibildurile de pe parbriz şi de pe lunetă, la fel ca toate dotările suplimentare.

Plăcuţele de înmatriculare de Vermont fuseseră înlocuite cu unele pe care Andros le luase de la un vechi camion de întreţinere parcat lângă groapa de gunoi a motelului, unde aruncase aşternuturile însângerate, alicele şi orice alt obiect ce putea dovedi că el stătuse la motelul acela.

Nu renunţase la piramidă, însă pentru moment asta trebuia să mai aştepte. Trebuia să se ascundă, să-şi vindece rănile şi, mai presus de toate, să mănânce. Găsise în scurt timp un local pe marginea drumului, unde se îndopase cu ouă, şuncă, piure de cartofi şi trei pahare cu suc de portocale. Când terminase, comandase şi mâncare la pachet. Revenit în camionetă, dăduse drumul radioului cel vechi pe când demara. Nu mai citise un ziar şi nu văzuse nimic la televizor din momentul în care începuse coşmarul, iar când auzise ştirile la un post local, rămăsese cu gura căscată.

— Anchetatorii FBI, spunea crainicul, continuă să-l caute pe bărbatul înarmat care a ucis-o pe Isabel Solomon în casa ei din Potomac, cu două zile în urmă. Se crede că asasinul a căzut prin gheaţă, iar trupul lui a fost dus de apă în mare.

Andros încremenise. *O ucisese pe Isabel Solomon?!* Continuase să ruleze în tăcere, uluit, ascultând întreaga ştire.

Venise timpul să plece undeva departe, foarte departe de locurile acelea.

Apartamentul din Upper West Side oferea o privelişte splendidă spre Central Park. Andros îl alesese fiindcă oceanul verde de sub fereastra lui îi amintea de peisajele pierdute ale Adriaticii. Deşi ştia că ar trebui să fie fericit pentru că scăpase cu viaţă, nu simţea defel recunoştinţă. Goliciunea din suflet nu îl părăsise niciodată, iar tentativa eşuată de a fura piramida lui Peter Solomon devenise o obsesie.

Petrecuse multe ceasuri studiind legenda piramidei masonice şi, cu toate că nimeni nu putea afirma cu certitudine dacă era reală sau nu, toate opiniile se arătau de acord cu privire la capacitatea ei de a conferi putere şi

înţelepciune. *„Piramida masonică e reală,* îşi spusese Andros. *Informaţiile mele din interior sunt categorice.”*

Soarta îi adusese piramida la îndemână şi ştia că a o ignora ar fi fost ca şi cum ar fi câştigat potul cel mare la loterie, ezitând apoi să-şi încaseze banii. *„Sunt singurul ne-mason în viaţă care ştie că piramida există cu adevărat… şi cunoaşte totodată identitatea celui care o păstrează.”*

Astfel trecuseră lunile şi, cu toate că rănile i se vindecaseră, Andros nu mai era exemplarul masculin desăvârşit din insulele Greciei. Încetase să se mai antreneze şi renunţase să se mai admire gol în oglindă. Simţea că trupul lui începea să-şi arate vârsta. Pielea lui, odinioară imaculată, era acum peticită de cicatrice, iar acest lucru nu făcea decât să-i adâncească deprimarea. Încă se mai baza pe analgezicele la care apelase pe parcursul convalescenţei şi avea senzaţia că alunecă din nou în acel stil de viaţă care îl dusese la închisoarea Soganlik. Dar nu-i păsa. *„Corpul jinduieşte şi nu i te poţi opune.”*

Într-o seară, în Greenwich Village, cumpără droguri de la un bărbat care avea pe antebraţ un tatuaj lung, în forma unui fulger. Andros îl întrebase despre el şi omul îi spusese că îşi acoperise astfel o cicatrice rămasă în urma unui accident de maşină. *„Faptul că vedeam cicatricea zi de zi îmi aducea mereu aminte de accident,* îi spusese traficantul, *aşa că am tatuat deasupra ei un simbol al puterii personale. Şi aşa am preluat iar controlul.”*

În noaptea aceea, ameţit de droguri, Andros intrase într-un salon de tatuaje din zonă şi îşi scosese cămaşa.

— Vreau să ascund cicatricele astea, anunţase el. *„Vreau să preiau iar controlul.”*

— Să le ascunzi? întrebase artistul, privindu-i pieptul. Cu ce?

— Cu tatuaje.

— Da… Voiam să zic, cu ce tatuaje?

Andros înălţase din umeri; el nu voia decât să ascundă hidoasele reminiscenţe ale trecutului.

— Nu ştiu. Alege tu.

Artistul clătinase însă din cap în semn de dezacord şi-i dăduse o broşură despre străvechea şi sacra tradiţie a tatuajelor.

— Întoarce-te când eşti pregătit.

Andros descoperise după aceea că Biblioteca Publică din New York avea în colecţiile sale cincizeci şi trei de cărţi despre tatuaje şi, în câteva săptămâni, le citise pe toate. Odată redescoperită vechea sa pasiune pentru lectură, începuse să care genţi întregi de cărţi între apartamentul său de lângă Central Park şi bibliotecă, devorându-le cu sete.

Cărţile despre tatuaje deschiseseră uşa unei lumi noi, a cărei existenţă el nici măcar n-o bănuise: o lume a simbolurilor, a misticismului şi a mitologiei, o lume a artelor magice. Cu cât citea mai mult, cu atât îşi dădea seama ce orb fusese. Începuse să păstreze însemnări ale ideilor, schiţelor şi viselor stranii pe care le avea. Iar când nu mai găsea ceea ce voia la bibliotecă, îi plătea pe comercianţii de cărţi vechi pentru a-i procura unele dintre cele mai ezoterice texte din lume.

De Praestigiis Daemonum... Lemegeton... Ars Almadel... Grimorium Verum... Ars Notoria... şi aşa mai departe. Le citea pe toate, devenind tot mai sigur că lumea avea încă multe comori să-i ofere. *„Există secrete care transcend înţelegerea umană.”*

Apoi descoperise lucrările lui Aleister Crowley – un vizionar mistic de la începutul secolului al XX-lea –, pe care Biserica îl considera *„cel mai diabolic om care a trăit vreodată”. „Minţile măreţe sunt întotdeauna temute de cele mărunte.”* Andros învăţase astfel despre puterea ritualului şi a incantaţiilor. Aflase că, atunci când erau rostite cum se cuvine, cuvintele sacre deveneau veritabile chei care deschideau porţi spre alte lumi. *„Există un univers în umbra acestuia de aici... o lume din care eu îmi trag puterea.”* Şi, cu toate că năzuia să stăpânească acea putere, ştia că există reguli şi misiuni ce trebuie îndeplinite înainte.

„Să devii ceva sfânt, scria Crowley. *Să te faci sacru."*

Ritul străvechi al „sacralizării" fusese odinioară o lege nescrisă. De la primii iudei care aduceau jertfe în Templu şi până la maiaşii care decapitau oameni în vârful piramidelor în trepte de la Chichen Itza, trecând prin Isus Hristos, care îşi jertfise trupul pe cruce, anticii înţeleseseră că Dumnezeu cerea sacrificiu. Acesta din urmă era ritualul iniţial prin care oamenii obţineau favorurile zeilor şi deveneau ei înşişi sfinţi.

Sacra – sacru.

Facere – a face.

Deşi ritul sacrificiului fusese abandonat cu milenii în urmă, forţa lui persista. Existaseră câţiva mistici moderni, printre care şi Aleister Growley, care practicaseră această artă, perfecţionând-o cu timpul şi transformându-se ei înşişi în ceva mai mult decât fuseseră. Andros jinduia să se transforme la fel, la rândul său. Ştia însă că, pentru aceasta, va fi nevoit să traverseze o punte periculoasă.

„Sângele e tot ceea ce separă lumina de întuneric."

Într-o noapte, un corb intrase prin fereastra deschisă de la baie şi rămăsese prizonier în apartamentul lui. Andros îl privise zburând de colo, colo o vreme şi oprindu-se apoi, părând a-şi accepta imposibilitatea de a scăpa. Învăţase deja destule pentru a recunoaşte un semn atunci când îl vedea. *„Sunt îndemnat să merg înainte."*

Ţinând pasărea cu o mână, se aşezase dinaintea altarului improvizat în bucătărie şi ridicase un cuţit ascuţit, rostind cu glas tare incantaţia pe care o memorase:

— Camiach, Eomiahe, Emial, Macbal, Emoii, Razean… prin numele celor mai sfinţi îngeri din Cartea lui Assamaian, te conjur să mă asişti în această întreprindere prin puterea Unului Dumnezeu Adevărat.

Coborâse apoi cuţitul şi străpunsese cu atenţie vena cea mare de pe aripa dreaptă a păsării înspăimântate. Corbul începuse să sângereze. În vreme ce privea şuvoiul de lichid roşu curgând în cupa de metal pe care o pregătise, Andros simţise un neaşteptat curent rece în aer. Dar continuase:

— Atotputernic Adonai, Arathron, Askai, Elohim, Elohi, Elion, Asher Eheieh, Shaddai… fii ajutorul meu, pentru ca acest sânge să aibă putere şi reuşită în tot ce voi dori şi în tot ce voi cere.

În noaptea aceea, visase păsări… un phoenix gigantic, înălţându-se dintr-un foc învăpăiat. A doua zi dimineaţă, se trezise cu o energie pe care nu o mai simţise din copilărie. Alergase în parc, mai repede şi mai departe decât îşi imaginase că ar fi posibil. Iar când nu mai putuse să alerge, se oprise pentru a face flotări şi genuflexiuni. Nenumărate. Şi încă mai avea energie.

Iar în noaptea următoare visase din nou phoenixul.

Toamna se aşternuse iarăşi peste Central Park, şi animalele sălbatice îşi căutau hrană pentru iarnă. Andros nu suferea frigul, dar capcanele lui ascunse cu pricepere erau pline de şoareci şi de veveriţe vii. Le ducea acasă în rucsac şi se deda la ritualuri din ce în ce mai complexe.

— Emanual, Massiach, Yod, He, Vaud… găsiţi-mă, vă rog, merituos.

Ritualurile cu sânge îi alimentau vitalitatea. Cu fiecare zi se simţea tot mai tânăr. Continuă să citească zi şi noapte – texte mistice antice, poeme epice medievale, opere ale primilor filosofi – şi, cu cât afla mai multe despre adevărata natură a lucrurilor, cu atât îşi dădea seama că omenirea nu mai avea nici o speranţă. *„Sunt orbi… rătăcind fără ţintă într-o lume pe care n-o vor înţelege niciodată.”*

Andros era încă bărbat, dar simţea că evoluează, transformându-se în altceva. Ceva mai mare. *Ceva sacru.* Fizicul lui masiv ieşise din starea de latenţă, mai puternic decât oricând înainte. În sfârşit, îşi înţelesese adevărata menire. *„Corpul îmi este doar un recipient al celei mai puternice comori de care dispun… mintea mea.”*

Ştia că nu-şi atinsese încă adevăratul potenţial, şi se afundă mai în adânc. *„Care e destinul meu?”* Toate textele antice aminteau de bine şi de rău… de nevoia ca omul să aleagă între ele. *„Eu mi-am făcut alegerea cu mult timp în urmă.”* Era conştient de asta şi nu avea remuşcări. *„Ce e*

răul, dacă nu o lege a naturii?” Întunericul vine după lumină. Haosul apare după ordine. Entropia este fundamentală. Totul putrezeşte. Cristalul perfect ordonat se transformă în cele din urmă în particule de praf amorf.

„Există cei care creează… şi cei care distrug.”

Însă abia după ce citise *Paradisul pierdut,* de Milton, îşi văzuse destinul prinzând contur dinaintea lui. Aflase astfel despre îngerul căzut… demonul războinic care lupta împotriva luminii… cel viteaz… îngerul pe nume Moloch.

„Moloch a vieţuit pe Pământ ca zeu.” Mai târziu citise că, în limba străveche, numele îngerului era de fapt Mal’akh.

„Va deveni şi numele meu.”

Precum toate marile transformări, şi aceasta trebuia să înceapă cu un sacrificiu… dar jertfa nu avea să fie un şobolan ori o pasăre. Nu; această transformare necesita un sacrificiu adevărat.

„Nu există decât un singur sacrificiu demn de acest nume.”

Brusc, îl copleşise o limpezime a înţelegerii pe care n-o mai resimţise niciodată în viaţă. Întregul său destin i se materializase în minte. Timp de trei zile încheiate, desenase şi schiţase pe o bucată enormă de hârtie. Când sfârşise, avea în faţă tiparul, schema a ceea ce urma să devină.

Atârnase schiţa în mărime naturală pe perete şi privise în ea ca într-o oglindă.

„Sunt o capodoperă.”

A doua zi, se dusese cu schiţa la salonul de tatuaje.

Era pregătit.

CAPITOLUL 78

Memorialul Masonic George Washington este amplasat pe Shuter's Hill, în Alexandria, Virginia. Construit pe trei niveluri distincte, de o complexitate arhitecturală crescândă – doric, ionic şi corintic, de la bază spre vârf –, monumentul constituie un simbol în plan fizic al evoluţiei intelectuale a omului. Inspirat de anticul Far din Alexandria, în Egipt, turnul are în vârf o piramidă egipteană, cu un fleuron ce aminteşte de o flacără.

În interior, în spectaculosul hol din marmură, se înalţă o masivă statuie din bronz reprezentându-l pe George Washington cu toate însemnele masonice şi cu mistria pe care a folosit-o pentru a aşeza piatra de temelie a clădirii Capitoliului. Deasupra holului, cele nouă niveluri poartă nume precum Grota, Sala Criptei sau Capela Cavalerilor Templieri. Printre comorile adăpostite aici se află peste douăzeci de mii de volume de scrieri masonice, o extraordinară replică a Chivotului Legământului şi chiar un model la scară al sălii tronului din Templul lui Solomon.

Agentul CIA Simkins se uită la ceas în vreme ce elicopterul modificat UH-60 zbura la joasă înălţime peste Potomac. *„Mai sunt şase minute până ce soseşte trenul lor."* Răsuflă adânc şi privi pe fereastră, spre Memorialul Masonic din depărtare. Trebuia să recunoască: strălucitorul turn era impresionant precum clădirile de pe National Mall, din Washington. El nu intrase niciodată în Memorial şi n-avea de gând s-o facă nici în seara asta. Dacă totul decurgea conform planului, Robert Langdon şi Katherine Solomon nu vor apuca să iasă din staţia de metrou.

— Acolo! strigă Simkins către pilot, arătând în jos, spre staţia de metrou King Street, aflată vizavi de monument.

Pilotul începu să coboare şi ateriză pe o zonă verde, la poalele Shuter's Hill.

Trecătorii se întoarseră privind surprinşi cum Simkins şi

echipa lui săreau din elicopter şi o luau la goană pe stradă, coborând în fugă scările staţiei de metrou. Pe trepte, câţiva călători se traseră din drum, lipindu-se de ziduri atunci când grupul de bărbaţi în negru, înarmaţi, se năpusti pe lângă ei.

Staţia King Street era mai mare decât bănuise Simkins, deservind probabil mai multe linii: Albastră, Galbenă şi Amtrak. Agentul se apropie în fugă de harta metroului, prinsă pe perete, găsi Freedom Plaza şi linia directă într-acolo.

— Linia Albastră, peronul sudic! strigă el. Coborâţi şi scoateţi-i pe toţi afară! Oamenii lui ţâşniră. Simkins se repezi la ghişeul de bilete, îşi arătă legitimaţia şi se răsti la femeia din interior:

— Următorul tren de la Metro Center… la ce oră soseşte?

Vânzătoarea îl privi speriată.

— Nu sunt sigură. Linia Albastră vine la fiecare unsprezece minute. Nu are un orar fix.

— Cât a trecut de la ultimul tren?

— Cinci… şase minute, poate. Nu mai mult de atât.

Simkins făcu un calcul rapid. *„Perfect.”* Următorul tren trebuia să fie cel al lui Langdon.

În garnitura de metrou care înainta în viteză, Katherine îşi schimbă poziţia pe scaunul tare, din plastic. Luminile fluorescente, puternice, de deasupra îi răneau ochii şi se văzu nevoită să reziste impulsului de a închide pleoapele, fie şi numai pentru o secundă. Langdon şedea alături de ea în vagonul gol, privind fără ţintă spre sacul de piele de la picioarele sale. Şi lui păreau să i se închidă ochii, ca şi când legănarea ritmică a trenului ar fi fost hipnotică.

Katherine revăzu în minte bizarul conţinut al sacului de umăr. *„De ce vrea CIA piramida asta?”* Bellamy spusese că Sato o urmărea, poate, fiindcă îi cunoştea adevăratul potenţial. Însă, chiar dacă piramida ar fi dezvăluit, într-un fel sau altul, locul în care erau ascunse secrete străvechi, ei, una, îi venea greu să creadă că această perspectivă a

unei înţelepciuni mistice antice ar prezenta interes pentru CIA.

Dar, îşi aminti ea apoi, se întâmplase de câteva ori ca Agenţia să fie prinsă desfăşurând programe parapsihologice sau paranormale ce frizau misticismul şi magia străveche. În 1995, scandalul *„Stargate/Scannate”* scosese la iveală o tehnologie secretă a CIA, numită „vedere la distanţă” – un fel de călătorie telepatică prin care un subiect se putea duce cu ochii minţii în orice loc de pe pământ, spionând ceea ce se petrecea acolo, fără a fi însă prezent fizic în locul respectiv. Desigur, tehnologia nu era deloc nouă. Misticii o numeau proiecţie astrală, iar yoghinii îi spuneau experienţa de decorporare. Din nefericire, contribuabilii oripilaţi o consideraseră absurdă, astfel că programul fusese sistat. La nivel declarativ, cel puţin.

În mod ironic, Katherine sesizase conexiuni remarcabile între programele eşuate ale CIA şi propriile ei descoperiri din domeniul noeticii.

Acum ar fi vrut să poată suna la poliţie pentru a afla dacă găsiseră ceva în Kalorama Heights, dar nici ea şi nici Langdon nu mai aveau telefon şi, oricum, contactul cu autorităţile ar fi reprezentat, probabil, o greşeală; cine ştie până unde se întindea influenţa lui Sato?!

„Răbdare, Katherine!” În numai câteva minute, aveau să ajungă într-o ascunzătoare sigură, oaspeţi ai unui om care făgăduise că le putea oferi răspunsuri. Iar ea spera că respectivele răspunsuri, oricare ar fi fost ele, o vor ajuta să-l salveze pe Peter.

— Robert? şopti ea, privind spre harta liniilor de metrou. La următoarea oprire coborâm.

Langdon ieşi cu greu din visul său cu ochii deschişi.

— Da, mulţumesc.

În vreme ce trenul se apropia de staţie, se aplecă, îşi luă sacul de jos şi întoarse spre Katherine o privire nesigură.

— Să sperăm că nu ne aşteaptă alte surprize.

Atunci când agentul Turner Simkins coborî alăturându-se

oamenilor săi, peronul fusese deja golit de călători, iar echipa se aşezase în dispozitiv, ocupând poziţii în spatele stâlpilor de rezistenţă. Un huruit îndepărtat se auzi în tunel, în celălalt capăt al peronului, şi, pe măsură ce devenea mai puternic, Simkins simţi valul de aer stătut şi cald trecând pe lângă el.

„Nu mai ai scăpare, domnule Langdon!”

Se întoarse apoi spre cei doi agenţi cărora le ceruse să i se alăture pe peron.

— Scoateţi la vedere legitimaţiile şi armele. Trenurile sunt automate, dar toate au un conductor care deschide uşile. Găsiţi-l!

Farurile metroului apărură în gura tunelului, iar zgomotul frânelor străpunse aerul. Când garnitura intră în staţie şi începu să încetinească, Simkins şi agenţii lui se aplecară deasupra liniilor, agitând insignele CIA şi încercând să stabilească un contact vizual cu conductorul înainte ca acesta să apuce să deschidă uşile.

Trenul continuă să înainteze rapid. În al treilea vagon, Simkins zări în sfârşit figura uimită a conductorului, care se întrebă, probabil, de ce trei bărbaţi în negru îşi bâţâiau insignele în faţa lui. Agentul o luă la fugă spre tren, care se pregătea să oprească.

— CIA! strigă el, ridicându-şi legitimaţia în aer. NU deschide uşile! Nu deschide uşile, repetă, alergând pe lângă vagonul conductorului. Ai înţeles? NU deschide uşile!

Trenul se opri, iar conductorul dădu din cap în semn că pricepuse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, printr-o fereastră laterală.

— Nu pune trenul în mişcare, spuse Simkins. Şi nu deschide uşile!

— Bine.

— Poţi să ne dai drumul în primul vagon?

Omul încuviinţă. Cu un aer speriat, coborî din tren, închizând uşa în urma lui, şi îi conduse pe cei trei agenţi la primul vagon, pe care îl descuie manual.

— Încuie în urma noastră, spuse Simkins, scoţându-şi

arma.

Conductorul se conformă.

În primul vagon erau numai patru pasageri – trei adolescenţi şi o bătrână –, care făcură ochii mari, fireşte, văzând trei bărbaţi năvălind cu armele aţintite. Simkins îşi arătă legitimaţia.

— Totul e-n regulă! Rămâneţi pe locurile voastre.

Agenţii îşi începură căutările, cercetând pe rând fiecare vagon – „storcând pasta de dinţi”, aşa cum era numită procedura în cursul pregătirilor de la „Fermă”[15]. Erau foarte puţini călători în tren şi, ajunşi pe la jumătatea lui, încă nu găsiseră pe nimeni care să corespundă măcar pe departe semnalmentelor lui Robert Langdon şi Katherine Solomon. Simkins nu-şi pierdu însă încrederea. În vagoanele de metrou nu existau locuri în care să te poţi ascunde: nici toalete, nici nişe de depozitare, nici ieşiri secundare. Chiar dacă ţintele lor îi văzuseră urcând în tren şi fugiseră în ultimul vagon, tot nu aveau cale de scăpare. Forţarea unei uşi era aproape imposibilă şi, oricum, oamenii lui supravegheau atât peronul, cât şi cele două laterale ale garniturii.

„Răbdare!”

Când ajunse însă în antepenultimul vagon, Simkins începu să simtă furnicături pe şira spinării. În penultimul se afla un singur pasager, un asiatic. Agenţii cercetară pretutindeni, în căutarea oricărei ascunzători posibile. Nu exista nici una.

— Ultimul vagon, spuse Turner Simkins, aţintindu-şi arma în clipa în care păşiră toţi trei în ultimul vagon.

Şi, în acelaşi moment, se opriră în loc, sideraţi.

„Ce mama...?” Simkins se năpusti spre capătul vagonului gol, uitându-se în spatele tuturor scaunelor. Apoi se răsuci spre oamenii săi, clocotind de furie.

— Unde mama dracului s-au dus?!

---

[15] Denumire a bazei de antrenament a CIA, aflată la Camp Peary, în districtul York. (n. red.)

CAPITOLUL 79

La optsprezece kilometri nord de Alexandria, Virginia, Robert Langdon şi Katherine Solomon străbăteau liniştiţi o pajişte largă, acoperită de brumă.

— Ar fi trebuit să te faci actriţă, comentă Langdon, impresionat de capacităţile ei de improvizaţie şi de agerimea de care dăduse dovadă.

— Nici tu nu te-ai descurcat tocmai rău, replică ea, surâzând.

La început, nu înţelesese nimic din neaşteptata ei purtare bizară din taxi. Dintr-odată, fără nici un avertisment, declarase că trebuiau să meargă la Freedom Plaza, pe baza unui soi de revelaţie despre steaua lui David şi Marele Sigiliu al Statelor Unite. Desenase pe o bancnotă de un dolar o cunoscută imagine desprinsă din teoria conspiraţiei şi insistase ca Langdon să se uite mai bine la ce-i arăta ea.

Într-un târziu, profesorul îşi dăduse seama că, de fapt, nu-i indica bancnota, ci un mic bec indicator de pe spătarul scaunului din faţă. Beculeţul era atât de murdar, încât la început nici nu-l observase. Aplecându-se însă, remarcase că era aprins, având o strălucire palidă, roşiatică. Iar sub el se puteau citi două cuvinte:

INTERCOMUNICAŢIE DESCHISĂ

Speriat, Langdon se întorsese spre Katherine, care îl îndemna febril din ochi să se uite spre scaunul din faţă. Şi aşa făcuse, furişând o privire discretă prin paravanul despărţitor. Celularul şoferului era aşezat pe bordul maşinii, deschis, cu ecranul luminat, fiind îndreptat cu faţa spre difuzorul sistemului de intercomunicaţie. O clipă mai târziu, Langdon înţelesese stratagema lui Katherine.

„Au aflat că suntem în taxi... au ascultat ce am vorbit.”

Nu ştia de cât timp mai dispuneau până ce maşina avea

să fie oprită şi înconjurată de agenţi, însă nu se îndoia că trebuia să acţioneze rapid. Îşi intrase imediat în rol, pricepând că dorinţa lui Katherine de a merge în Freedom Plaza nu avea nici o legătură cu piramida, ci o alesese pentru că acolo se afla o mare staţie de metrou – Metro Center –, din care puteau lua Linia Albastră, Roşie sau Portocalie în şase direcţii diferite. Coborâseră din taxi la Freedom Plaza şi Langdon preluase controlul, improvizând la rându-i şi pomenind despre Memorialul Masonic din Alexandria înainte de a fugi împreună cu Katherine spre staţia de metrou, trecând de peronul Liniei Albastre şi oprindu-se pe cel al Liniei Roşii, de unde luaseră primul tren în direcţie opusă.

Străbătând şase staţii spre nord, către Tenleytown, coborâseră nestingheriţi într-o zonă liniştită şi elegantă. Destinaţia lor, cea mai înaltă construcţie pe o rază de câţiva kilometri, era vizibilă la orizont, chiar lângă Massachusetts Avenue, în mijlocul unei pajişti bine îngrijite.

Nemaiputând fi localizaţi prin intermediul telefonului mobil, traversară iarba umedă a peluzei. În dreapta se afla o grădină în stil medieval, celebră pentru trandafirii ei străvechi şi pentru foişorul numit *Casa Umbrelor.* Trecură de grădină şi se îndreptară spre impunătoarea clădire în care fuseseră invitaţi. *„Un refugiu în care se află zece pietre de pe Muntele Sinai, una chiar din ceruri şi alta cu figura tatălui întunecat al lui Luke.”*

— N-am mai fost aici seara, spuse Katherine, privind turnurile strălucitor iluminate. E spectaculos!

Langdon o aprobă; uitase ce impresionant era locul acesta. Capodopera în stil neogotic se înălţa la capătul nordic al Embassy Row. Nu mai trecuse pe aici de ani buni, de când scrisese un articol pentru o revistă de copii, în speranţa că va îndemna tineretul american să vină să vadă acest extraordinar obiectiv. Articolul, intitulat „Moise, pietrele de pe Lună şi *Star Wars”,* intrase de atunci în fondul literaturii turistice.

„Catedrala Naţională din Washington, îşi spuse profesorul

în sinea sa, animat de un neaşteptat entuziasm la gândul că revenea aici după atâţia ani. *Unde ai putea primi răspunsuri mai potrivite despre Unul Dumnezeu Adevărat?”*

— Chiar există în catedrală zece pietre de pe Muntele Sinai? întrebă Katherine, ridicând privirea spre turnurile gemene ale lăcaşului.

Langdon încuviinţă.

— Lângă altarul principal. Simbolizează Cele Zece Porunci primite de Moise pe Muntele Sinai.

— Şi una de pe Lună?

„O piatră chiar din ceruri.”

— Da. Într-unul dintre vitralii, numit Fereastra Spaţială, este încastrat un fragment de rocă selenară.

— Înţeleg. Dar, în privinţa ultimului amănunt, nu cred că ai vorbit serios, zise Katherine cu o nuanţă de scepticism în privire. O statuie a lui… Darth Vader?

Langdon râse în barbă.

— Tatăl întunecat al lui Luke Skywalker? Categoric, da! Vader este una dintre cele mai populare figuri groteşti din Catedrala Naţională. E greu de văzut noaptea, însă este acolo, adăugă Langdon, arătând undeva sus, în turnurile vestice.

— Dar ce Dumnezeu caută Darth Vader în Catedrala Naţională din Washington?!

— A fost organizat un concurs în care copiilor li s-a cerut să creeze un gargui reprezentativ pentru figura răului. A câştigat Vader.

Ajunseseră deja la scara impunătoare de la intrarea principală, străjuită de o arcadă înaltă de douăzeci şi cinci de metri, sub o rozasă splendidă. Urcând, lui Langdon îi veni în minte necunoscutul misterios care îl sunase.

„Fără nume, vă rog! Spuneţi-mi, aţi reuşit să protejaţi harta care v-a fost încredinţată?” Umărul îl durea din pricina greutăţii piramidei din piatră şi abia aştepta să-şi poată pune sacul jos. *„Refugiu şi răspunsuri.”* În capătul scărilor se aflau două uşi masive din lemn.

— Să ciocănim? întrebă Katherine.

Langdon îşi punea şi el aceeaşi întrebare, însă, înainte de a putea răspunde, una din uşi se întredeschise.

— Cine e acolo? rosti o voce slabă.

În prag apăru chipul unui bătrân ofilit. Purta haine preoţeşti şi privea în gol. Ochii îi erau opaci şi albi, acoperiţi de cataractă.

— Numele meu este Robert Langdon. Eu şi Katherine Solomon căutăm adăpost.

Bătrânul răsuflă uşurat.

— Slavă Domnului! Vă aşteptam.

CAPITOLUL 80

Warren Bellamy simţi o neaşteptată rază de speranţă. În Junglă, Inoue Sato primise un telefon de la unul dintre agenţii de teren şi se lansase imediat într-o discuţie aprinsă.

— Păi, să faceţi bine să-i găsiţi! strigă ea în microfonul celularului. Nu mai avem mult timp!

Apoi închisese şi acum se plimba în sus şi-n jos în faţa lui, ca pentru a hotărî ce avea de făcut în continuare.

Într-un târziu se opri în dreptul Arhitectului.

— Domnule Bellamy, o să te întreb asta o dată, o singură dată, îl avertiză ea, privindu-l fix în ochi. Da sau nu: ai idee unde s-ar fi putut duce Robert Langdon?

Bellamy avea mai mult decât o simplă idee, dar clătină din cap.

— Nu.

Privirea pătrunzătoare a directoarei nu se desprinse de pe chipul lui.

— Din păcate, slujba pe care o deţin presupune să-mi dau seama când oamenii mint.

Bellamy întoarse capul.

— Îmi pare rău. Nu te pot ajuta.

— Domnule Bellamy, în seara asta, puţin după ora 19, luai masa într-un restaurant în afara oraşului, când ai primit un telefon de la un bărbat care ţi-a spus că l-a răpit pe Peter Solomon.

Străbătut brusc de un fior, Arhitectul îşi întoarse privirea spre Sato. *„De unde ştii tu asta?”*

— Bărbatul, continuă directoarea, ţi-a mai spus că l-a trimis pe Robert Langdon la Capitoliu şi că i-a trasat o misiune... pentru care va avea nevoie de ajutorul dumitale. Şi te-a prevenit că, dacă profesorul va da greş, prietenul vostru comun, Peter Solomon, va muri. Panicat, ai sunat la toate numerele lui Peter, dar nu l-ai putut contacta. Şi,

fireşte, ai dat fuga pe urmă la Capitoliu.

Bellamy habar nu avea cum aflase Sato despre apelul respectiv.

— Când ai fugit de la Capitoliu, rosti directoarea mai departe, i-ai trimis răpitorului un mesaj-text, prin care îl asigurai că ai reuşit, împreună cu Langdon, să obţii piramida masonică.

„De unde are informaţiile astea? Nici măcar Langdon nu ştie că am trimis mesajul!” Imediat ce intraseră în tunelul ce ducea spre Biblioteca Congresului, Bellamy intrase în camera unui tablou electric, pentru a conecta iluminarea de şantier. Acolo, ferit de ochii lui Langdon, hotărâse să transmită un scurt mesaj-text răpitorului, în care să-i spună despre implicarea lui Sato, asigurându-l însă că obţinuse, împreună cu Langdon, piramida masonică şi că amândoi îi vor satisface cererile. Era o minciună, fireşte, însă Arhitectul sperase să mai câştige astfel timp, atât pentru Solomon, cât şi pentru ei, ca să poată ascunde piramida.

— Cine ţi-a spus că am trimis mesajul? o întrebă Bellamy.

Sato îi azvârli telefonul pe bancă, lângă el.

— Nu e chiar ştiinţă de ultima generaţie.

Arhitectul îşi aminti că agenţii care îl prinseseră îi luaseră telefonul şi cheile.

— Cât despre restul informaţiilor mele, Legea Patriotismului îmi conferă dreptul de a înregistra telefoanele tuturor celor pe care îi consider o ameninţare serioasă la adresa securităţii naţionale. Peter Solomon intră, după părerea mea, în această categorie, aşa că aseară am luat măsurile de rigoare.

Bellamy nu-şi putea crede urechilor.

— Înregistrezi convorbirile lui Peter Solomon?!

— Da. Aşa am ştiut că răpitorul te-a contactat pe când te aflai la restaurant. Tu ai sunat pe telefonul lui Peter şi ai lăsat un mesaj îngrijorat în care explicai cele recent întâmplate.

Arhitectul îşi dădu seama că directoarea avea dreptate.

— Am interceptat de asemenea un apel de la Robert

Langdon, care se afla în clădirea Capitoliului şi era profund nedumerit constatând că fusese atras acolo printr-un şiretlic. Am plecat imediat la Capitoliu şi am ajuns înaintea dumitale, fiindcă mă aflam mai aproape de clădire. Cât despre scanarea cu raze X a sacului de umăr al lui Langdon… când mi-am dat seama că profesorul era implicat în toată afacerea, am cerut echipei mele să reanalizeze aparent inofensiva convorbire telefonică desfăşurată dimineaţa devreme între telefonul lui Langdon şi cel al lui Peter Solomon, în care răpitorul, dându-se drept asistentul lui Solomon, l-a convins pe profesor să vină pentru a susţine o prelegere şi să aducă totodată un mic pachet pe care i-l încredinţase Peter. Constatând că Langdon nu mi-a pomenit nimic despre respectivul pachet, am cerut scanarea sacului de umăr, făcută mai devreme. Bellamy abia dacă putea ţine pasul cu informaţiile femeii. Într-adevăr, tot ce-i spusese Sato era plauzibil, însă ceva parcă nu se potrivea.

— Dar… cum ţi-a trecut prin minte că Peter Solomon constituie o ameninţare la adresa securităţii naţionale?

— Crede-mă, chiar este o ameninţare, se răsti directoarea. Şi sinceră să fiu, domnule Bellamy, la fel eşti şi dumneata!

Arhitectul se îndreptă instantaneu de spate, cătuşele intrându-i în carnea încheieturilor.

— Ce spui?

Sato afişă un zâmbet forţat.

— Voi, masonii, v-aţi dedat unui joc riscant. Păstraţi un secret foarte, foarte periculos.

„Vorbeşte oare despre Misterele Antice?”

— Din fericire, întotdeauna aţi ştiut să vă ascundeţi bine secretele. Însă în ultima vreme aţi dat dovadă de neglijenţă, şi, în seara asta, cel mai periculos secret al vostru este în pericol de a fi dezvăluit în faţa lumii întregi. Iar dacă nu vom putea împiedica lucrul ăsta, te asigur că rezultatul va fi unul catastrofal.

Bellamy se holbă la ea, stupefiat.

— Dacă nu m-ai fi atacat, continuă Sato, ţi-ai fi dat seama că suntem amândoi în aceeaşi echipă.

„În aceeaşi echipă.” Cuvintele născură în mintea Arhitectului o idee care i se părea însă peste limitele închipuirii. *„Să facă parte oare Sato din Steaua Orientului?”* Ordinul cu acest nume – considerat adesea o organizaţie-soră a masoneriei – îmbrăţişa o filosofie mistică similară, a bunăvoinţei, a înţelepciunii secrete şi a toleranţei spirituale. *„În aceeaşi echipă? Eu am cătuşe! Iar ea ţine sub ascultare convorbirile telefonice ale lui Peter!”*

— O să mă ajuţi să-l opresc pe individul ăsta, reluă directoarea, ale cărei trăsături erau cioplite parcă în piatră. Fiindcă are capacitatea de a provoca un cataclism de pe urma căruia e posibil că naţiunea americană să nu-şi mai revină.

— Atunci, de ce nu-l urmăreşti pe el?

Sato se uită la el, nevenindu-i să creadă că putea spune aşa ceva.

— Crezi că n-am încercat? Dispozitivul de localizare a telefonului lui Peter a fost dezactivat înainte să pot identifica unde se află. Celălalt număr pare a aparţine unui telefon de unică folosinţă, care e aproape imposibil de detectat. Compania aviatică privată ne-a spus că zborul lui Langdon a fost rezervat de asistentul lui Solomon, de pe telefonul lui Solomon, şi achitat cu cardul Marquis Jet al lui Solomon. Nu a lăsat nimic în urmă. Şi, oricum, nu contează. Chiar dacă aş afla cu exactitate unde e individul, n-aş risca în nici un caz să fac vreo mişcare şi să încerc să-l prind.

— De ce nu?

— Prefer să nu-ţi spun asta, informaţia fiind clasificată, răspunse Sato, a cărei răbdare era în mod clar pe sfârşite. Te rog să mă crezi pe cuvânt în privinţa asta.

— Ei bine, nu te cred!

Ochii directoarei erau ca doi mici bulgări de gheaţă. Pe neaşteptate, se întoarse şi strigă:

— Agent Hartmann! Servieta, te rog!

Bellamy auzi şuierul uşii comandate electronic şi,

imediat, un agent îşi făcu apariţia în Junglă. Ducea în mână o geantă subţire din aliaj de titan, pe care o aşeză pe podea, lângă Sato.

— Lasă-ne, îi ceru aceasta.

Agentul plecă, uşa şuieră din nou şi apoi se aşternu tăcerea. Directoarea DS ridică servieta, o puse pe genunchi şi deschise clemele, după care îşi ridică ochii spre Bellamy.

— N-am vrut să ajungem aici, dar timpul trece şi nu mi-ai dat de ales. Arhitectul privi servieta cu aspect ciudat şi simţi fiorii fricii. *„Oare are de gând să mă tortureze?”* Trase din nou de cătuşe.

— Ce e în geanta asta?

Sato zâmbi sinistru.

— Un lucru care te va convinge să vezi situaţia aşa cum o percep eu. Îţi garantez!

CAPITOLUL 81

Spaţiul subteran în care Mal'akh îşi desfăşura Arta sa era ingenios ascuns. Pentru cei care intrau aici, subsolul casei lui părea unul cât se poate de obişnuit: se vedeau un boiler, tabloul electric, o stivă de lemne şi diverse mărunţişuri. Partea vizibilă era însă doar o porţiune a subsolului casei; o zonă de dimensiuni considerabile fusese zidită pentru a găzdui practicile lui clandestine.

Spaţiul de lucru personal al lui Mal'akh era format dintr-o serie de mici încăperi, fiecare cu un scop bine definit. Unica intrare în această zonă era o rampă abruptă accesibilă printr-o deschidere secretă din sufragerie, astfel că descoperirea ei era aproape imposibilă.

În seara asta, în vreme ce Mal'akh cobora pe rampă, semnele şi simbolurile tatuate pe pielea lui păreau că prind viaţă în strălucirea azurie a luminilor speciale din subsol. Intrând în pâcla albăstrie, trecu pe lângă câteva uşi închise şi se îndreptă direct spre cea mai mare încăpere, din capătul coridorului.

„Sanctum sanctorum", aşa cum îi plăcea lui să-i spună, era o incintă cu suprafaţă perfect pătrată, a cărei latură o alesese să fie de douăsprezece picioare[16]. *„Douăsprezece sunt semnele zodiacului. Douăsprezece sunt orele zilei. Şi tot douăsprezece sunt porţile cerurilor."* În mijlocul încăperii se afla o masă de piatră de şapte pe şapte picioare. *„Şapte sunt peceţile Apocalipsei."* Deasupra mesei, exact în centru, atârna o sursă de lumină atent calibrată, care urma un spectru de culori anterior stabilite, completând un ciclu la fiecare şase ore, în conformitate cu tabelul sacru al orelor planetare. *„Ora lui Yanor este albastră. Ora lui Nasnia e roşie. Ora lui Salam e albă."*

Acum era ora lui Caerra, ceea ce însemna că lumina din încăpere trecuse la o nuanţă palidă de purpuriu. Purtând

[16] picior = aprox. 0,3 metri. (n. tr.)

doar o fâşie de mătase înfăşurată în jurul feselor şi organului său sexual nefuncţional, Mal'akh îşi începu pregătirile.

Combină cu atenţie substanţele pe care avea să le aprindă mai târziu pentru a sacraliza aerul. Împături roba virginală de mătase, pe care avea să o îmbrace ulterior în locul pânzei de la pântec. Şi în final purifică un flacon cu apă pentru ungerea jertfei. Când sfârşi, aşeză toate ingredientele pe o măsuţă laterală.

Apoi se duse la un raft de pe care luă o cutie mică din fildeş, pe care o puse alături de celelalte elemente, pe măsuţă. Deşi nu era gata încă s-o folosească, nu rezistă tentaţiei de a o deschide şi de a admira comoară din interior.

Cuţitul.

În cutiuţa de fildeş, într-un locaş din catifea neagră, lucea cuţitul sacrificial pe care Mal'akh îl păstrase pentru seara aceasta. Îl cumpărase anul trecut cu 1,6 milioane de dolari, de pe piaţa neagră a antichităţilor orientale.

„Cel mai cunoscut cuţit din istorie."

Extrem de vechi şi considerat pierdut, cuţitul era confecţionat din fier prins într-un mâner de os. În decursul timpului intrase în posesia unui număr însemnat de personalităţi influente. În ultimele decenii însă, dispăruse, intrând într-o colecţie particulară secretă. Mal'akh făcuse eforturi extraordinare pentru a-l obţine. Bănuia că lama nu mai gustase sânge de zeci de ani… poate chiar de secole. Dar în această noapte cuţitul va încerca iarăşi forţa sacrificiului, pentru care fusese creat.

Mal'akh îl ridică încet din locaşul lui protejat şi lustrui cu reverenţă lama, folosind o bucată de mătase înmuiată în apă purificată. Abilităţile lui progresaseră considerabil de la primele experienţe rudimentare, din New York. Arta neagră pe care o practica el era cunoscută sub diferite nume în diverse limbi, însă, oricum ar fi fost numită, reprezenta o ştiinţă exactă. Această tehnologie primară fusese odinioară cheia care deschidea portalurile puterii, dar fusese interzisă

cu mult timp în urmă, îngropată în penumbra ocultismului şi a magiei.

Cei câţiva care încă practicau această artă erau consideraţi nebuni, dar Mal'akh avea propria opinie. *„Asta nu e o activitate pentru cei cu mintea înceată."* La fel ca ştiinţa modernă, străvechea artă neagră era o disciplină ce implica formule exacte, ingrediente specifice şi un orar meticulos respectat.

Arta lui nu era neputincioasa magie neagră de astăzi, adesea practicată fără nici un entuziasm de cei doar curioşi. Aidoma fizicii nucleare, ea avea potenţialul de a elibera forţe uriaşe. Iar avertismentele erau sumbre: *„Practicantul nepriceput riscă să fie lovit de un curent de reflux şi distrus".*

Mal'akh sfârşi de admirat cuţitul sacru şi îşi îndreptă atenţia spre o filă de pergament gros, aşezată pe masă din faţa lui. O confecţionase el însuşi, din pielea unui miel. Aşa cum cerea protocolul, mielul fusese pur, în sensul că nu atinsese încă maturitatea sexuală. Alături de pergament se aflau o pană de scris, luată de la o cioară, o farfurioară de argint şi trei lumânări aprinse dispuse în jurul unui vas din alamă. Vasul conţinea doi centimetri de lichid roşu, vâscos.

Lichidul era sângele lui Peter Solomon.

„Sângele este licoarea eternităţii."

Mal'akh îşi aşeză mâna stângă pe pergament, luă pana în dreapta şi, înmuind-o în sânge, trasă cu atenţie conturul palmei. Când sfârşi, adăugă cele cinci simboluri ale Misterelor Antice, câte unul pe fiecare deget al desenului.

„Coroana... pentru a-l reprezenta pe regele ce voi deveni."

„Steaua... pentru a reprezenta cerurile care mi-au hotărât destinul."

„Soarele... pentru a reprezenta iluminarea sufletului meu."

„Felinarul... pentru a reprezenta lumina palidă a înţelegerii umane."

„Şi cheia... pentru a reprezenta piesa lipsă, cea pe care o

voi dobândi în sfârşit în această seară.”

După ce termină, ridică pergamentul, admirându-şi lucrarea în lumina celor trei lumânări. Aşteptă până ce sângele se uscă şi apoi împături pergamentul de trei ori. Intonând o străveche incantaţie stranie, atinse pergamentul de flacăra celei de-a treia lumânări, dându-i foc. Îl aşeză apoi, arzând, pe farfurioara de argint şi îl lăsă să se mistuie. Carbonul din pielea de animal se transformă treptat în scrum. Când flacăra se stinse, adună cenuşa în vasul cu sânge, după care amestecă în el cu pana de cioară.

Lichidul deveni roşu-închis, aproape negru.

Ţinând vasul cu ambele palme, Mal’akh îl ridică deasupra capului şi mulţumi, intonând anticul *eukharistos.* Apoi, cu grijă, turnă lichidul într-un flacon de sticlă, astupându-l cu un dop. Aceasta avea să fie cerneala cu care îşi va marca pielea netatuată din creştetul capului, desăvârşindu-şi astfel capodopera.

CAPITOLUL 82

Catedrala Naţională din Washington este a şasea ca mărime din lume, înălţându-se mai sus decât un zgârie-nori cu treizeci de etaje. Decorată cu peste două sute de vitralii, un carilon cu cincizeci şi trei de clopote şi o orgă cu 10647 de tuburi, monumentala construcţie gotică poate găzdui mai mult de trei mii de credincioşi.

În seara aceasta însă, catedrala era pustie.

Reverendul Colin Galloway – vicarul catedralei – părea că trăia de când lumea şi pământul. Gârbovit şi ofilit, înveşmântat într-o rasă neagră, simplă, bătrânul şontâcăia orbeşte, fără un cuvânt. Langdon şi Katherine îl urmau în tăcere prin întunecimea celor 120 de metri lungime ai navei centrale, care se curba abia vizibil la stânga, pentru a crea o iluzie optică. Ajunşi în dreptul întretăierii cu transeptul, vicarul îi pofti să treacă de peretele ornamentat al absidei – paravanul simbolic care separă zonă publică de altar.

În aer domnea miros de tămâie. Întunericul din sanctuar era destrămat doar de lumina reflectată indirect în arcadele poleite de deasupra. Drapelele celor cincizeci de state erau dispuse deasupra corului, acesta fiind decorat cu câteva paravane sculptate, înfăţişând scene biblice. Vicarul Galloway îşi continuă drumul, pe care îl cunoştea probabil pe de rost. Pentru o clipă, Langdon îşi spuse că se îndreptau spre altarul principal, dar bătrânul coti la un moment dat la stânga, trecând printr-o uşă ascunsă, ce ducea la o anexă administrativă.

Traversară apoi un hol scurt, până la un birou pe a cărui uşă o plăcuţă din alamă anunţa:

REVEREND DR. COLIN GALLOWAY
VICARUL CATEDRALEI

Bătrânul preot deschise uşa şi aprinse luminile, obişnuit,

se pare, să-şi amintească de acest gest de curtoazie adresat oaspeţilor săi. Îi invită înăuntru şi închise uşa în urma lor.

Biroul vicarului era mic, dar elegant, cu o bibliotecă înaltă, o masă de lucru, un dulap sculptat şi o baie personală. Pereţii erau decoraţi cu tapiserii din secolul al XVI-lea şi câteva picturi cu temă religioasă. Bătrânul le făcu semn spre cele două scaune din piele din faţa biroului său. Alături de Katherine, Langdon se aşeză, bucuros să-şi ia în sfârşit sacul greu de pe umăr şi să-l pună pe podea, la picioarele lui.

„Refugiu şi răspunsuri”, repetă în sinea sa, cufundându-se mai bine în scaunul comod.

Vicarul ocoli biroul cu paşi greoi şi se aşeză la rândul lui în fotoliul cu spătar înalt. Apoi, cu un oftat ostenit, îşi ridică fruntea, privind în gol spre ei, cu ochii acoperiţi de albeaţă. Atunci când vorbi, vocea i se dovedi surprinzător de limpede şi de puternică.

— Ştiu că nu ne-am mai întâlnit până acum, şi totuşi am senzaţia că vă cunosc pe amândoi. Scoase o batistă cu care îşi tamponă buzele, apoi continuă: Domnule profesor, sunt familiarizat cu lucrările dumneavoastră, inclusiv cu articolul acela interesant pe care l-aţi scris despre catedrala noastră. Şi, doamnă Solomon, fratele dumneavoastră, Peter, îmi este confrate masonic de mulţi ani.

— Peter e acum într-o situaţie cumplită, zise Katherine.

— Aşa mi s-a spus, rosti vicarul cu un oftat. Şi voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a vă ajuta.

Langdon nu zărise nici un inel masonic pe degetele bătrânului, însă cunoştea mulţi masoni, îndeosebi cei din rândurile clerului, care preferau să nu-şi afişeze astfel afilierea.

Odată ce se închegă dialogul, deveni limpede că vicarul Galloway aflase despre unele dintre evenimentele serii, din mesajul telefonic al lui Warren Bellamy. Pe măsură însă ce Langdon şi Katherine îi ofereau mai multe detalii, tulburarea bătrânului preot sporea vizibil.

— Iar acest bărbat care l-a răpit pe dragul nostru Peter, spuse el, insistă să descifraţi piramida în schimbul vieţii lui?

— Da, răspunse profesorul. Crede că piramida e o hartă care îl va duce la locul în care sunt ascunse Misterele Antice.

Vicarul îşi întoarse ochii alburii spre el.

— Urechile îmi spun că dumneavoastră nu credeţi în aşa ceva. Langdon nu voia să piardă timpul intrând în astfel de detalii.

— Nu contează ce cred eu. Trebuie să-l ajutăm pe Peter. Din păcate, când am descifrat piramida, am constatat că nu duce nicăieri.

Galloway se ridică mai bine în scaun.

— Aţi descifrat piramida?

Katherine interveni, explicând pe scurt că, în ciuda avertismentelor lui Bellamy şi a rugăminţii fratelui ei de a nu desface pachetul, ea deschisese cutia, considerând că principala prioritate o reprezenta salvarea, prin orice mijloace, a lui Peter. Îi povesti apoi vicarului despre vârful din aur, despre pătratul magic al lui Albrecht Dürer şi despre faptul că, decriptat pe baza lui, cifrul masonic din şaisprezece litere se traducea prin fraza *„Jeova Sanctus Unus”.*

— Asta e tot ce spune? întrebă Galloway. Unul Dumnezeu Adevărat?

— Da, confirmă Langdon. Se pare că piramida este o hartă mai degrabă metaforică, decât geografică.

Vicarul întinse mâinile.

— Daţi-mi voie s-o pipăi şi eu.

Langdon îşi deschise sacul de umăr şi scoase piramida, pe care o aşeză cu grijă pe birou, în faţa preotului. Acesta o cuprinse între degete şi o examină atent centimetru cu centimetru: faţa gravată, baza netedă şi vârful retezat. Când termină, întinse iar palmele.

— Şi vârful de aur?

Langdon luă din sac caseta din piatră, o puse pe birou şi îi deschise capacul, după care scoase vârful de piramidă şi-l

aşeză în mâinile vicarului. Galloway îl examină la fel de meticulos, zăbovind asupra inscripţiei gravate, probabil fiindu-i dificil să descifreze, cu degetele, textul înscris cu litere mărunte.

— *Secretul este ascuns în interiorul Ordinului,* îl ajută Langdon. Cuvântul „ordin” e scris cu majusculă.

Chipul bătrânului era lipsit de orice expresie atunci când aşeză vârful deasupra piramidei, folosindu-şi simţul tactil pentru a le alinia. Apoi se opri o clipă, parcă pentru o scurtă rugăciune, trecându-şi palmele cu veneraţie, de mai multe ori, pe obiectul astfel întregit. Într-un final, întinse mâna după caseta cubică, o luă şi o pipăi cu atenţie, atât în exterior, cât şi înăuntru. Când sfârşi, aşeză caseta pe birou şi se lăsă pe spate în fotoliu.

— Aşadar, spuneţi-mi, ceru el pe un ton deodată aspru, de ce aţi venit la mine?

Întrebarea îl luă pe Langdon pe nepregătite.

— Am venit, domnule, fiindcă dumneavoastră ne-aţi spus să venim. Iar domnul Bellamy mi-a recomandat să am încredere în dumneavoastră.

— Şi totuşi, în el nu aţi avut încredere.

— Poftiţi?

Ochii opaci ai vicarului păreau că privesc direct prin el.

— Pachetul în care se afla vârful de piramidă era sigilat. Domnul Bellamy v-a spus să nu-l deschideţi, şi totuşi aţi făcut-o. Peter v-a rugat acelaşi lucru, să nu desfaceţi pachetul. Dar nu l-aţi ascultat.

— Domnule, interveni Katherine, încercam să-l ajutăm pe fratele meu. Individul care l-a răpit a cerut să descifrăm…

— Înţeleg asta, dar ce aţi realizat deschizând pachetul? Nimic. Răpitorul lui Peter caută un loc anume şi nu va fi mulţumit cu răspunsul *Jeova Sanctus Unus.*

— De acord, replică Langdon, însă, din păcate, piramida nu mai spune şi altceva. După cum am precizat deja, harta pare a fi mai degrabă alegorică decât…

— Greşeşti, domnule profesor, îl întrerupse Galloway. Piramida masonică este o hartă reală. Şi trimite la un loc

real. Nu înţelegi asta fiindcă nu ai descifrat-o complet încă. Nici măcar pe departe.

Langdon şi Katherine schimbară priviri mirate. Vicarul cuprinse iar piramida în mâini, mângâind-o parcă.

— Harta aceasta, la fel ca Misterele Antice în sine, are multe niveluri de semnificaţii. Adevăratul ei secret va rămâne necunoscut.

— Domnule vicar, replică profesorul, am cercetat fiecare colţişor al piramidei şi al vârfului ei; nu mai există pe ele nimic altceva.

— În starea lor actuală, nu, nu mai există. Dar obiectele se pot schimba.

— Mă scuzaţi?

— Domnule profesor, după cum ştiţi, piramida aceasta promite să ofere o miraculoasă putere transformativă. Legenda susţine că ea îşi poate schimba forma… îşi poate modifica aspectul fizic pentru a-şi dezvălui secretele. La fel ca stânca bine-cunoscută care a eliberat sabia Excalibur doar în mâinile regelui Arthur, piramida masonică se poate transforma şi ea, dacă doreşte… revelându-şi tainele în faţa celor merituoşi.

Langdon îşi spuse că, probabil, vârsta înaintată afectase judecata vicarului.

— Îmi cer scuze, domnule, dar vreţi să spuneţi că piramida aceasta poate suferi o transformare fizică în sensul propriu al termenului?

— Domnule profesor, dacă voi întinde mâna şi voi face ca piramida să se transforme chiar sub ochii domniei tale, vei crede ceea ce vei vedea?

Langdon nu ştia cum anume să răspundă.

— Cred că n-aş avea de ales, spuse în cele din urmă.

— Foarte bine, atunci. Într-o clipă, voi face exact acest lucru, rosti vicarul, tamponându-şi iar buzele. Daţi-mi voie să vă reamintesc că ne referim la o epocă în care până şi cele mai luminate minţi considerau că Pământul este plat. Fiindcă, dacă ar fi fost rotund, fireşte că oceanele s-ar fi vărsat, nu-i aşa? Imaginaţi-vă cum v-ar fi luat în râs dacă

aţi fi afirmat nu numai că lumea e o sferă, ci şi că există o forţă care menţine totul la suprafaţa ei!

— Există totuşi o diferenţă, ripostă Langdon, între existenta gravitaţiei şi… abilitatea de a transforma obiecte cu mâinile goale.

— Aşa să fie? Nu cumva încă trăim în Evul Întunecat, luând în continuare în derâdere ideea unor forţe „mistice”, pe care nu le putem vedea ori înţelege? Istoria ne-a învăţat un lucru, cel puţin: că noţiunile bizare pe care le ironizăm azi vor deveni mai târziu adevăruri apreciate. Eu susţin că pot transforma piramida aceasta cu mâinile goale, iar domnia ta îmi pui la îndoială sănătatea minţii. M-aş fi aşteptat la altceva din partea unui istoric. Trecutul este plin de minţi luminate care au afirmat, toate, acelaşi lucru… minţi strălucite, care au insistat că omul posedă abilităţi mistice de a căror existenţă nu este conştient.

Langdon ştia că vicarul avea dreptate. Celebrul aforism ermetic *„Oare nu ştiţi voi că sunteţi dumnezei?”* era unul dintre stâlpii de susţinere ai Misterelor Antice. *„La fel ca sus, aşa şi jos”… „Omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu”… „Apoteoza”…* Mesajul insistent care susţinea caracterul divin al omului – potenţialul lui ascuns – era o temă recurentă în textele antice din cele mai diverse tradiţii culturale. Chiar şi Sfânta Biblie proclama în Psalmi 82:6: *„Sunteţi dumnezei!”*

— Domnule profesor, îmi dau seama că, la fel ca multe alte persoane educate, şi domnia ta eşti prins între două lumi… trăind cu un picior în universul fizic şi cu celălalt pe tărâmul spiritual. Sufletul tânjeşte să creadă… dar intelectul refuză să-i dea voie. Ca om de ştiinţă, ai face bine să înveţi de la marile minţi ale istoriei. Bătrânul vicar se întrerupse o clipă, dregându-şi glasul, apoi reluă: Dacă-mi amintesc bine, unul dintre cele mai luminate spirite ale tuturor timpurilor a afirmat la un moment dat că „Acele lucruri care sunt de nepătruns pentru noi există cu adevărat. Dincolo de tainele naturii rezidă ceva subtil, intangibil şi inexplicabil. Veneraţia pentru această forţă mai

presus de tot ceea ce putem noi înţelege este religia mea”.

— Cine a spus asta? întrebă Langdon. Gandhi?

— Nu, interveni Katherine. Albert Einstein.

Katherine Solomon citise absolut tot ce scrisese Einstein, frapată fiind de profundul respect al fizicianului pentru misticism, dar şi de predicţia sa că, într-o bună zi, lumea întreaga îi va împărtăşi opinia. *„Religia viitorului,* profeţise el, *va fi una cosmică. Va transcende Dumnezeul de tip personal şi va ocoli dogmele şi teologia.”*

Robert Langdon nu părea convins de această idee. Katherine aproape că-i putea simţi frustrarea crescândă la adresa preotului – şi o înţelegea. La urma urmei, ei veniseră aici pentru răspunsuri şi în locul lor găsiseră un bătrân orb care pretindea că putea transforma obiecte doar atingându-le cu mâinile. Şi totuşi, pasiunea evidentă a vicarului pentru forţele mistice îi amintea de fratele ei.

— Părinte Galloway, spuse ea, Peter are mari probleme. CIA ne urmăreşte. Iar Bellamy ne-a trimis la dumneavoastră, spre a ne oferi ajutor. Nu ştiu ce anume transmite piramida aceasta ori încotro indică, dar, dacă descifrarea ei ne permite să-l ajutăm pe fratele meu, asta trebuie să facem. Poate că domnul Bellamy preferă să sacrifice viaţa lui Peter pentru a păstra secretul piramidei, însă familia mea nu a avut parte decât de suferinţe din cauza ei. Oricare ar fi secretul pe care îl ascunde, totul se va sfârşi în seara asta.

— Aveţi dreptate, replică bătrânul, pe un ton sumbru. Chiar se va sfârşi astăzi. Aţi avut voi grijă de asta. Doamnă Solomon, adăugă el oftând, când aţi rupt sigiliul casetei, aţi pus în mişcare o serie de evenimente din care nu mai există cale de întoarcere. Acţionează deja în seara aceasta forţe pe care nu le înţelegeţi încă. Nu mai putem da înapoi.

Katherine îl privea pe bătrânul vicar cu un aer stupefiat. Era ceva ca de sfârşit de lume în glasul lui, de parcă ar fi vorbit despre cele şapte peceţi ale Apocalipsei ori despre cutia Pandorei.

— Cu tot respectul, domnule, interveni Langdon, nu văd

cum s-ar putea ca o piramidă din piatră să pună în mişcare ceva, orice ar fi acel ceva!

— Fireşte că nu vezi, domnule profesor, replică bătrânul, privind direct prin el. Fiindcă nu ai încă ochi să vezi.

CAPITOLUL 83

În atmosfera umedă a Junglei, Arhitectul Capitoliului simţea sudoarea scurgându-i-se pe spinare. Încheieturile prinse în cătuşe îl dureau, însă atenţia îi era complet absorbită de ameninţătoarea servietă din aliaj de titan pe care Sato o deschisese pe bancă, între ei.

„Conţinutul acestei serviete, îi spusese directoarea, *te va convinge să vezi situaţia aşa cum o percep eu. Îţi garantez!”*

Măruntica asiatică deschisese geanta astfel încât el să nu poată vedea ce se află înăuntru, iar imaginaţia lui o luase razna. Acum ea îşi făcea de lucru în servietă, iar Bellamy aproape că se aştepta s-o vadă scoţând dinăuntru o serie de instrumente tăioase.

Brusc, în geantă licări o sursă de lumină care imediat crescu în intensitate, iluminând figura directoarei. Mâinile ei erau tot înăuntru, mişcându-se laborios, iar lumina îşi schimbă nuanţa. După câteva momente, Sato prinse marginile servietei între palme şi o întoarse astfel încât Bellamy să-i poată vedea interiorul.

Arhitectul se pomeni privind în strălucirea palidă a ceea ce părea a fi un fel de laptop futurist, cu un receptor telefonic, două antene şi o tastatură dublă. Sentimentul iniţial de uşurare se transformă rapid într-unul de derută..

Pe monitor se vedeau sigla CIA şi un scurt text:

CONECTARE SECURIZATĂ

UTILIZATOR: INOUE SATO

AUTORIZARE DE SECURITATE: NIVEL 5

Sub această fereastră apăruse o bară de progres:

UN MOMENT, VĂ ROG… DECRIPTARE FIŞIER…

Bellamy îşi întoarse privirea spre Sato, ai cărei ochi erau aţintiţi asupra lui.

— Nu voiam să-ţi arăt asta, spuse ea, însă nu mi-ai dat de ales. Ecranul licări din nou şi fişierul se deschise,

conţinutul său umplând ecranul.

Vreme de câteva momente, Bellamy rămase cu privirea fixată asupra monitorului, încercând să înţeleagă ceea ce vedea. Treptat, dându-şi seama ce avea sub ochi, sângele începu să-i piară din obraji. Îngrozit, rămase nemişcat, incapabil să-şi desprindă privirea de la ecran.

— Dar asta e… imposibil! exclamă el. Cum… cum se poate aşa ceva?!

Figura lui Sato era crâncenă.

— Dumneata să-mi spui mie, domnule Bellamy! Dumneata să-mi spui!

Pe măsură ce înţelegea pe deplin ramificaţiile documentului aflat dinaintea sa, Arhitectul Capitoliului simţea cum întreaga lui lume se clatină, ajunsă într-un echilibru precar, pe buza dezastrului.

„Dumnezeule… Am făcut o greşeală cumplită, îngrozitoare!”

CAPITOLUL 84

Vicarul Galloway se simţea plin de viaţă.

La fel ca toţi semenii săi, era conştient că va veni o clipă în care îşi va lepăda învelişul muritor, însă ştia că momentul acela nu avea să fie azi. Inima îi bătea repede şi puternic… iar mintea îi era ageră. *„Avem atâtea de făcut.”*

Trecându-şi palmele artritice pe suprafaţa netedă a piramidei, aproape că nu-i venea să creadă ceea ce simţea sub degete. *„Niciodată nu mi-am imaginat că voi ajunge să trăiesc acest moment.”* Vreme de generaţii, cele două componente ale symbolonului fuseseră păstrate în siguranţă, la distanţă una de alta. Acum, în sfârşit, se reuniseră. Galloway nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva venise clipa de mult prevestită.

În chip ciudat, soarta alesese doi ne-masoni pentru a asambla piramida. Într-un fel însă, acest lucru părea firesc. *„Misterele trec de graniţa cercurilor interioare… ies din întuneric… spre lumină.”*

— Domnule profesor, rosti el, întorcându-şi faţa în direcţia din care auzea răsuflarea lui Langdon, ţi-a spus Peter de ce a vrut ca domnia ta să ai grijă de pachetul acela?

— Da. Mi-a spus că oameni puternici voiau să i-l fure.

Vicarul încuviinţă.

— Într-adevăr. Peter mi-a spus şi mie acelaşi lucru.

— Serios? răsuna deodată glasul lui Katherine, în stânga lui. Fratele meu a vorbit cu dumneavoastră despre piramida asta?

— Desigur! Eu şi Peter am discutat despre multe lucruri. Odinioară am fost Maestru Adorator la Casa Templului, iar din când în când el mai apelează la mine pentru îndrumări. În urmă cu aproape un an, a venit la mine, profund tulburat. Şedea exact acolo unde staţi dumneavoastră acum, şi m-a întrebat dacă eu cred în premoniţii

supranaturale.

— Premoniţii? întrebă Katherine, îngrijorată. Adică… viziuni?

— Nu chiar. Era ceva mai degrabă visceral. Mi-a spus că simţea prezenţa tot mai accentuată a unei forţe întunecate în viaţa lui. I se părea că există ceva care îl urmăreşte… care aşteaptă…. cu gând să-i facă un mare rău.

— În mod evident, a avut dreptate, spuse Katherine, dacă ţinem seama că acelaşi individ care i-a ucis pe mama noastră şi pe fiul lui Peter a venit în Washington, devenind unul dintre confraţii lui masonici.

— Adevărat, interveni Langdon, dar asta nu explică implicarea CIA.

Galloway nu era chiar atât de sigur.

— Oamenii care deţin puterea sunt întotdeauna interesaţi să acumuleze şi mai multă.

— Dar… CIA?! zise Langdon. Şi secretele mistice? Ceva nu se leagă!

— Ba sigur că se leagă, ripostă Katherine. CIA are numai de câştigat de pe urma progreselor tehnologice şi a cochetat întotdeauna cu ştiinţele mistice: percepţie extrasenzorială, vedere la distanţă, deprivare senzorială, stări alterate de conştiinţă induse de diverse substanţe… Toate se rezumă la acelaşi lucru: exploatarea potenţialului neştiut al minţii umane. Dacă am învăţat ceva de la Peter, acela e faptul că ştiinţa şi misticismul sunt foarte strâns înrudite, diferenţiindu-se doar prin abordarea folosită. Obiectivele lor sunt identice… numai metodele sunt altele.

— Peter mi-a spus că domeniul dumneavoastră de cercetare este un fel de ştiinţă mistică modernă.

— Noetica, preciză Katherine. Este o ştiinţă care dovedeşte că omul deţine anumite puteri de-a dreptul inimaginabile. De fapt, continuă ea făcând un gest spre un vitraliu ce înfăţişa imaginea familiară a unui „Isus luminos”, reprezentat cu raze de lumină izvorându-i din mâini şi din jurul capului, nu demult am folosit un dispozitiv cu sarcină electrică cuplată suprarăcit, pentru a fotografia mâinile

unui vindecător atunci când tratează pe cineva. Fotografiile obţinute seamănă bine cu imaginea lui Isus în vitraliul de aici… Vârfurile degetelor lui emanau curenţi de energie.

„Mintea bine antrenată, îşi spuse Galloway, reţinându-şi un zâmbet. *Dar Isus cum îţi închipui că vindeca?”*

— Îmi dau seama, continuă Katherine, că ştiinţa modernă îi ia în derâdere pe vindecători şi pe şamani, dar lucrurile acestea le-am văzut cu ochii mei. Camerele mele cu sarcină cuplată l-au fotografiat în mod clar pe tămăduitor transmiţând un masiv câmp energetic prin vârfurile degetelor şi modificând în mod efectiv structura celulară a pacientului. Dacă asta nu seamănă a forţă divină, înseamnă că nu ştiu eu ce vorbesc!

De această dată, vicarul îşi îngădui un surâs. Katherine era animată de aceeaşi pasiune ferventă ca şi fratele ei.

— Peter îi compara la un moment dat pe cercetătorii din domeniul noeticii cu primii exploratori, care erau ironizaţi fiindcă îmbrăţişaseră noţiunea eretică a unui Pământ sferic. Aproape peste noapte însă, ei au trecut de la statutul de nebuni la cel de eroi, descoperind lumi neştiute extinzând orizontul de cunoaştere al întregii omeniri. Peter e de părere că şi dumneavoastră faceţi exact acelaşi lucru. Nutreşte speranţe mari legate de munca dumneavoastră. La urma urmei, toate marile conversii filosofice din istorie au început cu o singură idee îndrăzneaţă.

Galloway ştia, desigur, că nu e nevoie să intri într-un laborator pentru a primi dovezi ale acestei noi idei îndrăzneţe, privind potenţialul neexploatat al minţii umane. Chiar în această catedrală se organizau cercuri ai căror membri se rugau pentru vindecarea bolnavilor şi, în mod repetat, înregistraseră rezultate cu adevărat miraculoase, cu transformări fizice documentate medical. Întrebarea nu era dacă Dumnezeu îi dăruise omului puteri considerabile… ci cum anume să accesezi respectivele puteri.

Bătrânul vicar îşi aşeză cu religiozitate palmele în jurul piramidei masonice şi rosti în şoaptă:

— Prieteni, nu ştiu cu exactitate încotro indică piramida…

însă nu mă îndoiesc de un lucru. Există o extraordinară comoară spirituală îngropată undeva… o comoară care a aşteptat în taină, cu răbdare, vreme de generaţii. Cred că e vorba despre un catalizator ce are puterea de a transforma lumea. Iar acum, continuă Galloway atingând uşor vârful din aur, acum că această piramida a fost asamblată… momentul se apropie rapid. Şi de ce ne-am îndoi de acest lucru? Ideea unei iluminări cu o deosebită putere transformativă a fost profeţită dintotdeauna.

— Părinte, interveni Langdon pe un ton ce-i dezvăluia dezacordul, cunoaştem cu toţii Apocalipsa Sfântului Ioan şi semnificaţia ei literală, dar nu mi se pare că profeţiile biblice…

— O, Doamne, Cartea Apocalipsei este o harababură! exclamă vicarul. Nimeni nu ştie cum anume s-o interpreteze. Eu mă refer la nişte minţi lucide, care au scris într-un limbaj limpede – la predicţiile Sfântului Augustin, la Sir Francis Bacon, la Newton, la Einstein şi lista poate continua –, toate anticipând un moment de iluminare transformativă. Chiar Isus însuşi a spus: *„Nu există nimic ascuns care nu va fi dezvăluit, şi nici o taină ce nu va ieşi la lumină”.*

— E o predicţie care nu poate da greş, oricum ai lua-o, comentă Langdon. Afirmă ceva de domeniul evidenţei. Cunoaşterea sporeşte exponenţial. Cu cât ştim mai multe, cu atât ne dezvoltăm capacitatea de a învăţa şi cu atât mai repede ne extindem baza de cunoştinţe.

— Da, adăugă şi Katherine. Ştiinţa ne arată mereu acest lucru. Fiecare nouă tehnologie inventată devine un instrument care contribuie la o nouă invenţie… şi aşa mai departe. De aceea progresele ştiinţifice înregistrate în ultimii cinci ani au fost mai mari decât cele realizate în întregul mileniu anterior. Creştere exponenţială. Matematic, pe măsură ce trece timpul, curba exponenţială a progresului devine aproape verticală, noile realizări survenind cu viteză incredibilă.

În biroul vicarului se aşternu tăcerea. Bătrânul preot îşi

dădu seama că oaspeţii lui încă nu aveau idee cum anume îi putea ajuta piramida pe mai departe. *„De aceea destinul v-a adus la mine,* îşi spuse el. *Fiindcă am şi eu un rol de jucat.”*

Vreme de mulţi ani, alături de confraţii lui masonici, reverendul Colin Galloway deţinuse rolul de păzitor al porţii. Dar situaţia se schimbase.

„Nu mai sunt un păzitor acum... ci un ghid.”

— Domnule profesor, rosti el, întinzând braţul peste birou. Prinde-mă de mână, te rog!

Cu ochii la palma întinsă a vicarului, Robert Langdon resimţea o anume nesiguranţă. *„Oare vrea să ne rugăm?”*

Politicos însă, îşi puse mâna dreaptă între degetele stafidite ale preotului. Bătrânul i-o strânse ferm, dar nu începu să se roage. Pipăind, îi prinse arătătorul şi i-l îndrumă în jos, în caseta de piatră care adăpostise vârful de piramidă.

— Ochii nu te-au lăsat să vezi, îi spuse el. Dacă ai fi perceput cu vârfurile degetelor, aşa, ca mine, ţi-ai fi dat seama că această cutie mai are ceva pentru dumneata.

Conştiincios, Langdon pipăi în interiorul casetei, fără a simţi însă nimic deosebit. Suprafaţa dinăuntru era perfect netedă.

— Mai caută, îl îndemna Galloway.

Într-un târziu, degetul lui Langdon dădu peste ceva: un cerculeţ uşor în relief... un punctişor pe fundul casetei, chiar în centru. Luă mâna şi privi înăuntru. Cercul minuscul era invizibil cu ochiul liber. *„Ce-o fi asta?”*

— Recunoşti simbolul? îl întrebă vicarul.

— Simbolul? Abia dacă disting ceva!

— Apasă pe el!

Langdon se conformă, presând cu degetul punctişorul. *„Oare ce-şi închipuie că se va întâmpla?”*

— Ţine degetul acolo, insistă vicarul. Apasă!

Profesorul aruncă o privire spre Katherine. Părea şi ea la fel de nedumerită, aranjându-şi o şuviţă de păr pe după ureche. Câteva secunde mai târziu, bătrânul dădu uşor din

cap în semn de încuviinţare.

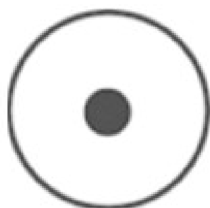
— Bun, ia mâna acum. Alchimia e completă.

„Alchimia?!” Robert Langdon ridică degetul din caseta de piatră şi privi înăuntru în tăcere. Nimic nu se schimbase. Cutia odihnea pe birou în exact aceeaşi stare.

— Nimic, spuse el.

— Uită-te la vârful degetului, replică bătrânul. Ar trebui să vezi acolo o transformare.

Langdon îşi privi degetul, dar unica transformare pe care o vedea era urma lăsată în piele de semnul acela din casetă: un cerculeţ cu un punct în mijloc.

— Acum recunoşti simbolul? îl întrebă vicarul încă o dată.

Îl recunoştea, însă mai impresionat era de faptul că bătrânul izbutise să-l simtă cu atâta precizie. A vedea cu vârfurile degetelor era, se pare, o abilitate ce putea fi deprinsă.

— Este din alchimie, răspunse Katherine în locul lui Langdon, aducându-şi scaunul mai aproape şi examinând degetul profesorului. E simbolul străvechi pentru aur.

— Într-adevăr. Vicarul zâmbi şi bătu uşurel cutia cu palma. Domnule profesor, felicitări! Tocmai ai izbutit ceea ce au năzuit toţi alchimiştii din lume. Dintr-o substanţă ordinară ai creat aur.

Langdon se încruntă, deloc impresionat. Micul truc de scamator nu părea a-i fi de vreun ajutor.

— E o idee interesantă, însă mă tem că acest simbol – cercul cu un punct în mijloc – are zeci de semnificaţii. Se numeşte *circumpunct* şi este unul dintre cele mai frecvent utilizate simboluri din istorie.

— La ce vă referiţi? întrebă vicarul, părând sceptic.

Langdon constată cu uluire că un mason era atât de puţin familiarizat cu importanţa spirituală a simbolului respectiv.

— Domnule Galloway, circumpunctul are nenumărate semnificaţii! În Egiptul antic îl reprezenta pe Ra, zeul-soare, iar în astronomie este utilizat şi astăzi ca simbol solar. În filosofiile orientale, desemnează viziunea spirituală a celui de-al treilea ochi, roza divină şi semnul iluminării. Cabaliştii îl folosesc ca o reprezentare pentru Kether – cel mai înalt sefirot şi „cel mai ascuns dintre lucrurile ascunse”. Misticii epocilor trecute îl numeau Ochiul lui Dumnezeu, fiind la originea Ochiului Atoatevăzător de pe Marele Sigiliu al Statelor Unite. Pitagoreicii îl utilizau pentru a simboliza Monada – adevărul divin, Prisca Sapientia, uniunea dintre minte şi suflet dar şi…

— Destul! exclamă vicarul, râzând. Domnule profesor, mulţumesc! Desigur, aveţi dreptate.

Langdon îşi dădu seama că fusese atras în cursă. *„Ştia şi el toate astea!”*

— Circumpunctul, continuă bătrânul zâmbind ca pentru sine, este simbolul chintesenţial al Misterelor Antice. Din acest motiv, consider că prezenţa lui în caseta din piatră nu este o simplă coincidenţă! Legenda spune că secretele acestei hărţi sunt ascunse în cele mai mici detalii.

— Bine, interveni Katherine, însă, chiar dacă simbolul respectiv a fost plasat acolo în mod intenţionat, nu văd cum ne ajută acest lucru să descifrăm harta.

— Aţi spus mai devreme că sigiliul de ceară pe care l-aţi rupt era însemnat cu inelul lui Peter?

— Da.

— Şi aveţi inelul la dumneavoastră?

— Îl am.

Langdon duse mâna la buzunar, găsi inelul, îl scoase din punguţa de plastic şi-l aşeză pe birou, în faţa vicarului.

Galloway îl luă şi începu să-i pipăie suprafaţa.

— Acest inel a fost lucrat în aceeaşi perioadă cu piramida

masonică şi, în mod tradiţional, e purtat de masonii care au misiunea de a o proteja. În seara asta, când am simţit circumpunctul în caseta din piatră, mi-am dat seama că inelul face el însuşi parte din symbolon.

— Într-adevăr?

— Sunt sigur. Peter îmi este cel mai bun prieten şi poartă inelul de ani buni. Aşa se face că îl cunosc bine. Convinge-te, adăugă vicarul, întinzând inelul spre Langdon.

Profesorul îl luă şi-l examină, trecându-şi degetele peste phoenix-ul bicefal, peste numărul 33 şi cuvintele **ORDO AB CHAO**, dar şi peste textul „Totul este dezvăluit la al treizeci şi treilea grad”. Nu sesiză însă nimic util. Apoi, în vreme ce pipăia şi partea exterioară a verigii, se opri brusc. Uimit, întoarse inelul şi-i examină partea de jos.

— L-ai găsit? întrebă Galloway.

— Da, aşa cred.

Katherine îşi trase scaunul şi mai aproape.

— Ce anume?

— Însemnul pentru grad de pe verigă, răspunse Langdon, arătându-i. E atât de mic, încât nici nu-l vezi, dar îl poţi simţi, o mică adâncitură… ca o incizie circulară.

Însemnul pentru grad se afla în centrul verigii, în partea de jos… Şi părea să aibă aceeaşi dimensiune ca punctişorul în relief de pe fundul casetei.

— E de aceeaşi mărime? întrebă Katherine pe un ton cuprins de incitare.

— Există o singură modalitate de a afla.

Langdon luă inelul şi-l coborî în casetă, aliniind cele două însemne. Când apăsă cercul în relief de pe fundul casetei pătrunse în cel incizat în inel şi în aceeaşi clipă se auzi un declic slab, dar inconfundabil.

Tresăriră cu toţii.

Langdon aşteptă o vreme, dar nu se mai întâmplă nimic.

— Ce-a fost asta? întrebă vicarul.

— Nimic, răspunse Katherine. Inelul s-a potrivit… dar nu s-a întâmplat nimic altceva.

— Nici o transformare? insistă Galloway, părând

nedumerit.

„Dar n-am terminat încă”, îşi spuse Langdon, privind imaginea gravată pe inel: phoenix-ul bicefal şi numărul 33. *„Totul este dezvăluit la al treizeci şi treilea grad.”* Mintea îi era asaltată de gânduri despre Pitagora, geometria sacră şi unghiuri; se întrebă dacă nu cumva termenul „grad” avea aici o semnificaţie matematică.

Încet, cu inima bătându-i mai cu putere, prinse între degete inelul fixat în partea de jos a casetei cubice. Apoi, cu mişcări blajine, lente, începu să-l rotească spre dreapta. *„Totul este dezvăluit la al treizeci şi treilea grad.”*

Învârti inelul zece grade… douăzeci… treizeci…

Însă ceea ce se întâmplă în clipa următoare… îl luă cu totul pe nepregătite.

CAPITOLUL 85

Transformare…

Vicarul Colin Galloway auzi, aşa că nu avu nevoie să vadă ce se întâmplă.

De cealaltă parte a biroului, Langdon şi Katherine amuţiseră, privind fără îndoială uluiţi cubul din piatră, care tocmai se transformase zgomotos chiar sub ochii lor.

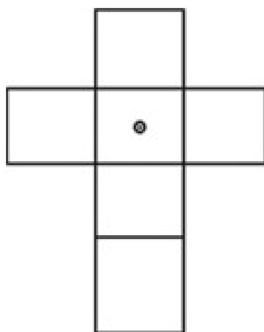
Iar bătrânul nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Anticipase rezultatul şi, cu toate că nu ştia cum îi va putea ajuta acest lucru să dezlege enigma piramidei, savura ocazia rară de a-l învăţa pe un specialist în simbolistică ceva în plus despre simboluri.

— Domnule profesor, spuse el, puţini oameni îşi dau seama că masonii venerează cubul – *ashlar,* aşa cum îl numim noi – fiindcă este reprezentarea tridimensională a unui alt simbol… unul mult mai vechi, bidimensional.

Nu era nevoie, desigur, să-l întrebe dacă recunoştea simbolul antic aflat acum în faţa lui, pe birou. La urma urmei, era unul dintre cele mai cunoscute în lumea întreagă.

În vreme ce Robert Langdon se uita mut la cutia transformată, de pe birou, gândurile i se învârtejeau prin minte. *„Nici prin cap nu mi-a trecut…”*

Cu câteva clipe în urmă, apucase inelul masonic între degete şi îl rotise uşor. Când parcursese astfel treizeci şi trei de grade, cubul îşi schimbase deodată forma, sub privirile lui. Feţele pătrate se desprinseseră una de alta, atunci când micile balamale interne cedaseră. Cutia se desfăcuse într-o frântură de secundă, lateralele şi capacul deschizându-se spre exterior şi lovind sonor tăblia biroului.

„Cubul devine cruce, îşi spuse profesorul. *Alchimie simbolică.”*

Katherine părea stupefiată.

— Piramida masonică… are legătură cu creştinismul?

Pentru o clipă, Langdon se întrebase acelaşi lucru. La urma urmei, crucea creştină era un simbol respectat în rândul masonilor şi, în mod cert, mulţi dintre ei erau creştini. Însă la fel de mulţi erau evrei, musulmani, budişti, hinduşi, precum şi alţii, care nu aveau un nume aparte pentru Dumnezeul lor. Prezenţa unui simbol exclusiv creştin părea a avea un caracter restrictiv. Însă apoi îşi amintise care era semnificaţia lui adevărată.

— Nu este un crucifix, spuse el, ridicându-se de pe scaun. Crucea cu circumpunctul în mijloc este un simbol binar: două simboluri contopite, pentru a forma unul singur.

Katherine îl urmărea cu privirea cum păşea de colo-colo.

— Ce vrei să spui?

— Crucea a devenit simbol creştin abia în secolul al IV-lea. Cu mult timp înainte, fusese folosită de egipteni pentru a reprezenta intersecţia a două dimensiuni, cea umană şi cea celestă. *La fel ca sus, aşa şi jos.* Este o reprezentare vizuală a punctului în care omul devine una cu Dumnezeu.

— Aşa, şi?

— Ştim că circumpunctul, continuă Langdon, are numeroase semnificaţii, una dintre cele mai pregnant ezoterice fiind *roza* – simbolul alchimic al perfecţiunii. Dar

dacă aşezi un trandafir în centrul unei cruci, obţii un cu totul alt simbol: rozacrucea.

Galloway se rezemă de spătarul fotoliului, zâmbind.

— Măi, măi! Acuma le zici bine!

Katherine se ridică şi ea în picioare.

— Îmi scapă mie ceva?

— Rozacrucea, îi explică Langdon, este un simbol cunoscut în francmasonerie. De fapt, unul dintre gradele Ritului Scoţian este numit „Cavalerii de Rozacruce”, în cinstea primilor rozacrucieni, care au contribuit la conturarea filosofiei mistice a masoneriei. Poate că Peter ţi-a vorbit la un moment dat despre rozacrucieni. Din rândurile lor au făcut parte zeci de savanţi şi cărturari: John Dee, Elias Ashmole, Robert Fludd…

— Categoric, răspunse Katherine. Am citit toate manifestele rozacruciene în documentarea pentru cercetările mele.

„Aşa cum ar trebui să facă orice om de ştiinţă”, comentă Langdon în sinea lui. Ordinul de Rozacruce – sau, sub titulatura lui oficială, Ordinul Antic şi Mistic Rosae Cruciae – avea un trecut enigmatic care exercitase o influenţă considerabilă asupra ştiinţei şi amintea îndeaproape de legenda Misterelor Antice… Străvechi înţelepţi care posedau o cunoaştere secretă transmisă din generaţie în generaţie şi studiată doar de cele mai strălucite minţi. Într-adevăr, pe lista rozacrucienilor celebri se regăseau genii ale Europei renascentiste, precum Paracelsus, Bacon, Fludd, Descartes, Pascal, Spinoza, Newton, Leibniz…

În conformitate cu doctrina rozacruciană, ordinul fusese *„clădit pe adevăruri ezoterice din trecutul de demult”,* adevăruri ce trebuiau *„ascunse omului de rând”* şi care făgăduiau să ofere o cunoaştere intimă asupra *„tărâmului spiritual”.* Simbolul confreriei se transformase de-a lungul anilor într-un trandafir înflorit pe o cruce neornamentată: cea mai simplă manifestare a rozei pe cea mai simplă manifestare a crucii.

— Eu şi Peter vorbim adesea despre filosofia

rozacruciană, îi spuse Galloway lui Katherine.

În vreme ce vicarul descria interconexiunile dintre masonerie şi rozacrucianism, gândurile lui Langdon se întoarseră la aceeaşi idee care îl preocupase întreaga seară. *Jeova Sanctus Unus. „Expresia are o legătură cu alchimia.”* Tot nu-şi amintea cu exactitate ce-i spusese Peter despre ea, dar, dintr-un motiv anume, apariţia în discuţie a rozacrucienilor îi redeşteptase această idee. *„Gândeşte, Robert!”*

— Se pare că fondatorul Ordinului Rozacrucian, tocmai spunea Galloway, a fost un mistic german cunoscut sub numele Christian Rosenkreuz – un pseudonim, evident, poate al lui Francis Bacon, despre care unii istorici cred că a fondat el însuşi gruparea, deşi nu există dovezi că…

— Un pseudonim! exclamă Langdon pe neaşteptate, până şi spre propria uimire. Asta e! *Jeova Sanctus Unus* este un pseudonim!

— Ce vrei să spui? întrebă Katherine.

Profesorul îşi simţea inima bătându-i mai să-i spargă pieptul.

— Toată seara am încercat să-mi amintesc ce mi-a spus Peter despre *Jeova Sanctus Unus* şi despre legătura sintagmei cu alchimia. Şi, în sfârşit, mi-am adus aminte! Nu se referă atât la alchimie, cât mai curând la un alchimist! Unul foarte cunoscut!

Galloway râse încetişor.

— Era şi timpul, domnule profesor! Am menţionat numele de două ori deja, plus termenul „pseudonim”.

Langdon se uită lung la bătrânul vicar.

— Adică ştiaţi?

— Ei bine, am avut unele bănuieli atunci când mi-aţi spus că inscripţia era de fapt *Jeova Sanctus Unus* şi că aţi decriptat-o folosind pătratul magic al lui Dürer, dar am fost sigur abia în momentul în care aţi găsit rozacrucea. După cum probabil ştiţi, printre documentele personale ale sus-amintitului cărturar se află un exemplar al manifestului rozacrucian cu numeroase adnotări.

— Care cărturar? întrebă Katherine.

— Unul dintre cei mai de seamă savanţi ai lumii, îi răspunse Langdon. A fost alchimist, membru al Societăţii Regale din Londra, rozacrucian, şi şi-a semnat unele dintre cele mai misterioase lucrări ştiinţifice cu un pseudonim: *Jeova Sanctus Unus!*

— Unul Dumnezeu Adevărat? zise Katherine. Modest tip!

— De fapt, un tip strălucit, o corectă Galloway. Se semna astfel deoarece, la fel ca adepţii antici, se percepea pe sine ca fiind divin. În plus, cele şaisprezece litere din *Jeova Sanctus Unus* pot fi rearanjate astfel încât să formeze numele lui în latină… drept care expresia constituie un pseudonim perfect.

Katherine îi privea confuză.

— *Jeova Sanctus Unus* este anagrama numelui latinesc al unui alchimist celebru?

Langdon luă de pe birou un creion şi o foaie de hârtie, scriind în vreme ce vorbea.

— În latină I este înlocuit cu J şi U cu V, ceea e înseamnă că sintagma noastră poate fi perfect rearanjată astfel încât să formeze numele acestui savant.

Şi profesorul scrise cele şaisprezece litere: *Isaacus Neutonuus.* Întinzând hârtia către Katherine, adăugă:

— Cred că ai auzit de el.

— Isaac Newton? *Asta* ne spune inscripţia de pe piramidă?!

Pentru o clipă, Langdon se revăzu în Westminster Abbey, în faţa mormântului în formă de piramidă al lui Newton, unde avusese o revelaţie asemănătoare. *„Iar în seara asta, marele savant îşi face din nou apariţia.”* Nu era o coincidenţă, desigur… piramidele, misterele, ştiinţa, cunoaşterea secretă… totul era interconectat. Numele lui Newton constituise mereu o piatră de hotar pentru cei ce căutau înţelepciunea secretă.

— Isaac Newton, spuse Galloway, trebuie să aibă o legătură cu modul în care putem descifra piramida. Nu-mi pot închipui care este legătura, dar…

— Geniu! exclamă Katherine, făcând ochii mari. Aşa transformăm piramida!

— Ai înţeles cum? întrebă Langdon.

— Da! Nu-mi vine să cred că nu ne-am dat seama până acum! Fiindcă am avut-o tot timpul în faţa ochilor. Un simplu proces alchimic. Pot să transform piramida cu ajutorul ştiinţei elementare! Ştiinţa newtoniană!

Langdon făcea eforturi să înţeleagă la ce se referea femeia.

— Părinte Galloway, zise Katherine. Dacă citim inelul, scrie…

— Opriţi-vă!

Vicarul înălţă un deget, făcându-le semn să tacă. Încet, îşi lăsă capul pe un umăr, de parcă ar fi ascultat ceva. După câteva clipe, se ridică brusc.

— Prieteni, este limpede că piramida aceasta mai are secrete de dezvăluit. Nu-mi dau seama la ce se referă doamna Solomon, dar, dacă ea ştie care trebuie să fie următorul nostru pas, înseamnă că eu mi-am împlinit rolul. Strângeţi-vă lucrurile şi nu mai rostiţi nici un cuvânt în faţa mea. Lăsaţi-mă în întuneric deocamdată. Prefer să nu ştiu nimic, pentru eventualitatea că vizitatorii noştri ar încerca să smulgă ceva informaţii de la mine.

— Vizitatori? întrebă Katherine, ascultând la rându-i. Eu nu aud nimic!

— Vei auzi, replică vicarul, îndreptându-se deja spre uşă. Repede!

În celălalt capăt al oraşului, un releu încerca să contacteze un telefon ce zăcea făcut fărâme pe Massachusetts Avenue. Cum nu detectă nici un semnal, redirecţiona apelul spre căsuţa vocală.

— Robert! strigă vocea panicată a lui Warren Bellamy. Unde eşti? Sună-mă! Se întâmplă ceva groaznic!

CAPITOLUL 86

În lumina azurie a subsolului său, Mal'akh şedea la masa din piatră, continuându-şi pregătirile. Stomacul gol îi ghiorăia. Nu-i acordă însă atenţie. Zilele în care dădea ascultare toanelor cărnii erau de mult trecute.

„Transformarea cere sacrificiu."

La fel ca majoritatea oamenilor evoluaţi din punct de vedere spiritual, Mal'akh pornise cu dăruire pe această cale, asumându-şi cel mai nobil sacrificiu al cărnii. Castrarea fusese mai puţin dureroasă decât îşi închipuise. Şi, aflase el pe urmă, mult mai răspândită. În fiecare an, mii de bărbaţi se supuneau sterilizării chirurgicale – orhidotomie, în termeni medicali – din diverse motive, de la probleme de schimbare a sexului şi dorinţa de diminuare a dependenţelor sexuale, la convingeri spirituale profunde. Pentru el, motivaţia era una de natură superioară. Precum mitologicul Attis cel Autocastrat, Mal'akh ştia că dobândirea imortalităţii necesită o ruptură definitivă cu lumea materială a masculinului şi femininului.

„Androginul este unul singur."

Astăzi, eunucii sunt dispreţuiţi, însă în lumea antică era recunoscută forţa inerentă a acestui sacrificiu. Primii creştini îl auziseră pe Isus însuşi lăudându-i virtuţile, în Evanghelia după Matei 19:12: *„... sunt fameni care s-au făcut fameni pe ei înşişi, pentru împărăţia cerurilor. Cine poate înţelege să înţeleagă".*

Peter Solomon făcuse şi el un sacrificiu carnal, deşi o mână constituia un preţ modic când priveai planul de ansamblu. Însă, înainte ca noaptea să se sfârşească, Solomon avea să sacrifice mult, mult mai mult.

„Pentru a crea, trebuie să distrug."

Aşa era natura polarităţii.

Desigur, Peter Solomon îşi merita soarta care îl aştepta în noaptea asta. Avea să fie un sfârşit potrivit pentru el. Cu

mult timp în urmă, deţinuse rolul esenţial în calea pe care o urmase viaţa de muritor a lui Mal'akh. Iar din acest motiv, fusese ales să joace acum un alt rol esenţial, în marea lui transformare. Omul îşi câştigase dreptul la ororile şi la suferinţa prin care urma să treacă. Fiindcă Peter Solomon nu era deloc aşa cum îl credea lumea.

Peter Solomon îşi sacrificase propriul copil.

Îşi pusese la un moment dat fiul, pe Zachary, în faţa unei alegeri cumplite: bogăţia sau înţelepciunea. *„Iar Zachary alesese greşit.”* Decizia lui declanşase un lanţ de evenimente care îl aruncaseră în cele din urmă în adâncurile iadului. *Închisoarea Soganlik.* Zachary Solomon murise în temniţa aceea turcească. Lumea întreaga cunoştea povestea… dar ceea ce nu ştiau ceilalţi era faptul ca Peter Solomon ar fi putut să-şi salveze fiul. *„Eu am fost acolo,* îşi spuse Mal'akh. *Am auzit totul.”* Şi nu uitase niciodată noaptea respectivă. Decizia brutală a lui Peter Solomon însemnase sfârşitul pentru fiul său, Zach, dar marcase naşterea lui Mal'akh.

„Unii trebuie să moară pentru ca alţii să poată trăi.” Lumina de deasupra îşi schimbă din nou culoarea, dându-i de veste că ora era târzie. Îşi încheie preparativele şi urcă iarăşi rampa. Venise vremea să se ocupe de treburile lumii muritorilor.

CAPITOLUL 87

„Totul este dezvăluit la al treizeci şi treilea grad.” Gândul stăruia în mintea lui Katherine în vreme ce alerga. *„Ştiu cum să transform piramida!”* Răspunsul fusese în faţa lor întreaga seară.

Katherine şi Langdon erau singuri acum, străbătând în fugă anexele catedralei, ghidându-se după indicatoarele spre „Patio”. Şi, exact aşa cum le spusese vicarul, ieşiră dintre bătrânele ziduri într-o vastă curte împrejmuită.

Se aflau într-o grădină pentagonală, închisă pe toate laturile, cu o arteziană postmodernistă din bronz. Katherine era uimită de ecoul puternic pe care îl stârnea apa în curtea interioară. Pe urmă îşi dădu seama că nu apa făcea zgomotul acela.

— Un elicopter! strigă ea în clipa în care un fascicul luminos străpunse cerul nopţii, deasupra lor. Repede, sub portic!

Strălucirea orbitoare a proiectorului inundă curtea în chiar clipa în care Langdon şi Katherine ajunseră în cealaltă parte, strecurându-se pe sub o arcadă gotică, într-un tunel ce ducea spre peluza din exterior. Aşteptară ascunşi în tunel, în vreme ce elicopterul începu să se rotească deasupra catedralei, în cercuri largi.

— Galloway nu s-a înşelat când a spus că aude vizitatori, şopti Katherine, impresionată.

„Ochi slabi înseamnă urechi bune.” Ale ei păreau a vui acum, în ritmul bătăilor accelerate ale inimii.

— Pe aici, spuse Langdon, încleştându-şi mâna pe bareta sacului din piele şi înaintând prin tunel.

Vicarul le dăduse o cheie şi instrucţiuni clare. Din păcate însă, când ajunseră la capătul tunelului, constatară că între ei şi destinaţia lor se afla peluza întinsă, scăldată de luminile de căutare ale elicopterului.

— N-o putem traversa!

— Stai puţin… Uite!

Langdon arătă spre o umbră care prindea contur pe pajişte, în stânga lor. La început fusese doar o pată amorfă, însă creştea rapid, apropiindu-se de ei şi devenind tot mai bine definită, înaintând cu viteză mereu mai mare, întinzându-se până ce se transformă într-un fel de paralelogram masiv şi negru, încununat de două spire peste putinţă de înalte.

— Faţada catedralei blochează lumina proiectorului! exclamă Langdon.

— Aterizează chiar în faţă!

Profesorul o prinse de mână.

— Fugi! Acum!

În catedrală, vicarul Galloway simţea o uşurinţă în pas cum nu-şi mai amintea să fi avut de ani. Traversă spaţiul din faţa altarului şi nava centrală, îndreptându-se spre uşile de la intrarea principală.

Auzea elicopterul deasupra catedralei şi îşi imagina lumina pătrunzând prin rozasa din faţă, învăluind interiorul în culori spectaculoase. Îşi amintea de zilele în care putea vedea şi el culorile. În chip ironic, neantul întunecat în care se transformase lumea lui îi iluminase multe lucruri. *„Văd acum mai limpede ca niciodată.”*

Galloway simţise chemarea Domnului din tinereţe şi toată viaţa iubise din inimă Biserica. Asemenea multora dintre colegii săi care i se devotaseră lui Dumnezeu din tot sufletul, vicarul era dezgustat. Îşi petrecuse întreaga viaţa străduindu-se să se facă auzit în vacarmul ignoranţei.

„Oare la ce mă aşteptam?”

Încă din vremea cruciadelor şi trecând prin Inchiziţie şi prin politica americană, numele lui Isus fusese folosit în cele mai diverse lupte pentru putere. Dintotdeauna, ignoranţii strigau cel mai tare, manipulând masele neştiutoare şi forţându-le să joace aşa cum le cântau ei. Îşi apărau dorinţele lumeşti citând din Scripturile pe care nu le înţelegeau. Îşi celebrau intoleranţa ca dovadă a

convingerilor afişate. Iar acum, după atâţia ani, omenirea „izbutise” să pervertească într-un fel oribil tot ceea ce fusese odinioară minunat în privinţa lui Isus.

În seara aceasta, simbolul rozacrucii îi renăscuse speranţele, amintindu-i de profeţiile scrise în manifestele rozacruciene, pe care le citise de nenumărate ori în trecut şi care îi rămăseseră vii în minte.

Capitolul unu: *„Iehova va izbăvi omenirea revelând acele secrete păstrate anterior doar pentru cei aleşi”.*

Capitolul patru: *„Întreaga lume va deveni aidoma unei cărţi şi toate contradicţiile dintre ştiinţă şi teologie vor dispărea”.*

Capitolul şapte: *„Înainte de sfârşitul lumii, Dumnezeu va crea o mare revărsare de lumină spirituală, pentru a alina suferinţele omenirii”.*

Capitolul opt: *„Înainte ca această revelaţie să fie posibilă, lumea trebuie să-şi continue somnul în beţia potirului ei otrăvit, plin cu viaţa mincinoasă a vitei teologice”.*

Galloway ştia că Biserica rătăcise calea de mult, iar el năzuise întreaga viaţă s-o readucă pe drumul cel bun. Iar acum, îşi dădea vicarul seama, clipa se apropia cu repeziciune.

„Întotdeauna întunericul e mai profund înainte de ivirea zorilor.”

Agentul de teren Turner Simkins stătea pe lonjeronul elicopterului Sikorsky. Sări imediat, urmat de oamenii săi, atunci când aeronava ateriză pe iarba îngheţată, făcând semn pilotului să se ridice iar, pentru a supraveghea din aer toate ieşirile.

„Nimeni nu trebuie să iasă din clădire.”

În vreme ce elicopterul se înălţa, Simkins şi echipa sa o luară la fugă spre intrarea principală a catedralei. Înainte de a se putea decide la care dintre cele şase uşi să bată, una dintre ele se deschise.

— Da? se auzi o voce calmă, din penumbră.

Agentul abia dacă putea distinge silueta gârbovită, în veşminte preoţeşti.

— Sunteţi vicarul Colin Galloway? întrebă el.
— Da, eu sunt.
— Îl caut pe Robert Langdon. L-aţi văzut?
Bătrânul făcu un pas în faţă, privind pe lângă Simkins cu ochi alburii, fantomatici.
— Ei, asta ar fi cu adevărat un miracol!

CAPITOLUL 88

„Nu mai avem timp.”

Analista Departamentului pentru Securitate Nola Kaye era deja la capătul nervilor; a treia cană de cafea din care tocmai sorbea acum începuse să-i curgă prin vene aidoma curentului electric.

„Nici o veste încă de la Sato.”

În sfârşit, se auzi soneria telefonului, iar Nola se repezi să răspundă.

— DS. Nola sunt!

— Nola, aici Rick Parrish, de la securitatea sistemelor. *„Nu e Sato”,* îşi spuse femeia, dezamăgită.

— Bună, Rick! Cu ce pot să te ajut?

— Voiam să-ţi dau o veste bună. S-ar putea ca departamentul nostru să aibă informaţii relevante pentru misiunea la care lucrezi tu în seara asta.

Nola puse pe birou cana cu cafea. *„De unde mama naibii ştii tu la ce lucrez eu?”*

— Poftim?

— Scuze, e vorba despre noul program supus la betatestare. Îmi tot arată numărul terminalului tău.

Nola îşi dădu seama la ce se referea Rick. Agenda rula în prezent un nou program de „integrare colaborativă”, menit să ofere diverselor departamente ale CIA atenţionări în timp real atunci când acestea procesau câmpuri de date conexe. Într-o epocă a ameninţărilor teroriste în care timpul reprezenta un factor crucial, cheia evitării unui dezastru era deseori foarte simplă: un avertisment prin care ţi se aducea la cunoştinţă că altcineva din instituţie analiza exact datele de care aveai tu nevoie. În ceea ce o privea pe Nola, programul IC se dovedise mai degrabă enervant, decât util; de fapt, ea îl şi numea *„întreruperi constante”.*

— Ah, da, uitasem, spuse ea în receptor. Ce informaţii poţi să-mi dai? Era sigură că nimeni altcineva din clădire nu

ştia nimic despre criza cu care se confruntau, fiind practic imposibil să lucreze vreo altă persoană la ea.

Singura activitate pe care o desfăşurase Nola la computer în seara asta fusese documentarea pentru Sato pe tema ezoterismului masonic. Totuşi, trebuia să-şi joace rolul până la sfârşit.

— Păi, poate că nu e nimic, răspunse Rick Parrish, dar în seara asta am oprit un hacker, iar programul IC îmi tot sugerează să-ţi comunic şi ţie informaţia.

„Un hacker?” Nola mai luă o înghiţitură de cafea.

— Ascult!

— Cu aproximativ o oră în urmă, am prins un tip pe nume Zoubianis încercând să acceseze un fişier dintr-una din bazele noastre de date interne. Tipul zice că lucra la asta pentru cineva şi că habar nu are de ce e plătit ca să acceseze respectivul fişier. Mai susţine că nu ştia nici măcar că se află pe un server al CIA.

— Aşa…

— Am terminat interogarea lui şi e curat. Dar lucrul bizar acum urmează: acelaşi fişier pe care-l viza el a fost marcat mai devreme în seara asta de un motor de căutare intern. Se pare că cineva a pătruns în sistemul nostru, a rulat o căutare specifică a unor termeni-cheie şi a generat o redactare. Chestia e că termenii-cheie respectivi sunt foarte ciudaţi. Iar unul în particular a fost marcat de IC ca fiind o potrivire de înaltă prioritate: este unic în ambele seturi de date. Rick tăcu o clipă, după care întrebă: Ai auzit de cuvântul… „symbolon”?

Nola sări de pe scaun, vărsând cafea pe birou.

— Celelalte cuvinte sunt la fel de ciudate, continuă Rick Parrish. *„Piramidă”, „portal”…*

— Vino-ncoace! strigă Nola, ştergându-şi biroul. Şi adu cu tine tot ce ai!

— Cuvintele astea chiar înseamnă ceva pentru tine?

— ACUM!

CAPITOLUL 89

Colegiul Catedralei este o construcţie elegantă, asemănătoare cu un castel, situată chiar lângă Catedrala Naţională. Colegiul Predicatorilor, aşa cum a fost numită iniţial de primul episcop de rit episcopalian al Washingtonului, a fost fondat pentru a asigura educaţia continuă a clericilor, după hirotonisire. În prezent, instituţia oferă o largă varietate de programe pe teme de tehnologie, justiţie globală, vindecare şi spiritualitate.

Langdon şi Katherine străbătuseră peluza în fugă şi folosiseră cheia dată de Galloway pentru a pătrunde înăuntru, exact în clipa în care elicopterul se ridicase din nou deasupra catedralei, iar proiectoarele sale transformaseră noaptea în zi. Acum, stând cu răsuflarea tăiată în holul central, cei doi priviră în jur. Ferestrele ofereau o lumină suficientă, aşa că profesorul nu vedea nici un motiv pentru a aprinde becurile electrice şi a risca să-şi deconspire astfel prezenţa. Înaintând pe holul central, trecură pe lângă o serie de aule, săli de clasă şi alte încăperi. Interiorul îi amintea lui Langdon de clădirile neogotice de la Yale – impunătoare în exterior şi totuşi surprinzător de practice la interior, eleganţa lor clasică fiind reamenajată pentru a face faţă traficului intens al studenţilor.

— Acolo! spuse Katherine, făcând semn spre capătul îndepărtat al holului.

Încă nu-i dezvăluise nimic lui Langdon despre noua ei idee în privinţa piramidei, sugerată – după toate aparenţele – de referirea la Isaacus Neutonuus. Tot ce spusese în timp ce traversaseră peluza era faptul că piramida putea fi transformată folosind principii ştiinţifice simple. Iar tot ce-i trebuia lui Katherine se găsea, probabil, în clădirea în care tocmai intraseră. Langdon nu avea habar ce anume îi trebuia sau cum intenţiona ea să transforme o bucată

solidă de granit ori una de aur, dar, ţinând seama că abia ce văzuse un cub metamorfozându-se într-o cruce rozacruciană, era dispus să dea dovadă de credinţă.

Ajunseră la capătul holului şi Katherine se încruntă, nezărind, se pare, ceea ce se aştepta să vadă.

— Spuneai că în clădirea asta sunt şi dormitoare?

— Da, pentru invitaţii la conferinţe.

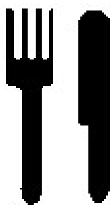
— Atunci, trebuie să existe şi o bucătărie undeva, nu?

— Ţi-e foame?

Katherine se întoarse spre el, încruntată.

— Nu, am nevoie de un laborator.

„Fireşte că ai.” Langdon zări nişte trepte deasupra cărora se zărea un simbol promiţător. *„Pictograma favorită a Americii.”*

Bucătăria din subsol avea un aspect industrial, cu mult oţel inoxidabil şi oale pântecoase, fiind destinată în mod evident gătitului pentru grupuri mari. Ferestre nu existau. Katherine închise uşa şi aprinse luminile. Ventilatoarele de aerisire intrară automat în funcţiune.

Ea începu să caute prin dulapuri după cele de trebuinţă.

— Robert, pune piramida pe masă, te rog!

Simţindu-se ca un ucenic primind ordine de la maestrul bucătar, Langdon se supuse. Scoase piramida din sacul de umăr şi aşeză deasupra ei vârful din aur. Între timp Katherine umplu cu apă fierbinte, de la robinet, o oală uriaşă.

— Te rog, poţi pune tu oala asta pe foc?

Profesorul se execută în vreme ce ea dădu drumul la gaz şi aprinse flacăra.

— Gătim homari? întrebă el cu speranţă în glas.

— Foarte simpatic! Nu, facem alchimie. Şi ca să ştii, oala asta e pentru fiert paste, nu homari.

Şi-i arătă strecurătoarea din interior, pe care o scosese din oală şi-o pusese pe masa din mijloc, lângă piramidă.

„Vai mie!”

— Iar pastele fierte ne vor ajuta să descifrăm piramida?

Katherine ignoră comentariul, răspunzându-i pe un ton serios.

— După cum nu mă îndoiesc că ştii, există un motiv istoric şi simbolic deopotrivă pentru care masonii au ales ca ultimul şi cel mai înalt grad al lor să fie al treizeci şi treilea.

— Fireşte, zise Langdon.

În vremea lui Pitagora, cu şase secole înainte de Hristos, tradiţia numerologiei considera numărul 33 ca fiind cel mai înalt dintre numerele magice. Era cel mai sacru, simbolizând adevărul divin. Tradiţia a continuat în cadrul masoneriei… şi nu numai. Nu dintr-o simplă coincidenţă li s-a spus creştinilor că Isus a fost răstignit la vârsta de 33 de ani, deşi nu există dovezi istorice care să sugereze acest lucru. Şi nu e întâmplător nici faptul că despre Iosif se zice că ar fi avut 33 de ani când s-a căsătorit cu Maria, că Isus a făcut 33 de minuni, că numele lui Dumnezeu este menţionat de 33 de ori în Cartea Facerii ori că în islamism credincioşii ajunşi în rai au permanent vârsta de 33 de ani.

— Treizeci şi trei, spuse Katherine, este un număr sacru în multe tradiţii mistice.

— Corect.

Langdon tot n-avea însă idee ce legătură putea exista între numărul 33 şi oala pentru paste.

— Deci n-ar trebui să te surprindă faptul că un alchimist, rozacrucian şi mistic precum Isaac Newton considera şi el numărul 33 ca fiind special.

— Nu mă miră deloc. Newton era pasionat de numerologie, de astrologie şi de profeţii, dar ce are asta de-a face…

— Totul este dezvăluit la al treizeci şi treilea grad.

Langdon scoase din buzunar inelul lui Peter şi citi inscripţia, apoi se uită din nou la oala cu apă.

— Scuze, dar eu tot nu pricep!

— Robert, puţin mai devreme am presupus cu toţii că expresia „al treizeci şi treilea grad” se referă la gradul din cadrul masoneriei, dar, când ai rotit inelul cu treizeci şi trei de grade, cubul s-a transformat într-o cruce. În momentul acela ne-am dat seama că termenul „grad” fusese folosit în alt sens.

— Da. Trimiţând la gradele unui arc de cerc.

— Exact. Dar cuvântul mai are şi o a treia semnificaţie.

Langdon privi iar vasul cu apă de pe foc.

— Grad de temperatură.

— Exact! Şi toată seara l-am avut în faţa ochilor. *„Totul este dezvăluit la al treizeci şi treilea grad.”* Dacă aducem temperatura piramidei la treizeci şi trei de grade… poate că ni se va mai dezvălui ceva.

Katherine Solomon era o persoană cu un intelect strălucit, Langdon ştia asta, însă acum părea să ignore un amănunt evident.

— Dacă nu greşesc eu, treizeci şi trei de grade este o temperatură foarte aproape de limita de îngheţ. N-ar trebui mai degrabă să punem piramida în congelator?

Katherine surâse.

— Nu, dacă vrem să respectăm reţeta scrisă de marele alchimist şi mistic rozacrucian care îşi semna lucrările cu pseudonimul *Jeova Sanctus Unas.*

„Isaacus Neutonuus scria reţete?!”

— Robert, temperatura este un catalizator alchimic fundamental şi nu a fost măsurată întotdeauna în grade Fahrenheit sau Celsius. Există scări de temperatură mult mai vechi, una dintre ele inventată chiar de Isaac…

— Scara Newton!

— Da. Isaac Newton a conceput un întreg sistem de cuantificare a temperaturii, bazat exclusiv pe fenomene naturale. Punctul cel mai de jos era temperatura de topire a

gheţii, pe care el a numit-o „gradul zero”[17]. Îmi închipui că bănuieşti ce număr a atribuit temperaturii la care fierbe apa – suveranul tuturor proceselor alchimice.

— Treizeci şi trei.

— Da, treizeci şi trei! Al treizeci şi treilea grad. Pe scara Newton, temperatura la care fierbe apa este de treizeci şi trei de grade. Îmi amintesc că l-am întrebat cândva pe fratele meu de ce a ales Newton tocmai acest număr. Mie, una, mi se părea o valoare complet arbitrară. Fierberea apei este cel mai important proces alchimic, iar el alege treizeci şi trei? De ce nu o sută? De ce nu o valoare mai elegantă? Peter mi-a explicat că, pentru un mistic ca Newton, nu există număr mai elegant decât treizeci şi trei.

„Totul este dezvăluit la al treizeci şi treilea grad.” Langdon privi oala de pe foc şi apoi piramida.

— Katherine, spuse el după o clipă, piramida e lucrată din granit şi din aur. Chiar crezi că apa clocotită e suficient de fierbinte pentru a determina o transformare?

Zâmbetul de pe buzele femeii sugera că ea ştia ceva în plus faţă de el. Sigură pe sine, Katherine se duse la masă, ridică piramida din granit cu vârful de aur şi o puse în strecurătoare. Apoi, cu grijă, cufundă vasul în apa care fierbea.

— Hai să ne convingem!

În aer, deasupra Catedralei Naţionale, pilotul elicopterului cuplă modul automat de zbor la punct fix şi începu să studieze perimetrul clădirii şi împrejurimile lui. *„Nici o mişcare.”* Dispozitivul cu imagine termică nu putea pătrunde prin zidurile de piatră ale catedralei, aşa că nu avea cum să ştie ce făcea înăuntru echipa CIA, dar, dacă cineva încerca să iasă, camera cu senzor termic avea să înregistreze imediat mişcarea.

Şaizeci de secunde mai târziu, senzorul termic scoase un

---

[17] În SUA, unde se desfăşoară acţiunea romanului, temperaturile sunt exprimate în grade Fahrenheit; 33 de grade Fahrenheit echivalează cu 0,55 grade Celsius. (n. tr.)

ţiuit. Funcţionând pe acelaşi principiu ca sistemele de alarmă pentru locuinţe, detectorul identificase o diferenţă de temperatură semnificativă. De obicei, asta însemna un corp uman trecând printr-o zonă rece, dar ceea ce-i apărea lui pe monitor părea mai degrabă un nor termic, un petic de aer cald plutind peste pajişte. Pilotul găsi imediat sursa: o aerisire activă într-o laterală a Colegiului Catedralei.

„Probabil că nu-i nimic relevant”, îşi spuse el. Văzuse adesea genul ăsta de gradienţi. *„Cineva găteşte sau spală rufe.”* Însă, în momentul în care dădu să-şi îndrepte atenţia în altă parte, fu izbit de un fapt straniu. Nu existau maşini în parcare şi nici o lumină nu era aprinsă în clădire.

Pilotul studie cu atenţie preţ de câteva clipe sistemul imagistic al elicopterului, apoi îl contactă prin radio pe şeful de echipă.

— Simkins, probabil că nu e nimic, însă…

— Indicator de incandescenţă!

Langdon trebuia să recunoască: sistemul era ingenios.

— Simplă ştiinţă, conchise Katherine. Substanţe diferite ajung la incandescenţă la temperaturi diferite. Noi le numim markeri termici, iar ştiinţa le utilizează frecvent.

Langdon se uită la piramida din oală. Fuioare de abur se ridicau din apa clocotindă. Nu era tocmai optimist. Se uită la ceas, simţind cum bătăile inimii i-o luau razna: deja era 23:45.

— Crezi că, pe măsură ce se va încălzi, ceva aici va începe să lumineze?

— Nu să lumineze, Robert! Va apărea o incandescenţă. Există o mare diferenţă între ele. Incandescenţa e cauzată de căldură şi se produce la o temperatură specifică. De exemplu, atunci când călesc barele de oţel, metalurgiştii pulverizează pe ele o substanţă transparentă care ajunge la incandescenţă la o temperatură bine determinată, iar ei ştiu astfel când sunt gata barele. Gândeşte-te la unul dintre inelele acelea care-şi schimbă culoarea în funcţie de dispoziţia celui care le poartă; doar ce le pui pe deget şi

nuanţa li se schimbă, de la căldura corporală.

— Katherine, piramida asta a fost confecţionată în anii 1800! Pot să înţeleg că un meşteşugar a echipat o casetă din piatră cu balamale ascunse, dar chiar să aplice şi un strat de marker termic?!

— Perfect fezabil, replică ea, privind cu speranţă piramida din apă. Primii alchimişti foloseau mereu fosforul organic în chip de marker termic. Chinezii fabricau artificii colorate, şi chiar egiptenii…

Deodată, Katherine se întrerupse, privind ţintă apa ce bolborosea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Langdon uitându-se şi el în oală, fără a observa însă nimic.

Ea se aplecă, scrutând mai atent vasul. Pe neaşteptate, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre uşă.

— Unde te duci? răcni Langdon.

Katherine se opri lângă întrerupătorul electric şi stinse lumina. Ventilatoarele de aerisire amuţiră şi încăperea se cufundă în întuneric şi-n tăcere. Langdon se întoarse spre vasul plin cu apă şi privi prin abur piramida completată cu vârful ei. Când Katherine ajunse iarăşi lângă oală, el încremenise deja, cu gura căscată.

Aşa cum prezisese ea, o mică porţiune a vârfului metalic începuse să strălucească sub apă. Litere se conturau, devenind tot mai vizibile pe măsură ce temperatura lichidului creştea.

— Un text! şopti Katherine.

Profesorul dădu din cap în semn de încuviinţare, mut de uimire. Cuvintele se materializau chiar sub inscripţia gravată pe vârful din aur. Păreau a fi numai trei şi, cu toate că nu le putea distinge încă, Langdon se întrebă dacă ele vor dezvălui tot ce aşteptau ei. *„Piramida este o hartă reală,* le spusese Galloway, şi *indică un loc real.”*

Când cuvintele deveniră mai strălucitoare, Katherine stinse focul şi fierberea încetă. Vârful era clar vizibil acum, sub suprafaţa calmă a apei trei cuvinte luceau perfect lizibil.

CAPITOLUL 90

În lumina slabă din bucătăria colegiului, Langdon şi Katherine stăteau lângă oala cu apă, privind vârful de piramidă transformat. Pe una dintre feţele lui, un mesaj strălucea incandescent. Profesorul citi, abia venindu-i să-şi creadă ochilor. Ştia ce se spunea despre piramidă, că ar dezvălui un loc anume, o adresă concretă…. însă niciodată nu-şi închipuise că adresa ar putea fi… chiar atât de concretă.

Franklin Square Opt.

— E adresa unei străzi, şopti el, împietrit.

Katherine părea la fel de uluită.

— Habar n-am ce-i acolo. Tu ştii?

Langdon clătină din cap. Ştia că Franklin Square era una dintre zonele vechi ale oraşului Washington, însă adresa nu-i era cunoscută. Se uită din nou la vârful din aur, citind întregul text, de sus în jos.

Secretul
este ascuns în interiorul
Ordinului Franklin Square Opt.

„Există oare vreun Ordin în Franklin Square? Este acolo o clădire în care e ascunsă intrarea pe o scară în spirală?”

Dacă exista sau nu ceva îngropat acolo, profesorul n-avea habar. Important acum era faptul că reuşiseră să descifreze piramida şi dispuneau de informaţia necesară pentru a negocia eliberarea lui Peter.

„Şi chiar în ultimul moment!”

Pe cadranul ceasului său, braţele fosforescente ale lui Mickey Mouse arătau că mai aveau la dispoziţie nici zece minute.

— Sună-l! îl îndemnă Katherine, arătându-i un telefon montat pe peretele bucătăriei. Acum!

Surprins că momentul sosise atât de repede, Langdon ezită.

— Eşti sigură?

— Categoric!

— Nu-i spun nimic până ce nu ne convingem că Peter e în siguranţă.

— Sigur că nu! Îţi aminteşti numărul, da?

Profesorul încuviinţă şi se duse spre telefon. Ridică receptorul şi formă numărul de mobil al individului. Katherine veni lângă el şi îşi apropie capul de al lui, pentru a asculta şi ea. Când la celălalt capăt începu să sune, Langdon se pregăti pentru strania voce şoptită a celui care îl ademenise în Washington.

În sfârşit, legătura se făcu.

Dar nimeni nu răspunse. Nu se auzi nici o voce. Doar sunetul unei respiraţii. Langdon aştepta o vreme şi într-un final vorbi:

— Am informaţia pe care o cauţi, dar, dacă o vrei, trebuie să ni-l dai pe Peter!

— Cine e acolo? întrebă un glas de femeie. Langdon tresări.

— Robert Langdon, spuse el, din reflex. Cu cine vorbesc? Pentru o clipă, crezu că formase un număr greşit.

— *Numele dumneavoastră este Langdon?* întrebă femeia cu un accent de surpriză în voce. E cineva aici care vrea să vă vorbească.

— Poftim? Îmi cer scuze, dar cine-i acolo?

— Ofiţer Paige Montgomery, de la Preferred Security, spuse femeia, cu un glas ce părea tremurat. Poate că ne lămuriţi dumneavoastră. Acum aproximativ o oră, partenera mea a răspuns la un apel primit la Urgenţe pentru o adresă în Kalorama Heights… o posibilă luare de ostatici. Am pierdut legătura cu ea, aşa că am solicitat ajutoare şi am venit să verific proprietatea. Am găsit-o pe partenera mea moartă în curte. Proprietarul nu era acasă,

aşa că am intrat. Pe masa din hol suna un telefon celular şi…

— Sunteţi înăuntru? întrebă Langdon.

— Da, şi apelul la Urgenţe… a fost motivat, se bâlbâi femeia. Îmi pare rău dacă par confuză, însă partenera mea e moartă şi am găsit un bărbat ţinut aici împotriva voinţei lui. E într-o stare jalnică şi acum ne ocupăm de el. Întreabă de două persoane… cineva pe nume Langdon şi o femeie numită Katherine.

— E fratele meu! strigă Katherine în receptor, lipindu-şi mai bine capul de al lui Langdon. Eu am sunat la Urgenţe! El e bine?

— Păi, doamnă… Vocea femeii se frânse. E într-o stare gravă. Nu mai are mâna dreaptă şi…

— Vă rog, exclamă Katherine, vreau să vorbesc cu el!

— I se oferă îngrijiri chiar acum. Când îşi pierde cunoştinţa, când îşi revine… Dacă vă aflaţi prin zonă, ar fi bine să veniţi aici. E clar că vrea să vă vadă.

— Suntem cam la şase minute distanţă! zise Katherine.

— Atunci vă sugerez să vă grăbiţi. După un zgomot înăbuşit în fundal, femeia reluă: Îmi pare rău, se pare că e nevoie de mine. Vorbim când ajungeţi aici.

Şi legătura se întrerupse.

CAPITOLUL 91

În Colegiul Catedralei, Langdon şi Katherine urcară în viteză treptele din subsol şi o luară la fugă pe un culoar întunecat, căutând o ieşire prin partea din faţă a clădirii. Nu se mai auzea huruitul elicopterului deasupra, aşa că profesorul speră că se vor putea strecura nevăzuţi, ca să ajungă în Kalorama Heights, la Peter.

„L-au găsit! E în viaţă!”

Cu treizeci de secunde mai devreme, când închiseseră telefonul, Katherine scosese în grabă piramida şi vârful ei din oală. Apa încă se mai scurgea de pe ea când o îndesase în sacul de umăr al lui Langdon. Acum profesorul îi simţea căldura radiind prin material.

Bucuria că Peter fusese găsit alungase pentru o vreme orice gânduri la mesajul de pe vârful de piramidă: *„Franklin Square Opt”.* Vor avea timp pentru asta când vor ajunge la fratele lui Katherine.

Când făcură colţul în capul scărilor, ea se opri brusc şi arătă spre o sală de aşteptare de pe cealaltă parte a culoarului. Prin fereastra ei se vedea un elicopter negru, aşteptând tăcut pe peluză. Lângă el stătea un pilot, cu spatele spre ei şi vorbind la telefon. În apropiere se zărea un Cadillac Escalade negru, cu geamurile întunecate.

Având grijă să rămână în umbră, Langdon şi Katherine intrară în sala de aşteptare şi se furişară la fereastră, pentru a vedea dacă restul echipei de teren era în zonă. Din fericire, vasta peluză era pustie.

— Probabil că sunt în catedrală, spuse el.

— Dimpotrivă, replică o voce profundă, în spatele lor.

Langdon şi Katherine se întoarseră în acelaşi timp. În prag, doi indivizi în negru îndreptau spre ei puşti cu laser. Pe pieptul profesorului dansa un punctuleţ roşu.

— Îmi pare bine să vă revăd, domnule profesor, rosti un glas răguşit, familiar.

Cei doi agenţi se traseră în lături şi printre ei se ivi silueta micuţă a directoarei Sato, care traversă sala şi se opri în faţa lui Langdon.

— Aţi făcut în seara asta câteva alegeri extrem de proaste, îl înştiinţă ea.

— Poliţia l-a găsit pe Peter Solomon, zise profesorul cu însufleţire. E într-o stare gravă, dar va trăi. S-a terminat!

Dacă Sato era surprinsă aflând că Peter fusese găsit, n-o arătă. Ochii nu i se desprinseră de pe chipul lui Langdon în vreme ce se apropie, oprindu-se la numai o palmă distanţă de el.

— Domnule profesor, dă-mi voie să te asigur că nu s-a terminat nici pe departe. Iar dacă acum e implicată şi poliţia, înseamnă că lucrurile sunt şi mai complicate. Aşa cum ţi-am spus mai devreme, situaţia este una extrem de delicată. N-ar fi trebuit să fugi cu piramida aceea.

— Doamnă, izbucni Katherine, am nevoie să-l văd pe fratele meu! Puteţi lua piramida, însă trebuie să…

— Trebuie? întrebă Sato, răsucindu-se către ea. Doamna Solomon, presupun! După ce aţinti asupra lui Katherine o privire arzândă, se întoarse iar spre Langdon: Pune sacul pe masă!

Langdon se uită la cele două puncte laser de pe pieptul lui, apoi puse sacul pe o măsuţa joasă. Un agent se apropie precaut, trase fermoarul sacului şi îl deschise. Un vălătuc de abur se ridică în aer. Agentul îndreptă o lanternă înspre sac, se uită înăuntru câteva momente, nedumerit, după care încuviinţă către Sato.

Directoarea se apropie şi privi şi ea în sac. Piramida udă şi vârful ei luceau în lumina lanternei. Sato se lăsă pe vine şi studie de aproape vârful din aur; Langdon îşi dădu seama că ea îl văzuse până acum numai în imaginea cu raze X a sacului său.

— Inscripţia, spuse Sato. Are vreun înţeles pentru dumneavoastră? „Secretul este ascuns în interiorul Ordinului”?

— Nu sunt sigur, doamnă.

— De ce ies aburi din piramidă?

— Am cufundat-o în apă fiartă, răspunse Katherine fără nici o ezitare. Aşa am putut descifra codul. Vă vom spune totul, dar, vă rog, lăsaţi-ne să mergem să-l vedem pe fratele meu! A trecut prin…

— Aţi fiert piramida?

— Stingeţi lanterna, ceru Katherine, şi priviţi vârful. Probabil că încă se mai vede.

Agentul apăsă butonul lanternei, iar Sato îngenunche lângă măsuţă. Chiar şi de unde stătea Langdon se vedea textul care încă mai licărea slab.

— Franklin Square Opt, citi directoarea, cu uimire în glas.

— Da, doamnă. Textul a fost scris cu un lac incandescent sau ceva asemănător. Al treizeci şi treilea grad însemna de fapt…

— Dar adresa? îi reteză Sato vorba. Asta vrea de fapt individul?

— Da, replică Langdon. Crede că piramida e o hartă care îi va arăta locul unei mari comori… cheia cu care va putea elucida Misterele Antice.

Sato se uită din nou la vârful de piramidă, parcă tot nevenindu-i şi creadă.

— Spuneţi-mi, zise ea, pe un ton în care i se citea un început de teamă, l-aţi contactat deja pe individ? I-aţi dat deja adresa?

— Am încercat.

Langdon îi spuse ceea ce se întâmplase atunci când sunase pe numărul de mobil al individului. Sato ascultă, trecându-şi limba peste dinţii îngălbeniţi. Deşi părea gata să explodeze de mânie, se întoarse spre unul dintre agenţi şi-i spuse într-o şoaptă reţinută:

— Trimite-l înăuntru. E în SUV.

Agentul încuviinţă şi spuse ceva în staţia radio.

— Pe cine să trimită? întrebă Langdon.

— Pe singura persoană care mai are vreo speranţă să repare dezastrul pe care l-ai făcut!

— Ce dezastru? ripostă profesorul. Acum că Peter e în

siguranţă totul s-a…

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Sato. Nu vorbim despre Peter aici! Am tot încercat să-ţi spun la Capitoliu, domnule Langdon, dar ai preferat să acţionezi împotriva mea, decât să colaborezi cu mine! Şi acum ai provocat o nenorocire de nedescris! Când ţi-ai distrus telefonul mobil, pe care, apropo, noi îl urmăream, ai retezat orice posibilitate de comunicare cu omul ăsta. Iar adresa pe care ai descoperit-o – oricare mama naibii o fi ea –, adresa asta era unica noastră şansă de a-l prinde pe nebun! Şi aveam nevoie să faci jocul ăsta, să-i oferi adresa, ca să ştim unde Dumnezeului să-l prindem!

Înainte că Langdon să poată răspunde ceva, Sato îşi îndreptă furia şi spre Katherine.

— Iar dumneavoastră, doamnă Solomon! Dumneavoastră ştiaţi unde locuieşte smintitul ăsta?! De ce nu mi-aţi spus şi mie? Aţi trimis la casa omului un poliţist de jucărie! Nu vă daţi seama că mi-aţi distrus orice posibilitate de a-l prinde acolo? Mă bucur că fratele dumneavoastră e în siguranţă, dar daţi-mi voie să vă spun ceva: ne confruntăm în seara asta cu o criză ale cărei ramificaţii trec mult dincolo de familia dumneavoastră, şi care vor fi simţite în lumea întreagă. Omul care l-a răpit pe Peter deţine o putere enormă şi trebuie să punem mâna pe el imediat!

Când ea îşi încheie tirada, din umbra culoarului îşi făcu apariţia silueta înaltă şi elegantă a lui Warren Bellamy, care păşi în sală. Arăta zdruncinat, lovit, şifonat… de parcă ar fi trecut prin caznele iadului.

— Warren! exclamă Langdon. Eşti bine?

— Nu, replică Arhitectul. Nu chiar.

— Ai auzit? Peter e în siguranţă!

Bellamy încuviinţă, părând şocat şi confuz, ca şi cum nimic nu mai conta.

— Da, am auzit ce vorbeaţi. Mă bucur!

— Warren, ce naiba se întâmplă?

Sato interveni:

— Băieţi, puteţi face schimb de impresii mai târziu. Acum

însă, domnul Bellamy o să ia legătura cu smintitul ăla şi o să discute cu el. Aşa cum a făcut de altfel toată seara.

Langdon nu mai pricepea nimic.

— Dar Bellamy n-a discutat cu individul în seara asta! Omul ăla nici măcar nu ştie că Bellamy e implicat!

Sato se întoarse spre Arhitect şi ridică din sprâncene. Acesta oftă.

— Robert, mă tem că n-am fost tocmai sincer cu tine în seara asta.

Profesorul îl privi amuţit.

— Am crezut că fac ceea ce trebuie, continuă Bellamy, cu un aer speriat.

— Ei bine, îl întrerupse Sato, acum chiar o să faci ceea ce trebuie… şi să ne rugăm lui Dumnezeu să funcţioneze!

Ca pentru a sublinia tonul ei sinistru, ceasul de pe perete începu să bată miezul nopţii. Directoarea scoase o pungă autosigilantă conţinând ceva şi i-o aruncă lui Bellamy.

— Uite-ţi lucrurile! Telefonul tău face şi fotografii?

— Da, doamnă.

— Bine. Ridică vârful de piramidă!

Mesajul pe care Mal'akh tocmai îl primise era de la omul lui de legătură – Warren Bellamy, masonul pe care îl trimisese mai devreme la Capitoliu pentru a-l asista pe Robert Langdon. Precum profesorul, Arhitectul îşi dorea să îl recapete pe Peter, în viaţă, şi îi dăduse asigurări că-l va ajuta pe Langdon să obţină şi să descifreze piramida. Toată seara Mal'akh primise de la el mesaje electronice cu noi veşti, redirecţionate în mod automat spre mobilul lui.

„Ăsta ar trebui să fie interesant”, îşi spuse el, deschizând mesajul.

De la: Warren Bellamy

m-am despărţit de Langdon
dar am în fine informaţia solicitată
dovada ataşată.

sună pentru partea lipsă.
vezi un fişier ataşat (jpeg)

„Sună pentru partea lipsă?” se miră Mal’akh, deschizând fişierul ataşat.

Era o fotografie.

Când o văzu, icni surprins, iar inima începu să-i bată mai cu putere. Avea în faţă un prim-plan al unei mici piramide aurii. *„Legendarul vârf de piramidă!”* Inscripţia ornată de pe una dintre feţe transmitea un mesaj promiţător: „Secretul este ascuns în interiorul Ordinului”.

Sub text văzu ceva care-l înmărmuri. Vârful părea a străluci în acel loc. Incredul, rămase cu privirea ţintă la cuvintele vag luminoase, dându-şi seama că legenda era literalmente adevărată: *„Piramida masonică se transformă pentru a-şi dezvălui secretele în faţa celor merituoşi”.*

Cum anume se produsese această transformare magică, Mal’akh habar n-avea, însă nici nu-i păsa. Textul luminos trimitea limpede la o adresă concretă în Washington, exact aşa cum spuneau profeţiile. Franklin Square. Din păcate, fotografia vârfului de piramidă includea şi arătătorul lui Bellamy, plasat strategic astfel încât să acopere o parte esenţială a informaţiei.

The
secret hides
within the Order
Franklin Square

Secretul este ascuns în interiorul Ordinului Franklin Square.

„Sună pentru partea lipsă.” Acum înţelegea ce voise Bellamy să spună.

Arhitectul Capitoliului se arătase cooperant întreaga seară, însă acum alesese să facă un joc foarte periculos.

CAPITOLUL 92

Sub privirile atente ale mai multor agenţi CIA înarmaţi, Langdon, Katherine şi Bellamy şedeau alături de Sato în sala de aşteptare a Colegiului Catedralei. Pe măsuţa de lângă ei, sacul de umăr al profesorului era tot deschis, din el zărindu-se vârful de piramidă. Cuvintele „Franklin Square Opt” dispăruseră, ca şi când nici n-ar fi existat vreodată.

Katherine o rugase pe Sato s-o lase să se ducă la fratele ei, dar directoarea se limitase să clatine din cap, în semn de refuz, fără a-şi lua privirea de la telefonul lui Bellamy. Mobilul se afla pe masă şi nu sunase încă.

„De ce nu mi-a spus Warren adevărul?” se întrebă Langdon. Se părea că Arhitectul păstrase întreaga seară legătura cu răpitorul lui Peter, asigurându-l că profesorul înregistra progrese în descifrarea piramidei. Fusese de fapt un bluff, o încercare de a mai câştiga ceva timp pentru Peter. În realitate, Bellamy făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să-i oprească pe toţi cei care ameninţau să dezvăluie secretele piramidei. Acum însă, Arhitectul dădea impresia că schimbase tabăra. El şi Sato erau gata să pună în pericol secretele piramidei în speranţa de a-l prinde pe individ.

— Luaţi-vă mâinile de pe mine! se auzi o voce de vârstnic pe culoar. Sunt orb, nu neputincios! Ştiu să mă descurc în Colegiu!

Vicarul Galloway încă mai protesta energic atunci când un agent CIA îl împinse uşurel în sala de aşteptare, silindu-l să se aşeze pe unul dintre scaune.

— Cine-i aici? întrebă el, privind drept înainte cu ochii săi goi. Mi se pare că sunteţi mai mulţi. De câţi e nevoie ca să imobilizaţi un bătrân?

— Suntem şapte, răspunse Sato. Inclusiv Robert Langdon, Katherine Solomon şi confratele dumneavoastră întru masonerie, Warren Bellamy.

Galloway se prăbuşi în scaun, pierindu-i toată

îmbăţoşarea.

— Suntem bine, îl asigură Langdon. Şi tocmai am aflat că Peter e în siguranţă. E rănit, dar a fost găsit de poliţie.

— Slavă Domnului, exclamă bătrânul. Şi…

Un bâzâit sonor răsună pe neaşteptate, făcându-i pe toţi să tresară. Era telefonul lui Bellamy, care vibra pe măsuţă. În sală se aşternu pentru o clipă tăcerea.

— Bun, domnule Bellamy, spuse Sato în cele din urmă. Ai grijă ce faci. Ştii ce e-n joc.

Arhitectul răsuflă adânc, apoi se aplecă spre măsuţă şi apăsă tasta difuzorului, pentru a prelua apelul.

— Bellamy sunt, spuse el cu putere, vorbind în direcţia telefonului. Vocea care se auzi în difuzor era o şoaptă eterică, familiară deja. Părea a vorbi de la un dispozitiv mâini-libere, dintr-o maşina în mers.

— A trecut de miezul nopţii, domnule Bellamy! Tocmai mă pregăteam să pun capăt suferinţelor lui Peter.

În sală domnea aceeaşi tăcere încordată.

— Lasă-mă să vorbesc cu el!

— Imposibil, replică individul. Suntem pe drum. Iar el e legat, în portbagaj.

Langdon şi Katherine schimbară o privire şi începură, amândoi, să clatine din cap, privind spre toţi ceilalţi. *„Este un bluff! Peter nu mai e în mâinile lui!”*

Sato îi făcu semn lui Bellamy să continue.

— Vreau o dovadă că Peter e în viaţă, spuse acesta spre microfonul telefonului. Nu-ţi dau restul…

— Maestrul tău Adorator are nevoie de un medic. Nu mai pierde vremea cu negocieri. Spune-mi numărul străzii din Franklin Square şi ţi-l aduc pe Peter acolo.

— Ţi-am zis, vreau…

— Acum! explodă celălalt. Sau trag imediat pe dreapta şi Peter moare în clipa asta!

— Ba tu să mă asculţi, se răsti Bellamy. Dacă vrei şi restul adresei, o să joci după regulile mele! Ne întâlnim în Franklin Square. După ce mi-l dai pe Peter în viaţă, îţi spun numărul clădirii.

— De unde ştiu că n-o să aduci autorităţile?

— Fiindcă nu risc să te trag pe sfoară. Viaţa lui Peter nu e singurul tău atu. Ştiu ce e de fapt în joc în noaptea asta.

— Îţi dai seama, sper, că, dacă o să am chiar şi cea mai vagă impresie că mai e şi altcineva decât tine în Franklin Square, o să trec mai departe şi nu vei mai găsi nici urmă din Peter Solomon. Şi, desigur... asta o să fie cea mai neînsemnată dintre grijile tale.

— Voi veni singur, replică Bellamy sumbru. Şi când o să mi-l dai pe Peter, vei primi tot ce vrei.

— În centrul pieţii. Am nevoie de cel puţin douăzeci de minute ca să ajung acolo. Îţi sugerez să mă aştepţi cât va fi nevoie.

Legătura se întrerupse.

În aceeaşi clipă, sala reveni la viaţă. Sato începu să împartă ordine. Câţiva agenţi îşi înşfăcară staţiile radio şi se îndreptară spre uşă.

— Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă!

În haosul stârnit, Langdon se întoarse spre Bellamy, sperând într-o explicaţie, dar Arhitectul era deja condus în grabă spre ieşire.

— Vreau să-l văd pe fratele meu! strigă Katherine. Trebuie să ne lăsaţi să plecăm!

Sato se apropie de ea.

— Ba nu trebuie să fac nimic, doamnă Solomon! E clar?

Katherine rămase locului, privind cu disperare în ochii mijiţi ai directoarei.

— Doamnă Solomon, principala mea prioritate este să-l prind pe individul ăla în Franklin Square, iar dumneavoastră veţi sta aici împreună cu unul dintre oamenii mei, până ce voi reuşi s-o fac. Atunci, şi numai atunci, ne vom ocupa şi de fratele dumneavoastră.

— Dar nu înţelegeţi! Eu ştiu exact unde locuieşte el! E la numai cinci minute de aici, pe Kalorama Heights, şi veţi găsi acolo dovezi utile! În plus, aţi spus că nu vreţi să se afle despre afacerea asta. Cine ştie ce va începe Peter să le spună autorităţilor, odată ce starea lui se va stabiliza?!

Sato îşi ţuguie buzele, înţelegând probabil punctul de vedere al lui Katherine. Afară, rotorul elicopterului intră în funcţiune. Directoarea se încruntă şi se întoarse spre unul dintre agenţi.

— Hartmann, tu ia Cadillacul! Du-i pe doamna Solomon şi pe domnul Langdon în Kalorama Heights. Peter Solomon nu trebuie să discute cu nimeni. M-ai înţeles?

— Da, doamnă.

— Sună-mă când ajungeţi acolo. Spune-mi ce aţi găsit. Şi nu-i scăpa din ochi pe ăştia doi.

Agentul încuviinţă scurt din cap, scoase din buzunar cheile maşinii şi se îndreptă spre uşă. Katherine se luă imediat după el. Sato se răsuci spre Langdon.

— Ne vedem în scurt timp, domnule profesor! Ştiu că mă socoţi duşmanul, dar te asigur că nu-i aşa. Du-te neîntârziat la Peter. N-am terminat încă.

Într-o parte a sălii, vicarul Galloway şedea tăcut la măsuţă. Mâinile lui găsiseră piramida din piatră, aflată încă în sacul deschis al lui Langdon. Bătrânul îşi plimbă degetele pe suprafaţa caldă a piramidei.

— Părinte, îl strigă Langdon, vii cu noi la Peter?

— V-aş încetini, răspunse Galloway, luându-şi palmele de pe piramidă şi închizând sacul în jurul ei. Rămân aici spre a mă ruga pentru însănătoşirea lui. Putem vorbi mai târziu. Dar, când îi veţi arăta lui Peter piramida, vreţi să-i spuneţi ceva din partea mea?

Profesorul îşi puse sacul pe umăr.

— Desigur!

— Spuneţi-i următoarele. Vicarul îşi drese glasul şi continuă: Piramida masonică şi-a păstrat întotdeauna secretul... sinceră.

— Nu înţeleg.

Bătrânul îi făcu fugar cu ochiul.

— Dumneavoastră spuneţi-i asta. Va înţelege el.

Perplex, Langdon ieşi din sală. Katherine era deja aşezată pe scaunul din faţă al SUV-ului, dând indicaţii agentului. Profesorul se urcă în spate şi abia avu timp să închidă

portiera înainte ca maşina să demareze furibund spre nord, spre Kalorama Heights.

CAPITOLUL 93

Franklin Square este situată în partea de nord-vest a zonei centrale a Washingtonului, mărginită de K. Street şi de Thirteenth Street. Aici se află numeroase clădiri istorice, printre care şi Franklin School, de unde Alexander Graham Bell a trimis, în 1880, primul mesaj sonor în eter.

La mare înălţime deasupra pieţei, un elicopter UH-60 se apropia în viteză dinspre vest, după ce străbătuse în numai câteva minute distanţa de la Catedrala Naţională. *„Avem suficient timp”,* îşi spuse Sato, privind în jos, spre piaţă. Ştia cât de important era ca oamenii ei să se poată aşeza în dispozitiv neobservaţi, înainte de sosirea ţintei. *„A spus că va avea nevoie de cel puţin douăzeci de minute pentru a ajunge aici.”*

La comanda ei, pilotul făcu o „aterizare momentană” pe acoperişul celei mai înalte construcţii din zonă – cea cu adresa Franklin Square nr. 1 –, o prestigioasă clădire de birouri cu două spirale de aur în vârf. Manevra era ilegală, fireşte, dar elicopterul zăbovi acolo doar câteva secunde şi tălpicile sale abia dacă atinseră acoperişul. Îndată ce toată lumea coborî, pilotul îşi ridică iar aparatul şi se îndreptă spre est, unde avea să urce la o „altitudine tăcută”, oferind sprijin invizibil echipei de la sol.

Sato aşteptă până ce oamenii ei îşi strânseră lucrurile şi-l pregătiră pe Bellamy pentru misiune. Arhitectul părea şi acum şocat, după ce văzuse fişierul din laptopul directoarei. *„După cum spuneam... e o chestiune de securitate naţională.”* Bellamy înţelesese rapid la ce se referise Sato şi acum era pe deplin cooperant.

— Totul e gata, doamnă, spuse agentul Simkins.

La comanda ei, agenţii îl conduseră pe Bellamy în partea cealaltă a acoperişului şi dispărură împreună cu el pe casa scării, îndreptându-se spre parter pentru a-şi ocupa poziţiile.

Sato se duse până la marginea acoperişului şi privi în jos. Parcul înverzit, dreptunghiular, de dedesubt acoperea întreg spaţiul dintre două străzi. *„Asigură o bună acoperire.”* Echipa ei înţelesese pe deplin necesitatea de a face o interceptare neobservată. Dacă ţinta lor sesiza o prezenţă în împrejurimi şi hotăra să nu oprească… Sato nici nu voia să se gândească la o asemenea eventualitate.

Aici, sus, vântul bătea în rafale reci. Sato îşi strânse braţele în jurul trupului şi-şi înfipse bine picioarele în pardoseală, pentru a nu fi împinsă dincolo de margine. Văzută de la acea înălţime, Franklin Square părea mai mică decât şi-o amintea ea, cu mai puţine clădiri. Se întrebă care dintre ele se găsea la numărul opt. Respectiva informaţie i-o solicitase analistei ei, Nola, de la care aştepta un telefon din clipă în clipă.

Bellamy şi agenţii îşi făcură apariţia jos, semănând cu nişte furnici ce se împrăştiau în întunericul parcului. Simkins îl poziţiona pe Arhitect într-un luminiş, aproape de centrul parcului pustiu, apoi el şi oamenii lui se topiră printre copaci. În câteva secunde, Bellamy rămase singur, păşind de colo-colo şi tremurând în lumina unui bec stradal.

Sato nu simţea nici un dram de compasiune pentru el.

Îşi aprinse o ţigară şi trase un fum lung, savurând căldura care îi pătrunse în plămâni. Mulţumită că jos totul era în regulă, se retrase dinspre margine, aşteptând cele două apeluri telefonice – unul de la Nola şi celălalt de la agentul Hartmann, pe care îl trimisese în Kalorama Heights.

CAPITOLUL 94

„Mai încet!” Langdon se prinse de banchetă în vreme ce SUV-ul lua nebuneşte o curbă, ameninţând să rămână doar pe două roţi. Agentul CIA Hartmann ori era foarte dornic să-şi etaleze talentele de şofer în faţa lui Katherine, ori primise ordine să ajungă la Peter Solomon înainte ca acesta să-şi revină suficient pentru a dezvălui ceva în faţa autorităţilor locale.

Jocul de-a *„calc-o chiar dacă e roşu”* pe Embassy Row fusese suficient de stresant în sine, însă acum goneau de-a dreptul pe drumul plin de curbe din Kalorama Heights. Katherine îi strigă din mers pe unde s-o ia, dat fiind că fusese acasă la individ în după-amiaza aceea.

La fiecare cot al străzii, sacul de piele de la picioarele lui Langdon se clătina înainte şi înapoi şi profesorul auzea de fiecare dată zornăitul vârfului din aur, care căzuse mai mult ca sigur de pe piramidă şi aluneca ba încolo, ba încoace, pe fundul sacului. Temându-se să nu fie vătămat în vreun fel, Langdon pipăi înăuntru până ce-l găsi. Era cald încă, dar textul luminos pălise şi dispăruse acum, vizibilă fiind doar inscripţia iniţială:

„Secretul este ascuns în interiorul Ordinului.”

Se pregătea să pună vârful într-un buzunar lateral al sacului, când îşi dădu seama că suprafaţa lui lustruită era acoperită de mici firimituri de... ceva. Nedumerit, încerca să le şteargă, dar erau lipite şi se simţeau tari la atingere... ca plasticul. *„Ce naiba?”* Uitându-se, văzu că şi suprafaţa piramidei era plină de mici puncte albe. Culese un astfel de punct cu unghiile şi-l frecă între degete.

— Ceară? bâigui el.

Katherine se răsuci şi privi spre el, peste umăr.

— Poftim?

— Sunt fragmente de ceară peste tot, pe piramidă şi pe vârful ei. Nu pricep de unde ar putea proveni!

— De la ceva din sacul tău, poate?

— Nu cred.

Când maşina coti după un alt colţ, Katherine arătă prin parbriz şi se întoarse spre agentul Hartmann.

— Asta e! Am ajuns!

Langdon ridică privirea şi zări luminile rotitoare ale unei maşini de intervenţie parcate pe o alee în faţă. Poarta era deschisă şi SUV-ul intră în viteză.

Casa reprezenta un veritabil conac spectaculos. Înăuntru, toate luminile erau aprinse, uşa de la intrare fiind larg deschisă. Vreo şase vehicule erau oprite alandala pe alee şi pe peluză, probabil sosite în grabă şi ele. Unele aveau încă motoarele în funcţiune şi farurile aprinse, majoritatea îndreptate spre casă; o maşină era aşezată însă oblic şi luminile ei îi orbiră.

Agentul Hartmann frână şi opri pe peluză, lângă un sedan alb pe care scria cu litere colorate „**PREFERRED SECURITY**". Din cauza luminilor rotitoare şi a farurilor aprinse, abia îl văzuseră.

Katherine sări din maşina şi o luă la fugă spre casă. Langdon îşi puse sacul pe umăr fără a mai zăbovi să-i încheie fermoarul şi porni cu paşi repezi pe urmele ei, peste peluză, spre uşa deschisă a casei. Dinăuntru se auzeau voci. În spate răsună un piuit, când agentul Hartmann încuie maşina, venind apoi după ei.

Katherine urcă în viteză treptele şi intră în casă. Langdon trecu pragul în spatele ei şi văzu că ea traversase deja holul, îndreptându-se spre locul din care se auzeau vocile. Mai departe, în capătul holului, se vedea o masă la care stătea o femeie în uniformă de agent de pază, aşezată cu spatele spre ei.

— Doamnă ofiţer! strigă Katherine din fugă. Unde e Peter Solomon?

Langdon se grăbi s-o ajungă din urmă, când o mişcare neaşteptată îi atrase atenţia. În stânga, prin fereastra salonului, văzu cum poarta de la intrarea în curte se închidea. *„Ciudat!"* Şi atunci zări altceva... un lucru pe care

atunci când intraseră, orbiţi de faruri şi de luminile rotitoare ale maşinii de intervenţie, nu-l remarcaseră. Cele şase maşini parcate la întâmplare nu semănau deloc a vehicule de poliţie şi de urgenţă, aşa cum îşi închipuise el că sunt.

„Un Mercedes?… Un Hummer?… Un Tesla Roadster?!” În clipa aceea profesorul îşi dădu seama că vocile care se auzeau în casă proveneau de fapt de la un televizor deschis în salon.

Răsucindu-se cu încetinitorul parcă, Langdon strigă în lungul holului:

— Katherine, stai!

În aceeaşi frântură de secundă, văzu însă că ea nu mai alerga. Zbura.

CAPITOLUL 95

Katherine Solomon ştia că era în cădere… dar nu înţelegea de ce.

Alergă de-a lungul holului spre femeia în uniformă din salon, când deodată picioarele i se prinseseră într-un obstacol invizibil şi trupul i se prăvălise înainte, proiectat în aer.

Iar acum revenea pe sol… sau mai bine zis pe o podea dură de lemn.

Katherine se prăbuşi pe burtă şi aerul îi ieşi violent din plămâni. Deasupra ei, un cuier-pom se înclină şi căzu, ratând-o de puţin. Chinuindu-se să-şi recapete răsuflarea, ridică ochii, neînţelegând de ce femeia în uniformă nu se mişca de pe scaun. Mai ciudat încă, observă că de piciorul cuierului-pom părea să fie prins un fir metalic ce traversa holul.

„Pentru ce ar lega cineva…?”

— Katherine!

Era vocea lui Langdon, însă, când se rostogoli pe o parte ca să se uite la el, simţi că îi îngheaţă sângele în vene. Încerca să strige *„Robert! În spatele tău!”,* dar respiraţia îi era încă tăiată. Amuţită, nu izbuti decât să vadă, ca într-o terifiantă filmare cu încetinitorul, cum Langdon alerga pe hol spre ea, fără a avea habar că, în spatele lui, agentul Hartmann se împleticea peste prag, ţinându-se cu mâna de gât. Sângele începu să-i curgă printre degete atunci când dădu peste mânerul unei şurubelniţe ce-i fusese înfiptă prin ceafă.

Agentul se prăbuşi la podea şi în spatele lui se ivi, perfect vizibil acum, atacatorul.

„Dumnezeule… nu!”

Complet gol, cu excepţia unei pânze înfăşurate în jurul şoldurilor, bărbatul masiv stătuse probabil ascuns în hol. Trupul lui musculos era acoperit din cap până-n picioare de

tatuaje stranii. Uşa de la intrare fusese împinsă, apropiindu-se de canat, iar individul se repezi pe urmele lui Langdon.

Agentul Hartmann căzu în clipa în care uşa se închise cu zgomot. Surprins, Langdon se întoarse, dar bărbatul tatuat era deja lângă el, înfigându-i ceva în spate. Se auzi un şuierat electric însoţit de o izbucnire de lumină şi Katherine îl văzu pe Langdon înţepenind. Cu ochii larg deschişi, profesorul se înclină în faţă şi se prăbuşi inert. Căzu peste sacul de piele, din care piramida se rostogoli pe podea.

Fără a-i arunca victimei sale măcar o privire, tatuatul păşi peste trupul căzut şi se îndreptă spre Katherine. Ea se târa deja spre salon, de-a-ndăratelea, lovindu-se de un scaun. Femeia de la serviciul de pază, aşezată pe acel scaun, se clătină şi se prăvăli grămadă lângă ea. Ochii lipsiţi de viaţă aveau o privire îngrozită. În gură îi fusese îndesată o cârpă.

Bărbatul masiv o ajunse înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze şi o prinse de umeri cu o forţa inimaginabilă. Faţa lui, neacoperită acum de farduri, era înspăimântătoare. Muşchii i se încordară şi Katherine se simţi întoarsă cu faţa în jos, ca o păpuşă din cârpe. Un genunchi greu i se înfipse în şale şi, pentru o clipă, crezu că spinarea i se va frânge. Individul îi prinse braţele şi i le trase în spate.

Cu capul pe o parte şi având obrazul lipit de covor, Katherine îl văzu pe Langdon; trupul lui tresălta, cu faţa întoarsă în partea cealaltă. Dincolo de el, agentul Hartmann zăcea nemişcat pe podea.

Ceva metalic şi rece îi prinse încheieturile şi Katherine îşi dădu seama că era legată cu sârmă. Se zbătu, încercând să se elibereze, dar o durere ascuţită îi străpunse mâinile.

— Dacă te mişti, sârma te taie, îi spuse atacatorul, sfârşind cu încheieturile şi trecând apoi să-i lege gleznele cu o eficacitate înspăimântătoare.

Katherine dădu din picioare, încercând să-l lovească, dar el îi înfipse un pumn zdravăn în coapsa dreaptă, schilodind-o temporar. În numai câteva secunde, gleznele îi erau

legate.

— Robert! izbuti ea să strige.

Langdon gemea pe podeaua din hol. Zăcea ghemuit pe sacul de piele, cu piramida rostogolită pe o parte, lângă capul lui. Katherine îşi dădu seama că aceasta era unica lor speranţă.

— Am descifrat piramida! strigă femeia către individul tatuat. Îţi spun eu tot ce vrei!

— Da, o să-mi spui.

Şi cu aceste cuvinte, bărbatul smulse cârpa dintre buzele femeii moarte şi o îndesa în gura ei. Avea gust de leş.

Robert Langdon avea senzaţia că trupul nu-i mai aparţinea. Zăcea nemişcat şi amorţit, cu obrazul lipit de podeaua din lemn. Auzise destule despre dispozitivele cu electroşocuri ca să ştie că îşi paralizau victimele supraîncărcându-le temporar sistemul nervos. Acţiunea lor, numită disrupţie electromusculară, semăna cu cea a unui fulger. Durerea incredibilă îi pătrundea parcă în fiecare celulă a corpului. Iar acum, în ciuda lucidităţii şi a concentrării mentale, muşchii lui refuzau să asculte comenzile trimise de creier.

„Ridică-te!”

Cu faţa în jos pe podea, Langdon respira superficial, cu icnete scurte, chinuindu-se să tragă aer în piept. Încă nu-l zărise pe cel care îl atacase, dar îl vedea pe agentul Hartmann zăcând într-o baltă de sânge. O auzise pe Katherine zbătându-se şi vorbind, însă cu câteva secunde în urmă vocea ei devenise înfundată, ca şi când individul îi îndesase ceva în gură.

„Ridică-te, Robert! Trebuie s-o ajuţi!”

Picioarele îl furnicau acum – semn dureros că simţirea îi revenea –, dar încă refuzau să coopereze. *„Mişcaţi-vă!”* Braţele îi zvâcneau şi începea să-şi simtă de asemenea faţa şi gâtul. Cu mare efort, reuşi să-şi întoarcă privirea, trăgându-şi obrazul pe lemnul aspru al podelei şi răsucindu-şi cu greu capul pentru a se uita în salon.

Dar ceva îi stătea în calea privirii: piramida din piatră,

care se rostogolise din sac şi zăcea acum pe o parte, cu baza la numai câţiva centimetri de fruntea lui. Pentru o clipă, nu înţelese la ce se uita. Pătratul din faţa lui era în mod limpede fundul piramidei, însă arăta altfel decât înainte. Diferit. Foarte diferit. Era tot pătrat şi tot din piatră… dar suprafaţa lui nu mai era netedă. Baza piramidei era acoperită cu nişte semne gravate. *„Cum e posibil?”* Se holbă la ea câteva secunde, întrebându-se dacă nu cumva avea halucinaţii. *„M-am uitat la baza piramidei ăsteia de zece ori… şi nu era nimic gravat pe ea!”*

În aceeaşi clipă înţelese de ce.

Reflexul respirator i se restabili şi Langdon trase cu un icnet puternic aer în piept, dându-şi seama că piramida masonică mai avea secrete nedezvăluite. *„Am fost martorul unei alte transformări.”*

Într-o frântură de secundă, realiză care era de fapt semnificaţia ultimei rugăminţi a lui Galloway. *„Spuneţi-i următoarele: Piramida masonică şi-a păstrat întotdeauna secretul… sinceră.”* Cuvintele i se păruseră bizare atunci, dar acum înţelegea că vicarul îi transmisese astfel lui Peter un cod. Ca o ironie a sorţii, codul respectiv constituise o parte a intrigii într-un roman mediocru pe care profesorul îl citise cu câţiva ani în urmă.

Sinceră.

Încă de pe vremea lui Michelangelo, sculptorii obişnuiau să ascundă micile defecte ale lucrărilor turnând ceară topită în fisuri şi apoi presărând deasupra praf de piatră. Metoda era considerată un truc nepermis şi, de aceea, orice sculptură „fără ceară” – în latină *sine cera* – era considerată o operă de artă „sinceră”. Iar expresia prinsese. Chiar şi astăzi ne semnăm scrisorile „cu sinceritate”, ca o mărturie că am scris „fără ceară” şi că spusele noastre sunt adevărate.

Însemnele gravate pe baza piramidei fuseseră disimulate prin aceeaşi metodă. Când Katherine respectase îndrumările de pe vârful din aur şi fiersese piramida, ceara se topise, dezvăluind inscripţia de pe bază. În sala de

aşteptare de la Colegiu, vicarul îşi trecuse palmele peste ea, simţind probabil caracterele gravate.

Pentru o clipă, Langdon uită de pericolul în care se aflau el şi Katherine, privind fix incredibilul şir de simboluri gravate pe partea de jos a piramidei. Habar nu avea ce însemnau... sau ce urmau să dezvăluie, însă un lucru era cert: *„Piramida masonică mai are şi alte secrete ascunse. Franklin Square Opt nu este răspunsul final”.*

Dacă motivul îl reprezenta valul de adrenalină stârnit de această revelaţie sau cele câteva secunde în plus în care stătuse nemişcat pe podeaua de lemn, Langdon nu ştia, însă simţea cum îşi recapătă controlul asupra propriului trup.

Înăbuşindu-şi durerea, ridică un braţ şi împinse într-o parte sacul de piele care îi bloca vederea spre salon. Cu oroare, o văzu pe Katherine legată şi cu o cârpă îndesată în gură. Îşi încordă muşchii, dând să se ridice în genunchi, dar o secundă mai târziu încremeni, uluit. În uşa salonului, umplând întregul ei cadru, se ivise o formă omenească aşa cum nu mai văzuse vreodată.

„Pentru numele lui Dumnezeu, ce...?”

Se rostogoli pe o parte şi împinse în picioare, încercând să se tragă înapoi, dar uriaşul tatuat îl înşfăcă, îl întoarse pe spate şi încălecă pe el, aşezându-şi genunchii pe bicepşii lui şi ţintuindu-i braţele la podea. Pe piept avea tatuat un phoenix bicefal. Gâtul, faţa şi capul ras îi erau acoperite de o năucitoare varietate de simboluri complexe care – Langdon ştia acest lucru – erau utilizate în ritualurile de magie neagră.

Înainte să mai poată gândi însă ceva, bărbatul îi prinse capul între palme, i-l ridică de pe podea şi, cu o forţa incredibilă, i-l izbi de lemnul tare.

Totul se întunecă în faţa lui.

CAPITOLUL 96

Mal'akh se ridică în picioare şi privi carnajul din jur. Casa arăta ca un câmp de bătălie. Langdon zăcea inconştient la picioarele lui. Katherine era legată şi cu căluş în gură, pe podeaua salonului. Cadavrul femeii în uniformă era ghemuit alături, căzut de pe scaunul în care îl proptise. În speranţa că-i va fi cruţată viaţa, femeia făcuse tot ce-i ceruse el. Cu cuţitul la gât, răspunsese la mobilul lui şi rostise minciuna prin care Langdon şi Katherine fuseseră ademeniţi aici. *„De fapt, ea n-avea nici un partener, iar Peter Solomon nu era deloc în siguranţă."* Imediat ce femeia îşi spusese replicile, Mal'akh o strânsese de gât.

Pentru a desăvârşi iluzia că proprietarul nu era acasă, îi telefonase lui Bellamy folosind dispozitivul mâini-libere pe care-l avea într-una dintre maşini. *„Sunt pe drum",* le spusese Arhitectului şi celorlalţi care îl mai ascultau. *„Peter e în portbagaj."* În realitate, îşi condusese maşina doar între garaj şi curtea din faţă, unde lăsase parcate în neorânduială câteva dintre celelalte automobile ale sale, cu farurile aprinse şi cu motoarele în funcţiune.

Iar înşelătoria funcţionase perfect.

Sau pe aproape.

Singurul detaliu neplăcut îl reprezenta cadavrul însângerat din hol, cu o şurubelniţă ieşindu-i din gât. Mal'akh îi cercetase uniforma neagră şi chicotise amuzat atunci când găsise staţia radio de ultimă generaţie şi telefonul mobil cu sigla CIA. *„Se pare că şi ei sunt conştienţi de puterea mea."*

Scosese bateriile din telefon şi zdrobise ambele dispozitive cu un opritor de uşă masiv, din bronz.

Ştia că trebuia să se mişte rapid acum, mai ales dacă şi CIA era implicată. Se înapoie în hol. Langdon era inert şi aşa avea să rămână o vreme. Privirea i se îndreptă, avidă, spre piramida din piatră aflată pe podea lângă sacul

profesorului. Gâfâia, iar inima îi bătea cu putere.

„Ani întregi am aşteptat…”

Mâinile îi tremurau când se aplecă şi ridică piramida masonică. Îşi trecu degetele peste cuvintele gravate, cutremurat de făgăduiala pe care o purtau în ele. Înainte de a se lăsa prea absorbit, o puse înapoi în sacul lui Langdon, alături de vârful ei, şi trase fermoarul.

„O voi asambla în curând… într-un loc mult mai sigur.”

Îşi puse sacul pe umăr şi încercă să-l ridice pe profesor de la podea, însă constată că era mult mai greu decât îşi închipuise. Aşa că îl apucă de subsuori şi începu să-l târască pe jos. *„N-o să-i placă unde o să se trezească.”*

În bucătărie, televizorul încă funcţiona. Sunetul lui făcuse parte din plan, şi deocamdată nu apucase să-l închidă. Pe ecran, un teleevanghelizator rostea, alături de credincioşii lui, Tatăl Nostru. Mal'akh se întrebă pentru o clipă dacă măcar unul dintre participanţii parcă hipnotizaţi avea habar care erau adevăratele origini ale rugăciunii.

— … precum în cer, aşa şi pe pământ… intonă grupul. *„Da,* îşi spuse Mal'akh. *La fel ca sus, aşa şi jos.”*

— … şi nu ne duce pe noi în ispită…

„Ajută-ne să ne stăpânim slăbiciunea cărnii.”

— … şi ne izbăveşte de cel rău… se rugau cu toţii.

Mal'akh zâmbi. *„Asta va fi cam greu. Întunericul se întinde.”* Totuşi, trebuia să aprecieze măcar faptul că încercau. Cei care se mai adresau încă forţelor invizibile şi le solicitau ajutorul constituiau o specie pe cale de dispariţie în lumea modernă.

Mal'akh continuă să-l târască pe Langdon prin salon, când credincioşii încheiară:

— Amin!

„Amon, îi corectă el. *Egiptul este leagănul religiei voastre.”* Zeul Amon fusese prototipul lui Zeus… al lui Jupiter şi al tuturor chipurilor atribuite după aceea lui Dumnezeu. Chiar şi astăzi, în toate religiile lumii era invocată o variantă sau alta a numelui său. Amin! Amen! Aum!

Teleevanghelizatorul începuse să citeze versete din Biblie, descriind ierarhiile de îngeri, demoni şi spirite care domneau în cer şi în iad.

— Protejaţi-vă sufletele de forţele răului! îi avertiză el pe credincioşi. Înălţaţi-vă inimile în rugăciune! Dumnezeu şi îngerii Lui vă vor auzi!

„Are dreptate, spuse Mal’akh în sinea sa. *Dar vă vor auzi şi demonii.”*

Cu mult timp în urmă, învăţase că, printr-o utilizare corectă a Artei, practicantul putea deschide un portal către lumea spirituală. Forţele invizibile care existau acolo erau de diverse tipuri – la fel ca oamenii, de altfel –, şi bune, şi rele. Forţele Luminii tămăduiau, protejau şi căutau să instaureze ordinea în univers. Cele ale Întunericului acţionau invers, aducând distrugere şi haos.

Dacă erau corect invocate, forţele invizibile puteau fi convinse să transpună în fapt voia practicantului… conferindu-i astfel o putere aparent supranaturală. În schimbul acestui ajutor, ele cereau ofrande – rugăciuni şi imnuri de slavă pentru forţele Luminii… şi jertfe de sânge pentru cele ale Întunericului.

„Cu cât sacrificiul este mai mare, cu atât mai consistentă e puterea transferată.” Mal’akh îşi începuse practica folosind sângele unor animale banale. Cu timpul însă, trecuse la jertfe mai îndrăzneţe. *„Iar în seara asta, voi face pasul ultim.”*

— Fiţi vigilenţi! strigă predicatorul la televizor, prevestind apropierea Apocalipsei. Bătălia supremă pentru sufletele muritorilor va începe curând!

„Într-adevăr, îşi spuse Mal’akh. *Iar eu voi deveni cel mai înflăcărat războinic al ei.”*

Bătălia începuse, desigur, cu mult, foarte mult timp în urmă. În anticul Egipt, cei care desăvârşiseră Arta deveniseră marii Adepţi din istorie, ridicându-se deasupra maselor, ca adevăraţi adoratori ai Luminii. Fuseseră aidoma unor zei pe Pământ. Construiseră mari temple, către care neofiţii veneau din toate colţurile lumii pentru a fi iniţiaţi în

tainele înţelepciunii. Acolo luase fiinţă un tip aparte de oameni. Pentru o scurtă perioadă, omenirea părea hotărâtă să-şi transceandă învelişul pământesc.

„Epoca de aur a Misterelor Antice.”

Fiinţă carnală însă, omul era predispus la păcatele urii, înfumurării, lăcomiei şi nerăbdării. Cu timpul, unii au corupt Arta, pervertind-o şi abuzând de ea pentru propriul câştig. Şi au început să folosească această versiune pervertită pentru a invoca forţele Întunericului. Astfel a evoluat o altă Artă… cu o influenţă mai puternică, mai rapidă şi mai ademenitoare.

„Aşa este şi Arta mea. Aşa e marea mea Lucrare.”

Adepţii iluminaţi şi confreriile lor ezoterice fuseseră martori ai răului ce se întindea, văzând cum omul folosea nou-aflata cunoaştere nu pentru binele semenilor săi, ci dimpotrivă. De aceea îşi ascunseseră înţelepciunea, pentru a o feri de privirile celor nevrednici. Şi în cele din urmă străvechea cunoaştere se pierduse.

Aşa se produsese marea decădere a omului. Şi se instalase întunericul.

Chiar şi azi, nobilii urmaşi ai adepţilor continuau să meargă înainte bâjbâind orbeşte după Lumină în încercarea de a recupera puterea pierdută a trecutului şi de a ţine Întunericul la distanţă. Erau preoţi şi preotese în biserici, temple şi altare ale tuturor religiilor din lume. Scurgerea timpului le ştersese amintirile… rupându-i de trecut. Nu mai cunoşteau Originea din care derivase odinioară înţelepciunea străveche. Când erau întrebaţi despre misterele divine ale înaintaşilor, noii păstrători ai credinţei se lepădau de ele în gura mare, condamnându-le ca erezii.

„Au uitat oare cu adevărat?” se întrebă el.

Ecouri ale Artei străvechi răsunau încă în fiecare colţ al globului, de la cabaliştii mistici din iudaism la sufiţii islamişti. Urmele ei erau recognoscibile în ritualurile oculte ale creştinismului, în Sfânta Împărtăşanie din trupul Domnului, în ierarhiile sfinţilor, îngerilor şi demonilor, în bazele astrologice ale calendarului, în veşmintele

ceremoniale şi în făgăduiala vieţii veşnice. Chiar şi astăzi, preoţii creştini alungau duhurile rele legănând vase cu tămâie aprinsă, sunând clopotele şi stropind cu apă sfinţită. În creştinism era practicat încă obiceiul exorcizării – una dintre practicile timpurii ale religiei, care presupunea nu doar abilitatea de a alunga demonii, ci şi pe aceea de a-i chema.

„Şi totuşi, nu-şi pot recunoaşte trecutul?!”

Nicăieri nu era mai evident trecutul mistic al Bisericii creştine decât în însăşi inima ei. La Vatican, în centrul Pieţei San Pietro, se înalţă marele obelisc egiptean. Construit cu o mie trei sute de ani înainte ca Isus să vină pe lume, monolitul nu are nici o relevanţă acolo, nici o legătură cu creştinismul modern. Şi totuşi, rezistă acolo. În inima Bisericii creştine. Un far din piatră, năzuind să fie recunoscut. Un memento al acelor câţiva înţelepţi care îşi aminteau de unde începuse totul. Creştinismul, născut din pântecele Misterelor Antice, le păstra încă riturile şi simbolurile.

„Unul dintre ele, mai presus de celelalte.”

Pe altarele sale, pe veşmintele preoţeşti şi în Scripturi, era mereu prezentă imaginea emblematică a credinţei creştine – aceea a unei fiinţe umane sacrificate. Mai mult decât oricare altă religie, creştinismul înţelegea forţa transformatoare a sacrificiului. Chiar şi în prezent, pomenind celebra jertfă lui Isus, adepţii lui apelau la propriile lor gesturi sacrificiale mărunte: postul, înfrânarea, pomenile.

„Toate aceste ofrande nu au, fireşte, nici o putere. Fără sânge... nu există sacrificiu adevărat.”

Forţele Întunericului adoptaseră de multă vreme jertfa de sânge şi deveniseră astfel atât de puternice, încât cele ale binelui aveau acum dificultăţi în a le ţine în frâu. În scurt timp, Lumina avea să fie devorată, iar adepţii Întunericului aveau să se bucure de drum liber spre minţile oamenilor.

CAPITOLUL 97

— Nu se poate să nu existe numărul opt în Franklin Square, insistă Sato. Mai caută o dată!

La biroul ei, Nola Kaye îşi aşeză mai bine căştile pe urechi.

— Doamnă, am verificat peste tot... În Washington nu există o asemenea adresă.

— Dar eu stau pe acoperişul de la numărul *unu.* Trebuie să fie şi un opt!

„Directoarea Sato e pe un acoperiş?”

— Staţi puţin.

Nola rulă o nouă căutare. Se gândise să-i spună despre hacker, dar, pentru moment, pe Sato părea că n-o interesează decât adresa aceea. Şi, în plus, nici nu avea toate informaţiile necesare. *„Unde naiba e individul ăla de la securitatea sistemelor?”*

— Bun, spuse ea, privind monitorul. Văd acum care-i problema. Franklin Square Unu este numele clădirii... nu adresa ei. Adresa e de fapt K Street nr. 1301.

Vestea păru s-o deruteze şi mai rău pe directoarea DS.

— Nola, n-am timp să-ţi explic, dar piramida trimite clar la adresa Franklin Square Opt.

Nola tresări. *„Piramida trimite la o adresă concretă?”*

— Inscripţia, continuă Sato, spune aşa: *„Secretul este ascuns în interiorul Ordinului – Franklin Square Opt”.*

— Ordin, adică... Ordinul Masonic sau ceva similar?

— Aşa bănuiesc.

Nola se gândi o clipă, apoi tastă ceva.

— Doamnă, poate că numerele clădirilor din piaţă s-au schimbat în decursul anilor. Dacă piramida asta e atât de veche pe cât spune legenda, poate că numerele erau altele atunci când a fost ea construită. Rulez acum o căutare fără numărul opt... pentru... *„ordin”... „Franklin Square”... „Washington, D.C.”...* iar în felul ăsta poate că ne vom face

o idee dacă…

Dar se opri în mijlocul frazei atunci când rezultatele apărură pe monitor.

— Ce-ai obţinut? întrebă Sato.

Nola rămăsese cu ochii ţintă la primul rezultat din listă: o spectaculoasă imagine a Marii Piramide din Egipt care servea ca fundal dramatic paginii dedicate unei clădiri din Franklin Square. O clădire care nu semăna cu nici o alta din piaţă.

„Sau din tot oraşul.”

Însă ceea ce o frapase pe Nola nu era atât arhitectura bizară a edificiului, cât modul în care era descris scopul lui. În conformitate cu respectivul site, neobişnuita clădire fusese construită ca un altar mistic, proiectat de… şi pentru… un străvechi ordin secret.

CAPITOLUL 98

Robert Langdon îşi recăpăta cunoştinţa, resimţind o înfiorătoare durere de cap.

„Unde sunt?"

Oriunde ar fi fost, în jurul lui domnea întunericul. Beznă ca sub pământ, şi linişte mormântală.

Era întins pe spate, cu braţele pe lângă corp. Nedumerit, încercă să-şi mişte degetele de la mâini şi de la picioare, constatând uşurat că erau libere şi că nu-l dureau. *„Ce s-a întâmplat?"* Cu excepţia durerii de cap şi a întunericului absolut, totul părea mai mult sau mai puţin normal.

Aproape totul.

Langdon îşi dădu seama că stătea întins pe o podea tare şi neobişnuit de netedă, ca o bucată de sticlă. Lucru şi mai ciudat, simţea că suprafaţa lunecoasă era în contact direct cu pielea lui goală… cu umerii, spatele, fesele, coapsele, gambele… *„Sunt dezbrăcat?"* Neştiind ce să creadă, îşi trecu palma peste corp.

„Isuse! Unde-mi sunt hainele?"

În întunecime, amintirile începură să-i revină încetul cu încetul… instantanee înfricoşătoare… un agent CIA mort… figura unui monstru tatuat… capul lui izbit de podea. Imaginile se succedau mai rapid… iar acum îşi aminti priveliştea cutremurătoare a lui Katherine Solomon legată pe podeaua salonului, cu un căluş în gură.

„Dumnezeule!"

Brusc, se ridică în capul oaselor şi, în aceeaşi clipă, fruntea i se izbi de ceva aflat la numai câţiva centimetri deasupra sa. Durerea îi explodă în ţeastă şi Langdon căzu pe spate, aproape iar de pragul inconştientei. Năucit, ridică mâinile, pipăind în întuneric pentru a găsi obstacolul. Iar ceea ce descoperi îl nedumeri şi mai tare. După toate aparenţele, plafonul se afla la mai puţin de treizeci de centimetri deasupra lui. *„Ce naiba?"* Dar atunci când întinse

braţele în lateral, pentru a se rostogoli pe o parte, mâinile i se loviră, amândouă, de pereţi.

Adevărul îl izbi în moalele capului. Nu se afla într-o încăpere.

„Sunt într-o cutie!”

În bezna containerului în care fusese închis, începu să lovească sălbatic cu pumnii. Strigă după ajutor, iar şi iar. Teroarea care îl cuprinsese sporea cu fiecare secundă, până ce deveni intolerabilă.

„Am fost îngropat de viu!”

Capacul de pe sicriul în care se afla refuză să se clintească, oricât ar fi împins în el cu braţele şi cu picioarele, pradă panicii. Din câte se părea, cutia era confecţionată din fibră de sticlă. Etanş închisă. Izolată fonic. Fără nici o sursă de lumină. Şi fără putinţă de scăpare.

„O să mă sufoc singur, în cutia asta!”

În minte îi reveni puţul adânc în care căzuse copil fiind şi noaptea pe care o petrecuse atunci călcând apa de unul singur, în bezna fără fund. Trauma lăsase urme în psihicul lui, împovărându-l cu o teribilă fobie de spaţiile închise.

Iar în seara asta, îngropat de viu, Robert Langdon trăia cel mai sinistru coşmar al său.

Katherine Solomon tremura în tăcere pe podeaua din salonul lui Mal'akh. Sârma care îi lega încheieturile mâinilor şi gleznele o tăia în carne şi orice mişcare părea să-i strângă şi mai tare laţul.

Bărbatul tatuat îl lovise pe Langdon cu brutalitate, lăsându-l inconştient, după care îi târâse trupul de acolo, luând totodată cu sine sacul de umăr şi piramida din piatră. Unde îl dusese pe profesor, habar nu avea. Agentul care îi însoţise era mort. De minute bune nu se mai auzise nici un zgomot, aşa că se întrebă dacă tatuatul şi Langdon se mai aflau încă în casă. Încercase să strige după ajutor, dar cârpa din gură îi alunecă tot mai periculos înspre trahee cu fiecare tentativă.

Acum auzea paşi apropiindu-se şi întoarse capul, sperând

din tot sufletul că venea cineva în ajutor. În hol apăru însă trupul masiv al atacatorului. Carnea i se încrâncenă când şi-l aminti stând în casa lor, cu zece ani în urmă.

„El mi-a ucis familia.”

Individul se apropie de ea. Langdon nu se zărea nicăieri. Tatuatul se lăsă pe vine, o apucă de mijloc şi o ridică fără menajamente pe umăr. Sârma îi intră în carne, iar cârpa din gură îi înăbuşea strigătele de durere. Tatuatul traversă holul spre camera de zi, unde cu numai câteva ore în urmă stătuse alături de el, bând ceai împreună.

„Unde mă duce?”

Cu femeia pe umăr, bărbatul străbătu camera de zi şi se opri în faţa picturii în ulei de mari dimensiuni, înfăţişând Cele Trei Graţii, pe care Katherine o admirase în aceeaşi după-amiază.

— Ai spus că îţi place tabloul ăsta, şopti el, cu buzele lipite de urechea ei. Mă bucur! Poate că va fi ultimul lucru frumos pe care îl vei vedea.

În clipa următoare, apăsă cu palma în partea dreaptă a ramei. Spre uimirea ei, tabloul se roti în zid, pe un ax central, aidoma unei uşi batante. *„O intrare secretă.”*

Katherine se zbătu, încercând să se elibereze, dar tatuatul o ţinea ferm, trecând cu ea prin deschiderea din spatele picturii. Cele Trei Graţii se închiseră la loc în urma lor, lăsând să se vadă stratul gros de izolaţie de pe dosul tabloului. Era limpede că nici un zgomot de aici nu trebuia să răzbată în lumea de afară.

Spaţiul din spatele picturii era mic şi înghesuit, mai degrabă un hol decât o încăpere. Bărbatul o duse până în cealaltă parte şi deschise o uşa grea, păşind peste pragul ei. Katherine se pomeni privind în lungul unei rampe înguste ce ducea într-un subsol adânc. Vru să tragă aer în piept, pentru a ţipa, dar cârpa o sufocă.

Rampa cobora abrupt. Pereţii laterali, situaţi aproape unul de celălalt, erau din ciment, învăluiţi într-o lumină albăstruie ce părea să radieze de jos. Aerul care urca din subsol era cald şi avea un iz înţepător, un amestec ciudat

de mirosuri… chimicale acide, tămâie alinătoare, sudoare omenească şi, acoperindu-le pe toate, duhoarea distinctă a unei frici viscerale, animalice.

— Ştiinţa ta m-a impresionat, îi şopti el atunci când ajunseră la baza rampei. Sper că şi a mea îţi va plăcea.

CAPITOLUL 99

Agentul de teren CIA Turner Simkins se ghemui în umbra vegetaţiei din Parcul Franklin, fără a-l scăpa din ochi pe Warren Bellamy. Nimeni nu muşcase încă momeală, dar era devreme deocamdată.

Staţia lui scoase un piuit, iar el o activă, sperând că unul dintre oamenii săi zărise ceva. Dar era Sato. Avea informaţii noi. Simkins ascultă şi se declară de acord cu ea.

— Numai puţin, spuse el. Încerc să-mi dau seama dacă pot s-o văd de aici.

Se strecură prin tufişurile în care se ascunsese şi se uită înapoi, în direcţia din care intrase în piaţă. După ce se mai foi de colo-colo, izbuti să găsească un loc liber prin care să privească.

„Fir-aş al naibii!”

În faţa lui se afla o clădire care semăna cu o moschee din Lumea Veche. Înghesuită între două construcţii mult mai mari, faţada în stil maur era acoperită cu plăci lucioase de teracotă, ce formau un complex tipar multicolor. Deasupra celor trei uşi masive, două şiruri de ferestre ogivale dădeau impresia că dintr-o clipă în alta în cadrul lor aveau să apară arcaşi arabi gata să tragă asupra oricăror nepoftiţi.

— O văd, spuse Simkins.

— Ceva activitate?

— Nimic.

— Bine. Vreau să-ţi schimbi poziţia şi s-o supraveghezi cu atenţie. Se numeşte Templul Altarului Almas şi e sediul unui ordin mistic.

Simkins lucra de multă vreme în zona Washington, dar nu cunoştea templul ăsta şi nici vreun ordin mistic cu sediul în Franklin Square.

— Clădirea, continuă Sato, aparţine unei grupări numite Ordinul Arab Antic al Nobililor Altarului Mistic.

— N-am auzit de el.

— Ba eu cred că da. Este o organizaţie din cadrul masoneriei, cunoscută în general ca Altariştii.

Simkins aruncă o privire neîncrezătoare spre clădirea bogat decorată. *„Altariştii? Cei care construiesc spitale pentru copii?”* Nu-şi putea imagina nici un „ordin” mai inofensiv decât acea fraternitate de filantropi care purtau fesuri roşii şi mărşăluiau în parade.

Totuşi, îngrijorarea lui Sato era logică.

— Doamnă, dacă ţinta noastră îşi dă seama că „Ordinul” din Franklin Square este de fapt clădirea asta, nu va mai avea nevoie de adresă. Va renunţa la întâlnirea cu Bellamy şi se va duce direct acolo.

— Exact asta mi-am spus şi eu. Nu scăpa intrarea din ochi!

— În regulă!

— Vreo veste de la agentul Hartmann, din Kalorama Heights?

— Nu, doamnă. I-aţi cerut să vă contacteze pe dumneavoastră direct.

— Nu m-a contactat.

„Ciudat! îşi spuse Simkins, uitându-se la ceas. *Ar fi trebuit s-o facă de mult.”*

CAPITOLUL 100

Robert Langdon zăcea tremurând, gol şi singur, într-un întuneric absolut. Paralizat de frică, renunţase să mai strige şi să mai bată cu pumnii. Închisese ochii şi se străduia din răsputeri să-şi controleze ritmul sălbatic al inimii şi respiraţia galopantă.

„Stai întins sub cerul nopţii, vast, încerca să se convingă. *Nu există deasupra ta nimic, decât aer şi spaţiu liber."*

Această vizualizare relaxantă fusese unica modalitate prin care izbutise să reziste recent unei examinări în incinta închisă a unui aparat RMN... vizualizarea plus o doză triplă de diazepam. Acum însă, autosugestia nu avea nici un efect.

Cârpa din gura lui Katherine Solomon îi alunecase mult spre gât, sufocând-o aproape. Atacatorul o dusese pe o rampă îngustă şi apoi pe un culoar întunecat de la subsol. La capătul lui, zărise o încăpere luminată într-un roşu nepământean, dar nu ajunseseră până la ea. Bărbatul se oprise în faţa unei camere mici, intrase acolo şi îşi aşezase victima pe un scaun, cu mâinile legate trecute peste spătarul lui, ca să nu se poată mişca.

Katherine simţea sârma intrându-i adânc în carne, însă durerea pălea în faţa panicii tot mai mari stârnite de faptul că nu putea respira. Cârpa îi alunecă tot mai jos pe gâtlej, începând să-i declanşeze reflexul de vomă. Vederea i se înceţoşa.

În spatele ei, tatuatul închise uşa şi aprinse lumina. Ochii lui Katherine lăcrimau abundent acum, astfel că nu mai putea distinge obiectele din imediata apropiere. Totul devenea difuz.

Imaginea deformată a unui corp omenesc apăru în faţa ei şi Katherine îşi simţi pleoapele tremurând, în pragul leşinului. Un braţ acoperit de solzi se întinse spre ea şi-i

smulse cârpa din gură.

Katherine icni, trăgând aer adânc în piept, tuşind şi înecându-se. Treptat, vederea i se limpezi şi îşi dădu seama că se uită în ochii unui demon. Chipul abia dacă avea ceva omenesc în el. Gâtul, faţa şi capul ras erau acoperite de o incredibilă reţea de bizare simboluri tatuate. Cu excepţia unui cerculeţ în creştet, fiecare centimetru pătrat de piele părea a fi fost astfel decorat. Un masiv phoenix bicefal o privea ameninţător prin ochii sfârcurilor, aidoma unui vultur feroce, aşteptând-o răbdător să moară pentru a-i consuma leşul.

— Deschide gura, şopti tatuatul.

Katherine se holbă la el, oripilată. *„Ce?!”*

— Deschide gura, repetă el. Sau îţi pun cârpa la loc.

Tremurând, Katherine se supuse. Bărbatul îşi împinse între buzele ei arătătorul gros şi tatuat. Când îi atinse limba, femeia crezu că avea să vomite. El scoase apoi degetul umed şi-l ridică spre creştetul capului. Închizând ochii, masă saliva în micul petic de piele netatuată.

Îngreţoşată, Katherine îşi întoarse privirea.

Încăperea în care se afla părea a fi nişa unui fel de boiler – ţevi pe pereţi, zgomote gâlgâitoare, lumini fluorescente. Înainte să poată cerceta însă împrejurimile, ochii i se opriră pe ceva aflat alături de ea, pe podea. O grămadă de haine: un pulover cu guler rulat, un sacou de tweed, mocasini, un ceas cu Mickey Mouse.

— Dumnezeule! exclamă ea şi se răsuci spre bărbatul tatuat. Ce-ai făcut cu Robert?

— Ssst! Altfel o să te audă.

Şi, schiţând un pas în lateral, individul făcu semn în spate.

Langdon nu era însă acolo. În locul în care arătase bărbatul tatuat nu se vedea decât o ladă mare, neagră, din fibră de sticlă. Forma ei amintea tulburător de cutiile grele în care cadavrele soldaţilor erau trimise acasă de pe front. Lada era închisă cu două clame groase.

— E înăuntru? bâigui ea. Dar… o să se sufoce!

— Ba nu, replică bărbatul, arătând înspre o serie de ţevi transparente care coborau de-a lungul zidului până la baza lăzii. Dar o să-şi dorească să se poată sufoca!

În întunericul deplin, Langdon asculta atent vibraţiile înăbuşite care răzbăteau din lumea de afară. *„Voci?”* Începu să bată iar în cutie şi să strige din toate puterile.

— Ajutor! Mă aude cineva?

Undeva departe răsuna un glas abia auzit:

— Robert! Dumnezeule, nu! NU!

Cunoştea glasul acela. Era Katherine, şi părea îngrozită. Cu toate acestea, reprezenta un sunet bine-venit. Langdon trase adânc aer în piept pentru a o putea striga, dar se opri brusc, simţind ceva neaşteptat la ceafă. O vagă adiere părea să răzbată dinspre fundul cutiei. *„Cum se poate?”*

Rămase nemişcat, pentru a se convinge. *„Da, categoric.”* Îşi simţea firele de păr de la ceafă tremurând în curentul de aer. Instinctiv, începu să pipăie pe fundul cutiei, în căutarea sursei de aer. Şi nu avu nevoie decât de câteva clipe pentru a o localiza. *„E o mică răsuflătoare aici!”* Perforaţia semăna cu sita de scurgere a unei chiuvete, numai că prin ea trecea o boare uşoară.

„Îmi pompează aer înăuntru! Nu vrea să mă sufoc aici!”

Dar uşurarea resimţită nu dură mult. Un zgomot cutremurător răzbătea acum prin găurile răsuflătorii. Era gâlgâitul inconfundabil al unui lichid în curgere... venind spre el.

Katherine privea îngrozită lichidul care înainta printr-una dintre ţevi, spre lada lui Langdon. Scena părea desprinsă din spectacolul unui magician smintit.

„Pompează apă în ladă?!”

Katherine se zbătu să-şi elibereze mâinile, fără a-i mai păsa de sârmele care îi tăiau carnea. Zadarnic însă. Îl auzea pe Langdon bătând în ladă frenetic, dar, atunci când apa ajunse pe fundul containerului, bubuitul se opri. Urmă o clipă de înnebunitoare linişte, după care bătăile reîncepură cu şi mai mare disperare.

— Dă-i drumul! imploră Katherine. Te rog! Nu poţi face

aşa ceva!

— Înecul e o moarte cumplită, să ştii, replică bărbatul pe un ton calm, plimbându-se în cercuri în jurul ei. Trish, asistenta ta, ţi-ar putea confirma asta.

Katherine îi auzea cuvintele, dar abia dacă înţelegea sensul lor.

— Poate îţi aminteşti că odată am fost şi eu foarte aproape de înec, şopti el în continuare. Era pe domeniul familiei tale, în Potomac. Fratele tău m-a împuşcat şi am căzut prin gheaţă, de pe puntea lui Zach.

Katherine îl privea furibundă, plină de dispreţ. *„Seara în care mi-ai ucis mama.”*

— Zeii m-au apărat în noaptea aceea, adăugă el. Şi mi-au arătat calea prin care… să devin unul dintre ei.

Apa care pătrundea în cutie pe la spatele lui era caldă… la temperatura corpului. Era deja adâncă de câţiva centimetri, înghiţindu-i complet spinarea goală. În vreme ce urca spre piept, Langdon deveni acut conştient de o realitate sumbră.

„O să mor.”

Cu o panică sporită, ridică braţele şi începu iar să bată nebuneşte în capacul cutiei.

CAPITOLUL 101

— Trebuie să-i dai drumul! imploră Katherine, plângând. Facem tot ce ne ceri!

Îl auzea pe Langdon bătând mai tare, pe măsură ce apa se ridica în containerul lui. Tatuatul se mulţumi să zâmbească.

— Tu cedezi mai uşor decât fratele tău. Ce a trebuit să-i fac lui ca să-mi spună toate secretele…

— Unde e? Unde e Peter?! Spune-mi! Am făcut exact ce ne-ai cerut! Am descifrat piramida şi…

— Ba nu, nu aţi descifrat piramida. V-aţi dedat unui joc. Mi-aţi ascuns informaţii şi mi-aţi adus acasă un agent guvernamental. Nu mi se pare a fi deloc un comportament care să merite răsplătit.

— N-am avut de ales, replică ea, încercând să-şi înăbuşe lacrimile. CIA te caută. Ne-au obligat să venim însoţiţi de un agent. Îţi voi spune eu totul. Numai dă-i drumul lui Robert!

Încă îl putea auzi pe Langdon strigând şi bătând în ladă, iar apa se vedea curgând în continuare prin ţeavă. Ştia că nu mai avea mult timp la dispoziţie.

Stând în faţa ei, tatuatul vorbi calm, mângâindu-şi bărbia:

— Bănuiesc că sunt agenţi care mă aşteaptă şi în Franklin Square. Katherine nu răspunse, iar bărbatul îşi puse palmele mari pe umerii ei, trăgând-o încet în faţă. Cum încheieturile îi erau încă legate pe după spătarul scaunului, oasele umerilor i se întinseră dureros, ameninţând să se disloce.

— Da! exclamă ea. Sunt agenţi în Franklin Square! El trase şi mai tare.

— Care e adresa de pe vârful de piramidă?

Durerea din umeri şi din încheieturi devenise insuportabilă, însă ea nu răspunse.

— Poţi să-mi spui acum, Katherine sau o să-ţi rup braţele

şi o să te întreb din nou pe urmă.

— Opt! gemu ea. Numărul lipsă e opt! Pe vârf scrie: „Secretul este ascuns în interiorul Ordinului – Franklin Square Opt”! Jur! Nu ştiu ce altceva să-ţi mai spun! Este Franklin Square Opt!

Individul tot nu-i eliberase umerii.

— Asta-i tot ce ştiu! Asta e adresa! Dă-mi drumul! Scoate-l pe Robert din bazinul ăla!

— Aş face-o… replică bărbatul. Numai că avem o problemă. Nu pot să mă duc în Franklin Square Opt fără a fi prins. Spune-mi, deci: ce e la adresa aia?

— Nu ştiu!

— Dar simbolurile de pe baza piramidei? Cele de dedesubt? Ştii ce înseamnă?

— Ce simboluri de pe bază? întrebă ea, neavând habar despre ce vorbea. Pe fundul piramidei nu sunt simboluri. E doar piatră netedă!

Fără a acorda vreo atenţie strigătelor înăbuşite ce răzbăteau din lada ca un sicriu, tatuatul se duse cu paşi liniştiţi spre sacul lui Langdon şi scoase din el piramida de piatră. Apoi se întoarse la Katherine şi o ţinu în faţa ei, ca să-i vadă baza.

Katherine icni cuprinsă de stupoare atunci când dădu cu ochii de simbolurile gravate.

„Dar… e imposibil!”

Baza piramidei era acoperită în întregime de semne şi de caractere. *„Înainte nu era nimic acolo! Sunt sigură de asta!”* Nu avea nici cea mai vagă idee care putea fi semnificaţia lor. Păreau să facă parte din cele mai diverse tradiţii mistice, inclusiv dintr-unele care îi erau necunoscute.

„Un haos absolut!”

— Nu am… nu am idee ce înseamnă asta, bâigui ea.

— Nici eu, replică atacatorul. Din fericire, avem la dispoziţie un specialist, adăugă el, întorcând privirea spre container. Să-l întrebăm pe el, nu-i aşa?

Şi se îndreptă, cu piramida în mână, spre ladă.

Pentru o clipă, Katherine îşi spuse că va deschide capacul, dar el se aşeză nonşalant pe ladă şi trase într-o parte un mic panou, sub care se afla o fereastră de plexiglas practicată în acoperitoarea containerului.

„Lumină!”

Langdon îşi acoperi ochii, privind printre gene spre raza de lumină ce apăruse brusc de sus. Pe măsură ce pupilele i se adaptară însă, speranţa i se transformă în nedumerire. Se uită prin ceea ce părea a fi o fereastră în partea de sus a cutiei lui. Iar prin fereastră se vedeau un tavan alb şi un bec fluorescent.

Pe neaşteptate, deasupra se ivi faţa tatuată, privind spre

el.

— Unde e Katherine? strigă Langdon. Dă-mi drumul de aici!

Bărbatul zâmbi.

— Prietena ta, Katherine, este lângă mine. Am puterea să-i cruţ viaţa. Şi pe a ta, de asemenea. Dar timpul tău e scurt, aşa că îţi sugerez să mă asculţi cu atenţie.

Langdon abia dacă îl auzea prin fereastră, iar apa continua să urce, cuprinzându-i deja pieptul.

— Ştii, continuă tatuatul, că sunt nişte simboluri pe baza piramidei?

— Da! răspunse profesorul, amintindu-şi complexa reţea de caractere pe care o văzuse în timp ce zăcea pe podea. Dar nu am idee ce înseamnă! Trebuie să te duci în Franklin Square numărul opt! Răspunsul e acolo! Asta spune vârful…

— Domnule profesor, ştim amândoi că acolo mă aşteaptă cei de la CIA. Nu am deloc intenţia să le cad în cursă. Şi, în plus, nu-mi trebuie numărul străzii. Există în piaţa aceea o singură clădire cât de cât relevantă: Templul Altarului Almas. Tatuatul tăcu preţ de câteva clipe, privind în jos, către el, apoi adăugă: Ordinul Arab Antic al Nobililor Altarului Mistic.

Langdon era nedumerit. Auzise de Templul Almas, dar uitase că se află în Franklin Square. *„Altariştii sunt… Ordinul? Templul lor e situat deasupra unei scări secrete?”* Din punct de vedere istoric, nu avea nici un sens, dar el nu se afla acum în circumstanţele potrivite pentru o dezbatere de idei, aşa că strigă:

— Da! Asta trebuie să fie! *„Secretul este ascuns în interiorul Ordinului!”*

— Cunoşti clădirea?

— Categoric! replică Langdon, ridicând capul ca să-şi poată ţine urechile deasupra lichidului în permanentă urcare.

— Deci crezi că poţi să-mi spui ce legătură are templul ăsta cu simbolurile de pe baza piramidei?

— Da! Lasă-mă numai să mă uit la simboluri!

— Foarte bine, atunci! Să vedem ce ştii.

„Grăbeşte-te!” Cu nivelul lichidului cald crescând în jurul lui, Langdon împinse în capac, sperând că bărbatul îl va deschide. *„Te rog! Repede!”* Dar capacul nu se deschise. Deasupra ferestrei din plexiglas apăru doar baza piramidei.

Langdon se holbă la ea, cuprins iar de panică.

— Cred că-ţi e suficient de aproape aşa, spuse bărbatul, ţinând piramida în mâinile-i tatuate. Gândeşte repede, domnule profesor! Bănuiesc că ai mai puţin de şaizeci de secunde la dispoziţie.

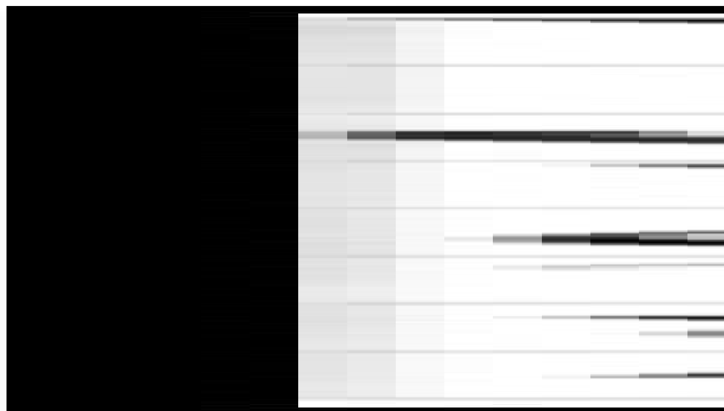
CAPITOLUL 102

Robert Langdon auzise de multe ori că, atunci când este încolţit, un animal e capabil să demonstreze o forţă aproape miraculoasă. Şi totuşi, când el împinse cu toată puterea în capacul de deasupra, nimic nu se clinti. În jurul lui, lichidul continua să crească. Cum nu mai erau decât vreo cincisprezece centimetri de la nivelul lui şi până sus, îşi ridicase capul în punga de aer rămasă, cu faţa lipită de fereastra de plexiglas şi cu ochii la doar o palmă de baza gravată a piramidei.

„Nu am idee ce înseamnă asta.”

Ascunsă vreme de mai bine de un secol sub un amestec întărit de ceară şi praf de piatră, inscripţia de pe piramida masonică ieşise în sfârşit la iveală. Era un pătrat perfect în care fuseseră înscrise simboluri din toate tradiţiile imaginable – alchimică, astrologică, heraldică, angelică, magică, numerologică, sigilică, greacă, latină.... În ansamblu, reprezenta o anarhie simbolistică: un fel de super-alfabet ale cărei litere proveneau din zeci de limbi, de culturi şi de epoci istorice.

„Haos total.”

Nici în cele mai extravagante interpretări ale sale, specialistul în simbolistică Robert Langdon nu vedea cum ar putea descifra acea reţea de simboluri pentru a-i da un sens coerent. *„Ordine din haosul ăsta? Imposibil!”*

Nivelul lichidului îi ajunsese acum la mărul lui Adam, iar el simţea cum teroarea îi creştea proporţional. Continuă să bată în capacul containerului. Baza piramidei zăbovea deasupra lui, provocatoare.

Cuprins de disperare, Langdon îşi adună fiece dram de energie mentală, dirijând-o spre grila de simboluri. *„Ce semnificaţie ar putea să aibă?”* Din păcate, gama era atât de variată, încât nici nu-şi dădea seama de unde ar putea să înceapă. *„Nu sunt nici măcar din aceeaşi perioadă istorică!”*

De afară răzbătea până la el, înăbuşită, vocea lui Katherine, care plângea şi-l implora pe tatuat să-i dea drumul lui Langdon. Deşi habar nu avea să descifreze inscripţia, perspectiva morţii părea să-i motiveze fiecare celulă a corpului, pentru a reuşi. Simţea o ciudată claritate a minţii, aşa cum nu mai trăise vreodată. *„Gândeşte!”* Privi grila cu aviditate, în căutarea unui indiciu oarecare – un tipar, un cuvânt ascuns, un semn special, orice… Dar nu vedea decât o reţea de simboluri fără legătură între ele. *Haos.*

Cu fiecare secundă care trecea, o amorţeală stranie părea să-i cuprindă corpul. Era ca şi cum trupul lui se pregătea să-i protejeze mintea de durerea morţii. Apa ameninţa acum să-i intre în urechi şi profesorul îşi înălţă capul cât putu mai mult, lipindu-l apăsat de capacul cutiei. Imagini înfricoşătoare începură să i se perinde prin faţa ochilor. Un băieţel în New England, călcând apa în adâncul unui puţ întunecat. Un bărbat în Roma, prins sub un schelet, într-un sicriu răsturnat.

Ţipetele lui Katherine deveniseră mai înnebunite. Din câte auzea el, încerca să-i aducă argumente logice unui dement, insistând că nu se putea aştepta ca Langdon să

descifreze inscripţia fără să viziteze mai întâi Templul Almas.

— E evident că acolo se află piesa lipsă a acestui puzzle! Cum ar putea Robert să descifreze piramida, dacă nu are toate informaţiile necesare?!

Profesorul îi aprecia eforturile, însă era sigur că adresa *„Franklin Square Opt”* nu se referea la Templul Almas. *„Cronologia e greşită!”* Conform legendei, piramida masonică fusese creată pe la mijlocul secolului al XIX-lea, cu zeci de ani înainte de apariţia Altariştilor. De fapt, îşi dădu el seama acum, chiar înainte probabil că Franklin Square să se numească astfel. Ar fi fost imposibil ca vârful de piramidă să facă trimitere la o clădire încă neconstruită, la o adresă inexistentă. Indiferent la ce făcea cu adevărat trimitere sintagma „Franklin Square Opt”, trebuia să fie ceva ce exista în 1850.

Din nefericire, nimic altceva nu-i mai venea în minte.

Scotoci în memorie ceva, orice, care s-ar fi putut potrivi cu cronologia respectivă. *„Franklin Square Opt? Ceva ce exista în 1850?”* Degeaba însă. Lichidul dădea să-i intre deja în urechi. Străduindu-se să-şi stăpânească teroarea, privi din nou grila de simboluri, prin fereastră. *„Nu înţeleg legătura!”* Într-o agitaţie frenetică, mintea lui prinse să treacă în revistă toate paralelele, oricât de îndepărtate, pe care le putea găsi.

„Opt, Franklin Square ... pătrate[18]... *grila cu simboluri e un pătrat... echerul, care e un pătrat secţionat pe diagonală, şi compasul sunt simboluri masonice... altarele masonice sunt pătrate... pătratele au unghiuri de nouăzeci de grade...”* Apa continua să se ridice, dar Langdon se forţa să nu-i dea atenţie. *„Franklin Square Opt... opt... grila e de opt pe opt... în «Franklin» sunt opt litere... «The Order» are opt litere... 8 culcat este simbolul infinitului, opt e numărul distrugerii în numerologie...”*

Dar tot n-avea nici o idee.

---

[18] În limba engleză *square* înseamnă şi piaţă şi pătrat.

Afară, Katherine încă implora, dar el o auzea acum cu intermitenţe, din cauza apei care îi vălurea în jurul capului.

— … imposibil fără să ştie… mesajul clar de pe vârful de… secretul este ascuns în interiorul…

Apoi şi vocea ei dispăru.

Apa îi pătrunse în urechi, înăbuşind orice sunet de afară. O linişte deplină, ca de pântece matern, îl învălui şi Langdon înţelese că avea într-adevăr să moară.

„Secretul este ascuns în interiorul…”

Ultimele cuvinte rostite de Katherine reverberau în tăcerea mormântului său.

„Secretul este ascuns în interiorul…”

În mod ciudat, îşi dădu brusc seama că mai auzise, exact aceleaşi cuvinte, de multe ori înainte.

„Secretul este ascuns… în interior.”

Chiar şi acum, după cum se părea, Misterele Antice îl tachinau, îl provocau. „Secretul este ascuns în interior” reprezenta principiul de bază al Misterelor, îndemnând omul să-l caute pe Dumnezeu nu în ceruri, în afara sa, ci în sine însuşi. Secretul este ascuns în interior. Era mesajul tuturor marilor mistici.

„Împărăţia lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru”, spusese Isus Hristos.

„Cunoaşte-te pe tine însuţi”, insistase Pitagora.

„Oare nu ştiţi voi că sunteţi zei?”, îi întrebase Hermes Trismegistus.

Şi lista putea continua.

Toate învăţăturile mistice din istorie încercaseră să transmită această idee. Secretul este ascuns în interior. Şi totuşi, oamenii continuau să-l caute pe Dumnezeu în ceruri.

Pentru Langdon, această conştientizare venea ca o ultimă şi covârşitoare ironie. Şi în acea clipă, cu ochii înălţaţi spre cer la fel ca toţi orbii dinaintea lui, Robert Langdon văzu deodată lumina.

Care îl lovi aidoma unui trăsnet coborât de sus.

The

secret hides
within The Order
Eight Franklin Square

Secretul
este ascuns în interiorul Ordinului
Franklin Square Opt.

Într-o clipită, înţelese.

Mesajul de pe vârful de piramidă devenise limpede precum cristalul. Semnificaţia lui îi stătuse dinainte toată seara. Textul de pe vârf, la fel ca piramida masonică însăşi, era un *symbolon* – un cod frânt în bucăţi, un mesaj scris în mai multe părţi. Sensul inscripţiei fusese disimulat într-un mod atât de simplu, încât nici nu-i venea să creadă că şi el şi Katherine îl trecuseră cu vederea.

Şi mai uluitor încă, profesorul îşi dădu seama acum că mesajul de pe vârful din aur chiar arăta în mod limpede cum anume trebuia descifrată grila de simboluri de pe baza piramidei. Şi era atât de simplu! Exact aşa cum spusese Peter Solomon, vârful din aur era un talisman ce avea puterea de a crea ordine din haos.

Langdon începu să bată iar în capac şi să strige:

— Ştiu! Ştiu!

Deasupra lui, piramida din piatră dispăru şi în locul ei se ivi faţa tatuată, privindu-l prin fereastra de plexiglas.

— Am descifrat-o! urlă Langdon. Dă-mi drumul!

Când bărbatul vorbi, urechile profesorului, cufundate în apă, nu auziră nimic. Ochii însă văzură buzele rostind două cuvinte: *„Spune-mi”.*

— Îţi spun! strigă el din toate puterile, cu apa ajunsă aproape de nivelul ochilor. Scoate-mă de aici! Îţi explic totul!

„E atât de simplu!”

Buzele individului se mişcară din nou: *„Spune-mi acum… sau mori”.*

Cu aer rămas doar de un deget, Langdon îşi dădu capul

pe spate, pentru a-şi menţine gura deasupra apei. Lichidul cald îi intră în ochi, înceţoşându-i vederea. Arcuindu-şi spinarea, îşi lipi buzele de plexiglas.

Şi, în ultimele secunde în care mai avu parte de aer, Robert Langdon dezvălui secretul ce permitea descifrarea piramidei masonice.

Atunci când sfârşi de vorbit, lichidul îi atinse buzele. Instinctiv, trase pentru ultima dată, aer în piept şi închise gura strâns. O clipă mai târziu, fluidul îl acoperi în întregime, ajungând la capacul mormântului său şi întinzându-se pe suprafaţa de plexiglas.

„A reuşit, îşi zise Mal'akh. *Langdon şi-a dat seama cum să descifreze piramida!"*

Iar răspunsul era atât de simplu! Atât de… evident!

Sub fereastră, chipul lui Robert Langdon se uita la el cu priviri disperate, imploratoare.

Mal'akh clătină din cap şi rosti încet:

— Mulţumesc, domnule profesor! Îţi doresc o eternitate plăcută.

CAPITOLUL 103

Înotător serios fiind, Robert Langdon se întrebase adesea de ce senzaţii aveai parte atunci când te înecai. Iar acum ştia că va afla răspunsul pe propria piele. Deşi îşi putea ţine respiraţia mai mult decât majoritatea oamenilor, deja îşi simţea trupul reacţionând la lipsa aerului. Dioxidul de carbon i se acumula în sânge, aducând cu el nevoia instinctivă de a inhala. *„Nu respira!”* Reflexul devenea tot mai imperios, cu fiece secundă, iar el ştia că se apropia momentul critic în care nu-şi va mai putea ţine respiraţia în mod voluntar.

„Deschide capacul!” Instinctul îi spunea să se zbată şi să se lupte, însă la nivel raţional ştia că nu trebuia să irosească astfel preţiosul oxigen. Tot ce putea face era să se uite în sus, prin apă, şi să spere. Lumea de afară devenise deja, deasupra ferestrei din plexiglas, un amestec difuz de lumini. Musculatura internă începuse să-l ardă şi ştia că se instala hipoxia.

Deodată, un chip minunat şi fantomatic apăru deasupra, privind spre el. Era Katherine, trăsăturile ei fine părând aproape eterice prin pânza de lichid. Ochii li se întâlniră prin fereastra de plexiglas şi, pentru o clipă, Langdon crezu că era salvat. *„Katherine!”* Apoi auzi strigăte de oroare, înăbuşite, şi înţelese că ea era ţinută deasupra ferestrei de cel care-i răpise. Monstrul tatuat o silea să privească tot ce avea să se întâmple.

„Katherine, îmi pare rău…”

În locul acela straniu, întunecat în care se afla, prins sub apă, Langdon încerca să conştientizeze faptul că acestea aveau să fie ultimele momente din viaţa lui. În scurt timp existenţa lui va înceta… Tot ce era el… tot ce fusese vreodată… şi tot ce s-ar fi putut să mai fie… avea să se sfârşească. Când creierul lui va muri, toate amintirile înmagazinate în materia lui cenuşie, şi toate cunoştinţele

acumulate, se vor evapora, simplu, într-un val de reacţii chimice.

În aceste momente, Langdon înţelese cât de nesemnificativ era el în univers – un sentiment de singurătate şi de umilinţă cum nu mai încercase niciodată în viaţă. Aproape recunoscător, simţea apropiindu-se punctul critic, cel fără de întoarcere.

Clipa fatală venise.

Plămânii lui forţară afară tot aerul stătut din ei, nerăbdători să inspire iar. Şi totuşi, Langdon mai rezistă o secundă. Apoi, ca un om ce nu mai suportă să-şi ţină mâna pe plita încinsă, renunţă.

Reflexul înecă raţiunea.

Gura i se deschise.

Plămânii i se dilatară.

Iar lichidul năvăli înăuntru.

Durerea care-i invadă pieptul era mai cumplită decât tot ce-şi imaginase el vreodată. Lichidul îl arse pe dinăuntru, pătrunzându-i în plămâni. Instantaneu, durerea îi ţâşni spre cap, dându-i impresia că ţeasta-i era strânsă într-o menghină. În urechi îi răsună un zgomot ca de tunet, peste care se suprapuneau ţipetele lui Katherine.

Urmă o orbitoare străfulgerare de lumină.

Şi apoi întunericul.

Robert Langdon era dus.

CAPITOLUL 104

„S-a terminat.”

Katherine Solomon încetase să mai ţipe. Înecul pe care tocmai îl văzuse o lăsase catatonică, paralizată de şoc şi disperare.

Sub fereastra de plexiglas, ochii lui Langdon priveau dincolo de ea, în gol. Expresia încremenită pe faţa lui era una de durere şi de regret. Ultimele bule de aer se strecurară printre buzele lui lipsite de viaţă şi apoi, ca şi când s-ar fi resemnat, profesorul începu să se scufunde încet, spre fundul containerului… şi dispăru în întunericul lui.

„A murit.” Katherine se simţea complet amorţită.

Tatuatul se aplecă şi, cu un gest de o finalitate necruţătoare, închise panoul deasupra ferestrei, închizând astfel complet trupul lui Langdon înăuntru. Apoi se întoarse spre Katherine, zâmbind.

— Mergem?

Înainte ca femeia să poată răspunde, el o ridică şi o puse pe umăr, stinse lumina şi ieşi cu Katherine din cameră. Cu paşi mari, o purtă astfel până în capătul culoarului şi de acolo într-o încăpere mare, scăldată într-o lumină mov-roşiatică. În aer mirosea a tămâie. Tatuatul o duse până în dreptul unei mese pătrate, din centrul încăperii, şi o trânti pe spate fără menajamente. În urma şocului izbiturii, lui Katherine i se tăie răsuflarea. Suprafaţa mesei era rece şi aspră. *„Să fie piatră?”*

Abia dacă îşi venise cât de cât în fire, când individul îi îndepărta sârmă de la mâini şi de la picioare. Instinctiv, ea dădu să-l împingă, dar braţele şi picioarele amorţite nu reacţionară. Tatuatul începu s-o lege de masă cu nişte curele mari din piele, prinzându-i una peste genunchi şi o alta peste şolduri, după care îi imobiliză braţele în lateral. În final, îi mai fixă o curea peste piept, chiar deasupra sânilor.

Totul durase doar câteva clipe, Katherine fiind din nou imobilizată. Încheieturile mâinilor şi gleznele îi pulsau, sângele revenindu-i în ele.

— Deschide gura, îi şopti bărbatul, lingându-şi buzele tatuate.

Katherine îşi încleştă dinţii, cu repulsie.

Individul întinse arătătorul şi-l plimbă uşor în jurul buzelor ei, făcând să i se încrânceneze carnea. Ea îşi strânse dinţii şi mai tare. Tatuatul chicoti şi, cu cealaltă mână, pipăi până ce găsi un punct pe ceafa ei, apăsându-l. Instantaneu, maxilarul i se deschise. Îi simţi degetul intrându-i în gură, plimbându-i-se peste limbă. Îi veni să vomite şi încercă să-l muşte, dar degetul dispăruse deja. Rânjind, bărbatul ridică arătătorul umed în dreptul feţei ei. Apoi, închizând ochii, frecă iar saliva în cerculeţul de piele netatuată din creştet.

Oftând, individul deschise încet ochii. Pe urmă, cu un calm ireal, se întoarse şi ieşi din încăpere.

În liniştea din jur, Katherine îşi auzea bătăile frenetice ale inimii. Deasupra ei, o ciudată serie de lumini trecea de la un roşu-purpuriu la un stacojiu întunecat, iluminând plafonul jos. Iar când văzu tavanul, Katherine nu-şi mai putu desprinde privirile. Fiecare palmă de loc era acoperită cu desene. Colajul nebunesc părea să înfăţişeze cerul noaptea. Stele, planete şi constelaţii se împleteau cu formule, hărţi şi simboluri astrologice. Se vedeau săgeţi indicând orbitele eliptice, simboluri geometrice denotând unghiuri de ascensiune şi creaturi zodiacale holbându-se la ea. Totul era ca şi cum un savant dement scăpase liber în Capela Sixtină.

Întorcând capul, Katherine încerca să privească în altă parte, însă peretele din stânga ei nu oferea deloc un cadru mai plăcut. O serie de lumânări aşezate pe suporturi medievale aruncau o lumină licăritoare pe zidul complet acoperit cu pagini de text, cu fotografii şi cu desene. Unele file păreau a fi papirus sau pergament, smulse din cărţi vechi; altele aparţinuseră în mod evident unor lucrări noi. Printre ele se aflau poze, desene, hărţi şi schiţe. Toate

lăsau impresia a fi fost lipite pe perete cu o grijă meticuloasă. Perdeaua de sforicele era prinsă în piuneze peste ele, interconectându-le în nenumărate şi haotice combinaţii.

Katherine întoarse încă o dată capul. Din nefericire, zidul din dreapta oferea cea mai înfiorătoare privelişte.

Lipit de lespedea pe care fusese ea aşezată, se afla un mic suport lateral care-i aminti de tăviţa cu instrumente chirurgicale dintr-o sală de operaţii. Pe el erau dispuse câteva obiecte: o seringă, un flacon cu un lichid închis la culoare… şi un cuţit mare cu mânerul din os şi cu lama lucrată în fier ce fusese atât de lustruit, încât căpătase un luciu neobişnuit.

„Dumnezeule… ce are de gând să-mi facă?”

CAPITOLUL 105

Când specialistul în securitatea sistemelor Rick Parrish intră în cele din urmă în biroul Nolei Kaye, ţinea în mână o singură coală de hârtie.

— De ce a durat atât de mult? îl întrebă ea cu glas apăsat. *„Ţi-am spus să vii imediat!”* comentă femeia în gând.

— Scuze, replică el, ridicându-şi mai bine pe nasul lung ochelarii cu lentile groase. Am încercat să adun mai multe informaţii pentru tine, dar…

— Arată-mi ce ai, deocamdată!

Parrish îi întinse fila scoasă la imprimantă.

— E o redactare, dar o să-ţi dai seama de esenţă.

Nola privi pagina, uluită.

— Încă încerc să pricep cum a reuşit hackerul să capete acces, reluă Parrish, însă se pare că un motor de căutare delegat s-a lipit de una dintre căutările noastre…

— Lasă asta! izbucni Nola, ridicându-şi privirea din pagină. Ce naiba face CIA cu un dosar clasificat despre piramide, portaluri antice şi symboloni gravaţi?

— Păi, de-aia mi-a luat atât de mult timp. Am încercat să aflu care document a fost ţinta, aşa că am urmat calea fişierului. Parrish se întrerupse, îşi drese glasul şi apoi continuă: Am constatat că documentul e stocat pe o partiţie atribuită personal… directorului CIA însuşi.

Nola se răsuci spre el, privindu-l parcă fără să-i vină a crede. *„Şeful lui Sato are un fişier despre piramida masonică?”* Ştia că actualul director, la fel ca mulţi alţii dintre şefii de vârf ai CIA, era mason de rang înalt, dar nu-l vedea pe nici unul dintre ei ţinând secretele masonilor pe calculatoare.

Pe de altă parte, având în vedere tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore, orice era posibil.

Agentul Simkins stătea întins pe burtă, ascuns în tufişurile din Franklin Square. Privirea nu i se îndepărta de intrarea cu coloane în Templul Almas. Nimic însă. Nici o lumină nu se aprinsese înăuntru, nimeni nu se apropiase de uşă. Întoarse capul şi se uită spre Bellamy. Arhitectul păşea de colo-colo, singur în mijlocul parcului, îngheţat probabil. De-a binelea. Simkins vedea până şi cum tremură omul de frig.

Telefonul îi vibră. Era Sato.

— Cât a întârziat ţinta noastră? întrebă ea.

Simkins îşi privi ceasul.

— Ţinta a spus douăzeci de minute. Au trecut aproape patruzeci. S-a întâmplat ceva.

— Nu mai vine, zise Sato. S-a terminat!

Agentul ştia că avea dreptate.

— Vreo veste de la Hartmann?

— Nu, n-a sunat din Kalorama Heights, iar eu nu pot să dau de el. Simkins simţi că înţepeneşte. Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că se întâmplase cu adevărat ceva rău.

— Tocmai am vorbit cu cei de la suport, adăugă Sato, şi nici ei nu-l pot găsi. *„Mama mă-sii!”*

— Au localizarea GPS a SUV-ului?

— Da. E o adresă particulară în Kalorama Heights, răspunse directoarea. Adună-ţi oamenii! Mergem!

Sato închise telefonul şi contemplă priveliştea maiestuoasă a capitalei. Un vânt rece îi pătrundea prin jachetă şi îşi strânse braţele în jurul corpului, pentru a-şi ţine de cald. Directoarea Inoue Sato era o femeie care rareori putea spune că i se făcea frig… sau frică. Acum însă, le simţea pe amândouă.

CAPITOLUL 106

Purtând numai pânza de mătase înfăşurată în jurul şalelor, Mal'akh urcă rampa în fugă, trecu de uşa din oţel şi ieşi prin tabloul din camera de zi. *„Trebuie să mă pregătesc repede."* Aruncă o privire spre agentul CIA mort în hol. *„Casa însă nu mai e sigură."*

Ţinând în mână piramida de piatră, se duse direct în biroul său de la parter şi se aşeză în faţa laptopului. În vreme ce aştepta să se conecteze, şi-l imagină pe Langdon şi se întrebă câte zile ori chiar săptămâni vor trece până ce cadavrul scufundat avea să fie găsit în subsolul lui secret. Până atunci, el va fi de mult dispărut.

„Langdon şi-a împlinit rolul... în chip strălucit."

Nu numai că reunise cele două piese ale piramidei masonice, dar descoperise şi cum să descifreze strania grilă cu simboluri de pe baza ei. La prima vedere, caracterele păreau indescifrabile. Şi totuşi, răspunsul fusese simplu... râzându-le parcă în faţă.

Laptopul se deschise, pe ecran apărând acelaşi e-mail pe care îl primise mai devreme, cu fotografia unui vârf de piramidă auriu, parţial acoperit de arătătorul lui Warren Bellamy.

The
secret hides within the Order.
▌Franklin Square

Secretul
este ascuns în interiorul Ordinului
▌Franklin Square

„Franklin Square... numărul opt", îi spusese Katherine. Şi recunoscuse totodată că agenţii CIA erau deja acolo, sperând să-l captureze pe el şi să înţeleagă în acelaşi timp

la ce „ordin” se referea vârful de piramidă. Masonii? Altariştii? Rozacrucienii?

„Nici unul dintre ele. Langdon şi-a dat seama de adevăr.”

În urmă cu zece minute, cu lichidul cuprinzându-i faţa, profesorul de la Harvard găsise cheia piramidei.

— Ordinul opt… pătratul Franklin! strigase el, cu groază în priviri. Secretul este ascuns în pătratul Franklin de ordin opt![19]

La început, Mal'akh nu înţelesese ce voia să spună.

— Nu e o adresă! continuase Langdon să strige, cu gura lipită de fereastra de plexiglas. E un pătrat magic.

Pe urmă spusese ceva despre Albrecht Dürer… şi că primul cod al piramidei reprezenta de fapt un indiciu pentru descifrarea celui final.

Mal'akh era familiarizat cu pătratele magice – *kameas,* cum le numeau primii mistici. Străvechiul text *De Occulta Philosophia* descria în detaliu forţa mistică a pătratelor magice şi metodele de creare a unor sigiluri[20] puternice, pe baza careurilor cu numere. Iar acum Langdon îi spunea că un pătrat magic deţinea cheia ce permitea descifrarea inscripţiei de pe baza piramidei?!

— Ai nevoie de un pătrat magic de opt pe opt! ţipase mai departe profesorul, buzele fiindu-i singura parte a corpului care mai rămăsese deasupra lichidului din container. Pătratele magice sunt clasificate în ordine! Un pătrat de trei pe trei este de „ordinul trei”! Unul de patru pe patru e de „ordinul patru”! Tu ai nevoie de unul de „ordin opt”!

Lichidul era pe cale de a-l înghiţi complet şi profesorul mai trăsese o ultimă gură de aer, disperată, după care strigase ceva despre un mason celebru… unul dintre părinţii fondatori… savant, mistic, matematician, inventator… şi totodată creatorul unei kamea mistice care îi purta şi astăzi numele.

Franklin.

---

[19] În engleză, The secret hides within The Order Eight Franklin Square; joc de cuvinte intraductibil. (n. tr.)

[20] Sigil – un tip de simbol complex, creat în scopuri magice. (n. tr.)

Într-o străfulgerare, Mal’akh îşi dăduse seama că Langdon avea dreptate.

Acum, cu respiraţia tăiată de fiorii nerăbdării, şedea în faţa laptopului, privind rezultatele unei căutări rapide pe internet. Dintre zecile de adrese primite, alese una şi începu să citească.

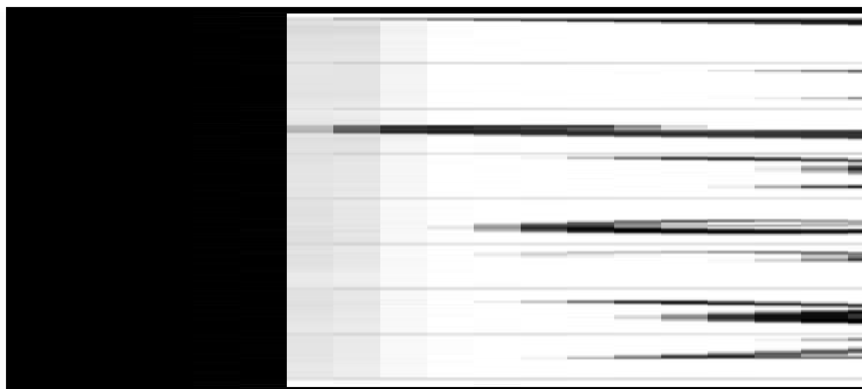
PĂTRATUL FRANKLIN DE ORDIN OPT

Unul dintre cele mai cunoscute pătrate magice din istorie este cel de ordin opt publicat în 1769 de omul de ştiinţă american Benjamin Franklin, care a devenit celebru pentru un element nemaiîntâlnit până atunci: suma identică şi pe diagonale. Obsesia lui Franklin pentru această formă mistică de artă a izvorât din legăturile lui personale cu alchimişti şi cu mistici de frunte ai epocii sale, dar şi din credinţa lui în astrologie – acestea fiind şi bazele predicţiilor sale, publicate în *Poor Richard’s Almanach.*

2 1   3 0 9 6 5
4   2 1 6 5 0 9
3 0   2 1 8 7 4
1   9 4 3 8 7 2
5 8   0 3 6 9 2
7 6 1 0 5 4
0 3   5 8 1 4 7
6   4 9 8 3 2 7

Mal’akh studie cunoscuta creaţie a lui Franklin – o remarcabilă dispunere a numerelor de la 1 la 64, în care suma pe fiecare rând, coloană şi diagonală era aceeaşi. *„Secretul este ascuns în pătratul Franklin de ordin opt.”*

Mal’akh zâmbi. Tremurând de emoţie, luă piramida din piatră şi o întoarse cu vârful în jos, examinându-i baza.

Trebuia acum să reorganizeze cele şaizeci şi patru de simboluri într-o altă ordine, definită de numerele din pătratul magic al lui Franklin. Deşi nu-şi imagina cum va fi posibil ca, prin aranjarea într-o ordine diferită, această grilă haotică de simboluri să se transforme în ceva inteligibil, avea încredere în promisiunea străveche.

Ordo ab chao.

Cu inima bătându-i accelerat, luă o coală de hârtie şi desenă rapid o grilă de opt pe opt, în care începu să introducă simbolurile, unul câte unul, în poziţiile definite de pătratul magic. Aproape imediat, spre stupefacţia sa, careul începu să aibă sens.

„Ordine din haos!”

Când sfârşi decriptarea, rămase cu ochii căscaţi, incredul, privind soluţia găsită. O imagine clară prinsese contur. Amestecul de simboluri fusese transformat… reorganizat… şi, cu toate că nu înţelegea semnificaţia întregului mesaj, pricepuse suficient… suficient pentru a şti cu exactitate încotro să se îndrepte acum.

„Piramida arată calea.”

Grila indica spre unul dintre cele mai importante situri mistice ale lumii. Şi, în chip incredibil, era acelaşi cu cel în care visase el dintotdeauna să-şi încheie călătoria.

Destin!

CAPITOLUL 107

Masa din piatră era rece sub spatele lui Katherine Solomon.

Imaginile oribile ale morţii lui Robert continuau să-i stăruie în minte, alături de gânduri despre fratele ei. *„O fi murit şi Peter?”* Cuţitul ciudat de pe măsuţa din apropiere îi amintea de ceea ce poate că o aştepta şi pe ea.

„Ăsta e oare sfârşitul?”

În mod straniu, gândurile i se îndreptară brusc spre cercetările ei... spre noetică... şi spre recentele descoperiri pe care le făcuse. *„Totul s-a pierdut... transformat în fum şi în cenuşă.”* Nu va mai putea împărtăşi niciodată lumii ceea ce învăţase şi aflase. Cea mai şocantă descoperire fusese făcută cu numai câteva luni în urmă, iar rezultatele ei aveau potenţialul de a redefini modul în care omenirea percepea moartea. Bizar însă, acum gândul la acel experiment... îi aducea o neaşteptată alinare.

În copilărie, Katherine Solomon se întrebase adesea dacă există viaţa după moarte. *„Există oare raiul? Ce se întâmplă după ce murim?”* Crescând însă, studiile ştiinţifice îi şterseseră rapid orice idei romanţioase despre rai, iad sau lumea de dincolo. Acceptase cu timpul că noţiunea de „viaţă după moarte” era o ficţiune, o invenţie omenească... o poveste menită să mai îmblânzească adevărul cumplit al mortalităţii noastre.

„Sau aşa credeam eu atunci...”

Cu un an în urmă, Katherine discuta cu fratele ei despre una dintre cele mai vechi teme filosofice: existenţa sufletului omenesc; mai precis, dacă omul posedă sau nu un tip anume de conştiinţă, capabilă să supravieţuiască în afara corpului fizic. Amândoi intuiau că sufletul, în această accepţiune a termenului, există, probabil. Majoritatea filosofiilor antice erau de acord în acest sens. Tradiţiile budiste şi brahmane susţineau metempsihoza –

transmigraţia sufletului într-un nou trup, după moarte; platonicienii defineau corpul ca fiind o „închisoare” din care sufletul scăpa în clipa morţii, iar stoicii numeau sufletul *„apospasma tou theou”* – „o particulă a lui Dumnezeu” – şi credeau că acesta era chemat înapoi la Domnul odată cu moartea.

Existenţa sufletului omenesc, remarcase Katherine cu o anume frustrare, era un concept care, probabil, nu avea să fie niciodată dovedit ştiinţific. A confirma supravieţuirea conştiinţei în afara corpului după moarte era cam acelaşi lucru cu a sufla un vălătuc de fum şi a spera să-l regăseşti câţiva ani mai târziu.

După discuţia aceea, îi venise o idee ciudată. Fratele ei menţionase Cartea Facerii şi modul în care în ea sufletul era descris ca *Nesemah* – un fel de „inteligenţă” spirituală separată de corp. Ei i se părea că termenul „inteligenţă” sugera prezenţa gândirii, iar noetica, pe de altă parte, considera că gândurile au masă; prin urmare, ar fi fost logic ca şi sufletul omenesc să aibă o masă.

„Pot oare să cântăresc sufletul unui om?”

Ideea părea imposibilă, fireşte… Chiar şi numai să te gândeşti la aşa ceva aducea a sminteală.

Trei zile mai târziu, Katherine se trezise brusc dintr-un somn greu şi se ridicase imediat în capul oaselor. Sărise din pat, se dusese la laborator şi începuse pe loc să conceapă un experiment uimitor de simplu şi, în acelaşi timp, înspăimântător de îndrăzneţ.

Nu avea habar dacă va funcţiona, aşa că hotărâse să nu-i spună nimic lui Peter, până ce nu-şi definitiva lucrarea. Durase patru luni, după care, în sfârşit, îl chemase pe fratele ei în laborator. Adusese apoi un dispozitiv voluminos, pe care îl păstrase ascuns în depozitul din spate.

— L-am proiectat şi construit eu însămi, îi spusese ea lui Peter, arătându-i invenţia. Ai idee ce e?

Fratele ei se uitase la maşinăria ciudată.

— Un incubator?

Râzând, ea clătinase din cap, deşi presupunerea lui nu fusese deloc una nerezonabilă. Aparatul chiar semăna puţin cu incubatoarele transparente pentru copiii născuţi prematur, pe care le văzuse prin spitale. Acesta avea însă dimensiunile unui adult – era un fel de capsulă lungă şi etanşă, din plastic transparent, ca o mică incintă pentru dormit futuristă, aşezată pe un dispozitiv electronic masiv.

— Ia să vedem dacă asta îţi sugerează ceva, spusese apoi Katherine, conectând maşinăria la o sursă de curent electric.

Se aprinsese un ecran digital, pe care o serie de cifre se schimbau rapid, în vreme ce ea calibră cu atenţie câteva butoane.

Când sfârşise, pe ecran se putea citi:

0,0000000000 kg.

— Un cântar? întrebase Peter, privind-o nedumerit.

— Nu un cântar oarecare.

Katherine luase o bucăţică mică de hârtie de pe o masă din apropiere şi o aşezase uşurel pe capsulă. Cifrele de pe ecran se schimbaseră iar, stabilizându-se apoi la o nouă valoare:

0,0008194325 kg.

— E o microbalanţă de înaltă precizie, îi explicase ea. Are o rezoluţie de până la câteva micrograme.

Peter părea la fel de derutat.

— Ai construit un cântar de precizie pentru… oameni?

— Exact! replicase ea, ridicând capacul transparent. Dacă aşez un om în capsulă şi închid capacul, obţin înăuntru un sistem complet izolat. Nimic nu intră, nimic nu iese. Nici gaze, nici lichide, nici particule de praf. Nimic nu poate scăpa în afară – răsuflarea subiectului, sudoarea evaporată, fluidele corporale, nimic.

Peter îşi trecuse mâna prin părul des şi argintiu – un gest de nervozitate întâlnit şi la sora lui.

— Hmm… Mi se pare limpede că subiectul îţi va muri acolo, înăuntru, în răstimp foarte scurt.

Ea încuviinţase.

— Cam şase minute, în funcţie de ritmul respirator.

El se întorsese din nou spre ea.

— Nu pricep.

— O să pricepi imediat, îi spusese zâmbind Katherine.

Apoi îl condusese în camera de control a Cubului şi îl aşezase în faţa uriaşului monitor cu plasmă, iar ea tastase ceva, accesând o serie de fişiere video stocate pe discurile holografice. Când monitorul prinsese viaţă, apăruse ceea ce părea a fi o filmare făcută acasă, cu o cameră video banală.

Imaginea înfăţişa un dormitor modest, cu un pat nefăcut, sticluţe cu medicamente, un aparat de respiraţie asistată şi un monitor cardiac. Peter părea la fel de nedumerit în vreme ce camera panorama, dezvăluind în final, aproape de mijlocul încăperii, dispozitivul pe care tocmai i-l arătase Katherine.

Fratele ei făcuse ochii mari.

— Ce...?

Capacul transparent al capsulei era ridicat şi înăuntru şedea întins un bătrân cu o mască de oxigen pe faţă. Soţia lui şi un angajat al azilului stăteau alături de maşinărie. Cu ochii închişi, bătrânul respira greu.

— Bărbatul din capsulă este un fost profesor al meu de la Yale, îi explicase Katherine. Am păstrat legătura cu el de-a lungul anilor. A fost foarte bolnav şi întotdeauna a spus că intenţionează să-şi doneze trupul în scopuri ştiinţifice după moarte, aşa că, atunci când i-am explicat ideea mea pentru acest experiment, s-a arătat imediat dornic să se implice.

Peter părea mut de uimire, privind scena care se desfăşura pe monitor.

Asistentul de la azil i se adresase soţiei: „A venit timpul. E pregătit”. Bătrâna îşi ştersese ochii înlăcrimaţi şi încuviinţase cu o fermitate calmă: „Bine”.

Cu gesturi blânde, angajatul se aplecase deasupra capsulei şi înlăturase masca de oxigen a bătrânului. Acesta se agitase puţin, fără a deschide însă pleoapele. Asistentul îndepărtase apoi aparatul de respiraţie şi celelalte echipamente, astfel încât capsula rămăsese izolată în

mijlocul încăperii.

Soţia bătrânului se apropiase de capsulă, se aplecase şi îl sărutase uşor pe frunte. Bătrânul nu deschisese ochii, dar buzele i se mişcaseră vag, într-un surâs slab, plin de iubire. Fără mască de oxigen, respiraţia lui devenise mult mai grea. Sfârşitul era, în mod limpede, aproape. Cu un calm şi o forţă admirabile, soţia coborâse încet capacul transparent al capsulei, după care îl închisese etanş, aşa cum o învăţase Katherine.

Peter tresărise, speriat:

— Katherine, ce Dumnezeu s-a întâmplat acolo?

— Nu-i nimic, şoptise ea băgând suficient aer în capsulă.

Văzuse deja filmul de zeci de ori, dar de fiecare dată pulsul i se accelera când ajungea în acest moment. Îi arătase fratelui ei balanţa de sub capsulă. Pe ecran scria:

51,4534644 kg.

— Asta e greutatea lui corporală, îi spusese ea.

Răsuflarea bătrânului devenise mai superficială şi, ca hipnotizat, Peter se aplecase spre monitor.

— Asta şi-a dorit el, adăugase sora lui. Priveşte ce se întâmplă.

Soţia bătrânului se retrăsese, aşezându-se pe pat şi uitându-se, împreună cu asistentul de la azil.

În cele şaizeci de secunde care urmaseră, respiraţia bătrânului se precipitase tot mai mult, până ce, dintr-odată, ca şi când bolnavul însuşi ar fi ales clipa, se oprise pur şi simplu.

Se sfârşise.

Soţia şi asistentul se alinau reciproc, în tăcere.

Nimic altceva nu se mai întâmplă.

După alte câteva secunde, Peter se întorsese spre sora lui, cu o căutătură confuză.

„Mai aşteaptă”, îl îndemnase ea în gând, făcându-i semn spre ecranul digital al capsulei, pe care era înscrisă greutatea bătrânului.

Şi apoi se întâmplase.

Când văzuse, Peter sărise în scaun, cât pe ce să cadă.

— Dar… asta-i… Şocat, îşi dusese o mâna la gură. Nu pot… Rareori se întâmpla ca Peter Solomon să rămână fără cuvinte.

Katherine reacţionase în mod similar la primele vizionări ale filmului.

La câteva clipe după moartea bătrânului, numărul de pe ecranul balanţei scăzuse brusc. Omul devenise mai uşor la foarte scurt timp după deces. Variaţia de greutate fusese minusculă, dar măsurabilă, iar implicaţiile erau extraordinare.

Katherine îşi aminti că scrisese în jurnalul ei de laborator, cu o mână tremurândă: „Pare să existe un «material» invizibil care părăseşte corpul uman în momentul morţii. Acesta are o masă măsurabilă, neafectată de barierele fizice. Trebuie să presupun că se deplasează într-o dimensiune pe care eu n-o pot percepe încă”.

Din expresia de şoc de pe figura fratelui ei, Katherine îşi dăduse seama că înţelesese implicaţiile experimentului.

— Katherine, bâiguise el, clipind ca pentru a se asigura că nu visează. Cred că tocmai ai cântărit sufletul omenesc.

Se aşternuse atunci între ei o lungă tăcere. Peter încerca să proceseze toate consecinţele fenomenului la care asistase. *„Va fi nevoie de timp.”* Dacă ceea ce tocmai văzuseră era ceea ce păruse a fi – dovada că sufletul, conştiinţa sau forţa vitală se poate deplasa în afara trupului fizic –, însemna că o nouă lumină fusese aruncată asupra unui mare număr de fenomene mistice: transmigraţia, conştiinţa cosmică, experienţe în pragul morţii, proiecţii astrale, vedere la distanţă, visare lucidă şi aşa mai departe. Publicaţiile medicale erau pline de poveşti despre pacienţi care muriseră pe masa de operaţie, îşi văzuseră trupul de sus şi fuseseră apoi readuşi la viaţă.

Peter continuase să păstreze tăcerea, iar ea remarcase că avea lacrimi în ochi. Şi înţelesese. Amândoi îi pierduseră pe cei dragi şi, pentru oricine în situaţia lor, chiar şi cea mai vagă dovadă că spiritul uman supravieţuieşte după moarte putea oferi o rază de speranţă.

„Se gândeşte la Zachary”, îşi spusese ea, recunoscând privirea de profundă melancolie din ochii lui. De ani întregi Peter purta povara responsabilităţii pentru moartea lui. De multe ori îi spusese lui Katherine că făcuse cea mai gravă greşeală din viaţa lui atunci când îşi lăsase fiul în închisoare şi că niciodată nu va putea să se ierte pentru acest lucru.

O uşă trântită o smulse din reverie, readucând-o la realitatea din subsol, unde stătea întinsă pe masa rece, din piatră. Uşa de metal din capătul rampei se închisese cu zgomot; tatuatul revenea. Îl auzi intrând într-una dintre încăperile de pe culoar, făcând ceva acolo şi apropiindu-se apoi de camera în care se afla ea. Când intră, Katherine văzu că împingea ceva în faţă. Ceva mare şi greu... pe roţi. Când ajunse în lumină, ea făcu ochii mari, stupefiată. Tatuatul împingea un scaun cu rotile în care se afla cineva.

Intelectual, creierul ei îl recunoscu pe bărbatul adus astfel. Emoţional, aproape că nu putea accepta ceea ce vedea.

„Peter?!”

Nu ştia dacă să se bucure că fratele ei era viu... sau mai degrabă să fie îngrozită. Trupul lui fusese ras în întregime. Părul lui des şi argintiu dispăruse, la fel ca sprâncenele, iar pielea îi lucea de parcă fusese unsă cu ulei. Era îmbrăcat într-un halat negru din mătase. Acolo unde ar fi trebuit să-i fie mâna dreaptă se afla doar un ciot, înfăşurat într-un bandaj curat. Privirea lui îndurerată o întâlni pe a ei, plină de păreri de rău. Peter!

Vocea i se frânse. El încercă să vorbească, dar nu izbuti să scoată decât nişte sunete guturale, înăbuşite. Abia acum observă Katherine că era legat de scaun şi avea un căluş în gură.

Tatuatul îl mângâie încet pe capul ras.

— L-am pregătit pe fratele tău pentru o mare onoare. Are un rol de jucat în seara asta.

Katherine simţi cum trupul îi devenea rigid. *„Nu...!”*

— Eu şi Peter vom pleca dintr-o clipă în alta, dar m-am gândit că vreţi să vă luaţi rămas-bun.

— Unde îl duci? întrebă ea cu glas pierit.

Tatuatul zâmbi.

— Trebuie să merg împreună cu el la un munte sacru. Acolo se află comoara. Piramida masonică mi-a dezvăluit locul. Iar prietenul tău, Robert Langdon, mi-a fost de mare ajutor.

Katherine privi în ochii fratelui ei.

— L-a ucis pe Robert…

Chipul lui se schimonosi, pradă suferinţei, iar el clătină violent din cap, incapabil să suporte mai multă durere.

— Haide, haide, Peter! exclamă răpitorul lor, mângâindu-l iar pe cap. Să nu stricăm clipa cu aşa ceva! Ia-ţi la revedere de la surioara ta. E ultima voastră reuniune de familie.

Katherine se simţea răpusă de disperare.

— De ce faci asta? strigă, ea. Ce ţi-am făcut noi?! De ce îmi urăşti familia atât de mult?!

Tatuatul se apropie şi îşi lipi buzele de urechea ei.

— Am motivele mele, Katherine!

Apoi se duse la măsuţa alăturată, luă cuţitul acela ciudat, se întoarse spre ea şi-i lipi lama lustruită de obraz.

— S-ar putea spune că acesta este cel mai cunoscut cuţit din istorie.

Katherine nu ştia nimic despre cuţite celebre, dar cel de aici i se părea foarte vechi şi ameninţător. Lama îi părea extrem de ascuţită.

— Nu te îngrijora, îi spuse el. N-am de gând să-i irosesc puterea pe tine. O păstrez pentru un sacrificiu mai preţios… într-un loc mai sacru. Peter, adăugă el, întorcându-se spre fratele ei, recunoşti acest cuţit, nu-i aşa?

În ochii fratelui ei se citea un amestec de teamă şi incredulitate.

— Da, Peter, acest artefact antic încă există. L-am obţinut cu mare greutate… şi l-am păstrat pentru tine. Iar acum, în sfârşit, noi doi ne putem încheia dureroasa călătorie împreună.

Şi cu aceste cuvinte, înfăşură cuţitul într-o pânză, punând alături şi celelalte obiecte de pe măsuţă: tămâia, flacoanele

cu lichid, bucăţi de satin alb şi alte elemente ceremoniale. Aşeză apoi pachetul în sacul de umăr al lui Robert Langdon, lângă piramida masonică şi vârful ei. Katherine privi neputincioasă în vreme ce bărbatul tatuat închise sacul şi se întoarse spre fratele ei.

— Ţine tu asta, Peter, te rog!

Şi-i puse sacul greu în poală.

Apoi deschise un sertar şi începu să cotrobăie în el. Dinăuntru se auzea clinchetul unor obiecte metalice mici. Tatuatul se întoarse spre ea şi-i prinse braţul drept, ţinându-i-l fix. Katherine nu vedea ce face, dar probabil că Peter vedea bine, fiindcă începu să se cabreze violent în scaun.

Katherine simţi o înţepătură neaşteptată în pliul cotului drept şi un val de căldură neobişnuită i se scurse pe braţ în jos. Peter scotea sunete chinuite, înăbuşite şi încerca în zadar să se elibereze din scaunul cu rotile. Antebraţul ei era cuprins acum de o amorţeală rece, care se întindea spre palmă şi spre degete.

Când tatuatul se trase într-o parte, Katherine văzu de ce era fratele ei atât de îngrozit. Răpitorul îi introdusese în venă un ac medical, ca şi când ar fi vrut să-i facă o analiză. Dar în loc ca sub ac să fie o eprubetă, sângele curgea liber prin el, şiroind pe braţ, pe antebraţ şi pe masa de piatră.

— O clepsidră umană, spuse tatuatul, întorcându-se spre Peter. Peste puţin timp, când îţi voi cere să-ţi îndeplineşti rolul, vreau să ţi-o imaginezi pe Katherine… murind singură aici, în întuneric.

Chipul lui Peter era o mască a suferinţei.

— Va rămâne în viaţa aproximativ o oră. Dacă vei coopera cu mine rapid, voi avea suficient timp pentru a o salva. Dar, bineînţeles, dacă mi te opui câtuşi de puţin… sora ta chiar va muri singură aici, în întuneric.

Peter gemu ininteligibil prin căluşul din gură.

— Ştiu, ştiu, adăugă individul, punându-i o mână pe umăr. Ştiu că e greu pentru tine. Dar n-ar trebui să fie. La urma urmei, nu e pentru prima dată, când îţi abandonezi un

membru al familiei. Şi, aplecându-se, şopti la urechea lui, după un moment de tăcere: Mă refer, desigur, la fiul tău, Zachary, în închisoarea Soganlik.

Peter trase de legăturile care-l ţineau şi scoase un alt strigăt înăbuşit.

— Opreşte-te! ţipă şi Katherine.

— Îmi amintesc bine noaptea aia, continuă tatuatul în vreme ce îşi strângea mai departe bagajele. Am auzit totul. Şeful închisorii s-a oferit să-l lase pe fiul tău să plece, dar tu ai ales să-i dai o lecţie… şi l-ai părăsit acolo. Băiatul tău şi-a învăţat lecţia, nu-i aşa? Pierderea lui… a fost câştigul meu.

Zâmbind, răpitorul luă o bucată de pânză şi o îndesă adânc în gura lui Katherine.

— Moartea, şuşoti el, trebuie să fie tăcută.

Peter se zbătu violent. Fără un alt cuvânt, tatuatul trase scaunul cu rotile spre uşă, cu spatele, oferindu-i astfel o ultimă privire, lungă, spre sora lui.

Katherine şi Peter se priviră pentru ultima dată. Apoi el dispăru.

Katherine îi auzi urcând rampa şi ieşind pe uşa din metal, pe care tatuatul o încuie înainte de a-şi urma drumul prin tabloul cu Cele Trei Graţii. Câteva minute mai târziu, motorul unei maşini porni.

Apoi casa se cufundă în linişte.

Singură în întuneric, Katherine sângera.

CAPITOLUL 108

Mintea lui Robert Langdon plutea într-un abis nesfârşit.

Fără lumină. Fără sunete. Fără simţiri.

Doar un neant infinit şi tăcut.

Moliciune.

Lejeritate.

Trupul îl părăsise. Era nezăgăzuit.

Lumea fizică încetase să mai existe. Timpul încetase să mai existe.

Era acum conştiinţa pură… o simţire fără trup, suspendată în vidul unui vast univers.

CAPITOLUL 109

Elicopterul UH-60 modificat zbura la altitudine joasă deasupra clădirilor din Kalorama Heights, îndreptându-se spre coordonatele primite de la echipa de suport. Agentul Simkins zări primul SUV-ul negru parcat la întâmplare pe peluza din faţa uneia dintre case. Poarta era închisă, iar clădirea părea învăluită în tăcere şi în întuneric.

Sato dădu semnalul pentru aterizare.

Elicopterul coborî pe iarbă cu o zdruncinătură, printre alte vehicule – unul dintre ele fiind un sedan al unei firme de securitate, cu lumini de avertizare pe capotă.

Simkins şi oamenii lui săriră jos, îşi scoaseră armele şi se năpustiră spre intrare. Uşa era încuiată, aşa că Simkins îşi făcu palmele pâlnie şi se uită printr-o fereastră. Deşi înăuntru holul era întunecat, desluşi vag o formă omenească întinsă pe jos.

— La naiba! exclamă el. E Hartmann!

Unul dintre agenţi luă un scaun de pe verandă şi izbi cu el fereastra ce cobora până aproape de podea. Zornăitul sticlei sparte abia dacă se auzi din cauza huruitului elicopterului. Câteva secunde mai târziu, erau toţi înăuntru. Simkins dădu fugă în hol şi îngenunche lângă Hartmann, luându-i pulsul. Nimic. Peste tot era sânge. Apoi văzu şurubelniţa în gâtul colegului său.

„Isuse!” Se ridică şi le făcu semn oamenilor săi să înceapă căutările.

Agenţii se răspândiră la parter, razele laser ale armelor străpungând întunericul. Nu găsiră nimic în camera de zi şi nici în birou, dar în salon, spre surprinderea lor, descoperiră o femeie strangulată, în uniforma unei firme de securitate. Simkins începu să-şi piardă speranţa că-i va mai găsi în viaţa pe Katherine Solomon şi pe Robert Langdon. Era clar că ucigaşul le întinsese o capcană şi, dacă reuşise să omoare un agent CIA şi un agent de securitate înarmat,

pentru un profesor şi un om de ştiinţă şansele de scăpare erau foarte slabe.

Când sfârşiră cu parterul, Simkins trimise doi agenţi să verifice etajul. Între timp, el descoperi lângă bucătărie o scară ce ducea la subsol şi coborî treptele. Când ajunse jos, aprinse luminile. Subsolul era întins şi imaculat, ca şi când ar fi fost rareori utilizat. Boilere, ziduri goale de ciment, câteva cutii. *„Nu-i nimic aici.”*

Simkins urcă înapoi în bucătărie în timp ce oamenii săi coborau de la etaj. Toţi clătinară din cap.

Casa era pustie.

Nu era nimeni acasă.

Şi nu mai existau alte cadavre.

Simkins luă staţia radio şi o puse pe Sato la curent cu noutăţile sumbre.

Când el ieşi în hol, directoarea urca deja treptele verandei. Warren Bellamy rămăsese singur în elicopter, stând năuc cu geanta din aliaj de titan a lui Sato la picioarele sale. Laptopul ei securizat îi oferea acces la sistemul internaţional de computere al CIA, prin intermediul uplinkurilor criptate. Cu câteva ore înainte, Sato îl folosise pentru a-i arăta Arhitectului nişte informaţii care îl determinaseră să coopereze pe deplin. Simkins n-avea idee ce văzuse Bellamy, dar, orice ar fi fost, omul fusese vizibil şocat şi aşa rămăsese de atunci.

Când intră în hol, Sato se opri o clipă, plecându-şi fruntea spre cadavrul lui Hartmann. Apoi ridică privirea şi-l fixă pe Simkins.

— Nici un semn de Katherine sau de Langdon? Ori de Peter Solomon?

Agentul clătină din cap.

— Dacă sunt încă în viaţă, înseamnă că i-a luat cu el.

— Aţi găsit vreun computer în casă?

— Da, doamnă. În birou.

— Arată-mi!

Simkins îşi conduse şefa în camera de zi. Covorul luxos era acoperit de cioburile ferestrei sparte. Trecură pe lângă

şemineu, pe lângă un tablou de mari dimensiuni şi câteva rafturi cu cărţi, în drum spre uşa biroului. Acesta din urmă era lambrisat, iar pe masa de lucru în stil vechi se afla un monitor de computer. Sato se duse în faţa lui, privi ecranul şi imediat se încruntă.

— La naiba! exclamă ea în şoaptă.

Simkins veni să se uite şi el. Ecranul era negru.

— Ce s-a întâmplat?

Sato îi arătă un suport alăturat.

— Foloseşte un laptop, pe care l-a luat cu el.

Agentul nu pricepea.

— Şi are informaţii pe care aţi fi vrut să le vedeţi?

— Nu, replică ea pe un ton grav. Are informaţii pe care nu vreau să le vadă nimeni.

Jos, în subsolul ascuns, Katherine Solomon auzise huruitul elicopterului, urmat de zgomotul de sticlă spartă şi de tropăitul bocancilor grei pe podeaua de deasupra. Încercase să strige după ajutor, dar cârpa din gură nu-i permisese. Abia dacă putuse să scoată un sunet. Şi cu cât se străduia mai tare, cu atât creştea fluxul de sânge care-i curgea din venă.

Se simţea uşor ameţită şi cu răsuflarea tăiată. Ştia că trebuia să se liniştească. *„Foloseşte-ţi mintea, Katherine!”* Cu toată voinţa, se forţă să intre într-o stare meditativă.

Mintea lui Robert Langdon plutea în neant. Privi în vidul infinit, căutând un punct de referinţă. Dar nu găsi nimic.

Întuneric absolut. Linişte absolută. Pace absolută.

Nu exista nici măcar atracţia gravitaţională, care să-i arate încotro era susul şi încotro, josul.

Trupul lui dispăruse.

„Asta trebuie să fie moartea.”

Timpul părea a fi telescopic, dilatându-se şi comprimându-se, de parcă aici nu ar fi avut sens. Nu mai avea idee câtă vreme trecuse.

„Zece secunde? Zece minute? Zece zile?”

Deodată însă, aidoma unor explozii teribile în galaxii

îndepărtate, amintirile începură să se materializeze, năvălind spre el ca nişte unde de şoc printr-un vast neant.

Şi, pe neaşteptate, Robert Langdon începu să-şi amintească. Imaginile alergau prin el… vii şi tulburătoare. Privea în sus, spre o faţă acoperită cu tatuaje. Două mâini puternice îi prinseseră capul şi i-l izbiseră de podea.

Durerea izbucnise… şi apoi întunericul.

O lumină cenuşie.

Pulsândă.

Frânturi de amintiri. Era târât, pe jumătate conştient, în jos, în jos, în jos. Atacatorul său fredona ceva.

„Verbum significatium… Verbum omnificum… Verbum perdo…”

CAPITOLUL 110

Directoarea Inoue Sato stătea singură în birou, aşteptând în vreme ce divizia de imagini prin satelit a CIA se ocupa de solicitarea ei. Unul dintre avantajele muncii în Washington era acoperirea oferită de sateliţi. Cu puţin noroc, era posibil ca unul dintre ei să fie poziţionat în mod adecvat pentru a obţine fotografii ale casei luate în seara aceasta... poate chiar unele în care să fie prins orice vehicul ce plecase de aici în ultima jumătate de oră.

— Îmi pare rău, doamnă, îi spuse tehnicianul. N-am avut acoperire pentru coordonatele respective în seara aceasta. Vreţi să solicit o repoziţionare?

— Nu, mulţumesc, replică Sato. E prea târziu.

Închise şi răsuflă adânc. Acum nu mai avea nici o idee despre felul în care ar fi putut afla încotro plecase ţinta lor. Se duse în hol, de unde oamenii ei ridicaseră cadavrul lui Hartmann, pe care îl duceau spre elicopter. Îi ceruse lui Simkins să-şi adune echipa şi să se pregătească de întoarcere la Langley, dar agentul era încă în camera de zi, în patru labe. Părea să-i fie rău.

— Te simţi bine?

El ridică privirea, cu o expresie mirată.

— Aţi văzut asta? întrebă agentul arătându-i ceva pe podea. Sato se apropie şi se uită la covorul luxos, dar nu văzu nimic, aşa că scutură din cap în semn că nu.

— Aplecaţi-vă! Uitaţi-vă la ţesătura covorului!

Directoarea se ghemui şi, după o clipă, văzu ce i se arătă. Fibrele covorului păreau a fi fost strivite... tasate de-a lungul a două linii drepte, ca şi când ceva greu ar fi fost transportat pe roţi de-a latul camerei.

— Ciudată este direcţia în care merg urmele, spuse Simkins, arătând cu mâna.

Sato urmări cu privirea cele două linii paralele care traversau camera de zi şi păreau să dispară sub un tablou

mare, ce acoperea un perete de la podea până la tavan, lângă şemineu. *„Ce naiba?”*

Simkins se apropie de pictură şi încercă s-o ridice de pe perete. Tabloul nu se mişcă.

— E fixată, constată el, trecându-şi degetele pe marginea ramei. Staţi puţin, e ceva aici, dedesubt…

Degetele lui atinseră o mică pârghie sub marginea de jos şi ceva scoase un declic. Sato se apropie atunci când agentul împinse rama şi pictura începu să se rotească încet în jurul axei centrale, ca o uşă batantă.

Simkins îndreptă fasciculul lanternei spre spaţiul întunecat din faţă.

Directoarea miji ochii. *„Aşa, deci!”*

La capătul unui coridor scurt se afla o uşă metalică masivă.

Amintirile care fluturaseră prin bezna din mintea lui Langdon veniseră şi plecaseră. În urma lor, o dâră de scântei de un roşu aprins spirală, pe fondul aceleiaşi şoapte îndepărtate.

„Verbum significatium… Verbum omnificum… Verbum perdo.”

Scandarea continuă, precum litania dintr-o cântare bisericească medievală.

„Verbum significatium… Verbum omnificum.” Cuvintele cădeau acum prin neant, înconjurate de ecoul unor voci noi.

„Apocalipsa… Franklin… Apocalipsa… Verbum… Apocalipsa…” Deodată, un clopot începu să bată a jelanie undeva în depărtare. Iar dangătul continuă, devenind tot mai sonor. Şi bătea mai insistent acum, ca şi cum ar fi sperat că Langdon va înţelege, ca şi când i-ar fi îndemnat mintea să ţină pasul cu el.

CAPITOLUL 111

Clopotul din turn bătuse vreme de trei minute, zgâlţâind candelabrul din cristal atârnat deasupra capului său. Cu zeci de ani în urmă, asistase la prelegeri în această mult îndrăgită sală de conferinţe de la Academia Phillips Exeter. Astăzi însă, Robert Langdon venise pentru a asculta un drag prieten adresându-se elevilor. În vreme ce luminile din sală se stingeau, Langdon îşi găsise un loc lângă peretele din spate, sub o serie de portrete ale foştilor rectori.

Tăcerea se aşternuse în rândul elevilor.

Într-un întuneric total, o siluetă abia zărită traversase partea din faţa a sălii şi urcase pe podium.

— Bună dimineaţa, rostise în microfon o voce fără chip.

Toată lumea se ridicase în picioare, pentru a vedea cine vorbise.

Un proiector se aprinsese, dezvăluind o fotografie în sepia, decolorată, ce înfăţişa un spectaculos castel cu faţada din gresie roşcată, cu turnuri înalte, de formă pătrată, şi cu ornamente gotice.

— Cine îmi poate spune unde se află acest castel? întrebase vocea.

— În Anglia! răspunsese o fată din sala cufundată în întuneric. Faţada este un amestec de gotic timpuriu şi de romanic târziu, ceea ce înseamnă că avem de-a face cu un castel normand prin excelenţă şi îl plasează în Anglia veacului al XII-lea.

— Mai, să fie! replicase vocea. Domnişoara cunoaşte arhitectură!

În sală răsunaseră murmure slabe.

— Din păcate, aţi greşit cu cinci mii de kilometri şi cu o jumătate de mileniu.

Publicul amuţise.

Proiectorul prezentase apoi o fotografie modernă, în culori, a aceluiaşi castel, luată dintr-un unghi diferit.

Turnurile din gresie dominau prim-planul, dar în spatele lor, uimitor de aproape, se înălţa maiestuoasă cupolă albă a Capitoliului Statelor Unite.

— Staţi puţin! exclamase fata. Există un castel normand în Washington, D.C.?

— Încă din 1855, răspunsese vocea din umbră. Atunci când a fost făcută fotografia următoare.

Pe ecran apăruse un nou diapozitiv: o imagine în alb-negru a unui interior, înfăţişând o sală de bal vastă, cu plafonul boltit, în care se vedeau schelete de animale, vitrine pentru exponate ştiinţifice, vase din sticlă cu mostre biologice, artefacte arheologice şi mulaje din ipsos ale unor reptile preistorice.

— Acest extraordinar castel, continuase vocea, a fost primul muzeu de ştiinţe al Americii, demn de a fi numit astfel. A fost dăruit naţiunii americane de un savant britanic care, la fel ca părinţii fondatori, era de părere că tânăra noastră ţară va putea deveni un tărâm al iluminării. El a lăsat moştenire înaintaşilor noştri o uriaşă avere şi le-a cerut să construiască în inima naţiunii „o instituţie pentru sporirea şi răspândirea cunoaşterii”. Vorbitorul se întrerupsese şi apoi, după o lungă pauză, reluase: Cine îmi poate spune numele acestui generos savant?

Un glas timid din primele rânduri rostise:

— James Smithson?

Şoapte de recunoaştere se ridicaseră din bănci.

— Smithson, într-adevăr, confirmase vocea de pe podium.

Peter Solomon păşise apoi în lumină, privindu-şi asistenţa cu o licărire jucăuşă în ochi.

— Bună dimineaţa, numele meu este Peter Solomon, şi sunt secretarul Institutului Smithsonian.

Sala izbucnise în ropote de aplauze. Din umbră, Langdon urmărise cu admiraţie cum Peter îşi captivase tinerii ascultători cu un tur fotografic al Institutului Smithsonian la începuturile istoriei sale. Prezentarea începuse cu Castelul Smithsonian, continuând cu laboratoarele ştiinţifice din

subsol, cu coridoarele pline de exponate, cu un salon al moluştelor, cu oameni de ştiinţă care se autointitulaseră „custozii crustaceelor”, şi culminând cu o veche fotografie în care apăreau cei mai populari „locatari” ai castelului: două bufniţe acum decedate, pe nume Diffusion şi Increase. Seria de diapozitive de o jumătate de oră se încheiase cu o impresionantă fotografie din satelit ce înfăţişa National Mall, mărginită acum de enormele clădiri ale muzeelor Smithsonian.

— Aşa cum spuneam la început, conchisese Peter Solomon, James Smithson şi părinţii fondatori au dorit ca ţara noastră să fie un pământ al iluminării, şi cred că astăzi ar fi mândri. Marele Institut Smithsonian se înalţa ca un simbol al ştiinţei şi cunoaşterii chiar în inima ţării: un tribut viu, activ, adus visului nutrit de înaintaşii noştri pentru America – un stat bazat pe principiile cunoaşterii, înţelepciunii şi ştiinţei.

Solomon închisese proiectorul pe fondul unor aplauze energice. Luminile în sală se aprinseseră şi zeci de mâini se ridicaseră. Vorbitorul îi făcuse semn unui băiat roşcat de pe un rând din mijloc.

— Domnule Solomon, începuse tânărul cu un aer nedumerit. Aţi spus că părinţii fondatori au fugit de regimurile opresive din Europa, pentru a fonda o ţară pe baza principiilor progresului ştiinţific.

— Corect.

— Dar… eu aveam impresia că, strămoşii noştri au fost oameni profund religioşi, care au fondat pe pământ american un stat creştin.

Solomon zâmbise.

— Prieteni, să nu mă înţelegeţi greşit. Înaintaşii noştri erau, într-adevăr, profund religioşi, însă erau deişti: credeau în Dumnezeu, dar o făceau într-un mod universal şi tolerant. Unicul ideal religios pe care l-au susţinut a fost libertatea de credinţă. Luând microfonul de pe suportul lui, Peter Solomon se îndreptase spre marginea podiumului, continuându-şi explicaţiile: Părinţii fondatori ai Americii

aveau viziunea unei utopii spiritual iluminate, în care libertatea de gândire, educaţia maselor şi progresul ştiinţific aveau să înlocuiască bezna vechilor superstiţii religioase.

O fată cu păr blond din spatele sălii ridicase mâna.

— Da?

— Domnule, spusese fata, ridicând în aer un telefon mobil, v-am căutat pe internet şi pe Wikipedia scrie că sunteţi un francmason de prim rang.

Solomon le arătase inelul masonic.

— V-aş fi putut scuti eu de această căutare.

Elevii izbucniseră în râs.

— Da, bine, reluase tânăra, ezitând uşor. Tocmai aţi menţionat cuvintele „vechi superstiţii religioase”, iar mie mi se pare că, dacă există vreun responsabil pentru răspândirea şi întreţinerea superstiţiilor religioase… acel responsabil este masoneria.

Solomon nu păruse deconcertat.

— Serios? Cum anume?

— Păi, am citit multe despre masonerie şi ştiu că aveţi sumedenie de credinţe şi ritualuri străvechi, ciudate. Articolul pe care l-am găsit online susţine chiar că masonii cred în puterea unui soi de înţelepciune magică străveche… care îl poate ridica pe om până pe tărâmul zeilor.

Toţi cei din sală se întorseseră spre fata blondă, privind-o ca şi când i-ar fi lipsit o doagă.

— De fapt, colega voastră are dreptate.

Capetele se răsuciseră la unison, privindu-l pe Solomon cu ochi mari. Conferenţiarul îşi înăbuşise un zâmbet şi se adresase iarăşi tinerei:

— Articolul acela mai oferă şi alte Wiki-informaţii despre înţelepciunea magică străveche?

Fata părea stânjenită, dar începuse să citească de pe site-ul web:

— „Pentru a fi siguri că această înţelepciune nu putea fi utilizată de cei nemerituoşi, primii adepţi au consemnat-o în scris codificat… disimulându-i adevărul într-un limbaj

metaforic al simbolurilor, mitului şi alegoriei. Chiar şi astăzi, această înţelepciune criptată se află pretutindeni în jurul nostru… codificată în mitologie, în artă şi în textele oculte din întreaga istorie. Din păcate, omul modern şi-a pierdut abilitatea de a descifra complexa reţea de simboluri… şi extraordinarul adevăr s-a pierdut.”

Solomon aşteptase câteva clipe.

— Asta-i tot?

Fata se foise puţin în bancă.

— Păi, mai este ceva.

— Aşa speram şi eu. Te rog, spune-ne!

Cu un aer ezitant, tânăra îşi dresese vocea şi continuase:

— „Conform legendei, înţelepţii care au codificat Misterele Antice cu mult timp în urmă au lăsat pentru viitor un fel de cheie… o parolă ce putea fi utilizată pentru a descifra secretele criptate. Se spune că această parolă magică – numită *verbum significatium* – deţine puterea de a destrăma întunericul şi de a descifra Misterele Antice, pentru ca întreaga omenire să le înţeleagă.”

— Ah, da… *verbum significatium,* replicase Peter Solomon zâmbind melancolic, după care privise în gol pentru o clipă, coborându-şi apoi privirile asupra fetei blonde. Şi unde-i acest minunat cuvânt acum?

Tânăra părea tot mai jenată, regretând în mod limpede că îl abordase pe conferenţiar, dar sfârşise de citit:

— „Legenda spune că *verbum significatium* este îngropat undeva adânc, aşteptând acolo un moment crucial în istorie… un moment în care omenirea nu va mai putea supravieţui în lipsa adevărului, a cunoaşterii şi a înţelepciunii tuturor veacurilor. În acel moment crucial, omul va descoperi în sfârşit Cuvântul şi va deschide calea unei minunate noi ere a iluminării”.

Cu aceste cuvinte, fata închisese telefonul şi se făcuse mică în banca ei. După o tăcere îndelungată, un alt elev ridicase mâna.

— Domnule Solomon, dumneavoastră nu credeţi cu adevărat toate aceste lucruri, nu-i aşa?

Peter zâmbise.

— Şi de ce nu? Mitologiile noastre au o străveche tradiţie a cuvintelor magice, care oferă cunoaştere şi puteri cu caracter divin. Chiar şi astăzi copiii strigă „abracadabra” în speranţa că vor crea ceva din nimic. Desigur, am uitat cu toţii că acest cuvânt nu este o jucărie, şi că îşi are rădăcinile în anticul misticism aramaic – Avrah KaDabra, care înseamnă. „Creez vorbind”.

Tăcere.

— Dar, domnule, insistase tânărul, doar nu credeţi că un singur cuvânt… acest *verbum significatium…* orice ar fi el… are puterea de a descifra o înţelepciune străveche… şi de a facilita o iluminare la scară mondială?!

Chipul lui Peter Solomon rămăsese de nepătruns.

— Ceea ce cred eu nu ar trebui să te intereseze pe dumneata. Ceea ce ar trebui să te intereseze este faptul că această profeţie a aşteptatei iluminări se regăseşte în absolut toate credinţele şi tradiţiile filosofice ale lumii. Hinduşii o numesc Epoca Krita, astrologii au botezat-o Era Vărsătorului, evreii descriu venirea lui Mesia, teozofii vorbesc despre New Age, sau Era Nouă, iar cosmologii se referă la convergenţa armonică şi prezic chiar data la care se va produce.

— Adică 21 decembrie 2012! strigase un glas din sală.

— Da, tulburător de aproape… dacă crezi în miturile maiaşe.

Langdon râsese neauzit, amintindu-şi cum prezisese Peter Solomon în mod corect, cu zece ani în urmă, actualul val de emisiuni televizate axate pe prorocirea că anul 2012 va marca sfârşitul lumii.

— Lăsând cronologia la o parte, continuase Solomon, mi se pare vital să remarcăm că, în decursul istoriei, toate filosofiile umanităţii s-au arătat de acord într-o privinţă: că se apropie momentul unei mari iluminări. În toate culturile, în toate epocile, în toate colţurile lumii, visurile omeneşti s-au axat asupra aceluiaşi concept: apropiata apoteoză a omului… iminenta transformare a minţii umane întru

accesarea adevăratului ei potenţial. Ce anume ar putea explica această identitate de opinii?

— Adevărul, rostise încet un glas din sală.

Peter Solomon se întorsese brusc.

— Cine a spus asta?

Mâna care se ridicase aparţinea unui asiatic mititel, ale cărui trăsături delicate sugerau că ar putea fi nepalez sau tibetan.

— Poate că există un adevăr universal înscris în sufletul fiecărui individ. Poate că toţi avem aceeaşi istorie ascunsă înlăuntrul nostru, ca un fel de constantă comună în ADN. Poate că acest adevăr colectiv este răspunzător pentru asemănările dintre tradiţiile noastre.

Solomon îşi împreunase mâinile zâmbind larg şi se plecase reverenţios în faţa tânărului.

— Îţi mulţumesc!

În sală domnea liniştea.

— Adevărul, reluase conferenţiarul, adresându-se întregii audienţe. Adevărul are putere. Iar dacă gravităm cu toţii în jurul aceloraşi idei, o facem, poate, fiindcă acele idei sunt adevărate… înscrise adânc în noi înşine. Iar atunci când auzim adevărul, chiar dacă nu-l înţelegem, simţim că el rezonează în interiorul nostru… vibrând odată cu înţelepciunea noastră inconştientă. Poate că adevărul nu-l învăţăm, ci ni-l reamintim… îl rememorăm… îl recunoaştem… ca fiind deja înlăuntrul nostru.

Tăcerea care se aşternuse în sală era deplină.

Solomon aşteptase câteva clipe, după care rostise, încet:

— În încheiere, aş vrea să vă previn că descoperirea adevărului nu este niciodată uşoară. În decursul istoriei, fiecare perioadă de iluminare a fost însoţită de întuneric, de forţe opuse. Aşa sunt legile naturii şi ale echilibrului. Iar dacă astăzi vedem întunericul întinzându-se în lume, trebuie să înţelegem de aici că există o lumină egală care şi ea creşte. Ne aflăm în pragul unei extraordinare epoci a iluminării, şi toţi – şi eu, şi voi – suntem cu adevărat binecuvântaţi fiindcă am venit pe lume în acest moment de

răscruce al istoriei. Dintre toţi oamenii care au trăit pe lume, de la începuturile ei… noi ne aflăm în acea îngustă fereastră temporală în cadrul căreia vom fi martorii supremei noastre renaşteri. După mii de ani de întuneric, vom vedea cum mintea umană, ştiinţa şi chiar religia noastră vor dezvălui adevărul.

Sala se pregătea să aplaude, însă vorbitorul ridicase o mână în aer.

— Domnişoară! spusese apoi, indicând spre blonda din spatele sălii, cea cu telefonul. Ştiu că avem opinii diferite, însă vreau să-ţi mulţumesc. Pasiuni ca a ta constituie catalizatori importanţi pentru schimbările ce vor veni. Întunericul se hrăneşte din apatie… iar fermitatea convingerilor este cel mai puternic antidot. Continuă să-ţi cercetezi credinţa. Studiază Biblia! Mai cu seamă paginile ei finale.

— Apocalipsa? întrebase ea.

— Categoric! Cartea Apocalipsei este un exemplu ilustrativ al adevărului nostru comun. Ultima carte a Bibliei spune o poveste care se regăseşte identic în nenumărate alte tradiţii. Toate prezic viitoarea dezvăluire a unei mari cunoaşteri.

— Dar Apocalipsa, intervenise altcineva din sală, nu se referă la sfârşitul lumii? Ştiţi, la Antihrist, la Armagedon, bătălia finală dintre bine şi rău?

Solomon râsese discret.

— Cine a studiat greaca din această sală?

Câteva mâini se ridicaseră.

— Ce înseamnă, literal, termenul *„apocalipsă”?*

— Înseamnă… începuse un elev, dar se oprise, mirat parcă. Înseamnă „a dezvălui”… sau „a revela”.

Peter Solomon încuviinţase.

— Exact. Apocalipsa este, literal, o revelaţie. Cartea Apocalipsei din Biblie prezice dezvăluirea unui mare adevăr şi a unei inimaginabile înţelepciuni. Apocalipsa nu înseamnă sfârşitul lumii în sine, ci sfârşitul lumii aşa cum o cunoaştem noi. Profeţia Apocalipsei este doar unul dintre

numeroasele mesaje biblice care au fost distorsionate. Credeţi-mă, insistase Solomon, apropiindu-se de partea din faţă a podiumului, Apocalipsa vine... şi nu va semăna cu nimic din ceea ce am fost noi învăţaţi că va fi.

Undeva deasupra capului său, clopotul începuse să bată. Iar elevii izbucniseră într-un ropot tunător de aplauze.

CAPITOLUL 112

Katherine Solomon era în pragul inconştienţei când se pomeni zguduită de unda de şoc a unei explozii asurzitoare. Câteva clipe mai târziu, simţi miros de fum. Urechile îi ţiuiau. Se auziră voci înfundate. Departe. Strigând. Paşi. Deodată, îşi dădu seama că respiră mai uşor; cârpa îi fusese scoasă din gură.

— Eşti în siguranţă, îi şopti o voce de bărbat. Rezistă!

Se aştepta ca bărbatul să-i scoată acul din venă, dar el se mărginea să strige ordine.

— Aduceţi trusa medicală... puneţi o perfuzie... soluţie Ringer lactat. Vreau o valoare a tensiunii arteriale!

Apoi, în vreme ce îi verifica semnele vitale, bărbatul îi spuse:

— Doamnă Solomon, cel care v-a legat aşa... unde s-a dus?

Katherine încerca să vorbească, dar nu izbuti.

— Doamnă Solomon! Unde s-a dus?

Ea se strădui să deschidă ochii, dar simţea cum îşi pierdea cunoştinţa.

— Trebuie să ştim unde s-a dus! insistă bărbatul.

Katherine şopti două cuvinte drept răspuns, deşi ştia că nu aveau nici un sens:

— Muntele... sacru...

Directoarea Sato trecu de uşa fărâmată şi coborî pe o rampă din lemn, în subsolul ascuns. Unul dintre agenţi o aştepta jos.

— Doamnă, cred că trebuie să vedeţi asta!

Sato îl urmă într-o cămăruţă de pe culoarul îngust. Încăperea era viu luminată şi goală, cu excepţia unei grămezi de haine pe podea. Recunoscu sacoul de tweed şi mocasinii lui Robert Langdon.

Agentul îi făcu semn spre un container mare, ca un sicriu, aşezat lângă zidul din spate.

„Ce mama naibii?”

Sato se apropie de container, observând că era alimentat printr-o ţeavă din plastic transparent care trecea prin perete. Precaută, se duse lângă recipient. Pe capacul lui era un mic panou glisant. Îl trase într-o parte; dedesubt se afla o ferestruică.

Sato încremeni.

Sub plexiglas… cufundat într-un lichid, plutea chipul golit de expresie al profesorului Robert Langdon.

Lumină.

Vidul fără margini în care rătăcea Langdon fu invadat dintr-odată de un soare orbitor. Raze de lumină albă, incandescentă pătrunseră prin întunecimea spaţiului, arzându-i în minte.

Lumina era pretutindeni.

Deodată, în aura din faţa lui apăru o formă minunată. Era o faţă… înceţoşată şi difuză… doi ochi privindu-l de peste neant. Fuioare de lumină o înconjurau, iar el se întrebă dacă se uita cumva la chipul lui Dumnezeu.

Sato privi în container, întrebându-se dacă profesorul Langdon avea habar ce se întâmplase. Dar se îndoia. La urma urmei, dezorientarea era însuşi obiectivul acestei tehnologii.

Bazinele de deprivare senzorială existau încă de prin anii cincizeci şi constituiau încă soluţii populare pentru amatorii de experimente New Age. „Plutirea”, cum era numită, oferea o trăire transcendentă, de tipul întoarcerii în pântecele matern… fiind un fel de facilitant al meditaţiei care atenua activitatea cerebrală prin eliminarea oricăror stimuli senzoriali: lumină, sunet, atingere şi chiar atracţia gravitaţională. În bazinele tradiţionale, subiectul plutea cu faţa în sus într-o soluţie salină care asigura o flotabilitate excelentă, astfel încât faţa să rămână mereu la suprafaţă şi să permită respiraţia.

În ultimii ani însă, aceste dispozitive făcuseră un salt tehnologic extraordinar.

Perfluorocarburi oxigenate.

Noua tehnologie, cunoscută sub denumirea de *Total Liquid Ventilation* (TLV) era atât de bizară, încât puţini credeau în existenţa ei.

Lichid respirabil.

Respiraţia în mediu lichid devenise o realitate încă din anul 1966, când Leland C. Clark izbutise să menţină în viaţă un şoarece scufundat timp de câteva ore în perfluorocarbură oxigenată. În 1989, tehnologia TLV îşi făcuse o dramatică apariţie în filmul *Abisul,* deşi puţini spectatori îşi dăduseră seama că ceea ce vedeau pe ecran era ştiinţă adevărată.

Tehnologia TLV apăruse din încercările medicinei de a ajuta bebeluşii născuţi prematur să respire, introducându-i într-un mediu lichid similar cu cel din uter. După cele nouă luni petrecute în pântecele matern, plămânii umani erau obişnuiţi să fie plini cu lichid. Iniţial, perfluorocarburile erau prea vâscoase pentru a fi respirabile, dar progresele recente le conferiseră o consistenţă apropiată de cea a apei.

Direcţia pentru Ştiinţă şi Tehnologie a CIA – „Vrăjitorii de la Langley”, aşa cum erau numiţi în comunitatea de profil – lucrase în mod intensiv cu perfluorocarburile oxigenate pentru a dezvolta tehnologii destinate armatei americane. Echipele de scufundări la mari adâncimi ale marinei constataseră că posibilitatea de a respira lichide oxigenate în locul amestecurilor obişnuite de gaze ca heliox sau trimix le permitea să se scufunde până la adâncimi mai mari fără riscul problemelor cauzate de decompresie. În mod similar, NASA şi Forţele Aeriene remarcaseră că piloţii echipaţi cu aparate de respiraţie lichidă în locul buteliei obişnuite cu oxigen puteau suporta forţe G mult mai mari decât în mod normal, fiindcă lichidul aplica mai uniform forţele G în organele interne, comparativ cu gazele.

Sato auzise că existau acum „laboratoare experimentale extreme” în care doritorul putea încerca aceste bazine TLV – „dispozitive de meditaţie”, cum erau numite. Cel de aici fusese instalat probabil pentru experimentele personale ale

proprietarului, deşi prezenţa încuietorilor grele, blocabile, nu lăsa loc de îndoială că fusese folosit probabil şi pentru aplicaţii mult mai sinistre… o tehnică de interogatoriu cu care CIA era familiarizată.

Temuta metodă de interogare prin cufundarea în apă era extrem de eficientă, fiindcă victima chiar credea că se îneacă. Sato cunoştea câteva operaţiuni secrete în care bazine de deprivare senzorială precum acesta de aici fuseseră utilizate pentru a crea şi a susţine iluzia înecului până la niveluri înspăimântătoare. Victima scufundată în lichid respirabil chiar se „îneca”. Panica asociată cu experienţa înecului nu-i permitea să-şi dea seama că lichidul în care se află era puţin mai vâscos decât apa. Când acesta îi pătrundea în plămâni, individul îşi pierdea cunoştinţa de frică, trezindu-se apoi în cea mai deplină izolare.

Substanţe paralizante, anestezice şi halucinogene erau amestecate în lichidul oxigenat, pentru a-i conferi prizonierului senzaţia că este complet separat de trupul său. Când mintea trimitea comenzi de mişcare a membrelor, acestea nu răspundeau. Starea de „moarte” era terifiantă prin ea însăşi, dar adevărata dezorientare era cauzată de procesul „renaşterii”, care, cu ajutorul unor lumini strălucitoare, al aerului rece şi al zgomotelor asurzitoare, putea fi extrem de dureroasă şi de traumatizantă. După câteva astfel de înecuri şi renaşteri, prizonierul devenea atât de dezorientat, încât nu mai ştia dacă era viu sau mort şi… spunea în faţa anchetatorilor absolut orice.

Sato se întrebă dacă ar trebui să aştepte o echipă medicală pentru a-l scoate pe Langdon din container, însă ştia că nu avea timp suficient la dispoziţie. *„Trebuie să aflu ce informaţii are el.”*

— Aprindeţi luminile, ordonă ea. Şi aduceţi-mi nişte pături!

Soarele orbitor dispăruse.

Faţa pierise şi ea.

Întunericul revenise, dar Langdon auzea acum şoapte îndepărtate răsunând în neantul de ani-lumină. Voci înfundate... cuvinte ininteligibile. Şi nişte vibraţii... ca şi când lumea era pe cale să se destrame.

Şi apoi se întâmplă.

Pe neaşteptate, universul se frânse în două. Un hău enorm se căscă în neant... de parcă spaţiul însuşi s-ar fi rupt la cusături. O pâclă cenuşie pătrunse prin deschidere, iar Langdon zări o imagine îngrozitoare. Mâini fără trup se întindeau spre el, înşfăcându-i corpul, încercând să-l smulgă din lumea lui.

„Nu!” Încercă să le alunge, dar nu avea braţe... nu avea pumni. Sau avea? Brusc, îşi simţi trupul materializându-se în jurul minţii. Carnea îi revenise şi era înhăţată acum de mâini puternice, care îl trăgeau în sus. *„Nu! Vă rog!”*

Dar era prea târziu.

Durerea îi străpunse pieptul atunci când mâinile îl ridicară prin deschidere. Plămânii îi păreau a fi umpluţi cu nisip. *„Nu pot să respir!”* Deodată, se pomeni întins pe spate, pe cea mai dură şi mai rece suprafaţă pe care şi-o putea imagina. Ceva îl apăsă pe piept, iar şi iar, greu şi dureros, făcându-l să scuipe căldura din el.

„Vreau să mă întorc!”

Se simţea ca un nou-născut abia ieşit din uter.

Era zgâlţâit de convulsii, tuşind şi expectorând un lichid. Durerea îi chinuia gâtul şi pieptul. O durere înfiorătoare. Gâtlejul parcă îi ardea. Vorbeau oameni, încercând să şoptească doar, dar pentru el tot era asurzitor. Vederea îi era înceţoşată, nu zărea decât forme difuze. Îşi simţea pielea amorţită, ca tovalul.

Greutatea de pe piept era parcă mai mare acum... ca o presiune. *„Nu pot să respir!”*

Tuşea, scuipând şi mai mult lichid. Un irezistibil reflex de sufocare îl copleşi, aşa că icni greu. Aerul rece îi pătrunse în plămâni; era ca un bebeluş ce tocmai luase prima lui gură de aer. Lumea reprezenta un loc insuportabil. Tot ce voia Robert Langdon era să se întoarcă în pântece.

Langdon nu avea idee cât timp trecuse. Era conştient acum că stătea întins pe o parte, înfăşurat în prosoape şi în pături, pe o podea tare. Un chip familiar se uita spre el, în jos… dar razele de lumină mirifică dispăruseră… Ecourile litaniei îndepărtate îi zăboveau încă în minte. *„Verbum significatium… Verbum omnificum…”*

— Domnule profesor Langdon, şopti cineva. Ştii unde te afli?

El dădu încet din cap în semn de vagă încuviinţare, încă tuşind.

Şi, mai important, începuse să înţeleagă ce se întâmplase în seara aceea.

CAPITOLUL 113

Învelit în pături de lână, Langdon stătea în picioare, tremurând, şi se uita la containerul deschis, plin de lichid. Îşi recăpătase trupul, deşi regreta acum. Plămânii şi gâtul îi ardeau. Lumea asta părea dură, şi crudă.

Sato îi explicase ce era cu bazinele de deprivare senzorială... adăugând că, dacă nu l-ar fi scos ea de acolo, ar fi murit de foame, sau mai rău. Langdon nu se îndoia că Peter trecuse printr-o experienţă similară. *„Este în purgatoriu... Hamistagan.”* Dacă Solomon fusese supus la mai mult de un astfel de proces de renaştere, n-ar fi fost deloc surprinzător să-i fi spus răpitorului tot ce dorise acesta.

Sato îi făcu semn s-o urmeze, iar el o ascultă, păşind încet pe un culoar îngust, pătrunzând mai adânc în acest bârlog bizar, pe care îl vedea acum pentru prima dată. Intrară într-o încăpere pătrată, cu o masă de piatră în centru şi luminată în culori stranii. Katherine era acolo şi, văzând-o, Langdon scoase un suspin de uşurare. Totuşi, scena era tulburătoare.

Katherine zăcea întinsă pe spate, pe masa din piatră. Pe podea se vedeau prosoape îmbibate de sânge. Un agent CIA îi ţinea o pungă de perfuzie deasupra, tubul fiind conectat la un ac din braţul ei. O auzi plângând încetişor.

— Katherine? şopti el răguşit, abia izbutind să articuleze.

Ea întoarse capul, părând dezorientată şi confuză.

— Robert?! Făcu ochii mari, întâi neîncrezătoare, apoi bucuroasă. Dar... am văzut cum te-ai înecat!

El se apropie de masă din piatră. Katherine se ridică în capul oaselor, ignorând perfuzia şi obiecţiile agentului. Langdon ajunse lângă masă, iar ea întinse braţele şi-i strânse la piept trupul înfăşurat în pături, ţinându-l strâns.

— Slavă Domnului! şopti ea, sărutându-l pe obraz. Apoi îl mai sărută o dată, strângându-l ca şi când nu i-ar fi venit să

creadă că era adevărat. Nu pot să înţeleg… cum…

Sato începu să-i spună ceva despre bazinele de deprivare senzorială şi despre perfluorocarburi oxigenate, dar ea n-o ascultă, mulţumindu-se să-l ţină pe Langdon lângă ea.

— Robert, Peter trăieşte!

Dar vocea i se frânse atunci când începu să povestească îngrozitoarele momente în care îşi revăzuse fratele. Îi spuse despre starea lui fizică, despre scaunul cu rotile şi despre cuţitul straniu, despre aluziile la un fel de „sacrificiu” şi despre felul în care fusese lăsată acolo sângerând, ca o clepsidră umană, pentru a-l determina pe Peter să coopereze fără ezitări.

Langdon abia dacă putea vorbi.

— Ai… idee… unde s-au dus?

— Zicea că-l duce pe Peter la un munte sacru.

Profesorul se desprinse din îmbrăţişarea ei şi o privi intrigat. Katherine avea lacrimi în ochi.

— A spus că a descifrat grila de pe baza piramidei şi că ea i-a zis să se ducă la muntele sacru.

— Domnule profesor, interveni Sato, înţelegi ceva din asta?

Langdon clătină din cap.

— Nimic, răspunse el, simţind totuşi o rază de speranţă. Dar dacă el a aflat informaţia de pe baza piramidei, putem s-o aflăm şi noi.

„Doar eu i-am spus cum s-o descifreze!”

Sato clătină din cap.

— Piramida nu mai e. Am căutat-o. A luat-o cu el.

Profesorul rămase tăcut preţ de câteva clipe, închizând ochii şi încercând să-şi amintească tot ce văzuse pe baza piramidei. Grila cu simboluri fusese una dintre ultimele imagini pe care le înregistrase înainte de înec, iar traumele aveau capacitatea de a întipări amintirile adânc în creier. Îşi amintea ceva din careu, în mod cert nu pe tot, dar poate că era suficient şi atât…

Se întoarse spre Sato şi-i spuse grăbit:

— Cred că-mi pot aminti destul, dar vreau să căutaţi ceva

pe internet. Directoarea îşi scoase telefonul BlackBerry.

— Rulaţi o căutare pentru „pătratul Franklin de ordin opt”.

Femeia îi aruncă o privire nedumerită, însă tastă cuvintele fără a pune vreo întrebare.

Vederea îi era încă înceţoşată şi abia acum începu el să înregistreze cu adevărat ceea ce se afla în jur. Îşi dădu seama că masa din piatră de care se sprijinea era plină de pete vechi de sânge şi că pe peretele din dreapta fiecare centimetru pătrat fusese acoperit cu pagini de text, cu fotografii, cu desene, cu hărţi şi cu o vastă reţea de fire interconectate.

„Dumnezeule!”

Langdon se apropie de straniul colaj, ţinând păturile strâns în jurul corpului. Pe perete se afla o bizară colecţie de informaţii: pagini din texte străvechi, de la magie neagră la scripturile creştine, desene, simboluri şi sigiluri, file tipărite de pe site-uri ce tratau teoria conspiraţiei şi fotografii din satelit ale Washingtonului, cu notiţe şi semne de întrebare scrise alături. Pe una dintre hârtii era o listă lungă de cuvinte în diverse limbi. Pe unele le recunoştea ca fiind termeni sacri masonici, vocabule din magia antică sau fragmente din incantaţii ceremoniale.

„Oare asta caută el? Un cuvânt? Să fie chiar atât de simplu?”

Scepticismul lui bine înrădăcinat privind piramida masonică se baza în principal pe ceea ce se spunea că ar fi revelat ea: locul în care erau ascunse Misterele Antice. O asemenea descoperire ar fi implicat o incintă enormă, plină cu mii şi mii de volume care ar fi supravieţuit într-un fel sau altul bibliotecilor de mult pierdute în care fuseseră păstrate odinioară. Iar asta i se părea imposibil. *„O incintă atât de mare? Sub Washington?”* Acum însă, amintirea prelegerii susţinute de Peter Solomon la Phillips Exeter, combinată cu lista aceasta de cuvinte magice, părea a deschide o nouă posibilitate frapantă.

Şi, fără îndoială, există o temă care se repeta.

„Dumnezeule, el caută verbum significatium… Cuvântul Pierdut!” Langdon permise gândului să prindă contur în mintea lui, amintindu-şi fragmente din prelegerea lui Peter. *„Cuvântul Pierdut, asta caută el! Asta crede că e îngropat aici, în Washington!”*

Sato se apropie de profesor şi-i întinse aparatul BlackBerry.

— Seamănă cu ce aţi cerut?

Langdon privi careul de opt pe opt de pe ecran.

— Exact! Îmi trebuie un pix, adăugă el, luând o foaie de hârtie.

Sato scoase unul din buzunar şi i-l dădu.

— Vă rog, grăbiţi-vă!

În biroul de la subsol al Direcţiei pentru Ştiinţă şi Tehnologie, Nola Kaye studia încă o dată documentul redactat adus de specialistul în securitatea sistemelor, Rick Parrish. *„Ce naiba face directorul CIA cu un fişier despre piramide antice şi ascunzători subterane?”*

Luă telefonul şi formă un număr.

Sato răspunse imediat; avea vocea încordată.

— Nola, tocmai mă pregăteam să te sun!

— Am informaţii noi. Nu ştiu cât sunt de relevante, dar am descoperit că există un text redactat…

— Lasă asta, o întrerupse Sato. Nu mai avem timp! N-am reuşit să prindem ţinta şi am toate motivele să cred că-şi va duce la capăt ameninţarea.

Nola simţi un fior îngheţat pe şira spinării.

— Vestea bună e că ştim exact unde s-a dus, mai spuse directoarea după care trase adânc aer în piept şi adăugă: Vestea proastă e că are un laptop la el.

CAPITOLUL 114

La nici cincisprezece kilometri distanţă, Mal'akh aşeză mai bine pătura în jurul lui Peter Solomon şi-i împinse scaunul cu rotile de-a lungul unei parcări iluminate doar de razele lunii, în umbra unei clădiri imense. Construcţia avea exact treizeci şi trei de coloane exterioare… fiecare înaltă de exact treizeci şi trei de picioare[21], şi era pustie la ora asta, astfel că nimeni nu avea să-i vadă aici. Oricum, nici n-ar fi contat. De la distanţă privind, nimeni nu s-ar fi sinchisit de un bărbat înalt, cu figură blândă şi cu o haină neagră, lungă, ducând la plimbarea de seară un invalid chel într-un cărucior.

Când ajunseră la intrarea din spate, Mal'akh împinse scaunul cu rotile până aproape de panoul de securitate. Peter îl privi sfidător, în mod evident refuzând să tasteze codul.

Mal'akh râse.

— Crezi că te-am adus aici ca să mă ajuţi să intru? Ai uitat chiar atât de repede că sunt unul dintre confraţii tăi?

Apoi tastă codul de acces care îi fusese comunicat la iniţierea în cel de-al treizeci şi treilea grad. Uşa grea se deschise. Peter gemu şi începu să se agite în scaun.

— Peter, Peter, îl admonestă Mal'akh. Aminteşte-ţi de Katherine. Fii cooperant, iar ea va trăi. Tu o poţi salva. Îţi dau cuvântul meu!

Spunând acestea, împinse căruciorul înăuntru şi încuie uşa în urma lor. Inima îi bătea repede, cuprinsă fiind de nerăbdare. Străbătură câteva coridoare, până la un ascensor. Mal'akh apăsă butonul de chemare şi, când uşile se deschiseră, intră cu spatele, trăgând scaunul după el. Apoi, asigurându-se că victima sa vedea ce face, ridică mâna şi acţionă cel mai de sus buton.

O expresie de groază se aşternu pe chipul chinuit al lui

[21] 10 metri. (n. tr.)

Peter. Icni.

— Şşşt, şopti Mal'akh, mângâindu-i uşurel capul ras. După cum bine îţi aminteşti… secretul este să ştii cum să mori.

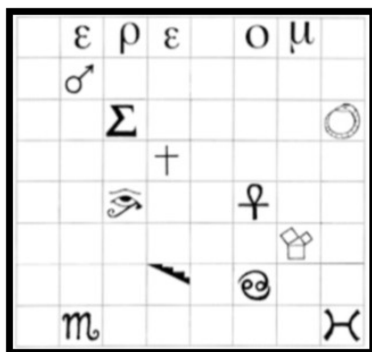
❦

„Nu-mi pot aminti toate simbolurile!”

Langdon închise ochii, străduindu-se din răsputeri să-şi amintească localizarea exactă a simbolurilor în grila de pe baza piramidei, dar nici măcar memoria lui eidetică nu era atât de eficientă. Le scrise pe cele pe care şi le amintea, aşezându-l pe fiecare în locul indicat de pătratul magic al lui Franklin. Deocamdată însă, nimic nu părea să se lege.

— Uite! exclamă Katherine. Probabil că eşti pe calea cea bună! Pe primul rând sunt numai litere greceşti… aceleaşi tipuri de simboluri sunt aranjate împreună!

Şi el remarcase acest lucru, dar nu-i venea în minte nici un cuvânt grecesc care să respecte acea dispunere a literelor şi a spaţiilor. *„Îmi trebuie prima literă.”* Se uită din nou la pătratul magic, încercând să-şi aducă aminte litera aflată în colţul din stânga jos. *„Gândeşte-te!”* Închise iar ochii, făcând eforturi pentru a revedea în minte baza piramidei. *„Rândul de jos… lângă colţul din stânga… ce literă era acolo?”*

Pentru o clipă, profesorul se găsea din nou în container, măcinat de groază, privind în sus, prin fereastra de

plexiglas, la baza piramidei. Şi, dintr-odată, o văzu.

Deschise ochii, răsuflând greu.

— Prima literă e H!

Se întoarse la grilă şi notă cea dintâi literă. Cuvântul era tot incomplet, dar văzuse deja destul. Deodată, îşi dădu seama ce putea fi.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Langdon tastă un nou cuvânt în motorul de căutare al BlackBerry-ului: echivalentul în engleză al cunoscutului termen elen. Prima adresă care apăru era un articol de enciclopedie. Îl citi şi înţelese că avea, probabil, dreptate.

HEREDOM, subst. – Un termen semnificativ în masoneria de „grad superior”, din ritualurile franceze ale Rose Croix, în care se referă la un munte mitic din Scoţia, locul legendar în care a luat fiinţă prima astfel de lojă. Din grecescul *Hepesoti,* care provine din *Hieros-domos* – *Casa Sfântă* în limba greacă.

— Asta e! exclamă Langdon, nevenindu-i să creadă. Acolo s-au dus!

Sato citea peste umărul lui şi nu părea să fi priceput nimic.

— La un munte mitic din Scoţia?

Langdon clătină din cap.

— Nu, la o clădire din Washington al cărei nume codificat este Heredom.

CAPITOLUL 115

Casa Templului – numită printre confraţi Heredom – fusese întotdeauna giuvaierul Ritului Scoţian al masoneriei din America. Cu acoperişul ei în pantă abruptă, piramidal, clădirea primise numele unui munte imaginar din Scoţia. Mal'akh ştia însă că nu există nimic imaginar în privinţa comorii ascunse acolo.

„Ăsta e locul. Piramida masonică mi-a arătat calea." În vreme ce ascensorul vechi îşi continua urcuşul spre cel de-al treilea etaj, el scoase din buzunar hârtia pe care restructurase grila de simboluri pe baza pătratului magic al lui Franklin. Toate literele greceşti se aflau acum pe primul rând... alături de un simbol simplu.

Mesajul nici n-ar fi putut să fie mai limpede. *„Sub Casa Templului."* Heredom.

„Cuvântul pierdut este aici... undeva."

Deşi nu ştia cu exactitate unde să-l găsească, Mal'akh era încrezător că răspunsul era conţinut în restul simbolurilor din grilă. Iar când venea vorba despre descifrarea secretelor ascunse în piramida masonică şi în clădirea în care se aflau, nimeni nu era mai potrivit decât Peter Solomon. *„Maestrul Adorator însuşi!"*

Peter continua să se zbată în scaunul cu rotile, scoţând sunete înăbuşite prin căluşul din gură.

— Ştiu că eşti îngrijorat pentru Katherine, îi spuse Mal'akh, dar suntem aproape gata.

Lui, sfârşitul i se părea că venise brusc. După atâţia ani de planuri, de aşteptare şi de căutare... momentul sosise.

Ascensorul încetini, iar Mal'akh simţi freamătul

entuziasmului. Cabina se opri. Uşile din bronz se deschiseră, iar Mal'akh îşi ridică privirea spre glorioasa încăpere din faţa lor. Masiva incintă pătrată era decorată cu simboluri şi învăluită în lumina Lunii, care pătrundea prin oculusul practicat în plafonul înalt.

„Cercul s-a închis", îşi spuse el.

Sala Templului era aceeaşi în care Peter Solomon şi confraţii lui îl iniţiaseră cu atâta nechibzuinţă pe Mal'akh, primindu-l în rândurile lor. Iar acum, cel mai de preţ secret al masonilor – unul despre care majoritatea nici nu credeau că există cu adevărat – era pe cale să fie dezvăluit.

— Nu va găsi nimic, spuse Langdon, simţindu-se încă ameţit şi dezorientat în vreme ce îi urmă pe Sato şi pe agenţi în susul rampei şi spre ieşirea din subsol. Nu există un *Cuvânt* concret. Totul e doar o metaforă: un simbol al Misterelor Antice.

Katherine venea şi ea, susţinută de doi agenţi.

În vreme ce treceau de uşa distrusă, apoi prin tabloul batant, ajungând în camera de zi, Langdon îi explică directoarei că aşa-numitul Cuvânt Pierdut era unul dintre cele mai vechi simboluri ale francmasoneriei: o singură vocabulă, scrisă într-o limbă misterioasă, pe care omul n-o mai putea descifra. La fel ca Misterele în sine, Cuvântul făgăduia să-şi dezvăluie puterea ascunsă numai în faţa celor suficient de iluminaţi pentru a-l decripta.

— Se spune, încheie Langdon, că dacă obţii şi înţelegi Cuvântul Pierdut… Misterele Antice îţi vor deveni clare.

Sato întoarse privirea spre el.

— Deci credeţi că omul ăsta caută un cuvânt?

Profesorul trebuia să admită că, luată ca atare, ideea părea absurdă; şi totuşi, oferea răspuns la o sumedenie de întrebări.

— Nu sunt specialist în magia ceremonială, răspunse el, dar, din documentele de pe zidul subsolului… şi din felul în care mi-a descris Katherine cercul de piele netatuată din creştetul lui… aş zice că speră să descopere Cuvântul

Pierdut şi să şi-l scrie pe corp.

Afară, în timp ce ei se apropiau de salon, elicopterul îşi încălzea motorul, palele lui rotindu-se din ce în ce mai repede.

Langdon continuă să vorbească, gândind de fapt cu voce tare.

— Dacă tipul ăsta chiar crede că e pe cale să elibereze puterea Misterelor Antice, nici un simbol nu ar fi, în mintea lui, mai eficient decât Cuvântul Pierdut. Dacă l-ar găsi şi şi l-ar tatua în creştet – un loc sacru în sine –, atunci s-ar considera fără îndoială perfect pregătit din punct de vedere ritualic pentru…

Se opri însă în mijlocul frazei, văzând cum Katherine păleşte la gândul sorţii care îl aştepta pe fratele ei.

— Dar, Robert, spuse ea cu greu, abia audibil din cauza rotorului pornit al elicopterului, asta e o veste bună, nu-i aşa? Dacă vrea să-şi înscrie în creştet Cuvântul Pierdut înainte de a-l sacrifica pe Peter, înseamnă că mai avem timp. Nu-l va ucide pe Peter înainte de a găsi Cuvântul. Şi dacă nu există nici un Cuvânt…

Langdon încerca să pară optimist, în vreme ce agenţii o ajutau pe Katherine să se aşeze pe un scaun.

— Din păcate, Peter ştie că tu sângerezi de moarte şi crede că singura modalitate de a te salva este să coopereze cu smintitul… ajutându-l probabil să găsească Cuvântul Pierdut.

— Şi ce? insistă ea. Dacă el nu există…

Langdon o privi în adâncul ochilor.

— Katherine, dacă eu aş crede că eşti pe moarte şi cineva mi-ar promite că te voi salva dacă voi găsi Cuvântul Pierdut, atunci i-aş spune un cuvânt oarecare – orice cuvânt – şi m-aş ruga să-şi respecte promisiunea.

— Doamnă Sato! strigă unul dintre agenţi din camera alăturată. Veniţi să vedeţi ceva!

Directoarea ieşi în fugă şi-l văzu pe unul dintre oamenii ei coborând scările dinspre dormitor. În mână ţinea o perucă blondă. *„Ce mama naibii?”*

— Peruca individului, îi explică agentul, întinzându-i-o. Am găsit-o în garderobă. Priviţi-o de aproape!

Peruca blondă era mult mai grea decât s-ar fi aşteptat Sato. Calota ei părea confecţionată dintr-un fel de gel vâscos. Ciudat era că din partea ei interioară ieşea un fir.

— Baterie cu gel, care se mulează pe pielea capului, spuse agentul. Alimentează o cameră video cu fibră optică ascunsă în păr.

— Poftim? Sato pipăi până ce găsi obiectivul miniatural disimulat între onduleurile blonde. Chestia asta e o cameră ascunsă?

— O cameră video. Stochează înregistrările pe acest card minuscul, precizâ agentul, arătându-i un pătrat de silicon încastrat în calotă. E probabil activat la mişcare.

„Isuse! exclamă Sato în sinea ei. *Deci aşa a făcut-o!”*

Această versiune miniaturală a unei camere ascunse jucase un rol esenţial în criza cu care se confrunta directoarea în seara aceasta. O mai privi încruntată câteva clipe şi i-o înapoie agentului.

— Mai căutaţi prin casă, îi ceru ea. Vreau să-mi comunicaţi absolut toate informaţiile pe care le găsiţi despre tipul ăsta. Ştiu că laptopul îi lipseşte şi vreau să aflu exact cum are de gând să-l conecteze la lumea exterioară în vreme ce se deplasează. Căutaţi în biroul lui manuale, cabluri, orice ne-ar putea oferi o idee despre echipamentele pe care le foloseşte.

— Da, doamnă. Agentul plecă.

„E timpul să mergem.” Sato auzea huruitul rotorului la intensitate maximă. Se întoarse în salon, unde Simkins îl adusese pe Warren Bellamy şi-i cerea informaţii despre clădirea spre care bănuiau că se îndrepta ţinta lor.

Casa Templului.

— Uşile din faţă sunt încuiate prin interior, spunea Bellamy, încă învelit într-o pătură din material izolator şi tremurând vizibil după timpul petrecut în frig, în Franklin Square. Nu puteţi intra decât prin spate. Are un panou de securitate, iar codul de acces este cunoscut doar de

confraţi.

— Care e codul? întrebă Simkins, luând notiţe.

Bellamy se aşeză, părând prea slăbit pentru a sta în picioare. Rosti codul printre dinţii care îi clănţăneau, şi apoi adăugă:

— Adresa e Sixteenth Street numărul 1733, dar va trebui să intraţi prin parcarea din spatele clădirii. E mai greu de găsit, dar…

— Ştiu eu exact unde e, îl întrerupse Langdon. Vă voi arăta când vom ajunge acolo.

Simkins clătină din cap.

— Dumneavoastră nu veniţi cu noi, domnule profesor! Este o operaţiune militară…

— Ba pe naiba nu vin! Peter e acolo! Iar clădirea aia e un labirint! Fără cineva care să vă arate drumul, veţi avea nevoie de zece minute pentru a găsi Sala Templului!

— Are dreptate, confirmă Bellamy. E într-adevăr un adevărat labirint acolo. Există un ascensor, dar e vechi şi zgomotos şi duce chiar în faţa Sălii Templului. Dacă speraţi să ajungeţi acolo neobservaţi, va trebui să urcaţi pe jos.

— Şi n-o să vă descurcaţi, îi avertiză Langdon. De la intrarea din spate, trebuie să treceţi prin Sala Însemnelor, Sala de Onoare, palierul de mijloc, Atrium, Scara Monumentală…

— Destul! zise Sato. Vine şi Langdon.

CAPITOLUL 116

Energia era în creştere.

Mal'akh o simţea pulsând în el, străbătându-i trupul în sus şi-n jos în vreme ce-l ducea pe Peter Solomon spre altar. *„Voi părăsi această clădire infinit mai puternic decât eram atunci când am intrat."* Acum nu-i mai rămăsese decât să localizeze ingredientul final.

— *Verbum significatium,* îşi şoptea el. *Verbum omnificum.*

Mal'akh opri scaunul cu rotile lângă altar, îl ocoli şi deschise sacul greu de pe genunchii lui Peter. Din el scoase piramida şi o ridică în lumină, ţinând-o drept în faţa ochilor victimei sale, arătându-i grila de simboluri gravate pe baza ei.

— În toţi aceşti ani, îl zgândări el, habar n-ai avut cum îşi păstrează piramida secretele. Iar acest talisman, continuă Mal'akh punând piramida pe colţul altarului şi scoţând din sac vârful din aur, chiar a adus ordine din haos, exact aşa cum a făgăduit.

Aşeză cu atenţie vârful metalic deasupra piramidei din piatră şi se trase într-o parte, pentru ca Peter să poată vedea bine ansamblul.

— Iată, îi spuse el, symbolonul tău este complet.

Figura lui Peter se contorsionă atunci când masonul încerca în zadar să vorbească.

— Bine. Văd că ai ceva să-mi spui.

Îi smulse brutal căluşul din gură.

Peter Solomon icni şi tuşi câteva secunde înainte de a putea vorbi.

— Katherine...

— Timpul care i-a rămas e scurt. Dacă vrei s-o salvezi, îţi sugerez să faci exact ce-ţi spun eu.

Mal'akh bănuia că ea murise deja, sau, dacă nu, nici nu mai avea mult. Oricum, nu conta. Fusese norocoasă că

trăise suficient încât să-şi ia la revedere de la fratele ei.

— Te rog, imploră Peter răguşit. Trimite-i o ambulanţă…

— Exact asta voi face. Dar mai întâi trebuie să-mi spui cum ajung la scara secretă.

Expresia de pe chipul lui Solomon se transformă într-una de uluire.

— Ce?!

— Scara. Legenda masonică aminteşte de trepte care coboară zeci de metri, spre locul secret în care este îngropat Cuvântul Pierdut.

Peter arăta acum de-a dreptul panicat.

— Cunoşti legenda, îl provocă Mal'akh. „O scară secretă ascunsă sub o piatră."

Arătă apoi spre altar – un uriaş bloc de granit pe care era gravat cu auriu, în limba ebraică: „**DUMNEZEU A ZIS «SĂ FIE LUMINĂ», ŞI A FOST LUMINĂ**".

— Evident, reluă el, aici e locul. Intrarea pe scară trebuie să fie ascunsă la unul dintre nivelurile de dedesubt.

— Nu există nici o scară secretă în clădirea asta! strigă Peter.

Mal'akh zâmbi răbdător şi făcu semn cu mâna în sus, spre plafonul în patru ape, care se întâlneau în oculusul pătrat din centru.

— Clădirea e în formă de piramidă.

— Da, Casa Templului este o piramidă, dar ce are…

— Peter, eu am la dispoziţie toată noaptea, îl avertiză Mal'akh, netezindu-şi roba din mătase albă peste trupul perfect. Katherine însă, nu! Iar dacă vrei ca ea să trăiască, îmi spui cum să ajung la scara secretă.

— Ţi-am spus deja! Nu există nici o scară secretă în clădire!

— Nu?

Cu acelaşi calm, Mal'akh scoase hârtia pe care rearanjase simbolurile în grila de pe baza piramidei.

— Iată mesajul final al piramidei masonice. Prietenul tău, Robert Langdon, m-a ajutat să-l descifrez.

Şi ridică hârtia în dreptul ochilor lui. Maestrul Adorator

icni atunci când o văzu. Nu numai că cele şaizeci şi patru de simboluri fuseseră redispuse în grupuri logice… dar din haosul lor prinsese formă o imagine clară.

Imaginea unei scări… sub o piramidă.

Peter Solomon privea grila cu simboluri, fără a-şi crede ochilor. Piramida masonică îşi păstrase secretele vreme de generaţii, iar acum, dintr-odată, acestea fuseseră dezvăluite. Un presentiment urât i se insinuase în capul pieptului.

„Codul final al piramidei.”

La o primă privire, adevărata semnificaţie a simbolurilor rămânea un mister, şi totuşi Peter înţelese imediat de ce tatuatul credea ceea ce credea.

„E convins că există o scară ascunsă sub piramida numită Heredom. A interpretat greşit simbolurile.”

— Unde e? insistă Mal’akh. Spune-mi cum să găsesc scara şi o voi salva pe Katherine.

„Aş vrea să-ţi pot spune, dar scara nu e reală.” Mitul scării era pur simbolic… parte a marilor alegorii ale masoneriei. Scara în Zigzag, aşa cum era cunoscută, apărea pe tabloul celui de-al doilea grad al lojii şi reprezenta ascensiunea intelectuală a omului spre Adevărul Divin. La fel ca Scara lui Iacov, Scara în Zigzag era un

simbol al drumului spre rai... al călătoriei omului către Dumnezeu... al conexiunii dintre tărâmul pământesc şi cel spiritual. Treptele ei reprezentau diversele virtuţi ale minţii.

„Ar fi trebuit să ştie asta, îşi spuse Peter. *A trecut prin toate iniţierile.”*

Fiecare iniţiat al masoneriei învăţa despre scara simbolică pe care putea urca, putând astfel să „ia parte la misterele ştiinţei umane”. La fel ca noetica şi Misterele Antice, francmasoneria venera potenţialul neexploatat al minţii omeneşti, multe dintre simbolurile ei având legătură cu fiziologia.

Mintea stă, aidoma unui vârf de piramidă aurit, deasupra corpului fizic. Piatra Filosofală. Pe scara coloanei vertebrale, energia urcă şi coboară, circulând şi conectând mintea celestă cu trupul fizic.

Faptul că în coloana vertebrală există exact treizeci şi trei de vertebre, ştia Peter, nu era doar o coincidenţă. „Treizeci şi trei sunt gradele masoneriei.” Baza coloanei vertebrale chiar poartă numele de *sacrum* sau os sacru. *„Trupul este cu adevărat* un templu.” Ştiinţa umană pe care o cinsteau masonii era cunoaşterea antică privitoare la modul în care trebuia utilizat acest templu pentru a împlini cel mai nobil şi mai important rol al său.

Din nefericire, explicându-i acest lucru individului nu avea s-o ajute câtuşi de puţin pe Katherine. Peter privi grila cu simboluri şi scoase un suspin resemnat.

— Ai dreptate, minţi el. Există cu adevărat o scară secretă sub clădirea asta. Şi, imediat ce trimiţi ajutoare spre Katherine, te voi duce la ea.

Tatuatul se mărgini să îl privească stăruitor. Solomon îi susţinu privirea, sfidător.

— Ori îmi salvezi sora şi afli adevărul... ori ne ucizi pe amândoi şi rămâi ignorant pentru totdeauna!

Individul coborî mâna în care ţinea hârtia şi clătină din cap.

— Nu sunt mulţumit de tine, Peter! Ai picat testul. Încă mă iei drept un prost. Tu chiar crezi că eu nu înţeleg ce

anume caut? Crezi că nu mi-am dat seama de adevăratul meu potenţial?

Imediat ce sfârşi de vorbit, individul se întoarse şi îşi lepădă roba. Când mătasea albă aluneca pe podea, Peter văzu pentru prima dată lungul tatuaj ce se întindea, vertical, pe spatele lui.

„Sfinte Dumnezeule…!”

Şerpuind în sus de la pânza care-i acoperea şoldurile, o elegantă scară în spirală urca pe mijlocul spinării lui musculoase. Fiecare treaptă era poziţionată pe altă vertebră. Rămas fără cuvinte, Peter îşi lăsă privirea să urce pe scara aceea, până la baza craniului.

Tatuatul îşi lăsă pe spate capul ras, arătându-i cercul de piele liberă din creştet. În jurul lui se încolăcea un şarpe ce-şi muşca propria coadă.

Unificare.

Cu mişcări lente, individul îşi îndreptă capul şi se întoarse cu faţa spre Peter. Masivul phoenix bicefal de pe pieptul lui privea cu ochi de mort.

— Caut Cuvântul Pierdut, spuse el. Ai de gând să mă ajuţi… sau o laşi pe Katherine să moară?

„Ştii cum să-l găseşti, îşi repeta Mal’akh în sinea sa. *Ştii ceva ce mie nu-mi spui.”*

Peter Solomon îi dezvăluise în timpul interogatoriului lucruri pe care acum probabil că nici nu şi le mai amintea. În urma repetatelor reprize în şi în afara bazinului de deprivare senzorială, devenise maleabil şi delirant. Şi în chip incredibil, atunci când îşi deşertase traista, Mal’akh constatase că tot ce spunea se potrivea perfect cu legenda Cuvântului Pierdut.

„Cuvântul Pierdut nu e o metaforă… este real. Cuvântul e scris într-o limbă antică… şi a zăcut ascuns vreme de milenii. El poate conferi o putere inimaginabilă tuturor celor care îi înţeleg adevărata semnificaţie. Cuvântul este şi azi ascuns… iar piramida masonică are puterea de a-l dezvălui.”

— Peter, spuse Mal’akh privindu-şi victima în ochi, când

te-ai uitat la grila cu simboluri… ai văzut ceva. Ai avut o revelaţie. Grila asta înseamnă ceva pentru tine. Spune-mi ce.

— Nu-ţi spun nimic până ce nu trimiţi ajutoare spre Katherine!

Mal'akh îi zâmbi.

— Crede-mă, perspectiva de a-ţi pierde sora este cea mai neînsemnată dintre grijile tale acum.

Şi, fără un alt cuvânt, se întoarse la sacul lui Langdon şi începu să scoată din el obiectele pe care le îndesase acolo în subsolul casei. După aceea le aranjă cu meticulozitate pe altarul sacrificial.

O bucată de mătase împăturită. De un alb pur.

O cădelniţă din argint. Mir egiptean.

Un flacon cu sângele lui Peter. Amestecat cu cenuşă.

O pană neagră de cioară. Stylus-ul lui sacru.

Şi cuţitul sacrificial. Lucrat din fierul unui meteorit căzut în deşertul Canaanului.

— Crezi că mi-e frică să mor? strigă Peter cu frustrare în glas. Dacă sora mea piere, nu-mi mai rămâne nimic! Mi-ai ucis întreaga familie! Mi-ai luat absolut totul!

— Nu totul, replică Mal'akh. Încă nu.

Ducându-se iar la sacul din piele, scoase laptopul adus de acasă. Îl deschise şi privi peste el, la victimă lui.

— Mă tem că nu ai înţeles încă adevărata natură a situaţiei în care te afli.

CAPITOLUL 117

Langdon simţi un gol în stomac atunci când elicopterul CIA se ridică în aer şi acceleră mai puternic decât credea el că s-ar putea deplasa o astfel de aeronavă. Katherine rămăsese la sol, pentru a vorbi cu Bellamy, în vreme ce unul dintre agenţii CIA continua să percheziţioneze vila, aşteptând întăriri.

Înainte de plecare, ea îl sărutase pe obraz şi îi şoptise:

— Ai grijă de tine, Robert!

Acum, Langdon strângea din dinţi în vreme ce elicopterul militar se îndrepta în viteză spre Casa Templului. Aşezată alături de el, Sato strigă spre pilot:

— Mergi spre Dupont Circle! Aterizăm acolo!

Uimit, Langdon se răsuci spre ea.

— Dupont? Dar e la câteva străzi de Casa Templului! Putem ateriza în parcarea Templului!

Directoarea clătină din cap.

— Trebuie să intrăm în clădire nedetectaţi. Dacă ţinta ne aude venind...

— Nu avem timp, ripostă Langdon. Smintitul ăsta e pe cale să-l ucidă pe Peter! Poate că zgomotul elicopterului îl va speria şi-l va determina să înceteze!

Sato se uită la el cu ochi reci ca gheaţa.

— După cum ţi-am spus, siguranţa lui Peter Solomon nu este principalul meu obiectiv. Cred că m-am exprimat destul de clar.

Profesorul nu avea chef de o altă prelegere pe tema securităţii naţionale.

— Uite ce e, eu sunt singurul de aici care cunoaşte drumul prin clădirea aia...

— Atenţie, domnule profesor, îl avertiză Sato. Eşti aici ca membru al echipei mele şi mă aştept la cooperare deplină. Se întrerupse pentru o clipă şi apoi adăugă: De fapt, cred că ar fi bine să-ţi explic de pe acum întreaga gravitate a

crizei din seara asta.

Aplecându-se, scoase de sub scaun o servietă subţire din aliaj de titan, pe care o deschise, dând la iveală un computer cu aspect elaborat. Când îl puse în funcţiune, sigla CIA apăru pe ecran, alături de invitaţia la conectare. În timp ce tasta parola, directoarea întrebă:

— Domnule profesor, îţi aminteşti peruca blondă pe care am găsit-o în casa individului?

— Da.

— Ei bine, în ea, printre onduleuri, era ascunsă o cameră video cu fibră optică.

— O cameră ascunsă? Nu înţeleg!

— Vei înţelege, replică Sato, cu o expresie sumbră, deschizând un fişier.

UN MOMENT, VĂ ROG…
DECRIPTARE FIŞIER

O fereastră video apăru, umplând tot ecranul. Sato ridică laptopul şi-l aşeză pe genunchii lui Langdon, oferindu-i astfel un unghi de vedere perfect.

În fereastră prinse contur o imagine neobişnuită.

Profesorul tresări, surprins. *„Ce naiba?!”*

Întunecată şi neclară, pe ecran apăruse imaginea unui bărbat legat la ochi. Era înveşmântat aidoma unui eretic dus la eşafod în Evul Mediu, cu ştreangul în jurul gâtului, cu pantalonul suflecat până la genunchi pe piciorul stâng şi mâneca dreaptă rulată până la cot, cu cămaşa deschisă, lăsând să se vadă pieptul gol.

Langdon privea, incredul. Citise destule despre ritualurile masonice pentru a recunoaşte exact ceea ce vedea.

„Un iniţiat masonic… pregătindu-se să acceadă la gradul întâi.”

Bărbatul era foarte înalt şi atletic, cu o familiară perucă blondă şi cu pielea bronzată. Langdon îi recunoscu imediat trăsăturile. Era limpede că tatuajele îi fuseseră acoperite cu farduri şi cu cremă autobronzantă. Stătea în faţa unei

oglinzi înalte din podea până în tavan, înregistrându-şi imaginea reflectată cu ajutorul camerei ascunse în perucă. *„Dar…de ce?”*

Ecranul se întunecă.

O nouă filmare apăru. O cămăruţă dreptunghiulară, slab iluminată. O podea în carouri albe şi negre, asemenea tablei de şah. Un altar din lemn, scund, flancat de coloane pe trei laturi, deasupra căruia erau lumânări aprinse.

Langdon simţi o bruscă apăsare în suflet.

„Oh, Dumnezeule!”

Filmând în stilul dezlânat al amatorului, camera se îndreptă acum spre marginea încăperii, dezvăluind un grup mic de oameni care îl priveau pe iniţiat. Erau îmbrăcaţi toţi în veşmintele ceremoniale masonice. Langdon nu le putea recunoaşte chipurile în întuneric, dar nu avea nici o îndoială unde anume avea loc ritualul.

Dispunerea tradiţională a acestei Încăperi a Lojii ar fi putut s-o plaseze oriunde în lume, însă frontonul triunghiular de un albastru cenuşiu de deasupra scaunului maestrului arăta limpede că era vorba despre cea mai veche lojă masonică din Washington – Loja Potomac nr. 5 –, cea care îi găzduise pe George Washington şi pe confraţii lui masonici care puseseră piatra de temelie a Casei Albe şi a Capitoliului. Loja era activă şi astăzi.

Peter Solomon, în responsabilitatea căruia intra Casa Templului, era şi maestrul acestei loji. Şi întotdeauna într-o astfel de lojă începea călătoria iniţiatică a novicilor… acolo îşi petreceau ei primele trei grade ale francmasoneriei.

— Fraţii mei, intonă vocea familiară a lui Peter, în numele Marelui Arhitect al Universului, deschid această lojă pentru practica masoneriei în gradul întâi!

Un ciocan din lemn bătu sonor.

Langdon privi uluit înregistrarea în care Peter Solomon perfecta unele dintre cele mai frapante etape ale ritualului.

Apăsarea unui pumnal strălucitor pe pieptul gol al iniţiatului… ameninţându-l cu înjunghierea dacă „va dezvălui în mod necuvenit Misterele Masoneriei”…

descriind pardoseala în alb şi negru ca reprezentând „viii şi morţii”... enumerând pedepsele, care includeau „tăierea gâtului de-a latul, smulgerea limbii din rădăcini şi îngroparea trupului în nisipurile turbulente ale mării...”

Langdon privea înmărmurit. *„Chiar văd ceea ce îmi stă dinainte?”* Riturile iniţiatice ale masoneriei rămăseseră secrete vreme de secole. Singurele descrieri care răzbătuseră în afară fuseseră scrise de câţiva confraţi renegaţi. Profesorul le auzise şi el, desigur, dar să vadă o iniţiere cu propriii ochi... asta era cu totul altceva.

„Mai ales astfel prelucrată.” Fără îndoială, filmuleţul era un mincinos element propagandistic, care omitea toate aspectele nobile ale iniţierii, punând accent doar pe cele mai descumpănitoare. Dacă un asemenea film avea să fie dat publicităţii, Langdon ştia că va deveni peste noapte senzaţia internetului. *„Adepţii antimasonici ai teoriei conspiraţiei se vor repezi la el ca nişte vulturi.”* Masoneria, şi din rândul ei mai cu seamă Peter Solomon, aveau să se pomenească prinşi într-un uragan de controverse şi de eforturi disperate de a limita pierderile... chiar dacă ritualul era unul inofensiv şi pur simbolic.

În mod straniu, ritualul cuprindea şi o aluzie biblică la sacrificiile umane... *„supunerea lui Avraam în faţa Fiinţei Supreme, oferindu-l pe Isaac, primul său născut”.* Langdon se gândi la Peter, dorindu-şi din inimă ca elicopterul să zboare mai repede.

Imaginea de pe ecran se schimbă.

Aceeaşi încăpere. O altă seară. Un grup mai mare de masoni care priveau. Peter Solomon prezida din scaunul maestrului. Era cel de-al doilea grad. Atmosfera mai intensă. Îngenunchind la altar... jurând să *„ascundă pentru totdeauna enigmele din sânul francmasoneriei”...* acceptând pedeapsa de *„a-i fi spintecat pieptul şi a-i fi smulsă inima de vie, aruncată pe pământ ca hrană pentru fiarele nesătule”...*

Inima profesorului bătea nebuneşte în vreme ce o altă imagine apăru pe ecran. O altă noapte. Mult mai mulţi

privitori. Un „tablou al lojii” în formă de sicriu pe podea.

„Gradul al treilea.”

Era ritualul morţii – cel mai riguros dintre grade –, momentul în care iniţiatul era forţat să „se confrunte cu provocarea ultimă, a dispariţiei personale”. Această interogare istovitoare era de fapt sursa de provenienţă a expresiei „să-i dai cuiva gradul al treilea”[22]. Deşi Langdon îi cunoştea bazele teoretice, nu era în nici un caz pregătit pentru ceea ce apăru mai departe pe ecran.

„Uciderea.”

Într-o succesiune de cadre rapide, violente, filmul prezenta, din perspectiva victimei, scena uciderii brutale a iniţiatului. Erau lovituri la cap simulate, inclusiv una cu un mai din piatră. Iar în fundal, un diacon îngâna sumbru povestea „fiului văduvei” – Hiram Abif, arhitectul Templului lui Solomon, care preferase să moară decât să dezvăluie înţelepciunea şi cunoaşterea secretă pe care le deţinea.

Atacul era mimat, fireşte, însă pe ecran efectul era înfiorător. După lovitura de graţie, iniţiatul – al cărui „sine anterior” era acum mort – era coborât în sicriu, ochii fiindu-i închişi şi braţele încrucişate precum acelea ale unui cadavru. Confraţii se ridicau şi înconjurau cu un aer funebru trupul „mort”, în vreme ce orga intona un marş mortuar.

Scena macabră era profund tulburătoare.

Iar lucrurile nu se opreau aici.

Pe măsură ce confraţii se strângeau în jurul celui „ucis”, camera ascunsă focaliză pe chipurile lor. Langdon îşi dădu astfel seama că Peter Solomon nu era singura personalitate cunoscută din încăpere. Unul dintre bărbaţii care-l priveau pe iniţiat în sicriul lui apărea aproape zilnic la televiziune.

Un important senator american.

„O, Doamne…!”

Scena se schimbă iar. *Afară acum… pe timp de noapte… aceeaşi filmare tremurată… bărbatul mergând pe o*

---

[22] *To give someone the third degree* este o sintagmă în limba engleză care arată că o persoană este supusă unui interogatoriu dur. (n. tr.)

stradă… şuviţe de păr blond fluturând în faţa camerei… după un colţ… obiectivul coborând spre un obiect din mâna bărbatului… o bancnotă de un dolar… un prim-plan cu Marele Sigiliu… ochiul atoatevăzător… piramida neterminată… şi apoi, brusc, ridicându-se pentru a prinde în cadru o siluetă similară în depărtare… o masivă construcţie în formă de piramidă… cu laturile convergând spre vârful retezat.

„Casa Templului."

Un negru presentiment cuprinse inima profesorului.

Imaginea continua să se schimbe. Bărbatul înaintând repede spre clădire… în sus pe scara cu paliere… spre masivele uşi din bronz între cei doi sfincşi de câte şaptesprezece tone.

„Un neofit intrând în piramidă iniţierii."

Întuneric acum.

Acordurile sonore ale unei orgi răsunau în depărtare… şi o nouă imagine prinse viaţă.

„Sala Templului."

Langdon înghiţi cu greu nodul din gât.

Pe ecran, incinta spaţioasă era iluminată electric. Sub oculus, altarul din marmură neagră strălucea în razele lunii. În jurul lui, pe scaune cu spătar înalt, tapisate cu piele de porc lucrată manual, se afla un şir sobru de masoni de gradul treizeci şi trei, prezenţi ca martori. Camera focaliză pe chipurile lor, încet, cu deliberată intenţie.

Langdon privea, încremenit.

Deşi nu se aşteptase la aşa ceva, ceea ce vedea i se părea cum nu se poate mai logic. Ar fi fost imposibil ca reuniunea unora dintre cei mai de seamă şi mai importanţi masoni din cel mai puternic oraş al lumii să nu includă o serie de personalităţi influente şi bine-cunoscute. Iar în acele imagini, aşezaţi în jurul altarului, înveşmântaţi cu şorţurile masonice, purtând mănuşi albe de mătase şi giuvaieruri scânteietoare, erau unii dintre cei mai puternici oameni din stat.

Judecători ai Curţii Supreme…

Secretarul Apărării...

Preşedintele Camerei Reprezentanţilor...

Langdon simţi că i se face rău în vreme ce filmarea continua să redea chipurile tuturor celor din asistenţă.

Trei senatori renumiţi... inclusiv liderul majorităţii din Senat...

Secretarul Securităţii Interne...

Şi...

Directorul CIA...

Profesorul îşi dorea să nu mai vadă acele chipuri, dar nu-şi putea întoarce privirea. Scena era ameţitoare, alarmantă chiar şi pentru el. Într-o clipă, înţelese de ce era Sato atât de îngrijorată.

Acum, pe ecran încremenise o imagine şocantă.

Un craniu uman... plin cu un lichid roşu-închis. Celebrul *caput mortuum* era oferit iniţiatului din mâinile subţiri ale lui Peter Solomon, al cărui inel masonic scânteia în bătaia lumânărilor. Lichidul roşu era vin... deşi licărea aidoma sângelui. Efectul vizual era înfricoşător.

„A Cincea Libaţie”, îşi dădu Langdon seama, întrucât citise descrierea acestui ritual în *Scrisori despre Instituţia Masonică,* de John Quincy Adams. Şi totuşi, a asista la el... a-l vedea practicat în prezenţa unora dintre cei mai puternici oameni ai Americii... era pentru Langdon o situaţie mai tulburătoare decât şi-ar fi putut închipui.

Iniţiatul luă craniul în palme... figura reflectându-i-se în suprafaţa neclintită a vinului.

— Fie ca acest vin pe care îl beau acum să devină pentru mine otravă mortală, spuse iniţiatul, dacă îmi voi încălca vreodată, cu intenţie sau cu bună ştiinţă, jurământul.

În mod evident, individul avusese de gând să-şi încalce jurământul în toate modurile posibile. Langdon abia dacă putea cuprinde cu mintea ce s-ar fi întâmplat dacă acest film ar fi fost dat publicităţii. *„Nimeni nu ar înţelege.”* În rândul autorităţilor guvernamentale s-ar stârni turbulenţe de nedescris. Mijloacele de informare în masă ar fi inundate de vocile grupărilor antimasonice, ale fundamentaliştilor şi

ale adepţilor teoriei conspiraţiei, care n-ar face decât să răspândească teamă şi ură, declanşând iarăşi o vânătoare de vrăjitoare de tip puritan.

„Adevărul va fi distorsionat. Aşa cum se întâmpla întotdeauna cu masonii”, îşi spuse Langdon.

Adevărul era că orientarea spre moarte a confreriei reprezenta de fapt o vibrantă celebrare a vieţii. Ritualurile masonice erau menite să trezească sinele ce dormita în fiinţa umană, ridicându-l pe om din sicriul ignoranţei spre lumină şi oferindu-i ochi pentru a vedea. Numai prin experienţa morţii putea omul s-o înţeleagă pe deplin pe cea a vieţii. Numai realizând că zilele lui pe acest pământ sunt numărate putea omul să înţeleagă cât este de important să le trăiască în onoare şi în integritate, spre folosul semenilor săi.

Iniţierile masonice erau frapante fiindcă aveau menirea de a facilita o transformare. Jurămintele masonice erau stricte fiindcă se doreau a-i reaminti omului că onoarea şi cuvântul dat erau singurele lucruri pe care le putea lua cu sine atunci când părăsea această lume. Învăţăturile masonice erau secrete fiindcă trebuiau să fie universale… răspândite prin intermediul limbajului comun al simbolurilor şi al metaforelor care transcend religiile, culturile şi rasele umane… creând o „conştiinţa mondială” unificată a dragostei frăţeşti.

Pentru un scurt moment, Langdon simţi o rază de speranţă şi încercă să se asigure că, dacă această înregistrare avea să devină cunoscută, publicul se va dovedi deschis la minte şi tolerant, înţelegând că orice ritual spiritual include aspecte care ar părea înspăimântătoare dacă ar fi fost scoase din context – reconstituirile răstignirii, circumciziile iudaice, botezul morţilor la mormoni, exorcizările catolice, ritul valului niqab la islamici, vindecările în transă şamanică, ceremonia Kaparot a evreilor, ba chiar şi consumarea trupului şi sângelui simbolice ale lui Isus Hristos.

„Visez, însă, îşi spuse el apoi. *Înregistrarea asta ar stârni*

haos." Îşi imagină ce s-ar întâmpla dacă lideri de frunte ai Rusiei sau ai lumii islamice ar fi văzuţi într-un clip video apăsând cuţite pe piepturi goale, depunând jurăminte cu caracter violent, săvârşind crime simulate, întinzându-se în sicrie simbolice şi bând vin din cranii umane. Răsunetul mondial ar fi instantaneu şi de nestăpânit.

„Dumnezeu să ne ajute…!"

Pe ecran, iniţiatul ducea craniul la buze. Îl înclină uşor… bând vinul roşu-sângeriu… pecetluindu-şi jurământul. Apoi se uită la confraţii strânşi în jurul lui. Cei mai puternici şi mai influenţi oameni ai Americii înclinară din cap, a consimţire.

— *Bine ai venit, frate,* îi ură Peter Solomon.

Imaginea se stinse, iar Langdon îşi dădu seama că îşi ţinea răsuflarea.

Fără un cuvânt, Sato închise laptopul şi-l luă de pe genunchii bărbatului. Profesorul se întoarse spre ea, încercând să vorbească, dar nu-şi găsi cuvintele. Expresia lui spunea limpede că înţelesese. Sato avusese dreptate. Criza cu care se confruntau în seara aceasta era o ameninţare la adresa securităţii naţionale… de proporţii inimaginabile.

CAPITOLUL 118

Purtând doar o pânză în jurul şoldurilor, Mal'akh păşea de colo-colo în faţa scaunului cu rotile al lui Peter Solomon.

— Peter, şopti el, savurând din plin oroarea resimţită de victima sa, ai uitat că mai ai şi o a doua familie… confraţii tăi masonici. Iar eu îi voi distruge şi pe ei… dacă nu mă ajuţi.

În lumina palidă a laptopului de pe genunchii săi, Solomon părea aproape catatonic.

— Te rog, bâigui el într-un târziu, ridicând privirea. Dacă înregistrarea asta devine publică…

— Dacă?! zise Mal'akh izbucnind în râs. Dacă devine publică?! repetă el, făcând semn spre micul celular modern inserat într-o laterală a laptopului. Sunt conectat la lumea întreaga!

— Dar n-ai merge până într-acolo încât…

„Ba voi merge", îl contrazise tatuatul în sinea sa, delectându-se cu spaima lui.

— Tu ai puterea să mă opreşti. Şi să-ţi salvezi sora. Dar va trebui să-mi spui ceea ce vreau să aflu. Cuvântul Pierdut este ascuns undeva, Peter, şi ştiu că grila arată exact unde poate fi el găsit.

Peter Solomon îşi îndreptă din nou ochii spre grila cu simboluri, fără că în privire să i se desluşească ceva.

— Poate că asta îţi va servi ca sursă de inspiraţie, adăugă Mal'akh întinzându-se peste umerii lui şi apăsând câteva taste ale laptopului.

Un program de poştă electronică se deschise, iar Peter încremeni. Pe ecran apăruse un e-mail pe care Mal'akh îl concepuse cu câteva ore înainte, un mesaj video adresat unei lungi liste de ziare media.

— Cred că a venit vremea să ne facem cunoscuţi, nu ţi se pare? rosti el zâmbind.

— Nu-l trimite!

Dar tatuatul apăsă butonul de expediere a mesajului. Solomon se zbătu în legăturile sale, încercând zadarnic să trântească pe podea laptopul aflat pe picioarele lui.

— Linişteşte-te, Peter! E un fişier masiv. Va dura câteva minute până ce va fi trimis.

Şi-i făcu semn spre bara de progres:

TRIMITERE MESAJ: 2% COMPLET

— Dacă-mi spui ceea ce vreau să ştiu, opresc mesajul şi nimeni nu va vedea filmul.

Chipul lui Peter devenise pământiu urmărind bara de progres:

TRIMITERE MESAJ: 4% COMPLET

Mal'akh luă computerul de pe genunchii lui şi-l aşeză pe unul dintre scaunele alăturate, întorcându-l astfel încât Solomon să poată vedea ecranul. Apoi reveni lângă el şi-i puse în poală pagina cu simboluri.

— Legenda spune că piramida masonică va dezvălui Cuvântul Pierdut. Iată aici codul final al piramidei. Cred că ştii cum să-l citeşti.

Apoi aruncă o privire spre laptop.

TRIMITERE MESAJ: 8% COMPLET

Când se întoarse spre Peter, văzu că acesta se uită la el, cu o sticlire de ură în ochii lui cenuşii.

„Urăşte-mă, îl îndemna Mal'akh în sinea lui. *Cu cât emoţia e mai intensă, cu atât mai puternică va fi energia eliberată la finele ritualului."*

În sediul de la Langley, Nola Kaye îşi apăsă mai bine telefonul la ureche; din pricina zgomotului elicopterului, abia dacă auzea ce spunea Sato.

— Mi-au zis că le e imposibil să oprească transferul fişierului! strigă Nola. Închiderea ISP-ului local ar dura cel puţin o oră şi, dacă el are acces la un furnizor de serviciu wireless, anihilarea serverului de la sol oricum nu-l va împiedica să trimită fişierul.

În prezent, oprirea fluxului de informaţii digitale devenise aproape o imposibilitate. Existau prea multe rute de acces

la internet. Cu liniile fizice, punctele Wi-Fi, modemurile celulare, telefoanele SAT, supertelefoanele şi agendele electronice cu acces la căsuţe de e-mail, unica modalitate de a izola o potenţială scurgere de date era distrugerea aparatului-sursă.

— Am obţinut lista de specificaţii a elicopterului UH-60 cu care zburaţi, adăugă Nola, şi se pare că este echipat cu EMP.

Armele EMP, cu impuls electromagnetic, erau frecvent întâlnite acum în cadrul agenţiilor federale, care le utilizau în principal pentru a opri urmăririle rutiere de la o distanţă sigură. Declanşând un impuls înalt concentrat de radiaţie electromagnetică, arma EMP putea arde dispozitivele electronice ale oricărei ţinte: maşini, telefoane mobile, computere etc. În conformitate cu lista de specificaţii obţinută de Nola, elicopterul UH-60 avea un magnetron de şase gigahertzi, cu sistem de ochire laser, fixat pe un şasiu, cu un emiţător de cincizeci de decibeli, care genera un impuls de zece gigawaţi. Descărcat direct asupra laptopului, impulsul electromagnetic i-ar fi ars placa de bază, ştergând instantaneu hard diskul.

— EMP-ul nu ne-ar fi de nici un ajutor, strigă Sato în telefon. Ţinta e în interiorul unei construcţii din piatră. Nu există linie de ochire, iar protecţia electromagnetică e considerabilă. Ai cumva vreun indiciu că înregistrarea a fost deja transmisă?

Nola privi spre un alt monitor, pe care se derula o căutare continuă pentru ştiri de ultimă oră privind masoneria.

— Încă nu, doamnă! Dar dacă devine publică, vom afla în câteva secunde.

— Ţine-mă la curent, îi ceru Sato şi închise.

Langdon îşi ţinu răsuflarea în vreme ce elicopterul începu să coboare vertical spre Dupont Circle. Cei câţiva trecători se împrăştiară atunci când aeronava trecu printre copaci şi ateriză brutal pe iarbă, nu departe de celebra arteziană cu două niveluri proiectată de aceiaşi doi oameni care

concepuseră Memorialul Lincoln.

Treizeci de secunde mai târziu, Langdon se afla într-un SUV Lexus ce gonea pe New Hampshire Avenue, spre Casa Templului.

Peter Solomon încerca disperat să găsească o soluţie. Însă în minte nu-i veneau decât imagini cu Katherine sângerând în subsol… şi cu înregistrarea video pe care tocmai o urmărise. Întoarse încet capul spre laptopul aşezat pe un scaun, la câţiva metri distanţă. Bara de progres era deja plină aproape o treime.

TRIMITERE MESAJ: 29% COMPLET

Tatuatul mergea acum în cerc în jurul altarului pătrat, legănând în mână o cădelniţă aprinsă şi murmurând pentru sine o incantaţie. Fuioare de fum alb se ridicau spre oculus. Cu ochii larg deschişi, bărbatul părea a fi intrat într-un fel de transă demonică. Peter îşi întoarse privirea spre cuţitul antic aşezat pe mătasea albă ce acoperea altarul.

Peter Solomon nu se îndoia că avea să moară în această noapte, aici, în templu. Întrebarea era cum anume urma să moară. Va găsi oare o modalitate de a-şi salva sora şi confreria… sau pieirea sa va fi cu totul în zadar?

Se uită din nou la grila cu simboluri. Când o zărise prima dată, şocul îl orbise pentru o clipă, împiedicându-l să străpungă vălul haosului… şi să vadă uimitorul adevăr. Acum însă, semnificaţia reală a simbolurilor îi devenise mai limpede decât cristalul. Şi privea grila într-o lumină complet nouă.

Peter Solomon ştia exact ce anume trebuia să facă.

Trăgând adânc aer în piept, îşi ridică privirea spre Luna ale cărei raze pătrundeau prin oculus. Apoi începu să vorbească.

„Toate marile adevăruri sunt simple.”

Mal’akh aflase acest lucru cu mult timp în urmă.

Soluţia pe care i-o prezentă Peter Solomon era atât de pură şi de elegantă, încât, neîndoielnic, nu putea fi decât adevărată. Şi în mod incredibil, soluţia codului final al

piramidei se dovedea a fi mult mai simplă decât îşi închipuise el.

„Cuvântul Pierdut a fost mereu chiar în faţa ochilor mei.”

Într-o clipă, o rază de lumină strălucitoare străpunse pâcla legendelor ce învăluiseră Cuvântul Pierdut. Aşa cum fusese promis, Cuvântul Pierdut era într-adevăr scris într-o limbă străveche şi purta în sine o forţă mistică în fiece religie, filosofie şi ştiinţă cunoscută omului. *„Alchimie, astrologie, Cabala, creştinism, budism, rozacrucianism, francmasonerie, astronomie, fizică, noetică…”*

Stând în sala de iniţiere, deasupra marii piramide din Heredom, Mal’akh îşi îndreptă privirea spre comoara la care năzuise atâţia ani, conştient că mai pregătit de atât nu ar fi putut fi nicicând.

„În curând, voi fi desăvârşit. Cuvântul Pierdut a fost găsit.”

În Kalorama Heights, un agent CIA stătea în mijlocul grămezii de gunoi pe care îl deşertase din coşurile şi din tomberoanele găsite în garaj.

— Doamna Kaye? spuse el adresându-se analistei lui Sato, la telefon. A fost o idee bună să căutăm prin gunoi. Cred că tocmai am găsit ceva.

În casă, Katherine Solomon simţea cum puterile îi revin cu fiece moment. Infuzia de soluţie Ringer lactat îi ridicase tensiunea sangvină şi-i atenuase cumplita durere de cap. Acum se odihnea, aşezată în salon, după ce i se indicase în mod explicit să stea liniştită. Nervii îi erau întinşi la limită şi dorea cu ardoare să primească veşti despre fratele ei.

„Unde au plecat cu toţii?” Legiştii de la CIA încă nu veniseră, iar agentul care rămăsese la vilă ieşise pentru a cerceta împrejurimile. Bellamy stătuse cu ea în salon, învelit în pătura izolatoare, dar plecase şi el, în încercarea de a găsi ceva care să ajute CIA să-l salveze pe Peter.

Neputând să mai stea fără a face nimic, Katherine se ridică în picioare, se clătină nesigură şi apoi porni încet spre camera de zi. Îl găsi pe Bellamy în birou, stând cu spatele

spre ea în faţa unui sertar deschis, prea cufundat în ceea ce făcea pentru a o auzi intrând. Ea se apropie.

— Warren?

Arhitectul tresări şi se întoarse, închizând rapid sertarul cu o mişcare a şoldului. Pe figură i se citeau durerea şi stupoarea, iar pe obraji îi curgeau lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Katherine, privind spre sertar. Ce-i acolo?

Bellamy părea incapabil a rosti ceva. Avea mina cuiva care tocmai văzuse un lucru pe care şi-ar fi dorit din tot sufletul să nu-l fi văzut.

— Ce e în sertarul ăsta?

Ochii lui plini de lacrimi îi susţinură privirea un lung şi dureros moment. În cele din urmă, vorbi.

— Ne întrebam amândoi de ce… de ce pare omul ăsta să-ţi urască atât familia.

Katherine îşi încrunta sprâncenele.

— Da, şi?

— Ei bine, murmură Bellamy cu voce frântă, am găsit aici răspunsul.

CAPITOLUL 119

În încăperea de la ultimul nivel al Casei Templului, cel care-şi spunea Mal'akh stătea în faţa altarului, masându-şi cu gesturi domoale pielea virgină din creştet.

— *Verbum significatium,* intonă el, pregătindu-se. *Verbum omnificum.* Ultimul ingredient fusese, în sfârşit, găsit.

„Cele mai preţioase comori sunt adesea şi cele mai simple."

Deasupra altarului, din cădelniţă se ridicau şuviţe de fum aromat. Vaporii urcau de-a lungul razelor de Lună, croind un canal spre cer, prin care sufletul eliberat va putea călători liber.

Venise timpul.

Mal'akh luă flaconul cu sângele lui Peter şi îl deschise. Sub privirile victimei sale, înmuie vârful penei de cioară în lichidul stacojiu şi o ridică spre cercul sacru de piele din creştet. Se opri o clipă, gândindu-se cât aşteptase noaptea aceasta. Marea lui transformare era în sfârşit posibilă. *Atunci când Cuvântul Pierdut este inserat în mintea omului, el e gata pentru a primi o putere inimaginabilă.* Aşa suna făgăduiala antică a apoteozei. Până acum, omenirea nu înţelesese respectiva promisiune, iar Mal'akh făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a o menţine în această situaţie.

Cu o mână sigură, îşi atinse pielea netatuată cu vârful penei. Nu avea nevoie de oglindă, de ajutor; îi erau de ajuns simţul său tactil şi ochiul minţii. Încet, meticulos, începu să înscrie Cuvântul Pierdut în cercul delimitat de *ouroboros*-ul din creştet.

Peter Solomon îl privea cu o expresie de oroare.

Când termină, închise ochii, puse deoparte pana şi răsuflă adânc, eliminându-şi tot aerul din plămâni. Pentru prima dată în viaţă, simţea o senzaţie pe care n-o mai cunoscuse.

„Sunt desăvârşit. Sunt unificat.”

Mal’akh lucrase ani întregi la artefactul care era trupul său, iar acum, în pragul transformării finale, simţea viu fiece linie desenată în carnea lui. *„Sunt o adevărată capodoperă. Perfectă şi completă.”*

Vocea lui Peter Solomon îi întrerupse şirul gândurilor.

— Eu ţi-am dat ce mi-ai cerut. Trimite ajutoare spre Katherine. Şi opreşte trimiterea fişierului.

Mal’akh deschise ochii şi surâse.

— Noi doi însă n-am terminat.

Se întoarse spre altar şi luă cuţitul sacrificial, trecându-şi degetele peste lama lui din fier.

— Pumnalul acesta străvechi a fost comandat de însuşi Dumnezeu, pentru a fi folosit la sacrificiile umane. L-ai recunoscut deja, nu?

Ochii cenuşii ai lui Solomon păreau cioplţi din piatră.

— Este unic şi, da, am auzit legenda.

— Legenda?! Relatarea apare în Biblie. Chiar nu crezi că e adevărată?

Peter se mulţumi să-l privească fix.

Mal’akh cheltuise o avere în încercarea de a găsi şi de a obţine acest artefact. Cuţitul Akedah, aşa cum era cunoscut, fusese confecţionat cu mai bine de trei mii de ani în urmă din fierul unui meteorit căzut pe Pământ. *„Fier din cer, după cum obişnuiau să-i spună primii mistici.”* Se credea că ar fi chiar cuţitul folosit de Avraam cu prilejul Akedah-ului: legarea lui Isaac, atunci când patriarhul fusese pe cale să-şi sacrifice fiul la Muntele Moria, după cum se povesteşte în Cartea Facerii. Obiectul avea o istorie extraordinară, aflându-se pe rând în posesia unor papi, mistici nazişti, alchimişti europeni şi colecţionari particulari.

„Ei l-au protejat şi l-au admirat, îşi spuse Mal’akh, *dar nimeni n-a îndrăznit să-i dezlănţuie adevărata putere folosindu-l în adevăratul lui scop.”* În noaptea aceasta, cuţitul Akedah avea să-şi împlinească menirea.

Momentul biblic de care era legat fusese totdeauna sacru în ritualurile masonice. În cadrul gradului întâi, masonii

celebrau *„cel mai august dar oferit vreodată lui Dumnezeu... supunerea lui Avraam în faţa voinţei Fiinţei Supreme, jertfindu-l pe Isaac, primul său născut...”*

Greutatea lamei în mâna lui Mal’akh avea asupra lui un efect energizant. Lăsându-se pe vine, tăie cu el frânghiile care-l legau pe Peter de scaunul cu rotile. Capetele retezate căzură la podea.

Peter Solomon icni de durere atunci când încercă să-şi mişte membrele.

— De ce îmi faci toate astea? Ce crezi că vei realiza astfel?

— Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să înţelegi asta, replică Mal’akh. Doar ai studiat procedurile străvechi. Ştii că forţa Misterelor are la bază sacrificiul... pentru eliberarea sufletului omenesc din chingile trupului. Aşa stau lucrurile încă de la începutul timpurilor.

— Tu nu ştii nimic despre sacrificiu! exclamă Peter, cu glasul chinuit de durere şi dispreţ.

„Excelent! îşi spuse Mal’akh. *Alimentează-ţi ura. Aşa, totul va decurge mai uşor.”*

Stomacul gol îi ghiorăi în vreme ce începu să se plimbe cu paşi măsuraţi prin faţa victimei sale.

— Vărsarea sângelui omenesc eliberează o putere colosală. Toate popoarele au înţeles asta, de la anticii egipteni la druizii celţilor, de la chinezi la azteci. Există o magie a sacrificiului uman, dar omul modern a devenit slab, prea temător pentru a aduce ofrande adevărate, prea fragil pentru a-şi oferi viaţa, aşa cum o cere transformarea spirituală. Dar textele antice sunt clare în privinţa asta. Doar jertfind ce are mai scump poate omul să acceadă la puterea supremă.

— Şi mă consideri pe mine o jertfă demnă?

Mal’akh izbucni în râs.

— Tu chiar nu înţelegi, nu?

Peter îi aruncă o privire intrigată.

— Ştii de ce am acasă bazinul de deprivare senzorială? întrebă Mal’akh punându-şi mâinile în şolduri şi flexându-şi

trupul tatuat, acoperit doar cu pânză din jurul şalelor. Fiindcă am exersat… m-am pregătit… în anticiparea momentului în care voi deveni doar minte… când eu voi fi eliberat din învelişul meu muritor… când voi oferi zeilor, ca ofrandă, acest trup minunat. Eu sunt cel preţios! Eu sunt mielul alb şi pur!

Peter deschise gura, dar nu izbuti să rostească vreo vorbă.

— Da, Peter, omul trebuie să le ofere zeilor ce are el mai de preţ. Turtureaua lui cea mai albă şi mai pură… cea mai preţioasă şi mai scumpă ofranda a sa. Tu nu eşti preţios pentru mine. Nu eşti o ofrandă demnă. Nu pricepi? se răsti Mal'akh, încruntat acum. Nu tu eşti sacrificiul… Eu sunt. Al meu e trupul adus ca jertfă. Eu sunt darul. Uită-te la mine! M-am pregătit, m-am făcut demn de călătoria ultimă. *Eu sunt ofranda!*

Peter Solomon era în continuare fără grai.

— Secretul e să ştii *cum să mori,* adăugă Mal'akh. Masonii înţeleg asta. Voi veneraţi adevărurile antice, continuă el, arătând cu mâna spre altar. Dar sunteţi nişte laşi. Înţelegeţi puterea sacrificiului, şi totuşi păstraţi o distanţă sigură faţă de moarte, jucându-vă de-a uciderea în ritualurile voastre lipsite de sânge. În noaptea asta, altarul vostru simbolic îşi va cunoaşte adevărata putere… şi scopul lui real.

Rostind acestea, Mal'akh întinse braţul şi prinse mâna stângă a lui Peter, apăsându-i în palmă mânerul cuţitului Akedah. *„Mâna stângă slujeşte întunericul."* Şi acest amănunt fusese planificat. Peter nu mai avea de ales. Mal'akh nu-şi putea imagina un sacrificiu mai simbolic şi mai eficient decât cel împlinit pe acest altar, de acest om, cu acest cuţit implantat în inima unei jertfe al cărei trup muritor era învelit, aidoma unui dar preţios, într-un linţoliu de simboluri mistice.

Prin această jertfă de sine, Mal'akh îşi va ocupa locul în ierarhia demonilor. Sângele şi întunericul: în ele sălăşluia adevărata putere. Anticii ştiau acest lucru, adepţii

alegându-şi tabăra în conformitate cu propria fire. Iar Mal'akh alesese înţelept. Haosul era legea naturală a universului. Indiferenţa era motorul entropiei. Apatia omului reprezenta terenul fertil în care spiritele întunericului îşi sădeau seminţele.

„Eu le-am slujit, iar ele mă vor primi ca pe un zeu."

Peter nu se clinti. Se mulţumea să privească, nemişcat, cuţitul antic pe care îl strângea în mână.

— O vei face, îl provocă Mal'akh. Mă sacrific de bunăvoie! Rolul tău final a fost scris deja. Tu mă vei transforma. Tu mă vei elibera de trupul fizic. Vei face asta sau îţi vei pierde sora şi confreria. Şi vei rămâne cu adevărat singur! Apoi, după un moment de tăcere, zâmbi spre victima sa şi adăugă: Consideră asta pedeapsa ta finală.

Ochii lui Peter se ridicară încet, pentru a-i întâlni pe cei ai lui Mal'akh.

— Să te ucid? Pedeapsă?! Îţi închipui că aş ezita o clipă? Mi-ai asasinat fiul. Mama. Familia întreaga!

— Ba nu! explodă Mal'akh cu o forţă care-l uimi chiar şi pe el. Greşeşti! Nu eu ţi-am ucis familia. Tu ai ucis-o! Tu ai ales să-l laşi pe Zachary în închisoare! Iar de acolo, roata s-a pus în mişcare. *Tu* ţi-ai ucis familia, Peter, nu eu!

Degetele lui Peter Solomon se albiseră, strângând cu mânie mânerul cuţitului.

— Habar nu ai de ce l-am lăsat pe Zachary în închisoare!

— Ba ştiu totul! ripostă Mal'akh. Eram acolo. Ai pretins că încercai să-l ajuţi. Asta făceai, încercai să-l ajuţi, atunci când i-ai dat de ales între avere şi înţelepciune? Încercai să-l ajuţi, când i-ai dat ultimatumul pentru a se alătura masonilor? Ce fel de tată îi cere copilului său să aleagă între „bogăţie şi înţelepciune" şi se aşteaptă ca el să ştie ce să facă?! Ce fel de tată îşi lasă fiul în închisoare, în loc să-l ducă acasă în siguranţă?

Mal'akh se apropie de Peter şi se lăsă pe vine lângă el, faţa lui tatuată găsindu-se la numai câţiva centimetri de ochii bărbatului din scaunul cu rotile.

— Dar şi mai important, adăugă el, ce fel de tată îşi

poate privi fiul în ochi… chiar şi după atâţia ani… fără a-l recunoaşte măcar?!

Cuvintele lui răsunară vreme de câteva clipe în sala din piatră.

Apoi, tăcere.

Peter părea că ieşise brusc din starea de transă. Pe faţă i se aşternu o expresie de totală uluire.

„Da, tată. Eu sunt.” Mal’akh aşteptase ani de-a rândul momentul acesta… în care se va răzbuna pe cel care îl părăsise… în care va privi în ochii aceia cenuşii, rostind adevărul ce zăcuse îngropat atâta vreme. Acum momentul venise, iar el vorbi rar, jinduind să vadă greutatea dură a cuvintelor sale strivind treptat sufletul lui Peter Solomon.

— Ar trebui să fii fericit, tată! Fiul risipitor s-a întors.

Chipul lui Peter era galben ca de ceară. Mal’akh savura fiecare clipă.

— Propriul meu tată a hotărât să mă lase în închisoare… şi în momentul acela mi-am jurat că m-a respins pentru ultima dată în viaţă. Nu mai eram fiul lui. Zachary Solomon încetase să mai existe.

Două lacrimi scânteietoare se iviră brusc în ochii tatălui său, iar Mal’akh îşi spuse că erau cel mai frumos lucru pe care îl zărise vreodată. Peter îşi stăpâni plânsul, privindu-l pe omul din faţa sa ca şi când atunci l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Şeful închisorii nu voia decât bani, continuă acesta, dar tu ai refuzat. Nu ţi-a trecut însă prin minte că banii mei erau la fel de buni ca ai tăi. Şefului nu-i păsa cine-l plăteşte, atâta vreme cât era plătit. Când m-am oferit să-i dau o sumă frumuşică, a ales un deţinut bolnav, cam de înălţimea mea, l-a îmbrăcat în hainele mele şi l-a bătut până ce n-a mai putut fi recunoscut. Fotografiile pe care le-ai văzut… şi sicriul sigilat pe care l-ai îngropat… acolo nu eram eu. Era un străin.

Chipul brăzdat de lacrimi al lui Peter se schimonosi de durere şi de neputinţa de a crede.

— O, Dumnezeule… Zachary…

— Nici un Zachary! Când a ieşit din închisoarea aia, Zachary era deja transformat. Fizicul lui adolescentin şi trăsăturile copilăreşti se schimbaseră drastic graţie steroizilor şi hormonilor de creştere experimentali cu care îşi îndopase corpul. Chiar şi corzile vocale avuseseră de suferit, modificându-i vocea tinerească într-o şoaptă permanentă.

Zachary devenise Andros.

Andros devenise Mal'akh.

Iar în noaptea asta... Mal'akh avea să devină cea mai mare încarnare a sa dintotdeauna.

În aceleaşi momente, în Kalorama Heights, Katherine Solomon stătea în faţa unui sertar deschis şi se uita la ceea ce putea fi descris doar ca fiind colecţia de articole din ziare vechi şi de fotografii ale unui fetişist.

— Nu înţeleg, spuse ea, întorcându-se spre Bellamy. E evident că smintitul ăsta este obsedat de familia mea, dar...

— Uită-te mai departe, o îndemnă Bellamy, aşezându-se pe scaun cu aceeaşi expresie şocată.

Katherine căută în continuare printre articolele din ziare, fiecare relatând despre familia Solomon – numeroasele succese ale lui Peter, cumplitul asasinat al mamei lor, Isabel, mult mediatizatul abuz de droguri al fiului Zachary, încarcerarea şi brutala lui ucidere în închisoarea turcească.

Fixaţia individului pentru familia Solomon depăşea chiar limitele fanatismului, însă Katherine nu găsise încă nimic care să-i explice de ce.

Şi atunci văzu fotografiile. Prima îl înfăţişa pe Zachary într-o apă albastră, până la genunchi, pe o plajă mărginită de case văruite în alb. *„Grecia?"* Fotografia, bănuia ea, nu putea fi făcută decât într-una dintre zilele lui de dezmăţ în Europa. În mod ciudat totuşi, în ea Zachary părea mai sănătos decât în instantaneele făcute de paparazzi, în care se vedea un puştan slab şi tras la faţă, petrecând alături de gaşca lui de drogaţi. Aici părea mai bine clădit, mai puternic

parcă, şi mai matur. Katherine nu-şi amintea când arătase el atât de sănătos.

Nedumerită, se uită la data trecută pe fotografie.

„Dar asta e… imposibil!”

Data era la aproape un an după ce Zachary murise în închisoare.

Deodată, Katherine începu să răscolească în disperare prin teancul de articole şi fotografii. În toate apărea Zachary Solomon… maturizându-se treptat. Colecţia părea a fi un fel de autobiografie în imagini, ilustrând o transformare lentă. Pe măsură ce trecea de la o fotografie la alta, modificarea lua un aspect dramatic. Katherine privi cu oroare cum trupul lui Zachary începu să se preschimbe, muşchii devenindu-i proeminenţi, trăsăturile faciale căpătând alte forme din cauza evidentă a steroizilor utilizaţi intensiv. Masa musculară părea să i se fi dublat, iar în ochi îi apăruse o ferocitate zguduitoare.

„Nici nu-l mai recunosc pe omul ăsta!”

Nu mai aducea nici pe departe cu nepotul ei, aşa cum şi-l amintea ea.

Când ajunse la o fotografie în care el apărea cu capul ras, simţi cum genunchii încep să i se înmoaie. Apoi văzu o alta, în care era cu trupul gol… ornat cu primele desene tatuate. Inima aproape că i se opri în piept.

— O, Doamne Dumnezeule…

CAPITOLUL 120

— La dreapta! strigă Langdon de pe bancheta din spate a SUV-ului Lexus. Simkins coti pe S Street şi continuă să gonească prin zona rezidenţială mărginită de copaci. Pe măsură ce se apropiau de Sixteenth Street, Casa Templului începu să se zărească în dreapta, asemenea unui munte.

Simkins privi spre ea. Părea ca şi cum cineva construise o piramidă peste Panteonul din Roma. Trase de volan pentru a o lua la dreapta, pe Sixteenth Street, spre partea din faţă a clădirii, dar Langdon îl opri:

— Nu coti! Mergi înainte! Rămâi pe S Street!

Simkins continuă să ruleze paralel cu latura estică a clădirii.

— La Fifteenth Street, spuse din nou profesorul, o faci la dreapta! Simkins dădea indicative şi, câteva momente mai târziu, Langdon arătă spre un drum de acces neasfaltat, aproape invizibil, care traversa grădinile de dincolo de Casa Templului. Agentul intră pe el, îndreptându-se în viteză spre partea din spate a clădirii.

— Uite! exclamă Langdon, făcând semn spre unicul vehicul parcat aproape de intrare. O furgonetă. Sunt aici!

Simkins frână şi opri motorul. Fără zgomot, coborâră, pregătindu-se să intre în clădire. Simkins cercetă o clipă din priviri construcţia masivă.

— Spuneţi că Sala Templului e în vârf?

Langdon încuviinţă printr-o mişcare din cap, arătând cu mâna spre partea de sus a clădirii.

— Zona aia plată de pe vârful piramidei este de fapt un luminator.

Simkins se întoarse spre el.

— Sala Templului are un luminator?

Profesorul îl privi lung.

— Fireşte. Un oculus către cer… chiar deasupra altarului.

Elicopterul UH-60 stătea nemişcat în Dupont Circle. Pe scaunul pasagerului, Sato îşi rodea unghiile, aşteptând veşti de la echipa ei. În cele din urmă, vocea lui Simkins se auzi în staţia radio.

— Doamna director?

— Sato aici, rosti ea apăsat. Intrăm în clădire, dar am informaţii suplimentare pentru dumneavoastră.

— Dă-i drumul!

— Domnul Langdon mi-a spus că încăperea în care este foarte probabil să se afle ţinta are un luminator de mari dimensiuni.

Sato cântări vestea în minte preţ de câteva secunde.

— Am înţeles. Mulţumesc!

Simkins întrerupse legătura. Sato scuipă un vârf de unghie şi se întoarse spre pilot.

— Decolează!

CAPITOLUL 121

La fel ca orice părinte care a pierdut un copil, Peter Solomon încercase de multe ori să-şi imagineze cum ar fi arătat fiul lui acum… cum ar fi fost el… şi ce ar fi devenit.

Iar în acest moment, avea răspunsurile.

Masiva creatură tatuată din faţa lui îşi începuse viaţa ca un mic şi mult îndrăgit bebeluş… micul Zach dormind într-un coşuleţ de rafie… făcând primii paşi nesiguri în biroul lui Peter… rostind primele sale cuvinte. Faptul că răul se putea naşte într-un copil plin de candoare, crescut în sânul unei familii iubitoare, era unul dintre paradoxurile sufletului omenesc. Peter se văzuse nevoit să accepte de timpuriu gândul că, deşi în venele fiului său curgea propriul lui sânge, inima care îl circula prin trup nu mai era a sa. Copilul lui era unic şi cu totul diferit de el… ales parcă la întâmplare din univers.

„Fiul meu… mi-a ucis mama, mi-a ucis prietenul, pe Robert Langdon, *şi poate mi-a ucis şi sora.”*

O amorţeală îngheţată îi urcă în inimă în vreme ce privea în ochii fiului său, căutând o legătură… o conexiune… ceva familiar… orice. Ochii celui din faţa sa însă, deşi cenuşii precum ai lui, aparţineau unui străin, fiind plini de o ură şi de o dorinţă de răzbunare aproape infernale.

— Eşti suficient de puternic? îl întrebă fiul lui, provocator, aruncând o privire spre cuţitul Akedah pe care Peter îl strângea în mână. Poţi să sfârşeşti ce ai început cu atâţia ani în urmă?

— Fiul meu… bâigui Solomon, abia mai recunoscându-şi glasul. Eu… te-am iubit!

— De două ori ai încercat să mă ucizi. M-ai părăsit în închisoare. M-ai împuşcat pe puntea lui Zach. Acum, termină.

Pentru o clipă, Peter Solomon avu impresia că pluteşte în afara corpului său. Nici nu se mai recunoştea. Îi lipsea o

mână, era ras în cap, înveşmântat într-o robă neagră, şedea într-un scaun cu rotile şi strângea între degete un cuţit antic.

— Termină ce-ai început! strigă Mal'akh din nou şi tatuajele de pe piept îi zvâcniră. Moartea mea e singura cale de a o salva pe Katherine... şi unica modalitate de a-ţi salva confreria!

Privirea lui Peter Solomon se îndreptă spre laptopul conectat la modemul celular, pe scaunul învelit în piele de porc.

TRIMITERE MESAJ: 92% COMPLET

Nu-şi putea alunga din minte imaginea lui Katherine sângerând de moarte... şi nici pe cea a confraţilor săi masoni.

— Încă mai e timp, şopti tânărul tatuat. Ştii că asta e singura soluţie. Eliberează-mă din învelişul meu muritor.

— Te rog, nu face una ca asta...!

— Tu ai făcut asta! şuieră celălalt. Tu ţi-ai obligat copilul să facă o alegere imposibilă! Îţi aminteşti seara aia? Avere sau înţelepciune! A fost seara în care m-ai îndepărtat definitiv. Dar m-am întors, tată... iar în noaptea asta e rândul tău să alegi. Zachary sau Katherine? Care din ei să fie? Îţi vei ucide fiul ca să-ţi salvezi sora? Îţi vei ucide fiul ca să-ţi salvezi confreria? Şi ţara? Sau vei aştepta până ce va fi prea târziu? Până ce Katherine va muri... până ce filmul va deveni public... până ce vei ajunge să-ţi trăieşti restul vieţii ştiind că ai fi putut evita cele două tragedii? Timpul e pe sfârşite. Ştii ce trebuie să faci.

Inima lui Peter era chinuită de durere. *„Tu nu eşti Zachary,* îşi spuse în sinea sa. *Zachary a murit cu mult, foarte mult timp în urmă. Oricine eşti tu... şi de oriunde ai fi venit... nu eşti al meu."* Şi, cu toate că nu putea crede, ştia că trebuia să aleagă.

Timpul era pe sfârşite.

„Găseşte Scara Monumentală!"

Robert Langdon alerga pe coridoare întunecate,

căutându-şi drumul spre centrul clădirii. Turner Simkins venea imediat în spatele lui. Aşa cum sperase profesorul, ajunseră în holul principal.

Dominat de opt coloane dorice din granit verde, Atriumul părea un fel de cavou hibrid – greco-romano-egiptean –, cu statui din marmură neagră, candelabre, cruci teutone, medalioane cu phoenicşi bicefali şi aplice cu capul lui Hermes.

Langdon coti şi se îndreptă în fugă spre scara din marmură aflată în capătul opus al Atriumului.

— Duce direct în Sala Templului, şopti în vreme ce urcau treptele în goană, făcând cât mai puţin zgomot posibil.

La primul palier se afla un bust din bronz al unui mason de frunte, Albert Pike, alături de care erau gravate cele mai cunoscute cuvinte ale sale: „Ceea ce am făcut pentru noi înşine moare odată cu noi; **CEEA CE AM FĂCUT PENTRU ALŢII ŞI PENTRU LUMEA ÎNTREAGĂ RĂMÂNE ŞI ESTE NEMURITOR**”.

Mal’akh sesiză o schimbare palpabilă în atmosfera din Sala Templului, ca şi când toată suferinţa şi frustrarea resimţite vreodată de Peter Solomon ieşiseră acum la suprafaţă… concentrându-se asupra lui aidoma unei raze laser. *„Da… e timpul.”*

Peter se ridicase din scaunul cu rotile şi stătea în picioare acum, cu faţa la altar, ţinând în mână cuţitul.

— Salveaz-o pe Katherine, îl ademeni Mal’akh, atrăgându-l spre altar, făcând încet câte un pas înapoi şi întinzându-se în cele din urmă pe linţoliul alb pe care îl pregătise. Fă ceea ce trebuie să faci!

Ca într-un coşmar, Peter Solomon se apropia încet.

Mal’akh era culcat acum pe spate, privind prin oculus spre Luna nopţii de iarnă. *„Secretul este să ştii cum să mori.”* Clipa nu ar fi putut fi mai potrivită; totul era perfect. *„Purtând pe trup Cuvântul Pierdut al tuturor timpurilor, mă ofer jertfă, prin mâna stângă a tatălui meu.”*

Trase aer în piept, adânc.

„Primiţi-mă, demoni, căci acesta este trupul meu, adus ofrandă vouă!”

Stând deasupra lui Mal’akh, Peter Solomon tremura. Ochii scăldaţi în lacrimi îi străluceau de disperare, de nehotărâre, de frustrare. Se uită încă o dată spre laptopul conectat la internet.

— Alege! şopti Mal’akh. Eliberează-mă de trupul carnal. Dumnezeu vrea asta. Tu vrei asta!

Şi, lăsându-şi braţele de o parte şi de alta a corpului, îşi arcui pieptul în sus, oferindu-şi magnificul phoenix bicefal. *„Ajută-mă să-mi lepăd trupul care îmi înveleşte sufletul.”*

Privirea lui Peter părea să treacă însă prin el, fără a-l vedea.

— Ţi-am ucis mama! şopti Mal’akh din nou. L-am ucis pe Robert Langdon! Sunt pe cale de a-ţi ucide sora! Îţi distrug confreria! Fă ceea ce trebuie să faci!

Chipul lui Peter Solomon devenise o mască a suferinţei şi a regretelor. Lăsă capul pe spate şi slobozi un strigăt încărcat de durere, ridicând mâna în care ţinea cuţitul.

Robert Langdon şi agentul Simkins ajunseră, cu răsuflarea tăiată, în faţa uşilor ce dădeau în Sala Templului, când din interior răsună un strigăt cutremurător. Era glasul lui Peter. Langdon nu avea nici o îndoială.

Fusese un urlet de agonie pură.

„Am ajuns prea târziu!”

Ignorându-l pe Simkins, Langdon apucă mânerele şi trase de uşi. Oribila scenă din faţa lui îi confirmă cele mai negre temeri. În mijlocul încăperii slab luminate, în faţa altarului, se vedea silueta unui bărbat cu capul ras. Purta o robă neagră şi în mână ţinea un cuţit cu lamă lungă.

Înainte că Langdon să mai poată face un pas, bărbatul coborî cuţitul spre trupul ce zăcea întins pe altar.

Mal’akh închisese ochii.

„Cu adevărat minunat. Desăvârşit.”

Lama străveche a cuţitului Akedah lucise în lumina lunii în clipa în care se ridicase deasupra lui. Fuioare de fum

parfumat se răsuceau în aer, pregătind drumul pentru sufletul lui pe cale de a fi eliberat. Strigătul de chin şi disperare al ucigaşului său încă răsuna în încăperea sacră atunci când cuţitul coborî.

„Sunt uns cu sângele jertfei umane şi cu lacrimi de părinte.”

Mal’akh se pregăti pentru gloriosul impact. Clipa transformării sale sosise. Şi, în chip incredibil, nu simţi nici o durere.

O vibraţie tunătoare îi cuprinse corpul, adâncă şi asurzitoare. Încăperea însăşi începu să se cutremure şi o lumină albă, strălucitoare, se ivi deasupra lui, orbindu-l. Cerurile mugeau.

Iar Mal’akh ştiu că se întâmplase.

Exact aşa cum plănuise.

Langdon nu-şi amintea când se repezise spre altar, în vreme ce deasupra apăruse elicopterul. Nu-şi amintea nici că sărise înainte, cu braţele întinse… planând spre omul cu robă neagră… încercând disperat să-l doboare înainte de a apuca să împlânte cuţitul încă o dată.

Cele două trupuri se ciocniră, iar Langdon văzu o lumină strălucitoare pătrunzând prin oculus şi abătându-se peste altar. Se aştepta ca în faţa lui să se afle trupul însângerat al lui Peter Solomon, dar pieptul dezgolit pe care-l zări în lumină nu avea nici urmă de sânge… ci numai o ţesătură de tatuaje. Cuţitul zăcea frânt alături, dat fiindcă fusese, probabil, înfipt în piatră, nu în carne vie.

În clipa în care se prăvăli la podea împreună cu bărbatul în robă neagră, Langdon văzu ciotul bandajat de la capătul braţului drept şi realiză, stupefiat, că îl doborâse la pământ pe Peter Solomon.

În vreme ce ei se rostogoleau pe pardoseala din piatră, proiectorul elicopterului învăluia sala în lumină. Aparatul coborî, tălpicile lui aproape atingând sticla luminătorului.

În faţa elicopterului, o armă cu aspect ciudat se rotea, ţintind în jos, prin oculus. Raza roşie a cătării sale cu laser străpungea sticla, dansând pe podea, direct spre Langdon

şi spre Solomon.

„Nu”.

Dar nu se auzi nici o detunătură de sus… numai huruitul rotorului.

Langdon simţi o stranie fremătare de energie care îi străbătu toate celulele trupului. În spatele capului său, pe un scaun îmbrăcat în piele de porc, laptopul şuieră bizar. Profesorul se roti la timp pentru a-i vedea ecranul înnegrindu-se brusc. Din nefericire, ultimul mesaj vizibil nu lăsa loc de îndoială:

TRIMITERE MESAJ: 100% COMPLET

„Ridică-te! La naiba! Sus!”

Pilotul trecu rotorul în supraturaţie, încercând să nu atingă nici o parte a vastului luminator. Ştia că cele trei mii de kilograme de forţă ascendentă ale rotorului riscau deja să spargă sticla. Din păcate, panta piramidei de sub el împrăştia forţa de impuls, diminuând capacitatea elicopterului de a se înălţa.

„Sus! Acum!”

Aparatul îşi ridică uşor botul în încercarea de a se îndepărta, dar tălpica stânga lovi panoul de sticlă drept în centru. Contactul nu dură mai mult de o fracţiune de secundă, însă fu suficient.

Masivul oculus al Sălii Templului explodă într-un vârtej de aer şi de sticlă, trimiţând o ploaie de cioburi în încăperea de dedesubt.

„Stele cad din cer.”

Mal’akh privi în sus, în magnifica lumină albă, şi văzu un val de giuvaieruri scânteietoare cazând spre el… tot mai rapid… ca şi cum s-ar fi grăbit să-l învăluie în splendoarea lor.

Brusc, apăru durerea.

Peste tot.

Junghietoare. Arzătoare. Tăioasă. Pumnale ascuţite străpungând carnea moale. Pieptul, gâtul, coapsele, faţa. Trupul lui se încordă tot, chircindu-se. Un urlet i se ridică din gura năpădită de sânge, atunci când durerea îl smulse

din transă. Lumina albă se transformă şi, deodată, ca printr-o magie, un elicopter negru apăru deasupra, lamele lui tunătoare stârnind un vânt îngheţat în Sala Templului, înfiorându-l până în măduva oaselor şi alungând fuioarele de fum aromat.

Mal'akh întoarse capul şi văzu cuţitul Akedah alături de el, frânt pe altarul de granit, acoperit de un covor de cioburi. *„Chiar şi după tot ce i-am făcut… Peter Solomon nu m-a lovit. A refuzat să-mi verse sângele."*

Cu o oroare crescândă, Mal'akh înălţă capul şi îşi privi trupul. Această operă de artă vie trebuia să fie cea mai mare ofrandă a lui. Acum însă era distrusă. Corpul îi era scăldat în sânge… aşchii uriaşe de sticlă îi ieşeau din carne în toate direcţiile.

Slăbit, îşi lăsă capul la loc pe altar şi privi prin deschiderea din plafon. Elicopterul dispăruse acum, în locul lui rămânând Luna tăcută şi rece.

Cu ochi larg căscaţi, Mal'akh icnea lipsit de aer… singur pe marele altar.

CAPITOLUL 122

„Secretul este să ştii cum să mori.”

Mal'akh ştia că totul luase o turnură cumplită. Nu exista lumină strălucitoare. Nici primirea entuziastă. Numai întuneric şi o durere necuprinsă. Chiar şi în ochi. Nu mai putea vedea nimic, dar simţea mişcare în jurul lui. Erau voci… voci omeneşti… una dintre ele aparţinându-i – ciudat – lui Robert Langdon. *„Cum se poate?”*

— E bine, repeta Langdon întruna. Katherine e bine, Peter! Sora ta a scăpat.

„Nu, îşi spuse Mal'akh. *Katherine e moartă. Trebuie să fie!”*

Nu mai vedea nimic, nu ştia dacă ochii îi erau deschişi sau nu, dar auzea elicopterul îndepărtându-se. O linişte bruscă se înstăpâni în Sala Templului. Mal'akh simţea ritmurile egale ale Pământului devenind agitate… ca şi când fluxul firesc al oceanului ar fi fost tulburat de o furtună ce se apropia.

„Chao ab ordo.”

Voci necunoscute strigau acum, vorbind cu Langdon despre laptop şi despre fişierul video. *„E prea târziu,* îşi zise Mal'akh. *Răul a fost făcut.”* De acum, filmul se răspândea aidoma focului scăpat de sub control, în fiecare colţ al lumii întregi, distrugând viitorul masoneriei. *„Cei care au puterea de a disemina înţelepciunea trebuie nimiciţi.”* Ignoranţa omului, ea contribuise la sporirea haosului. Absenţa luminii pe Pământ era cea care hrănise Întunericul care-l aştepta acum pe el.

„Fapte măreţe am făcut, iar acum voi fi primit aidoma unui împărat.”

Mal'akh îşi dădu seama că de el se apropiase o persoană. Ştia cine era. Simţea mirosul uleiurilor sacre cu care el însuşi unsese trupul ras al tatălui său.

— Nu ştiu dacă mă poţi auzi, îi şopti Peter Solomon la

ureche, dar vreau să ştii un lucru. Îi atinse uşor, cu un deget, peticul de piele din creştet şi adăugă.: Ceea ce ai scris aici… nu e Cuvântul Pierdut.

„Ba sigur că e, ripostă Mal'akh în sinea sa. *M-ai convins de asta dincolo de orice îndoială.”*

Conform legendei, Cuvântul Pierdut era scris într-o limbă atât de veche şi de obscură, încât omul aproape că uitase cum să-l citească. Acest limbaj misterios, îi explicase Peter, era de fapt cel mai vechi mod de exprimare care existase pe Pământ.

Limbajul simbolurilor.

În cadrul lui, exista un simbol mai presus de toate celelalte. Cel dintâi dintre ele, universal, acest simbol contopea toate tradiţiile antice într-o unică imagine ce reprezenta iluminarea zeului-soare al egiptenilor, triumful aurului alchimic, înţelepciunea Pietrei Filosofale, puritatea rozei rozacruciene, momentul Creaţiei, întregul, dominanta soarelui astrologic şi chiar omniscientul ochi atoatevăzător de deasupra piramidei neterminate.

„Circumpunctul. Simbolul Sursei. Originea tuturor lucrurilor.”

Asta îi spusese Peter cu numai câteva minute în urmă. Mal'akh se arătase sceptic la început, dar apoi privise grila încă o dată, înţelegând că imaginea piramidei indica de-a dreptul spre simbolul circumpunctului: un cerc cu un punct în centru. *„Piramida masonică e o hartă,* îşi spusese el, amintindu-şi legenda, *o hartă care arată drumul spre Cuvântul Pierdut.”* Se părea că tatăl lui spunea totuşi adevărul.

„Toate marile adevăruri sunt simple. Cuvântul Pierdut nu este un cuvânt… ci un simbol.”

Cu gesturi nerăbdătoare, Mal'akh îşi desenase în creştet supremul simbol al circumpunctului, simţind cum urcă în el un val de putere şi de mulţumire. *„Capodopera mea şi ofranda sunt ambele desăvârşite.”* Forţele întunericului îl aşteptau deja. Şi va fi răsplătit pentru munca lui. Aceasta avea să fie clipa lui de glorie…

Şi totuşi, în ultimul moment, totul se întâmplase anapoda, îngrozitor de anapoda.

Peter se afla încă lângă el, rostind cuvinte pe care Mal'akh abia dacă le putea pricepe.

— Te-am minţit, spunea el. Nu mi-ai dat de ales. Dacă ţi-aş fi dezvăluit adevăratul Cuvânt Pierdut, nu m-ai fi crezut, şi nici nu ai fi înţeles.

„Cuvântul Pierdut nu e… circumpunctul?”

— Adevărul e, continuă Peter, că toată lumea cunoaşte Cuvântul Pierdut… însă puţini sunt cei care îl şi recunosc.

Cuvintele reverberau în mintea lui Mal'akh.

— Ai rămas incomplet, îşi urmă Peter Solomon vorba, aşezându-şi uşor palma pe capul lui. Munca ta nu e finalizată. Dar, oriunde te-ai duce acum, aş vrea să ştii un lucru… Ai fost iubit.

Din cine ştie ce motiv, atingerea blândă a tatălui său părea că-l arde, asemenea unui catalizator ce declanşă o reacţie chimică în trupul lui. Pe neaşteptate, simţi un val de energie usturătoare năvălindu-i în învelişul său muritor, de parcă fiecare celulă din organism începuse să i se dizolve.

Într-o clipă, toată durerea fizică îi dispăru.

„Transformarea. Acum se petrece.”

Mă uit în jos la mine însumi, o epavă de carne însângerată pe lespedea sacră de granit. Tata e îngenuncheat lângă mine, ţinându-mi capul lipsit de viaţă cu mâna care i-a mai rămas.

Simt un torent de frică… şi de confuzie.

Nu e clipa compasiunii acum… E momentul răzbunării, al transformării… Şi totuşi tatăl meu refuză să se supună, refuză să-şi împlinească rolul, refuză să-şi reverse durerea şi mânia prin lama cuţitului, în inima mea.

Sunt prins aici, plutind… legat încă de învelişul meu pământesc.

Tata îşi trece blând palma peste faţa mea, închizându-mi ochii.

Simt legătura rupându-se.

Un văl fluturând prinde contur în jurul meu, îngroşându-

se şi înceţoşând lumina, ascunzând lumea din jur. Brusc, timpul accelerează, iar eu mă prăbuşesc într-un abis mai negru decât tot ce mi-am imaginat vreodată. Aici, în neantul sterp, aud o şoaptă... simt o forţă care creşte. Devine tot mai tare, sporind cu o viteză uluitoare, înconjurându-mă, sinistră şi puternică. Întunecată şi copleşitoare. Nu sunt singur aici.

Acesta e triumful meu, primirea mea de gală. Şi totuşi, dintr-un motiv oarecare, nu mă animă bucuria, ci o frică fără margini.

Nu e deloc aşa cum mă aşteptam.

Forţa freamătă acum, învârtejindu-se în jurul meu cu o tărie irezistibilă, ameninţând să mă sfâşie în bucăţi. Deodată, fără nici un avertisment, întunecimea se adună, se coagulează aidoma unei fiare preistorice, înălţându-se în calea mea.

Am în faţă toate sufletele întunecate care au vieţuit înainte de mine.

Urlu cu o infinită groază... în vreme ce întunericul mă înghite definitiv.

CAPITOLUL 123

Între zidurile Catedralei Naţionale, vicarul Galloway sesiză o schimbare stranie în aer. Nu era sigur de ce, dar i se păru că o umbră fantomatică se evaporase… ca şi cum o greutate ar fi fost ridicată… undeva, departe de tot, şi totuşi aici.

Singur la biroul său, era cufundat în gânduri. Nu ştia câte minute trecuseră, când sună telefonul. Era Warren Bellamy.

— Peter trăieşte, îi spuse confratele său întru masonerie. Tocmai am auzit vestea şi ştiam că ai vrea să afli imediat. Se va face bine.

— Slavă Domnului! Unde e?

Galloway ascultă în vreme ce Bellamy îi povesti tot ce se întâmplase după ce plecaseră ei de la Colegiul Catedralei.

— Dar sunteţi bine cu toţii?

— Da, ne revenim. Mai e însă ceva, spuse Arhitectul, după care însă tăcu.

— Da?

— Piramida masonică… Cred că Langdon a descifrat-o.

Bătrânul vicar surâse. Nu era totuşi surprins.

— Şi, spune-mi, a aflat Langdon dacă piramida şi-a ţinut sau nu promisiunea? Dacă a dezvăluit ceea ce legenda susţine că va dezvălui?

— Încă nu ştiu.

„Promisiunea şi-o va ţine”, îşi zise Galloway în sinea sa.

— Trebuie să te odihneşti acum, replică bătrânul în receptor.

— La fel şi domnia ta.

„Nu, eu trebuie să mă rog.”

CAPITOLUL 124

Când uşile ascensorului se deschiseră, Sala Templului era scăldată în lumină.

Katherine Solomon îşi simţea încă picioarele moi, ca de cauciuc, în vreme ce se grăbea să-şi găsească fratele. Aerul din încăperea vastă era rece şi mirosea a tămâie. Scena care o întâmpină atunci când intră o opri în loc.

În centrul camerei, pe un altar scund din piatră, zăcea întins un cadavru tatuat, plin de sânge – un trup perforat de aşchii de sticlă spartă. Deasupra lui, la mare înălţime, o deschidere largă în plafon se căsca spre cer.

„Dumnezeule!” Katherine îşi întoarse imediat privirea, căutându-l pe fratele ei. Îl văzu aşezat în celălalt capăt al sălii, îngrijit de un asistent medical şi vorbind între timp cu Langdon şi cu Sato.

— Peter! strigă ea, repezindu-se spre el. Peter!

Fratele ei ridică ochii, o expresie de uşurare aşternându-i-se pe chip. Ţâşni în picioare, apropiindu-se de ea. Purta o cămaşa albă, simplă, şi pantaloni negri, haine pe care i le adusese probabil cineva din biroul lui de jos. Braţul drept îi era prins într-o eşarfă, iar îmbrăţişarea lor avu un aer greoi, stângaci, însă Katherine nici nu observă. Un sentiment de alinătoare securitate o învălui aidoma unui cocon, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată, din copilărie, când fratele ei mai mare o ţinea la pieptul lui.

Rămaseră îmbrăţişaţi în tăcere. Într-un târziu, Katherine şopti:

— Eşti bine? Adică… chiar bine? Se desprinse de lângă el şi privi eşarfa şi bandajul aflat acolo unde ar fi trebuit să-i fie mâna dreaptă, iar în ochi i se adunară lacrimi. Îmi pare atât… atât de rău!

Peter ridică din umeri, ca şi când ar fi fost ceva complet lipsit de relevanţă.

— Carne muritoare, spuse el. Trupul nu durează o

veşnicie. Important e că tu eşti bine.

Răspunsul lui optimist îi atinse sufletul, reamintindu-i de toate motivele pentru care îl iubea. Îl mângâie uşor pe cap, simţind legăturile indisolubile care-i uneau… acelaşi sânge care curgea deopotrivă prin venele ei şi ale lui.

Ştia însă că, în mod tragic, se mai află alături de ei, în încăpere, şi un al treilea Solomon. Cadavrul de pe altar îi atrase privirea şi Katherine se simţi străbătută adânc de un fior, încercând să alunge amintirea fotografiilor pe care le văzuse cu puţin timp în urmă.

Îşi întoarse iar ochii, întâlnindu-i de această dată, pe cei ai lui Robert Langdon. Zări compasiune în ei, profundă şi înţelegătoare, ca şi cum el ar fi ştiut exact ce anume era în gândurile ei. *„Peter ştie.”* Un val de emoţii primare o cuprinse – uşurare, milă, disperare. Simţi cum trupul fratelui ei începe să tremure, ca al unui copil. Niciodată în viaţa nu i se mai întâmplase aşa ceva.

— Dă-i drumul, şopti ea. E-n regulă. Eliberează-te!

Tremurul lui Peter deveni mai zguduitor. Ea îl luă din nou în braţe, mângâindu-i capul şi ceafa.

— Peter, tu ai fost întotdeauna cel puternic… ai fost de fiecare dată alături de mine. Acum sunt eu lângă tine. E-n regulă. Sunt aici.

Încet, Katherine îi trase capul pe umărul ei… şi marele Peter Solomon se prăbuşi, plângând, în braţele surorii lui.

Directoarea Inoue Sato se retrase câţiva paşi pentru a prelua un apel telefonic. Era Nola Kaye. În sfârşit, avea veşti bune.

— Încă nici un semn că filmul ar fi fost difuzat, doamnă, spuse ea, cu un ton optimist în glas. Sunt sigură că am fi aflat ceva până acum. Se pare că aţi reuşit să blocaţi mesajul.

„Mulţumită ţie, Nola, replică Sato în gând, privind laptopul pe al cărui ecran Langdon văzuse e-mailul trimis deja. *A fost cât pe-aci.”*

La sugestia Nolei, agentul care rămăsese la vilă căutase şi în coşurile de gunoi, unde găsise ambalajul unui recent

achiziţionat modem celular. Având numărul exact al modelului, Nola izbutise să obţină date certe despre transportorii compatibili, despre lăţimile de bandă şi reţelele de serviciu, izolând cel mai probabil punct de acces al laptopului – un mic transmiţător de la intersecţia dintre Sixteenth Street şi Corcoran Street, la trei cvartale de Templu.

Nola îi comunicase imediat informaţiile directoarei, în elicopter. În vreme ce se apropia de Casa Templului, pilotul coborâse la joasă altitudine deasupra releului, pe care îl bombardase cu un impuls de radiaţie electromagnetică, deconectându-l cu numai câteva secunde înainte ca transferul fişierului să se încheie.

— Bună treabă ai făcut în seara asta, spuse Sato. Acum du-te şi culcă-te! Ţi-ai câştigat dreptul la odihnă!

— Mulţumesc, doamnă!

Nola ezită înainte de a închide telefonul.

— Mai e ceva? zise Sato.

Analista rămase tăcută câteva clipe, întrebându-se probabil dacă era cazul să vorbească sau nu.

— Nimic ce nu poate aştepta până mâine-dimineaţă, răspunse ea. Noapte bună, doamnă!

CAPITOLUL 125

În liniştea unei băi elegante de la parterul Casei Templului, Robert Langdon lăsă apa caldă să curgă în chiuvetă şi se privi în oglindă. Chiar şi în lumina aceea difuză, arăta după cum se simţea... de-a dreptul sfârşit.

Sacul din piele se afla din nou pe umărul lui, mult mai uşor acum... gol, cu excepţia obiectelor personale şi a câtorva notiţe mototolite. Nu se putu stăpâni şi prinse să râdă pe înfundate. Călătoria sa la Washington pentru a susţine o prelegere se dovedise a fi puţintel mai solicitantă decât se aşteptase.

Dar, în ciuda încercărilor întâmpinate, avea multe motive pentru a fi recunoscător.

„Peter e în viaţă. Iar fişierul video a fost blocat.”

După ce-şi spălă de câteva ori faţa cu apă caldă, începu să simtă, treptat, că revenea la viaţă. Totul era încă neclar, dar adrenalina adunată în trup i se disipa deja... iar el se simţea iarăşi cel de altădată. Se şterse pe mâini şi se uită la ceasul cu Mickey Mouse.

„Doamne, ce târziu e!”

Ieşi din baie şi porni să străbată Sala de Onoare – un culoar elegant boltit, decorat cu portrete ale unor masoni de seamă... preşedinţi americani, filantropi, savanţi şi alte personalităţi influente. Se opri în faţa unui tablou în ulei care îl înfăţişa pe Harry S. Truman şi încerca să şi-l imagineze participând la riturile, ritualurile şi studiile necesare pentru a deveni mason.

„Există o lume ascunsă, dincolo de cea pe care o vedem. O lume a noastră, a tuturor.”

— Ai fugit, rosti o voce undeva pe culoar.

Langdon se întoarse. Era Katherine. Trecuse printr-un adevărat infern în seara aceasta, şi totuşi arătă, deodată, radioasă... întinerită într-un fel. El îi oferi un zâmbet obosit.

— Ce face Peter?

Katherine se apropie şi-l îmbrăţişa cu căldură.
— Cum ţi-aş putea mulţumi vreodată?
El râse.
— Doar ştii că eu n-am făcut nimic, nu-i aşa?
Braţele ei continuară să-l ţină strâns o vreme.
— Peter va fi bine… Apoi, dându-i drumul, femeia îl privi în adâncul ochilor. Şi tocmai mi-a spus ceva incredibil… ceva minunat! Vocea îi tremura de nerăbdare atunci când adăugă: Trebuie să mă duc să văd cu ochii mei. Mă întorc repede!
— Poftim? Unde te duci?
— Nu va dura mult. Deocamdată, Peter vrea să-ţi vorbească… între patru ochi. Te aşteaptă în bibliotecă.
— A spus despre ce?
Katherine chicoti, clătinând din cap.
— Doar îl ştii pe Peter şi secretele lui! Dar…
— Ne vedem în scurt timp. Şi dispăru.
Langdon oftă din greu. Avusese parte de suficiente secrete pentru o noapte. Rămăseseră încă multe întrebări fără răspuns, fireşte – piramida masonică şi Cuvântul Pierdut fiind doar două dintre ele –, dar avea convingerea că răspunsurile, dacă existau, nu-i erau destinate lui. *„Nu sunt mason.”*
Adunându-şi ultimele resurse de energie, profesorul se duse spre bibliotecă. Când ajunse acolo, Peter şedea singur la masa de lectură, cu piramida de piatră în faţa lui.
— Robert, spuse el zâmbind. Un cuvânt aş vrea.
Langdon izbuti şi el să surâdă.
— Da, am auzit că ai pierdut unul.

CAPITOLUL 126

Biblioteca din Sala Templului era cea mai veche instituţie de acest gen din Washington. Rafturile sale elegante găzduiau peste un sfert de milion de volume, printre care şi un exemplar din *Ahiman Rezon, Secretele unui confrate pregătit.* În plus, erau expuse bijuterii preţioase şi obiecte ritualice masonice, inclusiv un volum rar, tipărit manual de Benjamin Franklin.

Piesa preferată a lui Langdon era însă una pe care puţini o remarcau.

Iluzia.

Peter Solomon îi arătase cu mult timp în urmă că, din unghiul potrivit, masa lungă de lectură şi lampa ei aurită creau o inconfundabilă iluzie optică… baza unei piramide cu vârful din aur strălucitor. Peter spusese că el considerase întotdeauna iluzia ca fiind un memento tăcut al faptului că francmasoneria era perfect vizibilă pentru oricine, atunci când era privită din perspectiva corectă.

În seara aceasta însă, misterele francmasoneriei se materializaseră în plin centru al scenei. Langdon se aşezase în faţa Maestrului Adorator Peter Solomon şi a piramidei masonice. Peter zâmbea.

— *„Cuvântul”* la care te referi tu, Robert, nu este o legendă. E o realitate.

Langdon îl privi lung, peste tăblia mesei, şi într-un târziu replică:

— Dar… nu înţeleg. Cum e posibil?

— Ce anume ţi se pare atât de dificil de acceptat?

„Totul”, ar fi vrut profesorul să-i răspundă, privind adânc în ochii prietenului său, în căutarea unei urme de logică şi de raţiune.

— Vrei să spui că tu crezi cu adevărat că Cuvântul Pierdut este real… şi că are o anume putere?

— O putere enormă! Are puterea de a transforma

omenirea prin aceea că descifrează Misterele Antice.

— Un cuvânt?! insistă Langdon. Peter, mi-e imposibil să cred că un cuvânt…

— O să crezi, afirmă Peter calm.

Langdon continuă să-l privească în tăcere.

— După cum ştii, continuă Solomon, ridicându-se şi începând să păşească în jurul mesei, a fost prevestit de multă vreme că va veni o zi în care Cuvântul Pierdut va fi redescoperit… o zi în care va fi dezgropat… şi omenirea va avea din nou acces la puterea lui uitată.

Langdon îşi aminti de prelegerea lui Peter despre Apocalipsă. Deşi mulţi oameni interpretau în mod greşit termenul ca referindu-se la cataclismicul sfârşit al lumii, literal el desemna o „dezvăluire” – în accepţiunea anticilor, o dezvăluire a unei mari înţelepciuni. *„Apropiata eră a iluminării.”* Chiar şi aşa, Langdon tot nu-şi putea închipui cum o asemenea transformare din temelii ar putea fi declanşată de un… cuvânt.

Peter făcu semn spre piramida din piatră, aşezată pe masă alături de vârful ei din aur.

— Piramida masonică, spuse el. Symbolonul legendar. Iat-o în seara aceasta unificată… şi completă.

Cu gesturi pline de veneraţie, ridică vârful şi-l puse deasupra piramidei. Apexul din aur scoase un clinchet uşor atunci când fu aşezat la locul lui.

— În seara de azi, prietene, tu ai făcut ceea ce n-a mai fost făcut niciodată. Ai asamblat piramida masonică, i-ai descifrat toate codurile şi în final ai dezvăluit… asta.

Peter Solomon scoase o coală de hârtie şi o aşeză pe masă. Langdon recunoscu grila cu simboluri reorganizate cu ajutorul pătratului Franklin de ordin opt. O studiase pe fugă în Sala Templului.

— Sunt curios să aflu, continuă Peter, dacă poţi citi această reţea de simboluri. La urma urmei, tu eşti specialistul!

Langdon privi grila.

„Heredom, circumpunct, piramidă, scară…”

Într-un târziu, oftă.

— Ei bine, Peter, după cum probabil vezi şi tu, avem de-a face cu o pictogramă alegorică. În mod limpede, limbajul ei este mai degrabă metaforic şi simbolic decât literal.

Solomon râse discret. *„Pune-i o întrebare simplă unui specialist în simbolistică...”*

— Bine, spune-mi ce vezi.

„Chiar vrea să audă asta de la mine?” Langdon trase hârtia spre el.

— Am studiat-o puţin mai devreme şi, în termeni simpli, înţeleg că grila este o imagine... înfăţişând cerul şi pământul.

Peter îşi arcui sprâncenele, părând mirat.

— Serios?

— Fireşte! În partea de sus a imaginii avem cuvântul *„Heredom”,* „Casa Sfântă”, pe care eu o interpretez ca fiind Casa lui Dumnezeu... sau cerurile.

— Bun.

— Săgeata îndreptată în jos, de după *Heredom,* sugerează că restul pictogramei se referă la tărâmul de sub ceruri... adică... Pământul. Ultimele două rânduri, continuă Langdon arătând spre baza grilei, cele de sub piramidă, reprezintă Pământul însuşi – terra firma –, cel mai de jos

dintre tărâmuri. Şi, desigur, acest tărâm inferior conţine cele douăsprezece semne astrologice antice, care simbolizează religia primordială a acelor oameni dintâi care au privit spre ceruri şi au văzut, în mişcarea stelelor şi a planetelor, mâna lui Dumnezeu.

Solomon îşi apropie scaunul de al lui Langdon şi privi grila cu luare-aminte.

— Bun, şi mai departe?

— Având ca fundament astrologia, marea piramidă se înalţă de la Pământ… spre ceruri… simbolul străvechi al înţelepciunii pierdute. În ea se regăsesc marile religii şi filosofii ale omenirii… egipteană, pitagoreică, budistă, hindusă, islamică, iudeo-creştină şi aşa mai departe… toate urcând, contopindu-se, înălţându-se prin poarta cu caracter transformativ a piramidei… unde se îmbină, formând o filosofie unică şi unificată a omenirii. O singură conştiinţa universală, adăugă Langdon după o clipă, o imagine globală, comună şi împărtăşită a lui Dumnezeu… reprezentată prin intermediul străvechiului simbol de deasupra vârfului piramidei.

— Circumpunctul, preciză Peter. Simbolul universal al lui Dumnezeu.

— Exact. În decursul istoriei, circumpunctul a însemnat de toate pentru toţi: zeul-soare Ra, aurul alchimic, ochiul atoatevăzător, singularitatea dinainte de Big Bang…

— Marele Arhitect al Universului.

Langdon încuviinţă, bănuind că aceasta fusese şi argumentaţia pe care o folosise Peter Solomon în Sala Templului pentru a-l convinge pe răpitorul lui că circumpunctul era Cuvântul Pierdut.

— Şi în final? Ce-mi poţi spune despre scară?

Profesorul îşi plecă ochii spre imaginea scării de sub piramidă.

— Peter, sunt sigur că ştii foarte bine: este simbolul Scării în Zigzag a francmasoneriei… ce urcă din întunecimea pământească spre lumină… aidoma Scării lui Iacov care se înalţă spre cer… sau a coloanei vertebrale a omului, care

uneşte trupul muritor cu mintea eternă. Cât despre restul simbolurilor, ele par a fi un amestec de caractere cereşti, masonice şi ştiinţifice, toate susţinând Misterele Antice.

Solomon îşi frecă bărbia, gânditor.

— O interpretare elegantă, domnule profesor! Sunt de acord cu tine, desigur, că grila poate fi citită ca o alegorie, şi totuşi... Ochii lui sclipiră enigmatic atunci când continuă: Această serie de simboluri spune însă şi o altă poveste. Una mult mai edificatoare.

— Da?

Solomon începu să păşească iar în jurul mesei de lectură.

— Mai devreme în seara asta, în Sala Templului, când credeam că voi muri, m-am uitat la grilă şi, nu ştiu cum, am văzut dincolo de metaforă, dincolo de alegorie, în însăşi inima mesajului pe care îl transmit aceste simboluri. Se opri o clipă, după care se întoarse brusc spre Langdon: Grila de aici dezvăluie locul exact în care este îngropat Cuvântul Secret.

— Ce-ai spus?

Langdon se foi stânjenit în scaun, temându-se dintr-odată că traumele serii îl afectaseră grav pe Peter, lăsându-l confuz şi dezorientat.

— Robert, legendele au susţinut întotdeauna că piramida masonică este o hartă... o hartă foarte exactă... care îl poate îndruma pe cel merituos spre locul secret în care este ascuns Cuvântul Pierdut. Îţi garantez că simbolurile acestea, adăugă el bătând cu degetul în coala de hârtie, sunt exact ceea ce susţine legenda că sunt... o hartă. O diagramă detaliată, care arată cu exactitate unde anume se găseşte scara ce coboară către Cuvântul Pierdut.

Langdon râse cu o anume nervozitate, replicând precaut:

— Chiar dacă aş crede în legenda piramidei masonice, grila asta nu are cum să fie o hartă. Uită-te şi tu! Nu arată nicidecum a hartă.

Solomon zâmbi.

— Uneori nu e nevoie decât de o foarte uşoară schimbare de perspectivă pentru a percepe ceva familiar într-o lumină

cu totul nouă.

Langdon se uită iarăşi, dar tot nu văzu nimic nou.

— Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare, Robert! Atunci când masonii aşează pietrele de temelie, ştii de ce aleg totdeauna în acest sens colţul de nord-est al viitoarei clădiri?

— Bineînţeles. Fiindcă acolo cad primele raze de lumină ale zilei. Este o alegere simbolică pentru puterea arhitecturii de a urca dinspre pământ spre lumină.

— Într-adevăr. Deci poate că acolo ar trebui să te uiţi şi tu pentru primele raze de lumină. În colţul de nord-est.

Langdon reveni la grila desenată, îndreptându-şi privirea spre colţul din dreapta sus, cel nord-estic. Simbolul de acolo era ↓.

— O săgeată cu vârful în jos, preciză el, străduindu-se să înţeleagă la ce se referea prietenul său. Ceea ce înseamnă… sub Heredom.

— Nu, Robert, nu sub. Gândeşte-te! Grila nu e un fel de labirint metaforic. Este o hartă. Iar pe o hartă, săgeata cu vârful în jos arată…

— Sudul, exclamă Langdon, uimit.

— Exact! replică Solomon, cu un zâmbet entuziast. Arată spre sud! Pe o hartă, jos înseamnă spre sud. Mai mult decât atât, pe o hartă, cuvântul „Heredom” nu e o metaforă pentru ceruri, ci numele unei poziţii geografice.

— Casa Templului? Vrei să zici că harta asta indică… la sud de clădirea în care ne aflăm?

— Slavă lui Dumnezeu! rosti Solomon, râzând. Lumina s-a ivit, în sfârşit!

Langdon cercetă grila mai departe.

— Dar, Peter… Chiar dacă ai dreptate, la sud de clădirea asta poate însemna orice loc pe o linie de longitudine lungă de treizeci şi opt de mii de kilometri!

— Nu, Robert! Ignori legenda, care susţine că Cuvântul Pierdut este îngropat în Washington. Acest detaliu scurtează considerabil linia despre care aminteai. În plus, legenda spune de asemenea că o piatră masivă acoperă

deschiderea care duce spre scară… şi că pe această piatră e gravat un mesaj într-o limbă străveche… ca un fel de însemn graţie căruia cei merituoşi s-o poată găsi.

Lui Langdon îi venea greu să ia în serios spusele lui Solomon şi, cu toate că nu cunoştea Washingtonul atât de bine încât să ştie ce se află la sud de clădirea în care erau acum, nu se îndoia că nu există nici o stâncă gravată deasupra vreunei scări îngropate.

— Mesajul înscris pe piatra aceea este chiar aici, în faţa ochilor noştri, reluă Peter, bătând cu degetul în cel de-al treilea rând al grilei. Asta e inscripţia, Robert! Ai rezolvat enigma!

Stupefiat, Langdon privi atent cele şapte simboluri.

„Am rezolvat-o?!” Habar nu avea ce ar putea însemna acele simboluri disparate şi era al naibii de sigur că nu erau gravate nicăieri în capitala americană… şi cu atât mai puţin pe o piatră uriaşă, deasupra unei scări.

— Peter, nu văd cum chestia asta clarifică ceva cât de cât. Nu ştiu să existe în Washington nici o piatră pe care este înscris… mesajul ăsta.

Solomon îl bătu uşurel pe umăr.

— Ai trecut pe lângă ea fără s-o observi vreodată. Toţi am făcut la fel. Este aşezată în plină vedere, ca şi misterele în sine. Iar în seara asta, când am văzut cele şapte simboluri, mi-am dat seama într-o clipită că legenda este adevărată. Cuvântul Pierdut chiar este îngropat în Washington… şi chiar se află la baza unei scări lungi, sub o enormă piatră gravată.

Năucit, Langdon rămase tăcut.

— Robert, cred că în seara asta ţi-ai câştigat dreptul de a afla adevărul.

Fără a-şi lua privirea de la prietenul său, profesorul

încerca să proceseze ceea ce tocmai auzise.

— Ai de gând să-mi spui unde este îngropat Cuvântul Pierdut?

— Nu, replică Solomon, ridicându-se cu un zâmbet. Am de gând să-ţi arăt!

Cinci minute mai târziu, Langdon îşi prindea centura de siguranţă, pe bancheta din spate a Cadillacului Escalade, alături de Peter Solomon. Simkins se urcă la volan în vreme ce Sato se apropia de ei, traversând parcarea.

— Domnule Solomon, spuse ea, aprinzându-şi o ţigară. Am dat telefonul pe care l-aţi solicitat.

— Şi? întrebă Peter prin geamul deschis.

— Am ordonat să vi se permită accesul. Pentru scurt timp.

— Vă mulţumesc!

Sato îl studie o clipă, cu un aer curios.

— Trebuie să recunosc că mi s-a părut o solicitare cât se poate de neobişnuită.

Solomon răspunse printr-o enigmatică ridicare din umeri. Sato nu mai insistă şi, ocolind maşina, bătu cu degetele în fereastra din partea lui Langdon. Acesta coborî geamul.

— Domnule profesor, spuse directoarea fără urmă de căldură în voce. Ajutorul dumneavoastră în seara asta, deşi greu oferit, s-a dovedit esenţial pentru succesul înregistrat… iar pentru asta, vă mulţumesc. Trase cu sete din ţigară, suflă fumul într-o parte şi reluă: Un ultim sfat, însă. Data viitoare când o persoană din conducerea CIA vă spune că se confruntă cu o criză de securitate naţională… lăsaţi gogoşile acasă, în Cambridge.

Langdon dădu să răspundă, însă directoarea Inoue Sato se răsucise deja pe călcâie, iar acum se îndreptă spre elicopterul ce aştepta în capătul celălalt al parcării.

Simkins se întoarse şi-i privi peste umăr, trăsăturile lui ca de piatră nedezvăluind nimic.

— Sunteţi gata, domnilor?

— De fapt, răspunse Peter Solomon, numai un moment. Şi, scoţând din buzunar o bucată de pânză neagră închisă la

culoare, i-o întinse lui Langdon. Robert, aş vrea să-ţi pui asta pe faţă înainte de a pleca.

Nedumerit, profesorul luă pânza. Era o bucată de catifea neagră. Când o despături, îşi dădu seama că ţinea în mână o glugă masonică – tradiţionala piesă care acoperea ochii iniţiatului de gradul întâi. *„Ce Dumnezeu?!”*

— Aş prefera să nu ştii unde mergem, îi explică Peter.

Langdon se întoarse spre el.

— Vrei să mă leg la ochi în timpul drumului?

Solomon zâmbi.

— Secretul meu, regulile mele!

CAPITOLUL 127

Bătea un vânt rece în jurul sediului central al CIA din Langley. Nola Kaye tremura mergând alături de Rick Parrish, de la securitatea sistemelor, prin curtea luminată de razele lunii.

„Unde mă duce oare?”

Criza înregistrării video fusese rezolvată, slavă Domnului, dar ea încă nu se simţea pe deplin liniştită. Fişierul redactat de pe partiţia directorului CIA rămăsese un mister care încă o sâcâia. Dimineaţa avea să discute cu Sato, aşa că până atunci trebuia să afle toate datele. În cele din urmă îl sunase pe Rick Parrish şi-i ceruse ajutorul.

Acum, în vreme ce-l urma încă nu ştia unde, Nola nu-şi putea alunga din minte bizarele fraze citite:

„... *un loc subteran secret unde... undeva în Washington, D.C. coordonatele pe... descoperit un portal antic care duce... avertizează că piramida conţine periculoase... descifrat acest symbolon gravat pentru descoperirea...”*

— Suntem de acord, îi spuse Parrish din mers, că hackerul care căuta cuvintele-cheie respective voia în mod cert informaţii despre piramida masonică.

„Evident”, replică Nola în sinea ei.

— S-a dovedit însă că hackerul cu pricina a dat peste o faţetă a acestui mister masonic la care nu cred că se aştepta.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Nola, ştii că directorul CIA sponsorizează un forum de discuţii intern, în care angajaţii Agenţiei să-şi discute ideile din diverse domenii?

— Bineînţeles.

Forumul furniza personalului CIA un loc sigur în care să converseze online pe teme variate, oferindu-i totodată directorului un fel de poartă virtuală către angajaţii săi.

— Forumurile directorului sunt găzduite pe partiţia sa

personală, însă, pentru a asigura accesul personalului de la toate nivelurile de securitate, sunt situate în afara programului firewall clasificat al directorului.

— Unde vrei să ajungi? întrebă Nola în clipa în care coteau pe lângă cafeneaua Agenţiei.

— Într-un cuvânt… acolo! replică Parrish, arătând cu mâna undeva în întuneric.

Nola ridică privirea. Dincolo de piaţeta din faţa lor se afla o masivă sculptură în metal, licărind în noapte.

Într-o instituţie care se lăuda cu mai bine de cinci sute de piese de artă originale, această sculptură – intitulată *Kryptos* – era de departe cea mai cunoscută. Semnificând în limba greacă „ascuns”, opera artistului american James Sanborn devenise un fel de legendă aici, la CIA.

Lucrarea consta într-un panou din cupru în forma literei S, aşezat pe muchie, ca un fel de zid metalic ondulat. Pe suprafaţa sa vastă erau gravate aproape două mii de litere… organizate într-un cod enigmatic. Ca şi cum asta n-ar fi fost suficient, în zona din jurul lucrării fuseseră atent dispuse numeroase alte elemente sculpturale: lespezi de granit aşezate în unghiuri ciudate, o roză a vânturilor, o bucată de magnetit şi chiar un mesaj scris în codul Morse care făcea trimitere la „memoria lucidă” şi la „forţele din umbră”. Majoritatea admiratorilor credeau că aceste piese erau indicii menite să arate cum anume trebuia descifrată sculptura principală.

Kryptos reprezenta o formă de artă… dar şi o enigmă.

Încercarea de a-i elucida secretul codificat devenise o obsesie pentru criptologii din CIA şi din afara Agenţiei deopotrivă. Într-un târziu, cu câţiva ani în urmă, o porţiune a codului fusese spartă, vestea devenind ştire de interes naţional. Deşi cea mai mare parte a codului *Kryptos* rămăsese nedescifrată, fragmentele care fuseseră elucidate erau atât de bizare, încât nu făcuseră decât să accentueze aura de mister a sculpturii. Se refereau la locuri subterane secrete, la portaluri ce duc în morminte străvechi, la longitudini şi latitudini…

Nola îşi amintea câteva porţiuni din secţiunile descifrate: *„Informaţiile au fost strânse şi transmise în subteran către un loc necunoscut… Era absolut invizibil… cum se poate… au folosit câmpul magnetic terestru…”*

Ea nu acordase niciodată prea mare atenţie sculpturii şi nici nu se sinchisea dacă avea să fie sau nu descifrată vreodată. Acum însă, voia răspunsuri.

— De ce îmi arăţi *Kryptos?*

Parrish îi adresă un zâmbet conspirativ şi, cu un gest dramatic, scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită.

— Voilá misteriosul document redactat care te-a preocupat atât de tare! Am accesat textul complet.

Nola se repezi spre el.

— Ai intrat în partiţia personală şi clasificată a directorului?

— Nu. Asta încercam să fac mai devreme. Uită-te puţin! Şi-i întinse hârtia.

Nola o luă şi o desfăcu. Când văzu antetul obişnuit al Agenţiei în partea de sus a paginii, înclină capul într-o parte, surprinsă. Documentul nu era clasificat. Nici pe departe.

FORUM DE DISCUŢII AL ANGAJAŢILOR: KRYPTOS

STOCARE COMPRIMATĂ: TEMA #2456282.5

Nola se pomeni uitându-se la o serie de postări comprimate într-o singură pagină, pentru o stocare mai eficientă.

— Documentul tău cu cuvinte-cheie, îi spuse Rick, nu e altceva decât aiureală despre *Kryptos* a unor fanatici ai cifrurilor.

Nola parcurse documentul în grabă, până ce remarcă o frază ce conţinea un set familiar de cuvinte-cheie.

— Rick, sculptura zice că a fost transmis într-un *loc SUBTERAN secret,* unde informaţia a fost ascunsă.

— Textul este preluat de pe forumul online al

directorului, cu tema Kryptos, îi explică Rick. Forumul e activ de ani buni. Există mii de postări. Nu mă miră deloc că una dintre ele s-a întâmplat să conţină cuvintele-cheie.

Nola continuă să parcurgă documentul până ce dădu de o altă postare care cuprindea câteva cuvinte-cheie.

„Deşi Mark zice că indicaţiile de latitudine/longitudine ale codului trimit *undeva în WASHINGTON, D.C.* coordonatele pe care le-a utilizat aveau o eroare de un grad – Kryptos trimite, în esenţă, înapoi la el însuşi.”

Parrish se apropie de sculptură şi îşi trecu palma peste şirurile criptice de litere.

— O mare parte din codul ăsta este încă nedescifrată şi sunt destui oameni care cred că mesajul ar putea avea legătură cu anticele secrete masonice.

Nola îşi amintea că existaseră zvonuri privind o legătură între *Kryptos* şi masonerie, dar se simţea îndemnată să ignore o asemenea ipoteză trăsnită. Pe de altă parte însă, privind diversele piese dispuse în jurul sculpturii, îşi dădu seama că avea de fapt de-a face cu un cod în fragmente – un symbolon – exact ca piramida masonică.

„Ciudat!”

Pentru o clipă, Nola aproape că izbuti să perceapă *Kryptos* ca pe un fel de piramidă masonică modernă: un cod format din mai multe piese, din materiale diferite, fiecare cu rolul său.

— Crezi că ar fi posibil ca piramida masonică şi *Kryptos* să ascundă acelaşi secret?

— Cine ştie?! exclamă Parrish, aruncând spre sculptură o privire frustrată. Mă îndoiesc că vom afla vreodată întregul mesaj. Asta… dacă nu-l va convinge cineva pe director să-şi descuie seiful şi să ne lase să tragem cu ochiul la soluţie.

Nola dădu din cap, încuviinţând. Acum îşi amintea totul. Când fusese amplasat în piaţetă, *Kryptos* venise însoţit de un plic sigilat în care se afla o descriere completă a codurilor sale. Plicul închis îi fusese încredinţat directorului de atunci al CIA, William Webster, care îl încuiase în seiful din biroul său. După toate aparenţele, documentul era încă

acolo, trecând de-a lungul anilor de la un director la altul.

În mod straniu, gândul la William Webster îi aduse Nolei aminte de o altă porţiune a textului descifrat din codul *Kryptos:*

**ESTE ÎNGROPAT ACOLO, UNDEVA.
CINE CUNOAŞTE LOCUL EXACT?
NUMAI WW.**

Deşi nimeni nu ştia cu exactitate ce anume era îngropat „acolo”, majoritatea credeau că iniţialele WW îl desemnau pe William Webster. Nola auzise vorbindu-se la un moment dat că textul s-ar referi de fapt la un bărbat pe nume William Whiston – un teolog membru al Societăţii Regale – deşi niciodată nu îşi frământase mintea cu privire la acest aspect.

— Trebuie să recunosc, spuse Rick mai departe, că nu le prea am eu cu arta, dar cred că tipul ăsta, Sanborn, e un adevărat geniu. Abia ce m-am uitat, pe internet, la un alt proiect al lui, *Proiectorul Chirilic.* Dă la iveală litere ruseşti uriaşe dintr-un document al KGB despre controlul mental. Ţi se face pielea de găină!

Nola nu-l mai asculta. Examină hârtia în continuare şi găsise, într-o nouă postare, alte cuvinte-cheie:

„Într-adevăr, întregul fragment este preluat ca atare din jurnalul unui celebru arheolog, în care vorbeşte despre momentul în care a făcut excavaţii şi *a descoperit un PORTAL ANTIC* care duce în mormântul lui Tutankhamon.”

După cum bine ştia Nola, arheologul al cărui nume se găsea menţionat pe *Kryptos* era de fapt celebrul egiptolog Howard Carter. În următoarea postare de pe forum era precizat şi numele lui.

„Am parcurs la repezeală notiţele lui Carter, din care reiese că a găsit o tăbliţă de lut care avertizează că PIRAMIDA conţine periculoase consecinţe pentru toţi cei care tulbură liniştea faraonului. Un blestem! Ar trebui cumva să ne îngrijorăm?”

Nola făcu o grimasă.

— Rick, pentru numele lui Dumnezeu, referirea la piramidă a idiotului ăstuia nu este nici măcar corectă! Tutankhamon n-a fost îngropat într-o piramidă! Pe el l-au înmormântat în Valea Regilor. Criptologii nu se uită pe canalul Discovery?

Parrish ridică din umeri.

— De-ale informaticienilor fanatici!

Nola ajunse şi la ultimele cuvinte-cheie:

„Băieţi, ştiţi că nu sunt un fan al teoriei conspiraţiei, dar ar fi bine ca Jim şi Dave să fi descifrat acest SYMBOLON GRAVAT pentru descoperirea ultimelor sale secrete înainte de sfârşitul lumii, în 2012… Ciao.”

— Oricum, continuă Parrish, mi-am zis că ai vrea să afli despre forumul *Kryptos* înainte să-l acuzi pe directorul CIA că păstrează documente clasificate despre o antică legendă masonică. Într-un fel, mă îndoiesc ca un om de talia directorului CIA are timp pentru asemenea chestii.

Nola îşi aminti înregistrarea video şi chipurile personalităţilor influente care luau parte la un rit străvechi. *„Dacă Rick ar avea idee…”*

În final însă, analista ştia că, orice ar fi ascuns de fapt *Kryptos,* mesajul avea în mod cert tonuri mistice. Ridică privirea spre sculptură – un cod tridimensional aflat în inima uneia dintre cele mai importante agenţii federale a ţării – şi se întrebă dacă îşi va dezvălui vreodată cu adevărat secretele.

Când, împreună cu Rick, se înapoie în clădire, Nola nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

„Este îngropat acolo, undeva.”

CAPITOLUL 128

„E o nebunie!”

Cu ochii acoperiţi, Robert Langdon nu vedea nimic în vreme ce Cadillacul Escalade se îndrepta în viteză spre sud, pe străzile pustii. Aflat pe banchetă alături de el, Peter Solomon era tăcut.

„Unde mă duce?”

Curiozitatea pe care o resimţea era un amestec de nedumerire şi de nelinişte, imaginaţia funcţionându-i la cote ridicate în încercarea de a pune lucrurile cap la cap. Peter rămăsese la fel de hotărât în afirmaţiile pe care le făcuse. *„Cuvântul Pierdut? Îngropat la picioarele unei scări acoperite de o piatră masivă şi gravată?”* I se părea de-a dreptul imposibil.

Presupusul mesaj înscris în stâncă îi stăruia în amintire… însă cele şapte simboluri tot nu-i spuneau nimic, tot i se părea că nu aveau nici un sens.

Echerul masonilor: simbolul onestităţii şi al veridicităţii.

Literele *„Au”* – simbolul chimic al elementului aur.

Sigma: echivalentul grecesc al literei *S* şi simbolul matematic al sumei tuturor părţilor.

Piramida: simbolul egiptean al ascensiunii omului spre ceruri.

Delta: echivalentul grecesc al literei *D* şi simbolul matematic al schimbării.

Mercur: cel mai vechi simbol alchimic al acestui metal.

Ouroboros-ul: simbolul întregului şi al unificării.

Şi totuşi, Solomon insistase că aceste şapte simboluri constituiau de fapt un „mesaj”. Dacă acest lucru era

adevărat, atunci alcătuiau un mesaj pe care el, Langdon, nu ştia să-l citească.

Maşina încetini brusc şi coti strâns la dreapta, pătrunzând pe o suprafaţă diferită, probabil pe un drum de acces sau pe o alee de intrare. Langdon înălţă capul, ascultând atent în încercarea de a-şi da seama pe unde se aflau. Trecuseră mai puţin de zece minute de când plecaseră şi, cu toate că se străduise să urmeze traseul cu ochii minţii, îşi pierduse rapid reperele. Iar acum, i se părea că se întorseseră la Casa Templului.

Maşina opri, iar Langdon auzi coborând geamul portierei din dreptul şoferului.

— Agent Simkins, CIA, anunţă şoferul. Cred că ne aşteptaţi deja.

— Da, domnule, replică o voce milităroasă. Am primit telefon de la directoarea Sato. O clipă, să ridic bariera de securitate.

Langdon asculta tot mai derutat, bănuind că intrau într-o bază militară. Când maşina porni din nou, rulând pe un asfalt neobişnuit de neted, întoarse capul spre prietenul lui.

— Peter, unde suntem?

— Nu-ţi descoperi ochii! răsuna glasul ferm al lui Solomon.

Vehiculul continuă să ruleze şi, după ce parcurse o scurtă distanţă, frână din nou. Simkins opri motorul. Alte voci. Tonuri militare. Cineva îi ceru lui Simkins actele. Agentul coborî şi le spuse ceva în şoaptă.

Portiera din dreptul lui Langdon se deschise şi mâini puternice îl ajutară să coboare. Aerul era rece. Bătea vântul. Peter Solomon veni alături de el.

— Robert, lasă-l pe agentul Simkins să te conducă înăuntru. Langdon auzi o cheie metalică în broască.... apoi scârţâitul unei uşi masive din fier deschizându-se. Suna ca un perete de etanşare vechi. *„Unde naiba au de gând să mă ducă?”*

Mâinile lui Simkins îl dirijară în direcţia uşii metalice, peste un prag.

— Drept înainte, domnule profesor!

Deodată se făcu linişte. Mormântală. Pustiu. Aerul din interior mirosea a atmosferă sterilă, procesată.

Simkins şi Solomon mergeau acum de o parte şi de alta a lui Langdon, ghidându-l pe un coridor în care se stârneau ecouri. Sub tălpile mocasinilor săi, pardoseala părea din piatră.

În spate, uşa metalică se închise cu zgomot şi profesorul tresări. Auzi încuietoarea blocându-se. Sub gluga care îi acoperea capul, începuse să asude. Tot ce voia era să şi-o smulgă de pe ochi.

Se opriră din mers.

Simkins îi dădu drumul la braţ şi se auziră o serie de piuituri electronice, urmată de un huruit neaşteptat în faţa lor; Langdon îşi închipui că era uşa de securitate culisând pentru a se deschide.

— Domnule Solomon, spuse Simkins, mai departe mergeţi dumneavoastră cu domnul Langdon. Eu vă aştept aici. Luaţi lanterna mea.

— Mulţumesc, replică Peter. Nu va dura mult.

„Lanterna?!” Profesorul îşi simţea inima bătându-i cu putere.

Solomon îl prinse de braţ şi porni înainte.

— Mergi alături de mine, Robert!

Trecură încet peste un alt prag şi uşa de securitate se închise în urma lor, cu acelaşi huruit.

Peter se opri brusc în loc.

— S-a întâmplat ceva?

Langdon se simţea dintr-odată ameţit şi dezechilibrat.

— Cred că trebuie să-mi scot gluga asta de pe cap.

— Încă nu, aproape am ajuns.

— Aproape am ajuns unde? întrebă Langdon, apăsat de o greutate tot mai mare în capul pieptului.

— Ţi-am spus, te duc să vezi scara care coboară spre Cuvântul Pierdut.

— Peter, nu e deloc distractiv!

— Nici nu trebuie să fie. Trebuie să ţi se deschidă mintea,

Robert! Trebuie să ţi se aducă aminte că există în lumea aceasta mistere despre care nici chiar tu nu ai încă ştiinţă. Şi, înainte să mai facem un pas împreună, vreau să te rog ceva. Vreau să crezi doar pentru o clipă… să crezi în legendă. Să crezi că, în câteva momente, vei privi în jos pe o scară ce coboară sute de metri, spre una dintre cele mai mari comori pierdute ale omenirii.

Langdon era ameţit. Oricât ar fi vrut să-şi creadă prietenul, nu putea s-o facă.

— Mai e mult? Gluga de catifea era scăldată în sudoare.

— Nu. Doar câţiva paşi. Dincolo de o ultimă uşă. O deschid acum.

Solomon îi dădu drumul la braţ pentru o clipă şi profesorul se clătină pe picioare. Nesigur, întinse mâna să se prindă de ceva, dar Peter îl susţinu imediat. Sunetul unei uşi automate, grele, răsuna în faţa lor. Solomon îl luă iar de braţ şi păşiră înainte.

— Pe aici!

Trecură încă un prag şi uşa se închise în spate.

Linişte. Frig.

Langdon îşi dădu seama îndată că locul acesta, orice ar fi fost el, nu avea nici o legătură cu lumea de dincolo de uşa de securitate. Aerul de aici era umed şi rece, ca într-un mormânt. Acustica părea ternă, limitată. Un acces iraţional de claustrofobie începu să-l cuprindă.

— Doar câţiva paşi mai avem.

Solomon îl ghidă pe după un colţ şi îl orientă cu precizie. În cele din urmă, spuse:

— Scoate-ţi gluga!

Langdon trase de bucata de catifea, smulgându-şi-o de pe faţă. Se uită de jur împrejur, pentru a-şi da seama unde se află, dar nu văzu absolut nimic. Se frecă la ochi. Tot degeaba.

— Peter, e întuneric beznă!

— Da, ştiu. Întinde mâna în faţă. E o balustradă acolo. Prinde-te de ea. Langdon bâjbâi şi găsi o balustradă din fier.

— Acum, priveşte!

Îl auzi pe Peter meşterind la ceva şi deodată o rază orbitoare de lumină străpunse întunericul. Era îndreptată spre podea şi, înainte ca profesorul să poată privi în jur, Solomon întinse lanterna peste balustradă, orientând fasciculul drept în jos.

Langdon se pomeni privind într-un puţ aparent fără fund… o scară în zigzag, nesfârşită, ce cobora parcă adânc în interiorul pământului. *„Dumnezeule!”* Genunchii aproape că îl lăsară şi profesorul se prinse de balustradă pentru a nu cădea. Scara avea formă tradiţională, de spirală pătrată, şi se vedeau cel puţin treizeci de paliere coborând în adânc; mai departe lumina lanternei nu mai bătea. *„Nu-i văd nici măcar fundul!”*

— Peter… bâigui el. Ce e locul ăsta?!

— Te duc imediat până la baza scării, dar înainte trebuie să-ţi mai arăt ceva.

Prea năucit pentru a protesta, Langdon se lăsă condus până în celălalt capăt al cămăruţei. Peter ţinea lanterna îndreptată numai spre pardoseala din piatră tocită pe care păşeau, aşa că nu-şi putea da seama deloc ce era spaţiul în care se aflau… Doar că era înghesuit.

„O încăpere mică, din piatră.”

Ajunseră imediat la peretele opus, în care era încastrat un dreptunghi din sticlă. Profesorul îşi spuse că ar putea fi o ferestruică spre camera de alături, dar, de unde stătea el, dincolo nu se vedea decât întuneric.

— Du-te, îl îndemna Peter. Du-te şi uită-te!

— Ce-i acolo?

Îi reveni în amintire, fugar, Camera de Reflecţie de sub clădirea Capitoliului şi faptul că, pentru o clipă, crezuse că s-ar putea afla în ea un portal către cine ştie ce imensa grotă subterană.

— Uită-te, Robert, îl îndemna Peter din nou. Şi pregăteşte-te, fiindcă ceea ce vei vedea va fi un şoc.

Neavând habar la ce să se aştepte, Langdon se duse spre dreptunghiul de sticlă. Când el ajunse aproape, Solomon stinse lanterna, cufundând încăperea într-o beznă totală.

Aşteptând ca privirea să i se deprindă cu întunericul, profesorul bâjbâi cu mâinile în faţă, găsind peretele, găsind geamul şi apropiindu-şi faţa de mica fereastră.

Dincolo de ea, tot întuneric.

Se mai aplecă puţin, lipindu-şi obrazul de sticlă.

Şi atunci văzu.

Unda de şoc şi dezorientare care îl străbătu îi întoarse pe dos busola internă. Se împletici, cât pe ce să cadă, în vreme ce mintea lui făcea eforturi să accepte imaginea complet neaşteptată care îi apăruse în faţă. Nici în cele mai exotice visuri ale sale, Robert Langdon n-ar fi putut bănui ce se află dincolo de gemuleţ.

Priveliştea era una magnifică.

Acolo, în întuneric, o lumină albă, strălucitoare, scânteia aidoma unui giuvaier nepreţuit.

Şi Langdon înţelese pe dată totul: bariera de pe drumul de acces… paza de la intrarea principală… uşa masivă de metal de afară… uşile automate care huruiseră deschizându-se şi apoi închizându-se… greutatea pe care o resimţise în capul pieptului… ameţeala care îl cuprinsese… şi această cămăruţă din piatră.

— Robert, şopti Peter în spatele lui, uneori o schimbare de perspectivă e tot ce trebuie pentru a reuşi să vezi lumina.

Rămas fără cuvinte, Langdon se uită prin fereastră. Privirea lui străbătu întunericul nopţii, traversă aproape doi kilometri de spaţiu gol, coborând… mereu mai jos… prin întunecime… până ce se opri deasupra cupolei albe, viu iluminate, a clădirii Capitoliului Statelor Unite.

Profesorul nu mai văzuse niciodată Capitoliul din acest unghi – de la 169 de metri în aer, deasupra marelui obelisc egiptean. În noaptea aceasta, pentru prima dată în viaţa lui, urcase cu ascensorul până la mica încăpere de observaţie… din vârful Monumentului Washington.

CAPITOLUL 129

Robert Langdon stătea ca hipnotizat în faţa dreptunghiului de sticlă, absorbit de forţa emanată de peisajul de dedesubt. După ce urcase fără să ştie peste 150 de metri în aer, admira acum una dintre cele mai spectaculoase privelişti pe care le văzuse vreodată.

Cupola strălucitoare a Capitoliului se ridica asemenea unui vârf de munte la capătul estic al National Mall. De o parte şi de alta a sa, două linii de lumină paralele se întindeau spre el: faţadele iluminate ale muzeelor din complexul Smithsonian… jaloane ale artei, istoriei, ştiinţei şi culturii.

Spre uimirea sa, Langdon îşi dădu seama că mare parte din ceea ce susţinuse Peter că este adevărat… chiar era adevărat. *„Există în realitate o scară în zigzag… coborând la sute de metri sub o piatră masivă.”* Uriaşul vârf piramidal al obeliscului se afla exact deasupra capului sau, iar profesorul îşi aminti un amănunt uitat, ce părea a avea acum o relevanţă stranie: vârful Monumentului Washington cântărea cu exactitate trei mii trei sute de livre[23].

„Din nou, numărul 33.”

Mai surprinzător era însă faptul că partea de sus a vârfului piramidal – piscul său – era încununată de un mic con din aluminiu lustruit, un metal la fel de preţios ca aurul în zilele sale de glorie. Acest apex strălucitor al Monumentului Washington avea doar treizeci de centimetri înălţime, la fel ca piramida masonică. Şi, incredibil, pe el era gravată o celebră inscripţie: **Laus Deo**. Brusc, Langdon înţelese. *„Acesta e adevăratul mesaj înscris pe baza piramidei din piatră.”*

„Cele şapte simboluri sunt de fapt o transliterare!” Cel mai simplu cod posibil. *„Simbolurile sunt în realitate litere.”*

---

[23] livră = aprox. 0,45 kg. (n. tr.)

Echerul masonilor – *L*
Elementul chimic aur – *Au*
Litera grecească sigma – *S*
Litera grecească delta – *D*
Mercurul alchimic – *E*
Ouroboros-ul – *O*

— Laus Deo, şopti Langdon.

Bine-cunoscuta expresie în latină, care însemna *„Slavă lui Dumnezeu”,* era gravată pe vârful Monumentului Washington cu litere de nici trei centimetri înălţime. *„La liberă vedere... şi totuşi invizibilă tuturor.”*

— Slavă lui Dumnezeu, spuse Peter în spatele lui, aprinzând becul cu lumină slabă din încăpere. Codul final al piramidei masonice.

Langdon se întoarse. Prietenul lui zâmbea larg, iar el îşi aminti că Peter chiar rostise aceste cuvinte ceva mai devreme, pe când se aflau în biblioteca masonică. *„Iar eu tot nu mi-am dat seama.”*

Profesorul nu-şi putu stăpâni un fior când realiză cât de relevant era faptul că piramida masonică îi adusese aici... în marele obelisc al Americii – simbolul anticei înţelepciuni mistice, care se înălţa spre ceruri din însăşi inima naţiunii.

Fascinat, se întoarse spre stânga şi păşi de-a lungul perimetrului, până ce ajunse la o altă fereastră de observaţie.

„Spre nord.”

Prin geamul de aici, văzu familiara siluetă a Casei Albe chiar în faţă. Îşi ridică privirea spre orizont, unde o linie dreaptă – Sixteenth Street – urca spre nord, către Casa Templului.

„Mă aflu la sud de Heredom.”

Întorcându-se încă o dată, spre stânga, se apropie de a treia latură a cămăruţei pătrate, unde era o altă fereastră. Privind prin ea, spre vest, zări dreptunghiul alungit al bazinului în care se reflecta Memorialul Lincoln, a cărui arhitectură clasică fusese inspirată de Parthenonul atenian – templul închinat Atenei, zeiţa elenă a faptelor de eroism.

„Annuit coeptis, îşi spuse Langdon. *Dumnezeu ne ajută în acţiunile noastre."*

Îndreptându-se spre ultima fereastră, privi spre sud, peste apele întunecate ale Tidal Basin, în care Memorialul Jefferson se oglindea strălucitor. Cupola sa cu pantă lină, după cum bine ştia profesorul, fusese astfel construită în amintirea Panteonului – lăcaşul marilor zei din mitologia romană.

După ce privise în toate cele patru direcţii, Langdon îşi aminti de fotografiile aeriene ale zonei acoperite de Naţional Mall, cu cele patru braţe ale sale pornind de la Monumentul Washington în direcţiile punctelor cardinale. *„Mă aflu la răspântia Americii."*

Profesorul se întoarse la prima fereastră, unde Peter Solomon îl aştepta surâzând larg.

— Ei bine, Robert, asta e! Cuvântul Pierdut. Aici este îngropat. Piramida masonică ne-a condus aici!

Langdon tresări. Uitase complet de Cuvântul Pierdut.

— Robert, continuă Peter, nu cunosc nici o persoană mai de încredere decât tine. Şi după o noapte ca asta, cred că meriţi să ştii despre ce este vorba. Aşa cum spunea şi legenda, Cuvântul Pierdut este într-adevăr îngropat la poalele unei scări în zigzag.

Şi arătă spre primele trepte ale scării spiralate.

Langdon începuse în sfârşit să-şi vină în fire, însă acum nedumerirea puse din nou stăpânire pe el.

Peter duse mâna la buzunar şi scoase un obiect de mici dimensiuni.

— Îţi aminteşti de ea?

Profesorul luă cutia cubică pe care prietenul lui i-o încredinţase cu ani în urmă.

— Da… dar mă tem că nu am protejat-o aşa cum ar fi trebuit.

Solomon râse încet.

— Poate că a venit vremea ca ea să vadă în sfârşit lumina zilei.

Langdon privi caseta din piatră, întrebându-se de ce i-o dăduse Peter.

— Cu ce ţi se pare că seamănă?

Văzând însemnul gravat pe ea, 1514 AD, profesorul îşi aminti prima lui impresie din momentul în care Katherine desfăcuse pachetul.

— Cu o piatră unghiulară.

— Într-adevăr, replică Peter. Există însă câteva lucruri pe care e posibil să nu le ştii despre pietrele unghiulare. În primul rând, ideea aşezării pietrelor unghiulare provine din Vechiul Testament.

Langdon încuviinţă.

— Din *Cartea Psalmilor.*

— Corect. Iar o adevărată piatră unghiulară este întotdeauna îngropată în sol, simbolizând primul pas al clădirii spre lumina celestă.

Langdon îşi întoarse privirea spre Capitoliu, amintindu-şi că piatra sa unghiulară fusese îngropată atât de adânc în fundaţie, încât nici până astăzi excavaţiile nu izbutiseră s-o găsească.

— Şi în cele din urmă, continuă Solomon, precum această casetă din mâna ta, multe pietre unghiulare sunt aidoma unor mici incinte… având practicate în ele cavităţi în care pot fi ascunse diverse comori… talismane, dacă vrei… simboluri ale speranţei în viitorul clădirii ce urmează a fi construită.

Langdon cunoştea şi această tradiţie. Chiar şi astăzi, masonii aşezau pietre unghiulare în care închideau obiecte simbolice: capsule ale timpului, fotografii, proclamaţii sau chiar cenuşa unor personalităţi.

— Motivul pentru care îţi spun toate acestea ar trebui să fie clar, zise Peter, privind spre scară.

— Crezi că în piatra unghiulară a Monumentului Washington este îngropat Cuvântul Pierdut?

— Nu cred, Robert! Ştiu! Cuvântul Pierdut a fost depus în piatra unghiulară a acestui obelisc pe data de 4 iulie 1848, în cadrul unui ritual masonic.

Langdon îl privi fix.

— Înaintaşii noştri masoni au îngropat un cuvânt?

Peter încuviinţă.

— Exact. Ei au înţeles care era adevărata putere a ceea ce au depus acolo.

Toată seara, Langdon se străduise să desluşească ceva dintr-o serie de concepte şi idei abstracte... Misterele Antice, Cuvântul Pierdut, secretele tuturor timpurilor... Acum voia ceva solid, concret şi, în ciuda afirmaţiilor lui Peter, cum că explicaţia – cheia – era îngropată într-o piatră unghiulară la 169 de metri sub picioarele lor, el tot nu putea crede. *„Oamenii studiază misterele o viaţă întreagă şi tot nu pot accede la puterea despre care se zice că ar fi ascunsă aici.”* Îşi aminti gravura lui Dürer, *Melancolia I* – imaginea adeptului descurajat, înconjurat de instrumentele care nu-l ajutaseră să elucideze secretele mistice ale alchimiei. *„Dacă secretele acelea chiar pot fi descifrate, este imposibil să fie ascunse toate într-un singur loc!”*

Totdeauna fusese de părere că soluţia lor era răspândită în lumea întreaga, în mii de volume... codificată în scrierile lui Pitagora, Hermes, Heraclit, Paracelsus şi mulţi alţii. Soluţia se află în miile de tomuri uitate, prăfuite, de alchimie, misticism, magie şi filosofie. Soluţia era ascunsă în străvechea bibliotecă pierdută din Alexandria, în tăbliţele de lut din Sumer şi în hieroglifele egiptene.

— Peter, îmi pare rău, rosti el încet, clătinând din cap. Înţelegerea Misterelor Antice este un proces lung, de o viaţă. Nu-mi pot imagina cum cheia lor s-ar putea afla într-un singur cuvânt.

Solomon îşi puse o mână pe umărul lui.

— Robert, Cuvântul Pierdut nu e un „cuvânt”, zise el cu un zâmbet înţelept. Îi spunem noi astfel fiindcă aşa l-au

numit anticii… la începuturi.

CAPITOLUL 130

„La început a fost Cuvântul.”

Vicarul Galloway îngenunche în faţa altarului din Catedrala Naţională şi se rugă pentru America. Se rugă ca poporul ei să înţeleagă curând adevărata putere a Cuvântului – consemnările scrise ale tuturor învăţaţilor din trecut, adevărurile spirituale susţinute de marii înţelepţi ai lumii.

Istoria binecuvântase omenirea cu cei mai luminaţi dintre învăţători; suflete profund iluminate care desluşiseră cum nu se putea mai bine misterele lumii spirituale şi mentale. Cuvintele preţioase ale acestor Adepţi – Budha, Isus, Mahomed, Zoroastru şi nenumăraţi alţii – fuseseră transmise din generaţie în generaţie prin intermediul celor mai vechi şi mai de preţ mijloace.

Cărţile.

Fiecare cultură de pe Pământ are propria carte sfântă – propriul Cuvânt –, fiecare dintre ele diferită de celelalte, şi totuşi la fel toate. Pentru creştini, Cuvântul e Biblia, pentru musulmani e Coranul, evreii au Tora, hinduşii, Vedele şi aşa mai departe.

„Cuvântul va lumina calea.”

Pentru părinţii fondatori, masoni, ai Americii, Cuvântul fusese Biblia. *„Şi totuşi, puţini au fost cei care, în decursul istoriei, i-au înţeles adevăratul mesaj.”*

În noaptea aceasta, singur în marea catedrală, Galloway îşi pusese mâinile deasupra Cuvântului: un exemplar tocit de vreme al Bibliei sale masonice. La fel ca toate suratele ei, cartea conţinea Vechiul Testament, Noul Testament şi un veritabil tezaur de scrieri filosofice ale masoneriei.

Deşi ochii lui nu mai puteau citi textul, bătrânul vicar cunoştea prefaţa pe de rost. Mesajul ei glorios fusese citit de milioane de confraţi, în nenumărate limbi, de jur împrejurul globului terestru.

Textul spunea astfel:

TIMPUL ESTE UN FLUVIU… IAR CĂRŢILE SUNT CORĂBII. MULTE DINTRE ELE PORNESC LA VALE, DOAR PENTRU A EŞUA ŞI A SE PIERDE DEFINITIV ÎN NISIPURILE SALE. PUŢINE ÎNSĂ, FOARTE PUŢINE, TREC TESTUL TIMPULUI ŞI REZISTĂ PENTRU A BINECUVÂNTA EPOCILE CE URMEAZĂ.

„Există un motiv pentru care aceste cărţi au supravieţuit, în vreme ce altele au dispărut.” Cărturar al credinţei fiind, vicarul Galloway considerase totdeauna un lucru de mirare că străvechile texte spirituale – cele mai studiate volume de pe lume – erau totodată şi cel mai puţin înţelese.

„Disimulat în paginile lor, este ascuns un secret miraculos.”

Într-o zi, curând, lumina se va aşterne şi omul va începe în sfârşit să discearnă adevărul transformativ al învăţăturilor antice… şi va face saltul către înţelegerea propriei sale naturi glorioase.

CAPITOLUL 131

Scara în spirală care străbate Monumentul Washington este formată din 896 de trepte din piatră ce înconjoară puţul deschis al unui ascensor. Langdon şi Solomon coborau, cel dintâi încă uluit de ceea ce-i spusese Peter cu numai câteva minute în urmă: *„Robert, în piatra unghiulară goală la interior a acestui obelisc, înaintaşii noştri au aşezat un singur exemplar al Cuvântului – Biblia –, care aşteaptă şi astăzi, în întuneric, la baza acestei scări”.*

Ajunşi la un palier, Peter se opri şi ridică lanterna pentru a ilumina un medalion mare din piatră, încastrat în zid.

„Ce Dumnezeu?” Langdon tresări atunci când văzu sculptura.

Medalionul înfăţişa o siluetă înspăimântătoare, învăluită într-o mantie, care ţinea în mână o seceră şi era îngenuncheată lângă o clepsidră. Braţul drept îi era ridicat, cu arătătorul întins spre o Biblie deschisă, ca pentru a spune: *„Răspunsul este acolo!”*

Profesorul studie sculptura câteva clipe, apoi se întoarse spre Peter. Ochii mentorului său aveau o strălucire enigmatică.

— Aş vrea să te gândeşti la ceva, Robert, îi spuse el şi vocea îi răsună între zidurile scării. De ce crezi că a supravieţuit Biblia atâtor milenii de istorie zbuciumată? Cum de mai rezistă încă? Fiindcă poveştile ei sunt atât de interesante? Fireşte că nu… Există însă un motiv. Există un motiv pentru care călugării creştini petrec zeci de ani în încercarea de a descifra Biblia. Există un motiv pentru care misticii evrei şi cabaliştii studiază neîncetat Vechiul Testament. Iar motivul, Robert, ţine de faptul că există secrete profunde ascunse în paginile acestei cărţi străvechi… o vastă înţelepciune încă neexploatată, aşteptând să fie dezvăluită.

Profesorului nu-i erau străine teoriile care susţineau că

Scripturile aveau un înţeles ascuns, un mesaj secret, învăluit în alegorii, simboluri şi parabole.

— Profeţii ne-au prevenit, continuă Peter, că limba în care au fost consemnate aceste mistere este una criptică. În Evanghelia după Marcu ni se spune: *„Vouă v-a fost dat să cunoaşteţi taina... dar toate lucrurile sunt înfăţişate în pilde”.* Iar Evanghelia după Ioan ne avertizează: *„Vă voi vorbi vouă în pilde... şi în ziceri întunecate”.*

„Pilde şi ziceri întunecate”, repetă Langdon în sinea sa, ştiind că aceste cuvinte apăreau de multe ori în Proverbe şi în Psalmul 77. *„Deschi-de-voi în pilde gura mea...”* Ideea de „ziceri întunecate”, aflase el cu timpul, nu însemna că respectivele cuvinte erau „malefice”, ci doar că adevăratul lor înţeles fusese umbrit, ascuns.

— Şi dacă ai dubii, reluă Peter, în Epistola întâi a lui Pavel către Corinteni ni se spune deschis că parabolele au două niveluri de înţeles: *„v-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari”* – *laptele* fiind varianta diluată, pentru minţile infantile, iar bucatele tari fiind mesajul adevărat, accesibil doar celor mature.

Ridicând lanterna, Peter Solomon lumină din nou silueta în mantie care arăta spre Biblie.

— Ştiu că eşti un sceptic, Robert, dar gândeşte-te la asta. Dacă Biblia nu ar avea un înţeles ascuns, de ce atâtea minţi strălucite, inclusiv savanţi de excepţie din cadrul Societăţii Regale, au devenit obsedate de studiul ei? Sir Isaac Newton a scris mai bine de un milion de cuvinte în încercarea de a desluşi sensul real al Scripturii – inclusiv un manuscris din 1704 în care afirmă că a derivat din Biblie informaţii ştiinţifice secrete.

Langdon ştia că acest lucru era adevărat.

— Iar Sir Francis Bacon, îşi urmă Peter vorba, cărturarul căruia regele Iacob i-a încredinţat misiunea de a crea versiunea autorizată a Bibliei în Anglia, a devenit atât de convins că Biblia are un înţeles criptic, încât a folosit în scris propriile sale coduri, studiate încă şi astăzi! Desigur, după cum ştii, Bacon a fost rozacrucian, el scriind *Despre*

înţelepciunea anticilor. Chiar şi poetul iconoclast William Blake a lăsat să se înţeleagă că ar trebui să învăţăm să citim printre rânduri.

Langdon cunoştea versurile la care se referise prietenul său:

Amândoi citim biblia seară de seară,
Dar tu citeşti negru unde eu citesc alb.

— Şi să nu ne limităm doar la savanţii europeni, continuă Peter, coborând mai repede acum. Chiar aici, Robert, în inima tinerei naţiuni americane, unii dintre cei mai de seamă înaintaşi ai noştri – John Adams, Benjamin Franklin, Thomas Paine – ne-au avertizat cu privire la riscurile uriaşe pe care le implică interpretarea literală a Bibliei. Thomas Jefferson era atât de convins că adevăratul mesaj al Scripturilor este ascuns, încât a rupt efectiv paginile şi a rescris cartea, încercând – pentru a cita cuvintele lui – *„să renunţe la eşafodajul artificial şi să readucă la lumină doctrinele originale".*

Profesorul cunoştea episodul. Biblia jeffersoniană era disponibilă încă pe piaţă şi includea multe dintre controversatele sale revizuiri ale textului, printre acestea fiind şi eliminarea episodului cu naşterea virgină şi a celui dedicat învierii. În mod incredibil, Biblia jeffersoniană fusese prezentată fiecărui nou membru al Congresului în prima jumătate a secolului al XIX-lea.

— Peter, ştii că subiectul mi se pare fascinant şi înţeleg cât de tentant poate fi pentru minţile luminate să-şi imagineze că Scripturile au înţelesuri ascunse, dar mie mi se pare ilogic. Orice profesor care se respectă îţi va spune că predarea şi învăţarea nu se fac niciodată codificat.

— Poftim?

— Profesorii îi învaţă pe alţii, Peter! Iar pentru asta, vorbesc pe faţă. Nu văd de ce profeţii – cei mai mari învăţători din istorie – ar fi ales să se exprime într-un limbaj obscur. Dacă sperau să schimbe lumea, de ce ar fi vorbit în coduri? De ce să n-o facă în mod deschis, astfel încât orice suflet să-i poată înţelege?

Solomon îi aruncă o privire peste umăr în vreme ce continua să coboare treptele, părând surprins de întrebarea lui.

— Robert, Biblia nu vorbeşte deschis pentru acelaşi motiv pentru care anticele şcoli ale misterelor erau secrete… pentru acelaşi motiv pentru care neofiţii trebuie iniţiaţi înainte de a deprinde învăţăturile tainice ale tuturor timpurilor… pentru acelaşi motiv pentru care savanţii din Colegiul Invizibil refuzau să-şi împărtăşească altora cunoştinţele. Aceste informaţii au o putere, Robert! Misterele Antice nu puteau fi strigate pe stradă în gura mare. Ele sunt o făclie aprinsă care, în mâinile unui maestru, poate lumina calea, dar, ajunsă în posesia unui nebun, riscă să pârjolească lumea întreagă.

Langdon se opri brusc locului. *„Ce tot spune acolo?”*

— Peter, eu mă refer la *Biblie.* Tu de ce vorbeşti despre *Misterele Antice?*

Peter se întoarse spre el.

— Dar, Robert, nu ţi-ai dat seama? Misterele Antice şi Biblia sunt unul şi acelaşi lucru.

Profesorul se uită la el siderat. Peter Solomon rămase tăcut câteva clipe, aşteptând că ideea să se sedimenteze în mintea prietenului său.

— Biblia este una dintre cărţile prin intermediul cărora misterele au fost transmise de la o generaţie la alta. Paginile ei fac încercări disperate să ne arate adevărul. Chiar nu înţelegi? „Zicerile întunecate” din Scripturi sunt de fapt şoaptele anticilor care ne împărtăşesc din înţelepciunea lor secretă.

Langdon nu mai spuse nimic o vreme. După părerea lui, Misterele Antice constituiau un fel de manual cu instrucţiuni pentru controlul şi utilizarea puterilor latente ale minţii umane… o reţetă pentru o apoteoză personală. El, unul, nu izbutise niciodată să dea crezare ideii că misterele deţineau o putere anume, iar sugestia că Biblia ascundea în textul ei o cheie pentru dezlegarea lor i se părea o absurditate de-a dreptul.

— Peter, Biblia şi Misterele Antice sunt două noţiuni complet opuse. Misterele se referă la divinitatea din noi înşine… la omul perceput ca Dumnezeu. Biblia, pe de altă parte, vorbeşte numai despre Dumnezeul de sus, şi despre om ca fiind un păcătos lipsit de orice putere.

— Da! Întocmai! Ai pus punctul pe *i!* În clipa în care omul s-a separat pe sine însuşi de Dumnezeu, adevărata semnificaţie a Cuvântului s-a pierdut. Vocea Misterelor Antice a fost înăbuşită, uitată în zarva stârnită de credincioşii autoproclamaţi, care strigau că ei şi numai ei înţeleg Cuvântul… că el este scris în limba lor şi a nimănui altcuiva.

Peter reîncepu să coboare treptele şi continuă:

— Ştim amândoi, Robert, că anticii ar fi îngroziţi dacă ar şti cât de pervertite au fost învăţăturile lor… cum s-a autoînstăpânit religia ca unicul drum către ceruri… câţi războinici au mărşăluit pe câmpul de luptă convinşi fiind că Dumnezeu este de partea lor. Cuvântul a fost pierdut, însă adevăratul lui înţeles ne este încă la îndemână, chiar în faţa ochilor. El există în toate textele care au supravieţuit, de la Biblie şi *Bhagavad Gita,* la Coran şi aşa mai departe. Toate aceste texte sunt venerate pe altarele francmasoneriei, fiindcă masonii înţeleg ceea ce restul lumii pare să fi uitat… că fiecare dintre aceste scrieri, în felul ei, ne şopteşte acelaşi mesaj: *„Oare nu ştiţi voi că sunteţi dumnezei?”*

Glasul lui Peter tremurase de emoţie rostind aceste ultime cuvinte. Langdon nu putea să nu fie mirat de modul în care cunoscutul citat biblic revenea mereu în atenţie în seara aceasta. Reflectase asupra lui şi atunci când vorbise cu Galloway, dar şi în clădirea Capitoliului, când încercase să explice *Apoteoza lui Washington.*

Peter Solomon vorbea acum în şoaptă:

— Budha a spus: „Eşti tu însuţi Dumnezeu”. Isus îşi învăţa discipolii că „Împărăţia lui Dumnezeu este în voi” şi chiar făgăduia că „veţi face şi voi lucrările pe care le fac eu, ba şi mai mari decât acestea veţi face”. Chiar şi primul antipapă, Hippolit din Roma, cita acelaşi mesaj rostit pentru

prima dată de gnosticul Monoimus: „Renunţaţi la a-l căuta pe Dumnezeu… luaţi-vă mai bine pe voi ca punct de plecare”.

Langdon îşi aminti de Casa Templului, unde scaunul gardianului lojii masonice are gravate pe spătar cinci cuvinte de îndemn: „**CUNOAŞTE-TE PE TINE ÎNSUŢI**”.

— Un înţelept mi-a spus la un moment dat, continuă Peter cu glas slab, că singura deosebire între noi şi Dumnezeu este aceea că noi ne-am uitat caracterul divin.

— Peter, înţeleg ce spui… chiar înţeleg. Şi aş vrea să cred că suntem cu toţii zei, însă nu văd nici o divinitate printre noi. Nu văd nici un supraom. Poţi să-mi vorbeşti despre presupusele miracole din Biblie şi din orice alt text religios, dar ele nu sunt altceva decât poveşti vechi, născocite de om şi exagerate în timp.

— Poate, replică Peter. Sau poate că e doar nevoie ca ştiinţa să ţină pasul cu înţelepciunea anticilor. Partea interesantă, reluă el după câteva clipe de tăcere, este alta: am impresia că cercetările lui Katherine chiar asta vor să demonstreze.

Langdon îşi aminti cum Katherine fugise mai devreme din Sala Templului.

— Ei, dar ea unde s-a dus?

— Va veni şi ea aici în scurt timp, spuse Solomon zâmbind. S-a dus să se convingă că a avut parte de un noroc ieşit din comun.

Odată ajunşi afară, Peter Solomon trase adânc în piept aerul rece al nopţii, simţindu-se înviorat. Amuzat, îl privi pe Langdon cum stătea cu ochii în pământ, scărpinându-se în cap şi uitându-se la baza obeliscului.

— Domnule profesor, glumi el, piatra unghiulară în care se află Biblia e îngropată adânc în pământ. Nu poţi să ajungi la ea, dar te asigur că e acolo.

— Te cred, răspunse Langdon, părând absorbit în gânduri. Numai că… am remarcat ceva.

Făcând un pas înapoi, scrută cu privirea uriaşa piaţă în care se înălţa Monumentul Washington. Pavajul ei circular

era acoperit în întregime cu piatră albă… cu excepţia a două inele concentrice din rocă neagră, aflate în jurul obeliscului.

— Un cerc într-un alt cerc, spuse el. Nu mi-am dat seama până acum că Monumentul Washington se găseşte în centrul unui cerc în alt cerc.

Peter izbucni în râs. *„Nu-i scapă nimic!”*

— Da, marele circumpunct… simbolul universal al lui Dumnezeu… în inima Americii. Sunt sigur că e doar o coincidenţă, adăugă el, ridicând din umeri cu o sclipire ironică în ochi.

Langdon părea că se gândeşte la cu totul altceva, privind în sus acum, spre vârful iluminat al obeliscului, ce strălucea alb pe fondul întunecat al cerului de iarnă.

Peter înţelese că prietenul lui începea să perceapă această construcţie drept ceea ce era ea de fapt… un memento tăcut al înţelepciunii antice… un simbol al omului iluminat, în centrul unei mari naţiuni. Şi, cu toate că nu putea vedea de aici micul apex de aluminiu, ştia că se află acolo, o ilustrare a minţii iluminate a omului, năzuind către ceruri.

Laus Deo.

— Peter? Langdon se întorsese spre el, având înfăţişarea cuiva care tocmai trecuse printr-o experienţă iniţiatică. Aproape că uitasem, spuse el ducând mâna la buzunar şi scoţând inelul masonic. Toată seară am vrut să ţi-l înapoiez.

— Îţi mulţumesc, Robert! Ştii, continuă Peter întinzând mâna stânga şi luând bijuteria, tot acest mister din jurul inelului şi al piramidei masonice… a avut un efect extraordinar asupra vieţii mele. În tinereţe, piramida mi-a fost încredinţată spunându-mi-se că ascunde secrete mistice. Simpla ei existenţă m-a convins că pe pământ încă există mari mistere. Mi-a stârnit curiozitatea, m-a făcut să privesc lumea cu alţi ochi şi m-a inspirat să-mi deschid mintea în faţa Misterelor Antice. După aceea, zâmbind şi punându-şi inelul în buzunar, Peter Solomon adăugă: Acum îmi dau seama că adevăratul scop al piramidei masonice nu

este acela de a dezvălui răspunsurile, ci mai degrabă de a inspira o fascinaţie pentru ele.

Cei doi bărbaţi rămaseră apoi multă vreme tăcuţi, stând unul lângă altul, la baza obeliscului.

Când într-un târziu vorbi, tonul lui Langdon era serios.

— Trebuie să-ţi cer o favoare, Peter… una prietenească.

— Desigur. Orice.

Şi profesorul îşi exprimă doleanţa… cu fermitate. Solomon încuviinţă, ştiind că avea dreptate.

— Aşa voi face.

— Imediat, insistă Langdon, cu un semn spre Cadillacul care îi aştepta.

— Bine, dar… am o singură obiecţie.

Langdon îşi dădu ochii peste cap, izbucnind în râs.

— Faci tu ce faci şi tot ai ultimul cuvânt!

— Da, şi mai e un singur lucru pe care aş vrea să-l vedeţi tu şi Katherine.

— La ora asta? zise Langdon privindu-şi ceasul.

Solomon surâse plin de căldură.

— Este cea mai spectaculoasă comoară a Washingtonului… un lucru pe care foarte, foarte puţini oameni l-au văzut vreodată.

CAPITOLUL 132

Katherine Solomon îşi simţea inima uşoară în vreme ce urca în grabă panta spre Monumentul Washington. Trecuse prin şocuri şi prin tragedii cumplite în ultimele ore, şi totuşi mintea îi era din nou limpede, concentrată – chiar dacă numai temporar – după minunata veste pe care i-o dăduse Peter mai devreme… veste pe care tocmai o verificase ea însăşi.

„Cercetările mele sunt în siguranţă. În întregime.”

Discurile holografice din laboratorul ei fuseseră distruse, dar, cu puţină vreme în urmă, în Sala Templului, Peter îi spusese că păstrase tot timpul, în secret, copii ale cercetărilor ei din domeniul noeticii, în birourile de la CSMS. *„Ştii cât mă fascinează munca ta,* îi explicase el, *şi voiam să-ţi urmăresc progresele fără să te deranjez.”*

— Katherine! strigă o voce profundă.

Ea ridică privirea şi văzu o siluetă singuratică la baza monumentului iluminat.

— Robert!

Fugi spre el şi-l îmbrăţişă.

— Am auzit veştile bune, îi şopti profesorul. Îmi dau seama cât de bucuroasă trebuie să fii!

— Incredibil, replică ea cu glasul frânt de emoţie.

Cercetările pe care i le salvase Peter constituiau un veritabil tur de forţă ştiinţific: o serie amplă de experimente care demonstrau că gândul este o forţă reală şi măsurabilă, care acţionează în univers. Experimentele ei dovediseră efectul gândului uman asupra celor mai variate elemente, de la cristale de gheaţă la generatoare de evenimente aleatorii şi la mişcarea particulelor subatomice. Rezultatele erau categorice şi incontestabile, având potenţialul de a-i transforma pe sceptici în oameni convinşi şi de a afecta conştiinţa globală pe scară largă.

— Totul se va schimba, Robert. Totul!

— Aşa crede şi Peter.

Katherine se uită în jur, după fratele ei.

— E la spital, îi explică Langdon. Am insistat să se ducă, i-am cerut-o ca pe o favoare personală.

Ea răsuflă uşurată.

— Îţi mulţumesc!

— El mi-a cerut să te aştept aici.

Katherine dădu din cap în semn de încuviinţare, lăsându-şi privirea să urce în lungul obeliscului alb, strălucitor.

— Mi-a spus că te va aduce aici. Era ceva cu... *„Laus Deo”?* Nu mi-a dat mai multe amănunte.

Langdon râse obosit.

— Nu sunt sigur că înţeleg nici eu pe deplin. Fratele tău mi-a spus în seara asta unele lucruri pe care nu le pricep încă.

— Dă-mi voie să ghicesc. Mistere Antice, ştiinţa şi Biblie?

— Bingo!

— Bine ai venit în lumea mea! îi zise ea făcându-i cu ochiul. Peter m-a iniţiat în domeniul ăsta cu mult timp în urmă. El a fost motorul unei bune părţi a cercetărilor mele.

— La nivel intuitiv, unele dintre lucrurile pe care mi le-a spus au sens. Dar intelectual vorbind...

Langdon clătină din cap, sceptic. Katherine zâmbi şi-i cuprinse umerii cu un braţ.

— Ştii, Robert, s-ar putea să te ajut eu în privinţa asta!

În adâncurile clădirii Capitoliului, Arhitectul Warren Bellamy străbătea un coridor pustiu.

„Un singur lucru mi-a mai rămas de făcut în noaptea asta”, îşi spuse el.

Când ajunse în biroul său, scoase din sertar o cheie foarte veche. Era din fier negru, lungă şi subţire, cu însemne decolorate. O puse în buzunar şi apoi se pregăti pentru a-şi întâmpina oaspeţii.

Robert Langdon şi Katherine Solomon se îndreptau spre Capitoliu. La rugămintea lui Peter, Bellamy avea să le ofere

o ocazie foarte rară: şansa de a vedea cel mai glorios secret al acestei clădiri… unul pe care nu-l putea dezvălui decât Arhitectul.

CAPITOLUL 133

În Rotonda Capitoliului, la mare înălţime deasupra podelei, Robert Langdon înainta chinuit, cu paşi mărunţi, pe platforma circulară aflată chiar sub plafon. Privi peste balustradă, ameţit de înălţimea la care se afla, încă nevenindu-i să creadă că nu trecuseră nici zece ore de când mâna lui Peter apăruse în mijlocul sălii de dedesubt.

Acolo jos, pe podea, la peste cincizeci de metri sub el, Arhitectul Capitoliului era doar un punctişor care traversa cu pas egal Rotonda şi apoi dispăru. Bellamy îi însoţise pe el şi pe Katherine până la platformă şi-i lăsase apoi acolo, după ce le dăduse instrucţiuni clare.

„Instrucţiuni din partea lui Peter."

Langdon se uită la cheia din fier pe care i-o înmânase Arhitectul, apoi privi spre scara îngustă care urca pornind de la acest nivel... tot mai sus. *„Dumnezeu să mă ajute!"* Treptele, îi spusese Bellamy, duceau către o mică uşa de metal care putea fi descuiată numai cu cheia aflată acum în mâna lui.

Dincolo de uşa respectivă se găsea ceva ce, insistase Peter, trebuiau să vadă el şi Katherine. Nu le dăduse nici un amănunt în plus, dar lăsase instrucţiuni stricte privind ora exactă la care uşa trebuia descuiată. *„Trebuie să aşteptăm ca să deschidem uşa?! De ce?"*

Langdon se uită din nou la ceas şi oftă. Punând cheia în buzunar, îşi îndreptă privirea spre golul din faţa lui, în celălalt capăt al platformei. Katherine mersese fără teamă înaintea lui, nepărând intimidată de înălţimea la care se găseau. Străbătuse deja jumătate din circumferinţă, admirând îndeaproape *Apoteoza lui Washington,* aflată chiar deasupra lor. Din acest unghi privilegiat, personajele înalte de cinci metri care acopereau cei aproape cinci sute de metri pătraţi ai cupolei Capitoliului erau vizibile în cel mai mărunt detaliu.

Langdon se întoarse cu spatele spre Katherine, se aşeză cu faţa spre zidul exterior şi şopti foarte, foarte încet:

— Katherine, sunt vocea conştiinţei tale. De ce l-ai părăsit pe Robert?

Ea cunoştea probabil acustica extraordinară a cupolei… fiindcă zidul păru că şopteşte la rândul lui:

— Fiindcă Robert e un pui fricos. Ar trebui să vină aici, lângă mine. Avem suficient timp până ce ni se va permite să deschidem uşa.

Langdon ştia că avea dreptate şi, fără tragere de inimă, porni să păşească de-a lungul platformei, ţinându-se cu mâinile de zid.

— Plafonul e extraordinar, exclamă Katherine, cu capul dat pe spate pentru a admira în voie splendida *Apoteoză* de deasupra. Zei şi personaje mitologice printre inventatori, oameni de ştiinţa şi creaţiile lor! Şi când te gândeşti că imaginea asta se află în centrul Capitoliului american!

Profesorul ridică şi el ochii spre uriaşele siluete ale lui Franklin, Fulton şi Morse, fiecare cu invenţia lui. Un curcubeu strălucitor pornea dintre ei, îndrumându-i privirea către George Washington, care urca la cer pe un nor. *„Măreaţa promisiune a omului pe cale de a deveni Dumnezeu.”*

— E ca şi când întreaga esenţă a Misterelor Antice ar pluti deasupra Rotondei, spuse Katherine.

Într-adevăr, nu multe erau frescele care îmbinau progresele ştiinţifice cu divinităţile mitologice şi cu apoteoza omului; Langdon trebuia să recunoască acest lucru. Spectaculoasele imagini de pe cupolă erau cu adevărat un mesaj al Misterelor Antice, aflat aici cu un motiv anume. Pentru părinţii fondatori, America fusese o pânză goală, un teren fertil pe care puteau fi sădite seminţele misterelor. Iar astăzi, acest simbol extraordinar – părintele naţiunii americane urcând spre ceruri – trona tăcut deasupra preşedinţilor, liderilor şi legiuitorilor ţării… un jalon îndrăzneţ, o hartă către viitor, o promisiune a unui timp în care omul va evolua până la deplina sa maturitate

spirituală.

— Robert, şopti Katherine fără a-şi lua privirea de la figurile uriaşe ale marilor inventatori ai Americii însoţiţi de zeiţa Minerva. Ştii, e chiar profetic. Astăzi, cele mai avansate progrese ştiinţifice sunt folosite pentru a studia cele mai vechi idei ale omenirii. Noetica poate că este un domeniu nou, însă e totodată cea mai bătrână ştiinţă a lumii: studiul gândului uman. Apoi, întorcându-se spre el, adăugă cu uimire şi admiraţie în priviri: Iar acum aflăm că anticii înţelegeau de fapt gândul şi gândirea într-un mod mult mai profund decât o facem noi astăzi.

— Mie mi se pare logic, replică Langdon. Mintea umană era singura „tehnologie” de care dispuneau anticii, aşa că primii filosofi au studiat-o intensiv.

— Da! Textele străvechi par a fi obsedate de puterea minţii omeneşti. Vedele descriu fluxul energiei mentale. *Pistis Sophia* prezintă conştiinţa universală. *Zoharul* explorează natura spiritului mental. Scrierile şamanice prefigurează „influenţa la distanţă” susţinută de Einstein, în termenii tămăduirilor fără prezenţă fizică. Totul e acolo! Şi ar fi bine să nu încep să vorbesc acum despre Biblie, fiindcă n-o să mă mai opresc!

— Şi tu? întrebă Langdon, râzând. Fratele tău a încercat să mă convingă că în Biblie sunt codificate informaţii ştiinţifice.

— În mod cert sunt. Şi dacă nu-l crezi pe el, citeşte unele dintre textele ezoterice scrise de Newton asupra Bibliei. Când vei începe să înţelegi parabolele criptice din Scripturi, îţi vei da seama că întreaga Carte Sfântă este de fapt un studiu al minţii omeneşti.

Profesorul ridică din umeri.

— Atunci, poate că aş face bine să mă întorc la ea şi s-o recitesc.

— Lasă-mă să te întreb ceva, spuse Katherine, în mod evident nemulţumită de scepticismul lui. Când Biblia ne îndeamnă să ne construim propriul templu… un templu pe care trebuie să-l clădim „fără unelte şi fără zgomot”, la ce

templu crezi că se referă?

— Păi, zice că trupul nostru e un templu.

— Da, Epistola întâi către Corinteni, 3:16. *„Voi sunteţi templul lui Dumnezeu.”* Iar în Evanghelia după Ioan ni se spune exact acelaşi lucru. Robert, autorii Scripturilor erau perfect conştienţi de puterile latente din noi şi de aceea ne îndemnau să controlăm aceste puteri... să construim fiecare templul propriei noastre minţi.

— Din păcate, cred că cea mai mare parte a lumii religioase aşteaptă reconstrucţia unui templu cât se poate de concret. Asta face parte din profeţia mesianică.

— Da, dar aşa trecem cu vederea un element important. Cea de-a Doua Venire este de fapt cea a omului – momentul în care omul îşi va clădi în sfârşit templul mental.

— Ştiu şi eu? replică Langdon, frecându-şi bărbia. Nu sunt exeget al Bibliei, dar sunt destul de sigur că Scripturile descriu în mod detaliat un templu care trebuie construit. Edificiul este prezentat ca fiind constituit din două părţi: un templu exterior, numit Locul Sfânt, şi un sanctuar interior, Sfânta Sfintelor. Cele două părţi sunt despărţite printr-un văl subţire.

Katherine zâmbi larg.

— Îţi aminteşti destul de bine, pentru un sceptic! Şi, apropo, ai văzut vreodată un creier uman? E constituit din două părţi: una exterioară, numită *dura mater,* şi alta interioară, cunoscută ca *pia mater.* Cele două părţi sunt separate de arahnoidă, un ţesut aidoma unui văl.

Surprins, Langdon o privi pieziş. Katherine întinse mâna şi-i atinse uşor tâmpla.

— Există un motiv pentru care i se spune „tâmplă”, Robert... Este templul tău.

Încercând să pătrundă spusele ei, profesorul îşi aminti brusc de un text gnostic, Evanghelia după Maria: *„Unde e mintea, acolo-i şi comoara”.*

— Poate că ai auzit, continuă Katherine cu voce scăzută, despre yoghinii al căror creier a fost scanat în timp ce meditau. În stări de concentrare avansată, creierul uman

secretă în mod fizic o substanţă ceroasă, prin glanda pineală. Este o substanţă care nu seamănă cu nimic altceva din organism. Are un incredibil efect tămăduitor, poate regenera efectiv celulele şi ar putea fi unul dintre motivele pentru care yoghinii trăiesc atât de mult. Este ştiinţă adevărată, Robert! Substanţa asta are proprietăţi inimaginabile şi poate fi creată doar de o minte aflată într-o stare de profundă şi acută concentrare.

— Îmi amintesc că am citit despre asta acum câţiva ani.

— Da, şi, dacă tot am ajuns aici, cunoşti episodul biblic cu „mana din cer”?

Profesorul nu vedea care ar fi legătura.

— Te referi la substanţa care a căzut din ceruri pentru a-i hrăni pe cei flămânzi?

— Exact. Se spunea că substanţa îi vindeca pe cei bolnavi, oferea viaţă veşnică şi, în mod ciudat, nu forma reziduuri la cei care o consumau. Katherine se întrerupse, aşteptând parcă de la el un semn că înţelesese. Robert! Un fel de hrană care cădea din cer, adăugă ea, ducând un deget la tâmplă. Care vindeca magic trupul. Şi nu formează reziduuri. Nu pricepi? Sunt cuvinte codificate, Robert! *Templu* e termenul codificat pentru „corp”. *Cerul* este termenul codificat pentru „minte”. *Scara lui Iacov* e coloana vertebrală, iar mana este acea rară secreţie cerebrală. Când vei găsi aceste cuvinte codificate în Biblie, fii atent la ele. De multe ori sunt un fel de jaloane pentru semnificaţii mult mai profunde ascunse dincolo de suprafaţă.

Katherine vorbea repede acum, explicându-i cum aceeaşi substanţă magică apărea pretutindeni în Misterele Antice: nectarul zeilor, elixirul vieţii, Fântâna Tinereţii, Piatra Filosofală, ambrozia, roua, ojas, soma. Continuă apoi, spunându-i că glanda pineală, situată la nivelul creierului, reprezenta ochiul atoatevăzător al lui Dumnezeu.

— În conformitate cu Matei 6:22, zise ea entuziasmată, *„de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat”.* Acelaşi concept este reprezentat de chakra Ajna, a frunţii, şi de punctul pe care şi-l desenează hinduşii între

sprâncene, şi care… Deodată se opri însă, cu un aer spăşit. Scuze… ştiu că bat câmpii. Numai că subiectul mi se pare incitant. Ani de-a rândul am studiat afirmaţiile anticilor privind puterile mentale extraordinare ale omului, iar acum ştiinţa ne demonstrează că accederea la această putere este de fapt un proces de ordin fizic. Dacă este utilizat în mod corect, creierul poate face apel la forţe cu adevărat supraomeneşti. La fel ca multe alte texte străvechi, Biblia este o prezentare detaliată a celei mai sofisticate maşinării create vreodată… mintea umană. Şi, incredibil, rosti ea cu un oftat, ştiinţa abia dacă a început să întrezărească adevăratul potenţial al minţii.

— Se pare că activitatea ta în domeniul noeticii va constitui un impresionant salt înainte.

— Sau înapoi, replică ea. Anticii cunoşteau multe dintre adevărurile ştiinţifice pe care noi le redescoperim azi. În numai câţiva ani, omul modern va fi obligat să accepte ceea ce astăzi pare de neimaginat: mintea umană poate genera energii capabile să transforme materia fizică. Particulele reacţionează la gândurile noastre… ceea ce înseamnă că gândurile au puterea de a transforma lumea.

Langdon surâse uşor. Katherine continuă însă:

— Cercetările mele m-au convins de un lucru. Dumnezeu este cât se poate de real: o energie mentală atotprezentă. Iar noi, oamenii, am fost creaţi după chipul şi asemănarea lui…

— Poftim? o întrerupse Langdon. Am fost creaţi după chipul şi asemănarea… energiei mentale?

— Exact! Corpul fizic a evoluat în decursul mileniilor; mintea însă e cea care a fost creată după imaginea lui Dumnezeu. Am interpretat până acum Biblia mult prea literal. Am citit că Dumnezeu ne-a creat după chipul şi asemănarea lui, dar nu trupul seamănă cu el, ci mintea noastră.

Langdon rămase tăcut, absorbit de explicaţiile ei.

— Aici este marele dar care ne-a fost oferit, Robert, iar Dumnezeu ne aşteaptă să înţelegem în sfârşit. Pretutindeni

în lume, oamenii îşi ridică privirile spre cer, aşteptându-l pe Dumnezeu… fără a înţelege că Dumnezeu ne aşteaptă pe noi. Katherine se întrerupse iar, lăsând ultimele cuvinte să zăbovească o vreme. Suntem creatori, dar jucăm, naivi, rolul de *„creaţie”.* Ne considerăm biete oi neajutorate, mânate încolo şi-ncoace de Dumnezeul care ne-a creat. Îngenunchem aidoma unor copii speriaţi, implorând ajutor, iertare sau noroc. Odată ce ne vom da seama însă că am fost cu adevărat modelaţi după chipul şi asemănarea Creatorului, vom începe să înţelegem că şi noi suntem, prin urmare, creatori. Iar atunci când acest lucru ne va fi clar, porţile se vor deschide larg în faţa realului potenţial uman.

Langdon îşi aminti un fragment din opera filosofului Manly P. Hall, care îl impresionase: *„Dacă infinitul nu ar fi intenţionat ca omul să fie înţelept, nu i-ar fi dăruit capacitatea de a învăţa”.* Ridică din nou privirea, spre *Apoteoza lui Washington* – înălţarea simbolică a omului la statutul divin. Creaţia… devenind Creator.

— Cel mai uimitor, reluă Katherine, e faptul că, îndată ce vom începe să ne exploatăm adevărata putere, vom obţine un control extraordinar asupra lumii în care trăim. Vom fi capabili să modelăm realitatea, în loc să reacţionăm doar la ea.

Langdon îşi coborî privirea.

— Asta pare ceva… periculos.

Pe chipul lui Katherine apăru o expresie mirată… şi impresionată.

— Da, exact. Dacă gândul afectează lumea, înseamnă că trebuie să avem mare grijă ce anume gândim. Fiindcă şi gândurile distructive au forţa lor, şi ştim cu toţii că e mult mai uşor să distrugi decât să creezi.

Profesorului îi reveniră în minte străvechile concepte despre necesitatea de a feri înţelepciunea antică de cei nemerituoşi şi de a o împărtăşi doar celor iluminaţi. Gândul i se îndreptă către Colegiul Invizibil şi către rugămintea lui Isaac Newton adresată lui Robert Boyle, de a păstra „o tăcere absolută” cu privire la cercetările lor secrete. *„Nu*

pot fi transmise, scria Newton în 1676, *fără ca lumea să sufere stricăciuni uriaşe.”*

— Există un element interesant aici, continuă Katherine. Marea ironie este aceea că, de secole, toate religiile lumii şi-au îndemnat credincioşii să-şi însuşească ideile de credinţă şi încredere. Acum, ştiinţa – care vreme de secole a considerat religia doar o superstiţie – trebuie să admită că următoarea frontieră importantă pe care trebuie s-o traverseze este cea a credinţei şi a încrederii… şi anume, puterea convingerii neabătute şi a intenţiei hotărâte. Aceeaşi ştiinţă care ne-a erodat încrederea în miraculos construieşte astăzi o punte peste prăpastia pe care ea însăşi a creat-o.

Langdon îi cântări îndelung cuvintele în minte. Încet, ridică iar ochii spre Apoteoză.

— Am o întrebare, spuse el după o vreme, întorcându-se spre Katherine. Chiar dacă aş crede, fie şi numai pentru un moment, că am puterea de a transforma cu forţa minţii materia fizică şi de a transpune în realitate ceea ce-mi doresc… mă tem că nu văd nimic în viaţa mea de până acum care să-mi susţină o asemenea convingere.

Ea ridică din umeri.

— Înseamnă că nu te uiţi suficient de atent.

— Haide, vreau un răspuns adevărat! Ăsta e răspuns de preot. Eu îl vreau pe cel al unui om de ştiinţa.

— Vrei un răspuns adevărat? Uite-l! Dacă îţi dau acum o vioară şi îţi spun că ai capacitatea de a crea cu ea o muzică extraordinară, nu înseamnă că te mint. Chiar ai această capacitate, numai că îţi trebuie foarte multe ore de practică pentru a o transpune în faptă. În privinţa capacităţilor mentale, lucrurile nu stau deloc altfel. Corecta direcţionare a gândului cere exerciţiu şi învăţare. A manifesta în practică o intenţie necesită o concentrare extremă, vizualizări multisenzoriale şi o încredere profundă. Şi, la fel ca în privinţa viorii, există oameni care au o abilitate înnăscuta mai mare decât alţii. Uită-te în istorie. Uită-te la poveştile acelor minţi iluminate care au înfăptuit adevărate

minuni şi miracole.

— Katherine, te rog, nu-mi spune că tu chiar crezi în miracole! Adică, să fim serioşi… prefacerea apei în vin, vindecarea bolnavilor doar cu o atingere a mâinii…?

Katherine trase adânc aer în piept şi apoi îl slobozi încetişor, ca un oftat.

— Am văzut oameni la care celulele canceroase s-au transformat în celule sănătoase doar prin simplul fapt că au gândit într-un anume fel despre ele. Am văzut mintea umană afectând lumea fizică în nenumărate moduri. Şi odată ce vezi aceste lucruri, Robert, odată ce ele devin parte a realităţii tale, unele dintre minunile despre care citeşti nu mai sunt altceva decât o problemă de dimensiuni.

Profesorul era pierdut în gânduri.

— Este un mod interesant de a privi lumea, Katherine, dar, în ceea ce mă priveşte, ar presupune un salt prea dramatic în materie de credinţă. Şi, după cum ştii, credinţa n-a fost niciodată un lucru uşor pentru mine.

— Atunci n-o lua ca pe o problemă de credinţă. Gândeşte-te pur şi simplu la o schimbare de perspectivă, de acceptare a ideii că lumea nu este exact aşa cum ţi-o imaginezi tu. În istorie, orice mare descoperire ştiinţifică a început cu o idee simplă, care ameninţa să ne zdruncine din temelii toate convingerile. Afirmaţia că „Pământul este rotund” a fost luată în derâdere şi considerată absurdă, fiindcă majoritatea oamenilor credeau că într-un asemenea caz oceanele s-ar vărsa de pe planetă. Heliocentrismul a fost declarat erezie. Minţile mici şi neputincioase condamnă întotdeauna ceea ce nu înţeleg. În lume sunt unii care creează… şi alţii care distrug. Dinamica asta a existat dintotdeauna. Dar în cele din urmă creatorii îşi găsesc adepţi, iar când numărul adepţilor atinge o masă critică, Pământul devine dintr-odată rotund, iar sistemul solar devine heliocentric. Percepţiile se transformă şi o nouă realitate ia naştere.

Langdon încuviinţă, dus de gânduri.

— Ai o expresie ciudată.

— Oh, nu ştiu... Dintr-un motiv oarecare, mi-am amintit cum obişnuiam să vâslesc în noapte până în mijlocul lacului, în canoe, să mă întind cu faţa spre stele şi să mă gândesc la lucruri de genul ăsta.

Ea încuviinţă din cap, cu aerul că înţelegea.

— Cred că avem cu toţii amintiri asemănătoare. Ceva legat de statul pe spate, cu ochii spre cer, are puterea de a ne deschide mintea. Apoi, ridicând ochii spre plafon, adăugă: Dă-mi haina ta!

— Poftim?

Bărbatul îşi scoase sacoul şi i-l dădu, iar ea îl împături în două şi-l aşeză pe platformă, ca pe o pernă lungă.

— Întinde-te aici!

Langdon se aşeză cu faţa în sus, iar Katherine îi puse sub cap jumătate din perna improvizată. Pe urmă se întinse şi ea alături: doi copii, umăr lângă umăr pe platforma îngustă, privind uriaşa frescă a lui Brumidi.

— Bun, şopti ea. Încearcă să revii la atitudinea de atunci... un puşti întins în canoea lui... admirând stelele... cu mintea deschisă, atinsă de sentimentul miraculosului.

Profesorul se strădui să-i facă pe plac, deşi, culcat astfel, într-o poziţie confortabilă, se simţi brusc istovit. În scurt timp privirea începu să i se înceţoşeze şi atunci zări deasupra lui o formă difuză, care îl trezi instantaneu. *„Să fie oare posibil?”* Nu putea crede ceea ce remarcase cu câteva secunde în urmă, dar personajele din *Apoteoza lui Washington* erau în mod clar dispuse în două inele concentrice – un cerc într-un alt cerc. *„Apoteoza e totodată un circumpunct?”* Langdon se întrebă ce altceva îi mai scăpase oare în seara asta.

— Trebuie să-ţi spun un lucru important, Robert! Mai există un element în toată afacerea asta... un element despre care cred că formează cel mai uluitor aspect al cercetărilor mele.

„Încă unul?!”

Katherine se ridică într-un cot.

— Şi îţi promit... dacă omenirea va înţelege cu adevărat

fie şi numai acest simplu adevăr… lumea se va schimba peste noapte.

Profesorul era numai ochi şi urechi.

— Ar trebui să încep prin a-ţi aminti laitmotivele masonice: „adună ceea ce este risipit”… creează „ordine din haos”… atinge „unificarea”.

— Continuă. Langdon părea intrigat.

Katherine surâse privindu-l.

— Am demonstrat în mod ştiinţific că puterea gândului uman creşte exponenţial cu numărul minţilor care gândesc acelaşi gând.

Langdon rămase tăcut, întrebându-se unde voia să ajungă.

— Ceea ce vreau să spun este că… două capete sunt mai bune decât unul… însă nu de două ori mai bune, ci de multe, mult mai multe ori mai bune. Un număr mare de minţi lucrând la unison intensificând efectele gândului… exponenţial. În asta rezidă forţa grupurilor de rugăciune, a cercurilor de vindecare, a muzicii cântate împreună şi a serviciului religios în masă. Ideea unei conştiinţe universale nu este un concept bizar, New Age. Este o realitate ştiinţifică concretă… iar controlul ei are capacitatea de a transforma lumea. Iată descoperirea pe care a făcut-o noetica. Şi totul se întâmplă chiar acum. O poţi simţi pretutindeni în jurul tău. Tehnologia creează legături care ne unesc în moduri pe care nu le-am fi crezut niciodată posibile: Twitter, Google, Wikipedia şi altele… toate se combină pentru a crea o reţea de minţi interconectate. Şi îţi garantez, spuse ea râzând, imediat ce-mi voi publica rezultatele cercetărilor, eterul va fi plin de mesaje în care twitteriştii îşi vor recomanda unul altuia *„citeşte despre noetică”,* iar interesul pentru ştiinţă va exploda.

Langdon îşi simţea pleoapele cumplit de grele.

— Ştii, eu n-am învăţat încă să trimit un twitter.

— Un tweet, îl corectă ea, râzând.

— Ce spui?

— Nu contează. Închide ochii. Te trezesc eu când vine

vremea.

Profesorul îşi dădu seama că uitase de cheia pe care le-o dăduse Arhitectul… şi de motivul pentru care urcaseră aici. Dar oboseala puse stăpânire pe el, aşa că închise ochii. În întunericul minţii, gândul îi zbură la conştiinţa universală… la scrierile lui Platon despre „raţiunea universală”, „sufletul lumii” şi „planul divin al Ideilor”… la „inconştientul colectiv” al lui Jung. Noţiunea era pe cât de simplă, pe atât de surprinzătoare.

„Dumnezeu e regăsit mai degrabă în adunarea celor mulţi… decât în Unul singur.”

— Elohim, spuse el dintr-odată, şi ochii i se deschiseră larg în clipa în care făcu neaşteptată conexiune.

— Poftim? Katherine încă îl privea, stând într-un cot.

— Elohim, repetă el. Termenul prin care e desemnat Dumnezeu în Vechiul Testament! Întotdeauna mi s-a părut ceva ciudat aici.

Ea zâmbi.

— Da. Cuvântul e un plural.

— Exact! Langdon nu înţelesese niciodată de ce primele pasaje din Biblie se refereau la Dumnezeu ca la un grup de fiinţe. *Elohim.* Atotputernicul Dumnezeu din Cartea Facerii era descris nu ca Unul… ci ca Mulţi.

— Dumnezeu este un plural, şopti Katherine, fiindcă minţile umane sunt tot un plural.

Gândurile lui Langdon se învălmăşeau acum… vise, amintiri, speranţe, temeri, revelaţii… toate fremătând deasupra lui, sub cupola rotondei şi, în vreme ce ochii începură să i se închidă iar, se pomeni privind cele trei cuvinte în latină înscrise în interiorul *Apoteozei.*

E PLURIBUS UNUM.

„Din mai mulţi, unul”, îşi traduse el, alunecând în somn.

EPILOG

Robert Langdon se trezi cu greu. Chipuri umane se uitau în jos, la el. *„Unde sunt?”*

O clipă mai târziu, îşi aminti unde se află. Se ridică încet în capul oaselor, sub Apoteoză. Spatele îi înţepenise de la somnul pe platforma tare.

„Unde e Katherine?”

Se uită la ceasul său cu Mickey Mouse. *„Aproape că e timpul.”* Se ridică în picioare, privind temător peste balustradă, în spaţiul gol de dedesubt.

— Katherine!

Îi răspunse doar ecoul în Rotonda pustie.

Luându-şi sacoul de jos, îl scutură şi-l îmbrăcă. Îşi verifică apoi buzunarele. Cheia din fier pe care le-o dăduse Arhitectul dispăruse.

Pornind înapoi pe platformă, se îndreptă spre deschiderea pe care Bellamy le-o arătase… nişte trepte din metal ce urcau abrupt în întuneric. Păşi pe ele. Încă una, tot mai sus. Scara se strâmta din ce în ce şi înclinaţia ei creştea. Langdon continuă să urce.

„Încă puţin.”

Treptele deveniseră înguste ca nişte fuştei acum, zidurile pasajului fiind înspăimântător de aproape unul de celălalt. Într-un sfârşit ajunse la capătul lor şi păşi pe un mic palier. În faţa lui se afla o uşă metalică masivă. Cheia din fier era în broască, iar uşa îl aştepta, întredeschisă. O împinse, iar balamalele scârţâiră. Aerul de dincolo era rece. Când trecu pragul, pătrunzând într-un întuneric difuz, Langdon îşi dădu seama că ajunsese afară.

— Tocmai voiam să vin după tine, îi spuse Katherine, zâmbind. Aproape că e timpul.

Când recunoscu împrejurimile, profesorul tresări, uimit. Se afla pe o mică punte ce înconjura, chiar în vârf, cupola Capitoliului. Direct deasupra lui, Statuia Suveranităţii

veghea asupra oraşului adormit. Era orientată cu faţa spre răsărit, acolo unde primele nuanţe rozalii ale zorilor începuseră să zugrăvească orizontul.

Katherine îl conduse pe Langdon dând ocol balconului circular, până ce ajunseră să privească spre vest, exact în lungul National Mall. În depărtare, silueta Monumentului Washington se contura clar în lumina începutului de zi. Văzut de aici, obeliscul părea şi mai impresionant.

— Când a fost construit, şopti Katherine, a fost cea mai înaltă structură de pe planetă.

Langdon îşi aminti vechile fotografii în sepia care înfăţişau constructori pe schele, la peste o sută cincizeci de metri în aer, aşezând fiece cărămidă cu mâna, una câte una.

„Suntem constructori, îşi spuse el. *Suntem creatori.”*

Încă de la începuturile timpului, omul ştiuse că există în el ceva deosebit... ceva mai mult decât lăsa să se vadă. Şi jinduise la puteri pe care nu le avea. Visase să zboare, să tămăduiască, să-şi transforme lumea în orice chip imaginabil.

Şi izbutise.

Astăzi, altarele închinate realizărilor omului mărgineau National Mall. Muzeele Smithsonian gemeau de invenţii, opere de artă, progrese ştiinţifice şi idei ale marilor gânditori. Ele depănau povestea omului în chip de creator, de la uneltele din piatră din Muzeul de Istorie a Populaţiilor Native până la rachetele şi aeronavele expuse la Muzeul Naţional al Aerului şi Spaţiului.

„Dacă strămoşii ne-ar putea vedea astăzi, în mod cert ne-ar considera nişte zei.”

Parcurgând cu privirea, în pâcla dimineţii, geometria muzeelor şi monumentelor din jurul lui, Langdon reveni în cele din urmă la Monumentul Washington. Îşi imagina Biblia din piatra unghiulară îngropată la baza lui şi se gândi la Cuvântul lui Dumnezeu, care era de fapt cuvântul omului.

Mintea îi zbură la simbolul circumpunctului şi la acel turn aflat în piaţeta circulară din însăşi inima Americii. Şi, brusc,

îşi aminti de caseta din piatră pe care i-o încredinţase Peter Solomon. Cubul acela, îşi dădu el seama acum, se desfăcuse alcătuind exact aceeaşi formă geometrică: o cruce cu un circumpunct în centru. Şi nu-şi putu stăpâni un hohot de râs. *„Cutiuţa aceea era o aluzie la răscrucea în care ne aflăm acum!”*

— Robert, uite!

Katherine îi arătă spre vârful Monumentului Washington.

Langdon ridică privirea, dar nu văzu nimic. Apoi, uitându-se mai atent, o zări.

În depărtare, o mică licărire de lumină aurie se reflecta în cel mai înalt punct al obeliscului. Scânteia strălucitoare crescu rapid, deveni mai aprinsă, mai vie, învăluind vârful din aluminiu. Langdon privea înmărmurit cum lumina se transforma într-un ghem de raze deasupra oraşului cufundat încă în penumbră. Revăzu cu ochii minţii mica inscripţie de pe apexul din aluminiu şi realiză cu uimire că în fiecare zi, fără excepţie, primele raze de soare care atingeau capitala americană iluminau două cuvinte: *Laus Deo.*

— Robert, şopti Katherine. Nimeni nu urcă vreodată aici la răsărit. Asta a vrut Peter să vedem noi azi.

Langdon simţea cum inima îi bătea tot mai cu putere, pe măsură ce strălucirea care încununa obeliscul se intensifica.

— Spunea că, după părerea lui, de asta a fost construit monumentul atât de înalt. Nu ştiu dacă e adevărat, dar de un lucru nu mă îndoiesc; există o lege foarte veche, care precizează că nimic mai înalt nu va putea fi construit vreodată în Washington. Niciodată.

Soarele continua să se ridice la orizont, iar lumina învăluia tot mai mult vârful obeliscului. Privind-o, Langdon aproape că simţea pretutindeni în jurul lui sferele cereşti urmându-şi etern orbitele în imensitatea spaţiului. Gândul îi zbură la Marele Arhitect al Universului şi la ce-i spusese Peter – că acea comoară pe care intenţiona să i-o arate nu putea fi dezvăluită decât de Arhitect. El presupusese că era

vorba despre Warren Bellamy, dar se înşelase. *„La alt Arhitect se referise."*

Razele de soare erau mai intense acum, iar strălucirea aurie cuprinsese întregul vârf piramidal al obeliscului. *„Mintea omului… primind iluminarea."* Lumina începu să se prelingă în josul monumentului, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă. *„Cerul coborând spre pământ… Dumnezeu unindu-se cu omul."* Iar procesul, realiză Langdon, decurgea în sens invers în fiece seară. Soarele cobora spre apus, iar lumina urca dinspre pământ înapoi spre cer… pregătindu-se pentru o nouă zi.

Alături, Katherine tremura şi se trase mai aproape de el. Langdon o cuprinse cu braţul. Unul lângă altul, şedeau în tăcere, profesorul gândindu-se la toate lucrurile pe care le aflase în noaptea aceea. Se gândi la convingerea lui Katherine, cum că lumea avea să se schimbe în curând. Se gândi la încrederea lui Peter că epoca iluminării era aproape. Şi se gândi la cuvintele unui mare profet care mărturisise răspicat: *„Căci nu există nimic ascuns care nu va fi dezvăluit, şi nici taină ce nu va ieşi la lumină".*

În vreme ce soarele se înălţa deasupra oraşului, Langdon îşi ridică ochii spre cer, unde ultimele stele ale nopţii se stingeau. Se gândi iar la ştiinţă, la credinţă şi la om. Se gândi că toate culturile, în toate ţările şi în toate timpurile, aveau în comun un singur lucru. Un Creator. Îi atribuim nume diferite, chipuri diferite şi îi înălţăm rugi diferite, dar Dumnezeu este constanta universală a omenirii. Dumnezeu este simbolul pe care îl împărtăşim cu toţii… simbolul tuturor misterelor vieţii, pe care nu le putem înţelege. Anticii îl slăviseră pe Dumnezeu ca un simbol al potenţialului uman nemărginit, însă simbolul acesta se pierduse în timp. Până acum.

Şi în acel moment, stând pe cupola Capitoliului, sub lumina soarelui la răsărit, Robert Langdon simţi ceva în adâncul fiinţei sale. Era o emoţie pe care niciodată în viaţa lui n-o simţise atât de profund.

Speranţa.